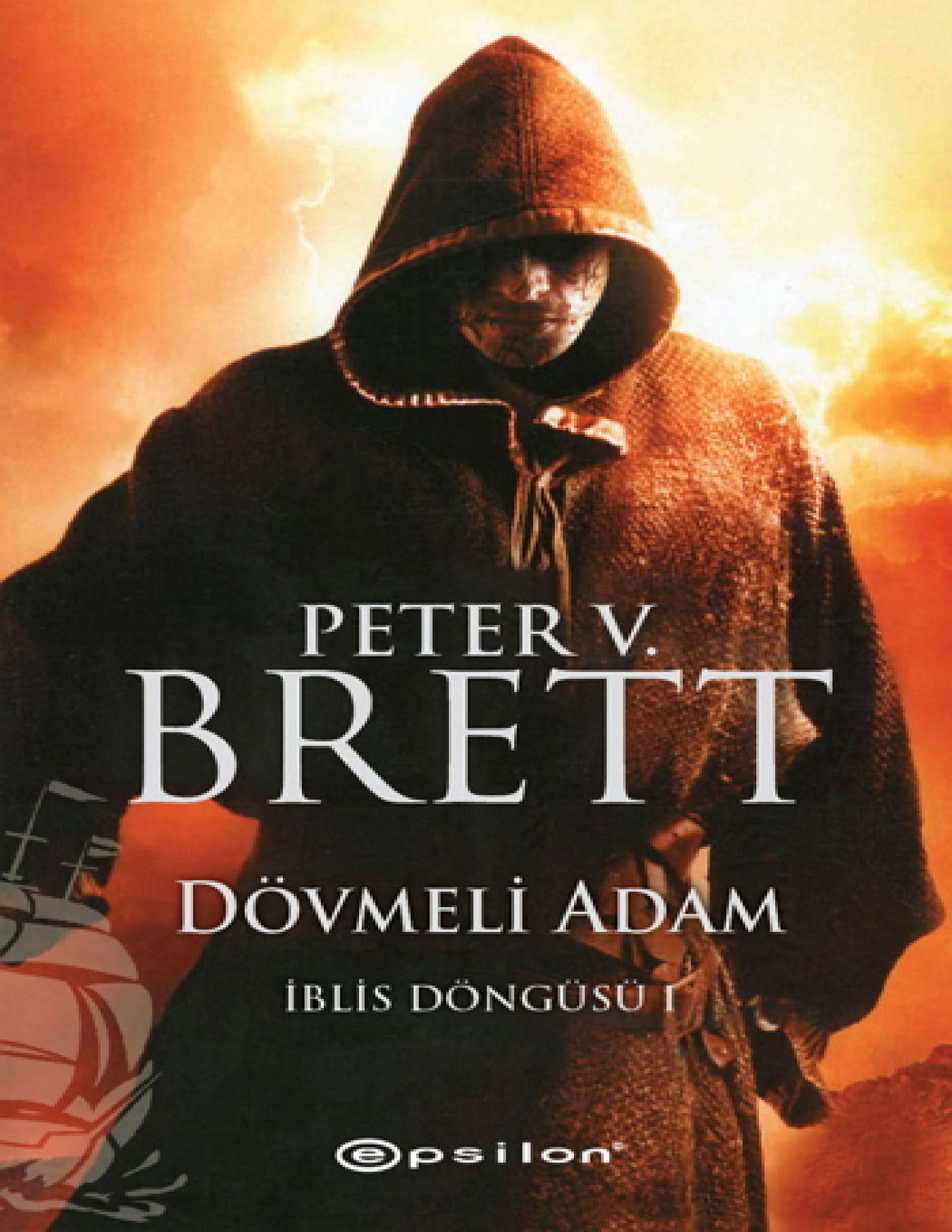

PETER V.
BRETT
DÖVMELİ ADAM
İBLİS DÖNGÜSÜ I
epsilon

DÖVMELİ
ADAM

Yayınevi

DÖVMELİ ADAM
Orijinal Adı: The Painted Man
Yazarı: Peter V Brett
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Mert Dengiz
Editör: İbrahim Enis Koksaldı
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Ağustos 2011
ISBN: 978 9944 82-445-3
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul Tel: 0212.252 38 21 pbx
Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DÖVMELİ

ADAM

Peter V. Brett

Çeviri: Mert Dengiz

epsilon

eldkaan

KISIM I

TIBBET DERESİ

Dönüşten Sonra
319

1

Sonrası

D.S. 319

Büyük borunun sesi duyuldu.

Arlen yaptığı işe ara verdi, gün doğumunda eflatuna boyanmış gökyüzüne baktı. Sabah sisi hâlâ havaya tutunuyor, nemiyle birlikte bir hayli tanıdık olan keskin bir tat getiriyordu. Sabahın durgunluğunda bunun sadece kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu umar ve beklerken, içinde ketum bir korku birikti. On bir yaşındaydı.

Boru bir kez daha çalındı, bu İkincisinin sesi daha uzun ve belirgindi. Arlen'in arkasında evin kapısı açıldı, annesinin iki eliyle ağzını kapatmış orada öylece durduğunu çok iyi biliyordu. Annesinin tepkisini bu kadar net bir şekilde kafasında canlandırabildiğine göre, aynı şey geçmişte kim bilir kaç defa daha meydana gelmişti?

Bir duraksama oldu, sonra boru iki kez hızlıca üflendi. Bir uzun ve iki kısa, güney ve doğu demekti. Orman Boyu Evleri. Babasının, Cutterlar arasında arkadaşları vardı.

Arlen işine geri döndü, acele etmesi gerektiğinin söylenmesine ihtiyacı yoktu. Bazı günlük işler bir gün bekleyebilirdi ama sürünün hâlâ yemlenmesi ve ineklerin sağılması gerekiyordu. Hayvanları ahırda bırakıp saman ambarını açtı, domuzları yemledi ve tahta süt kovasını gidip getirmek için koştu.

Annesi ineklerden ilkinin altına çömelmişti bile. Yedek tabureyi kaptı ve kendisi de işe koyuldu; beraberce işlerini yaparlarken bir ahenk oluştu, sağılan sütün tahtaya vururken çıkardığı tıkırtı sesi bir cenaze marşı gibiydi adeta. Sıradaki diğer iki ineğe geçerlerken, Arlen, babasının en güçlü

atlarını arabalarına doğru çekiştirdiğini gördü; beş yaşında, kestane rengi, Missy adında bir kısraktı bu. Babasının yüzü haşindi.

Bu kez ne bulacaklardı acaba?

Çok geçmeden, at arabasının sallantısı eşliğinde, Orman Boyu Evleri'ne yaklaşıyorlardı. Orası tehlikeliydi, bir sonraki muhafazalı[1] olan yapıya en az bir saatlik koşu mesafesindeydi ama keresteye ihtiyaç vardı. Eski püskü şalına sarınmış olan Arlen'ın annesi, oğlunu sıkıca yanında tutuyordu.

"Anne artık kocaman oldum," diye sitem etti Arlen. "Bana bebekmişim gibi sarılmana ihtiyacım yok. Korkmuyorum ben." Bu tam olarak doğru değildi, ancak gidecekleri yere yaklaşırlarken diğer çocukların onu anneciğine sıkı sıkı sarılmış halde görmeleri de olmazdı. Onunla yeterince dalga geçiyorlardı zaten.

"Ben korkuyorum," dedi annesi. "Sarılmaya ihtiyacı olan ya bensem?"

Bir anda göğsü kabaran Arlen, annesine tekrar sokuldu. O, Arlen'ı hiçbir zaman kandıramazdı ama yine de ne söylemesi gerektiğini daima çok iyi bilirdi.

Daha diğerlerine ulaşmalarına çok vardı ama ileride göğe doğru bir sütun halinde yükselmekte olan yağlı dumanlar, onlara bilmek istediklerinden fazlasını anlatıyordu. Ölüleri yakıyorlardı. Herkesin gelip dua etmesi için beklemek yerine bu işe erkenden başlamış olmaları ise, ölülerin sayısının fazla olduğuna işaretti. Zira ölen her insan için dua edilecek olsa, işin gün batımından önce tamamlanması imkânsız olurdu.

Arlen'ın babasının çiftliğiyle Orman Boyu Evleri'nin arası beş milden fazlaydı. Geldiklerinde, son birkaç kulübe yangını da söndürülmüştü, gerçi işin aslına bakılacak olursa geriye yanacak pek az şey kalmıştı. On beş ev. Hepsi moloz ve kül yığınına dönüşmüş on beş ev.

"Kereste yığınları da yanmış," dedi Arlen'in babası. Kesim mevsiminden artakalan kararıp kömürleşmiş keresteleri çenesiyle gösterdikten sonra arabanın kenarından yere tükürdü. Arlen ise, çiftliklerindeki kırık dökük çitlerin ağıldaki hayvanları içeride tutmaya bir sene daha nasıl dayanacağını düşününce yüzünü ekşitti ama bunu yaptığı için bir anda kendini suçlu hissetti. Ne de olsa sorun sadece tahtaydı.

At arabası durmak için yanaşırken köy sözcüsü onlara doğru yaklaştı. Uzun boylu, ince yapılı, derisi meşine benzeyen, yaşlı ama çetin bir kadındı Selia. Arlen'in annesi ondan bahsederken bazen Çorak Selia da derdi. Kırlaşmış uzun saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve şalını üzerinde bir

makam işareti gibi taşıyordu. Arlen'ın onun sopası sayesinde birden fazla kez öğrendiği üzere, Selia'nın hiçbir zırvaya tahammülü yoktu, ancak bugün onun varlığı Arlen'a rahatlık veriyordu. Nedense Selia'nın yanında güvende hissediyordu, tıpkı babasının yanında da olduğu gibi. Hiç çocuğu olmamasına rağmen Selia, Tibbet Deresi köyündeki herkese evladıymış gibi davranırdı. Onun bilgeliğine pek az, inadına ise çok daha az insan erişebilirdi. Eğer Selia'nın gözüne girmişseniz, onun yanındayken dünyanın en güvenli yerindesiniz demekti.

"İyi ki geldin Jeph," dedi Selia, Arlen'ın babasına. "Silvy'yi ve küçük Arlen'ı yanında getirmen iyi olmuş," diye devam etti, onlara başıyla selam vererek. "Her türlü yardıma ihtiyacımız var. Ufaklığın bile yardımı dokunabilir."

Arlen'in babası arabadan homurdanarak indi. "Aletlerimi getirdim," dedi. "Nereden başlayacağımı söyle, yeter."

Arlen, babasının sözünü ettiği değerli aletleri arabanın arkasından toparladı. Tibbet Deresi'nde metal az bulunurdu ve babası sahip olduğu iki küreği, kazması ve testeresiyle gurur duyardı. Bugün aletlerden her birine çok iş düşecekti.

"Yirmi yedi," dedi Selia, Arlen'ın anne ve babasının sormaya korktuğu sorunun cevabını vererek. Silvy'nin nefesi kesildi, elini ağzına götürdü, gözleri dolu dolu olmuştu. Jeph tekrar tükürdü.

"Kurtulan var mı?" diye sordu.

"Birkaçı," diye cevap verdi Selia. Ölülerin yakıldığı odun yığınına gözünü ayırmadan bakan küçük bir çocuğa sopasının ucunu doğrultarak, "Manie..." dedi. "Gecenin karanlığında ta benim evime kadar koşmuş."

Silvy bir an nefessiz kaldı. Şimdiye kadar hiç kimse kaçarak kurtulamamıştı. "Brine Cutter'ın evindeki muhafazalar gece uzun süre dayanmış," diye devam etti Selia. "Brine ve ailesi her şeyi izlemiş. Diğerlerinden birkaçı nüveliklerden[2] kaçıp onların imdadına yetişmiş, fakat alevler yayılıp çatıyı tutuşturmuş. Kirişler çatlamaya başlayıncaya kadar evin içinde bekleyip şafağa dakikalar kala şanslarını dışarıda denemişler. Nüvelikler Brine'ın karısı Meena ile oğulları Poul'u öldürmüş ama diğerleri kurtulmuş. Yanıklar iyileşir, çocuklar da zamanla düzelir ama diğerleri..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Bir iblis saldırısından kurtulanları kısa sürede ölmek gibi bir kader beklerdi. Belki hepsi değil, hatta çoğunluğu bile

değil ancak yeteri kadarı ölürdü. Bazıları kendi canlarına kıyar, diğerleri ise boş bakışlarla, göçüp gidecekleri zamana dek yiyip içmeyi reddederdi. “Saldırının üstünden bir sene bir gün geçene kadar saldırıdan tam olarak kurtulmuş sayılmazsın” sözü halk arasında yaygındı.

“Halen bir düzine kayıp var,” dedi Selia. Ama sesinde pek az umut vardı.

“Hepsini çıkartacağız,” diye onayladı Jeph, haşin bir tavırla. Dumanı tüten çökmüş evlere bakıyordu. Cutterlar evlerini ateşten etkilenmesin diye çoğunlukla taştan yapardı, ama eğer bir yerde yeterince ateş iblisi toplanır ve muhafaza sembolleri başarısız olursa, taş bile dayanamaz yanardı.

Jeph, molozları temizleyen ve ölüleri cenaze odunlarına arabalarla taşıyan diğer adamlara ve birkaç güçlü kadına katıldı. Doğal olarak, cesetler yakılmalıydı. Hiç kimse iblislerin her gece içinden çıkıp geldiği toprağa gömülmek istemezdi. Cübbesinin kollarını sıvayarak kalın kollarını çıplak bırakmış olan Rahip Harral, her cesedi ateşe kendisi verip dualar mırıldanıyor, alevler cesetleri yuttukça havaya muhafaza sembolleri çiziyordu.

Silvy ise daha küçük çocukları bir araya toplayan ve Tibbet Deresi’nin Otacısı Coline Trigg’in gözetimi altında yaralıları tedavi eden diğer kadınlara katılmıştı. Ama hayatta kalanlardan bazılarının acısını dindirebilecek hiçbir şifalı ot yoktu. Ailesiyle odun almaya geldiklerinde Arlen’ı havaya fırlatan ve aynı zamanda Genişomuzlu Brine olarak da bilinen Brine Cutter, gürül gürül kahkahalara sahip dev gibi bir adamdı. Şimdi ise enkaza dönmüş evinin yanında, küllerin arasında oturmuş, başını evinin kararmış duvarlarına vuruyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Sanki çok üşüyormuş gibi de kollarını sıkı sıkı kendi vücuduna dolamıştı.

Arlen ve diğer çocuklara ise su taşıma ve yanmış tahta yığınları arasında kurtarılabilecek eşyaları bulma görevi verilmişti. Ilık geçecek birkaç ay daha vardı önlerinde, ancak tüm kışa yetecek kadar odun kesmek için zamanları olmayabilirdi. Bu sene de gübre yakmak zorunda kalabilirlerdi ki bu durumda evler leş gibi kokacaktı.

Arlen bir kez daha suçluluk duygusuna kapıldı. Ne cenaze odunlarının arasında yanıyordu, ne de hayattaki her şeyini kaybettiği için şok içinde kafasını duvarlara vuruyordu. Gübre kokan bir evde yaşamaktan çok daha kötü kaderler mevcuttu.

Sabah vakti yavaş yavaş ilerledikçe daha çok köylü geldi. Ailelerini ve ayırabildikleri kadar erzaklarını getirdiler. Balıkçı Çukuru'ndan, Kasaba Meydanı'ndan, Boggin Tepesi'nden ve Islak Bataklık'tan geldiler. Hatta bazıları ta Güneygözeti'nden bile geldi. Ve Selia onları teker teker korkunç haberlerle karşılayıp işe koyulmaları için çeşitli görevlere yönlendirdi.

Sayılarının artmasıyla, erkekler gayretlerini iki katma çıkardı. Yarısı kazmaya devam ederken diğerleri köyde kurtarılabilecek tek yapı olan Brine Cutter'ın evinin etrafında toplandı. Selia omzuyla bu koca adamı bir şekilde destekleyerek oradan uzaklaştırırken, erkekler molozları temizleyip yeni taşları taşımaya başladı. Birkaçı muhafaza sembolü için gerekli olan malzemeleri çıkarıp yeni semboller için gereken boyama işine başlarken, çocuklar saz ve samanlardan bir dam örtüsü meydana getirdi. Ev karanlık çökmeden hazır duruma gelecekti.

Arlen tahta taşıma işinde Cobie Fisher ile eşleşmişti. Kaybedilenlere oranla çok az da olsa, çocuklar birçok tahta parçası toplamıştı. Cobie uzun boylu, yapılı bir çocuktu. Kıllı kolları, koyu kıvırcık saçları vardı. Diğer çocuklar arasında popüler olsa da bu popülaritesi daha çok zorbalığından kaynaklanıyordu. Hakaretlerine maruz kalmayan çocukların sayısı az, dayaklarına maruz kalmayanların ise daha da azdı.

Arlen'a yıllarca eziyet etmiş ve diğer çocuklar buna seslerini çıkarmamıştı. Jeph'in çiftliği, Tibbet Deresi'nin en kuzeyinde kalan çiftlikti ve çocukların oyun oynamak için toplandıkları Kasaba Meydam'ndan bir hayli uzaktı. Arlen ise zamanının çoğunu Dere'de geçirmeyi tercih ederdi. Bu yüzden onu Cobie'nin gazabına kurban vermek diğer çocukların işine geliyordu.

Arlen ne zaman balık tutmaya gitse veya Kasaba Meydanı'na giderken ne zaman Balıkçı Çukuru'ndan geçse, Cobie ve arkadaşları bunu işitir ve eve dönüş yolunda hep aynı yerde bekliyor olurlardı. Bazı zamanlar sadece isim takıp dalga geçmekle ya da itip kakmakla yetinirlerdi. Ama genelde, eve yüzü gözü kanayıp morarmış halde gelen Arlen, annesinden kavga ettiği için azar işitirdi.

Sonunda bir gün tepesi atmıştı. O aynı yere kalın bir sopa bırakmış, Cobie ve arkadaşlarının üzerine çullandığı bir dahaki seferde kaçar gibi yapmış, sonra birden sopayı çıkarıp onlara doğru sallayarak üzerlerine yürümüştü.

İlk darbeyi Cobie almıştı. Bu, yere düşüp gözyaşlarına boğulmasına ve kulağının altından kan gelmesine neden olan sert bir darbeydi. Sonra Willum'ın parmağı kırılmış, Gart ise bir hafta boyunca topallayarak yürümek zorunda kalmıştı. Ne var ki bu Arlen'in diğer çocuklar arasındaki popülaritesini arttırmaya yaramamıştı. Hatta Arlen babasından bir güzel sopa bile yemişti. Ama o olaydan sonra çocuklar bir daha ona hiç bulaşmamıştı. Şimdi bile Cobie, ondan çok daha iri olmasına rağmen Arlen'a karşı mesafesini koruyor, Arlen ani bir hareket yaptığında ürküp sıçrıyordu.

"Sağ kalanlar var!" diye birdenbire haykırdı Bil Baker. Köyün dış sınırına yakın bir yerde, çökmüş bir evin yanında duruyordu. "Mahzende sıkışıp kalmışlar, seslerini duyabiliyorum!"

Herkes uğraştığı işi hemen bırakıp oraya koştu. Molozları temizlemek çok uzun zaman alacağından tüm erkekler eğilip gayretle kazmaya başladı. Çok geçmeden mahzenin yan duvarlarından birinden sağ kalanlara ulaşarak onları dışarı çıkarmaya başladılar. Hayatta kalanlar arasında üç kadın, altı çocuk ve bir erkek vardı. Hepsi pislik içinde ve dehşete kapılmış durumdaydı.

"Cholie Dayı!" diye bağırdı Arlen. Annesi derhal oraya koşup bir sarhoş gibi tökezleyen kardeşini kucakladı. Arlen da onların yanına koşup dayısının kolunun altına girdi ve ayakta durması için ona destek oldu.

"Cholie, senin burada ne işin var?" diye sordu Silvy. Cholie, Kasaba Meydanı'ndaki atölyesini çok nadir terk ederdi. Arlen'in annesi, evlenmeden önce kardeşiyle birlikte işlettikleri nalbant dükkânının ve Jeph'in ona kur yapmak için atlarının nallarını nasıl bilerek kırdığının hikâyesini en az bin kere anlatmıştı.

"Ana Cutter'a kur yapmak için gelmiştim," diye mırıldandı Cholie. Saçlarını tutam tutam koparmış olmasına rağmen onları hâlâ çekiştirip duruyordu. "Nüvelikler muhafazaları aştığında, sığınak kapısını henüz açmıştık..." Bunu söylerken dizleri çözüldü. Ağırlığıyla Arlen ve Silvy'yi de aşağıya çekti. Yere kapanarak toz toprak içinde ağlamaya başladı.

Arlen kurtulan diğer insanlara baktı. Ana Cutter onlar arasında değildi. Çocuklar yanından geçerken boğazı düğümlendi. Her birini tanıyordu; ailelerini, evlerinin içini, hayvanlarının isimlerini... Geçerlerken bir saniyeliğine de olsa göz göze geldiler ve o anda Arlen saldırıyı onların gözünden yaşadı. Kendisini yerdeki dar ve sıkışık bir deliğin içine

sığışmaya çalışırken gördü. Deliğe sığamayanların ise, iblislerle ve alevlerle yüzleştiğini. Birden nefessiz kalıp tıkandı ve Jeph sırtına vurup da onu kendine getirene kadar sakinleşemedi.

Soğumuş bir öğle yemeğini bitiriyorlardı ki Dere'nin uzak tarafından bir boru sesi duyuldu.

"Bir günde iki saldırı mı?" diyerek elini ağzına götürdü Silvy. Bir an nefessiz kalmıştı.

"Peh," diye homurdandı Selia. "Öğle vaktinde mi? Biraz kafam çalıştırsana be kız!"

"E peki ne o zaman?"

Selia boru sesine cevap vermek için, boru çalan bir erkek bulmak üzere ayağa kalkarken Silvy'yi duymazlıktan geldi. Keven Marsh'ın borusu hazırdı, zira Islak Bataklık'ta yaşayan herkesin borusu yanında olurdu. Bataklıklarda ayrı düşüp kaybolmak zor bir şey değildi ve hiç kimse bataklık iblisleri uyanırken kaybolmuş bir halde etrafta gezinmek istemezdi. Cevap vermek için borusunu art arda üflerken, Keven'ın yanakları tıpkı bir kurbağanın gırtlağı gibi şişti.

"Ulak borusu," diyerek bilgi verdi Coran Marsh, Silvy'ye. Coran bir 'bozsakal'dı. Aynı zamanda Keven'ın babası ve Islak Bataklık'ın da köy sözcüsüydü. Arlen onu tanımıyordu, o halde ya Bataklık'tan ya da Güneygözeti'nden olmalıydı. Onlarsa daha çok kendi işlerine bakarlardı. "Muhtemelen dumanı gördüler. Keven da borusuyla onlara ne olduğunu ve herkesin nerede olduğunu anlatıyor."

"İlkbaharda bir Ulak mı?" diye sordu Arlen. "Ben onların sadece sonbaharda, hasattan sonra geldiklerini sanıyordum. Ekimleri daha geçen ay bitirdik!"

"Geçen sonbahar Ulak hiç gelmedi," dedi Coran, konuşurken ağzında çiğnediği kökten kahverengi tükürükler saçarak. "Bişi oldu sandıktı. Bir sonraki güze kadar bize tuz getirecek Ulak olmaz diye düşündük. Ya da nüvelikler Hür Şehirler'i aldılar da yollar kesildi diye."

"Nüvelikler asla Hür Şehirler'e ulaşamazlar," dedi Arlen. "Arlen, çeneni kapatsana sen!" diye öfkeyle araya girdi Silvy. "O senin büyüğün!"

"Bırak çocuk konuşsun," dedi Coran. "Hiçbi Hür Şehir'e gittin mi ki evlat?" diye sordu Arlen'a.

“Hayır,” diye itiraf etti Arlen.
“Giden birini tanıdın mı?”
“Hayır,” dedi Arlen yine.
“E gitmediysen, tanımadıysan nasıl böyle uzman gibi konuşuyorsun?” diye sordu Coran. “Ulaklardan gayrı oralara giden yoktur. Bir tek onlar geceleri yolculuk etmeye cesaret edip o kadar uzağa gidebilirler. Hür Şehirler’in de aynı Dere gibi olmadığını söylemek kimin harcı? Nüvelikler buraya saldırabiliyorsa oraya da saldırabilir.”
“Yaşlı Hog Hür Şehirler’den,” dedi Arlen, Rusco Hog’u ima ederek. Dere’deki en zengin adam oydu. Tibbet Deresi’ndeki tüm ticaretin merkezi olan bir dükkânı vardı.
“Öyle,” dedi Coran , “ve Yaşlı Hog yıllar önce bana tek bir yolculuğun ona yettiğini de söyledi. Geldikten birkaç sene sonra geri dönmeye yeltenmiş ama sonradan böyle bir riske değmeyeceğini anlamış. Öyleyse ona sor bakalım Hür Şehirler başka yerlerden daha güvenli miymiş, değil miymiş?”
Arlen buna inanmak istemedi. Dünyada güvenli yerler olmalıydı. Ancak zihninde, biraz önce kendisini mahzenin içine atılmış olarak gördüğü aynı hayaller belirdi ve o anda geceleyin hiçbir yerin tam olarak güvenli sayılamayacağını anladı.
Ulak bir saat sonra yanlarına ulaştı. Kısa, kahverengi saçları ve aynı kısalıkta gür sakallan vardı. Uzun boyluydu ve otuzlu yaşlarının başında gösteriyordu. Uzun koyu renk bir pelerini, deriden yapılmış kalın bir pantolonu ve yine deriden yapılma çizmeleri vardı. Geniş omuzlarında metal halkalardan oluşan bir yelek taşıyordu. Kısrağı, parlak tüyleri olan kahverengi bir süvari atıydı. Atın semerine tutturulmuş olan koşum takımına birkaç değişik mızrak asılıydı. Yaklaşırken omuzları dik ve mağrur görünüyordu, yüzü ise sertti. Kalabalığı gözleriyle şöyle bir taradı ve etrafa emirler yağdıran Sözcü’yü gördü. Atının başını ona doğru çevirdi.
Birkaç adım gerisindense, ağır şekilde yüklü bir katır arabası ve onu kullanan Jonglör geliyordu. Giysisi parlak renkli yamalardan oluşmuştu ve oturduğu yerin yanında da bir lavta vardı. Saçları Arlen’ın hayatında daha önce hiç görmediği bir renkteydi (soluk bir havucun rengine benziyordu), cildi ise sanki hiç güneşe çıkımmışçasına soluktu. Omuzlan çöküktü ve tamamen bitkin görünüyordu.
Yılda bir kez gelen Ulak yanında hep bir Jonglör getirirdi.

Çocuklar ve bazı büyükler için Jonglör, Ulak'tan bile daha önemliydi. *Bu seferki sonuncusundan daha gençmiş,* diye düşündü Arlen. Ayrıca bu seferkinin suratı, önceki Jonglörlerin aksine enikonu asıktı. Çocuklar onu gördükleri gibi koşmaya başlayınca genç Jonglör kafasını kaldırdı. Asabiyeti, yüzünden o kadar çabuk eriyip gitti ki Arlen, o asabiyetin daha önce orada olduğundan şüphelendi. Jonglör bir anda at arabasından indi ve renkli toplarını çocukların sevinç tezahüratları eşliğinde havaya fırlatıp tutmaya başladı.

Aralarında Arlen'in da bulunduğu diğerleri ise işlerini unutup dikkatlerini yeni gelenlere çevirdi. Selia hızla onlara döndü, tahammül nedir bilmezdi. "Ulak geldi diye gün bitmedi!" diye bağırdı, "işinizin başına!"

Bazı homurdanmalar olduysa da herkes işine geri döndü. "Sen değil Arlen," dedi Selia, "sen buraya gel." Arlen gözlerini Jonglör'den ayırdı ve Ulak yaklaşırken Selia'nın yanına gitti.

"Çorak Selia?" diye sordu Ulak.

"Sadece Selia demen yeterli," diye çok ciddi bir şekilde yanıtladı Selia. Ulak'ın gözleri büyüyüp yüzü kızardı, solgun yanaklarının üstü koyu bir kırmızıya dönüştü. Atından atladı ve başını eğerek selam verdi.

"Özürlerimi kabul edin," dedi. "Düşünemedim. Daha önceki Ulak'ınız Graig bana isminizin bu olduğunu söylemişti."

"Bu kadar sene sonra Graig'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek memnun edici," dedi Selia, gerçi hiç de memnun bir hali yoktu.

"Düşünüyor," diye düzeltti Ulak. "Graig öldü efendim."

"Öldü mü?" diye sordu Selia, birden yüzüne hüzün çökmüştü. "Saldırı yüzünden mi?"

Ulak kafasını hayır anlamında salladı. "İblisler yüzünden değil, soğuktan öldü. İsmim Ragen, bu sene Ulak'ınız benim, Graig'in dul eşine bir iyilik olarak. Lonca size bir sonraki sonbahar için bir Ulak atayacak."

"Bir sonraki Ulak için bir buçuk yıl daha mı bekleyeceğiz yani?" diye sordu Selia, birilerini haşlayacağa benziyordu. "Geçen kışı sonbaharda gelen tuz olmadan zar zor geçirdik zaten," dedi. "Sizlerin Miln'de böyle bir sorununuz olmadığını biliyorum ama burada salamura edemediğimiz için etlerimizin ve balıklarımızın yarısı mahvoldu. Ayrıca gönderdiğimiz mektuplardan ne haber?"

"Üzgünüm efendim," dedi Ragen. "Sizin kasabalarınız ana yollara çok uzak. Ayrıca bir Ulak'ın her sene bir ayı aşkın bir süre seyahat etmesi de

oldukça masraflı bir iş. Ulaklar Loncası'nda yeterince insan yok, özellikle de Graig'in soğuğa yakalanıp ölmesinden sonra..." Sessiz bir biçimde gülümseyip kafasını salladı, ama buna cevap olarak Selia'nın kararmış çehresiyle karşılaştı.

"Lütfen üzerinize alınmayın efendim," dedi Ragen. "O benim de arkadaşımdı. Sadece... Biz Ulaklar olarak başımızı sokabileceğimiz bir çatı, başımızın altına yerleştireceğimiz bir yastık veya kolumuza takabileceğimiz bir eş bulma şansına sahip olamıyoruz. 'Gece' bizi bunlardan önce avlayıveriyor, anlıyorsunuz değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Selia. "Eşin var mı Ragen?" diye sordu.

"Evet," dedi Ulak, "gerçi kısrağımı karımdan daha sık görüyorum. Bana dert olsa da karım halinden gayet memnun." Ragen güldü. Evde kendisini özlemeyen bir eşe sahip olmanın neresinin komik olduğunu anlayamayan Arlen'ın ise kafası karışmıştı.

Selia buna dikkat ediyor görünmedi. "Ya onu hiç göremeseydin?" diye sordu. "Ya seni ona bağlayan tek şey yılda bir kez gönderebildiğin mektuplar olsaydı ve yarım sene daha mektup gönderemeyecek olduğunu söyleselerdi, sen nasıl hissederdin? Bu kasabada Hür Şehirler'de akrabası olan insanlar var. Tek sahip oldukları bir Ulak veya bir başkası, hatta bazıları iki nesildir böyle. Bu insanlar evlerine geri dönemeyecekler Ragen. Onların bize dair, bizlerin de onlara dair sahip olduğumuz tek şey mektuplar."

"Size tamamen katılıyorum efendim," dedi Ragen, "ancak bu kararı almak benim yetkimde değil. Dük..."

"Ama geri döndüğünde Dük ile konuşacaksın değil mi?" diye sordu Selia.

"Konuşacağım," dedi Ulak.

"Mesajı senin için bir kâğıda yazayım mı?"

Ragen gülümsedi. "Sanırım hatırlayabilirim efendim." "Evet, kesinlikle hatırla."

Ragen yine yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Böylesi kara bir günde geldiğim için özrümü kabul edin," dedi, gözlerini cenazelerin yakıldığı odun yığınına çevirerek.

"Yağmurun ne zaman yağacağına, rüzgârın ne zaman eseceğine, soğuğun ne zaman geleceğine biz karar vermiyoruz," dedi Selia. "Aynı şey nüvelikler için de geçerli. Hayat bunlara rağmen devam etmeli."

“Hayat devam ediyor,” diye onayladı Ragen, “ama eğer benim veya Jonglör’ümün yardım etmek için yapabileceği en ufak bir şey bile varsa lütfen söyleyin. Sırtım güçlüdür ve nüveliklerin açtığı yaralan tedavi etmişliğim de çoktur.”

“Jonglör’ün zaten yardım ediyor,” dedi Selia, şarkılar söyleyip hokkabazlık yapan genç adama doğru kafasını sallayarak, “anne babaları işlerini yaparken küçükleri oyalaması çok iyi. Sana gelince, eğer bu kayıplardan sonra toparlanacaksak önümüzdeki birkaç gün yapacak çok işim var. Mektupları dağıtacak ve harflerle arası olmayanlara mektupları okuyacak zamanım yok.”

“Okuma bilmeyenlere mektuplarını okuyabilirim,” dedi Ragen, “ama dağıtma işi için kasabanızı yeterince iyi tanımıyorum.”

“Gerek yok,” dedi Selia, Arlen’ı öne çekerek. “Bu Arlen. Seni Kasaba Meydanı’ndaki Genel İhtiyaç Dükkânı’na ve oranın sahibi Rusco Hog’a götürecek. Tuzu ona teslim ederken mektupları ve paketleri de verirsin. Tuz geldiği için herkes koşa koşa oraya gider ve Rusco da, kasabada harfler ve sayılarla arası iyi olan çok az kişiden biridir. Yaşlı sahtekâr ağlayıp sızlanacak ve ona ödeme yapmanı isteyecek. Ona, zor zamanlarda tüm kasaba sakinlerinin birbirine yardımcı olması gerektiğini söyle. Mektupları gelenlere dağıtmasını ve okuyamayanlara okumasını, yoksa bir dahaki sefer kasaba onun boynuna ipi geçirmeye çalıştığı zaman ona yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağımı söyle.”

Ragen, Selia’ya şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak dikkatlice baktı, ama Selia’nın taş gibi sert yüzü pek bir şey belli etmiyordu. Ulak yine eğilerek selam verdi.

“Öyleyse acele edin,” dedi Selia. “Hızla gider gelirseniz, akşamleyin herkes buradan ayrılmaya hazırlanırken geri dönmüş olursunuz. Eğer sen ve Jonglör’ün Rusco’ya oda için para ödemek istemezseniz buradaki herkes sizi kendi evinde ağırlamaktan mutluluk duyar.” Bunları dedikten sonra ikisini de kışkışladı ve yeni gelenlere bakmak için işine ara vermiş olanları haşlamak üzere arkasını döndü.

“Her zaman bu kadar... şiddetli midir?” diye sordu Ragen, Arlen’a, çocukların en küçüklerinin karşısında pantomim yapan Jonglör’ün olduğu tarafa doğru yürürlerken. Geri kalan çocuklar işe geri çağrılmıştı.

Arlen homurdandı. “Bir de onu bozsakallarla konuşurken görmelisin. Ona ‘Çorak’ dedikten sonra paçayı kurtardığın için şanslısın.”

“Graig herkesin ona öyle hitap ettiğini söylemişti bana,” dedi Ragen.

“Orası öyle,” diye onayladı Arlen, “ama suratına karşı değil, tabii bir nüveliği boynuzlarından yakalamış gibi mücadele etmek istiyorlarsa o başka. Selia konuştuğunda yer yerinden oynar.”

Ragen kıkır kıkır güldü. “Üstelik yalnızca ‘yaşlı bir kız’[3],” diyerek düşüncelere daldı. “Benim geldiğim yerde sadece ‘Anaların’[4] emirleri karşısında yer yerinden oynar.”

“Arada ne fark var ki?” diye sordu Arlen.

Ragen omuz silkti. “Bilemiyorum,” dedi. “Miln’de öyledir işte. Dünyayı insanlar döndürüyor, insanları da Analar doğruyor, böyle olunca dansı da onlar yönetiyor.”

“Burada öyle değil,” dedi Arlen.

“Küçük kasabalarda hiç öyle olmaz ki,” dedi Ragen. “Çok fazla insan yoktur. Ama Hür Şehirler farklıdır. Miln dışında, diğer şehirlerde kadınlara neredeyse hiç söz hakkı verilmez.”

“Bu da kulağa çok aptalca geliyor,” diye mırıldandı Arlen.

“Öyle,” diye katıldı Ragen.

Ulak durdu ve süvari atının dizginlerini Arlen’a devretti. “Burada bir dakika bekle,” dedi Jonglör’ün olduğu tarafa yönelirken. İki adam bir kenara çekilip konuşmaya başladılar ve Arlen, Jonglör’ün yüzünün yine değiştiğini gördü. İlk önce kızgın, sonra huysuz ve son olarak da kaderine boyun eğmiş. Bu tartışma sırasında Ragen’ın ise yüzü gayet katıydı. Ulak, sert bakışlarını Jonglör’den ayırmadan Arlen’a eliyle atı getirmesi için işaret etti.

“... ne kadar yorgun olduğun umurumda değil,” diyordu Ragen sert bir fısıltıyla, “bu insanların yapmaları gereken korkunç bir iş var ve onlar bunu yaparken çocuklarını oyalamak için tüm öğleden sonra dans edip hokkabazlık yapman gerekiyorsa bunu yapacaksın! Şimdi tekrar o neşeli suratını takın ve işine geri dön!” Dizginleri Arlen’dan kaptığı gibi şiddetle adama uzattı.

Arlen, fark edilmeden genç Jonglör’ün korku ve içerlemeyle karışık duygular içerisindeki yüzüne iyice bir baktı. İzlendiğini anladığı saniyedeyse adam yüzünü kırıştırdı ve sonra birden çocuklar için dans edip neşe saçan o eğlenceli adama dönüşüverdi.

Ragen, Arlen’ı at arabasına götürdü ve ikisi tırmanıp arabaya atladılar. Ulak, dizginleri şaklattı ve at arabasının önünü, ana yola çıkan toprak yola

çevirdi.

“Tartıştığınız şey neydi?” diye sordu Arlen, at arabası hoplaya zıplaya yol alırken.

Ulak bir an için ona bakıp omuzlarını silkti. “Bu Keerin’ın şehirden bu kadar uzaktaki ilk işi,” dedi. “Grup halinde yolculuk ederken ve üstü kapalı bir at arabasında uyurken yeterince cesaretliydi, ama kervanın geri kalanını Angiers’ta bıraktığımızdan beri o cesaretten pek eser kalmadı. Nüvelikler yüzünden aşırı tedirginliğe ve korkuya kapıldı. Bu da onu kötü bir yol arkadaşı haline getirdi.”

“Pek belli olmuyor,” dedi Arlen, at arabasını süren Ulak’a tekrar bakarak.

“Jonglörlerin pantomim numaraları vardır,” dedi Ragen. “Kendilerini olmadıkları bir şeye dönüştürmek için o kadar iyi rol yaparlar ki bazen belli bir süre boyunca buna kendileri bile inanabilirler. Keerin sadece cesur rolü yaptı. Lonca onu yolculuklar için sınavdan geçirdi tabii, ama insanların iki hafta boyunca açık yolda seyahat ettikten sonra bu duruma dayanıp dayanamayacaklarını önceden anlaman imkânsızdır.”

”Nasıl oluyor da geceleri yollarda kalabiliyorsunuz?” diye sordu Arlen. “Babam toprağa muhafaza sembolleri çizmenin bela aramak olduğunu söyler.”

“Baban haklı,” dedi Ragen. “Ayağının dibindeki bölmeye bir bak.”

Arlen bölmeye baktı ve yumuşak deriden yapılma büyük bir çanta çıkardı. Çantanın içinde düğümlü bir ip vardı ve üzerine elinden bile daha büyük olan cilalı tahta levhalar dizilmişti. Bu tahta levhaların üzerine oyulmuş ve boyanmış muhafaza sembollerini gördüğü zaman gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama bunun ne olduğunu hemen anladı: at arabasını, hatta daha fazlasını çember içine alabilecek taşınabilir bir muhafaza çemberi. “Hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi.

“Yapılmaları kolay değildir,” dedi Ulak, “çoğu Ulak, çıraklığını bu zanaatta ustalaşmakla geçirir. Bu muhafazaları ne rüzgâr ne de yağmur bozabilir. Ama öyle bile olsa, muhafaza sembolleriyle korunan duvarlara ve kapılara sahip olmakla aynı şey değil.

“Bir nüvelikle yüz yüze geldiğin oldu mu hiç evlat?” diye sordu, dönüp Arlen’a sert bir bakış atarak. “Kaçacak hiçbir yerin yokken ve seni koruyan tek şey, göremediğin bir büyüden ibaretken, bir nüveliğin sana saldırmasını seyrettin mi?” Arlen hayır anlamında kafasını salladı. “Belki de Keerin’a

fazla yükleniyorum. Bu sınavı iyi idare etti sayılır. Biraz çığlık attığı oldu ama bu beklenen bir şeydi. Geceler boyu aynı şeyi yapmaksa başka bir mesele. Bu bazı insanları çok kötü etkiler, başıboş bir yaprağın muhafaza işaretinin üzerine düşebileceğinden endişe edip dururlar ve bazen...” Birden tıslayıp Arlen’a pençe haline getirdiği elini savurdu; çocuk korkusundan hoplayınca da kahkahalara boğuldu.

Arlen başparmağını cilalı ve pürüzsüz olan muhafaza sembollerinin üzerinde dolaştırarak güçlerini hissetti. Bu küçük levhalar, herhangi bir muhafaza düzeneğinde olacağı gibi her otuz santimde bir ipe dizilmişti. Arlen kırk taneden fazla saymıştı. “Peki rüzgâr iblisleri bu kadar büyük bir çemberin içine yukarıdan giremezler mi?” diye sordu. “Babam onlar tarlalara inmesinler diye toprağa direkler diker.”

Adam gözlerini çocuğun üzerinde gezdirdi, biraz şaşırmış göründü. “Baban muhtemelen zamanını boşa harcıyor,” dedi. “Rüzgâr iblisleri uçma konusunda güçlüdür ama havalanmak için ya uzun bir koşma alanına ya da tırmanıp atlayabilecekleri yüksek bir şeye ihtiyaç duyarlar. Bir mısır tarlasında ikisine de pek rastlamazsın o yüzden inmekten kaçınırlar, tabii dayanamayacakları bir şey görmedilerse; mesela, tarlanın ortasında uyumaya cüret eden küçük bir oğlan...” Arlen’a aynen Jeph’in onu nüveliklerin hafife alınmaması gereken şeyler olduğu konusunda uyardığı zamanki gibi baktı. Sanki o bilmiyormuş gibi.

“Ayrıca rüzgâr iblisleri dönerken geniş kavisler çizerler,” diye devam etti Ragen, “ve çoğunun kanat genişliği bu çemberden büyüktür. Birinin içine girmesi olasıdır ama daha önce böyle bir şey görmedim. Yine de girerse. Eliyle yanındaki uzun ve kalın mızrağı işaret etti.

“Bir nüvelik mızrakla öldürülebilir mi?” diye sordu Arlen.

“Muhtemelen hayır,” diye cevapladı Ragen, “ama onları muhafazalarının üzerine çivileyebilirsen sersemletebilirsin diye duymuştum.” Güldü. “Umarım asla öğrenmek zorunda kalmam.”

Arlen, ona gözlerini sonuna kadar açarak baktı.

Ragen da ona baktı, birden ciddiyete bürünmüştü. “Ulaklık tehlikeli iştir evlat,” dedi.

Arlen uzun süre gözlerini ona dikti. “Hür Şehirler’i görmek buna değer herhalde,” dedi sonunda. “Anlatsana, Miln Kalesi nasıl bir yer?”

“Dünya’nın en zengin ve en güzel şehridir,” diye cevapladı Ragen, kolundaki zincirli zırhı sıyırarak önkolundaki dövmeyi açığa çıkardı.

Dövme, iki dağın arasına sığınmış bir şehrin resmiydi. “Dük’ün Madenleri tuz, kömür ve metaller açısından zengindir. Surları ve çatıları öyle iyi muhafaza edilir ki; evlerdeki muhafazalara çok nadir ihtiyaç duyulur. Güneş, surları üzerinde parladığında dağların ihtişamı bile onun gölgesinde kalır.”

“Hiç dağ görmedim,” dedi Arlen, parmağını dövmenin üzerinde gezdirirken hayret içerisindeydi. “Babam dağların büyük tepeler olduğunu söyler.”

“Şuradaki tepeyi görüyor musun?” diye sordu Ragen, yolun kuzeyine işaret ederek.

Arlen evet anlamında başını salladı. “Boggin Tepesi. Oradan tüm Dere’yi görebilirsin.”

Ragen da başını salladı. “Yüz sayısının anlamını biliyor musun Arlen?” diye sordu.

Arlen onayladı. “On çift elin parmakları.”

“Küçük bir dağ bile sizin o Boggin Tepesi’nin yüz tane üst üste konmuş halinden büyüktür. Miln’in dağları da pek öyle küçük değildir hani.”

Arlen’in gözleri, böylesine bir yüksekliği kafasında canlandırmaya çalışırken fal taşı gibi açıldı. “Gökyüzüne dokunuyor olmalılar,” dedi.

“Bazıları gökyüzünü bile geçer” diye övündü Ragen. “Onların üstüne çıkarsan, bulutlara yukarıdan bakabilirsin.” “Bir gün görmek isterim,” dedi Arlen.

“Yeterince büyüdüğünde Ulaklar Loncası’na katılabilirsin,” dedi Ragen.

Arlen başını olumsuz anlamda salladı. “Babam burayı terk edenlerin firari olduklarını söyler,” dedi. “Söylerken de tükürür.”

“Baban neden bahsettiğini bilmiyor,” dedi Ragen. “Tükürmesi de dediğini gerçek kılmaz. Ulaklar olmasa, Hür Şehirler bile çöker.”

“Hür Şehirler’in güvenli olduğunu zannediyordum,” dedi Arlen.

“Hiçbir yer gerçekten güvenli değildir Arlen. Miln’deki ölümler Tibbet Deresi’ndeki kadar etki yaratmaz belki ama nüvelikler her sene belli sayıda kayıp verdirir.”

“Miln’de kaç insan var?” diye sordu Arlen. “Bizim Tibbet Deresi’nde üç yüz kişi yaşar, yolun yukarısındaki Güneşli Çayır’ın da en az o kadar büyük olduğunu söylerler.”

“Biz Miln’de otuz bin kişiden biraz fazlayız,” dedi Ragen gururla.

Kafası karışmış olan Arlen ona baktı.

“Bin, on tane yüzdür,” diye bilgi verdi Ulak.

Arlen biraz düşündü, sonra kafasını salladı. “Dünya’da *o kadar* insan yok ki,” dedi.

“Daha da fazlası var,” dedi Ragen. “Karanlığa meydan okumaya cesareti olanlar için dışarıda kocaman bir dünya var.”

Arlen cevap vermedi ve sessizlik içinde yola devam ettiler.

Kasaba Meydanı’na, sallana sallana giden at arabasıyla ulaşmaları bir buçuk saat kadar sürdü. Dere’nin merkezi olan Kasaba Meydanı’nda, işi pirinç veya buğday tarlasında olmayan, geçimini balıkçılıkla ya da ağaç kesmekle sağlamayanlar için iki düzineden fazla muhafazalı ev vardı. Eğer birinin fırıncıya, terziye, nalbanda, fıçıcıya ve benzerine ihtiyacı varsa; buraya gelirdi.

Kasabanın merkezinde, insanların bir araya geldikleri bir meydan ve Dere’deki en büyük yapı olan Genel İhtiyaç Dükkânı bulunurdu. Bu yapının ön tarafındaki büyük ve açık odada masalar ve bir içki tezgâhı; arka tarafta daha da büyük bir depo ve aşağıda bir mahzen vardı; Dere’de parasal değeri olan şeylerin çoğunun tutulduğu yer bu mahzendi.

Mutfağı, Hog’un kızları Dasy ve Catrin yönetirdi. İki kredi karşılığında midenizi dolduracak kadar yemek alabilirdiniz. Ancak Silvy, Hog’a üçkâğıtçı derdi çünkü iki kredi, bir haftalık buğday satın almaya yetecek bir paraydı. Yine de bir sürü bekâr erkek bu parayı öderdi. Bu sadece yemek için de değildi ayrıca. Dasy sade görünümlüydü, Catrin ise şişman, ama Cholie Dayı, onlarla evlenenlerin hayat boyu maddi yönden sıkıntı çekmeyeceğinden bahsederdi.

Mısırdı, etti, çanak çömlekti, kürktü, kumaştı, aletti, eşyaydı, herkes her şeyini Hog’a getirirdi. Hog bunları alır, sayar ve onlara dükkândan bir şeyler satın almaları için ‘krediler’ verirdi.

Ama nedense, dükkândaki mallar, Hog’un bu mallara ödemiş olduğu meblağdan genelde daha pahalı oluyordu. Arlen’ın rakamlarla arası iyi olduğu için bunu rahatlıkla görebiliyordu, insanlar buraya bir şeyler satmak için geldiklerinde meşhur tartışmalar yaşanırdı, ancak fiyatları Hog belirler ve çoğu zaman, bu, onun yanına kalırdı. Neredeyse herkes Hog’dan nefret etmesine rağmen ona bir o kadar ihtiyaçları vardı. Bu yüzden Hog yanlarından geçerken yere tükürmek yerine, gidip adamın paltosunu fırçalamaya veya geçeceği kapıları onun için önceden açmaya daha meyilliydiler.

Dere’de diğer herkesin güneş batana kadar çalışmasına ve ihtiyaçlarını zar zor karşılamasına rağmen, Hog ve kızlarının her zaman etli yanakları, dolgun göbekleri, yeni ve temiz giysileri olurdu. Arlen ise; annesi yıkamak için tulumunu ne zaman alsa, kendisini bir halıya sarmak zorunda kalırdı.

Ragen ve Arlen, katırları dükkânın önüne bağlayıp içeri girdiler. İçki tezgâhına bakan kimse yoktu. Genelde meyhanenin içindeki havaya yoğun bir domuz yağı kokusu hâkim olurdu ancak o an mutfaktan yemek kokusu gelmiyordu.

Arlen, Ulak’ın önünden içki tezgâhına koşturdu. Tezgâhın üstünde Rusco’nun Hür Şehirler’den gelirken getirdiği bronz bir zil vardı ve Arlen ona bayılırdı. Zile vurdu ve çıkardığı temiz sesi duyduğunda sırıtmadan edemedi.

Arka taraftan ağır bir şeyin yere düşme sesi duyuldu ve Rusco tezgâhın arkasındaki perdelerin arasından içeri girdi. İriyarı, altmışında olmasına rağmen hâlâ dimdik ve güçlü bir adamdı ancak vücudunun orta bölümünden yumuşak bir göbek sarkıyor, ak saçları da çizgili alnının üzerinden arkaya doğru seyreliyordu. Üzerinde hafif bir pantolon, deri ayakkabılar ve temiz, pamuklu bir gömlek vardı. Gömleğinin kollarını, kalın önkollarından dirseğine kadar sıyırmıştı. Beyaz önlüğü ise her zamanki gibi lekesizdi.

“Arlen Bales,” dedi çocuğu gördüğünde, yüzünde sabırlı bir tebessüm vardı. “Sadece zille oynamaya mı geldin yoksa görülecek bir işin mi var?”

“Görülecek iş bana ait,” dedi Ragen, öne çıkarak. “Sen Rusco Hog musun?”

“Rusco demen yeterli,” dedi adam. “‘Hog’[5] ismini kasabalılar taktı, tabii yüzüme karşı söylemezler. Bir insanın refaha ermesine dayanamıyorlar nedense.”

“Bu iki oldu,” diye düşünceye daldı Ragen.

“Nasıl?” dedi Rusco, Ragen’ın ne dediğini anlamayarak. “İkidir Graig’in seyahat günlüğü beni yanlış yönlendiriyor,” dedi Ragen. “Daha bu sabah Selia’nın yüzüne karşı ‘Çorak’ dedim.”

“Hah!” diye güldü Rusco. “Demek öyle? Eğer müesseseden bir içkiyi hak ettirecek bir şey varsa o da budur. İsmin ne demiştin?”

“Ragen,” dedi Ulak, omzundaki çantayı yere bırakıp bar tezgâhının kenarındaki bir sandalyeye oturarak. Rusco bir fıçının tıpasını açtı ve pervazdaki kancalardan birine asılmış kulplu, tahta bir bardak kaptı.

Bira kıvam açısından yoğundu, bal rengiydi ve bardaktan taşan beyaz bir köpüğü vardı. Rusco kendine ve Ragen'a birer bardak doldurdu. Sonra Arlen'a bir göz attı ve onun için daha küçük bir kupa doldurdu. "Bununla bir masaya geç ve büyüklerinin bar tezgâhında konuşmasına izin ver," dedi. "Ve eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan bundan annene söz etmezsin."

Arlen mutlulukla gülümsedi ve Rusco'nun bu kararı gözden geçirmesine fırsat vermeden ödülünü alıp oradan kaçtı. Şenlik zamanlarında babasının bardağından biranın tadına baktığı olmuştu ama daha önce bir kupa dolusuna hiç sahip olmamıştı.

Rusco'nun Ragen'a, "Bundan sonra kimse gelmeyecek diye endişelenmeye başlamıştım," dediğini duydu.

"Graig geçen sonbahar gelmeye hazırlanırken soğuğa yakalandı," dedi Ragen, birasından koca bir yudum alırken. "Ona bakan Otacı, iyileşene kadar yolculuğu ertelemesini söyledi, ama sonra kış bastırdı ve hastalığı gittikçe daha da kötüleşti. Sonunda Lonca başka bir Ulak bulana kadar, Graig bana onun güzergâhını devralıp alamayacağımı sordu. Zaten bir yük arabası dolusu tuzu Angiers'a götürmem gerekiyordu; ben de fazladan bir araba ekledim ve kuzeye dönmeden önce rotamı buraya çevirdim."

Rusco kupasını alıp tekrar doldurdu. "Graig'e," dedi, "iyi bir Ulak ve tehlikeli bir pazarlıkçıya." Ragen gülümsedi ve iki adam kupalarını tokuşturduktan sonra içkilerini kafalarına diktiler.

"Bir tane daha?" diye sordu Rusco, Ragen kupasını tezgâha vurduğunda.

"Graig, günlüğünde senin de tehlikeli bir pazarlıkçı olduğunu yazmıştı," dedi Ragen gülümseyerek. "Ayrıca beni iş yapmadan önce sarhoş edeceğini de."

Rusco kıkırdadı ve kupayı yeniden doldurdu. "Pazarlıktan sonra biralar müesseseden olmayacak," dedi, Ragen'a taze bira köpüğüyle dolu bardağı uzatarak.

"Mektuplarının Miln'e ulaşmasını istiyorsan müesseseden olmaya devam ederler," diyerek gülümsedi Ragen, kupayı kabul ederken.

"Görüyorum ki Graig'den bile daha çetin bir pazarlıkçı olacaksın," diye söylendi Rusco, kendi bardağını doldururken. "İşte," dedi, biranın köpükleri kabardığında, "böylece ikimiz de sarhoş olarak pazarlık edebiliriz." Güldüler ve kupalarını bir kez daha tokuşturdular.

"Hür Şehirler'den ne haber?" diye sordu Rusco. "Krasia'lılar hâlâ kendilerini yok etmeye kararlı mı?"

Ragen omuz silkti. “Tüm haberler o yönde. Birkaç sene önce evlendiğimde Krasia’ya gitmeyi bıraktım. Hem fazla uzak hem fazla tehlikeli.”

“Yani kadınlarını ‘battaniyelere’ sarmalarının bununla hiç alakası yok öyle mi?” diye sordu Rusco gülümseyerek.

Ragen güldü. “O da var tabii,” dedi, “ama daha çok kuzeylileri, hatta Ulakları bile, gecelerimizi kendimizi *nüvelendirmeye* çalışmakla harcamadığımız için birer korkak olarak görmeleri yüzünden.”

“Belki de kadınlarına bakmakla daha fazla zaman geçirseler savaşmaya bu kadar hevesli olmazlardı,” diyerek düşüncelere daldı Rusco. “Peki Angiers ve Miln? Dükler hâlâ birbirleriyle atışmakla mı meşgul?”

“Her zamanki gibi,” dedi Ragen. “Euchor’un rafinerileri çalıştırmak için Angiers’tan gelecek oduna ve halkı besleyebilmek için de tahıla ihtiyacı var. Rhinebeck’in de Miln’den gelecek metallere ve tuza. Hayatta kalabilmek için ticaret yapmaları gerekli ama uyumlu olmak yerine tüm zamanlarını birbirlerini dolandırmaya çalışmakla geçiriyorlar; özellikle de sevk edilen mallar yolda nüveliklere kaybedildiği zaman. Geçen yaz nüvelikler çelik ve tuz taşıyan bir kervana saldırmıştı. Sürücüleri öldürmüşlerdi ama malların çoğuna dokunulmamıştı. Rhinebeck malları ele geçirdi ve bunların enkazdan kurtarılan ganimet malları olduğunu söyleyerek ödeme yapmayı reddetti.”

“Dük Euchor küplere binmiş olmalı,” dedi Rusco.

“Çok kızdı,” diye onayladı Ragen. “Ona haberleri getiren bendim. Yüzü kızardı ve Rhinebeck ona ödeme yapıncaya kadar Angiers’m bir gram tuz ya da maden göremeyeceğini söyledi.” d

“Rhinebeck ödeme yaptı mı?” diye sordu Rusco, daha fazlasını duyma isteğiyle eğilerek.

Ragen kafasını salladı. “Birkaç ay boyunca birbirlerini açlıktan öldürmek için ellerinden geleni yaptılar ama sonra Tüccarlar Loncası kendi mallarını kış gelmeden ve mallar depoda çürümeden sevk ettirmek için ödeme yaptı. Rhinebeck, Euchor’a teslim oldukları için onlara karşı şu anda öfkeli tabii ama halkın gözünde küçük düşmekten kurtuldu ve sevkiyatlar yeniden başladı. O iki it dışında herkesin umursadığı tek şey de buydu zaten. “

“Düklere nasıl hitap ettiğine dikkat edersen yine de iyi olur senin için,” diye uyardı Rusco, ama yine de gülümsüyordu.

“Kim onlara söyleyecek ki?” diye sordu Ragen. “Sen mi? Şu küçük çocuk mu?” dedi Arlen’ı işaret ederek. İkisi de güldü.

“Ve şimdi de Euchor’a Nehirköprü’den haber götüreceğim ve bu, sorunları daha da büyütecek,” dedi Ragen.

“Miln sınırındaki kasaba,” dedi Rusco, “Angiers’tan bir gün uzaklıkta. Orada tanıdıklarım var.”

“Artık yok,” dedi Ragen açıksözlülükle ve belli bir süre iki adam da sessiz kaldı.

“Kötü haberlerden yeterince konuştuk,” dedi Ragen, çantasını tezgâhın üstüne koyarak. Rusco çantaya şüpheyle baktı.

“Bu, tuza benzemiyor,” dedi, “ayrıca bana o kadar mektup geleceğinden de şüpheliyim.”

“Altı mektubun ve tam bir düzine paketin var,” dedi Ragen, Rusco’ya bir demet katlanmış kâğıt uzatarak. “Hepsi, arabadaki dağıtılacak paketler ve çantadaki diğer mektuplarla birlikte burada listelenmiş durumda. Ayrıca Selia’ya da listenin bir kopyasını verdim,” diye uyardı.

“Peki o listeyle ya da mektup çantasıyla benim ne işim olur ki?” diye sordu Rusco.

“Sözcü bir hayli meşgul olduğu için mektupları dağıtmaya veya okuması olmayanlara okumaya zamanı yok. O yüzden seni gönüllü yaptı.”

“Peki kasabadakilere mektup okumakla harcayacağım iş saatlerimin maddi zararını nasıl telafi edeceğim?” diye sordu Rusco.

“Komşularına yapacağın iyiliğin tatmini ve hoşnutluğu yetmez mi?” diye sordu Ragen.

Rusco homurdandı. “Tibbet Deresi’ne arkadaş edinmeye gelmedim,” dedi. “Ben bir işadamıyım ve bu kasaba için az şey yapmadım.”

“Öyle mi?” diye sordu Ragen.

“Herhalde öyle!” dedi Rusco. “Ben bu kasabaya gelmeden önce tek yaptıkları şey *takastı.* “ Kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi söyleyip yere tükürdü. “Emeklerinin meyvelerini toparlayıp her yedincigünde[6] meydanda toplanırlar, kaç tane baklanın kaç tane mısır başağına sayılacağı veya fıçıcıya verilecek ne kadar pirincin, sahip oldukları pirinçleri içine koyabilecekleri bir fıçı yapılmasına yeterli olacağı konusunda bütün gün tartışırlardı. Eğer ihtiyacın olanı yedincigünde alamazsan, bir sonraki haftayı beklemen ya da kapı kapı dolaşman gerekirdi. Şimdi ise herkes,

herhangi bir günde, gün batımından gün doğumuna kadar herhangi bir zamanda gelip, ihtiyaçları olan şeyler için kredilerle ticaret yapabiliyor.”

“Kasabanın kurtarıcısı,” dedi Ragen alaycı bir ifadeyle. “Karşılığında da hiçbir şey talep etmez tabii.”

“Oldukça dolgun bir kâr dışında hiçbir şey,” dedi Rusco sırıtarak.

“Peki köylüler ne sıklıkla seni dolandırıcılıktan ipe çekmeye çalışıyor?” diye sordu Ragen.

Rusco gözlerini kıstı. “Köylülerin yarısının sadece ellerindeki parmakların sayısı kadar saymayı bildiklerini ve diğer yarısının da buna sadece ayak parmaklarını ekleyebildiklerini göz önünde bulundurursan, bir hayli sık,” dedi.

“Selia, bir dahaki sefer aynı şey olduğunda tek başına kalacağını söyledi.” Ragen’ın samimi ses tonu birden sertleşmişti. “Tabii üzerine düşeni yapmazsan... Kasabanın diğer tarafında, mektup okumak zorunda kalmaktan çok daha kötü durumda olan insanlar var.”

Rusco kaşlarım çattı, ama yine de listeyi aldı ve ağır mektup çantasını depoya taşıdı.

“Gerçekten ne kadar kötü?” diye sordu geri döndüğünde.

“Kötü,” dedi Ragen. “Şimdiye kadar yirmi yedi. Birkaçı hâlâ bulunamadı.”

“Ulu yaratıcı,” dedi Rusco, önündeki havaya bir muhafaza çizerek. “En kötü ihtimalle bir ailedir diye düşünmüştüm.”

“Keşke öyle olsa,” dedi Ragen.

İkisi de bir an için terbiyenin gerektirdiği şekilde sessizliğe gömüldüler. Sonra ikisi de birbirlerine aynı anda kafalarını çevirdiler.

“Bu senenin tuzu yanında mı?” diye sordu Rusco.

“Dük’ün pirinci sende mi?” diye cevapladı Ragen.

“Tüm kış boyunca sakladım, geciktiğin için,” dedi Rusco.

Ragen gözlerini kıstı.

“Ah, hâlâ iyi durumdalar tabii!” dedi Rusco, elleri birdenbire sanki yalvarıyormuş gibi havaya kalktı. “Mühürlü ve kuru bir şekilde muhafaza ettim. Ayrıca benim mahzenimde hiç haşarat olmaz!”

“Ama benim bundan emin olmam gerekli, anlıyorsundur,” dedi Ragen.

“Tabii ki, tabii ki!” dedi Rusco. “Arlen, oradan lambayı kap!” diye emretti, oğlanı tezgâhın köşesine doğru yönlendirerek.

Arlen, fenerin olduğu yere doğru koşup ateşleme çubuğunu aldı. Fitili yaktı ve camdan feneri saygıyla aşağı indirdi.

Daha önce camdan bir eşyayı tutma işi ona hiç emanet edilmemişti. Fenerin yüzeyi hayal ettiğinden daha soğuktu ancak alevler camı yaladıkça ısındı.

“Bizim için onu mahzene kadar taşı,” diye emretti Rusco. Arlen heyecanını bastırmaya çalıştı. Tezgâhın arka tarafında neler olduğunu hep görmek istemişti. Denilirdi ki; Dere’deki herkes tüm eşyalarını bir yığın haline getirse, o yığın yine de Hog’un mahzenindeki harikalarla boy ölçüşemezdi.

Rusco yerdeki demir bir halkayı tutup çekti ve yer kapısını açtı. Arlen, yaşlı Hog’un fikrini değiştireceğinden endişelenip aceleyle öne atıldı ve yolu aydınlatması için feneri yukarıda tutarak, gıcırdayan basamaklardan aşağıya indi. O indikçe, fenerin ışığı, çift sıralar halinde yerden tavana kadar yükselen küfe ve fıçı yığınlarına dokundu. Zemin, nüvelikler Nüve’den direkt mahzene çıkamasınlar diye tahtadan yapılmıştı ama yine de duvarlardaki raflara muhafaza sembolleri oyulmuştu. Yaşlı Hog, hâzineleri söz konusu olduğunda bir hayli temkinliydi.

Dükkân sahibi, geçitlerden geçerek arka tarafta tutulan mühürlü fıçılara kadar yolu gösterdi. “Çürümüş gözükmüyorlar,” dedi Ragen, fıçıların tahtasını incelerken. Kısa bir süreliğine düşündü, sonra rasgele seçti. “Şuradaki,” dedi, bir fıçıyı işaret ederek.

Rusco homurdandı ve söz konusu fıçıyı taşıyıp getirdi. Bazıları onun işine kolay derdi; ama Rusco’nun kolları en az balta veya orak sallayanlar kadar güçlü ve kalındı. Mührü kırdı, fıçının kapağını çabucak söktü ve Ragen incelesin diye pirinçleri sığ bir leğene boşalttı.

“Has Bataklık pirinci,” dedi Ulak’a. “Ve tek bir ekinbiti ya da çürüme emaresi göremezsin. Miln’de iyi bir hasılat getirecektir, özellikle de bu kadar uzun zamandan sonra.” Ragen homurdanıp olumlu anlamda başını salladı, böylece fıçı tekrar mühürlendi ve üst kata geri döndüler.

Uzun bir süre arabadaki ağır tuz çuvallarının kaç fıçı pirince karşılık geldiği konusunda tartıştılar. İşin sonunda, ikisi de pek mutlu görünmedi ama yine de anlaşıp el sıkıştılar.

Rusco, kızlarını çağırdı ve hepsi birden tuz çuvallarını indirmek için yük arabasına yöneldiler. Arlen, birini kaldırmaya çalıştıysa da çuval onun için

fazla ağırdı. Sendeledi ve hem çuvalın hem de kendisinin düşmesine engel olamadı.

“Dikkatli ol!” diye azarladı Dasy, çocuğun başının arkasına tokadı indirerek.

“Eğer çuval kaldıramıyorsan, kapıyı tut bari!” diye çıkıştı Catrin. Biri omzunun üstünde, diğeri de etli kolunun altında olmak üzere iki çuval taşıyordu. Arlen ayağa kalktı ve giriş kapısını tutmak üzere koşturdu.

“Ferd Miller’ı alıp buraya getir ve ona değirmeninde işleyeceği her bir çuval için beş kredi... yok yok dört olsun, dört kredi ödeyeceğimizi söyle,” dedi Rusco, Arlen’a. Dere’deki çoğu insan şu ya da bu şekilde Hog için çalışırdı. Bunların da büyük çoğunluğunu Meydan ahalisi oluştururdu. “Eğer kuru tutmak için fıçı içinde pirinçle birlikte paketlerse beş kredi olacağını söyle.”

“Ferd, ta Orman Boyu’nda,” dedi Arlen. “Neredeyse herkes orada.”

Rusco homurdandı ama cevap vermedi. Araba, içinde tuz olmayan birkaç kutu ve çuval dışında kısa zamanda boşaldı. Rusco’nun kızları geri kalan eşyalara aç gözlerle baktılar ama bir şey demediler.

“Bu akşam, sen Miln’e geri dönmeye hazır oluncaya kadar, pirinç fıçılarını mahzenden yukarı, arka odaya taşımış oluruz,” dedi Rusco, son tuz çuvalı da içeri taşındığında.

“Teşekkür ederim,” dedi Ragen.

“Dük’ün işi tamamdır o zaman değil mi?” diye sordu Rusco. Yüzünde nahoş bir sırıtış vardı, gözleriyse katır arabasında kalan eşyalara kayıp duruyordu.

“Dük’ün işi tamamdır,” dedi Ragen, o da bir sırıtışla karşılık verdi. Arlen, onlar pazarlık yaparlarken bir bira daha alacağını umut etti. Bira içtiği zaman sanki üşütmüş gibi başı dönüyordu; tabii öksürme, burun akıntısı ve herhangi bir ağrı olmadan. Bu duyguyu sevmişti ve bir kez daha denemek için can atıyordu.

Geri kalan eşyaları meyhaneye taşımaya yardım etti ve Catrin ona içi et dolu birkaç sandviçin olduğu bir tabak getirdi. Öğle yemeğini daha kolay mideye indirebilmesi için birayla dolu ikinci bir kupa da verildi ve yaşlı Hog, yaptığı işlerin karşılığında iki kredi alabileceğini söyledi. “Annenle babana söylemeyeceğim,” dedi Hog, “ama hepsini biraya harcarsan ve yakalanırsan, ananın benim başımın etini yemesini, çalışarak ödemek

zorunda kalırsın.” Arlen hevesle başını salladı. Daha önce dükkânda harcayabileceği kendi kredileri olmamıştı hiç.

Öğle yemeğinden sonra, Rusco ve Ragen tezgâha gidip, Ulak’ın getirmiş olduğu diğer eşyaları açtılar. Her açılan hâzineden sonra Arlen’ın gözleri parlıyordu. Hayatında daha önce hiç görmediği kalitede top top kumaşlar, metal aletler, toplu iğneler, seramik eşyalar ve egzotik baharatlar vardı. Hatta parıldayan camlardan yapılma birkaç bardak bile açıldı.

Ne var ki Hog o kadar da etkilenmiş gözükmedi. “Graig’in geçen sene getirdikleri bunlardan daha iyiydi,” dedi. “Sana... hepsi için yüz kredi veririm.” Arlen’ın çenesi yere düştü. Yüz kredi! Ragen o parayla Dere’nin yarısını satın alabilirdi.

Ragen, teklifle pek ilgilenmedi. Gözlerindeki ifade yeniden sertleşti ve masaya elini vurdu. Dasy ve Catrin temizlik işlerinden başlarını kaldırıp sesin çıkış nedenine baktılar.

“Kredilerinin Nüve’ye kadar yolu var!” diye kükredi Ragen. “Ben senin her gün iş yaptığın o taşralı hödüklerden biri değilim ve eğer Lonca’nın seni bir üçkâğıtçı olarak tanımasını istemiyorsan, beni bir daha o hödüklerle karıştırmazsın.”

“Bozulmaca yok!” diyerek güldü Rusco, ellerini yine yatıştırıcı bir havayla kaldırarak. Kurnaz bir gülümsemeyle, “Denemek zorundaydım... anlıyorsun ya? Miln’de hâlâ altım severler değil mi?” diye sordu.

“Her yerde olduğu gibi,” dedi Ragen. Hâlâ kaşları çatıktı, ama sesindeki öfke yatışmıştı.

“Burada sevmiyorlar,” dedi Rusco perdenin arkasına geçerken. Bir şeyler arıyor ve bunu yaparken bir yerlerin altım üstüne getirişinin sesi geliyordu. Kendini duyurabilmek için sesini yükseltti. “Burada, eğer bir şeyi yiyemiyorsan, giyemiyorsan, o şeyle muhafaza sembolü çizemiyor veya tarlanı süremiyorsan, o şeyin neredeyse hiçbir değeri yoktur.” Çok geçmeden dolaptan çıkardığı büyük bir çuvalla geri döndü ve tezgâhın üzerine koyarken çuval şıngırdadı.

“Buradaki insanlar dünyayı döndürenin altın olduğunu unutmuşlar,” diye devam etti. Çuvalın içine elini soktu ve iki sarı sikke çıkarıp Ragen’ın suratına doğru salladı. “Değirmencinin çocukları bunlarla oyun oynuyorlardı! Oyun! Onlara altını, arka tarafta duran ahşap bir oyun setiyle takas edebileceğimi söylediğimde, kendilerine iyilik yaptığımı düşündüler! Hatta ertesi gün Ferd bana teşekkür etmeye bile geldi!” Güçlü bir kahkaha

savurdu. Arlen, bu kahkahaya alınması gerektiğini hissetti ama neden böyle olduğundan emin olamadı. Millerların bu ahşap oyun setiyle pek çok kez oynamıştı. Ne kadar parlak olursa olsun iki metal tekerden neden daha az değerli olduğunu anlayamıyordu.

“Ben sana iki güneş paranın ödeyebileceğinden çok daha fazla mal getirdim,” dedi Ragen başıyla sikkeleri gösterip sonra da çuvala doğru bakarak.

Rusco gülümsedi. “Sorun değil,” dedi, çuvalı tamamen açarken. Kumaş tezgâhın üzerinde düzleştikçe, içinden parlak sikkelerle beraber, üzerlerine ışıl ışıl taşların işlendiği zincirler, yüzükler, kolyeler döküldü. Arlen hepsinin çok güzel olduğunu düşündü, ama Ragen’ın gözlerinin yerinden fırlayıp açgözlülükle parlamasına da şaşırdı.

Pazarlığa yeniden başladılar. Ragen taşları ışığa tutup altın sikkeleri ısırırken Rusco kumaşları eliyle yoklayıp baharatların tadına baktı. Biradan başı dönen Arlen ise olan biteni bulanık görüyordu. Catrin, tezgâhtaki adamların kupalarını boş bırakmasa da, onlar içtikleri biradan Arlen kadar etkilenmiş görünmüyordu.

“İki yüz yirmi beş altın güneş, iki gümüş ay, bir zincir ve üç gümüş yüzük,” dedi Rusco sonunda. “Ve bir bakır fazlası değil.”

“Böylesine uzak ve ıssız bir yerde çalıştığına şaşırmamalı,” dedi Ragen. “Seni kesinlikle üçkâğıtçılığından dolayı şehirden kovmuş olmalılar.”

“Hakaretler seni daha zengin yapmayacak,” dedi Hog, üstünlüğün kendisinde olduğundan emindi.

“Bu sefer para kazanma amacında değilim,” dedi Ragen. “Seyahat masraflarını çıktıktan sonra son kuruşuna kadar hepsi Graig’in dul karısına gidecek.”

“Ah, Jenya,” dedi Rusco iç geçirerek. “Miln’de, benim aptal yeğenimin de aralarında bulunduğu okuma yazma bilmeyen birkaçı için mektup yazardı. Ne olacak ona?”

Ragen kafasını olumsuz anlamda salladı. “Graig evinde öldüğü için, Lonca ona ölüm-parası ödemedi,” dedi. “Ve bir Ana olmadığı için de çoğu işte çalışması imkânsız.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Rusco “Graig ona biraz para bıraktı,” dedi Ragen. “Çok fazla bir şey değildi tabii. Ama Lonca ona mektup işi için ödeme yapmaya devam edecek. Bu seyahatten gelecek parayla da belirli bir zaman geçinmesine yetecek kadarına sahip olacaktır. Ama hâlâ genç ve

eğer eninde sonunda yeniden evlenmez veya daha iyi bir iş bulmazsa parası kalmayacak.”

“Ya sonra?” diye sordu Rusco.

Ragen omuz silkti. “Daha önce evlendiği ve çocuk sahibi olmayı başaramadığı için yeni bir koca bulmak onun için zor olacak ama yine de bir Dilenci olmayacak. Lonca’daki kardeşlerim ve ben bu uğurda yemin ettik. Böyle bir şeyin olacağını görürsek, aramızdan biri onu evine Hizmetkâr olarak alacak.”

Rusco kafasını salladı. “Yine de, Tüccar sınıfından Hizmetkâr sınıfına düşmek...” Çok daha hafif bir keseye uzandı ve içinden temiz, parlak bir taşa sahip bir yüzük çıkardı. “Bu yüzüğün ona ulaştığından emin ol,” dedi yüzüğü ona uzatarak.

Ancak Ragen almak için uzandığında, Rusco yüzüğü aniden geri çekti. “Ondan bir mektup bekleyeceğim, anlıyorsun ya,” dedi. “Jenya’nın mektuplarını nasıl yazdığını biliyorum.” Ragen bir an ona bakınca, Hog hemen ekledi. “Sakın yanlış anlama ama tabii.”

Ragen gülümsedi. “Cömertliğin, hakaretini gölgede bırakıyor,” dedi, yüzüğü alırken. “Bu yüzük, Jenya’nın karnını aylarca doyuracak.”

“Evet, şey,” dedi Rusco boğuk bir sesle. Çuvaldan artakalanları toparlayıp kaldırdı. “Bu iyiliğimi kasabalılar duymasa iyi olur, yoksa bir dolandırıcı olarak sahip olduğum bütün itibarı kaybederim.”

“Sırrın benimle güvende,” dedi Ragen kahkahayla.

“Belki de onun için biraz daha fazla para kazanabilirsin,” dedi Rusco.

“Öyle mi?”

“Sahip olduğumuz mektuplar Miln’e altı ay önce gidecekti. Biz daha fazla mektup yazıp toplayana kadar birkaç günlüğüne daha buralarda kal, hatta birkaçını da yazmaya yardım et. Ben de sana karşılığını vereyim.

“Gerçi başka altın yok,” diye açıklamada bulundu, “ama eminim, bir fıçı pirinç veya salamura edilmiş balık ya da başka bir yiyecek Jenya’nın işini görür.”

“Hakikaten de görür,” dedi Ragen.

“Ayrıca Jonglör’ün için de iş bulabilirim,” diye ekledi Rusco. “Burada, Meydan’da, çiftlikten çiftliğe gezerek bulacağından daha fazla müşteri bulacaktır.”

“Anlaştık,” dedi Ragen. “Fakat Keerin’ın altına ihtiyacı olacak.”

Rusco ona alaycı bir bakış attı ve Ragen güldü. “Denemek zorundaydım... anlıyorsun ya!” dedi, Hog’un daha önceki sözlerini tekrarlayarak. “Gümüş olsun o zaman.”

Rusco onaylayarak başını salladı. “Her gösterisi için halktan birer gümüş ay tahsil edeceğim ve her ay için, bir yıldızı bende, diğer üçü onda kalacak.”

“Hani kasabalıların hiç parası yoktu?” diye sordu Ragen. “Çoğunun yok,” dedi Rusco. “Gümüşleri onlara ben satacağım... mesela beş krediye.”

“Böylece Rusco Hog anlaşmanın iki tarafından da kârlı çıkacak, öyle mı?” diye sordu Ragen.

Hog gülümsedi.

Arlen geri dönüş yolunda heyecanlıydı. Yaşlı Hog ona, Keerin’ın öğle vakti Meydan’da gösteri yapacağı haberini insanlara yaydığı takdirde beş kredi veya Miln’den gelmiş bir gümüş ayla ödüllendireceğinin sözünü vermişti. Ragen’le birlikte geri döndüklerinde ailesi evlerine geri dönmek için hazırlanıyor olacağından pek fazla zamanı olmayacaktı; ama onu at arabasına çekiştirmelerinden önce bu haberi yayabileceğinden emindi.

“Bana Hür Şehirler’i anlat,” diye yalvardı Arlen, yol alırlarken. “Kaç tanesini gördün?”

“Beş,” dedi Ragen. “Miln, Angiers, Lakton, Rizon ve Krasia. Dağların veya çölün ötesinde başka şehir de olabilir ama benim tanıdığım hiç kimse onları görmemiş.”

“Nasıl yerler?” diye sordu Arlen.

“Ormandaki müstahkem mevkii oluşturan Angiers Kalesi, Miln’in güneyinde, Bölen Nehir’in karşı yakasında kalır,” dedi Ragen. “Angiers, öteki şehirlerin tahta ihtiyacını karşılar. Daha da güneyde büyük göl ve onun yüzeyinde Lakton yer alır.”

“Göl nedir? Su birikintisi gibi bir şey mi?” diye sordu Arlen.

“Bir dağ, bir tepeye göre nasılsa, bir göl de, bir su birikintisine göre öyledir,” dedi Ragen, bu düşünceyi sindirmesi için Arlen’a zaman tanıyarak. “Suyun üzerinde oldukları için, Laktonlular ateş, kaya ve orman iblislerine karşı güvendedir. Muhafaza ağları rüzgâr iblislerine karşı çok dayanıklıdır ve başka hiçbir halk, su iblislerine karşı daha iyi bir muhafaza bilmez veya oluşturamaz. Onlar balıkçı bir halktır ve güneydeki şehirlerde yaşayan binlerce insan onların tutacağı balığa muhtaçtır.”

“Lakton’un batısında ise Rizon Kalesi yer alır. Teknik olarak bir hisar sayılmaz, çünkü surlarının üstünden neredeyse atlayarak geçebilirsin ancak bu surlar görebileceğin en büyük tarım arazilerini korur. Rizon olmasa, diğer Hür Şehirler açlıktan ölürlerdi.”

“Peki ya Krasia?” diye sordu Arlen.

“Krasia Kalesi’ni sadece bir kere ziyaret ettim,” dedi Ragen. “Krasialılar yabancılara pek hoşgörüyle bakmazlar, ayrıca oraya ancak iki haftalık bir çöl yolculuğu sonunda ulaşabilirsin.”

“Çöl mü?”

“Kum,” diye açıkladı Ragen. “Her yönde millerce kumdan başka hiçbir şey yoktur. Taşıyabildiğinden başka ne yiyecek, ne su vardır. Ayrıca seni kavurucu sıcaktan ve güneşten koruyabilecek tek bir gölge bile bulamazsın.”

“Buna rağmen orada insanlar mı yaşıyor?” diye sordu Arlen.

“Ah, evet,” dedi Ragen. “Krasialılar bir zamanlar Milnlilerden bile daha nüfusluydu. Ama şimdi ölüp gidiyorlar.”

“Neden?” diye sordu Arlen.

“Çünkü nüveliklerle savaşıyorlar,” dedi Ragen.

Arlen’in gözleri büyüdü. “Nüveliklerle savaşabilir misin?”

“Her şeyle savaşabilirsin Arlen,” dedi Ragen. “Fakat sorun şu ki, nüveliklerle savaştığında çoğunlukla kaybeden sen olursun. Krasialılar kendi paylarına düşenleri öldürüyor, ama nüvelikler onlara gördükleri zarardan daha fazlasını veriyor. Krasialılar her geçen sene azalıyor.”

“Babam nüveliklerin bir insanı hakladıkları zaman o insanın ruhunu yediklerini söyler,” dedi Arlen.

“Peh!” Ragen arabanın yanından tükürdü. “Batıl saçmalıklar.”

Orman Boyu Evleri’nden çok da uzak olmayan bir dönüşten geçtikleri sırada Arlen, önlerindeki ağaçta asılı durumda sallanan bir şey gördü. “O da ne?” diye sordu, işaret ederek.

“Lanet gece,” diye küfretti Ragen. Dizginleri şaklattı ve katırları dörtnala koşturdu. Arabanın sarsıntısıyla Arlen oturduğu yerde arkaya doğru tökezledi ve kendisini düzeltmek için uğraşmak zorunda kaldı. Sonunda düzgün oturmayı başardığında, hızla yaklaşmakta oldukları ağaca baktı.

“Cholie Dayı!” diye haykırdı, boynunun etrafındaki ipi pençelerken ayaklarını rastgele boşluğa savuran adamı görünce.

“İmdat! İmdat!” diye çığlık attı Arlen. Hareket halindeki arabadan atladı ve sertçe yere düştü. Ama ayaklarının üzerine doğrulup Cholie’ye doğru ok gibi fırladı. Dayısının altında durdu ancak o anda, Cholie’nin savrulan ayaklarından biri ağzına gelerek onu yere devirdi. Ağzına kan tadı geldiyse de garip bir şekilde acı hissetmiyordu. Yeniden doğruldu; Cholie’nin bacaklarını yakaladı ve ipi gevşetsin diye onu yukarı doğru itti. Ancak boyu kısaydı ve Cholie onun için fazla ağırdı. Adam öğürmeye ve titremeye devam ediyordu.

Ragen’a, “Ona yardım et!” diye haykırdı. “Boğuluyor! İmdat!”

Başını kaldırınca, Ragen’ın arabanın arkasından bir mızrak çıkarttığını gördü. Ulak geri çekildi ve nişan almakla neredeyse hiç zaman kaybetmeden mızrağı fırlattı. Ama hedefi tutturarak ipi kopardı, zavallı Cholie de ipin kopmasıyla birlikte Arlen’in üzerine düştü. İkisi de kendini yerde bulmuştu.

Ragen hemen oraya ulaştı ve Cholie’nin boğazından ipi çıkardı. Ama bunun pek bir yararı olmamıştı sanki, zira adam hâlâ öğürüyor ve boğazını pençelemeye devam ediyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Yüzü de o kadar kızarmıştı ki, adeta mor görünüyordu. Korkunç bir şekilde çırpınıp bir anda hareketsiz kalınca Arlen çığlık attı.

Ragen, Cholie’nin göğsüne vurarak adama suni teneffüs yaptı ama bu hiçbir şeye yaramadı. Sonunda Ulak uğraşmayı bıraktı ve küfür ederek yere yığıldı.

Arlen, ölüme yabancı değildi. Tibbet Deresi’nde bu görüntü alışılmış bir şeydi. Ama nüvelikler veya soğuk yüzünden ölmek başka bir şey, bu başka bir şeydi. Arlen’ın, birisinin ona Cholie Dayı’sının kendi canını aldığının söylemesine ihtiyacı yoktu. Bunu içgüdüsel bir şekilde anlayabiliyordu. Anlayamadığı şey ise...

“Neden?” diye sordu Ragen’a. “Dün gece hayatta kalmak için bu kadar savaştıktan sonra şimdi neden kendini öldürdü?”

“Savaştı mı?” diye sordu Ragen. “Onlardan herhangi biri gerçekten savaştı mı? Yoksa kaçıp saklandılar mı?”

“Ben bilmi...” diye başladı Arlen.

“Saklanmak her zaman yeterli olmuyor Arlen,” dedi Ragen. “Bazen saklanmak insanın içinde bir şeyi öldürür; iblislerden sonra hayatta kalsan bile, aslında gerçekten hayatta kalmış olmazsın.”

“Başka ne yapabilirdi ki?” diye sordu Arlen. “Bir iblisle dövüşemezsin.”

“Bunu yapacağıma bir ayıyla kendi mağarasında dövüşürüm daha iyi,” dedi Ragen, “ama yine de bu yapılabilir.”

“Ama Krasialıların bu yüzden ölüp gittiklerini söylemiştin,” diye karşı çıktı Arlen.

“Öyle,” dedi Ragen. “Ama onlar yüreklerinin sesini dinliyorlar. Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım Arlen, ama ruhlarının derinliklerinde, insanlar savaşmayı *istiyorlar,* aynı eski hikâyelerde olduğu gibi. Kadınlarını ve çocuklarını, bir erkeğin koruması gerektiği gibi korumak istiyorlar. Ama yapamıyorlar çünkü büyük muhafazalar kayıp, bu yüzden kendilerini kafesteki tavşanlar gibi hapsediyorlar, tüm gece dehşetten titreyerek oturuyorlar. Ama bazen, özellikle sevdiklerinin öldüğünü gördükleri zaman, artık buna dayanamıyor ve kopuyorlar.”

Elini Arlen’ın omzuna koydu. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm evlat,” dedi. “Şu anda sana çok anlam ifade etmediğinin farkındayım...”

“Hayır,” dedi Arlen, “ediyor.”

Ve Arlen bunun doğru olduğunu düşündü. Savaşmanın gerekliliğini anlıyordu. O gün Cobie ve arkadaşlarına saldırdığı zaman kazanmayı beklememişti. Hatta hiç olmadığı kadar kötü bir şekilde dayak yemeyi bekliyordu. Ama o sopayı kavradığı anda artık hiçbir şey umurunda değildi. Tek bildiği, onların yaptığı eziyetten bıkmış olduğu ve bunun, şu ya da bu şekilde bitmesini istediğiydi.

Yalnız olmadığını bilmek onu rahatlatıyordu.

Arlen, toz toprak içinde yatan, gözleri korkuyla büyümüş dayısına baktı. Diz çöküp, dayısının gözlerini parmak uçlarıyla kapatmak için uzandı. Cholie’nin artık hiçbir şeyden korkması gerekmiyordu.

“Daha önce hiç nüvelik öldürdün mü?” diye sordu Ulak’a.

“Hayır,” dedi Ragen, kafasını sallayarak. “Ama birkaçıyla savaştım. Kanıtlamak için yara izlerim de var. Ne var ki öldürmekten daha çok kaçmakla veya onları başka birinden uzak tutmakla daha fazla ilgilendim.”

Cholie’yi bir tenteye sarıp yük arabasının arka tarafına koyduktan sonra hızla Orman Boyu Evleri’ne giderlerken Arlen bunu düşündü. Jeph ve Silvy her şeyi çoktan arabaya toparlamış, orayı terk etmek için sabırsızca Arlen’ı bekliyorlardı. Ama cesedi gördüklerinde Arlen’ın gecikmesine olan öfkeleri dağıldı.

Silvy feryat edip erkek kardeşinin üzerine atıldı, ama kaybedilecek zaman yoktu, özellikle de karanlık çökmeden çiftliklerine ulaşmaları gerekiyorsa. Rahip Harral cesedin sarılı olduğu tentenin üzerine bir muhafaza sembolü çizip Cholie'yi cenaze ateşine atarken, Jeph karısını geride tutmak zorunda kaldı.

Hayatta kalanlar arasında, Brine Cutter'ın evinde kalmayacak olanlar diğerlerinin evinde kalmak için gruplara ayrıldı. Jeph ve Silvy iki kadına kendi evlerinde kalmayı teklif etmişti. Norine Cutter elli yaz görmüş bir kadındı. Kocası birkaç sene önce ölmüştü ve saldırıda kızıyla torununu kaybetmişti. Marea Bales de yaşlıydı; neredeyse kırkındaydı. Diğerleri şanslarını mahzende denemek için kaçtıklarında, Marea'nın kocası dışarıda kalmıştı. Silvy gibi, ikisi de Jeph'in at arabasının arkasına öylece yığılıp dizlerine baktılar. Babası dizginleri şaklattığında Arlen, Ragen'a el salladı.

Orman Boyu Evleri gözden kaybolurken, Arlen kimseye gelip Jonglör'ü izlesinler diye haber vermediğini fark etti.

2

Eğer Sen Olsaydın

D.S. 319

Arabayı ambardaki yerine yerleştirmek ve nüvelikler gelmeden muhafazaları kontrol etmek için acele ettiler ve ucu ucuna yetiştiler. Silvy'nin yemek yapmak için çok az enerjisi kalmıştı; o yüzden ekmek, peynir ve sosisten oluşan soğuk bir öğünü pek de hevesli olmayan bir şekilde yediler. Gün batımından kısa bir süre sonra nüvelikler, muhafazaları sınamak için çıkageldi. Onları geriye fırlatan büyü ne zaman parıldasa Norine haykırıyordu. Marea ise kendi yiyeceğine hiç dokunmadı bile. Otlardan yapılmış yer yatağında, kollarını bacaklarının etrafına sıkıca sarmış öylece oturuyor, ileri geri sallanıyor ve büyünün her gürültülü parlayışında sessiz bir şekilde ağlayıp sızlanıyordu. Silvy, tabakları temizledi fakat mutfaktan geri dönmedi; Arlen onun da ağladığını duyabiliyordu.

Annesinin yanına gitmek istediyse de Jeph onu kolundan yakaladı. "Gel biraz konuşalım Arlen," dedi. Arlen'ın yer yatağının, Dere'den topladığı pürüzsüz taşların, kemiklerin ve kuş tüylerinin içinde bulunduğu küçük bir odaya girdiler. Jeph, parlak renkli, yaklaşık yirmi beş san-tim uzunluğunda bir tüyü aldı ve konuşurken bu tüyle oynamaya başladı, Arlen'in gözüne bakmıyordu.

Arlen bu işaretleri tanıdı. Eğer babası konuşuyorken ona bakmıyorsa, konuşmak istediği konu kendisini rahatsız eden bir şey olurdu.

"Ulak'la birlikte yolda gördüğünüz şey diye başladı Jeph.

"Ragen bana açıkladı," dedi Arlen. "Cholie Dayı zaten ölüymüş, sadece bunu kendisi bilmiyormuş. —Bazen insanlar bir saldırıdan sonra hayatta

kalır ama yine de ölürlermiş.” Jeph kaşlarını çattı. “Gerçi ben öyle demezdim ama...” dedi. “Yine de doğru galiba. Cholie...”

“Bir korkaktı,” diyerek babasının cümlesini tamamladı Arlen.

Jeph ona şaşırmış bir şekilde baktı. “Bu sonuca nerden vardın?” diye sordu.

“Mahzende saklanıyordu çünkü ölmekten korkuyordu. Sonra da kendini öldürdü çünkü yaşamaktan korkuyordu,” dedi Arlen. “Bir balta alıp dövüşerek ölseydi daha iyiydi.” “Böyle şeyler duymak istemiyorum,” dedi Jeph. “İblislerle dövüşemezsin Arlen. Kimse dövüşemez. Kendini öldürtmekle kazanılacak hiçbir şey yoktur.”

Arlen kafasını salladı. “Onlar da tıpkı zorba birer kabadayı gibi aslında,” dedi. “Bize saldırıyorlar çünkü biz onlara karşı dövüşmekten korkuyoruz. Ama mesela Cobie ve diğerlerine o sopayla vurduktan sonra beni bir daha rahatsız etmediler.” “Cobie bir kaya iblisi değil,” dedi Jeph. “Onları korkutup kaçıracak hiçbir sopa yok.”

“Bir yolu olmalı,” dedi Arlen. “İnsanlar eskiden bunu yapmışlar. Bütün eski hikâyeler öyle söylüyor.”

“Hikâyelerde savaşmak için büyülü muhafazalar olduğu anlatılır,” dedi Jeph. “Ama bu savaş muhafazaları kayıp.” “Ragen, hâlâ bazı yerlerde iblislerle savaşıldığını söylüyor. Bunun yapılabileceğini anlattı.”

“O Ulak’la bir konuşmam gerekecek galiba,” diye homurdandı Jeph. “Kafam böyle düşüncelerle doldurmamalı. “ “Neden peki?” dedi Arlen. “Eğer tüm erkeklerde baltalar ve mızraklar olmuş olsaydı, belki de dün gece çok daha fazla insan hayatta kalırdı...”

“Ama pekâlâ hepsi ölebilirdi de,” diye bitirdi Jeph. “Aileni ve kendini korumanın başka yolları var Arlen. Bilgelik. Sağduyu. Tevazu. Kazanamayacağın bir muharebede savaşmak, cesur olmak demek değildir.

“Eğer tüm erkekler öldürülemeyecek bir şeyi öldürmeye çalışırken kendilerini nüvelendirseler, kadınlara ve çocuklara kim bakacak?” diye devam etti. “Kim ağaçları kesip evler inşa edecek? Kim avlanıp, güdüp, ekip, hayvanları kesecek? Kim kadınları çocuklarla tohumlayacak? Eğer tüm erkekler ölürse, nüvelikler kazanır.”

“Nüvelikler zaten kazanıyor,” diye mırıldandı Arlen. “Kasabanın her sene daha da küçüldüğünü söyleyip duruyorsun**.** Eğer karşılık vermezsen zorba kabadayılar gelmeye devam eder.”

Babasına baktı. “Bu duyguyu hissetmiyor musun? Bazen sen de savaşmak istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum Arlen,” dedi Jeph. “Ama boş yere değil. Gerektiği zamanda, *gerçekten* gerektiği zamanda, tüm insanlar dövüşmeye isteklidir. Hayvanlar kaçabildikleri zaman kaçar, dövüşmek zorunda oldukları zaman da dövüşürler. İnsanlar da çok farklı değildir. Ama o ruh sadece ihtiyaç olduğu zaman ortaya çıkmalı.

“Ama eğer sen dışarıda nüveliklerle karşı karşıya olsan,” diye devam etti Jeph, “ya da annen; yemin ederim onların size yaklaşmalarına izin vermeden önce deliler gibi dövüşürüm. Aradaki farkı anlıyor musun?”

Arlen olumlu bir şekilde başını salladı. “Galiba.”

“Aferin sana,” dedi Jeph, oğlunun omuzlarını sıkarak.

O gece Arlen’in gördüğü rüyalar, gökyüzüne dokunan tepelerin ve yüzeyine koca bir şehrin kurulabileceği kocaman su birikintilerinin görüntüleriyle doluydu. Gözün görüp görebileceği kadar uzaklara uzanan sarı kumlukları ve ağaçların arasına gizlenmiş surlu hisarları da barındırıyordu bu rüyalar.

Ama bunların hepsini gözlerinin önünde tembelce sallanan bir çift bacağın arasından görüyordu. Başını kaldırdı ve halatın düğümünde kendi yüzünün mora döndüğünü gördü.

Sıçrayarak uyandı. Yer yatağı teriyle ıslanmıştı. Hava hâlâ karanlıktı, ancak kızıl izler taşıyan çivit mavisi gökyüzünün ufkunda sönük de olsa bir ışık vardı. Dibine kadar erimiş bir mum yaktı, tulumunu üstüne geçirdi ve sendeleye sendeleye ortak odaya yürüdü. Yumurta sepeti ve süt testilerini dışarı çıkarıp kapının yanma koymadan önce ağzına bir iki lokma ekmek kenarı attı.

“Erkencisin,” dedi arkasından bir ses. Döndü ve ona sabit gözlerle bakan Norine’i karşısında görünce irkildi. Marea hâlâ yer yatağındaydı, ama uykusunda bile kıpır kıpır hareket ediyordu.

“Uyurken günler uzamıyor,” dedi Arlen.

Norine kafasını olumlu bir şekilde salladı. “Kocam da böyle derdi,” diye katıldı. ‘“Balesler ve Cutterlar, Squareler gibi mum ışığında çalışamazlar,’ derdi.”

“Yapmam gereken çok iş var,” dedi Arlen, pencere kepenklerinin arasından dışarıya bir göz atarak. Muhafazaları geçebilmesi için daha ne

kadar beklemesi gerektiğini hesap etmeye çalıştı. “Jonglör, güneş tepeye vardığında gösteri yapacak.”

“Tabii ki,” diye onayladı Norine. “Ben senin yaşındayken, dünyadaki en önemli şey benim için de Jonglör’dü. Günlük işlerinde sana yardım edebilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Arlen. “Babam dinlenmen gerektiğini söylüyor.”

Norine olumsuz anlamda başını salladı. “Dinlenmek, hiç düşünmemem gereken şeyleri düşünmeme yarıyor sadece,” dedi. “Zaten eğer sizde kalacaksam, yediğim ekmeği hak etmem gerekir. Hem Orman Boyu’nda o kadar zaman odun kestikten sonra, domuzları yemleyip mısır ekmek ne kadar zor olabilir ki?”

Arlen omuz silkti ve yumurta sepetini ona uzattı.

Norine’in da yardımıyla günlük işler çabucak geçti. Kadın hızlı öğreniyordu. Zor işler ile ağır kaldırma işlerine hiç yabancı değildi. Evden yumurta ve pastırma kokuları yükselmeye başlayana kadar tüm hayvanlar yemlenmiş, yumurtalar toplanmış ve inekler sağılmıştı.

“Sandalyende kıvranmayı bırak,” dedi Silvy, Arlen’a, yemeklerini yerlerken.

“Genç Arlen, Jonglör’ü görmek için sabırsızlanıyor,” diye telkinde bulundu Norine.

“Belki yarın,” dedi Jeph ve Arlen’ın suratı asıldı.

“Ne!” diye bağırdı Arlen. “Ama

“Aması yok,” dedi Jeph. “Dünden birçok iş yarım kaldı. Ayrıca Selia’ya da öğleden sonra uğrayıp yardım etmek için söz verdim.”

Arlen tabağını itti ve ağır adımlarla odasına yürüdü.

“Bırak oğlan Jonglör’ü izlemeye gitsin,” dedi Norine, Arlen gittiğinde. “Marea ve ben buradaki işlere yardım ederiz.” Marea ismi geçince kafasını kaldırdı, ama bir an sonra tekrar tabağına baktı ve yemeğiyle oynamaya devam etti.

“Dün Arlen zor bir gün geçirdi,” dedi Silvy. Dudağını ısırdı. “Hepimiz geçirdik. Jonglör’ün, onun yüzüne bir gülümseme getirmesine izin ver. Eminim yapılmayı bekleyemeyecek bir iş yoktur.”

Kısa bir zaman sonra Jeph başını salladı. “Arlen!” diye bağırdı. Oğlan somurtkan suratıyla geldiğinde, “Yaşlı Hog, Jonglör için ne kadar istiyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Arlen çabucak. Babasının eline, reddetmesi için herhangi bir sebep vermek istemiyordu. “Ulak’ın arabasından taşıdıklarıma karşılık olarak...” Bu tam olarak doğru değildi ve gösteriyi insanlara duyurmayı unuttuğu için de Hog büyük ihtimalle ona kızgın olacaktı, ama oraya yürürlerken haberi yeterince yayarsa, dükkânda harcamak için kazanacağı iki krediyi hak edecek kadar çok insan getirebilirdi.

“Yaşlı Hog, Ulak geldikten sonra hep cömertleşir,” dedi Norine.

“Öyle olmak zorunda. Bizi bütün kış soyduktan sonra... “diye cevapladı Silvy.

“Peki Arlen, gidebilirsin,” dedi Jeph. “Sonrasında benimle Orman Boyu’nda buluş.”

Kasaba Meydanı’na yapılacak yürüyüş, patika takip edildiğinde iki saat sürerdi. Jeph ve birkaç yerlinin temiz tuttuğu, sertleştirilmiş topraktan yapılma bir ulaşım yolundan daha fazlası olmayan bu patika, derenin en sığ olduğu yerde inşa edilmiş olan köprüye kadar gider ancak yolu da uzatırdı. Çevik ve hızlı olan Arlen ise, adeta suyun içinden yüzeye çıkmış gibi görünen pürüzsüz ve kaygan kayaların üzerinden zıplayarak yolculuğu yarı yarıya kısaltabilirdi.

Bugün zamana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı, çünkü yol üzerinde molalar verip insanlara haber verecekti. Bu yolu sayısız kere kat etmiş birinin kendinden emin adımlarıyla, tehlikelerle dolu çalıların ve köklerin üzerinden atlayarak, çamurlu dere kenarından son sürat ilerledi.

Ağaçlık bölgelerden çıkıp yol üzerindeki çiftlik evlerine uğradı ancak kimseyi bulamadı. Herkes ya tarlalarda çalışmaya gitmiş ya da Orman Boyu’na geri dönüp oradakilere yardım ediyor olmalıydı.

Balıkçı Çukuru’na ulaştığında güneş tepeye varmak üzereydi. Fisherlardan birkaçı, kayıklarını küçük gölete çıkarmıştı, ama Arlen o tarafa bağırmanın bir faydası olmayacağını düşündü. Göletteki birkaç kayıkçı dışında Çukur’da da kimsecikler yoktu.

Kasaba Meydanı’na ulaştığında kendisini üzgün hissediyordu. Hog dün gözüne her zamankinden daha kibar görünmüş olabilirdi, ama birisi onun kazanç kapısına engel olduğu zaman Hog’un nasıl bir adama dönüştüğünü görmüştü Arlen. Hog’un ona sadece iki kredi karşılığında Jonglör’ü görme izni vermesine imkân ihtimal yoktu. Hatta dükkân sahibi ona kızılcık sopasıyla bir güzel dayak atmayacak olursa kendisini şanslı sayması bile gerekirdi.

Ancak meydana ulaştığında, karşısında Dere’nin her bir yanından gelmiş yüzün üstünde insan buldu. Fisherlar, Marshlar, Bogginler ve Balesler, hepsi oradaydı. Elbette kasabanın yerlileri; Squareler, Taılorlar, Mıllerlar ve Bakerlar da gelmişti. Güneygözeti’nden ise hiç kimse yoktu tabii. Oradaki ahali Jonglörlere burun kıvırırdı.

“Arlen, oğlum!” diye bağırdı Hog**,** onun yaklaştığını gördüğünde. “Sana en önden yer ayırdım. Ayrıca bugün eve de bir çuval tuzla gideceksin! Aferin sana!”

Arlen ona meraklı gözlerle baktı, ta ki Ragen’ı Hog’un yanında görene kadar. Ulak ona göz kırptı.

“Teşekkür ederim,” dedi Arlen, Hog gelen bir başkasını defterine işlemek için gittiğinde. Dasy ve Catrin gösteri için yiyecek ve bira satıyordu.

“insanlar bir gösteriyi hak ediyor,” dedi Ragen omuz silkerek. “Ama öyle görünüyor ki, önce Rahip’inizden izin almak gerekiyor.” Keerin’a işaret etti. Jonglör, Rahip Harral ile hararetli bir konuşma içerisinde görünüyordu.

“Ayrıca geçen sefer gelenin yaptığı gibi veba saçmalıklarını anlatmak da yok!” dedi Harral, Keerin’in göğsünü sertçe dürterek. Jonglör’ün iki katı ağırlığındaydı ve bu kiloların hiçbirisi yağdan oluşmuyordu.

“Saçmalık mı?” diye sordu Keerin, teni bembeyaz kesilmişti. “Miln’de, Rahipler vebadan bahsetmeyen Jonglörleri ipe çeker!”

“Hür Şehirler’de ne yaptıkları beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi Harral. “Bunlar iyi insanlar ve sen onlara çektikleri acıların yeterince dindar olmamalarından kaynaklandığını söylemeden de yeterince zor durumdalar!”

“Ne...?” diye başladı Arlen, ama Keerin, Rahip’in yanından ayrılıp meydanın merkezine doğru yöneldi.

“Çabucak yer bulsan iyi olur,” diye tavsiyede bulundu Ragen.

Hog’un söz verdiği gibi, Arlen en öndeki yerini aldı. Bu bölüm çoğunlukla daha küçük çocuklara ayrılırdı. Diğerleri kıskançlık içinde ona bakarken, Arlen kendini çok özel hissetti. Bir başkasının onu kıskanması çok nadirdi.

Jonglör, her Milnli gibi uzun boyluydu, parlak renkli yamalardan oluşan bir giysi içindeydi. Bu giysi sanki bir boyacının artık malzeme kovasına batırılmışa benziyordu. Aynı saçı gibi havuç rengi, incecik bir keçisakalı vardı ancak bıyıkla sakal pek buluşma şansı bulamamış gibi görünüyor ve

adamın yüzündeki kıllar sanki iyi bir ovalamayla çıkabilirmiş gibi duruyordu. Herkes, özellikle de kadınlar, adamın yeşil gözleri ve parlak saçları hakkında hayretle konuşuyordu. İnsanlar sıra halinde gelmeye devam ederken, Keerin ileri geri adımlar atıyor, tahta toplarıyla hokkabazlık yapıyor, fıkralar anlatıyor ve izleyicilere ısınıyordu. Hog işareti verince lavtasını çıkarıp çalmaya ve güçlü, tiz sesiyle şarkı söylemeye başladı. Halk, bilmediği şarkılara alkışlarla eşlik ediyor ama adam ne zaman Dere'de söylenen bir şarkıya başlasa, tüm kalabalık onunla beraber söylüyordu. Söylerken Jonglör'ün sesini bastırıyorlardı ve bu pek de umurlarında görünmüyordu. Arlen da öyleydi; o da en az diğerleri kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu.

Müzikten sonra akrobasi ve illüzyon gösterisi geldi. Bunlar esnasında, Keerin, kadınların çığlık çığlığa kahkahalar atmasına ve kocalarının kaşlarını çatmasına neden olan birkaç espri yaptı. Diğer espriler ise kadınlar hakkındaydı ve erkekler bu esprileri duyunca bacaklarını tokatlaya tokatlaya kahkaha atmaya başlarken, kadınlar kocalarına ters ters bakıp sinirle göğüs geçirdi.

Sonunda, Jonglör durdu ve ellerini sessizlik için havaya kaldırdı. Kalabalıkta fısıldanmalar oldu ve ebeveynler en küçük çocuklarını, duysunlar diye ileri iteledi.

Beş yaşındaki küçük Jessi Boggin, daha iyi görebilmek için Arlen'ın kucağına tırmandı. Arlen, o bahar, bu küçük kızın ailesine Jeph'in köpeklerinden birinin yavrularını vermişti ve şimdi ne zaman yakınlarında olsa küçük kız ona yapışıp yanından ayrılmıyordu. Keerin, Dönüş'ün Hikâyesi'ni anlatmaya başladığında Arlen onu kollarına aldı. Jonglör'ün tiz sesi, kalabalığın en uzaktaki üyelerine bile ulaşan, derin, gümbür gümbür bir sese dönüşmüştü.

"Dünya her zaman bugünkü gibi değildi," diye anlatmaya başladı Jonglör, çocuklara. "Ah, hayır. İnsanlığın iblislerle dengede yaşadığı bir zaman vardı. O eski yıllara Cehalet Çağı denirdi. Neden böyle dendiğini bilen var mı?" Öndeki çocuklara göz gezdirdi ve onlardan birkaçı ellerini kaldırdı.

"Hiç muhafaza olmadığı için mi?" diye sordu bir kız, Keerin ona işaret ettiğinde.

"Bu doğru!" dedi Jonglör, çocukların coşkun bir neşe içinde bağrışmalarına neden olan bir takla atarak. "Cehalet Çağı bizim için korku

dolu bir zamandı, ama o zamanlar bu kadar çok iblis yoktu ve *herkesi* öldüremiyorlardı. Aynı bugünkü gibi insanlar inşa edebildiklerini gün içerisinde ediyor ve iblisler her gece onları yıkıyordu.

“Bizler hayatta kalmak için mücadele ettikçe,” diye devam etti Keerin, “yeni şartlara uyum sağlamaya başladık; yiyeceklerimizi ve hayvanlarımızı iblislerden nasıl saklayacağımızı ve onlardan nasıl sakınacağımızı öğrendik.” Etrafına dehşet içindeymiş gibi baktı ve sonra bir çocuğun arkasına koşup korkuyla çömeldi. “Bizi bulamasınlar diye yere kazdığımız çukurlarda yaşadık.”

“Tavşanlar gibi mi?” diye sordu Jessi, kahkaha atarak.

“Aynen öyle!” diye bağırdı Keerin, iki kulağının arkasına birer parmak koydu ve burnunu kıpırdatarak etrafta zıplaya zıplaya hareket etmeye başladı.

“Yaşayabildiğimiz her şekilde yaşadık,” diye devam etti, “ta ki yazıyı bulana kadar. Ondan sonra, bazı yazıların nüvelikleri geride tutabildiğini öğrenmemiz çok uzun bir zaman almadı. Ne yazısından bahsediyorum?” diye sordu, avucuyla kulağını kavrayarak.

“Muhafazalar!” diye hep bir ağızdan bağırdı kalabalık.

“Doğru!” diyen Jonglör, ödül olarak bir takla daha attı. “Muhafazalarla kendimizi nüveliklerden korumayı başardık ve zamanla bu konuda daha da iyi hale geldik. Gittikçe daha çok muhafaza keşfedildi ve en sonunda bir gün birisi, iblisleri sadece geride tutmaktan daha da fazlasını yapan bir muhafaza keşfetti; onlara zarar veren bir muhafaza.” Çocuklar nefeslerini tuttu. Ve Arlen, her sene aynı gösteriyi izlemesine rağmen yine de nefessiz kaldığını fark etti. Öyle bir muhafazayı bilmek için neler vermezdi!

“İblisler bu gelişmeyi pek hoş karşılamadılar tabii,” dedi Keerin sırıtarak. “Onlar bizim kaçıp saklanmamıza alışmıştı ve bizler dönüp savaşmaya başladığımızda onlar da karşılık verdi. Hem de sertçe. İşte böyle başlamış oldu Birinci İblis Savaşı ve ikinci çağ olan Kurtarıcı’nın Çağı.”

“Kurtarıcı, Yaratıcı’nın çağrısıyla ordularımıza liderlik eden bir adamdı. Ve onun sayesinde, biz kazanıyorduk!” Yumruk yaptığı elini havaya savurdu ve çocuklar tezahürat yaptılar. Bulaşıcı bir şeydi bu; Arlen da Jessi’yi neşeyle gıdıkladı.

“Sihirlerimiz ve taktiklerimiz geliştikçe,” dedi Keerin, “insanlar daha uzun yaşamaya başladılar ve sayılarımız gittikçe arttı. İblislerin sayıları

azaldığı halde, ordularımız büyüdü. Nüveliklerin sonsuza kadar mağlup edilmesine dair bir umut oluşmuştu.”

Jonglör o anda duraksadı ve yüz ifadesi ciddiyete büründü. “Sonra,” dedi, “hiçbir uyarı olmaksızın, bir gün, iblisler gelmeyi bıraktı. Dünya tarihinde hiçbir zaman karanlık çöktüğünde, yaratıkların yeryüzüne çıkmadığı görülmemişti. Şimdiyse; geceler birbirini izlerken onlardan tek bir iz bile yoktu, hayret içindeydik.” Kafasını şaşkınlıkla kaşıdı. “Çoğu insan, iblislerin savaşta büyük kayıplar verdikleri için artık savaşmaktan vazgeçtiğine, Nüve’de korku içinde sinip kaldığına inanmaya başlamıştı.” Çocuklardan uzaklaşıp korku içinde titreyerek bir kedi gibi tısladı. Bazı çocuklar da oyuna katılıp ona tehditkâr bir biçimde hırladı.

“Kurtarıcı,” dedi Keerin, “iblislerin her gece korkusuzca savaştığını görmüştü, bu yüzden mevcut duruma şüpheyle yaklaştı, ama aylar boyunca yaratıklardan tek bir iz bile görülmediği için Kurtarıcı’nın orduları dağılmaya başladı.

“İnsanlık, nüveliklere karşı kazandığı zaferi yıllar boyunca kutladı,” diye devam etti Keerin. Lavtasını yerden aldı ve hayat dolu bir şarkı çalıp dans etti. “Ancak ortak bir düşman olmadan geçen yılların ardından, insanların kardeşliği, çatırdamaya başladı ve sonra kaybolup gitti. İlk defa, birbirimize karşı savaştık.” Jonglör’ün sesi bir kez daha derinleşirken, çaldığı ezgi de uğursuz bir nağmeye dönüştü. “Savaş hararetlendikçe, Kurtarıcı tüm taraflarca kendilerine liderlik yapsın diye çağrıldı, ama o şöyle haykırdı: ‘Nüve’de tek bir iblis bile hayattayken, insanlara karşı savaşmayacağım!’ Arkasını döndü ve ordular yürüyüp, ülkeler karmaşa içine düştükçe oraları terk etti.”

“Bu büyük savaşlardan güçlü ülkeler ortaya çıktı,” diye devam etti Keerin, şarkıyı neşeli bir nağmeye dönüştürerek “ve insanoğlu da dünyanın dört bir tarafına yayıldı, her yeri kapladı. Böylece Kurtarıcı’nın Çağı artık biterek, Bilim Çağı başladı.

“Bilim Çağı,” dedi Jonglör, “bizim en azametli zamanımızdı, ama en büyük hatamız da bu azametin içinde gizliydi. Bunun ne olduğunu söyleyebilecek olanınız var mı?” Büyük çocuklar biliyordu, ama Keerin onlara işaret etti ve daha küçük olanlar cevaplasın diye onları susturdu.

“Çünkü sihri unuttuk,” dedi Gim Cutter, elinin tersiyle burnunu silerek.

“Evet, haklısın!” dedi Keerin, parmaklarını şaklatarak. “Dünya hakkında, tıp hakkında ve makineler hakkında çok şey öğrendik, ama sihri unuttuk,

hatta daha da kötüsü, nüvelikleri unuttuk. Uç bin sene sonra artık kimse onların var olduğuna bile inanmamaya başladı.

“İşte o yüzden,” dedi hüzünlü bir sesle, “geri geldiklerinde hazırlıksız yakalandık.

“Dünya onları unuturken, iblisler yüzyıllar içerisinde çoğalmıştı. Sonra, üç yüz yıl önce bir gece, dünyayı geri almak için Nüve’den muazzam sayılarda geldiler.

“O ilk gece, dev şehirler yok edildi ve nüvelikler geri dönüşlerini ilan etti. İnsanlık karşılık verdi, ama Bilim Çağı’nın en heybetli silahları bile iblislere karşı savunmada işe yaramıyordu. Bilim Çağı böylece kapandı ve Yıkım Çağı hâkim oldu.

“İkinci İblis Savaşı başlamıştı.”

Arlen’ın zihninde, o gece belirdi. Şehirlerin yandığını, nüvelikler tarafından vahşice saldırıya uğrayan insanların dehşet içinde kaçıştığını gördü. Aileleri kaçabilsin, aileleri zaman kazanabilsin diye kendilerini feda eden erkekleri, çocuklarına gelen pençelere kendini siper eden kadınları gördü. En çok da, nüveliklerin, pençe ve dişlerinden kanlar akarken vahşi bir neşe içinde dans ettiklerini gördü.

Çocuklar korku içinde geri çekilirlerken Keerin onların üzerine doğru yürüdü. “Savaş yıllarca sürdü ve insanlar her defasında hayvanlar gibi katledildiler. Onlara liderlik edecek bir Kurtarıcı yokken, nüveliklere karşı hiçbir şansları yoktu. Bir gece içinde büyük uluslar düştü.

“Bilginler cevap aradılar ve kurtuluşu bir zamanlar fantezi ve batıl inanç sayılan o öykülerde buldular. İblisler, şehirlerle beraber kütüphaneleri de yerle bir etmişlerdi, ancak hepsini yok edecek kadar hızlı değillerdi. İnsanlar yerlere, biçimsiz semboller çizerek nüveliklerin yaklaşmasını önlediler. Muhafazalar hâlâ işe yarıyordu, ama onları çizen titrek eller çoğu zaman hata yapıyor ve bu hatalar pahalıya mal oluyordu.

“Hayatta kalabilenler, insanları etraflarına topladı ve onları uzun geceler boyunca korudu. İşte o insanlar ilk Muhafazacılar oldular, bugün bile bizi koruyan insanların öncüleri.” Jonglör kalabalığa işaret etti. “O yüzden bir dahaki sefer bir Muhafazacı gördüğünüzde ona teşekkür edin, çünkü ona hayatınızı borçlusunuz.”

Bu, hikâyenin Arlen’ın daha önce hiç duymadığı bir varyasyonuydu. Muhafazacılar mı? Tibbet Deresi’nde, bir sopayla bir şeyler çizebilecek yaşa gelen herkes muhafaza yapmayı öğrenirdi. Çoğunun bu iş için

doğuştan bir yeteneği yoktu, ancak herhangi bir insanın kaya, ateş, rüzgâr, su ve orman iblislerine karşı en basit yasaklamaları öğrenmeye zaman ayırmamasını Arlen’ın zihni almıyordu.

“Böylece şimdi, iblisleri dışarıda bırakarak, muhafazalarımız içinde güvende kalabiliyoruz,” dedi Keerin. “Ulaklar,” diyerek Ragen’a işaret etti, “evet, tüm insanların en cesurları olan Ulaklar ise, şehirden şehre yolculuk edip, haberler getirip, insanlara eşlik edip, mal getirip götürmeye başladılar.”

Biraz yürüdü, çocukların korku dolu bakışlarıyla buluşurken kendi gözleri bir hayli sertti. “Ama güçlüyüz,” dedi. “Değil mi?”

Çocuklar başlarını olumlu bir şekilde salladılar, ancak gözleri hâlâ korkuyla açılmış haldeydi.

“Duyamadım?” diye üsteledi, elini kulağına götürerek.

“Evet!” diye haykırdı kalabalık.

“Kurtarıcı tekrar geldiğinde, hazır olacak mıyız?” diye sordu. “İblisler bir kez daha bizden korkmayı öğrenecek mi?” “Evet!” diye kükredi kalabalık.

“Sizi duyamıyorlar!” diye bağırdı Jonglör.

“EVET!” diye haykırdı kalabalık, yumruklarını havaya kaldırarak. Arlen hepsinden daha fazla bağırıyordu. Jessi onu taklit etti; küçük kız yumruğunu havaya kaldırıyor, sanki kendisi bir iblismiş gibi çığlıklar atıyordu. Jonglör öne doğru eğilerek selam verdi ve kalabalık sakinleştiğinde, lavtasını kaldırıp onları başka bir şarkıyla eğlendirmeye devam etti.

Söz verildiği gibi, Arlen, Kasaba Meydanı’ndan bir çuval tuzla ayrıldı. Norine ve Marea da dahil tüm aileye haftalarca yeterdi bu tuz. Değirmende öğütülmemişti, ama Arlen, anne ve babasının Hog’a bu iş için fazladan para vermektense tuzu kendi başlarına öğütmeyi tercih edeceğini biliyordu. Çoğu insan aslında bu parayı öderdi, zaten Hog onlara hiç şans tanımayıp tuz geldiği anda değirmende ezdirip fazladan masrafı maliyete eklerdi.

Orman Boyu’na doğru giden yolda yürürken, Arlen’ın adımları canlıydı. Çok geçmeden, Cholie’nin kendini astığı ağacı geçti ve neşesi dibe vurdu. Ragen’ın nüveliklerle savaşma konusunda söylediklerini ve babasının tedbirlilik hakkında anlattıklarını bir kez düşündü.

Babasının büyük ihtimalle haklı olduğuna karar verdi; saklanabildiğin zaman saklan ve zorunda kaldığın zaman dövüş. Ragen bile bu felsefeyi onaylıyor gözüküyordu. Ama Arlen, saklanmanın da insanlara göremedikleri biçimlerde zarar verdiği hissini bir türlü üstünden atamıyordu.

Babasıyla Orman Boyu'nda buluştu ve ödülünü gösterdiğinde, babası sırtını sıvazladı. Öğleden sonrasının geri kalanını oradan oraya koşturup yeniden inşa çalışmalarına yardım etmekle geçirdi. Şimdiden, bir evin daha tamiratı bitmişti ve karanlık çökmeden muhafazaları hazır olacaktı. Birkaç hafta sonra, Orman Boyu Evleri tamamen yeniden inşa edilmiş olurdu. Bu herkesin çıkarınaydı, zira tüm kış yetecek kadar odun istiyorlarsa bunun yapılması gerekliydi.

"Önümüzdeki birkaç gün buradaki işlere yardım edeceğime dair Selia'ya söz verdim," dedi Jeph, at arabasına eşyalarını yüklerken. "Ben yokken çiftliğin erkeği sen olacaksın. Muhafaza direklerini kontrol edip tarlalardaki zararlı otları temizleyeceksin. Bugün Norine'e günlük işleri gösterdiğini gördüm. O avluyu hallederken, Marea da içeride annene yardım edebilir."

"Peki," dedi Arlen. Tarlaları otlardan temizlemek ve direkleri kontrol etmek zor işlerdi ancak kendisine gösterilen bu güven göğsünü kabartmıştı.

"Sana güveniyorum Arlen," dedi Jeph Arlen da, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım baba," diye söz verdi.

Sonraki birkaç günde çok az olay yaşandı. Silvy hâlâ bazen ağlıyordu, ancak yapılacak işler vardı. Ayrıca, doyması gereken fazladan karınlar yüzünden bir kez bile şikâyet etmedi. Doğal olarak, Norine hayvanlarla ilgilenme işini üstlendi, hatta Marea bile kabuğundan çıkmışa benziyordu, içeride yemek yapma ve süpürme işlerine yardım ediyordu; akşam yemeğinden sonra dokuma tezgâhında bile çalışıyordu. Çok geçmeden Norine'le dönüşümlü olarak avludaki işleri bile yapmaya başlamıştı. İki kadın da kendilerine düşeni yapmakta kararlı görünüyordu, ancak yine de işlerini yaparlarken arada bir geçici sessizlikler olduğunda, yüzleri acı ve özlemle buruşuyordu.

Arlen'in elleri ot yolmaktan su toplamıştı, sırtı ve omuzları da her günün sonunda ağrıyordu, ama şikâyet etmiyordu. Üstüne aldığı yeni sorumlulukların arasında tek hoşuna giden, muhafaza direkleri üstünde

çalışmaktı. Arlen muhafaza yapmayı her zaman sevmiş, çoğu çocuğun henüz hiçbir şey bilmediği yaşlardayken temel savunma sembollerinde ve çok geçmeden de daha karmaşık muhafaza ağlarında ustalaşmıştı. Jeph artık onun çalışmalarını kontrol bile etmiyordu. Arlen'ın eli, babasınınkinden çok daha sakin ve ustaydı. Muhafaza yapmak, bir iblise mızrakla saldırmakla aynı şey değildi ama bu yine de kendi çapında bir çeşit dövüşme sayılırdı.

Jeph, her gün batımında eve geliyor ve Silvy, onun için kuyudan çektiği bir kova suyu, elini yüzünü yıkasın diye hazır tutuyordu. Arlen, Norine ve Marea'ya hayvanları ağıla kilitlemeleri için yardım ediyor ve daha sonra hep birlikte akşam yemeğine oturuyorlardı.

Beşinci günde, güneşin batmasına çok fazla bir zaman kalmamışken, toz hortumu yaratıp ahır kapılarını birbirine vurduran bir rüzgâr çıktı. Arlen, yağmurun kokusunu alabiliyor ve kararan gökyüzü bunu doğruluyordu. Jeph'in de bu işaretleri algılayıp ya erkenden gelmesini ya da Orman Boyu'nda kalmasını umut etti. Kara bulutlar erken bir gün batımı demekti ve erken bir gün batımı bazen nüveliklerin hava tam kararmadan ortaya çıkması anlamına geliyordu.

Arlen tarlaları terk edip, korkmuş hayvanları tekrar ahıra sokmak için uğraşan kadınlara yardım etmeye başladı. Silvy de dışarıda bodrum kapılarını sıkıca kapatıyor, hayvan barınaklarının etrafındaki muhafaza direklerinin sıkıca bağlandığından emin oluyordu. Jeph, at arabasıyla geldiğinde harcayacak çok az zaman kalmıştı. Gökyüzü çabucak kararıyordu. Daha şimdiden, direkt güneş ışığı kalmamıştı. Nüvelikler her an gelebilirdi.

"Atın yularını çözmek için zaman yok," diye seslendi Jeph, Missy'nin daha hızlı koşması için kırbacını şaklatarak. "Sabah yaparız. Herkes eve girsin, şimdi!" Silvy ve diğer kadınlar bu çağrıya uyup içeri yöneldiler.

"Eğer acele edersek yapabiliriz," diye bağırdı Arlen, rüzgârın uğuldamasını bastırmak için. Babasının arkasından koşuyordu. Missy, eğer geceyi koşum takımıyla geçirecek olursa, günlerce kötü bir ruh hali içinde olurdu.

Jeph kafasını salladı. "Şimdiden hava çok karanlık! Bir geceyi böyle geçirse ölmez."

"Beni ahıra kilitle o zaman," dedi Arlen. "Koşumlarını ben çözerim, fırtına sırasında da hayvanların yanında kalırım."

“Sana söyleneni yap Arlen,” diye bağırdı Jeph. At arabasından atladı ve çocuğu kolundan yakalayıp yarı sürükleyerek ahırdan çıkardı.

Beraberce ahırın kapılarını çekip kol demirini indirdikten sonra, gökyüzünü yaran bir şimşek çaktı. Ahır kapılarına boyanmış olan muhafazalar bir an için aydınlanıp, adeta kısa bir zaman sonra yaşanacaklara işaret etti. Hava, yağmurun vaatlerine gebeydi.

Nüveliklerin yerden yükselişini haber verecek olan sisin varlığını kontrol ederek eve doğru koştular. Şimdilik yol gayet temizdi. Eve ok gibi girerlerken, Marea kapıyı açık tutuyordu. O anda dış avludaki tozları kaldıran ilk büyük yağmur damlaları yere düşmeye başladı.

Marea tam kapıyı kapatacakken, avludan bir uluma sesi duyuldu ve herkes buz kesti.

“Köpek!” diye haykırdı Marea, ağzını kapatarak. “Onu çite bağlamıştım, unutmuşum!”

“Bırak kalsın,” dedi Jeph. “Kapıyı kapat.”

“Ne?!” diye haykırdı Arlen, inanamayarak. Hızla babasına döndü.

“Yol hâlâ temiz!” diye haykırdı Marea. Evden ok gibi fırladı.

“Marea hayır!” diye haykırdı Silvy, arkasından koşarak.

Arlen da kapıya doğru koştu, ancak babası tulumunun omuz kayışlarım yakalayıp onu arkaya çekti. “İçeride kal!” diye emretti, kapıya doğru giderken.

Arlen, bir an için arkaya doğru sendeledi, sonra tekrar koştu. Jeph ve Norine verandadaydı ama dış muhafazaların arkasında duruyorlardı. Arlen verandaya ulaştığında, köpek, onu geçip evin içine koşturdu; boğazındaki ip hâlâ duruyordu.

Dışarıda rüzgâr adeta uluyarak eserken, yağmur damlalarını sertleştiriyor; sanki yüzlerce böcek ısırıyormuş gibi bir etki bırakıyordu. Tam da iblislerin yerden yükseldiği anda, Arlen, annesiyle Marea’nın tekrar eve doğru koşmakta olduklarını gördü. Her zamanki gibi ilk gelenler ateş iblisleriydi. Puslu şekilleri yerden sızar gibi yukarı yükseliyordu. Nüveliklerin en küçükleri olan ateş iblisleri dört ayaklarının üzerinde yekvücut olurlardı. Omuzlarına kadar ancak kırk beş santim boyundaydılar. Gözleri, burun delikleri ve ağızları, dumanlı bir ışıkla parlardı.

“Koş Silvy!” diye bağırdı Jeph. “Koş!”

Eve gelmeyi başaracaklarmış gibi görünüyordu, ancak birden Marea tökezleyip yere düştü. Silvy ona yardım etmek için döndü ama o anda ilk

nüvelik katı halini aldı. Arlen annesine koşmak için hareketlendiyse de Norine’in eli onun koluna yapışmış bırakmıyordu.

“Aptal olma,” diye bağırdı kadın.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı Silvy, Marea’yı kolundan yukarı çekerek.

“Bileğim!” diye haykırdı Marea. “Yapamayacağım! Bensiz git!”

“Hayatta olmaz!” diye kükredi Silvy. “Jeph!” diye haykırdı. “Bize yardım et!”

O sırada nüvelikler tüm avluda şekil almaya başlamışlardı. Birkaçı, kadınları fark edip onlara doğru ok gibi fırladıklarında, Jeph hareketsizce duruyordu; kaskatı kesilmişti.

“Bırak BENİ!” diye kükredi Arlen, Norine’in ayağına sertçe basarak. Kadın acıyla haykırdı ve Arlen kolunu kurtardı. En yakınında, bulabileceği bir silah aradı. Tahta bir süt kovasını kapıp avluya doğru koştu.

“Arlen HAYIR!” diye haykırdı Jeph, ama Arlen, artık onu dinlemeyi bırakmıştı.

İri bir kediden daha büyük olmayan bir ateş iblisi Silvy’nin sırtına atladı. Pençeler etinde derin izler bırakıp elbisesinin arkasını kanlı bir paçavraya dönüştürürken kadın çığlıklar içindeydi. Nüvelik Silvy’nin sırtını pençelemeye devam ederken, Marea’nın feryat eden yüzüne ateş püskürdü. Derisi eriyip saçı tutuşunca, kadın çığlık attı.

Bir saniye sonra oraya varan Arlen kovayı tüm gücüyle savurdu. Vurduğunda kova ikiye ayrıldı ama iblis de annesinin sırtından yere düştü. Kadın sendeledi ama Arlen ona destek olmak için oradaydı. Rüzgâr iblisleri kanatlarını açıp germeye ve birkaç metre ötede bir kaya iblisi şekil almaya başladığı halde, birkaç ateş iblisi daha onlara doğru yaklaşıyordu.

Silvy inliyor olmasına rağmen ayakları üzerinde doğrulmayı başardı. Arlen onu Marea’dan ve Marea’nın ıstırap dolu feryatlarından uzaklaştırdıysa da eve giden yol ateş iblisleri tarafından kesilmişti. Bu sırada kaya iblisi de onları görüp hemen saldırıya geçti. Kalkışa hazırlanan birkaç rüzgâr iblisi, bu devasa yaratığın yoluna çıktılar ancak kaya iblisinin pençeleri, bir orağın, mısır saplarını biçtiği gibi onları bir kenara savurdu.

Rüzgâr iblisleri cansız bir şekilde havada taklalar atarak savruldu ve ateş iblisleri de onların üzerine üşüşüp cesetlerini parçalamaya başladı.

Bu, sadece anlık bir duraksamaydı ama Arlen bu fırsatı değerlendirip annesini evin ters tarafına çekti. Ahıra giden yol da iblisler tarafından kesilmişti ama hayvan barınağına giden yol hâlâ açıktı. Eğer nüveliklerin,

onları yakalamalarına izin vermezlerse başarabilirlerdi. Silvy hâlâ çığlık çığlığaydı. Arlen bunun acıdan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordu ama annesi onun yanında sendeleye sendeleye yürüyor ve geniş bir etek giyiyor olmasına rağmen hızlarını kesmiyordu.

Arlen bir anda koşmaya başlayınca, etraflarını neredeyse çevirmiş olan ateş iblisleri de onları aynı şekilde hızla takip etti. Yağmur daha sert yağıyor, rüzgâr uğulduyordu. Bir yıldırım, gökyüzünü, peşlerindeki iblisleri ve çok yakın ama sonsuzcasına uzak olan hayvan barınağını aydınlattı.

Avludaki toz toprak, gittikçe daha da ıslanıp kayganlaştı. Ama korku onlara çeviklik bahşettiğinde dengelerini korumayı başardılar. Saldıran kaya iblisinin adımları en az şimşekler kadar gürültülüydü; gittikçe yaklaşıyor, yaklaştıkça yeri daha da fazla sarsıyordu.

Arlen kayarak hayvan barınağının kapısında durmayı başardı ve sürgüyü açmaya uğraştı. O bir saniyede alev iblisleri onlara yetişti ve en ölümcül silahlarını kullanmak için menzile girdiler. Arlen ve annesini hedef alarak ateş püskürdüler. Ateş, uzaklık nedeniyle zayıflamasına rağmen giysilerini tutuşturmaya yetti ve Arlen yanık saç kokusu aldı. Bütün vücudunu muazzam bir acı kaplayıp geçse de bunu umursamadı ve sonunda barınak kapısını açmayı başardı. Bir başka ateş iblisi annesinin üstüne atlayıp pençelerini göğsüne derin bir şekilde geçirdiği sırada Arlen onu içeriye çekmeye başlamıştı. Hızlı bir hamleyle annesini barınağın içine çekti. Muhafazaların öte tarafına geçerlerken, Silvy kolayca ilerdi, ne var ki nüvelik, büyülü bir patlamayla arkaya fırlatıldı. Kadının göğsüne geçirdiği pençeleri de, ortalığa et ve kan saçarak boşa çıktı. ikisinin de giysileri hâlâ yanıyordu. Silvy'yi kollarıyla sarmalayan Arlen kendini annesiyle birlikte yere attı, sonra birlikte çamura yuvarlanmalarını sağlayıp alevleri söndürdü.

Kapıyı kapatmak için hiç şansları yoktu. İblisler, şimdi hayvan barınağının etrafını sarmışlar, muhafaza ağına darbeler indiriyor, tüm muhafazalar boyunca büyü patlamaları yaratıyorlardı. Ama aslında kapının da çitin de bir önemi yoktu. Muhafaza direklerine bir şey olmadığı sürece nüveliklere karşı güvendeydiler.

Ama hava durumuna karşı güvende değillerdi. Yağmur, dondurucu bir şekilde yağıyor, rüzgâr adeta kırbaçlıyor, damlalar can yakıcı bir hal alıyordu. Silvy, düşüşten sonra bir daha yerden kalkamadı. Kan ve çamur içindeydi; Arlen, onun hem yaralarına hem de yağmura rağmen hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu.

Sendeleye sendeleye yemliğin yanına gitti ve yemliği bir tekmeyle yere devirdi. Domuzların yemeğinin bitmemiş geri kalan kısmını çamurda çürüsünler diye yere döktü. Arlen, kaya iblisinin, muhafaza ağına darbeler indirmesini görebiliyordu ama büyü dayandı ve iblis geçemedi. Şimşek parıltıları ve iblis alevlerinin arasında birdenbire Marea'yı fark etti. Bir alev iblisi sürüsünün altında kalmıştı, her biri vücudunun bir parçasını koparıp ziyafetlerinin tadını çıkarmak için adeta dans ederek oradan uzaklaşıyordu.

Kaya iblisi, bir süre sonra vazgeçip Marea'nın olduğu yere dev adımlara ulaştı ve zalim bir adamın bir kediyi yerden kapacağı şekilde, devasa pençesiyle onu bacağından yakaladı. Kadın, boğuk sesle bir çığlık attı ve Arlen, dehşetle onun hâlâ hayatta olduğunu anladı. Kendisi de bir çığlık attı ve muhafaza ağından fırlayıp ona ulaşmayı düşündü. Ama sonra, iblis kadını mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çaldı.

Yaratığın ziyafetine başlamasını görmemek için Arlen arkasını döndü. Gözyaşları, yağan yağmurda silinip gidiyordu. Yemliği Silvy'nin yanına sürükledi, annesinin eteğinin astarını yırtıp yağmurda ıslanmasını sağladı. Kadının derin yaralarındaki çamurları temizleyebildiği kadar temizleyip, bu yaralara başka kumaş parçalarıyla tampon yapmaya çalıştı. Temiz denemezdi, ancak domuz çamurundan daha temiz olduğu kesindi.

Annesi titriyordu. Arlen, pis pis bakan iblislerin görüntüsünden kurtulmak ve sağanak yağmurdan korunmak için yemliği üstlerine kalkan olarak çekti ve ısınması için annesinin yanına uzandı.

Tahta yemliği üzerlerine tamamen örterken bir kez daha yıldırım düştü. Son gördüğü şey babası oldu; hâlâ kaskatı bir biçimde verandada duran babası.

Eğersen... veya annen orada olsa... Arlen babasının sözlerini hatırlamıştı. Ama verdiği tüm sözlere rağmen, hiçbir şey Jeph Bales'in savaşmasına yetecek gibi görünmüyordu.

Gece, nihayetsiz bir yavaşlıkla geçti; uyku içinse hiçbir umut yoktu. Yemliğin üzerine düşen yağmur damlaları, düzenli bir ritim oluşturuyordu, içinde yattıkları çamur, soğuktu ve domuz pisliği kokuyordu. Silvy sayıklayıp titriyordu. Arlen ise sahip olduğu azıcık sıcaklığı ona verebilmek için kollarını sıkıca annesinin vücuduna sarmıştı. Kendi el ve ayaklarını hissedemiyordu.

Üzerine çöken umutsuzlukla annesinin omzunda ağlamaya başladı. Ama kadın inleyip onun elini okşadığında, bu basit ve içgüdüsel hareket, Arlen’ı dehşetten, acıdan ve içinde bulunduğu zihinsel uykudan çekip çıkardı.

Bir iblisle savaşmış ve kurtulmuştu. Onlarla dolu bir avluda bulunmuş ve hayatta kalmıştı. Nüvelikler ölümsüz olabilirdi, ama atik davranıldığı takdirde onlara karşı üstünlük sağlanabilirdi. Onlara süratle üstün gelinebilirdi.

Ayrıca kaya iblisinin de diğer nüveliğe vurup fırlattığında gösterdiği gibi, canları yakılabilirdi.

Ama eğer Jeph gibi adamlar -kendi ailelerini korumak için bile nüveliklere karşı çıkmaktan korkarlarsa ne fark ederdi ki? Ne gibi bir umutları olabilirdi ki?

Etrafındaki karanlığa saatlerce boş boş baktı, ama zihninde tek gördüğü şey, muhafazalarının güvenliği içinde onlara bakmakla yetinen babasının yüzüydü.

Yağmur, gün doğmadan azaldı. Arlen bu molayı fırsat bilerek tahta yemliği kaldırdı ancak anında pişman oldu, çünkü tahtanın depoladığı ısı anında kaybolmuştu. Yemliği tekrar aşağı indirdi ama gökyüzü aydınlandıkça arada bir dışarı bakmayı da ihmal etmedi.

Etrafı açıkça görmek için yeterince ışık olduğunda nüveliklerin çoğu kaybolmuştu, ancak sona kalan bazıları, gökyüzü çivit mavisinden eflatuna dönerken bile etraftaydı. Arlen güçlükle de olsa ayaklarının üzerinde doğruldu ve üzerine yapışmış olan çamur ve gübre karışımını nafile bir şekilde silkeleyip atmaya çalıştı.

Büktüğünde, kolunun uyuşmuş olduğunu hissetti. Aşağı baktığında, ateşin yaktığı yerlerde derisinin açık kırmızı renkte olduğunu gördü. *Çamur içinde bir gece geçirmek en azından bir şeye yaramış,* diye düşündü. Tüm geceyi soğuk, gübreli çamurun içinde geçirmeseler, hem annesinin hem de kendi yanıklarının daha da kötü olacağını biliyordu.

Avludaki son ateş iblisleri de pusa dönüşüp kaybolduklarında Arlen, barınaktan çıkıp ahıra doğru yöneldi.

Bunun üzerine verandadan, “Arlen, hayır!” diye bir haykırış geldi. Arlen başını kaldırdı ve orada, bir battaniyeye sarınmış, veranda muhafazalarının

güvenliğinde nöbet tutan Jeph'i gördü. "Daha güneş tam olarak doğmadı! Bekle!"

Arlen onu umursamadı bile. Ahıra doğru yürüyüp kapıları açtı. Missy, tamamen mutsuz görünüyordu ve hâlâ at arabasına bağlıydı. Ancak Kasaba Meydanı'na gidebilecek durumda gözüküyordu.

Atı dışarıya çıkarırken bir el kolundan yakaladı. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?!" diye sordu Jeph. "Beni dinlesene çocuk!"

Arlen kolunu sertçe çekti, babasının gözüne bakmayı reddediyordu. "Annem'in Coline Trigg'e görünmesi gerek," dedi.

"Annen hayatta mı?" diye sordu Jeph, inanamayarak. Kafasını, kadının çamurda yattığı yere çevirdi.

"Sana kalsa ölüydü," dedi Arlen. "Onu Kasaba Meydanı'na götürüyorum."

"Götürüyorum değil, *götüreceğiz,"* diye düzeltti Jeph. Karısını kaldırıp at arabasına taşımak için acele etti. Norine'i hayvanlara bakması ve zavallı Marea'dan artakalanları araması için geride bırakarak kasabaya doğru yola çıktılar.

Silvy ter içindeydi. Yanıkları Arlen'inkinden daha kötü gözükmese de, ateş iblislerinin pençelerini geçirdikleri derin yarıklardan hâlâ kan sızıyordu; yarıkların etrafındaki et de çirkin bir şekilde kızarıp şişmişti.

"Arlen, ben..." diye başladı Jeph, yoldayken. Titreyen elini oğluna uzattı. Arlen kendini çekti ve bakışlarını çevirdi. Jeph ise bir yeri yanmış gibi irkildi.

Arlen, babasının utanç içinde olduğunu biliyordu. Aynen Ragen'ın söylediği gibiydi. Belki de Jeph aynı Cholie gibi kendinden nefret ediyordu. Yine de, Arlen ona karşı hiçbir sempati hissedemedi. Jeph'in korkaklığının bedelini annesi ödemişti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettiler.

Coline Trigg'in Kasaba Meydanı'ndaki evi Dere'deki evlerin en büyüklerinden biriydi ve yataklarla doluydu. Ailesine ek olarak, Coline'in hasta yataklarında en az bir kişi hep yatıyor olurdu.

Coline, büyük burunlu, çenesiz, kısa boylu bir kadındı. Daha otuzunda değildi ancak altı çocuğu vardı ve bu yüzden biraz göbekliydi. Giysileri her zaman için yanmış ot kokardı ve hazırladığı ilaçlar da genelde tadı berbat olan çaylardan oluşurdu. Tibbet Deresi'ndeki insanlar o çaylarla ilgili

espriler yapıp dalga geçerdi ama hepsi de, üşüttükleri zaman bu çayları minnettar bir şekilde içerdi.

Arlen ve babası hastayı içeri getirdiklerinde, Otacı Kadın, Silvy'ye sadece tek bir bakış attı. Hiç soru sormadı ki bu gayet iyi bir şeydi, zira herhangi bir soru sorulduğunda nasıl cevap vereceklerini ne Arlen biliyordu, ne de Jeph. Kadın her bir yaranın içini açıp, hastalıklı kahverengi cerahati sıkıp dışarı çıkardığında hava berbat bir kokuyla doluyordu. Kadın, yaraları su ve şifalı otlarla temizleyip içlerini boşalttı ve sonra dikiş atıp hepsini kapattı. Bu esnada Jeph'in suratı yeşerdi ve birden elini ağzıyla kapattı.

"Git dışarıda kus!" diye bağırdı Coline. Parmağıyla kapıyı işaret ederek Jeph'i odadan kovdu. Jeph kaçarcasına odadan koşup çıktığında kadın, Arlen'a baktı.

"Sen de mi kusmak istiyorsun?" diye sordu. Arlen başını olumsuz anlamda salladı. Coline bir süre ona dik dik baktıktan sonra takdir edercesine başını salladı. "Sen babandan daha cesursun," dedi. "Havanla tokmağı getir. Sana yanıklar için merhem yapmayı öğreteceğim."

Coline, gözlerini, yaptığı işten hiç ayırmadan Arlen'ı, eczanesindeki sayısız kavanoz ve kesenin içinde sakladığı malzemeler hakkında bilgilendirerek onları nasıl karıştıracağını anlattı. Arlen merhemi annesinin yanıklarına uygularken, kadın tüyler ürpertici işine devam etti.

Sonunda, Silvy'nin tüm yaralarına bakıldıktan sonra, Otacı Kadın, Arlen'a dönüp onu incelemeye başladı. Arlen ilk başta itiraz ettiyse de merhem kendi üzerinde de işe yaradı ve koluna yayılan serinliği hissettiğinde, yanıklarının aslında ne kadar acıdığını fark etti.

"O iyileşecek mi?" diye sordu Arlen, annesine bakarak. Normal bir şekilde nefes alıyor görünüyordu, ancak yaralarının etrafındaki et çirkin bir hal almıştı ve o berbat koku hâlâ havadaydı.

"Bilmiyorum," dedi Coline. Kelimelerini özenle seçip ballandıra ballandıra konuşan birisi değildi. "Bu kadar kötü yaralara sahip birisini daha önce görmemiştim. Genellikle, eğer nüvelikler o kadar yakına gelirlerse..."

"Seni öldürürler," dedi Jeph, kapı eşiğinden. "Eğer Arlen olmasaydı, Silvy'yi de öldürmüşlerdi.

"Oğlum dün gece bana bir şey öğretti Coline," diye devam etti Jeph, bunları söylerken Arlen'a bakıyordu. "Bana gösterdi ki, ne olursa olsun,

eğer harekete geçmek için irade varsa, umut da vardır."

Ellerini oğlunun omuzlarına koydu. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdi. Arlen başını olumlu bir şekilde salladıysa da gözlerini öte tarafa çevirdi. Babasının söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu, ama babasının verandada korkudan donmuş bir halde bekleyişini zihninden söküp atamıyordu.

Jeph, Silvy'nin yanına gidip karısının ıslak ve yapışkan elini kendi eliyle kavradı. Karısı hâlâ terliyor, arada sırada ilacın sebep olduğu uykusunda sağa sola sallanıyordu. "Ölecek mi?" diye sordu Jeph.

Otacı, uzun uzun iç çekti. "Kemikleri yerine yerleştirmede ve çocukları dünyaya getirmede elim iyi işler," dedi. "Hastalık ateşlerini iyileştirip insanları soğuğa karşı koruyabilirim. Hatta, hâlâ tazeyse iblis yaralarını bile temizleyebilirim." Kafasını sağa sola salladı. "Ama bu, iblisateşı. Ona acısı dinsin ve uyuyabilsin diye şifalı otlar verdim, ama gerçek bir tedavi istiyorsanız benden daha iyi bir Otacı'ya ihtiyacınız var."

"Başka kim var ki?" diye sordu Jeph. "Dere'de senden başka kimse yok ki."

"Bana öğreten kadın," dedi Coline, "Yaşlı Mey Friman. Güneşli Çayır'ın eteklerinde yaşıyor, buradan iki günlük yol. Onun daha önce iblis-ateşini tedavi ettiğini görmüştüm. Ama bu ateş hızlı yayılacaktır. Eğer acele etmezseniz, Yaşlı Mey bile size yardım edemeyebilir."

"Onu nasıl buluruz?" diye sordu Jeph.

"Kaybolamazsınız zaten," dedi Coline. "Oraya sadece tek bir yol var. Yol ormandan geçtiğinde çataldan dönmeyin yeter; tabii Miln'e giden yolda haftalarca zaman harcamak istemiyorsanız. O Ulak, Çayır'a gitmek üzere birkaç saat önce yola çıktı. Eğer acele ederseniz belki onu yakalayabilirsiniz. Ulaklar yanlarında kendi muhafazalarını taşırlar. Eğer onu bulabilirseniz, korunma için yolda mola vermek yerine güneş batana kadar yola devam edebilirsiniz. Ulak yolunuzu yarı yarıya kısaltabilir."

"Onu bulacağız," dedi Jeph. "Bunun için ne gerekiyorsa yapacağız..." Sesi, kararlı bir tona büründü ve Arlen'in umudu yeşerdi.

Arlen, at arabasının arkasından, Tibbet Deresi'nin uzakta kaybolmasını izlerken, garip bir şekilde hasret duygularıyla doldu. İlk defa, evden bir gün uzaklıktaki bir yerden daha uzağa gidecekti. Bir başka kasaba görecekti! Bir hafta önce sorsalar, böyle bir maceranın, en büyük düşü olduğunu söylerdi. Ama şimdi, tek düşlediği, her şeyin eskiden nasılsa öyle kalmasıydı.

Çiftliğin güvende olduğu zamanlardaki gibi.

Annesinin iyi durumda olduğu zamanlardaki gibi.

Babasının bir korkak olduğunu bilmediği zamanlardaki gibi.

Coline; Arlen, Jeph ve Silvy'nin belki bir haftayı aşkın bir süre boyunca evden uzakta olacağını Norine'e haber vermesi ve oradaki hayvanlara bakmaya yardım edip muhafazaları kontrol etmesi için oğullarından birini çiftliğe göndermeye söz vermişti. Gerçi komşuları dayardım ederdi ama Norine'ın kayıpları hâlâ çok tazeydi, geceleri tek başına karşılaması çok zor olurdu.

Otacı Kadın onlara bir de kabaca çizilmiş bir harita vermişti. Bu harita dikkatle rulo yapılmış ve deriden, koruyucu bir kabın içine konulmuştu. Dere'de kâğıt nadir görülen bir şeydi ve kolayca verilmezdi. Arlen, haritaya hayran kalmıştı. Yerlere isimlerini veren kelimeleri okuyamamasına rağmen haritayı saatlerce incelemişti. Ne Arlen'ın, ne de babasının okuması yoktu.

Harita, Güneşli Çayır'a giden yolu tarif ediyor, yol boyunca nelerle karşılaşılacağını gösteriyordu, ancak uzaklıklar açıkça anlaşılmıyordu. Geceyi geçirebilecekleri ve korunabilecekleri birkaç çiftlik işaretlenmişti, ama bunların birbirlerine olan uzaklıklarını söyleyebilmek güçtü.

Silvy, düzensiz bir şekilde uyuyordu ve terden sırılsıklam olmuştu. Bazen konuşuyor veya haykırıyor ama söylediklerinden pek bir şey anlaşılmıyordu. Arlen, ıslak bir kumaş parçasıyla annesinin yüzünü siliyor ve Otacı'nın tembihlediği gibi, tadı keskin olan çayı içiriyordu, ama bunlar pek bir işe yarıyormuş gibi görünmüyordu.

Öğle vaktinin geç saatlerinde, Harl Tanner'ın evine yaklaştılar. Bu adam, Dere'nin biraz dışında yaşayan bir çiftçiydi. Çiftliği, Orman Boyu Evleri'nden sadece birkaç saat uzaklıktaydı, ancak Arlen ve babası öğleden sonra ancak yola çıkabilmişlerdi.

Arlen; Harl ve üç kızını her sene yazdönümü festivalinde gördüğünü hatırladı. Ancak iki yazdır gelmiyorlardı çünkü Harl'ın karısı nüvelikler tarafından öldürülmüştü. Orman Boyu'nda yaşanan trajedi bile onları dışarı çıkartamamıştı.

Tanner'ın tarlalarının dörtte üçü yanıp kararmış haldeydi; sadece eve en yakındakiler muhafazalandırılmış ve ekilmiş durumdaydı. Sıska bir inek, çamurlu avluda geviş getiriyor; tavuk kümesine bağlanmış bir keçinin kaburgaları da açık bir şekilde görülebiliyordu.

Tannerların evi, üst üste yığılıp çamur ve kille bir arada tutulan taşlardan oluşuyordu ve tek katlıydı. Büyük taşların üzerinde, soluk renkli muhafaza resimleri vardı. Arlen, bunların beceriksizce boyandığını düşündü, ama bu zamana kadar dayanmış olmalarını da göz ardı etmedi. Evin çatısı düz değildi; samandan yapılma dam örtüsünden bodur muhafaza direkleri çıkıyordu. Evin bir tarafı küçük bir ahırla birleştirilmişti. Bu ahırın pencereleri tahta parçalarıyla kapatılmıştı ve kapı menteşelerinin yarısı söküktü. Avlunun karşı tarafında daha büyük bir ahır vardı ve o daha da kötü görünüyordu. Muhafazaları dayanabilirdi belki, ama yapı sanki kendi içine çökecekmiş gibi duruyordu.

“Daha önce Harl’ın yerini görmemiştim,” dedi Jeph.

“Ben de görmemiştim,” diye yalan söyledi Arlen. Orman Boyu Evleri’ni aşıp yola devam etmek için Ulaklardan başka çok az insanın sebebi olurdu. Ve Orman Boyu’nun ötesinde yaşayanlar da Kasaba Meydanı’nda yaşayanların dedikodularına konu olurdu. Bu yüzden Arlen’ın, Deli Adam Tanner’ın çiftliğini görmek için sıvıştığı çok olmuştu. Evden en çok uzaklaştığı yer burasıydı. Gün batımından önce eve dönebilmek için saatlerce, koşabildiği kadar hızlı koşmak zorunda kalmıştı.

Birkaç ay önce bir gün, neredeyse karanlığa yakalanacak gibi bile olmuştu. Harl’ın en büyük kızı Ilain’i gözetlemeye çalışıyordu. Diğer oğlanlar onun Dere’deki en büyük *menliklere* sahip olduğunu söylemişlerdi ve Arlen da bunu kendi gözleriyle görmek istemişti. Bir gün boyunca beklemiş ve onun evden ağlaya ağlaya, koşa koşa çıktığını görmüştü. Hüznü içinde onu güzel bulmuş, ondan sekiz yaz daha küçük olmasına rağmen gidip onu teselli etmek istemişti. Buna cesaret edemese de akıllıca olmayan bir şekilde onu uzun uzun izlemiş ve bu yüzden, güneş batmaya başladığında çok ağır bir bedel ödemekten ucuz kurtulmuştu.

Babasıyla beraber çiftliğe yaklaşırlarken uyuz bir köpek havlamaya başladı. Genç bir kız da verandaya çıkıp onları üzgün gözlerle izledi.

“Burada akşamı geçirebiliriz,” dedi Jeph.

“Daha karanlığa saatler var,” dedi Arlen, kafasını sallayarak. “Eğer o zamana kadar Ragen’a yetişemezsek, yolun Hür Şehirler’e ayrıldığı yerde haritada işaretlenmiş bir başka çiftlik daha var.”

Jeph, Arlen’in omzunun üzerinden haritaya göz attı. “Bu çok uzun bir yol.”

“Annem bekleyemez,” dedi Arlen. “Bugün tüm yolu gidemeyiz ama yolda geçirdiğimiz her saat onu tedavisine daha da yaklaştırıyor.”

Jeph, önce ter içindeki Silvy’ye, sonra başını kaldırıp güneşe baktı ve başını evet anlamında salladı. Verandadaki kıza el salladılar, ama durmadılar.

Sonraki birkaç saatte büyük mesafe kat ettiler ama ne Ulak’tan ne de bir başka çiftlikten iz bulamadılar. Jeph, turuncu renge bürünmüş gökyüzüne baktı.

“İki saat olmadan karanlık çökecek,” dedi. “Geri dönmek zorundayız. Eğer acele edersek, Harl’ın çiftliğine zamanında yetişebiliriz.”

“İlerideki çiftlik, bir sonraki dönüşün ardında olabilir,” diye karşı çıktı Arlen. “Onu bulacağız.”

“Bunu bilemeyiz,” dedi Jeph, arabanın yanından aşağı tükürerek. “Harita hiçbir şeyi açık seçik göstermiyor. Hâlâ dönme imkânımız varken geri döneceğiz. Tartışma istemiyorum.”

Duyduklarına inanamayan Arlen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “O şekilde yarım gün kaybedeceğiz. Geceyi saymıyorum bile. Annem, o zamana kadar ölebilir!” diye haykırdı.

Jeph battaniyelere sarınmış halde terleyen, kısa ve düzensiz bir şekilde nefes alıp veren karısına baktı. Hüzünlü bir şekilde etrafına, uzayan gölgelere göz gezdirdi ve titremesini bastırdı. “Eğer karanlığa dışarıda yakalanırsak,” diye sessizce cevapladı, “hepimiz ölürüz.”

Arlen, daha babası cümlesini bitirmeden kafasını olumsuz anlamda sallamaya, söyleneni reddetmeye başlamıştı bile. “Biz...” dedi. “Biz toprağa muhafazalar çizebiliriz. Arabanın etrafına.”

“Peki ya bir esinti gelip de onları bozarsa?” diye sordu babası. “O zaman ne yapacağız?”

“Çiftlik bir sonraki tepenin ardında olabilir!” diye ısrar etti Arlen.

“Ya da yirmi mil ötede,” diye karşı çıktı babası, “hatta bir sene önce yanıp kül olmuş bile olabilir. Kim bilir o harita çizildiğinden beri neler oldu?”

“Annemin bu tehlikeyi göze alacak kadar değeri yok mu diyorsun?” diye suçlayıcı bir sesle üsteledi Arlen.

“Bana onun değerinin ne olduğunu sen mi söyleyeceksin!” diye haykırdı babası, Arlen’ı hayrete düşürerek. “Ben onu tüm hayatım boyunca sevdim!

Neyin ne olduğunu senden daha iyi biliyorum! Ama üçümüzün de hayatını riske atmayacağım! Bu gece dayanabilir. *Dayanmak zorunda.”*

Bu sözle birlikte dizginlere asıldı, arabayı durdurup başını geri çevirdi. Deri kırbacını Missy’nin yanlarına sertçe vurdu ve geldikleri yoldan geri dönerlerken hayvanın aniden zıplamasına neden oldu. Hayvan, yaklaşan karanlıktan korkarak, kendinden geçmiş bir şekilde hızla ileri atıldı.

Arlen arkaya, Silvy’ye doğru döndü ve içinden yükselen acı öfkeyi yuttu. Tekerlekler taşlara takılıp küçük çukurlara girip çıktıkça, annesinin vücudunun yattığı yerde sarsılmasını ve hiçbir şekilde tepki göstermemesini izledi. Babası ne düşünürse düşünsün, Arlen, şanslarının yarı yarıya azaldığını biliyordu.

Issız bir hali olan çiftlik evine ulaştıklarında güneş neredeyse batmak üzereydi. Jeph ve Missy aynı panik ve dehşeti paylaşıyor, acelelerini tek bir ağızdan haykırıyor gibiydi. Arlen, bu sallantılı yolculukta annesinin oradan oraya savrulmasını önlemek için arabanın arkasına atlamıştı. Onu sıkıca tutmuş ve annesinin yerine birçok darbe alıp yara bere içinde kalmıştı.

Ama her darbeyi önleyememişti. Coline’in özenle attığı dikişlerin açıldığını ve yaraların arasından kan sızdığını hissedebiliyordu. Eğer iblis-ateşi annesinin canını almayacaksa bile, yaptıkları yolculuğun bunu yapma şansı bir hayli yüksekti.

Jeph, at arabasını verandaya kadar sürdü ve bağırdı: “Harl! Korunma arıyoruz!”

Kapı neredeyse hemen açıldı; hatta onlar arabadan inmeden önce. Üzerinde eskimiş tulumuyla bir adam dışarı çıktı, elinde bir saman tırmığı vardı. Harl, ince fızikli ve sert bir adamdı**;** kurutulmuş et gibi. Onun arkasından Ilain gözüktü, bu sağlam yapılı genç kız ise elinde baş tarafı metalden kalın bir kürek taşıyordu. Arlen onu en son ağlar vaziyette, dehşete kapılmış bir halde görmüştü. Şimdiyse Ilain’in gözlerinde dehşetten bir iz kalmamıştı. Yerde sürünen gölgeleri umursamadan at arabasına yaklaştı.

Jeph, Silvy’yi arabadan çıkarırken Harl kafasını salladı. “Onu içeri getir,” diye emretti ve Jeph de bunu yerine getirmek için acele etti. Muhafazaların arkasına geçtiklerinde de tuttuğu nefesi verip rahatladı.

“Büyük ahırın kapısını aç!” dedi Harl, Ilain’e. “Araba, küçüğüne sığmayacak.” Ilain, eteklerini toplayıp koştu. Adam Arlen’a döndü. “Arabayı ahıra sür evlat! Çabuk!” Arlen söyleneni yaptı. “Atı arabadan çözecek zaman yok,” dedi çiftçi. “Dayanacak artık.” Bu üst üste ikinci geceydi. Arlen merakla düşündü: Missy koşum takımlarından ne zaman kurtulacaktı acaba?

Harl ve Ilain çabucak ahır kapısını kapatıp muhafazaları kontrol ettiler. “Neyi bekliyorsun?” diye Arlen’a kükredi adam. “Eve koş! Her an burada olabilirler!”

Bunu söylemesinin üzerinden bir saniye bile geçmeden iblisler yerden yükselmeye başladı. Yerden cılız, pençeli kollar ve boynuzlu kafalar biterken, son hızla eve doğru koştular.

Yaşadıkları korku ve salgıladıkları adrenalin sayesinde hız ve çeviklik kazandıkları için, yerden yükselen ölümlerini sağa sola kaçarak atlattılar. Katılaşıp maddeleşen ilk nüvelikler -kıvrak ateş iblisleri onları kovalamaya ve aradaki mesafeyi kapamaya başladı. Arlen ve Hain koşmaya devam ederken, Harl döndü ve saman tırmığını iblislerin arasına fırlattı.

Silah, en öndeki iblisin göğsüne isabet etti ve onu diğer iblislerin üzerine doğru devirdi. Ama küçük bir ateş iblisinin derisi bile son derece sert ve yumruluydu, bu yüzden onu bir tırmıkla delmek imkânsızdıaratık, aleti pençeleriyle kaldırıp üstüne tükürürcesine ateş püskürttü; tahta sapını tutuşturup bir kenara fırlattı.

Nüveliğin canı pek yanmamış olsa da tırmık onları geciktirmeye yetmişti. İblisler ileri doğru atıldılar ama Harl verandaya atladığında, aniden durdular. Sanki tuğladan yapılmış bir duvara çarpmış gibi muhafaza hattına çarpmışlardı. Büyü, parlak bir patlamayla onları avluya geri fırlattı. Harl ise süratle evin içine girdi. Kapıyı çarpıp sürgüledikten sonra sırtını eşiğe dayadı.

‘Yaratıcı’ya şükürler olsun,” dedi zayıf bir sesle. Bembeyaz kesilmiş ve nefes nefese kalmıştı.

Harl’ın çiftlik evinin içindeki hava sıcak ve ağırdı. Pis bir küf ve atık kokusu vardı. Döşemelerden böcek dolu sazlar fırlamış, dam örtüsünden içeri sızan suyun bir kısmını emmişti. Evi paylaşanlar arasında iki köpek ve birkaç kedi de vardı. Bu herkesin adımlarına dikkat etmesine neden

oluyordu. Şöminede taştan bir tencere vardı. Daimi olarak ateşte tutulan yahninin ekşi kokusu buradan diğer kokulara karışıyordu. Köşede, yamalı bir perde, lazımlığın olduğu bölüme az da olsa mahremiyet sağlıyordu.

Arlen, Silvy'nin sargılarını düzeltmek için elinden geleni yaptıktan sonra, Ilain ve kız kardeşi Beni, onu kendi odalarına yerleştirdi. Bu arada Harl'ın en küçük kızı olan Renna, yemek masasına, Arlen ve babası için, iki tane daha çatlak, tahta tabak yerleştirdi.

Evde sadece üç oda vardı. Bir tanesi kızlar tarafından paylaşılıyordu, diğeri Harl'ın odasıydı. Ortak oda ise yemek yapıp yedikleri ve çalıştıkları yerdi. Bu odayı bir perde ikiye bölüyor, yemek yapılan kısımla yemek yenen yeri ayırıyordu. Ortak odadaki muhafazalı bir kapı küçük ahıra açılıyordu.

"Renna, erkekler konuşurken ve biz Beni'yle akşam yemeğini hazırlarken siz de Arlen'la gidip muhafazaları kontrol edin," dedi Ilain.

Renna başını sallayıp Arlen'in elinden tuttu. On bir yaşındaki Arlen'la yaşıt sayılırdı. Neredeyse on yaşındaydı ve toz ile is lekelerinin altında güzel bir yüzü vardı. Aşınmış ama özenle yamanmış sade bir entari giyiyordu ve kahverengi saçlarını yırtık pırtık bir kumaş parçasıyla başının arkasında bağlamıştı. Buna rağmen birçok saç buklesi, kumaş parçasının düğümünden kurtulup yuvarlak yüzünün çevresine dökülmüştü.

"Buradaki aşınmış," dedi kız, pencere denizliklerinin birinin üzerindeki muhafazayı işaret ederek. "Kedilerden biri üzerine basmış olmalı." Çizim takımından bir karakalem alarak sembolün bozulmuş kenarının üzerinden dikkatle geçti.

"Bu işe yaramaz," dedi Arlen. "Çizgiler artık düz değil ve bu da muhafazayı zayıflatır. Silip tekrardan çizmelisin."

"Yeni bir muhafaza çizmeme izin vermiyorlar," diye fısıldadı Renna. "Eğer düzeltemeyeceğim bir muhafaza görürsem babama veya Ilain'e söylemem gerekiyor."

"Ben yapabilirim," dedi Arlen, kalemi kızın elinden alarak. Eski muhafazayı dikkatle sildi ve kendinden emin bir şekilde yenisini çizdi. Bitirdiğinde, geriye doğru bir adım attı ve pencerenin etrafına baktı. Sonra diğer birkaçını da yenisiyle değiştirdi.

Arlen çalışırken, Harl onları bir an için gördü ve tedirgin bir şekilde ayağa kalktı. Ama Jeph'in bir hareketi ve birkaç güven verici sözü onu tekrar yerine oturttu.

Arlen, bir süreliğine, yaptığı işe takdirle baktı. “Bir kaya iblisi bile buradan geçemez,” dedi gururla. Arkasını döndüğünde Renna’nın kendisine dik dik baktığını gördü. “Ne?” diye sordu.

“Hatırladığımdan daha uzun boyluymuşsun,” dedi kız, aşağıya bakıp utangaç utangaç gülümsedi.

“Tabii birkaç sene geçti,” diye karşılık verdi Arlen, başka ne diyeceğini bilemeden. Tüm muhafazaları kontrol etmelerinin ardından, Harl, kızını yanına çağırdı. Renna ve babası birbirleriyle yumuşak bir sesle konuştu; Arlen da kızın bir-iki kez dönüp kendisine baktığını gördü. Ne konuştuklarını ise duyamadı.

Akşam yemeği, yabanhavucu, mısır ve Arlen’ın ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir etten yapılmış değişik bir yahniydi, ama yeterince doyurucuydu. Yemeklerini yerlerken hikâyelerini anlattılar.

“Keşke ilk bize gelseymişsiniz,” dedi Harl, yemeklerini bitirdiklerinde. “Biz Yaşlı Mey Friman’a az gitmemişizdir. Trigg’i görmek için ta Kasaba Meydanı’na gitmekten daha kolay. Bize geri dönmek için iki saat kırbaç şaklattıysanız, geri dönmek yerine devam etseydiniz, Mack Pasture’ın çiftliğine daha kısa zamanda ulaşırdınız. Yaşlı Mey de onu geçtikten sonra bir saatlik yol. Kadın kasabada yaşamaya hiçbir zaman ısınamadı. O kısrağı iyi kırbaçlasaydınız, oraya bu akşama kadar bile ulaşabilirdiniz.”

Arlen kaşığını masaya vurdu. Masadaki tüm gözler ona döndü ama o bunun farkında bile olmadı. Dikkatini tamamen babasına vermişti.

Jeph, bu sert bakışlara daha fazla dayanamadı. Başını eğdi. “Nereden bilebilirdik ki?” dedi kederli bir şekilde.

Ilain, adamın omzuna dokundu. “Tedbirli davrandığınız için kendinizi suçlamayın,” dedi. Sitemkâr gözlerle Arlen’a baktı. “Büyüdüğünde sen de anlayacaksın.”

Arlen, sert bir şekilde ayağa kalktı ve masadan ağır, sert adımlarla uzaklaştı. Perdenin arasından geçti ve bir pencerenin yanına kıvrıldı. Tahta pencere kepenklerindeki kırık bir çıtanın arasından iblisleri izlemeye koyuldu. Muhafazaları delip geçmek için tekrar tekrar deniyorlar ama başarısız oluyorlardı. Ancak Arlen büyü sayesinde korunuyormuş gibi değil; tersine, hapsedilmiş gibi hissediyordu.

“Arlen’ı ahıra götürüp oyun oynayın,” diye emretti Harl, daha küçük olan kızlarına. Yemekleri bitmişti. “Ilain tabakları halleder. Büyüklerinizin konuşacak şeyleri var.”

Beni ve Renna aynı anda masadan kalkıp perdenin arasından zıplayarak geçtiler. Arlen'ın oyun oynayacak morali yoktu ama kızlar konuşmasına mahal vermeden onu ayağa kaldırdılar ve ahıra açılan kapıya sürüklediler.

Beni, çatlamış bir feneri yakıp ahırın içini cansız bir ışıkla doldurdu. Harl'ın iki yaşlı ineği, dört keçisi, sekiz yavrusu olan bir domuzu ve altı tavuğu vardı. Doğru dürüst beslenemedikleri için hepsi sıska ve kemikliydi. Domuzun bile kaburgaları görünüyordu. Harl ve kızlarını doyurmaya anca yetermiş gibi duruyordu.

Ahırın da hayvanlardan pek farkı yoktu. Kepenklerin yarısı kırıktı ve zemindeki samanlar çürümüştü. Keçiler, kendi bölmelerinin tahtasını, üzerinde delik açacak şekilde kemirmişti ve ineğin samanlarını çekiştiriyordu. Domuzların olduğu bölümde ise, çamur, yemler ve dışkılar birbirine karışmıştı.

Renna, Arlen'ı sırayla, hayvanların durduğu farklı bölümlere sürükledi. "Babam, hayvanlara isim koymamızdan hoşlanmıyor," diye itirafta bulundu. "O yüzden gizli gizli yapıyoruz. Bu Hoofy," dedi bir ineği işaret ederek. "Sütünün tadı ekşi, ama babam iyi olduğunu söylüyor. Onun yanındaki ise Grouchy. Bazen tekme atıyor ama sadece çok fazla veya geç sağarsan. Keçilerse..."

"Hayvanlar Arlen'ı ilgilendirmiyor," diye kız kardeşini azarladı Beni. Arlen'ı kolundan kavrayıp oradan çekti. Beni, Renna'dan daha uzun boylu ve daha büyüktü, ama Arlen, Renna'nın daha güzel olduğunu düşünüyordu. Üstteki derme çatma samanlık katına tırmandılar ve oradan temiz samanların içine atladılar.

"Hadi 'İmdat' oynayalım," dedi Beni. Cebinden küçük, deri bir kese çıkarıp samanlık katının zeminine dört tane tahtadan zar yuvarladı. Zarların üstünde semboller vardı: ateş, kaya, su, rüzgâr, orman ve muhafaza. Bu oyunu oynamanın birçok yolu vardı ama kabul edilen çoğu kuralda, dördüncü zarla başka bir sembolü atmadan önce, üç zarı atmak gerekiyordu.

Bir süreliğine zar oyunu oynadılar. Renna ve Beni'nin kendi kuralları vardı ve Arlen, bu kuralları, sırf kazanmak için onların uydurduğundan şüphelendi.

"Üst üste üç kere iki muhafaza atmak, üç muhafaza atılmış sayılır," diye açıkladı Beni, attığı zarlar tam da öyle geldiğinde. "Biz kazandık." Arlen aynı fikirde değildi ama tartışmakta bir yarar görmedi.

"Biz kazandığımız için, ne dersek onu yapmak zorundasın," dedi Beni.

“Hayır değilim,” diye karşılık verdi Arlen.

“Öylesin işte!” diye ısrar etti Beni. Arlen bir kez daha, tartışmanın kendisine bir yarar sağlamayacağını hissetti.

“Ne yapmam gerekecek ki?” diye sordu, şüpheli bir şekilde.

“Ona öpücük oyununu oynatsana!” diyerek ellerini çırptı Renna.

Beni, kız kardeşinin kafasına şaplak attı. “Biliyorum, aptal!”

“Öpücük oyunu ne?” diye sordu Arlen, cevabı zaten bildiğinden korkarak.

“Ah, birazdan görürsün,” dedi Beni ve iki kız güldüler. “Bu bir yetişkin oyunu. Babam bazen Ilain’le oynuyor. Sanki evliymiş gibi davranıyorsun.”

“Nasıl yani, evlilik yeminlerini yüksek sesle söylemek gibi mi?” diye sordu Arlen, ihtiyatlı bir şekilde.

“Hayır aptal, bak böyle,” dedi Beni. Kollarını Arlen’in omuzlarına dolayıp dudaklarını onunkine bastırdı.

Arlen daha önce bir kızla öpüşmemişti. Beni ağzını araladı ve Arlen da aynı şekilde karşılık verdi. Dişleri birbirlerininkine çarpınca ikisi de geri kaçtılar. “Ah!”

“Sen çok sert yapıyorsun Beni,” diye şikâyet etti Renna. “Sıra bende.”

Gerçekten de, Renna’nın öpücüğü çok daha yumuşaktı. Arlen, bunu hoş bulmuştu. Soğukta, bir ateşin yakınında olmaya benziyordu.

“İşte,” dedi Renna, dudakları birbirinden ayrıldığında. “Böyle yapılır.”

“Bu gece yatağı paylaşmak zorundayız,” dedi Beni. “Daha sonra pratik yapabiliriz.”

“Annem yüzünden yatağını bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm,” dedi Arlen.

“Sorun değil,” dedi Renna. “Annem ölene kadar her gece yataklarımızı paylaşırdık zaten. Şimdi Ilain, babamla uyuyor.”

“Neden?” diye sordu Arlen.

“Bu konu hakkında konuşmamamız gerek,” diye çıkıştı Beni, Renna’ya.

Renna onu umursamadı, ama sesini alçalttı. “Babam Ilain’e, artık annemiz öldüğü için, bir eşin onu mutlu tutma görevinin onda olduğunu söylemiş. Ilain bize böyle anlattı.”

“Yemek pişirmek, giysi dikmek gibi şeyler mi?” diye sordu Arlen.

“Hayır, öpücük oyunu gibi bir oyun,” dedi Beni. “Ama oynamak için bir erkek lazım.” Kız, Arlen’ın tulumunu çekiştirdi. “Eğer bize şeyini gösterirsen, sana öğretiriz.”

“Size şeyimi falan göstermiyorum!” dedi Arlen, geri çekilerek.

“Neden peki?” diye sordu Renna. “Beni, Lucik Boggin’e gösterdi ve şimdi o hep oynamak istiyor.”

“Babam ve Lucik’in babası bizim birbirimize sözlendiğimizi söyledi,” diye övündü Beni. “O yüzden sorun yok. Sen de Renna’yla sözleneceğine göre, kendininkini ona göstermelisin.” Renna parmağını ısırıp başını çevirdiyse de Arlen’ı göz ucuyla izlemeye devam etti.

“Bu doğru değil!” dedi Arlen. “Ben kimseyle sözlenmedim!”

“içerde büyüklerin ne konuştuğunu sanıyorsun aptal?” diye sordu Beni.

“Bunu konuşmuyorlar,” dedi Arlen.

“Git kendin bak o zaman!” diye meydan okudu Beni.

Arlen iki kıza da baktı, sonra merdivenden aşağı inip eve olabildiğince sessiz bir şekilde girdi. Perdenin arkasından gelen sesleri duyabiliyordu. Daha da yakına sokuldu.

“Lucik’i hemen istemiştim,” diyordu Harl, “ama Fernan onun bir sezon daha lapa ezmesini istedi. Çiftlikte fazladan bir çift el olmadan, özellikle de tavuklar yumurtlamayı bırakmış, ineklerimizin birinin sütü ekşimişken, karınlarımızı tok tutmak zorlaştı.”

“Renna’yı, Mey’in yanından geri dönerken alırız,” dedi Jeph.

“Ona, sözlendiklerini söyleyecek misin?” diye sordu Harl. Arlen nefesini tuttu.

“Söylememek için bir neden yok,” dedi Jeph

Harl homurdandı. “Yarma kadar bekle bence,” dedi.

“Yol üzerinde yalnız olduğunuzda. Bazen oğlanlar, ilk söylendiğinde olay çıkarabiliyor. Kızın duygularını incitebilir.”

“Galiba haklısın,” dedi Jeph. Arlen ise haykırmak istedi.

“Haklıyım tabii,” dedi Harl. “Kızları olan bir adama güvenmek lazım; her bir şey onlara dokunur, doğru değil mi Lainie?” Bir şaplak sesi duyuldu ve Ilain ciyakladı. “Ama yine de,” diye devam etti Harl, “canlarını ne kadar yakarsan yak, birkaç saat ağlayıp sızlanmaları yeter, her şey çözülür.”

Uzun bir sessizlik oldu ve Arlen ahır kapısına doğru yan yan geri dönmeye başladı.

“Ben yatağa gidiyorum,” diye homurdandı Harl. Arlen donup kaldı. “Silvy bu gece senin yatağında yatacağına göre Lainie,” diye devam etti, “tasları kazıyıp, kızları yatırdıktan sonra benimle uyuyabilirsin.”

Harl, işini görmek için ayakyoluna giderken, Arlen, bir tezgâhın arkasına çömelip saklandı. Adam daha sonra odasına girip kapıyı kapattı. Arlen tam ahıra gitmeye yeltenmişti ki, Hain konuştu.

"Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi pat diye, kapının kapanmasının ardından.

"Ne?" diye sordu Jeph.

Arlen, eğildiği yerde, perdenin altından onların ayaklarını görebiliyordu. Ilain, masanın etrafından dolaşıp Arlen'ın babasının yanma oturdu.

"Beni de alın," diye tekrarladı. "Lütfen, Lucik geldiğinde Beni iyi olacaktır. Ama benim buradan uzaklaşmam gerek."

"Neden?" diye sordu Jeph. "Eminim üç kişi için yetecek yiyeceğiniz vardır."

"Sorun o değil," dedi Ilain. "Nedeninin bir önemi yok. Siz Renna'yı almak için geldiğinizde ben babama tarlada olacağımı söylerim. Benim gittiğimi anladığında da, aramızda bir gecelik mesafe olur. Asla bizi takip etmez."

"Bundan o kadar emin olma," dedi Jeph.

"Sizin çiftlik buradan oldukça uzakta," diyerek yalvardı Ilain. Arlen, onun, elini Jeph'in dizine koyduğunu gördü. "Çalışabilirim," diye vaatte bulundu Ilain. "Hakkımı öderim."

"Seni bu şekilde Harl'dan çalamam ki," dedi Jeph. "Onunla aramızda hiçbir sorun yok, yeni bir sorun başlatmayı da düşünmüyorum."

Ilain tükürdü. "O yaşlı alçağa kalsa, onunla yatağını paylaşmamın sebebinin size Silvy olduğunu düşündürecek," dedi sessizce. "Ama gerçeği söylemek gerekirse, eğer her gece Renna ve Beni uyuduktan sonra onun koynuna girmezsem bana elini kaldırıyor."

Jeph, uzunca bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum," dedi sonunda. Elini yumruk yaptı ve kalkmak için hareketlendi.

"Yapmayın, lütfen," dedi Ilain. "Nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz. Sizi öldürür."

"Hiçbir şey yapmadan oturayım mı yani?" Arlen bütün bu yaygaranın neden çıktığını anlamıyordu. Ne olmuş yani Ilain, Harl'ın odasında uyuyorsa?

Ilain'in, babasına daha da yakınlaştığını gördü. "Silvy'ye bakacak birisine ihtiyacınız olacak," diye fısıldadı Ilain. "Ve eğer ölecek olursa..." Daha da yakma sokuldu ve eli, Beni'nin Arlen'a yapmaya çalıştığı gibi,

Jeph'in kucağına gitti, "...senin karın olabilirim. Çiftliğini çocuklarla doldurabilirim," diye devam etti. Jeph ise hafifçe inledi.

Arlen, midesinin bulandığını ve yüzünün kızardığını hissediyordu. Safrasının ağzına geldiğini hissedip yutkundu. Babasıyla Ilain'in planlarını Harl'a haykırmak istedi. Adam, kızı için bir nüvelikle karşı karşıya gelmeyi göze almıştı; Jeph'in asla yapmayacağı bir şeydi bu. Harl'ın, babasını yumrukladığını canlandırdı kafasında. Bu görüntü hiç de rahatsız edici değildi.

Jeph duraksadı, sonra Ilain'i kendinden uzaklaştırdı.

"Hayır," dedi. "Silvy'yi yarın Otacı'ya yetiştireceğiz, iyileşecek."

''Yine de götür beni," diye yalvardı Ilain, dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Bunu... Bunu düşüneceğim," diye cevapladı Jeph. Tam o anda, Beni ve Renna ahır kapısından içeri daldılar. Ilain, alelacele doğrulup ayağa kalkarken, Arlen da çömeldiği yerden hemen kalkıp, odaya onlarla birlikte girmiş havası verdi. Babası ile Ilain'in karşısına çıkıp onlarla yüzleşme anının kaçıp gittiğini hissediyordu.

Ilain, kızları yatırıp Arlen ile Jeph için ana odada, tozlu iki battaniye çıkardıktan sonra derin bir nefes alarak babasının odasına girdi. Çok geçmeden, Arlen, HarPın sessiz hırıltılarını ve Ilain'den arada sırada çıkan boğuk ciyaklama seslerini duydu. Duymamış gibi davrandı ve Jeph'in olduğu tarafa baktı. Babası yumruğunu ısırıyordu.

Ertesi sabah, Arlen, evdekilerin geri kalanı uyurken, gün doğumundan önce uyandı. Güneş yüzünü göstermeden saniyeler önce kapıyı açtı, geri kalan nüveliklere dik dik ve sabırsız gözlerle baktı. Yaratıklar, muhafazaların uzak tarafından ona tıslıyor ve havayı pençeliyordu. Avludaki son iblis de dumana dönüştüğünde, Arlen, evi ardında bırakıp büyük ahıra gitti. Missy'ye ve Harl'ın diğer atlarına su verdi. Kısrak huysuzdu ve onu ısırmak için hamle yapıyordu. Arlen ise, "Sadece bir gün daha..." deyip yem torbasını hayvanın boynuna geçirdi.

Eve geri dönüp, Renna ile Beni'nin paylaştığı odanın kapısının çerçevesine tıklattığında, babası hâlâ horluyordu. Beni perdeyi yana çekti ve Arlen, kız kardeşlerin yüzündeki endişeli ifadeyi anında gördü.

"Uyanmıyor," dedi tıkanarak, Arlen'ın annesinin yanında diz çökmüş olan Renna. "Güneş doğar doğmaz gitmek istediğinizi biliyordum, ama onu

sarstığımda...” Gözleri yaşlı bir şekilde yatağı işaret etti. “Yüzü o kadar beyaz ki...”

Arlen, annesinin yanına koşturup elini kavradı. Kadının parmakları soğuk ve yapış yapıştı, ama alnı ateş içindeydi. Nefes alışı kesik kesikti, etrafını iblis hastalığının neden olduğu yoğun bir çürük kokusu sarmıştı. Yaralarının üzerindeki sargılar, kahverengimsi, sarı bir sızıntıyla sırılsıklam olmuştu.

“Baba!” diye bağırdı Arlen. Bunun hemen ardından Jeph, arkasında Ilain ve Harl ile içeri girdi.

“Kaybedecek zamanımız yok,” dedi Jeph.

“Seninkiyle beraber benim atlarımdan birini de alın,” dedi Harl. “Yorulduklarında yerlerini değiştirin. Zorlarsanız, Mey’e öğleden sonraya kadar ulaşırsınız.”

“Sana borçluyuz,” dedi Jeph, ama Harl onun bu sözlerini eliyle savuşturdu.

“Haydi acele edin,” dedi. “Ilain size yolda yemeniz için bir şeyler hazırlar.”

Arlen gitmek için döndüğünde Renna kolunu yakaladı. “Artık sözlendik,” diye fısıldadı. “Sen geri gelene kadar, her gün batımında verandada bekleyeceğim.” Kız, onu yanağından öptü. Dudakları yumuşaktı ve bıraktığı his, sonrasında bile uzun süre kaybolmadı.

At arabası, inişli yokuşlu toprak yolda savrula savrula son hız ilerliyordu. Sadece atları değiştirmek için durdular. Arlen, Ilain’in hazırladığı yiyeceğe sanki zehirmiş gibi baktı. Jeph ise kurt gibi yedi.

Arlen, buğdaylı ekmeği ve acı peyniri iştahsız bir şekilde yerken, belki de her şeyin bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu düşündü. Belki de, onlara kulak kabarttığı sırada, duyduğunu sandığı şeyleri aslında duymamıştı. Belki de Jeph, Ilain’i kendinden uzaklaştırırken tereddüt etmemişti.

Cazip bir düştü bu, ama Jeph bir saniye sonra bu düşü paramparça etti. “Harl’ın küçük kızı hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Onunla biraz zaman geçirdin.” Arlen ise, babası karnına bir yumruk atmış gibi hissetti.

“Renna mı?” diye sordu, safı oynayarak. “İyi işte. Neden?”

“Harl’la konuştum,” dedi babası. “Biz çiftliğe döndüğümüzde, artık bizimle yaşayacak.”

“Neden?” diye sordu Arlen.

“Annene bakmak için, çiftlikte yardım etmek için ve... diğer sebeplerden.”

“Hangi diğer sebepler?” diye bastırdı Arlen.

“Harl ve ben, birbirinizle iyi geçinebilir misiniz, geçinemez misiniz, görmek istiyoruz,” dedi Jeph.

“Peki ya geçinemezsek?” diye sordu Arlen. “Bir kızın beni tüm gün takip edip onunla öpücük oyunu oynamak isteyip istemediğimi sormasını istemiyorsam?”

“Bir gün,” dedi Jeph, “öpücük oyunu oynamak seni o kadar rahatsız etmeyecek.”

“Öyleyse o zaman gelsin,” dedi Arlen, omuzlarını silkti ve babasının neyi ima ettiğini bilmiyormuş gibi yaptı. “Harl ondan kurtulmak için neden bu kadar istekli?”

“Çiftliklerinin halini gördün; kendi karınlarını bile zor doyuruyorlar,” dedi Jeph. “Harl, kızlarını çok seviyor ve onlar için en iyisini istiyor. Onlar için en iyisi olansa, hâlâ gençken evlenmeleri. Böylece Harl’ın çiftlikte kendisine yardım edecek oğulları olacak, ölmeden önce de torun sahibi olabilecek. Ilain zaten evlenen çoğu kızdan yaşça çok büyük. Lucik Boggin, sonbaharda gelip Harl’ın çiftliğinde çalışmaya başlayacak. Lucik’le Beni’nin iyi geçineceklerini umut ediyorlar.”

“Lucik’in de başka seçeneği olmamıştır,” diye homurdandı Arlen.

“O gideceği için mutlu ve ayrıca şanslı da!” diye sabırsızca karşılık verdi Arlen’in babası, sabrını kaybediyordu. “Artık, hayat hakkında bazı dersler öğrenmelisin Arlen. Dere’de oğlanlar kızlardan daha fazla; hayatlarımızı öyle boşa harcayamayız. Her yıl, yaşlılığa, hastalığa ve nüveliklere daha çok kayıp veriyoruz. Eğer çocuklar doğmaya devam etmezse, Tibbet Deresi de tıpkı diğer yüzlerce köy gibi silinip gidecek! Bunun olmasına *izin veremeyiz.* “

Arlen, normalde durgun ve sakin olan babasını böyle öfkeli bir şekilde konuşurken görünce, akıllılık edip hiçbir şey söylemedi.

Bir saat sonra, Silvy çığlık atmaya başladı. Arkalarını döndüklerinde, onun, at arabasının içinde ayağa kalkmaya çalıştığını gördüler. Kadın göğsünü tutuyor, yüksek sesle ve korkunç bir şekilde, kesik nefesler alıyordu. Arlen, arabanın arkasına atladı ve annesi onu hayret verici bir güçle kavrayıp gömleğine balgam öksürdü. Annesinin, yerinden çıkacakmış gibi duran, kan çanağına dönmüş gözleri onunkilere vahşice bakıyordu, ama

bakışlarında herhangi bir tanıma emaresi yoktu. Annesi kendi etrafında bir o yana bir bu yana hareket ederken, Arlen onu tutabildiği kadar sabit bir şekilde tutmaya çalıştı.

Jeph, arabayı durdurdu ve Silvy'yi tekrar uzanması için zorladılar. Kadın, kalın ve sert bir sesle nefes alırken çığlık atıyor, sarsılıyordu. Bir süre sonra, aynı Cholie gibi son bir ses çıkarıp hareketsiz bir şekilde olduğu yere uzandı.

Jeph karısına baktı, sonra da başını geriye atıp haykırdı. Arlen, gözyaşlarını tutabilmek için ısırdığı dudaklarını neredeyse kanatacaktı, ama sonunda o da dayanamadı. Kadının cansız bedeni üzerinde beraberce ağlamaya başladılar.

Hıçkırıkları azaldığında, Arlen, gözlerinde yaşam belirtisi olmadan, etrafına bakındı. Dikkatini toplamaya çalıştı, ama dünya ona bulanık görünüyordu. Sanki gerçek değildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu sonunda.

"Geri döneceğiz," dedi babası ve bu sözcükler Arlen'ı bir bıçak gibi kesti. "Onu eve götürüp yakacağız. Hayatımıza devam etmeye çalışacağız. Hâlâ çiftliğimiz ve bakılacak hayvanlarımız var, Renna ve Norine yardım etmek için yanımızda olsa bile, önümüzde çok zor zamanlar olacak."

"Renna mı?" diye sordu Arlen, inanamayarak. "Onu hâlâ bizimle götürmeyi mi planlıyorsun? Şimdi bile mi?"

"Hayat devam ediyor Arlen," dedi babası. "Artık koca adam oldun ve koca adamların bir eşe ihtiyacı vardır."

"Bunu ikimiz için de mi ayarladın?" diye baklayı ağzından çıkardı Arlen.

"Ne?" diye sordu Jeph.

"Dün gece seni ve Ilain'i duydum!" diye haykırdı Arlen. "Hazırda bir başka karın duruyor zaten! Annemi neden düşünesin ki? Şeyinin işini görecek bir başka kadın buldun şimdiden! En azından, korkaklığın yüzünden o da ölene kadar!" Babası Arlen'a vurdu; sabah havasında yankılanan, sert bir tokattı bu. Adamın öfkesi anında kayboldu ve oğluna uzandı. "Arlen, özür dilerim...!" derken tıkandı, ama Arlen kendini çekip at arabasından atlamıştı bile.

"Arlen!" diye haykırdı Jeph; ama oğlan onu umursamadı, yolun diğer tarafındaki ormanlık alana doğru tüm gücüyle koşmaya başladı.

3

Yalnız Bir Gece

D.S. 319

Arlen, ağaçların arasından koşabildiği kadar hızlı koşuyor, keskin ve ani dönüşler yaparak gideceği yönü rasgele seçiyordu. Babasının onu takip edemeyeceğinden emin olmak istiyordu, ama Jeph'in haykırışlarının sesi azaldıkça, aslında hiç de takip edilmediğini fark etti.

Neden uğraşsın ki? diye düşündü. *Gece çökmeden geri dönmek zorunda olduğumu biliyor. Zaten başka nereye gidebilirim ki?*

Her yere. Cevap beklenmedik bir şekilde gelmişti, ama kalbinde bunun doğru olduğunu biliyordu.

Çiftliğe geri dönüp hiçbir sorun yokmuş gibi davranamazdı. Ilain'in, annesinin yatağına el koymasını izleyemezdi. Hatta onu yumuşak dudaklarıyla öpen güzel Renna bile, Arlen'ın kaybının ve bu kaybın nedeninin bir anımsatıcısı olacaktı.

Ama nereye gidebilirdi ki? Babası en azından bir konuda haklıydı. Sonsuza kadar kaçamazdı. Karanlıktan önce kendine bir sığınak bulmalıydı; aksi halde, yaklaşan gece, onun son gecesi olacaktı.

Tibbet Deresi'ne gitmek bir seçenek değildi. O gece için kimden korunma talep ederse etsin, ertesi sabah onu kulağından tuttuğu gibi evine teslim eder ve Arlen da bu numarasından sonra, hiçbir şey elde edemediği gibi, bir güzel de sopa yerdi.

Güneşli Çayır öyleyse. Hog, birilerine bir şey taşımaları için para ödemiyorsa, Tibbet Deresi'nden neredeyse hiç kimse oraya gitmezdi; tabii Ulak değillerse.

Coline, Ragen'ın Hür Şehirler'e dönmeden önce Güneşli Çayır'a gideceğini söylemişti. Arlen, Ragen'dan hoşlanmıştı; tanıdığı hiçbir

yetişkin, ona daha önce bir birey gibi davranmamıştı. Ulak ve Keerin ondan bir hayli öndeydi, aralarında bir günü aşkın bir mesafe vardı. Ayrıca atla yolculuk ediyorlardı. Ancak Arlen acele edecek olursa, belki de onları zamanında yakalayabilir ve Hür Şehirler'e gitmek için onlara yalvarabilirdi.

Coline'in haritası, boynunun etrafındaki bir ipe asılı olarak hâlâ ondaydı. Güneşli Çayır ve yol üstündeki çiftlikler haritada işaretlenmişti. Ormanın iyice içine girdiği halde, kuzeyin ne tarafta olduğu konusunda kendinden bir hayli emindi.

Gün ortasında yolu buldu. Ya da daha doğru bir ifadeyle, yol onu buldu. Zira patika, tam karşısındaki ağaçlıkları dimdik keserek devam ediyordu. Arlen ağaçların arasında yönünü kaybetmiş olmalıydı.

Birkaç saat yürüdüyse de, ne herhangi bir çiftliğe ne de yaşlı Otacı Kadın'ın evine dair bir işarete rastlayabildi. Güneşe baktığı zaman endişeleri arttı. Eğer kuzeye yürüyor olsaydı, güneşin sol tarafında olması gerekirdi ama değildi. Tam önündeydi.

Durup haritaya baktığında korkuları gerçek çıktı. Güneşli Çayır'a giden yolda değil, Hür Şehirler'e giden yoldaydı. Daha da kötüsü, yol, Güneşli Çayır'a giden patikadan ayrıldıktan sonra, haritanın kenarında kayboluyor, artık görünmüyordu.

Aynı yoldan geri dönme fikri korkutucuydu, özellikle de kendini zamanında koruma altına alıp alamayacağını bilemezken. Geldiği yoldan geriye doğru bir adım attı.

Hayır, dedi kendi kendine. Geriye dönmek, babasına özgüydü. *Ne olursa olsun, ileriye gideceğim.*

Yeniden yürümeye başladı. Hem Tibbet Deresi'ni, hem de Güneşli Çayır'ı ardında bırakıyordu. Her adımı, bir öncekinden daha hafif ve daha kolay geliyordu.

Birkaç saat daha yürüdü ve sonunda ağaçları geride bırakıp geniş, bereketli ve henüz el değmemiş çayırlara ulaştı. Burada ne hayvan otlatılmış ne de toprak sabanlarla sürülmüştü. Bir tepe bulup zirvesine tırmandı ve taze havayı derin derin içine çekti. Yerden fırlamış büyük bir kaya parçası gördü ve üstüne çıkarak, her zaman menzilinin dışında kalmış olan koskoca bir dünyayı izlemeye koyuldu.

İnsan hayatından herhangi bir iz yoktu; korunma talep edebileceği hiçbir yer göremiyordu. Yaklaşan geceden korkuyordu ama bu onun için çok uzak bir histi; sanki yaşlanıp bir gün öleceğini bilmek gibi.

Öğlen saatleri yerini akşam saatlerine bıraktığında, Arlen, girişeceği hayatta kalma savaşı için kendine bir yer aramaya başladı. Gördüğü küçük bir ağaçlık umut vadediyordu. Zeminde çok az ot vardı ve toprağa muhafazalar çizebilirdi. Ama bir orman iblisi, ağaçlardan birine tırmanıp yukarıdan muhafaza ağının içine atlayabilirdi.

Küçük, taşlı bir tepecik de gördü ama onun üstüne çıktığında, rüzgârın güçlü olduğunu hissetti. Bu rüzgâr, muhafazaları bozup kullanışsız hale getirebilirdi.

Sonunda, ateş iblislerinin son birkaç gün içinde ateşe vermiş olduğu bir yere geldi. Yeni filizler henüz külleri delip dışarı çıkmayı başaramamıştı. Ayağını yere sürdüğünde, zeminin sert olduğunu gördü. Geniş bir alanda külleri temizledi ve muhafaza çemberini yapmaya başladı. Az zamanı vardı, o yüzden halkayı olabildiğince küçük tutup, acelesinin ona bir hata yaptırmasını önlemek istedi.

Ucu keskin bir tahta parçası kullanarak toprağa mühürler çizmeye başladı. Bunu yaparken, yerin hafifçe kazılmasından dolayı açığa çıkan gevşek toprak süprüntülerini, nazikçe üfleyerek muhafaza sembollerinin etrafından uzaklaştırdı. Muhafazadan muhafazaya, arada bir arkaya da adım atarak ve sık sık hepsinin düzgün bir hizada olduğunu kontrol ederek, bir saati aşkın bir süre çalıştı. Elleri, her zamanki gibi, özgüvenli ve çevik hareket ediyordu.

Bitirdiğinde, yaklaşık iki metre çapı olan bir çembere sahipti. Tüm muhafazaları üçer kez kontrol etti ve hata bulamadı. Dal parçasını cebine soktu ve gölgelerin uzayıp güneşin alçalmasını izleyerek çemberinin tam ortasına oturdu. Gökyüzü, gün batımında, birçok renge bürünmüştü.

Belki de bugün ölecekti. Belki de ölmeyecekti. Kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Ama ışık azaldıkça, cesareti de azaldı. Kalbinin küt küt attığını hissediyor, tüm içgüdüleri ona ayağa kalkıp kaçmasını söylüyordu. Ama koşacak *hiçbir* yer yoktu. Korunma bulabileceği en yakın yerden millerce uzaktaydı. Hava soğuk olmamasına rağmen titriyordu.

Bu kötü bir fikirdi, diye fısıldadı zihnindeki bir ses. Ama bu sese homurdanarak karşılık verdi Arlen. *Bu gece,* dedi o sese, *annemin bir hiç yüzünden ölüp ölmediğini anlayacağız... Bu gece, onu gerçekten neyin öldürdüğünü öğreneceğiz.*

Güneşin son ışıkları da gözden kaybolup Arlen karanlığa gömüldüğünde, bu cesur düşünceleri, düğümlenmiş kaslarını gevşetmek konusunda pek

yardımcı olamadı. *İşte geliyorlar,* diye uyardı zihnindeki ses. Zeminden dumanlar yükselmeye başlamıştı.

Dumanlar yavaş yavaş birleşirken, yerden yükselen iblislerin vücutları da maddeleşiyordu. Arlen da onlarla birlikte ayağa kalktı, küçük yumrukları sımsıkıydı. Her zamanki gibi en başta ateş iblisleri geldi. Hareket ederlerken haz içinde seğirtiyorlar, arkalarında titrek alevler bırakıyorlardı. Ateş iblislerini, hızla koşup, deriye benzeyen kanatlarını açarak havaya zıplayan rüzgâr iblisleri takip etti. Son olarak da, ağır vücutlarını zahmetli bir şekilde Nüve'den dışarı taşıyan kaya iblisleri geldi.

Ve derken, nüvelikler, Arlen'ı görüp zevkle ulumaya başladı. Çaresiz çocuğa hücum ettiler.

Pike yapan bir rüzgâr iblisi ilk darbeyi vurmak üzere hamle yaptı; çengel şeklini almış kanat pençelerini Arlen'ın boğazını yırtacak şekilde ayarlamıştı. Arlen çığlık attı, ancak yaratığın pençeleri Arlen'ın muhafazalarına çarptığında saldırı savuşturulmuş oldu, havada kıvılcımlar uçuşuyordu. Oluşan hızla iblis havada savruldu ve vücudu kalkana çarptı. Bu çarpışma, nüveliği, titrek bir ışık patlaması halinde geriye fırlattı. Yaratık yere çarptığında uludu, ama hemen ardından ayakları üzerinde doğruldu; açığa çıkan enerji derisindeki pullarda dans ederken, kasları seğiriyordu.

Sonra, en irisi bile bir köpekten daha büyük olmayan, çevik ateş iblisleri geldi. Çığlık çığlığa saldırıya geçip kalkanı pençelemeye başladılar. Arlen her pençe darbesinde ürküyor, ama sihir bu saldırılara dayanıyordu. Arlen'ın etkili bir ağ ördüğünü anladıklarında ona ateş püskürdüler.

Arlen bu numarayı biliyordu tabii. Bir odun kömürünü eline alabilecek yaşa geldiğinden beri muhafaza çiziyordu ve ateş-tükürüklerine karşı koyabilen muhafaza sembollerinin nasıl yapıldığından haberdardı. Pençeler gibi, yaratıkların püskürttüğü alevler de etkili bir biçimde savuşturulmuş oldu. Arlen, ısıyı bile hissetmemişti.

Nüvelikler saldırı noktasına toplanmışlardı. Muhafazalardan biri etkin hale geçip büyük bir parlamayla ne zaman bir saldırıyı engellese, ortaya çıkan bu ışık Arlen'a, her defasında, etini kemiklerinden yüzmek isteyen vahşi bir yaratığı daha gösteriyordu.

Birkaç rüzgâr iblisi daha pike yaptı, ama onlar da muhafazalar tarafından geri fırlatıldı. Ateş iblisleri de aynı şekilde, kalkanı yarma umuduyla, sihrin can acıtıcı yanmalarını kabul ederek kendilerini Arlen'ın üzerine doğru

fırlatıyordu. Arlen artık ürkmeyi bırakmıştı. Dehşetini bir kenara itmiş, onlara küfürler haykırıyordu.

Onun bu meydan okuması, avları tarafından alaya alınmaya alışık olmayan iblisleri daha da öfkelendirmeye yaradı. Arlen, yumruklarını sallayıp Tibbet Deresi'ndeki büyüklerin bazen Hog'a yaptıklarını gördüğü ayıp el hareketlerini yaparken, yaratıklar da muhafazaları delip geçme konusunda sarf ettikleri gayreti ikiye katladı.

Korktuğu şey bu muydu yani? İnsanlığın, gölgesi altında yaşadığı dehşet bu muydu? Bu zavallı, hüsran içindeki yaratıklar mı? Saçmalık. Arlen tükürdü ve tükürüğü bir ateş iblisinin pullarında cızırdadığında, yaratığın hiddeti üçe katlandı.

O anda, ulumakta olan yaratıklar birdenbire sustu. Arlen ateş iblislerinin titrek ışığında, nüveliklerin yana çekildiğini ve ona doğru dev adımlarla gelen bir kaya iblisine yol açtığını gördü. Kaya iblisinin adımları deprem gibiydi.

Tüm hayatı boyunca, nüvelikleri uzaktan, pencere ve kapıların ardından seyretmişti. Son birkaç günün dehşet verici olaylarından önce hiçbir zaman, dışarıda, tam biçimini almış bir nüvelikle karşı karşıya kalmamış, olduğu yerde direnip savunma yapmaya kalkışmamıştı. İblislerin değişik boyutlarda olabileceğini biliyordu, ama böyle bir şeyi beklememişti.

Zira yaklaşan kaya iblisinin boyu beş metreydi.

Devasaydı.

Canavar yaklaşırken, Arlen kafasını yukarı çevirmek zorunda kaldı. Uzaktan bile bakıldığında, yaratık, keskin kenarlara sahip, kule gibi yükselen, iri bir kas kütlesine benziyordu. Vücudunu kaplayan kara ve sert kabuğu, kemikli çıkıntılarla pütür pütürdü. Dikenli kuyruğu ise öne arkaya sallanıyor, devasa omuzlarını dengede tutmaya yarıyordu. Yaratık, attığı her gümbürtülü adımda zeminin üzerinde oyuklar açan pençeli iki ayağının üzerinde kambur bir şekilde duruyordu. Sahip olduğu uzun, budaklı kolları, kasap bıçağı boyutundaki tırnaklarında bitiyor; salyalı ağzı ise, genişçe açıldığı zaman, sıra sıra dizilmiş olan keskin dişlerini açığa çıkarıyordu. Bu sırada kara dili ağzından kayarak dışarı çıktı ve Arlen'ın korkusunun tadına baktı.

Ateş iblislerinden biri, devasa yaratığın yolundan yeterince hızlı çekilmeyi başaramadı ve kaya iblisi onu elinin tersiyle bir köşeye

fırlatırken, devasa pençeleri, daha küçük olan nüveliğin gövdesinde derin yaralar bıraktı.

Dehşete düşmüş olan Arlen, nüvelik yaklaşırken bir adım geriledi. Sonra bir tane daha. Ne var ki, ancak son anda aklını başına toplamayı başardı ve koruyucu çemberden dışarı bir adım daha atmadan önce durdu.

Çemberi hatırlaması, ona, geçici bir rahatlık verdi. Muhafazalarının, bu kaya iblisi için yeterince güçlü olduğundan şüphe duyuyordu. Aslında, çizilecek *herhangi* bir muhafazanın bu kaya iblisine dayanabileceğini pek sanmıyordu.

İblis, oğlanın dehşetinin tadını çıkararak, ona uzunca bir süre baktı. Kaya iblisleri nadiren acele ederdi. Ancak gerektiği zaman, şaşırtıcı bir hızla hareket edebilirlerdi.

İblis ilk darbeyi indirdiğinde, Arlen'in cesareti kırıldı. Kendini yere atarken çığlık çığlığaydı. Kafasını kollarıyla kapatıp yerde iki büklüm yattı.

Darbenin neden olduğu patlama, kulakları sağır eden cinstendi. Gözlerini kapatmasına rağmen, Arlen, sihrin neden olduğu parlak ışıkları gördü; gece, gündüze dönmüştü sanki. İblisin uğradığı hüsranla attığı güçlü çığlığı duydu ve nüvelik kendi etrafında dönüp boynuzlu kuyruğunu muhafazalara çarptığında, gözünün ucuyla baktı.

Sihir yine parladı ve yaratık yine geri püskürtüldü.

Arlen, uzun zamandır tuttuğu nefesini vermek için kendini zorladı. İblisin, öfke dolu haykırışlarla, muhafazalarına darbe indirişini izledi. Kasıklarında ılık bir nem hissetti.

Kendinden ve korkaklığından utanarak, ayaklarının üzerinde doğruldu ve iblisin gözlerinin içine baktı. Haykırdı. Bu, ruhunun derinliklerinden gelen, nüveliği ve onun temsil ettiği her şeyi reddeden, ilkel bir çığlıktı.

Yerden bir taş alıp iblise fırlattı. "Nüve'ye, ait olduğun yere geri dön!" diye haykırdı. "Geri dön ve öl!"

İblis, zırhından sekip giden taşı hissetmişe benzemiyordu pek. Ancak, aşamadığı muhafazalara yırtar gibi saldırırken, öfkesi giderek katlanıyordu. Arlen, sınırlı kelime dağarcığındaki zavallı ve iğrenç anlamına gelebilecek her kelimeyi iblise haykırıyor, fırlatacak bir şeyler bulabilmek için zemini pençeliyordu.

Fırlatacak taşları bittiğinde, yukarı aşağı zıplamaya, kollarını sallamaya ve haykırarak meydan okumaya başladı.

Sonra kaydı ve bir muhafazanın üstüne bastı.

Arlen yaptığı şeyin muazzam dehşetini, dev iblisle birlikte yavaş yavaş fark ederken, zaman adeta dondu. Bu paylaştıkları sessiz ve uzun saniyede, ikisi de donup kalmıştı. Sonunda, aynı anda harekete geçtiler. Arlen, kazıma çubuğunu cebinden bir hamlede çıkartıp, bozulmuş muhafazanın olduğu yere hızla dalış yaparken, iblis de devasa pençesini ona doğru savurdu.

Zihnini müthiş bir hızla çalıştıran Arlen, muhafazanın hasar gören kısmını çabucak değerlendirdi; mührün tek bir çizgisi bozulmuştu sadece. Muhafazanın bu çizgisini elindeki aletin tek bir hamlesiyle tamir ettiği anda bile çok geç olduğunu biliyordu. İblisin pençeleri, etine geçmeye başlamıştı.

Ama o anda, sihir, tekrardan sonuç verdi ve iblis, dayanılmaz bir acıyla çığlık atarak geriye doğru savruldu. Arlen da aynı şekilde geriye düşüp acıyla haykırdı. Yerde kendi etrafında döndü ve sırtındaki pençeleri çekip çıkararak, az önce ne olduğunu anlamadan, bu pençeleri uzağa fırlattı.

Ve o anda gördü: çemberin içinde duran bir kol. Tir tir titreyen ve dumanı tüten, iblisin kolu!

Bu kopuk kola şok içerisinde baktı. Sonra arkasını dönüp, iblisin kükreyişini, kendi etrafında delice dönüşünü ve ona yaklaşacak kadar aptal olan her iblise vahşice saldırmasını izledi; yaratık, tek koluyla dehşet saçıyordu.

Arlen yerdeki kola baktı; temizce kesilmiş, kesim noktası da kanaması dursun diye düzgünce dağlanmışa benziyordu. Tam o noktadan iğrenç bir koku sızıyordu. Arlen hissettiğinden daha büyük bir cesaretle, devasa kolu yerden aldı ve çemberden dışarı fırlatmaya çalıştı; ancak muhafazalar, iki yönlü bir duvar oluşturuyordu. Nüveliklere ait olan hiçbir şey, içeri giremediği gibi, dışarı da çıkamıyordu. Kol, muhafazalardan sekerek tekrar Arlen’in ayaklarının dibine düştü.

Ve sonra, acı başladı. Arlen, sırtındaki yaralara dokundu ve eline baktığında kanlanmış olduğunu gördü. Kendini hasta hissediyor, gücü çekiliyordu. Dizlerinin üstüne düştü ve hissettiği acıdan dolayı, bir başka muhafazayı bozacağı korkusundan dolayı ağlamaya başladı. En çok da, annesi için ağlamaya başladı. Annesinin, o gece hissetmiş olduğu acıyı artık anlıyordu.

Gecenin geri kalanını, korkuyla muhafaza çemberinin içine sinmiş bir şekilde geçirdi. İblislerin etrafını çevirdiğini, beklediklerini duyabiliyordu. Uyku, mümkün olsaydı bile, buna kalkışmaya cesareti yoktu. Çünkü uykusundaki küçücük bir hareketi, nüveliklere, istedikleri şeyi verebilirdi.

Şafağın gelmesi sanki yıllar sürdü. Arlen, o gece gökyüzüne sık sık baktı ama her seferinde sadece o dev, sakat kalmış kaya iblisini gördü. Yaratık, iltihaplı akıntıyı andıran yarasını tutuyor, çemberi sessizce turluyordu. Gözlerinde nefret vardı.

Sonsuzluk gibi gelen karanlık saatlerin ardından, ufukta hafif bir kırmızılık belirdi. Bunu önce turuncu ve sarı renkler, sonra da muhteşem beyazlık takip etti. Diğer nüvelikler, gökyüzü sarıya dönmeden kaybolup gittiler ama dev yaratık, son ana kadar bekledi. Sıra sıra dişlerini açığa çıkararak, Arlen'a doğru tıslamaya devam etti.

Ama, tek kollu kaya iblisinin nefreti bile, güneşe duyduğu korkuyu alt edemezdi. Son gölgeler de aceleyle kaybolurken, yaratığın devasa, boynuzlu kafası zeminin altına gömüldü. Arlen doğruldu ve çemberden dışarıya adım atarken, acıdan yüzü buruştu. Sırtı cayır cayır yanıyordu. Yaralarının kanaması gece içinde durmuştu, ama gerildiğinde tekrar açıldıklarını hissetti.

Bu düşünce, gözlerini, yanında duran pençeli kola kaydırmasına sebep oldu. Yaratığın iğrenç uzvu, bir ağaç kütüğünü andırıyordu. Soğuk ve sert zırhlarla kaplanmıştı. Arlen bu ağır kolu havaya kaldırıp kendi önünde tuttu.

En azından bir ödül aldım, diye düşündü cesur olmaya çalışarak. Ne var ki hayvanın siyah pençelerinin üzerinde kendi kanını gördüğünde, vücuduna bir titreme geldi.

Tam o sırada, üzerinde bir ışık demetinin sıcaklığını hissetti. Güneş, sonunda ufukta yükselmişti. İblisin uzvu, cızırdayıp tütmeye başladı. Bir anda alev aldığında, Arlen onu korkudan yere düşürdü. Güneş ışığının yardımıyla kolun gitgide daha da parlayarak yanışını büyülenmiş bir şekilde izledi. Yaratığın uzvu en sonunda küllenmiş bir kalıntıdan ibaret kaldığında da öne doğru bir adım atıp ihtiyatlı bir şekilde ayağının ucuyla dürtükledi. Kol içine doğru çöktü ve toz haline geldi.

Arlen, ağır adımlarla zar zor yürürken baston olarak kullanmak için bir dal buldu. Ne kadar şanslı olduğunu anlıyordu. Ve ne kadar aptal olduğunu. Toprak muhafazaları güvenilmezdi. Ragen bile öyle söylemişti. Rüzgâr, babasının da uyardığı gibi, onları bozmuş olsaydı ne yapardı?

Ulu yaratıcı! Ya yağmur yağmış olsaydı?

Daha kaç gece böyle hayatta kalabilirdi? Bir sonraki tepenin ardında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Olduğu yerle Hür Şehirler arasında herhangi bir insanla karşılaşabileceğine dair bir umut taşıması için hiçbir neden yoktu. Hür Şehirler'e varmak için daha haftalarca yol kat etmesi gerekiyordu.

Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Onları kabaca sildi; karşı gelmek istercesine hırladı. Kendini korkuya bırakmak, sorunlar karşısında babasının başvurduğu bir çözüm yoluydu; Arlen ise bunun hiçbir işe yaramadığını çoktan anlamıştı.

"Korkmuyorum!" diye haykırdı, güneş ışığı altındaki dünyaya. "Hayır!"

Yalanının farkında olarak, yoluna devam etti.

Öğlen olduğunda, kayalıklı bir dereye ulaştı. Su soğuk ve temizdi. İçmek için eğildiğinde, bu hareket, sırtına sanki mızraklar saplanıyormuş gibi canını yaktı.

Yaralar için hiçbir şey yapmamıştı. Tabii, bu yaralara Coline'in yapabileceği gibi dikiş atamazdı. Annesi aklına geldi. Eve ne zaman kesikler ve yaralarla gelse, annesinin ilk yaptığı şey onları yıkamak olurdu.

Gömleğini çıkarınca, sırtının yaralı ve kanla kaplı olduğunu gördü. Gömleğini suya batırdı ve üzerindeki çamur parçalarının, kanların dereden akıp gitmesini izledi. Giysilerini, kurusun diye kayaların üstüne yatırdıktan sonra kendini soğuk suyun içine bıraktı.

Soğuk onu ürpertti ama kısa zamanda, sırtındaki ağrıyı da uyuşturdu. İğne gibi batan yaralarını, yapabildiği en iyi şekilde ovaladı ve artık acıya dayanamayacak hale gelene kadar hafifçe temizlemeye çalıştı. Titreyerek dereden çıktı ve giysilerinin yanında, kayalıkların üzerine uzandı.

Bir süre sonra, irkilerek uyandı. Güneşin gökyüzünde çok uzağa hareket ettiğini ve günün neredeyse sona ermek üzere olduğunu gördüğünde küfretti. Biraz daha yolculuk edebilirdi ama alacağı riskin aptalca olacağını biliyordu. Zamanını, savunmaları üzerinde harcaması daha iyiydi.

Dereden çok fazla uzakta olmayan bir yerde, nemli toprağa sahip geniş bir alan buldu. Çimenler kolayca sökülebiliyor, ona alan kazandırıyordu.

Yumuşak toprağın üstüne basarak toprağı güzelce sıkıştırıp düzleştirdi. Sonra da muhafazaları çizme işine koyuldu. Bu sefer daha geniş bir muhafaza çemberi çizdi ve bu çemberi üç kez kontrol ettikten sonra, onun iç tarafına, güvenlik için fazladan bir çember daha çizdi. Nemli toprak, rüzgâra direnirdi; gökyüzünde de herhangi bir yağmur emaresi yoktu.

Yaptığı muhafaza çemberlerinden tatmin olan Arlen, küçük bir çukur kazıp içine kuru çalı çırpı atarak kendine bir ateş yaktı. İç çemberin merkezinde yere oturdu ve güneş batarken açlığını umursamamaya çalıştı. Gökyüzü kızıldan, önce lavanta rengine, sonra da mora dönüşürken, Arlen ateşi söndürdü. Derin derin nefes alıyor, küt küt atan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda, güneş ışıkları kayboldu ve nüvelikler yerden çıkmaya başladı.

Arlen, beklerken nefesini tuttu. Nihayet, bir ateş iblisi, kokusunu alarak tiz bir çığlıkla son sürat ona doğru koştu. O anda, Arlen bir önceki gecenin dehşetini bir kez daha yaşayarak, kanının buz kestiğini hissetti.

Nüvelikler, oraya gelinceye kadar, Arlen'in muhafazalarından habersizdi. Sihrin ilk parıldamasıyla Arlen rahat bir nefes aldı. İblisler, duvarı pençeliyor ancak geçemiyordu.

Bir rüzgâr iblisi, muhafazaların zayıf olduğu daha yüksek bir noktadan uçarak geldi. İlk çemberi geçtiyse de Arlen'a pike yaparak yaklaştığında, İkincisine çarptı ve iki halkanın arasında kalarak yere yapıştı. Yaratık, ayakları üzerinde yalpalarken, Arlen sinirlerine hâkim olmaya çalıştı.

İki ayaklı, gövdesi ince-uzun, kol ve bacakları cılız, on beş santimlik pençeleri olan bir yaratıktı bu. Kollarının iç kısımları ile bacaklarının dış kısımlarında ince, derimsi bir zar vardı. Bu zar, yaratığın yan taraflarından çıkmış esnek kemiklerle destekleniyordu. Yetişkin bir erkekten belki az daha uzun boylu olan iblisin kanat genişliği, boyunun iki katıydı ve gökyüzünde olduğunda dev gibi görünmesine yol açıyordu. Kafasında, arkaya eğrilmiş bir boynuz vardı ve kollarıyla bacaklarındaki gibi derimsi bir zarla kaplıydı. Uzun gagasındaki sıra sıra dişler, ay ışığında sapsarı görünüyordu.

Nüvelik, gökyüzünde zarif bir ustalıkla hareket etse de, yerde beceriksizce yürüyordu. Yakından bakıldığında, rüzgâr iblisleri, kuzenleri kadar etkileyici görünmüyordu. Orman ve kaya iblisleri, aşılamaz bir zırha ve pençelerini ölümcül kılan olağanüstü bir güce sahipti. Ateş iblisleri herhangi bir insandan çok daha hızlıydı ve püskürttükleri ateşle herhangi bir

şeyi alevlere boğabiliyordu. Rüzgâr iblisleri ise... Arlen, Ragen'ın, ince kanatlarını mızrağıyla deldiği rüzgâr iblislerini sakat bırakabildiğini hatırladı.

Bu gece, diye düşündü, *eminim bunu ben de yapabilirim.*

Ama bir mızrağı yoktu ve etkileyici olsun olmasın, eğer daha içteki muhafazaları dayanmazsa, nüvelik yine de onu öldürebilirdi. Yaratık bir an yaklaşır gibi olduğunda Arlen gerildi.

İblis, kanadının ucundaki çengel şekilli pençesini ona savurdu ve Arlen irkildi, ancak muhafaza ağı üzerinde sihir parladı ve saldırı püskürtülmüş oldu.

Birkaç nafile darbeden sonra, nüvelik, tekrardan havaya yükselmeye çalıştı. Koştu ve rüzgârı yakalamak için kanatlarını açtı ama yeterli devinimi kazanamadan dış muhafazalara çarptı. Böylece sihir, yaratığı çamurun içine geri gönderdi.

Nüvelik kendini yerden kaldırmaya çalışırken, Arlen tüm korkusuna rağmen kahkaha attı. Dev kanatları zeminde sürüklendiği için iblis dengesini kaybetmişti, kalkamıyordu. Kendini yerden yukarı itecek elleri yoktu; çöp gibi ince kolları da vücudunun ağırlığı altında bükülüyordu. Kendi etrafında bir süre umutsuzca sallandıktan sonra zar zor kalkmayı başardı.

Kapana kısılmış olan yaratık, defalarca havaya yükselmeye çalışıp başarısız oldu, zira çemberler arasındaki mesafe yeterince geniş değildi. Ateş iblisleri, kuzenlerinin sıkıntısını fark edip neşeyle çığlık attı. Çemberin etrafında hoplaya zıplaya yaratığı takip edip şanssızlığıyla dalga geçtiler.

Arlen, göğsünün kabardığını, gururlandığını hissetti. Önceki gece çeşitli hatalar yapmıştı ancak o hataları bir daha yapmayacaktı. Hayatta kalmayı başarıp Hür Şehirler'i göreceği konusunda bir umuda sahip olmaya başlamıştı.

Ateş iblisleri, rüzgâr iblisiyle dalga geçmekten yorulup daha kolay avlar peşinde koşmak üzere dönüp gitti. Saklanan küçük hayvanları ortaya çıkarmak için etrafa alevler püskürttüler. Küçük, korkmuş bir tavşan Arlen'ın dış halkasının içine atladı ve onu takip eden iblis, muhafazalar tarafından durduruldu. Sıkışmış olan rüzgâr iblisi beceriksiz bir hareketle bu tavşanı yakalamaya çalıştıysa da tavşan kolayca kaçtı. Çemberin içinden koşup diğer tarafa ulaştığında yine karşısında nüvelikleri buldu. Döndü ve çemberin içine ok gibi fırladı ama yine çok uzağa koşmuştu.

Arlen, zavallı yaratıkla bir şekilde iletişim kurabilmeyi ve ona içteki çemberin güvenli olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Ama hayvan çemberden içeri dışarı koştururken, tek yapabildiği onu izlemekti.

Sonra, tasavvur edilemeyecek bir şey oldu. Çemberin içine seğirten tavşan, koşarken muhafazalardan birini bozdu. Hayvanın ardından gelen ateş iblisleri, açılan gedikten içeri doluştular. Bir süredir yalnız olan rüzgâr iblisi de kaçarak havaya sıçradı ve uzaklaştı.

Arlen, tavşana lanetler yağdırdı ve hayvan ona doğru ok gibi koşarken daha da fazla küfretti. Eğer iç çemberi bozacak olursa ikisinin de işi bitmişti.

Bir çiftlik çocuğunun atikliğiyle, çemberin dışına uzanıp tavşanı kulaklarından yakaladı. Hayvan vahşice çırpındı ama Arlen, babasının tarlalarında tavşanlarla nasıl başa çıkacağını gayet iyi öğrenmişti. Hayvanı kollarına alıp arka ayakları baş hizasının yukarısında kalacak şekilde sırtüstü yatırdı. Bir anda tavşan, mücadele etmeyi bırakıp ona boş gözlerle baktı.

Arlen, hayvanı, iblislere fırlatmayı düşündü. Özgür bırakmaktan daha güvenli bir yol gibi görünüyordu, zira koştururken bir muhafazayı daha bozabilirdi. *Evet, niye olmasın ki,* diye düşündü. *Eğer gündüz vakti onu ben bulmuş olsaydım, hiç düşünmeden yerdim.*

Yine de, bunu yapamayacağını anladı. İblisler bu dünyadan ve ondan çok fazla şey almışlardı. Ne şimdi ne de hiçbir zaman, onlara isteyerek hiçbir şey vermeyeceğine dair yemin etti.

Bu küçük tavşanı bile.

Gece ilerledikçe Arlen, dehşet içindeki yaratığı sağlam bir şekilde kollarının arasında tuttu. Yumuşak bir sesle konuşup narin kürkünü okşuyordu. Her tarafında iblisler uluyordu, ancak Arlen onları zihninden uzaklaştırarak tüm dikkatini hayvan üstünde yoğunlaştırıyordu.

Bu yoğunlaşma taktiği bir süre işe yaradı. Ancak bir kükreme sesi onu kendine getirdi. Yukarı baktığında, tek kollu devasa kaya iblisinin, üzerinde kule gibi yükseldiğini gördü. Salyaları, muhafazalara düştükçe cızırdıyordu. Yaratığın yarası, dirseğinin ucunda, pütürlü bir uzuv kalıntısı şeklinde iyileşmişti. Öfkesi, bir önceki geceden daha da şiddetli görünüyordu.

Nüvelik, muhafaza duvarını yumruklamaya başladı, bunu yaparken sihrin iğne gibi batan parlamalarını umursamamaya çalışıyordu. Kaya iblisi, sağır edici darbelerle tekrar tekrar vurdu. Gücüyle birlikte kendini çemberi

aşmaya ve intikamını almaya zorluyordu. Arlen, tekrar eden darbelerle muhafazaların zayıflamadığını biliyordu ancak bu gerçek, iblisin bunu başarmaya olan kararlılığının ona hissettirdiği korkuyu atlatmasına pek yardımcı olmuyordu.

Sabahın ışıkları, iblisleri bir günlüğüne daha Nüve'ye gönderdiğinde, Arlen, tavşanı sonunda bıraktı ve hayvan zıplaya zıplaya çabucak kaçtı. Gidişini izlerken Arlen'ın midesi guruldadı ama paylaştıkları onca şeyden sonra, hayvana yiyecek gözüyle bakmayı kendine yediremedi.

Ayağa kalkarken, aniden bastıran mide bulantısıyla sendeleyerek neredeyse düşecek gibi oldu. Sırtındaki kesikler ateşten mızraklar gibi batıyordu. Şişip hassaslaşmış olan derisine dokunmak için arkasına uzandı ve elini geri çekip baktığında, parmaklarının, Coline'in Silvy'nin yaralarından temizlediği kahverengi sızıntıyla kaplı olduğunu gördü. Kesikler yanıyordu. Yüzünün kızardığını hissediyordu. Soğuk derede yine yıkandı ama buz gibi olan su, içinden gelen ateşi yatıştırmakta pek başarılı olamadı.

Arlen, işte o zaman öleceğini anladı. Yaşlı Mey Friman, tabii öyle biri gerçekten varsa eğer, en az iki gün uzaktaydı. Ama gerçekten iblis ateşine yakalandıysa, bunun bir önemi de yoktu. Zira iki gün dayanması imkânsızdı.

Yine de, kaderine razı olmayı kendine yediremedi. Sendeleye sendeleye yola doğru yürüdü ve -her nereden geldiyse artıkbir yük arabasının tekerlek izlerini takip etti.

Eğer ölecekse bile, ardında bıraktığı hapishaneye değil, Hür Şehirler'e daha yakın bir yerde ölecekti.

4

Leesha

D.S. 319

Leesha, geceyi gözyaşları içinde geçirdi.

Bu, olağandışı bir durum değildi, ancak o gece Leesha'yı ağlatan, annesi değildi. Duyduğu çığlıklar yüzünden ağlıyordu Leesha. Binlerinin muhafazaları başarısız olmuştu; kimin olduğunu bilmek imkânsızdı, ancak dayanılmaz acıların dehşetengiz haykırışları karanlıkta yankılanıyor, gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Dumanlardan yansıyan nüvelik alevlerinin ışığıyla, tüm köy, puslu turuncu bir renkle parlıyordu.

Ormancı Çukuru'nun ahalisi, hayatta kalanları aramaya henüz çıkamazdı. Ateşle mücadele etmeye bile cesaret edemezlerdi. Yaratıcı'ya, alevler rüzgârla taşınıp diğer evlere yayılmasın diye dua etmekten başka hiçbir şey yapamazlardı. Ormancı Çukuru'ndaki evler, bu yüzden aralarında mesafe kalacak şekilde inşa edilmişti, ancak güçlü bir esinti, kıvılcımları uzağa taşıyabilirdi.

Ateş kontrol altında kalsa bile, havadaki kül ve dumanlar, muhafazaları, yağlı is lekeleriyle karartabilir, nüveliklere büyük bir iştahla aradığı şansı verebilirdi.

Leesha'nın evinin etrafındaki muhafazaları sınayan hiçbir nüvelik yoktu. Bu kötüye işaretti; iblislerin, karanlıkta daha kolay avlar bulduklarının bir göstergesiydi.

Çaresizlik ve korku içinde olan Leesha, yapabileceği tek şeyi yapıyordu. Ağlıyordu. Ölüler için ağlıyordu, yaralılar için ağlıyordu, kendisi için ağlıyordu. Nüfusu dört yüzü bile bulmayan bu köyde, onun içini acıtmayacak hiçbir ölüm yoktu.

On üç yaz görmüş olan Leesha, istisnai bir güzelliğe sahipti. Uzun, dalgalı, kömür karası saçları ve gök mavisi gözleri vardı. Daha ‘çiçek açmamıştı’, o yüzden evlenemezdi, ama köyün en yakışıklısı olan Gared Cutter’la sözlenmişti. Gared, ondan iki yaz daha büyüktü, uzun boyluydu ve kalın kaslara sahipti. Gared önlerinden geçerken, diğer kızlar ciyaklarlardı ama o Leesha’ya aitti ve hepsi bunu çok iyi biliyordu. Gared ona, güçlü bebekler verecekti.

Tabii eğer bu geceyi atlatırsa...

Leesha’nın odasının kapısı açıldı. Annesi, hiçbir zaman zahmet edip de kapıyı tıklatmazdı.

Elona yüz ve vücut bakımından kızına çok benziyordu. Otuzunda hâlâ güzel olan kadının mağrur omuzlarına, uzun ve kara saçları dökülüyordu. Herkesin hasetle baktığı, kadınsı bir vücuda sahipti; Leesha’nın ondan miras almak istediği tek şey buydu. Göğüsleri daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı ve annesininkiler gibi olmasına daha çok uzun bir zaman vardı.

“Yeterince zırıldadın, seni beş para etmez kız,” diye bağırdı Elona, Leesha’ya gözlerini kurulaması için bir paçavra fırlatarak. “Yalnız başına ağlamanın sana hiçbir yararı olmaz. Eğer istediğin şeyi elde etme amacındaysan bir erkeğin önünde ağla. Ama yastığını ıslatmak ölüleri geri getirmeyecek.” Kapıyı çekip kapattı ve Leesha’yı pencere kepenklerinin arasından geçip odayı dolduran şeytani turuncu ışıkta tekrar yalnız bıraktı.

Hiçbir şey hissetmez misin sen? diye merakla düşündü Leesha.

Annesi, ölüleri geri getirme konusunda gözyaşlarının bir işe yaramayacağını söylerken haklıydı, ancak bunun hiçbir işe yaramadığı konusunda haksızdı. Ağlamak, hayatın zorlaştığı günlerde, Leesha’nın kaçışı olmuştu hep. Diğer kızlar Leesha’nın hayatının mükemmel olduğunu düşünebilirdi, ama bunun tek nedeni, Elona’nın, tek kızına, yalnızlarken gösterdiği yüzünü şimdiye kadar hiçbirinin görmemiş olmasıydı. Elona’nın erkek evlat istediği bir sır değildi; bu isteği yerine gelmediği için de, hem Leesha hem de babası, onun aşağılamalarına maruz kalıyordu.

Ama yine de, gözlerini öfkeyle sildi Leesha. Çiçek açmak için, Gared’ın onu alıp buradan götürmesi için sabırsızlanıyordu. Köylüler, düğün hediyesi olarak onlara bir ev inşa edecek, Gared onu muhafazaların arasından içeri taşıyacak ve diğerleri dışarıda tezahürat yaparken, onu bir kadın yapacaktı. Böylece Leesha’nın kendi çocukları olacak ve Leesha onlara, annesinin ona davrandığı gibi davranmayacaktı.

Annesi kapıyı sertçe vurduğunda, Leesha giyinmişti. Gece hiç uyuyamamıştı.

“Şafak zili çaldığında, seni kapının dışında istiyorum,” dedi Elona. “Ayrıca yorgun olduğun konusunda herhangi bir mızmızlanma da istemiyorum! Kimsenin ailemizin yardım konusunda geri kaldığını görmesine izin veremem.”

Leesha, annesini, ‘görmesine’ kelimesini bu cümlede anahtar sözcük olarak kullandığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Zira Elona, kendinden başka kimseye yardım etmeyi umursamazdı.

Leesha’nın babası Erny, kapının yanında, Elona’nın sert bakışları altında bekliyordu. İriyarı bir erkek değildi, ayrıca *sırım gibi* demek de, olmayan bir güce işaret etmek olurdu. İrade gücü de, fiziksel gücünden daha fazla değildi. Sesi hiçbir zaman yükselmeyen pısırık bir adamdı. Elona’dan on iki yaş büyük olan Erny’nin ince kahverengi saçları, başının tepesini terk etmişti. Yıllar önce bir ulaktan satın aldığı, ince çerçeveli bir gözlük takıyordu; kasabada böylesine sahip tek erkek oydu.

Uzun lafın kısası, Erny, Elona’nın istediği türden bir erkek değildi; ancak Erny’nin ürettiği kâğıtlar Hür Şehirler’den büyük bir talep görüyordu ve Elona da kocasını parası için seviyordu.

Annesinin aksine, Leesha gerçekten de komşularına yardım etmek istiyordu. Nüvelikler yeryüzünden kaçıştığı anda, daha şafak zili bile çalmadan, dışarı koşup yangına maruz kalan evlere doğru yöneldi.

“Leesha! Fazla uzaklaşma!” diye haykırdı Elona, ama Leesha onu umursamadı. Duman, kalın ve boğucuydu, ama Leesha ağzını önlüğüyle örttü ve yavaşlamadan koşmaya devam etti.

Olay yerine ulaştığında, birkaç kasabalı çoktan oraya toplanmıştı bile. Uç ev yanarak çökmüştü, iki tanesi de hâlâ yanıyordu. Yanmakta olanlar, komşu evleri tutuşturabilirdi. Leesha, bu evlerden birinin Gared’ın evi olduğunu görünce çığlık attı.

Kasabadaki genel ihtiyaç dükkânı ile hanın sahibi olan Smitt, olay yerinde etrafa emirler yağdırıyordu. Leesha kendini bildi bileli Smitt kasaba sözcüsüydü. Adam, emir vermekten pek hazzetmez, insanların sorunlarını kendi aralarında halletmelerini tercih ederdi, ama herkes bu konuda onun iyi olduğunu düşünürdü.

"... hiçbir zaman kuyudan yeterince su çekmeyi başaramayacağız," diyordu Smitt, Leesha yaklaşırken. "Dereye doğru bir kova sırası oluşturup diğer evlere de su götürmeliyiz, yoksa gece çökene kadar tüm köy kül olacak!"

Gared ve Steave, o anda koşarak geldi. Telaşlıydılar, her tarafları is içindeydi, ama sağlıkları yerindeydi. On beş yaşındaki Gared, çoğu yetişkin erkekten daha uzundu. Babası Steave, bir deve benziyor, herkesin üzerinde bir kule gibi yükseliyordu. Leesha, onları görünce, midesindeki bir düğümün çözüldüğünü hissetti.

Ama Gared'ın yanına koşma fırsatı bulamadan, Smitt oğluna işaret etti. "Gared, kova arabasını dereye götür!" Adam diğerlerine baktı. "Leesha!" dedi. "Gared'ı izle, kovaları doldurmaya başlayın!"

Leesha, koşabildiği kadar hızlı koştu. Ama Gared ağır arabayı da çeke çeke yanında taşımak zorunda olmasına rağmen, birkaç mil kuzeydeki Angier Nehri'nden ayrılıp gelen küçük akarsuya ondan daha önce vardı. Delikanlı durup arabayı bıraktığında, Leesha onun kollarına atıldı. Gared'ın hayatta olduğunu görmenin, kafasındaki dehşetengiz görüntüleri yok edeceğini düşünmüştü, ancak bu kucaklaşma o görüntüleri daha da şiddetlendirmeye yaradı. Gared'ı kaybetmiş olsa ne yapardı, bilmiyordu.

"Ölmüş olmandan korktum," diye inledi, delikanlının göğsünde hıçkırarak.

"Güvendeyim," diye fısıldadı Gared, ona sıkıca sarılarak. "Güvendeyim."

Hızla, arabanın yükünü boşaltmaya başladılar ve diğerleri gelene kadar kovaları suyla doldurdular. Çok geçmeden, yüze yakın köylü, yangının olduğu yerden dereye kadar düz bir sıra yapmış, dolu kovaları elden ele geçirirken, boş olanları da dereye doğru göndermeye başlamıştı. Gared, arabayla birlikte yangının olduğu yere çağrıldı; yangını söndürmeleri için onun güçlü kollarına ihtiyaç vardı.

Bu sefer Rahip Michel tarafından çekilen el arabası kısa süre sonra geri döndüğünde, üzeri yaralılarla doluydu. Bu görüntü, karışık duyguları da beraberinde getirdi. Hepsi de bir yerden dost olan köylüleri, yanmış ve vahşice yaralanmış bir halde görmek, Leesha'yı derinden yaralamıştı; ama bir saldırıdan sonra hayatta kalanların olması pek fazla rastlanılan bir görüntü değildi ve her biri, Leesha'nın Yaratıcı'ya teşekkür etmesini gerektiren birer armağandı.

Kutsal Adam ve yardımcısı Evlat Jona, yaralıları derenin kenarına yatırdılar. Michel, genç adamı yaralıları rahatlatsın diye orada bıraktı ve arabayı, diğer yaralıları da getirmek için geriye götürdü.

Leesha, gözlerini bu görüntüden ayırıp tüm dikkatini kovaları doldurma işine verdi. Ayakları soğuk suda hissizleşirken, kolları da ağırlaştı ama kendini işine kaptırıp çalışmaya devam etti, ta ki dikkatini çeken bir fısıltı işitene kadar.

"Kocakarı Bruna geliyor," dedi birisi ve Leesha'nın kafası ani bir refleksle yukarı kalktı. Yaşlı Otacı Kadın patikadan geliyor, önünde yürüyen çırağı Darsy de ona eşlik ediyordu.

Hiç kimse Bruna'nın ne kadar yaşlı olduğunu bilmiyordu. Köyün yaşlıları daha gençken bile onun yaşlı olduğu söylenirdi. Hatta çoğunu o doğurtmuştu. Kocasından, çocuklarından ve torunlarından daha fazla yaşamış, dünyada hiçbir akrabası kalmamıştı.

Şimdi, oldukça zayıf bir vücuda sahipti ve neredeyse kemikleri sayılıyordu; iskeletinin üzerinde buruşuk, ince ve yarı saydam bir deri tabakası kalmıştı sadece. Yarı yarıya kördü ve yalnızca çok yavaş bir tempoda yürüyebiliyordu, ama bağırdığı zaman sesi köyün öbür ucundan duyulabilirdi. Hiddetlendiğinde de, budaklı yürüyüş bastonunu hayret verici bir güç ve çeviklikle savururdu.

Leesha, köydeki neredeyse herkes gibi, ondan dehşetle korkuyordu.

Bruna'nın çırağı, yirmi yaz görmüş, gösterişsiz bir kadındı. Kol ve bacakları kalın, suratı ise genişti. Bruna, son çırağından da daha uzun yaşadığı için, ona eğitmesi için birçok genç kız gönderilmişti. Bitmek bilmeyen kötü muameleleri sonucunda ise, Darsy dışında hepsi kaçıp gitmişti.

"Bir boğa kadar çirkin, ama bir o kadar da güçlü," demişti Elona, Darsy hakkında bir keresinde. "O ekşimiş kocakarıdan korkacak neyi var ki? Bruna'nın onun kapısından damat adaylarını korkutup kaçıracak halı yok nasılsa."

Bruna, yaralıların yanında diz çöküp acı içindeki köylüleri sakin ellerle incelemeye başlarken, Darsy de rulo yapılmış ağır bir kumaşı açmaya koyuldu. Kumaşın üzerindeki cepler, sembollerle bezeliydi, hepsi bir alet, küçük bir şişe ya da bir kese barındırıyordu. Bruna çalışırken, yaralı köylüler inliyor ya da acıdan haykırıyor ama Bruna onları umursamıyordu. Yaraları çimdikliyor, sonra kendi parmaklarını kokluyor, gözleriyle olduğu

kadar dokunma ve koku alma duyularıyla da çalışıyordu. Bakma gereği bile duymadan, elleri kumaşın üzerindeki ceplere ok gibi fırladı ve yaşlı kadın, şifalı otları havan ve tokmakla karıştırmaya başladı.

Darsy küçük bir ateş yakmaya koyulduktan sonra kafasını kaldırdı ve dereden onlara meraklı gözlerle bakmakta Leesha'nın olduğu tarafa doğru seslendi: “Leesha! Su getir, çabuk ol!”

Leesha, kendisine verilen görevi yerine getirmek için acele ederken Bruna, başını, ezmekle uğraştığı şifalı otların arasından kaldırdı.

“Salak kız!” diye çığlık attı. Leesha, kadının onu ima ettiğini zannederek yerinden hopladıysa da Bruna havan ve tokmağını Darsy'ye fırlatarak genç kadını omzundan vurdu ve böylece çırağını baştan aşağı şifalı otlara bulamış oldu.

Bruna, kumaşın ceplerini tekrar kurcalayarak her cebin içindeki farklı malzemeleri birer birer aldı ve vahşi bir hayvan gibi kokladı.

“Domuzkökünün olması gereken yere kokarotu koymuşsun. Bütün gökçiçeklerini de tıkaçotuyla karıştırmışsın!” Yaşlı kocakarı, budaklı asasını kaldırdığı gibi Darsy'nin omuzlarının arkasına hızla indirdi. “Bu insanları öldürmeye mi çalışıyorsun, yoksa okuyamayacak kadar aptal mısın?”

Leesha, kendi annesinin de böyle sinirlendiğini görmüştü. Ve eğer Elona o sırada gözüne bir nüvelik kadar korkutucu gelmişse, o halde Kocakarı Bruna tüm iblislerin anasıydı. Böylece Leesha dikkati kendi üzerine çekmekten korkarak, ikisinden de yavaşça uzaklaşmaya başladı.

“Kötü muamelenden bıktım usandım seni yaşlı, kötü kalpli cadaloz!” diye bağırdı Darsy.

“Git o zaman!” dedi Bruna. “Öldüğümde şifalı ot kesemi sana bırakacağıma, bu kasabadaki tüm muhafazaları bozarım daha iyi! Emin ol, insanlar şimdikinden daha kötü bir durumda olmazlar!”

Darsy kahkaha attı. “Gideyim mi?” diye sordu. “Şişelerini ve üçayaklı sehpalarını kim taşıyacak o zaman, yaşlı kadın? Ateşini kim yakacak, yemeğini kim yapacak, öksürük krizine girdiğinde salyalarını suratından kim temizleyecek? Soğuk ve hastalık yüzünden gücünü kaybettiğin zaman kim senin yaşlı kemiklerini arabayla oraya buraya taşıyacak? Benim sana ihtiyacım olduğundan daha fazla senin bana ihtiyacın var!” Bruna asasını salladı ve Darsy akıllıca bir hareketle geri çekildiğinde, görünmez kalmak için gösterebildiği kadar gayret gösteren Leesha'ya takıldı. İkisi de yere yuvarlandılar.

Bruna, bu fırsattan istifade ederek, asasını yeniden savurdu. Leesha toz toprağın içinde yuvarlanarak darbelerden kaçınmaya çalıştıysa da buna gerek kalmadı; zira Bruna gayet iyi nişan almıştı. Darsy acıdan çığlık atıp kafasını kollarıyla korumaya çalıştı.

“Defol buradan!” diye bağırdı Bruna yine. “İlgilenmem gereken hastalar var!”

Darsy homurdanarak ayaklarının üstünde doğruldu. Leesha, onun, yaşlı kadına vuracağından korktuysa da Darsy, bunun yerine koşup kaçtı. Bruna da Darsy’nin arkasından küfürler savurdu.

Leesha nefesini tutarak dizlerinin üstünde yavaş yavaş uzaklaşmaya çalıştı. Tam kaçabileceğini düşündüğü anda, Bruna onun farkına vardı.

“Sen, Elona’nın veledi!” diye bağırdı, budaklı bastonunu Leesha’ya doğrultarak. “Ateşi yak ve sehpamı ateşin üstüne koy!”

Bruna, yaralılara döndü ve Leesha’nın, söyleneni yapmaktan başka herhangi bir seçeneği kalmadı.

Sonraki birkaç saat boyunca Bruna, Leesha’ya bitmek tükenmek bilmeyen emirler verdi. Leesha, onun her isteğini yerine getirmek için koştururken, kadın, onun yavaşlığına lanet okuyordu. Kaynamış suyu, yer otlarını, demlenmiş tentürleri ve karıştırılmış merhemleri Bruna’ya getirip durdu Leesha. Bir işin daha yarısına bile gelmemişken, yaşlı Otacı ona başka bir emir daha veriyor ve Leesha da hepsini yerine getirebilmek için hep daha hızlı olmak zorunda kalıyordu. Yangının olduğu yerden, yeni yaralılar gelmeye devam ediyordu. Bu yaralıların ya derin yanıkları ya da evlerin çökmesinin neden olduğu kırık kemikleri vardı. Leesha köyün yarısının yanmış olduğunu düşünüp korktu.

Bruna bazılarının acısını dindirmek, bazılarını da keskin aletlerle tedavi ederken rüyasız uykulara sürüklemek için çeşitli çaylar demledi. Dikiş atıyor, sargılıyor, iyileştirici sıvılar hazırlıyor ve bunları yorulmak bilmez bir şekilde yapıyordu.

Leesha, ilgilenilmesi gereken başka yaralı kalmadığını ve kova sırasının artık yerinde olmadığını fark ettiğinde öğle vaktinin üzerinden saatler geçmişti. Bruna ve yaralılarla beraber yalnızdı. Yaralıların en kendinde olanı bile, Bruna’nın şifalı otları sayesinde, uzaklara uykulu gözlerle boş boş bakmakla meşguldü.

Üzerine, şimdiye kadar hep geçiştirmeye çalıştığı bir yorgunluk çökünce, Leesha dizlerinin üstüne düştü ve derin bir nefes aldı. Vücudunun her

noktası ağrıyordu, ama ağrıyla beraber güçlü bir tatmin duygusu da hissediyordu. Yaralıların bazıları hayatta kalamayabilirdi, ancak şimdilik yaşıyorlardı ve bunu yalnızca Bruna'nın değil, Leesha'nın sarf ettiği gayrete de borçluydular.

Ama, Leesha'nın kendine de itiraf ettiği gibi, gerçek kahraman Bruna'ydı. O anda Leesha, yaşlı kadının birkaç dakikadır herhangi bir emir vermediğini fark ederek, Bruna'nın olduğu tarafa baktı ve yere çökmüş bir halde zorlukla nefes almaya çalıştığını gördü.

"Yardım edin! İmdat!" diye haykırdı Leesha. "Bruna hasta!" Vücudunda hissettiği taze bir kuvvetle kadının yanına koştu. Kaldırıp oturttu. Kocakarı Bruna, hayret verecek ölçüde hafifti ve Leesha, kalın şah ile pamuktan eteğinin altında yaşlı kadının kemikten başka pek az şeyi olduğunu hissetti.

Bruna titriyor, buruşuk derisindeki sayısız kırışıklığa takılan salyaları, ince bir çizgi halinde ağzından aşağı doğru akıyordu. Kara gözleri, titremesi durmayan ellerine vahşice kilitlenmişti.

Leesha, ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bakındı, ancak yakınında ona yardım edecek kimse yoktu. Bruna'yı oturduğu yerde dik tutmaya devam ederek, kadının spazm geçiren ellerinden birini yakalayıp kramplı kaslarını ovaladı. "Ah, Bruna!" diye yalvardı. "Ne yapmalıyım? Lütfen! Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum! Bana ne yapmam gerektiğini söylemen lazım!" Çaresizliğe kapılarak ağlamaya başladı.

Bruna, elini, Leesha'nın kavrayışından kurtarınca, Leesha yaşlı kadının yine spazm geçirdiğini düşünerek haykırdı. Ama Leesha'nın verdiği destek sayesinde kadın kendine hâkim olmayı başararak elini şalının içine uzatıp bir kese çıkardı ve bu keseyi Leesha'ya verdi. Birkaç öksürükle birlikte kırılgan vücudu sarsılarak Leesha'nın kollarından kurtulup yere çarptı. Her öksürükte sudan çıkmış bir balık gibi sarsılıyordu. Leesha elindeki keseyle ve dehşetiyle kalakalmıştı.

Elindeki kumaş keseye baktı ve deneysel bir şekilde keseyi sıkıp içindeki şifalı otları hissetmeye çalıştı. Kokladığında, bir karışım kokusunu aldı.

Yaratıcı'ya şükretti. Eğer kesenin içinde tek bir ot olmuş olsaydı, vermesi gereken dozu asla doğru tahmin edemezdi.

Ama o gün Bruna'nın emirleriyle yeteri kadar tentür ve çay hazırlamış olduğu için, Bruna'nın kendisine verdiği şeyin ne olduğunu anlayabilmişti.

Üçayaklı sehpanın üstünde tüten tencereye koştu ve bir kupanın üzerine ince bir kumaş örterek, üstüne kesedeki otları yaydı. Otların üstünden

yavaşça kaynar su döküp, onların kudretini suya emdirtti. Sonra kumaşı otlar içinde kalacak şekilde güzelce toparlayıp suyun içine attı.

Bruna'nın yanma geri koşarken sıcak sıvının üzerine üfledi. Kadının ağzını yakacaktı, ama soğutmak için zaman yoktu. Tek koluyla Bruna'yı kaldırdıktan sonra, kupayı salyalarıyla kaplanmış olan dudaklarına götürdü.

Otacı Kadın sarsılarak ilacın birazını döktüyse de Leesha, onu içmeye zorladı ve sarı sıvı, kadının ağzının kenarlarından da akıyordu. Yaşlı kadın titremeye ve öksürmeye devam etse de, sıkıntıları azalmaya başlamıştı. Göğsünün şişip inmeleri hafiflemişti. Bunu görünce Leesha derin bir nefes alarak rahatladı.

"Leesha!" diye bir bağırış duydu. Başını Bruna'nın üzerinden kaldırıp baktığında, annesinin, bir grup kasabalının önünde son hızla ona doğru koştuğunu gördü.

"Ne yaptın, seni beş para etmez kız?" diye sordu Elona. Diğerleri daha yaklaşmamışken Leesha'ya doğru uzanıp bağırdı: "Kızımın işe yaramazın teki olması yetmiyormuş gibi, yangınla mücadele edecek bir oğlumun olmaması yetmiyormuş gibi, tutup bir de kasabanın yaşlı cadalozunu mu öldürdün?" Kızının suratına tokadı yapıştırmak için geri çekildiği anda Bruna uzanarak Elona'nın bileğini kemikli eliyle kavradı.

"Cadaloz onun sayesinde yaşıyor, seni ahmak!" diye araya girdi. Elona bir kemik gibi bembeyaz kesildi ve sanki Bruna bir nüveliğe dönüşmüş gibi, kendisini geriye çekti. Bu görüntü, Leesha'ya büyük bir tatmin yaşattı.

O anda, köylülerin geri kalanı etraflarına toplanmış ve neler olduğunu sormaya başlamıştı bile.

"Kızım, Bruna'nın hayatını kurtarmış!" diye haykırdı Elona. Leesha veya Bruna'nın bir şey söylemesine fırsat vermemişti.

Ölülerden geri kalanlar yanan son evin üzerine fırlatılırken, Rahip Michel muhafaza işlemeli Kutsal Kitap'ını herkes görebilsin diye yukarı kaldırmıştı. Köylülerin şapkaları ellerinde, başları hafifçe öne eğikti. Jona ise; yangını tütsülüyor, havaya sinmiş olan rahatsız edici kokuyu tatlandırıyordu.

"Kurtarıcı gelip iblis soyunun vebasını ortadan kaldırıncaya kadar, bütün bunların sebebinin, insanoğlunun günahları olduğunu iyi hatırlayın!" diye

bağırdı Michel. “Karısını aldatanlar ve zinacılar! Yalancılar, hırsızlar ve tefeciler!”

“Arka taraflarını fazla sıkı kapatanlar,” diye mırıldandı Elona. Bunu duyan birisi, arka taraftan, kendini tutmaya çalışarak kıkırdadı.

“Bu dünyadan ayrılanlar yargılanacaklar,” diye devam etti Michel “ve Yaratıcı’nın iradesine hizmet edenler, Cennet’te onun yanında olacakken, Yaratıcı’nın güvenine ihanet edenler, kendilerini hazzın ve bedenin günahlarıyla kirletenler, sonsuza kadar Nüve’de yanacaklar!” Kitabı kapadı ve etrafındaki köylüler sessizlik içinde başlarını eğdi.

“Ne var ki, yas tutmak iyi ve düzgün bir şey olsa da,” dedi Michel, “bizler, Yaratıcı’nın yaşamamız için bizi seçtiğini unutmamalıyız. Fıçıları açıp ölülere içelim. Onlara dair en sevdiğimiz hikâyeleri anlatıp gülelim, çünkü hayat değerli ve boşa gitmemeli. Bu gece muhafazalarımızın ardında oturacağımız zamana saklayalım gözyaşlarımızı.”

“İşte bizim Rahip’imiz,” diye mırıldandı Elona. “Fıçı açmak için bir bahane olsun da... “

“Yapma Elona,” dedi Erny, kadının eline hafifçe vurarak, “niyeti kötü değil.”

“Korkak, sarhoşu savunacak tabii,” dedi Elona, elini geri çekerek. “Steave yanan evlere koşar, benim kocamsa kadınlarla beraber korkup siner.”

“Ben kova sırasındaydım!” diye karşı çıktı Erny. Steave ve Erny, zamanında Elona için birbirlerine rakip olmuşlardı ve söylenenlere bakılacak olursa, Erny’nin Elona’yı kazanmasını sağlayan şey, kadının sevgi dolu kalbinden çok, Erny’nin kabarık cüzdanıydı.

“Evet, bir kadın gibi kova sırasındaydın,” diye onayladı Elona, kalabalığın arasından kaslı Steave’i gözleyerek.

Her zaman böyleydi. Leesha, onlara karşı kulaklarını kapatabilmek istiyordu. Nüveliklerin, yedi iyi insan yerine annesini almış olmasını diliyordu. Babasının, bir kere olsun annesine karşı bir duruş sergileyebilmesini istiyordu; kızı için olmasa bile kendisi için. Artık çiçek açıp Gared’la birlikte, ikisini de terk edebilmeyi diliyordu.

Alevlerle mücadele etmek için fazla yaşlı veya fazla genç olanlar, tüm köy için yemek hazırlamışlardı ve diğerleri hareket edemeyecek kadar yorgun bir şekilde oturup küllenmiş ateşlere bakarlarken, yiyecekleri çıkardılar.

Ancak ateşler söndürülmüştü, yaralılar bandajlanmış, iyileşiyorlardı ve gün batımına daha saatler vardı. Rahip'in sözleri, hayatta olduklarına şükreden insanların vicdan azaplarını alıp götürmüş, geri kalanını da Smitt'in güçlü birası halletmişti. Denirdi ki; Smitt'in birası her acıyı dindirebilirdi ve dindirilecek acı çoktu. Çok geçmeden, uzun masalarda, bu dünyadan göçüp gidenlere dair hikâyeler anlatılmaya, kahkahalar çınlamaya başladı.

Gared, arkadaşları Ren ve Flinn, onların karıları ve diğer arkadaşı Evin'le birlikte birkaç masa uzakta oturuyordu. Hepsi de oduncu olan diğer çocuklar, Gared'dan birkaç yaş büyüktü ama Gared, Ren sayılmazsa, diğer hepsinden daha uzun boyluydu. Hatta Ren'i de geçecekmiş gibi görünüyordu. Bu grup içinde bir tek Evin sözlenmemişti ve asabi bir yapısı olmasına rağmen birçok kız onu gözlüyordu.

Daha büyük olan çocuklar durmadan Gared'la dalga geçerlerdi, özellikle de Leesha konusunda. Leesha, anne babasının yanında oturuyor olmaktan pek memnun değildi, ancak Ren ve Flinn ahlaksız espriler yapıp Evin kavga çıkarırken, onların yanında oturmak genelde daha kötüydü.

Kendilerine ayrılan yiyecekleri yedikten sonra, Rahip Michel ve Evlat Jona masadan kalkıp, Darsy'nin Bruna ve diğer yaralılara baktığı Kutsal Ev'e içi yemekle dolu büyük bir tabak taşıdı. Leesha, onlara yardım etmek için masadan izin istedi. Gared da onu fark edip yanına gitmek için hareketlendiği anda Leesha, en yakın arkadaşları Brianne, Saira ve Mairy tarafından çekiştirilerek götürüldü.

"Olanlar doğru mu?" diye sordu Saira, onun sol kolunu çekiştirerek.

"Herkes senin Darsy'yi devirip Kocakarı Bruna'yı kurtardığını söylüyor!" dedi Mairy, o da sağ koluna asılmıştı. Leesha, çaresiz gözlerle Gared'a baktı ve çekiştire çekiştire oradan götürülmeye göz yumup yürümeye devam etti.

"Boz ayı sırasını bekleyebilir," dedi Brianne ona.

"Evlendikten sonra bile o kızlardan sonra gelicen be Gared!" diye bağırdı Ren, arkadaşlarının kahkahayla gürleyip masaya vurmalarına neden olarak. Kızlar onları umursamadı. Köyün büyükleri fıçı üstüne fıçı açarken, onlar artan gürültüden uzakta eteklerini yayıp çimenlere oturdular.

"Gared, o espriyi duymaya bir süre daha devam edecek," diye güldü Brianne. "Ren, Gared'la iddiaya girdi. 'Bırak iyi bir elleşmeyi, Leesha'yı gün batımından önce öpemezsin bile,' dedi." Brianne, on altı yaşındaydı ve

daha iki yıldır dul olmasına rağmen damat adayları konusunda sıkıntısı yoktu. Diyordu ki; bunun nedeni, nasıl bir eş olunacağının püf noktalarını bilmesiydi. Oduncu olan babası ve iki ağabeyiyle birlikte yaşıyor, hepsine annelik yapıyordu.

“Bazılarının aksine, yoldan geçen her çocuğu, benimle elleşmeye davet etmiyorum ben,” dedi Leesha, Brianne’in sahtelik kokan öfkeli bakışlarla bakmasına sebep olarak.

“Eğer ben Gared’la sözlenmiş olsaydım ona izin verirdim,” dedi on beş yaşındaki Saira. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve sincabınkine benzer çilli yanakları olan bir kızdı. Geçen sene bir oğlanla sözlenmişti, ancak nüvelikler bir gece, sözlendiği çocuğu ve babasını öldürmüştü.

“Keşke ben de biriyle sözlenmiş olsam,” diye şikâyet etti Mairy. On dört yaşındaydı, bir deri bir kemikti, çökük bir yüze ve göze çarpan bir burna sahipti. Tamamen serpilip olgunlaşmış ama, anne babasının sarf ettiği tüm çabaya rağmen, daha hâlâ sözlenememişti. Elona ona *korkuluk* diyordu. **”Hiçbir** erkek, o **kemikli basenlerinin arasına bir** çocuk koymak istemez,” diye alay etmişti bir keresinde, “bebek çıkarken korkuluk ikiye ayrılmasın diye.”

“Yakında olur,” dedi kıza Leesha. On üç yaşındaydı ve arkadaş grubunun en genci oydu, ancak diğerleri hep onun etrafında toplanırmış gibi görünüyordu. Elona, bunun, Leesha’nın onlardan daha güzel ve daha zengin olmasından kaynaklandığını söylüyordu ama Leesha, arkadaşlarının o kadar küçülebileceğine hiç inanmamıştı.

“Darsy’yi gerçekten sopayla dövdün mü?” diye sordu Mairy..

“Öyle olmadı,” dedi Leesha. “Darsy birkaç hata yaptı, Bruna da ona bastonuyla vurmaya başladı. Darsy, geri çekilirken bana takıldı, ikimiz de yere düştük ve Bruna, kaçıncaya kadar ona vurmaya devam etti.”

“Eğer bana bir sopayla vursa, ben de ona karşılığını verirdim,” dedi Brianne. “Babam, Bruna’nın bir cadı olduğunu ve geceleri, kulübesinde, iblislerle ilişkiye girdiğini söylüyor.” “Bu iğrenç bir saçmalık!” diye kestirip attı Leesha.

“Peki neden kasabadan o kadar uzakta yaşıyor?” diye sordu Saira. “Hem nasıl oluyor da, torunları yaşlılıktan ölürken o hâlâ hayatta?”

“Çünkü o bir Otacı,” dedi Leesha. “Şifalı otların kasabanın merkezinde yetiştiğini hiç gördün mü? Ona bugün yardım ettim, müthişti gerçekten.

Getirilen insanların yarısının, yaşayamayacak kadar kötü olduğunu düşünmüştüm ama o hepsini kurtardı.”

“Bruna’nın onlara büyülerinden yaptığını gördün mü?” diye sordu Mairy heyecanlı bir şekilde.

“O bir cadı değil!” dedi Leesha. “Ne yaptıysa hepsini şifalı bitkiler, bıçaklar ve ipliklerle yaptı.”

“İnsanları kesiyor muydu yani?” diye sordu Mairy, iğrenerek.

“Cadı işte n’olacak,” dedi Brianne. Saira kafasını salladı. Leesha ekşi bir bakış atınca, hepsi bir anda sessizleşti. “Öyle canının istediği gibi insanları kesmedi,” dedi Leesha. “Onları iyileştirdi. Bunu... bunu benim açıklamam imkânsız. Yaşlılığına rağmen, herkesle ilgilenene kadar çalışmayı bırakmadı. Sanki sadece iradesiyle ayakta kalabiliyordu. En sonuncusunu tedavi ettikten hemen sonra da yere yığıldı.”

“Onu o zaman mı kurtardın?” diye sordu Mairy.

Leesha evet anlamında kafasını salladı. “Öksürüğü başlamadan hemen önce bana ilacı verdi. Aslında ben bir tek onun verdiği ilacı hazırladım. Öksürüğü geçene kadar onu kollarımda tuttum, bizi bulduklarında o haldeydik.”

“Ona dokundun mu yani?” Brianne suratını buruşturdu. “İddiasına girerim ekşi süt ve ot kokuyordun”

“Ulu Yaratıcı!” diye haykırdı Leesha. “Bruna bugün bir düzine hayat kurtardı ve sizin tek yapabildiğiniz dalga geçmek!”

“Vay be,” dedi Brianne, hazırcevap bir şekilde. “Leesha kocakarıyı kurtardı, sonra da korsesi birdenbire memelerine dar gelmeye başladı.” Leesha kaşlarını çattı. Arkadaşları arasında serpilip olgunlaşacak en son kız o olduğu için, göğüsleri ya da daha doğrusu göğüssüzlüğü, her zaman için ona dert olmuştu.

“Sen de eskiden kocakarı için aynı şeyleri söylerdin Leesh,” dedi Saira.

“Olabilir, ama artık söylemeyeceğim,” dedi Leesha. “Yaşlı ve huysuz bir kadın olabilir fakat daha iyisini hak ediyor.”

Tam o sırada, Evlat Jona yanlarına geldi. On yedi yaşındaydı Evlat Jona, ama balta sallayamayacak veya testere çekemeyecek kadar ufak ve sıskaydı. Günlerinin çoğunu mektup yazmak veya mektupları, okuması olmayanlara okumakla geçirirdi ki köyde neredeyse kimsenin okuması yoktu. Leesha, okuyabilen birkaç çocuktan biri olarak, Rahip Michel’in koleksiyonundan kitap ödünç almak için sık sık onun yanma giderdi.

“Bruna’dan bir mesaj getirdim,” dedi Jona, Leesha’ya. “Diler ki...”

Ama bir anda arka tarafından çekilince sözleri yarıda kesildi. Jona iki yaş daha büyük olmasına rağmen Gared onu, sanki kâğıt bir bebekmişçesine döndürdü. Cüppesinden tutup, burunları neredeyse birbirine değecek şekilde kendine doğru çekti..

“Sana daha önce, sözlenmediğin kızlarla konuşup konuşmaman hakkında ne yapman gerektiğini söylemiştim,” diye hırladı Gared.

“Konuşmuyordum!” diye itiraz etti Jona, ayakları yerden birkaç santim yukarıda havayı tekmeliyordu. “Ben sadece...!”

“Gared!” diye çıkıştı Leesha. “Onu hemen yere bırakacaksın!”

Gared bir Leesha’ya bir Jona’ya baktı. Sonra arkadaşlarına ve yeniden Leesha’ya döndü. Bıraktığı zaman da Jona yere kapaklandı. Çocuk, ayaklarının üzerinde çabucak doğrularak kaçarcasına koştu. Brianne ve Saira kıkırdadılar ama Leesha, Gared’a sataşmadan önce onları sert bir bakışla susturdu.

“Nüve aşkına senin sorunun ne?” diye sordu.

Gared başını eğdi. “Özür dilerim,” dedi. “Şey... seninle bütün gün konuşamadık ya, seni onunla konuşurken görünce delirdim herhalde.”

“Ama Gared...” dedi Leesha, çocuğun yanağına dokunarak, “kıskanman gereksiz. Benim için senden başkası yok.”

“Gerçekten mi?”

“Jona’dan özür dileyecek misin?” diye sordu Leesha.

“Evet,” diye söz verdi Gared.

“O zaman evet, gerçekten,” dedi Leesha. “Şimdi masalara geri dön. Bir-iki dakika sonra senin yanına geleceğim.” Çocuğu öptü ve Gared da ağzı kulaklarına vararak koşa koşa gitti.

“Sanırım bir ayıyı eğitmek gibi bir şey bu,” diyerek düşünceye daldı Brianne.

“Yanlışlıkla dikenli çalıların üzerine oturmuş bir ayı,” dedi Saira.

“Onu rahat bırakın.” dedi Leesha. “Gared’ın kötü bir niyeti yok. Sadece biraz fazla güçlü ve bu da ona zarar veriyor. Ha biraz da...”

“Hantal mı?” diye sordu Brianne.

“Yavaş mı ya da?” diye destekledi Saira.

“Peki ya mankafa?” diye öneride bulundu Mairy.

Leesha hepsine vurdu ve hep beraber kahkahalarla güldüler.

Gared, babası Steave'le birlikte Leesha'nın ailesiyle oturmaya geldiğinde, Leesha'nın yanında koruyucu bir tavırla oturuyordu. Leesha, çocuğun kollarını kendi vücudu etrafında hissetmeyi özlemle istiyordu ama bu doğru bir şey olmazdı; sözlenmiş olsalar bile, Leesha henüz yaşını doldurmamış, nişanlarına da Rahip tarafından resmiyet kazandıramamıştı. Hem nişanlansalar bile, düğün gecelerine kadar iffetli dokunuşlar ve masum öpücükler haricinde herhangi bir şey yapamazlardı.

Yine de, yalnız kaldıklarında Leesha, Gared'ın onu öpmesine izin veriyor, ama -Brianne ne düşünürse düşünsün bundan öteye geçmiyordu. Bu masumiyet geleneğini sürdürmek niyetindeydi çünkü düğün gecelerinin, sonsuza kadar hatırlayacakları özel bir gece olmasını istiyordu.

Ve tabii bir de, dans ve flört etmeye bayılan Klarissa vardı. Leesha ve arkadaşlarına dans etmeyi o öğretmiş, saçlarını çiçeklerle süslemişti. Olağandışı bir güzelliğe sahip olan Klarissa'nın kapısında birçok damat adayı bekliyordu.

Oğlu şu anda üç yaşında olmalıydı ve hâlâ, Ormancı Çukuru'ndaki hiçbir erkek, babası olduğunu söyleyip çocuğu sahiplenmemişti. Çoğunlukla bu durum, babanın evli bir erkek olduğuna işaret ederdi ve Klarissa'nın karnı şişip aylar geçtikçe, Rahip Michel'in ona bunun bir günah olduğunu söylemediği tek bir vaaz olmamıştı. Rahip, ayrıca bu günahların Yaratıcı'nın vebasını daha da güçlü kıldığını söyleyip durmuştu.

"İblisler, içimizdeki iblislerin yansımasıdır," derdi.

Klarissa o zamana kadar herkes tarafından çok sevilmişti, ama hamile kalmasının ardından bütün kasaba ona karşı tavır almıştı. Kadınlar onu dışlayıp, her geçişinde arkasından fısıldarken, erkekler, karıları yakınlarda olduğunda, onunla göz göze gelmekten sakınmış, kanları yakınlarda olmadığında da ahlaksız yorumlar yapmaktan hiç kaçınmamıştı.

Küçük oğlu sütten kesildiğinde, Klarissa, Rizon Kalesi'ne giden bir Ulak'la beraber Ormancı Çukuru'nu terk etmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Leesha onu özlüyordu.

"Bruna, Jona'yı yanıma gönderdiğinde acaba ne istiyordu, merak ediyorum," dedi Leesha.

"O küçük sıçandan nefret ediyorum," diye hırladı Gared. "Sana ne zaman baksa, seni karısı olarak hayal ettiğini görebiliyorum."

“Eğer hepsi bir hayalse,” diye sordu Leesha, “neden umursuyorsun ki bu kadar?”

“Seni diğer erkeklerin rüyalarında bile paylaşmayacağım,” dedi Gared, dev elini masanın altından onunkinin üstüne koyarak. Leesha da göğüs geçirerek Gared’a sokuldu. Bruna bekleyebilirdi.

O anda Smitt, biradan dolayı titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı ve büyük bira kupasını masaya vurdu. “Lütfen! Herkes beni dinleyebilir mi?!” Eşi Stefny, kocasının sandalyenin üstüne çıkmasına yardımcı oldu ve yalpaladığında da düşmemesi için kendini destek yaptı. Kalabalık sessizleşti ve Smitt boğazını temizledi. Emirler vermeyi sevmiyor olabilirdi ama konuşma yapmayı yeterince severdi.

“içimizdeki en iyiyi dışarı çıkaran, yaşadığımız en kötü zamanlardır,” diye başladı. “İşte tam da bu zamanlarda Yaratıcı cesaretimizi görür. Ona, işte bu zamanlarda, alışkanlıklarımızı düzelttiğimizi ve vebayı bitirmesi için bize Kurtarıcı’yı göndermesine layık olduğumuzu göstermemiz gerekir. Ona, gecenin şerrinin, aile bilincimizi alıp götüremeyeceğini göstermemiz gerekir.

“Çünkü Ormancı Çukuru bir ailedir,” diye devam etti Smitt. “Evet, bir aile. Ah, tabii ki küçük şeylerden dolayı kavgalar edip düşüncelerimizde ayrılacağız, ama nüvelikler geldiğinde, aile bağlarımızın bizleri hep beraber, bir kumaşın iplikleri gibi birbirimize bağladığını görürüz. Aramızdaki farklar ne olursa olsun, hiç kimse nüveliklerin insafına bırakılmaz.

“Dün gece, dört ev, muhafazalarını kaybetti ve yirmi kişi nüveliklerin olmayan insafına kaldı. Ama çıplak gecede yapılan kahramanlıklar sayesinde, sadece yedi insanımızı bizden koparabildiler.”

“Niklas!” diye bağırdı Smitt, hemen karşısında oturan, kum sarısı saçlara sahip bir adamı işaret ederek. “Annesini kurtarmak için yanan bir evin içine koştu!”

“Jow!” diye bağırdı, sesi duyduğunda yerinden zıplayan bir adamı işaret ederek. “Daha iki gün önce, o ve Dav, önümde kavga edecekmiş gibi tartışıyordu. Ama dün gece, Dav ve ailesi, evlerinin muhafazalarına doğru koşarken, Jow, bir orman iblisine *-BİR ORMAN İBLİSİNE!* baltasıyla vurarak koca iblisi durdurdu!”

Smitt masanın üstüne zıpladı; coşkusu, sarhoş bedenine çeviklik veriyordu. Masanın bir ucundan öbür ucuna yürüye yürüye insanların isimlerini haykırarak, geceleyin neler başardıklarım anlattı. “Gün içinde de

kahramanlar vardı,” diye devam etti. “Gared ve Steave!” diyerek, bu baba-oğulu işaret etti. “Kurtulma şansı daha fazla olan evleri söndürebilmek için kendi evlerini yanmaya terk ettiler! Onlar ve diğerleri sayesinde, tüm köy yanabilecekken, sadece sekiz ev yandı!” Smitt döndü ve birden Leesha’ya baktı. Elini kaldırdı ve Leesha o anda, kendisini işaret eden Smitt’in elini, karnına inen bir yumruk gibi hissetti. “Leesha!” diye bağırdı adam. “Daha on üç yaşında ve Otacı Bruna’nın hayatını kurtardı!

“Ormancı Çukuru’ndaki herkesin içinde bir kahramanın kalbi atıyor!” dedi, elini herkesi işaret edecek şekilde savurarak. “Nüvelikler bizi sınıyor, trajediler bizi zayıflatıyor, ama aynı bir Miln çeliği gibi, Ormancı Çukuru da asla bükülmeyecek!”

Kalabalık, takdirle gürledi. Sevdiklerini kaybedenler en çok bağıranlardı; meydan okumalarını çığlıklarla haykırırlarken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Smitt, gürültünün ortasında duruyor, etrafındaki insanların gücünü tüm benliğiyle hissediyordu. Bir süre sonra ellerini çırptı ve köylüler bir kez daha dikkat kesildi.

“Rahip Michel,” dedi, “Kutsal Ev’i, yaralılara açarken, Stefny ve Darsy de geceyi onların bakımıyla geçirmeye gönüllü oldular. Michel ayrıca, gidecek hiçbir yeri olmayanlar için de Yaratıcı’nın muhafazalarının güvenliğini sunuyor.” Smitt yumruğunu kaldırdı. “Ama kahramanların kafalarını koyacakları yerler, Kutsal Ev’in sert oturma sıraları olmamalı! Özellikle de aileleriyle birliktelerse. Benim meyhanem on kişiyi rahatça barındırabilir, eğer gerekirse daha da fazlasını. Peki aramızdan başka kimler muhafazalarını ve yataklarını kahramanlarımızla paylaşmak ister?”

Herkes bu sefer daha gürültülü bir şekilde yeniden bağrışmaya başladı ve Smitt’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Yaratıcı hepinize gülümsüyor,” dedi. “Ama gün batımı yaklaşıyor. Kimin nerede kalacağını şimdiden tayin etmekte yarar var...”

Elona ayağa kalktı. O da birkaç kupa içmişti ve sözleri ağzında geveliyordu. “Erny ve ben, Gared’la Steave’i evimize alacağız,” dedi. Bu, Erny’nin ona sertçe bir bakış atmasına neden oldu. “Evimizde çok yerimiz var. Ayrıca Gared’la Leesha da sözlendikleri için, şimdiden neredeyse bir aile sayılırlar.”

“Çok cömertsin Elona,” dedi Smitt, şaşkınlığını gizleyememişti. Elona çok nadiren cömertlik gösterisinde bulunurdu ve öyle bile olsa, genellikle

altından gizli bir bedel çıkardı.

“Bunun uygun kaçacağından emin misin?” diye sordu Stefny yüksek sesle. Tüm gözler ona döndü. Kocasının meyhanesinde çalışmadığı zamanlarda Stefny, Kutsal Ev’de gönüllü olarak çalışır ya da Kutsal Kitap’ı okurdu. Elona’dan nefret ederdi -ki bu Leesha’nın gözünde ona artı puan kazandırırdı-, ama aynı zamanda Klarissa’nın hamileliği anlaşıldığı zaman ona karşı olumsuz tavır takınanların da başında gelmişti.

“Sözlenmiş iki çocuğun aynı çatı altında yaşaması mesela?” diye sordu Stefny, ama gözleri Gared’ın değil Steave’in üzerindeydi. “Kim bilir ne tür uygunsuz durumlar ortaya çıkacaktır? Bence siz başka birilerini evinize alın, Gared’la Steave de meyhanede kalsın.”

Elona gözlerini kıstı. “Uç ebeveynin iki çocuğa gözetmenlik etmek için yeterli olduğunu düşünüyorum Stefny,” dedi buz gibi bir sesle. Gared’a dönüp delikanlının geniş omuzlarını sıktı. “Müstakbel damadım bugün beş erkeğin işini yaptı,” dedi. “Ve Steave de...” Uzandı ve adamın sağlam yapılı göğsünü sarhoş elleriyle dürttü. “On erkeğin işini.”

Leesha’ya doğru geri döndü ama birazcık tökezledi. Kahkaha atan Steave, onu, düşmeden önce belinden yakaladı. Adamın eli, kadının ince belinde devasa duruyordu. “Benim i...” ‘İşe yaramaz’ kelimesini yuttu ama Leesha bunu yine de duydu. “Evet, benim kızım bile, büyük işler başardı bugün. Kahramanlarımın bir başkasının evinde uyumalarına razı gelemem.”

Stefny suratını astı ama geri kalan köylüler mevzunun kapandığını düşünerek, ihtiyacı olan diğer köylüleri evlerine davet etmeye başladı.

Elona yeniden tökezledi ve kahkahayla Steave’in kucağına düştü. “Sen Leesha’nın odasında yatabilirsin,” dedi adama. “Benimkinin hemen yanında.” Bu son kısımda sesini alçalttı ama sarhoştu ve herkes duydu. Gared kızardı, Steave kahkaha attı, Erny ise başını eğdi. Babasını böyle görünce Leesha’nın yüreği burkuldu.

“Keşke nüvelikler dün gece *anamı* alıp götürselerdi,” diye mırıldandı.

Babası kafasını kaldırıp ona baktı. “Böyle bir şeyi hiçbir zaman söyleme,” dedi. “Hem de hiç kimse hakkında.” Leesha kafasını olumlu bir şekilde sallayana kadar babası ona sert gözlerle bakmayı sürdürdü.

“Zaten,” diye de ekledi hüzünlü bir sesle, “alsalar bile büyük ihtimalle onu bize geri yollarlardı.”

Herkes için kalacakları evler ayarlanmış, insanlar gitmeye hazırlanıyorlardı ki, fısıltılarla karışık bir uğultu yükseldi ve

kalabalık ikiye ayrıldı. Kalabalığın arasından topallayarak Kocakarı Bruna çıkageldi.

Yürürken, koluna girmiş olan Evlat Jona ona eşlik ediyordu. Leesha, kadının diğer koluna girmek için atılıp ayağa kalktı. “Bruna, senin ayakta olmaman lazım,” diye sitem etti. “Dinlenmen gerekiyor!”

“Bu senin suçun,” diye kestirip attı Bruna. “Benden daha hasta olanlar var ve benim de, onları tedavi etmek için kulübemdeki şifalı otlara ihtiyacım var. Eğer fedain...” Kadın Gared’a dik dik bakınca, oğlan korku içinde geri çekildi. “Eğer fedain, Jona’nın mesajımı iletmesine izin verseydi eline bir liste verip seni gönderebilirdim. Ama artık çok geç oldu ve benim de seninle gelmem gerek. Bu gece benim muhafazalarımın ardında kalıp sabahleyin geri gelebiliriz.”

“Neden ben?” diye sordu Leesha.

“Çünkü kasabadaki diğer kafasız kızların hiçbiri okuma bilmiyor!” diye ciyakladı Bruna. “Şişelerdeki etiketleri o inek Darsy’den bile daha kötü karıştırabilirler!”

“Jona okuma biliyor,” dedi Leesha.

“Ben gitmeyi teklif ettim...” diye başladı Evlat Jona, ama Bruna sopasını onun ayağına indirip sözlerini bir çığlıkla yarıda kesti.

“Otacılık bir kadının yapacağı iştir kızım,” dedi Bruna. “Kutsal Adamlar sadece biz bunu yaparken dua etmek için orada olur.”

“Ben...” diye başladı Leesha, birkaçış yolu bulmak için anne babasına bakarak.

“Bence bu iyi bir fikir,” dedi Elona, sonunda kendini Steave’in kucağından kurtarmıştı. “Geceyi Bruna’nın evinde geçir.” Leesha’yı ileri doğru itekledi. “Kızım yardım etmekten memnuniyet duyar,” dedi geniş bir gülümsemeyle.

“Gared da gitsin o zaman, olmaz mı?” diye öneride bulundu Steave, oğlunu tekmeleyerek.

“Şifalı otlarını ve iksirlerini sabah getirebilmek için güçlü bir sırta ihtiyacınız olacak,” diye onayladı Elona, Gared’ı öne çekerek.

Yaşlı Otacı, önce Elona’ya, sonra da Steave’e dik dik baktı ama en sonunda başını olumlu anlamda salladı.

Bruna'nın evine oldukça yavaş bir tempoyla gittiler; zira kocakarı, sürünseler bile daha hızlı gidebilecekleri bir hız tutturmuştu. Eve gün batımından hemen önce ulaşabildiler.

"Muhafazaları kontrol et evlat," dedi Bruna, Gared'a. Delikanlı bu işi yerine getirirken, Leesha da kadını içeri sokarak yastıklı bir sandalyeye oturttu ve üstüne yumuşak bir battaniye örttü. Bruna zorlukla nefes alıyor, Leesha ise onun her an yeniden öksürmeye başlayacağından korkuyordu. Çaydanlığı doldurduktan sonra ocağın altına odun ve çıra koydu. Sonra da çelik ve çakmaktaşı aramak üzere bakışlarını etrafta gezdirdi.

Bruna, "Şömine rafının üstündeki kutu," deyince, Leesha küçük, tahta kutuyu fark etti. Kutuyu açtığında, içinde ne çakmaktaşı ne de çelik gördü; sadece, uçları bir çeşit kile bulanmış tahta çubuklar vardı, ikisini de aldı ve birbirlerine sürtmeye başladı.

"Öyle yapılmaz be kız!" diye bağırdı Bruna. "Daha önce hiç alevçubuğu görmedin mi?"

Leesha kafasını salladı. "Babamın, atölyede kimyasalları karıştırdığı yerde birkaç alevçubuğu var," dedi. "Ama benim oraya girme iznim yok."

Yaşlı Otacı iç geçirdi ve kızı eliyle yanına çağırdı. Çubuklardan birini aldı ve eğri büğrü, kuru tırnağına bastırdı. Başparmağıyla bir fiske vurunca çubuğun ucu alev aldı ve Leesha'nın gözleri yuvalarından fırladı.

"Otacı olmak için bitkilerden daha fazla şey bilmen gerek evlat," dedi Bruna, alevçubuğu yanıp bitmeden önce, normal bir başka çubuğu yakarak. O ikinci çubukla bir lamba yaktı ve ikinci çubuğu Leesha'ya verdi. Kadın lambayı yukarı kaldırdığında, titrek ışığın aydınlattığı, kitaplarla dolu raflar gözler önüne serildi.

"Vay canına!" diye hayretle haykırdı Leesha. "Rahip Michel'den bile daha fazla kitabın var!"

"Bunlar, Kutsal Adamlar tarafından sansürlenmiş aptalca hikâyeler değildir evlat. Otacılar, eski dünyadan kalan; Dönüş'ten öncesine, yani iblislerin büyük kütüphaneleri yakmasından öncesine dayanan bazı eski ilim ve irfanların koruyucularıdır. "

"İlim mi?" diye sordu Leesha. "Vebayı getiren kibir bu değil miydi?"

"O, Michel'in söyleyeceği şey," dedi Bruna. "Eğer o oğlanın büyüyüp böyle kendini bir şey sanan bir eşek olacağını bilseydim onu anasının

bacakları arasında bırakırdım. Nüvelikleri ilk defa geri gönderen şey, büyü olduğu kadar, ilimdi de. Eski destanlar, ölümcül yaraları iyileştiren ve bitkilerle mineralleri karıştırıp zehir ve ateş yardımıyla düzinelerce iblisi öldürebilen büyük Otacılardan söz eder."

Leesha tam bir başka soru soracaktı ki, Gared geri döndü. Bruna eliyle bir işaret yaparak Leesha'yı ocağın başına gönderdi ve Leesha da ateşi yakıp çaydanlığı üstüne koydu. Çok geçmeden su kaynamaya başlamıştı. Bruna, cüppesinin birçok cebinden birine elini attı, özel bir şifalı ot karışımını kendi kupasına atarken, Leesha ile Gared'ın kupalarına da çay bitkisi koydu. Kadının elleri çabuk olmasına rağmen, Leesha yine de onun Gared'ın kupasına fazladan bir şey attığını gözden kaçırmadı.

Leesha kupalara kaynar suyu doldurdu ve hepsi, tuhaf bir sessizlik içerisinde çaylarını yudumladılar. Gared çayını çabucak içti ve çok geçmeden suratını ovalamaya başladı. Bir dakika sonra ise yığılıp kaldı; derin bir uykuya dalmıştı.

"Onun çayına bir şey koydun," diye suçlamada bulundu Leesha

Yaşlı kadın kıkır kıkır güldü. "Tıkaçotu reçinesi ve gökçiçeği tozu," dedi. "Hepsinin teker teker farklı kullanımları vardır ama birlikte kullanıldıklarında, küçük bir tutamı bile koca bir boğayı uyutabilir."

"Ama neden?" diye sordu Leesha.

Bruna gülümsedi, ama bu korkutucu bir görüntüydü. "Şimdilik, şaperonluk etmek diyelim," dedi. "Sözlenmiş ya da sözlenmemiş olmanız fark etmez, on beş yaşındaki bir delikanlıya, gece genç bir kızla yalnız kaldığında güvenemezsin."

"O zaman neden gelmesine izin verdin?" diye sordu Leesha**.**

Bruna kafasını salladı. "Babana o şirret kadınla evlenmemesini söylemiştim ama, o cadaloz, babanın karşısında memelerini sallayıp başını döndürüverdi," diye iç geçirdi. "Bu kadar sarhoş olduktan sonra, Steave ve anan, evde kim olursa olsun işi pişirecekler," dedi. "Ama bu, Gared'ın bunları duyması gerektiği anlamına gelmiyor. Onun yaşındaki delikanlılar, yeterince kötü durumda olurlar zaten."

Leesha'nın gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Annem hiçbir zaman...!"

"O cümleyi nasıl bitirdiğine dikkat et," diye sözünü kesti Bruna. "Yaratıcı, yalancılardan nefret eder."

Leesha birdenbire yatıştı. Elona'nın nasıl birisi olduğunun farkındaydı. "Yine de, Gared öyle değil," dedi.

Bruna homurdandı. “Bir köye ebelik yap da ondan sonra bunu gelip söyle bana,” dedi.

“Çiçek açıp açmamamın bile önemi kalmayacak,” dedi Leesha. “Gared ve ben evleneceğiz ve ona karşı, bir eşin görevlerini yerine getirebileceğim.”

“Bunun için pek isteklisin, öyle mi?” diye sordu Bruna, muzipçe gülerek. “Öyle kötü bir şey değil, bunu itiraf ederim. Erkeklerin işe yaradıkları şeyler balta sallayıp ağır şeyler taşımakla sınırlı değil.”

“Neden bu kadar uzun sürüyor?” diye sordu Leesha. “Saira ve Mairy, on ikinci yazlarında çarşaflarını kırmızı etmişler. Bense on üçüncü yazıma gireceğim, hâlâ bir şey olmadı! Sorun ne olabilir?”

“Hiçbir şey,” dedi Bruna. “Her kız farklı zamanda kanamaya başlar. Belki de bir senen daha vardır, hatta daha fazlası bile.”

“Bir sene mi!” diye bağırdı Leesha.

“Çocukluğunu geride bırakmak için bu kadar tez canlı olma kızım,” dedi Bruna. “O günler geçmişte kaldığında, onları özlediğini fark edeceksin. Dünyada, bir erkeğin altına yatıp da onun bebeklerini doğurmaktan daha başka şeyler de var.”

“Ama başka ne bunun yerini tutabilir ki?” diye sordu Leesha.

Bruna, rafları işaret etti. “Bir kitap seç,” dedi. “Herhangi bir kitap. Buraya getir ve sana dünyanın başka neler sunabileceğini göstereyim.”

5

Kalabalık Ev

D.S. 319

Bruna'nın yaşlı horozu öterek şafağı haber verdiğinde Leesha, yatağından sıçrayarak uyandı. Yüzünü ovaladı ve yanağında kitabın oluşturduğu izi hissetti. Gared ve Bruna hâlâ derin uykudaydı. Otacı Kadın erkenden uyuyakalmıştı, ama Leesha, kendi yorgunluğuna rağmen gece geç vakte kadar okumaya devam etmişti. Otacılığın, kemikleri yerine oturtmak ve bebekleri doğurtmaktan ibaret olduğunu düşünmüştü ama aslında çok daha fazlasıydı. Otacılar tüm doğal dünyayı araştırıp inceleyerek öğreniyor, Yaratıcı'nın sunduğu birçok armağanı, insanların yararına kullanmak için yollar bulmaya çalışıyorlardı.

Leesha, koyu renk saçlarını başının arkasında bağlamak için kullandığı kurdeleyi aldı ve açık sayfanın üzerine koydu. Kutsal Kitap'a nasıl saygıyla yaklaşıyorsa, o kitabı da aynı saygıyla kapatıp yerine koydu. Kalkıp gerindikten sonra şömineye taze odunlar atıp közleri karıştırarak ateşi güçlendirdi. Çaydanlığı ateşin üzerine koyduktan sonra Gared'ın yanına giderek sarsarak uyandırmaya çalıştı.

"Kalk bakalım tembel tavuk," dedi, sesini alçak tutarak. Gared ise sadece homurdandı. Bruna'nın ona verdiği her neyse, çok güçlüydü. Leesha onu bu sefer daha da sert sarstı ve oğlan, gözleri kapalı bir şekilde, sanki bir sineği kovalar gibi elini sallamakla yetindi.

"Kalk, yoksa kahvaltı yok sana," diyerek güldü Leesha, Gared'ı ayağıyla dürtüyordu.

Gared yeniden homurdandı ve gözleri aralandı. Leesha, ayağını ikinci defa geri çektiğinde, oğlan uzanıp onun bacağını yakaladı ve ciyaklamalarını umursamayıp onu kendi üzerine oturttu.

Dönüp üzerine çıktıktan sonra, onu iri kolları arasında sıkıştırdı. Leesha da Gared'ın öpücüklerine karşılık olarak kıkırdamaya başladı.

"Yapma," dedi, Gared'a hafifçe vurarak. "Bruna'yı uyandıracaksın."

"Uyandırsam n'olur ki?" diye sordu Gared. "Yaşlı karga yüz yaşında, hem bir yarasa kadar da kör."

"Ama bu karganın kulakları hâlâ çok keskin," dedi Bruna, gözlerinden birini aralayarak.

Gared korkuyla çığlık attı ve ayaklarının üstüne fırlayarak, hem Leesha'dan hem de Bruna'dan uzaklaştı.

"Benim evimdeyken ellerini kendine saklasan iyi olur çocuk, yoksa erkekliğini bir seneliğine durgun edecek bir iksir hazırlamak zorunda kalacağım," dedi Bruna. Leesha, Gared'ın yüzündeki rengin kaybolduğunu gördü ve kahkaha atmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Neden bilmiyordu ama Bruna onu artık korkutmuyordu ve yaşlı kadının, diğer herkesi korkutmasını izlemeye bayılıyordu.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" diye sordu Bruna.

"Evet efendim," dedi Gared anında.

"İyi," dedi Bruna. "Şimdi o iri omuzların bir işe yarasın. Ocak için biraz odun kes," Kadın daha sözünü bitirmeden Gared kapıdan çıkmıştı bile. Kapı çarptığında Leesha kahkaha attı.

"Hoşuna mı gitti?" diye sordu Bruna.

"Daha önce Gared'ı öyle korkutarak kaçıran başka birisini görmemiştim," dedi Leesha.

"Yaklaş, seni bir göreyim," dedi Bruna. Leesha onun yanma geldiğinde kadın devam etti: "Köy şifacısı olmak sadece iksir hazırlamak anlamına gelmez. Köyün en iri kıyım delikanlısını iyicene bir korkutmak da iyidir. Böylece birisinin canını yakmadan önce iki kez düşünür."

"Gared asla kimsenin canını yakmaz," dedi Leesha.

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Bruna, ama fikri değişmiş gibi görünmüyordu.

"Onun erkekliğini alıp götürecek bir iksir biliyor musun gerçekten de?" diye sordu Leesha.

Bruna kıkırdadı. "Bir seneliğine değil," dedi. "En azından tek bir dozla değil. Ama birkaç gün için, hatta bir haftalığına? Çayını hazırlamak kadar kolay."

Leesha düşünceli göründü.

“Ne var kız?” diye sordu Bruna. “Oğlanın seni, düğününüzden önce bozacağından mı korkuyorsun?”

“Daha çok, Steave’i düşünüyordum,” dedi Leesha.

Bruna kafasını onaylayarak salladı. “Düşünmelisin de,” diye öğüt verdi. “Ama dikkat etmen gereken bir şey var. Annen bu işleri iyi bilir. Gençken bana sık sık gelir, eğlencesine bakarken hamile kalmamak ve akıntısının durmasını sağlamak için Otacı tarifleri isterdi. O zamanlar onun nasıl bir insan olduğunu anlayamamıştım ve üzülerek söylüyorum ki, ona öğretmemem gerekenden fazlasını öğrettim.”

“Babam onu muhafazalarının üzerinden eve taşırken, annem bakire değil miydi yani?” diye sordu Leesha, şok içerisinde.

Bruna homurdandı. “Steave, diğer erkekleri onun çevresinden uzaklaştırmadan önce, annen kasabanın yarısıyla yatakta yuvarlanmıştı.”

Bunu duyunca Leesha’nın ağzı açık kaldı. “Klarissa hamile kaldığında annem kızcağızı çok suçlamıştı ama,” dedi kız.

Bruna yere tükürdü. “Herkes o zavallı kıza karşı durdu, ikiyüzlüler! Hepsi! Smitt aileden falan konuşur ama karısı tüm kasabayı sanki bir ateş iblisi sürüsü gibi o kızın üstüne saldığında, parmağını bile kaldırmadı. O kızı parmağıyla işaret edip *Günahkâr!* diye bağıran herkes aynı şeyi yapmıştı, ama ya çabucak evlenecek kadar şansları yaver gitmiş ya da önlem alacak kadar zeki davranmışlardı.”

“Önlem mi?” diye sordu Leesha.

Bruna kafasını sağa sola salladı. “Elona, erkek bir torun sahibi olmak için o kadar sabırsız ki seni her konuda karanlıkta bırakmış, öyle mi?” diye sordu. “Söyle bakalım, bebek nasıl olur?”

Leesha’nın yüzü kızardı. “Erkek, yani, kocan... *O...”*

“Çıkar ağzındaki baklayı kız,” diye kestirip attı Bruna, “yüzünün renginin normale dönmesini bekleyemeyecek kadar yaşlıyım.”

“Sana tohumunu bırakır,” dedi Leesha, yüzü daha fazla kızararak.

Bruna kesik kesik güldü. “Yanıkları ve iblis yaralarını tedavi edebiliyorsun ama hayatın nasıl yaratıldığına gelince yüzün mü kızarıyor?”

Leesha, cevap vermek için ağzını açtı ama Bruna onun sözünü kesti.

”Oğlanın tohumunu senin karnının üstüne bırakmasını sağlarsan onunla istediğin kadar yatabilirsin,” dedi Bruna. “Ama Klarissa’nın da öğrendiği gibi, kendilerini zamanında geri çekmek konusunda erkeklere güvenilmez. Daha akıllı olanlarsa bana çay için gelirler.”

“Çay mı?” diye sordu Leesha, Bruna’nın söylediği her kelimeye dikkat ediyordu.

“Pomm yaprakları diğer otlarlarla beraber doğru dozda karıştırıldığında, bir erkeğin tohumunun tutmasını önleyecek bir çay yapılabilir.”

“Ama Rahip Michel der ki...” diye başladı Leesha.

“Kutsal Kitap’ta yazanları söyleme bana,” diye sözünü kesti Bruna. “O kitap, kadınların neler çektikleri bir an bile düşünülmeden, erkekler tarafından yazılmış bir kitaptır.” Leesha’nın ağzı anında kapandı.

“Annen beni sık sık ziyaret ederdi,” diye devam etti Bruna. “Sorular sorar, kulübede bana yardım eder, benim için şifalı otlar ezerdi. Onu çırağım yapmayı düşündüğüm olmuştu ama annenin tek istediği o çayların sırlarıydı. Ona nasıl yapıldığım öğrettiğimde**,** burayı terk etti **ve** bir daha asla geri dönmedi.”

“Bu, onun yapacağı bir şeye benziyor,” dedi Leesha. “Pomm çayı, küçük dozlarda gayet güvenlidir,” dedi Bruna. “Ama Steave şehvete düşkündü ve annen bu çayı çok kullandı. İkisi, babanın işi refaha ermeden önce binlerce kez ilişkiye girmişlerdir. Ama babanın parası annenin gözüne iliştiğinde bu bitti. O zamana kadar da annenin rahmi kurumuştu zaten.”

Leesha, kadına meraklı gözlerle bakıyordu.

“Babanla evlendikten sonra, Elona, iki sene boyunca hamile kalmaya uğraştı ama nafileydi,” diye devam etti Bruna. “Steave başka bir genç kızla evlenip bir gecede onun karnına çocuğu koyduğunda annen daha da umutsuz hale geldi. En sonunda yardım edeyim diye yalvararak bana geri döndü.” Leesha daha da yaklaştı. Varlık sebebinin, Bruna’nın az sonra söyleyeceği şeylere bağlı olduğunu anlamıştı.

“Pomm çayı küçük dozlarda alınmalıdır,” diye tekrarladı Bruna. “Ve ayda bir kez almayı bırakıp akıntının gelmesine izin vermelisin. Eğer bunu yapmazsan çorak kalma riskini göze alıyorsun demektir. Aylar boyunca ona şifalı otlar verip akıntısını kontrol ettim. Ayrıca babanın yiyeceğine koyması için başka otlar da vermiştim. En sonunda, hamile kaldı.” “Bana,” dedi Leesha. “Bana hamile kaldı.”

Bruna onaylayarak başını salladı. “Senin için korkmuştum kızım. Annenin rahmi zayıftı ve ikimiz de biliyorduk ki, bir daha başka bir şansı olmayacaktı. Her gün gelip benden oğlunun durumunu kontrol etmemi istiyordu.”

“Oğlu mu?” diye sordu Leesha.

“Onu, bir oğlan olmayabileceği konusunda uyarmıştım,” dedi Bruna. “Ama Elona inatçıydı. *Yaratıcı o kadar acımasız olamaz,* derdi, aynı Yaratıcı’nın, nüvelikleri yarattığını unutarak.”

“Öyleyse ben, Yaratıcı’nın acımasız bir şakasıyım öyle mi?” diye sordu Leesha.

Bruna, Leesha’nın çenesini kemikli parmaklarıyla tutup onu daha da yakınına çekti. Leesha, iki büklüm olmuş yaşlı kocakarının kırışık dudaklarının üstünde, bir kedinin bıyıklarına benzeyen, uzun gri kılları görebiliyordu.

“Bizler, ne olduğumuzu kendimiz seçeriz kızım,” dedi. “Eğer diğerlerinin sana değer biçmesine izin verirsen, zaten kaybolup gidersin, zira hiç kimse diğerlerinin kendinden daha değerli olmasını istemez. Elona, verdiği kötü kararları yüzünden kendinden başka kimseyi suçlayamaz, ama o, bunu itiraf edemeyecek kadar kibirli bir kadın. Bunların acısını senden ve zavallı Erny’den çıkarmak ona daha kolay geliyor.”

“Keşke ifşa olsaydı da kasabadan kaçmak zorunda kalsaydı,” dedi Leesha.

“Kendi cinsine, kuyruk acından dolayı ihanet eder misin?” diye sordu Bruna.

“Anlamıyorum,” dedi Leesha.

“Bir kızın, bacaklarının arasında bir erkek olmasını istemesinde utanılacak bir şey yoktur Leesha,” dedi Bruna. “Bir Otacı, insanları, genç ve özgürlerken, doğalarının gerektirdiği şekilde davranıyorlar diye yargılayamaz. Benim tahammül edemediğim şey evlilik yeminlerini bozanlardır. Eğer evlilik yeminini edersen kızım, bu yemini bozmaman gerektiğini bilmen gerekir.”

Leesha onaylayarak başını salladı.

O anda Gared döndü. “Darsy, seni kasabaya geri götürmek için geldi,” dedi Bruna’ya.

“Yemin ederim o geri zekâlı domuzu kovmuştum,” diye homurdandı Bruna.

“Kasaba konseyi dün toplanıp beni mevkime geri yerleştirdi,” dedi Darsy, kulübeye dalarak. Gared kadar uzun değildi ama çok da kısa değildi, ayrıca Gared’ı kilo bakımından geride bırakıyordu. “Bu senin kendi hatan. Ayrıca başka hiç kimse bu işi istemez zaten.”

“Bunu yapamazlar!” diye haykırdı Bruna.

“Bal gibi de yapabilirler,” dedi Darsy. “Bu durumdan ben de pek hoşnut değilim, ama her an ölebilirsin ve kasabanın, hastalara bakması için birisine ihtiyacı var.”

“Senden daha iyilerinden bile daha uzun yaşadım,” diye alay etti Bruna. “Bu işi kime öğreteceğimi ben seçerim.” “Yine de sen seçene kadar burada kalmam gerekiyor,” dedi Darsy, Leesha’ya bakıp dişlerini göstererek.

“O zaman bir işe yara da, yulafı ocağa koy,” dedi Bruna. “Gared büyüme çağında ve güçlenmesi gerek.”

Darsy kaşlarını çattı, ama yine de kollarını sıyırarak kaynayan çaydanlığa doğru yöneldi.

“Kasabaya gittiğimde Smitt ile iki çift laf edeceğim,” diye homurdandı Bruna.

“Darsy o kadar da kötü mü?” diye sordu Leesha. Bruna’nın sulu gözleri Gared’ın olduğu tarafa çevrildi. “Bir öküzden bile daha güçlü olduğunu biliyorum oğlum, ama dışarıda, arka tarafta, hâlâ kesilmeyi bekleyen odunlar var.”

Gared’ın, bunu ikinci defa duymaya ihtiyacı yoktu. Kaşla göz arasında kapıdan çıktı ve Bruna ile Leesha, onun, baltasını alıp hemen işe koyulduğunu işittiler.

“Darsy, kulübe ve çevresinde bir hayli işe yarıyor,” diye itirafta bulundu Bruna. “En az senin oğlan kadar hızlı odun keser, ayrıca yaptığı yulaf lapası da fena değildir. Ama o etli elleri, iyileştirme işi için fazla sakardır. Ayrıca Otacılık sanatına da yatkınlığı yoktur. Az çok ebelik yapabilir, zaten salağın teki bile bir bebeği annesinin karnından çekip çıkarabilir, ayrıca kemikleri yerine oturtmakta da üstüne yoktur, ama daha ince işler onun kapasitesini aşıyor. Bu kasabanın Otacı’sının Darsy olduğunu düşününce içimi fenalıklar basıyor.”

“Eğer basit bir akşam yemeğini bir araya getiremiyorsan, Gared’a nasıl karılık yapacaksın!” diye bağırdı Elona.

Leesha kaşlarını çattı. Bildiği kadarıyla, annesi, hayatında hiç yemek hazırlamamıştı. Doğru dürüst bir uyku çektiği en son gecenin üzerinden günler geçmişti ama Tanrı biliyor ya, annesi ona yardım etmek için kılını bile kıpırdatmıyordu.

Leesha, günlerini Bruna ve Darsy'ye hastaları tedavi etmede yardım ederek geçiriyordu. Hızla çeşitli beceriler kazanıyor, Bruna da onu Darsy'ye örnek gösteriyordu. Darsy ise buna aldırmıyordu.

Leesha, Bruna'nın, Darsy'yi değil, onu çırak olarak yetiştirmek istediğini biliyordu. Yaşlı kadın bu konuyu zorlamıyordu ama maksadını açıkça belli etmişti. Ancak ortada bir de babasının kâğıt üretim işi vardı. Leesha, evlerinin bitişiğindeki büyük bir odada kurulu olan atölyede çocukluğundan beri çalışmış; hem köylülerin mesajlarım kâğıda aktarma işini yerine getirmiş, hem de kâğıt yaprağı imalatında görev yapmıştı. Erny, ona, bu iş için yetenekli olduğunu söylüyordu. Yaptığı CİLTler, babasının yaptıklarından daha iyiydi ve Leesha, sayfaları çiçek yaprakları ile süslemeyi seviyordu. Lakton ve Rizon Kalesi'ndeki hanımefendiler, kocalarının düz kâğıtlara harcadığı paradan daha fazlasını, bu kâğıtlara harcıyorlardı.

Erny'nin umudu, kendisi emekliye ayrıldıktan sonra, Leesha'nın dükkânı idare etmesi ve Gared'ın da kâğıt hamuru yapıp daha ağır işleri halletmesiydi. Ama kâğıt üretme işi, hiçbir zaman için Leesha'nın çok fazla ilgisini çekmemişti. Bu işi yapmasının en büyük nedeni, babasıyla daha fazla zaman geçirip annesinin sivri dilinden uzaklaşabilmekti.

Elona bu işin getirdiği parayı sevse de, atölyeden nefret ederdi. Kâğıt hamuru fıçılarının içindeki çözeltilerin kokusundan ve öğütücünün çıkardığı gürültüden şikâyet ederdi. Atölye, Leesha ve Emy'nin ondan uzaklaşmak için sık sık başvurdukları bir kaçamak yeriydi. Evde hiç atamadıkları kahkahalarını, oraya saklarlardı.

Steave'in gümbür gümbür kahkahalarını duyunca, Leesha, yahni için doğradığı sebzelerden kafasını kaldırıp baktı. Adam ortak odada, Erny'nin koltuğunda oturmuş birasını içiyordu. Elona da, eli adamın omzunda, koltuğun kollarından birine oturmuş gülüyordu.

Leesha bir ateş iblisi olup onların üzerine ateş püskürtebilmeyi diledi. Evin içinde Elona ile kısılıp kalmaktan hiçbir zaman mutluluk duymamıştı ama şimdi tek düşünebildiği, Bruna'nın hikâyeleriydi. Annesi, babasını sevmiyordu ve büyük ihtimalle hiçbir zaman da sevmemişti. Kadın, kızının, Yaratıcı'nın acımasız bir şakası olduğunu düşünüyordu. Ve Erny onu muhafazalarının üzerinden içeriye taşıdığında, bakire değildi.

Nedense Leesha'yı en çok yaralayan şey de buydu. Bruna, bir kadının, bir erkekten zevk almasının günah olmadığını söylemişti ama annesinin

ikiyüzlülüğü yine de canını sıkıyordu. Zira Elona, sırf kendi yediği haltları saklayabilmek için, Klarissa'nın kasabadan kovulmasına yardım etmişti.

Ben senin gibi olmayacağım, diye yemin etti Leesha. Yaratıcı'nın da istediği gibi, düğün gününde, tüm kasaba dışarıda tezahürat yaparken, evlilik yatağında, bir kadına dönüşecekti.

Elona, Steave'in söylediği bir şeye ciyaklayarak güldü ve Leesha, onları bastırmak için kendi kendine şarkı söylemeye başladı. Sesi güzel ve saftı; Rahip Michel, ezelden beri, ayinlerde onun şarkı söylemesini isterdi.

"Leesha!" diye bağırdı annesi, şarkı söylediğini duyar duymaz. "Şakımayı bırak! Burada kendi düşüncelerimizi zor duyuyoruz!"

"Orada pek düşünce işi yapılıyormuş gibi gelmiyor ama..." diye mırıldandı Leesha.

"Ne dedin?" diye sordu Elona.

"Hiçbir şey!" diye bağırarak cevap verdi Leesha, en masum sesini takınarak.

Gün batımından hemen sonra yemeğe oturdular ve Leesha, Gared'ın, bitirdiği üçüncü yahni tabağından gen kalanları ekmeğiyle silip süpürmesini gururla izledi.

"Leesha pek iyi bir aşçı değildir, Gared," diyerek özür diledi Elona. "Ama burnunu tutabilirsen, yeterince doyabilirsin."

O anda birasını yutan Steave, biranın burnundan gelmesine engel olamadı. Gared babasına kahkahalarla güldü ve Elona, Erny'nin kucağındaki peçeteyi alıp Steave'in yüzünü sildi. Leesha, destek görmek için babasına baktı ama adam gözlerini tabağına sabitlemişti. Atölyeden geldiğinden beri tek kelime etmemişti.

Bütün bunlar Leesha için çok fazlaydı. Masayı temizleyip odasına çekildi ama orada da kurtuluş yoktu. Annesinin, odayı Steave'e verdiğini unutmuştu. Dev oduncu, onun lekesiz döşemelerini çamur izleriyle kirletmiş, pis çizmelerini, yatağın yanında duran en sevdiği kitabının üzerinde bırakmıştı.

Leesha çığlık atarak kitabına koştu ama kitabın kapağı korkunç biçimde çamura bulanmıştı. Yumuşak Rizona yününden yapılmış olan yatak takımları da, kim bilir neyle lekelenmişti... Ayrıca miski andıran leş gibi bir ter kokusu ile annesinin sevdiği pahalı Angiers parfümünün birleşiminden oluşmuş iğrenç bir kokusu vardı.

Leesha'nın midesi bulanıyordu. Değerli kitabını sıkıca kollarının arasına alıp babasının atölyesine kaçtı. Nafile bir şekilde kitabın lekelerini temizlemeye çalışırken ağlamaya başladı. Gared da işte onu orada buldu.

"Demek buraya kaçmışsın," dedi, onu iri kolları arasına almak için hamle yaparken**.**

Leesha geriye çekilerek ona izin vermedi. Gözlerini silerek kendisini toparlamaya çalıştı. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," dedi.

Gared, kolunu yakaladı. "Bu annenin yaptığı şakayla mı ilgili?" diye sordu.

Leesha kafasını hayır anlamında sallayıp yine başka tarafa dönmeye çalıştığında Gared onu bırakmadı.

"Ben sadece babama gülüyordum," dedi. "Yaptığın yahniye bayıldım."

"Gerçekten mi?" diye burnunu çekti Leesha. "Gerçekten," diye karşılık verdi delikanlı, onu yakınına çekip öptü. "Böyle yemeklerle, erkek çocuklarımızdan oluşacak koca bir orduyu besleyebiliriz."

Leesha kıkırdadı. "Küçük Gared'lardan oluşacak koca bir orduyu doğururken biraz zorlanabilirim."

Gared ona daha da sıkı sarılarak dudaklarını kulağına götürdü. "Şu an için ben, içine tek bir askerin tohumunu atmakla ilgileniyorum," dedi.

Leesha keyifle hafifçe inlediyse de delikanlıyı yanından itti. ”*Yakında* evleneceğiz."

"Dün bile yeterince *yakın* bir zaman değil," diye karşılık verdi Gared. Ama yine de onu zorlamadı.

Leesha, ortak odadaki ateşin yanında, battaniyelerin birine sarınıp yatmıştı. Steave onun odasında yatıyordu, Gared ise atölyedeki bir karyolaya kıvrılmıştı. Odanın döşemeleri geceleyin hem cereyanlı hem de soğuk oluyordu. Yün halı ise sert ve pürüzlü olduğu için üzerine uzanılmıyordu. Leesha kendi yatağını özlüyordu ama Steave'le annesinin işlediği günahın iğrenç kokusunu gidermek için yatak takımlarını yakması bile gerekebilirdi.

Elona'nın böyle dalaverelerle neden zaman kaybettiğini anlamıyordu. Kimseyi kandırdığı falan da yoktu hani. İstese pekâlâ Erny'yi ortak odaya gönderip Steave'i yatağına alabilirdi.

Leesha, Gared'la birlikte bu evi terk etmek için sabırsızlanıyordu.

Yatıyordu ama uyanıktı. İblislerin, muhafazaları sınamasını dinliyor, kâğıt yapım atölyesini Gared'la beraber işlettiklerini hayal ediyordu. Hayallerinde babası emekliye ayrılmış, annesi ve Steave, üzüntü verici bir şekilde göçüp gitmişlerdi. Karnı burnundaydı ve Gared, yorgun, terli bir şekilde öğütücüyle olan işinden geri döndüğünde, o, kitaplarıyla ilgileniyordu. Gared onu öperken, küçük çocuklar atölyenin içinde koşturuyorlardı.

Bu hayalle içi ısındıysa da hemen Bruna'nın sözlerini hatırladı. Eğer hayatını çocuklara ve kâğıt yapma işine adarsa neleri ıskalayacağını merak ediyordu. Gözlerini yeniden kapadı ve Ormancı Çukuru'nun Otacısı olduğunu hayal etti. Herkesin, hastalıklarını iyileştirsin, bebeklerini doğurtsun ve yaralarını tedavi etsin diye ona muhtaç olduğunu düşündü. Güçlü bir hayaldi bu ama Gared'ı veya çocuklarını bu hayalin içine yerleştirmek daha zordu. Bir Otacı hastalarını ziyaret etmek zorundaydı ve Gared'ın, onun şifalı otlarıyla malzemelerini taşıyan görüntüsü pek hoş görünmüyordu. Ya da kendisi çalışırken, Gared'ın çocuklara göz kulak olmak zorunda kalması.

Yine de, Bruna bunu başarmıştı. On yıllar önce evlenmiş, çocuklarını büyütmüş, bu arada halkın ihtiyaçlarına da yetişmişti. Leesha, onun bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Yaşlı kadına sorması gerekecekti.

Bir tıkırtı duydu ve başını kaldırdığında Gared'ın ihtiyatlı adımlarla atölyeden çıkıp ortak odaya doğru yöneldiğini gördü. Delikanlı yakınından geçene kadar uyuyor numarası yaptı ve yanına yaklaştığında da birden gözlerini açıp ona döndü. "Burada ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı. Gared zıpladı ve korkuyla bağırışını bastırabilmek için elini ağzına götürdü. Leesha ise yüksek sesle gülmemek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Tuvaleti kullanmak için gelmiştim sadece," diye fısıldadı Gared**.** Sonra da Leesha'nın yanında diz çöktü.

"Atölyede tuvalet var," diye karşılık verdi Leesha.

"O zaman, iyi geceler öpücüğü almak için geldim," dedi, dudaklarım büzüp üzerine doğru eğildi.

"Yatağına ilk girdiğinde üç öpücük almıştın zaten," dedi Leesha, Gared'ın yanağına şakayla karışık bir tokat indirerek.

"Bir tane daha istemek o kadar mı kötü?" diye sordu Gared.

"Sanırım değil," dedi Leesha, kollarını delikanlının omuzlarına atarak.

Biraz zaman geçtikten sonra, bir başka kapının gıcırdaması duyuldu. Gared gerilerek, saklanacak bir yer aradı. Leesha, sandalyelerden birini işaret etti. Gared, oldukça iriyarı olduğu için, bu sandalyenin arkasına geçse bile görülmesini engelleyemezdi ama odadaki tek ışık kaynağı, şömineden gelen sönük turuncu bir parlaklıktı ve bu onların işine gelebilirdi.

Çok geçmeden hafif bir ışık göründü ve bu umudu yok etti. Işık odayı doldurduğunda, Leesha son anda sırtüstü yatarak gözlerini kapatmayı başardı.

Çok az aralık bıraktığı gözleriyle etrafa baktığında, annesinin ortak odayı incelediğini gördü. Elinde tuttuğu fener büyük oranda kafesliydi ve ışığı büyük gölgeler oluşturuyordu. Bu da Gared'a saklanabilmesi için yeterli alanı sağlayabilirdi. Tabii Elona çok yakından bakmadığı takdirde.

Aslında çok fazla endişelenmelerine gerek yoktu. Zira, Leesha'nın uyuyor olduğunu görerek tatmin olan Elona, Steave'in kapısını açıp içeri süzüldü ve ortadan kayboldu.

Leesha, annesinin arkasından uzun uzun baktı. Elona'nın sadakatsizliği büyük bir gizem değildi ama Leesha, bu ana kadar, annesinin, evlilik yeminini bir kenara atmak için bu kadar istekli olabileceğine yine de şüpheyle bakmayı tercih etmişti.

Omzunda Gared'ın elini hissetti. "Leesha, üzgünüm," dedi delikanlı. Leesha ise yüzünü onun göğsüne gömüp ağlamaya başladı. Öne arkaya sallanırlarken, Gared hıçkırıklarını yatıştırmaya çalışarak onu sıkıca tutuyordu. Dışarıda, uzakta bir yerde bir iblis kükredi ve Leesha, onunla birlikte kükreyebilmeyi diledi. Dilini tutmasının tek nedeni, Elona'nın zevk inlemelerinden bihaber olan babasının hâlâ uyuyor olmasına yönelik umuduydu. Gerçi bu pek ihtimal dahilinde değildi; tabii annesi, Emy'ye gizli gizli Bruna'nın uyku iksirlerinden birini içirmediyse.

"Seni buradan alıp götüreceğim," dedi Gared. "Plan yapmakla hiç zaman kaybetmeyeceğiz. Tüm odunları kesip kendim taşımak zorunda kalsam bile, törenden önce ikimiz için bir ev inşa etmiş olacağım."

"Ah, Gared," dedi Leesha, çocuğu dudaklarından öperek. Delikanlı, öpücüğe karşılık vererek onu tekrar yatırdı. Steave'in odasından gelen seslerle dışarıdaki iblislerin çığlıkları, Leesha'nın kulaklarında dolaşan kanın coşkun sesine karışıp ortadan kayboldu.

Gared'ın elleri, vücudunda özgürce dolaşırken; Leesha, sadece bir kocanın dokunabileceği yerlere dokunması için ona izin verdi. Nefesini

tuttu ve zevk içerisinde sırtı döşemeden yukarı kalktı. Gared bu fırsatı değerlendirerek kendini onun bacakları arasında konumlandırdı. Leesha, onun, pantolonundan sıyrıldığını hissetti. Gared'in ne yapmakta olduğunu biliyordu. Onu yanından uzaklaştırması gerektiğini biliyordu. Ama içinde büyük bir boşluk hissediyor ve dünyada o boşluğu doldurabilecek tek insan da Gared'ınış gibi geliyordu.

Delikanlı tam daha ileri gitmek üzereydi ki, Leesha, annesinin zevkten çığlık attığını duyarak gerildi. Kendi yeminini bu kadar çabuk hiçe sayarsa, Elona'dan ne farkı kalacaktı? Evlilik evinin muhafazalarının üzerinden geçerken bakire olacağına yemin etmemiş miydi? Elona'ya kesinlikle benzemeyeceğine yemin etmemiş miydi? Ama işte oradaydı ve annesinin günah işlediği yerden bir metre ötede, bir delikanlıyla kızışmış hayvanlar gibi çiftleşmek üzereydi.

Bruna'nın, "Benim tahammül edemediğim, yemin bozanlardır," deyişi kulaklarında çınladı ve bunun üzerine, Gared'ın göğsünü sertçe itti.

"Gared, hayır, lütfen," diye fısıldadı. Gared bir an kaskatı kesildi. En sonunda Leesha'nın üzerinden kalkarak pantolonunun önünü kapattı.

"Özür dilerim," dedi Leesha, zayıf bir sesle.

"Hayır, ben özür dilerim," dedi Gared. Onu alnından öptü. "Bekleyebilirim."

Leesha, ona sıkıca sarıldı ve Gared, gitmek için kalktı. Leesha onun kalıp yanında uyumasını istiyordu ama şanslarını yeterince zorlamışlardı. Eğer birlikte yakalanırlarsa, Elona, onu sertçe cezalandırırdı**.** Kendi günahlarına rağmen, hatta belki de o yüzden cezalandırırdı.

Atölyeye açılan kapı kapandığında, Leesha, içinde Gared'ın olduğu sıcak hayallerle arkasına yaslandı. Annesinin ona vereceği acı her ne olursa olsun, Gared'a sahip oldukça, bu acılara dayanabilirdi.

Kahvaltı, rahatsızlık verici bir şekilde geçti. Çiğneme ve yutma sesleri, masaya hâkim olan mutlak sessizliğin içinde, gök gürültüsü gibiydi. Söylenmeden bırakılması daha iyi olan şeylerden başka söylenecek hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Gared ve Steave baltalarını almaya giderlerken, Leesha tek kelime etmeden masayı temizledi.

"Bugün atölyede mi olacaksın Leesha?" diye sordu Gared, sonunda sessizliği bozarak. Erny, o sabah ilk defa başını kaldırdı. Kızının vereceği

cevapla ilgileniyordu.

"Bruna'ya bugün yaralılarla ilgilenmeye yardım edeceğime söz verdim," dedi Leesha ve söylerken babasına özür diler gibi baktı. Erny, anlayışla kafasını sallayıp zayıfça gülümsedi. "Peki bu daha ne kadar sürecek?" diye sordu Elona. Leesha omuz silkti. "Onlar daha iyi olana kadar sanırım." "O yaşlı cadıyla çok fazla zaman geçiriyorsun," dedi Elona.

"Senin isteğin üzerine," diye hatırlattı Leesha.

Elona kaşlarını çattı. "Bana çokbilmişlik taslama be kız." Leesha'nın içinde büyük bir öfke kabardı ama cüppesini omuzlarına geçirirken en tatlı gülümsemesini takındı. "Endişelenme anneciğim," dedi. "Onun çayından çok fazla içmem."

Steave bir kahkaha savurdu, Elona'nın gözleriyse yerinden fırladı, ancak Leesha, annesi daha cevap veremeden kapıdan fırlamıştı bile.

Gared ona yürürken eşlik etti, ancak çok geçmeden, oduncuların her sabah toplandıkları yere ulaşmışlardı ve Gared'ın arkadaşları delikanlıyı bekliyordu.

"Geç kaldın Gar," diye homurdandı Evin.

"Önüne yemek koyacak bir kadını var artık," dedi Flinn. "Bu, her erkeği geciktirir."

"Tabii uyuduysa..." diye alaycı bir karşılık verdi Ren. "Bence, bizim oğlan, kıza sadece yemek değil başka şeyler de yaptırıyordur; hem de kızın babasının gözü önünde."

"Ren doğru mu söylüyor Gar?" diye sordu Flinn. "Dün gece, baltanı koyabileceğin yeni bir yer mi buldun?"

Leesha hiddetlenerek karşılık vermek için ağzını açtı ama

Gared, onun omzuna elini koydu. "Onlara aldırma sen," dedi. "Sadece senin bağırıp çağırmanı sağlamaya çalışıyorlar."

"Onurumu koruyabilirsin en azından," diye karşılık verdi Leesha. Yaratıcı biliyordu ya, erkekler, hemen hemen her konuda kavga edebilirdi.

"Ah, hiç merak etme, elbette koruyacağım," diye söz verdi Gared. "Sadece senin bunu görmeni istemiyorum. Benim nazik bir erkek olduğumu düşünmeye devam etmeni tercih ederim."

"Naziksin *tabii*" dedi Leesha, onu yanağından öpebilmek için parmak uçlarının üstünde doğrularak. Delikanlılar bunu görünce tezahüratta bulunurken, Leesha onlara dilini çıkardı ve oradan uzaklaştı.

Leesha, Elona'ya söylediklerini Bruna'ya anlattığında, yaşlı kadın, "Aptal kız," diye mırıldandı. "Sadece bir aptal, oyun daha yeni başlarken kartlarını gösterir."

"Bu bir oyun değil, benim hayatım!" dedi Leesha.

Bruna, onun suratını yakalayıp yanaklarını öyle bir sıktı ki, Leesha'nın dudakları komik bir hal aldı. "Birazcık olsun mantıklı davranmak için bir neden daha," diye hırlayıp, ona süt rengi gözleriyle sert sert baktı.

Leesha, kendi içinde, öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. Bu kadın kimdi de onunla böyle konuşuyordu? Bruna tüm kasabayı aşağılıyor, tutuyor, vuruyor ve istediği herkesi tehdit ediyordu. Elona'dan daha mı ahlaklıydı sanki? Leesha'ya annesi hakkındaki o korkunç gerçekleri anlatırken, onun iyiliğini mi istiyordu, yoksa -tıpkı Elona'nın, Gared'la erkenden evlenip hamile kalmasını istediği gibi onu çırağı olsun diye bu şekilde yönlendirmeye mi çalışıyordu? Leesha, kendi kalbinde, bunların ikisini de istiyordu, artık itilip kakılmaktan bıkmıştı.

"Bak sen? Kimler gelmiş..." diye bir ses geldi kapıdan. "Harika çocuk."

Leesha kafasını kaldırdığında, Darsy'yi Kutsal Ev'in kapısının eşiğinde, elinde taşıdığı yakacak odunlarla gördü. Genç kadın, Leesha'ya duyduğu nefreti saklamak için hiçbir gayret sarf etmiyordu ve istediği zaman Bruna kadar korkutucu olmayı da başarıyordu. Leesha, kendisinin onun için bir tehdit oluşturmadığını anlatmaya çalışmıştı ama bu çabaları olayları daha da kötüleştirmişti sanki. Darsy, onu sevmemeye kararlı görünüyordu.

"Senin bir senede öğrendiğini, o iki günde öğrendi diye kızı suçlama," dedi Bruna, Darsy odunları yere çarpıp ağır demirden bir ocak süngüsüyle ateşi karıştırırken.

Bruna genç kadının yarasına tuz bastığı sürece, Darsy ile iyi geçinemeyeceğinden emindi Leesha. Ama, kendini meşgul tutarak yara lapaları için şifalı otları ezmeyi sürdürdü. Saldırıda yanıklara maruz kalanların bazılarının derileri iltihaplıydı ve muntazaman kontrol edilmeleri gerekiyordu. Diğer bazılarının durumu ise daha da kötüydü. Bruna, onların tedavisi için, gecenin ortasında iki kez uyandırılmıştı ama şu ana kadar, becerileri ve şifalı otları onu yüzüstü bırakmamıştı.

Bruna, Kutsal Ev'in mutlak yönetimini eline almış, Rahip Michel ve diğerlerine, sanki Milnli hizmetkârlarmış gibi emirler yağdırıyordu.

Leesha'yı yakınında tutuyor, törpü gibi sesiyle durmadan konuşuyor, yaraların doğasını anlatıp kullandığı şifalı otların özelliklerini açıklıyordu. Leesha, onun insan etini nasıl kesip diktiğini izliyor ve midesinin bu tür şeylere karşı güçlendiğini hissediyordu.

Sabah vakti geçip artık öğle saatlerine doğru yaklaşılırken, Leesha, Bruna'yı mola verip bir şeyler yemesi için zorlamak zorunda kaldı. Başkaları, yaşlı kadının zorlukla nefes alıp verişini veya elinin titremesini görmüyor olabilirdi, ama Leesha görüyordu.

"Bu kadar yeter," dedi en sonunda, havanla tokmağı Otacı Kadın'ın ellerinden kaparak. Bruna kafasını kaldırıp ona sert gözlerle baktı.

"Git ve dinlen," dedi Leesha.

"Sen kim oluyorsun da bana böyle..." diye başladı Bruna, bastonuna uzanarak.

Leesha bu numarayı biliyordu. Daha hızlı davranarak bastonu ondan önce kaptı ve Bruna'nın kancalı burnuna doğrulttu. "Eğer dinlenmezsen bir kez daha kriz geçireceksin," diye çıkıştı. "Seni dışarı çıkarıyorum ve tartışma istemiyorum! Stefny ve Darsy, işleri bir saatliğine idare edebilir."

"Orası tartışılır," diye homurdandı Bruna, ama Leesha'nın kendisini kaldırıp dışarı çıkarmasına izin verdi.

Güneş, gökyüzünde tepeye çıkmıştı ve Kutsal Ev'in yanındaki çimenlik gür, sağlıklı ve yeşildi; tabii, ateş iblislerinin kararttığı birkaç yerin dışında. Leesha yere bir battaniye serdi ve Bruna'yı yavaşça üzerine oturttu. Ona özel çayından ve geriye kalan birkaç dişini fazla zorlamayacak olan yumuşak ekmeklerden getirdi.

Bir süre, huzurlu bir sessizlik içinde oturup ılık ilkbahar güneşinin tadını çıkardılar. Leesha, Bruna'yı annesiyle karşılaştırmasının haksızlık olduğunu düşündü. Elona'yla beraber güneşin altında böyle huzur içinde en son ne zaman oturmuşlardı? Ya da hiç oturmuşlar mıydı?

Törpü sesi gibi bir horultu duyunca döndü ve Bruna'nın horlamakta olduğunu gördü. Gülümsedi ve kadının şalını alıp üzerine örttü. Bacaklarını şöyle bir gerip etrafına bakınca, Saira ve Mairy'nin yakınlarda bir yerde, çimenlere oturmuş, dikiş diktiklerini gördü. Kızlar ona el sallayıp, oturdukları yere çağırdılar. Leesha, oturmaya geldiğinde de, örtülerinin üstünde kayarak ona yer açtılar.

"Otacılık nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu Mairy.

"Yorucu," dedi Leesha. "Brianne nerede?"

Kızlar birbirlerine bakıp kıkırdadılar. “Evin’le beraber ağaçlıktalar,” dedi Saira.

Leesha, hoşnutsuz bir ses çıkardı. “O kızın da sonu Klarissa gibi olacak,” dedi.

Saira omuz silkti. “Brianne, ‘Denemediğin bir şeyi hor göremezsin,’ diyor.”

“Denemeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Leesha.

“Beklememek için hiçbir nedenin olmadığını düşünüyorsundur,” dedi Saira. “Jak benden alınmadan önce ben de öyle düşünürdüm. Şimdi ise, o ölmeden önce onunla bir kez birlikte olmuş olmak için her şeyimi veririm. Hatta onun çocuklarını doğurmuş olmak için bile.”

“Üzgünüm,” dedi Leesha.

“Sorun değil,” dedi Saira hüzünle. Leesha ona sarıldı ve Mairy de onlara katıldı.

“Ah, ne kadar tatlı!” diye bir bağırış geldi arkalarından. “Ben de sarılmak istiyorum!” Kızlar kafalarını kaldırdıkları anda Brianne onların arasına daldı ve kahkahalar atarak devrildiler.

“Bugün bakıyorum da neşen yerinde,” dedi Leesha.

“Ağaçlıklarda hareketli eğlenceler yaşamak böyle yapar insanı,” diye karşılık verdi Brianne, göz kırparak. Leesha’yı dirseğiyle dürttü. “Ayrıcaaa,” dedi, “Eeevin da bana bir sır verdi!”

“Anlatsana!” diye hep bir ağızdan bağırdı üç kız.

Brianne kahkaha atarak gözlerini Leesha’ya çevirdi. “Belki sonra,” dedi. “Kocakarının yeni çırağı nasıllarmış bugün bakalım?”

“Bruna ne düşünürse düşünsün ben onun çırağı değilim,” dedi Leesha. “Gared ve ben evlendiğimizde babamın atölyesini işleteceğim. Burada hastalara yardım ediyorum o kadar.”

“Ben olacağıma sen ol daha iyi,” dedi Brianne. “Otacılık zor bir işe benziyor. Berbat görünüyorsun. Dün gece yeterince uyuyabildin mi?”

Leesha kafasını olumsuz anlamda salladı. “Ateşin yanındaki döşemeler bir yatak kadar konforlu değil.”

“Eğer yorgan olarak Gared’ı kullanabilecek olsaydım döşemenin üzerinde uyumak beni rahatsız etmezdi,” dedi Brianne.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu Leesha. “Aptal numarası yapma Leesh,” diye karşılık verdi Brianne sinirli bir sesle. “Biz senin arkadaşınız.”

Leesha püfledi. “Eğer şeyi ima ediyorsan...!”

“Çıkar ağzındaki baklayı Leesha,” dedi Brianne. “Gared’ın dün gece sana sahip olduğunu biliyorum. Bu konuda bize karşı dürüst olursun sanmıştım.”

Saira ve Mairy nefeslerini tuttu. Leesha’nın ise gözleri yerinden fırladı. Suratı kızarmıştı. “Sahip mahip olmadı!” diye bağırdı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Evin,” diyerek gülümsedi Brianne. “Gared’ın tüm gün böbürlenip durduğunu söyledi.”

“O zaman Gared pis bir yalancı!” diye bağırdı Leesha. “Ben öyle etrafta bir sürtük gibi dolaşıp... “

Brianne’in suratı asıldı ve Leesha heyecanlanıp elini ağzına götürdü. “Brianne,” dedi. “Özür dilerim! O anlamda söylememiştim... “

“Hayır bence o anlamda söyledin,” dedi Brianne. “Bugün dürüstçe söylediğin tek şey buydu.”

Kız kalkıp eteklerini topladı. O her zaman sahip olduğu neşeli hali kaybolmuştu. “Gelin kızlar,” dedi. “Havanın daha temiz olduğu bir yere gidelim.”

Saira ve Mairy birbirlerine, sonra da Leesha’ya baktılar ama Brianne çoktan yürümeye başlamıştı bile. Hızla toparlanıp onu takip ettiler. Leesha bir şey söylemek için ağzını açtıysa da tıkanır gibi oldu, ne diyeceğini bilemiyordu.

O sırada, “Leesha!” diye bir haykırış geldi Bruna’dan. Leesha dönüp baktığında, yaşlı kadının bastonuna tutuna tutuna ayağa kalkmaya uğraştığını gördü. Giden arkadaşlarına kederli gözlerle bakıp yaşlı kadına yardım etmeye koştu.

Gared ve Steave eve doğru ağır ağır yürürlerken, Leesha sabırsızca onları bekliyordu. Baba ve oğlu espriler yapıp gülerken, Leesha onların bu neşeli halinde, ihtiyaç duyduğu kuvveti buldu. Eteklerini iki yanında yumruk yaptığı elleriyle toplayarak uzun adımlarla onlara doğru yürüdü.

“Leesha!” diye selamladı Steave; alay eder gibi bir gülüşü vardı. “Benim müstakbel gelinim nasılmış bugün?” Adam, bir kucaklamayla onu saracakmış gibi kollarını genişçe açtı.

Leesha ise onu umursamadı. Doğrudan doğruya Gared’a yürüdü ve suratına sertçe bir tokat indirdi.

“Hey!” diye haykırdı Gared.

“Oh ho!” diye kahkaha attı Steave. Leesha, annesinin o sert bakışlarını üzerine dikince, adam ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı.

“Görüyorum ki konuşacaklarınız var,” dedi. “Sizi yalnız bırakayım.” Gared’a bakıp gözünü kırptı. “Her zevkin bir bedeli vardır,” diye öğüt verdi giderken.

Leesha, hızla Gared’a dönüp yine elini savurdu. Ama bu sefer Gared, onun bileğini yakalayıp sertçe sıktı. “Leesha, dur!” dedi.

Leesha, bileğindeki acıyı umursamadan dizini delikanlının kasıklarına geçirdi. Kalın eteği darbeyi yumuşatsa da, bu darbeyle Gared sımsıkı tuttuğu Leesha’nın bileğini bırakarak yere devrildi. Yerde acıyla kıvranırken kasıklarını tutuyordu. Leesha ona tekme üstüne tekme atmaya başladı ama Gared bir kas yığınıydı ve elleriyle de, vücudunun hassas olan tek noktasını koruyordu.

“Leesha, Nüve aşkına, senin sorunun ne?” diyerek nefes nefese çıkıştı Gared, ama Leesha ağzına tekmeyi geçirince sözleri yarıda kaldı.

Gared bunun üzerine öfkeyle hırladı ve Leesha tekme atmak üzere bir kez daha hamle yapınca, Gared onun ayağını yakalayıp yukarı doğru iterek ayaklarını yerden kesti. Leesha sırtüstü düşerek nefesinin kesildiğini hissetti ve kendini toparlamaya fırsat bulamadan, Gared aniden üstüne atılıp kollarını kavrayarak onu adeta yere mıhladı.

“Delirdin mi sen?!” diye bağırdı, Leesha onun altından kurtulmaya çalışırken. Delikanlının yüzü şaşkınlıktan mosmor olmuş, gözleri nemlenmişti.

“Nasıl yaparsın?” diye çığlık attı Leesha. “Seni nüvelik çocuğu, nasıl bu kadar zalim olabilirsin?”

“Lanet gece, Leesha, ne diyorsun sen?” dedi Gared, üzerine ağırlığını daha da vererek.

“Nasıl yaparsın?” diye sordu yine Leesha. “Nasıl herkese beni dün gece bozduğun hakkında yalan söylersin?”

Gared gerçekten de bu habere şaşırmış göründü. “Kim söyledi bunu sana?” diye sordu. Leesha da onun şaşkın yüz ifadesini görünce, bu yalanın ona ait olmadığını düşünüp umuda kapıldı.

“Evin, Brianne’e söylemiş,” diye cevap verdi.

“O Nüve çocuğunu öldüreceğim,” diye hırladı Gared, ağırlığını Leesha’nın üzerinden çekerek. “Çenesini kapalı tutacağına söz vermişti.”

“Öyleyse doğru mu?!” diye çığlık attı Leesha. Dizini sert bir şekilde yine delikanlının kasıklarına geçirdi ve Gared, adeta uluyarak üzerinden yuvarlandı. Leesha bu sırada Gared’ın ulaşabileceği yerden hızlıca kalkmış, yeniden yakalamasına şans tanımamıştı.

“Neden?” diye sordu. “Neden öyle bir yalan söyledin ki?”

“Basit bir oduncu muhabbeti,” diye inledi Gared. “Önemli bir şey değildi.”

Leesha, hayatında hiç tükürmemişti ama ona tükürdü. “Önemli bir şey değil miydi?!” diye bağırdı. “Önemli olmayan bir şey için mi tüm hayatımı mahvettin yani?!”

Gared ayağa kalktı ve Leesha geriledi. Delikanlı ellerini yukarı kaldırdı ve mesafesini korudu.

“Hayatın mahvolmadı,” dedi.

“Brianne biliyor!” diye bağırarak cevap verdi Leesha. “Saira ve Mairy de biliyor! Yarına kalmadan tüm köy biliyor olacak!”

“Leesha...” diye başladı Gared.

“Başka kaç kişi biliyor?” diye sözünü kesti Leesha.

“Ne?”

“Başka kaç kişiye söyledin seni salak?!” diye çığlık attı Leesha.

Çocuk, ellerini ceplerine soktu ve gözlerini yere çevirdi. “Sadece diğer odunculara,” dedi.

“Lanet gece! HEPSİNE mi?!” Delikanlının üzerine koşup yüzünü tırmalamaya giriştiyse de Gared, Leesha’nın ellerini yakalamayı başardı.

“Sakin ol!” diye bağırdı. Elleriyle, Leesha’nın kollarını mengene gibi sıkınca, Leesha aşağı doğru bir acı dalgası yayıldığını hissederek kendine geldi.

“Canımı yakıyorsun,” dedi Leesha, olabildiğince sakin bir şekilde.

“Böylesi daha iyi,” dedi Gared, onu bırakmasa da ellerini hafifçe gevşeterek. “Hayalara gelen bir tekme kadar acı verdiğinde şüpheliyim tabii.”

“Hak ettin ama,” dedi Leesha.

“Sanırım ettim. Peki şimdi medenice konuşabilir miyiz?”

“Eğer beni bırakırsan,” diye karşılık verdi Leesha.

Gared kaşlarını çattı, sonra onu hızlıca bırakarak, tekme mesafesinden uzağa kaçtı.

“Yalan söylediğini herkese açıklar mısın?” diye sordu Leesha.

Gared kafasını hayır anlamında salladı. “Yapamam Leesh. Yaparsam bir aptal gibi görünürüm.”

“Benim bir fahişe olarak görünmem daha mı iyi?” diye karşılık verdi Leesha.

“Sen fahişe değilsin ki Leesh. Biz sözlüyüz. Sen Brianne değilsin ki.”

“İyi,” dedi Leesha. “Belki ben de birkaç yalan söylerim o zaman. Arkadaşlarına, bu işi yapamayacak kadar sertleşemediğini söylersem ne derler acaba?”

Gared, dev ellerinden birini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Bunu yapmak istemezsin Leesha. Sana karşı sabırlı olmaya çalışıyorum ama eğer böyle yalanlar yayarsan, yemin ederim...”

“Ama benim hakkımda yalan söylemende bir sorun yok öyle mi?” diye sordu Leesha.

“Evlendiğimiz zaman bir önemi kalmayacak,” dedi Gared. “Herkes unutacak.”

“Seninle evlenmiyorum,” dedi Leesha ve birden, üstünden dev bir yükün kalktığını hissetti.

Gared tehditkâr bir bakış attı. “Başka seçeneğin yok ki,” dedi. “Seni şimdi başka birisi alsa bile, mesela o kitap kurdu Jona ya da bir başkası, onu yere gömerim. Ormancı Çukuru’nda hiç kimse benim olanı benden alamaz.”

“Söylediğin yalanı tepe tepe kullan,” dedi Leesha, Gared onun gözyaşlarını görmesin diye yüzünü çevirerek, “çünkü, senin bu yalanı gerçeğe dönüştürmene izin vereceğime, kendimi geceye veririm daha iyi.”

O akşam Leesha, yemeği hazırlarken gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Gared ve Steave’in ağızlarından çıkan her sözcük, kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. Bir önceki gece, Gared tarafından baştan çıkarılmıştı. Bunun ne anlama geleceğini bilmesine rağmen, neredeyse ona izin de verecekti. Gared’ı geri çevirmek ona acı vermişti ama, iffetinden vazgeçip vazgeçmemeye kendisinin karar vermesi gerektiğini düşünmüştü. Gared’ın ona sahip olması şöyle dursun, bunu sadece tek bir kelimeyle yapabileceğini hayal dahi etmemişti.

“İyi ki de Bruna’yla bu kadar zaman geçiriyorsun,” diye bir fısıltı geldi kulağına. Dönüp baktığında Elona’nın orada durup yılışık yılışık sırıttığını

gördü.

“Düğün gününde, karnının burnunda olmasını istemeyiz,” diye devam etti Elona.

O sabah yaptığı ‘çay’ esprisinden pişmanlık duyan Leesha, cevap vermek için ağzını açtı. Ancak daha cevap vermeye fırsat bile bulamadan, annesi kıs kıs gülerek dönüp gitti.

Leesha, annesinin tabağına tükürmüştü; Gared ve Steave’inkine de. Onlar yemeklerini yerken, boş bir tatmin duygusu hissetti.

Akşam yemeği korkunçtu. Steave, annesinin kulağına bir şeyler fısıldıyor, Elona ise duydukları karşısında kıs kıs gülüyordu. Gared, yemek boyunca Leesha’ya dik dik baktıysa da Leesha ona bakmayı reddediyordu. Bakışlarını tabağından ayırmadan, tıpkı yanında oturan babası gibi, gönülsüz bir şekilde yemeğini karıştırıp duruyordu.

Gared’ın söylediği yalandan haberdar değilmiş gibi görünen tek kişi Erny’ydi. Leesha buna şükrediyor ama bu durumun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Zira bu yalanla onu mahvetmek isteyen çok fazla insan vardı.

Olabildiğince erken bir şekilde masayı terk etti. Gared oturmaya devam etse de, Leesha, delikanlının gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Yemekten sonra Gared atölyeye geçtiğinde, Leesha onu içeri kilitledi ve az da olsa kendini güvende hissetti.

Daha önceki birçok gece gibi, ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Kalktığında, kendini hiç uyumuş gibi hissetmiyordu. Annesi, Steave’in odasına bir gece ziyareti daha yapmıştı ama Leesha, iblislerin çıkardığı çirkin seslerin kakofonisini bastıran inlemeleri duyduğunda, kendini sadece uyuşmuş hissetti.

Gared da, atölyeden eve açılan kapının sürgülenmiş olduğunu keşfedince gece geç vakitte gürültü yapmıştı. Kapıyı birkaç kez daha zorladıktan sonra bu işten vazgeçtiği zaman, Leesha zalim bir şekilde gülümsemişti.

Kahvaltıda yiyecekleri yulaf lapasını ocağın üstüne koyarken, babası gelip alnına bir öpücük kondurdu. Günlerdir ilk defa yalnız kalmışlardı. Zaten yıkılmış halde olan babası, bir de Gared’ın yalanlarını duyunca kim bilir kendini nasıl hissedecekti? Daha önce olsa belki ona inanabilirdi,

ancak karısının ihaneti hâlâ tazeyken, babasının kimseye verecek güveni kalmamış olsa gerekti.

“Bugün yine hastaları mı iyileştireceksin?” diye sordu Erny. Leesha kafasını evet anlamında salladığında, Erny gülümsedi ve, “Bu iyi,” dedi.

“Atölye için fazla zaman ayıramadım, üzgünüm,” dedi Leesha.

Adam, kızının kollarını tutup gözlerine bakarak, “İnsanlar her zaman kâğıttan daha önemlidir Leesha,” diye karşılık verdi.

“Kötü olanlar bile mi?” diye sordu Leesha.

“Kötü olanlar bile,” diye onayladı babası. Adamın gülümsemesi acı da içeriyordu ama cevabında ne bir duraksama, ne de bir şüphe vardı. “Bulabildiğin en kötü kalpli insanı bulsan bile, yine de geceleri pencereden baktığında ondan daha da kötüsünü görürsün.”

Leesha ağlamaya başlayınca babası ona sarıldı. Arkaya öne hafifçe sallanırlarken, babası başım okşadı. “Seninle gurur duyuyorum Leesh,” diye fısıldadı. “Kâğıt üretmek benim hayalimdi. Eğer sen başka bir yol seçersen, muhafazalar bozulmaz, merak etme.”

Leesha, babasına sımsıkı sarılarak gömleğini gözyaşlarıyla ıslattı. “Seni seviyorum baba,” dedi. “Ne olursa olsun, asla bundan şüphe duyma.”

“Hiçbir zaman duyamam zaten, gün ışığım,” dedi Erny. “Ben de seni her zaman seveceğim.”

Leesha, babasına uzunca bir süre sarıldı. Babası, dünyada geriye kalan tek arkadaşıydı.

Gared ve Steave kapıda çizmelerini giyerlerken, Leesha kapıdan hızlı adımlarla çıktı. Kutsal Ev’e doğru giderken herkesten kaçınmayı umut etmişti, ancak Gared’ın arkadaşları hemen dışarıda bekliyordu. Onu ıslıklar ve uğultularla karşıladılar.

“Sen ve annenin, Gared’la Steave’i, çalışmaları gereken saatte hâlâ yatakta tutmadığınızdan emin olmak için gelmiştik!” diye bağırdı Ren. Leesha’nın yüzü kıpkırmızı kesildi ama onları ite ite kendine yol açıp aceleyle aralarından geçerken hiçbir şey demedi. Arkasından gelen kahkahalar, yüreğini bir bıçak gibi kesiyordu.

İnsanların dik bakışlarını ve yanlarından geçerken fısıldaşmalar duyduğunu kafasından uydurduğunu sanmıyordu. Kutsal Ev’in güvenliğine doğru aceleyle yürüdü. Ancak oraya vardığında, Stefny kapıda durarak geçiş izni vermedi; sanki Leesha babasının kâğıt yaparken kullandığı

maddeler yüzünden leş gibi kokuyormuşçasına, burun delikleri açılıp kapanıyordu kadının.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Leesha. “İzin ver geçeyim. Bruna’ya yardım etmek için geldim.”

Stefny kafasını salladı. “Bu kutsal yeri, günahınla lekeleyemeyeceksin,” dedi, hor gören bir edayla.

Leesha iyice gerilip dimdik durdu. Stefny’den birkaç santim daha uzundu ama yine de kendini bir kedinin önündeki fare gibi hissediyordu. “Ben hiçbir günah işlemedim,” dedi.

“Hah!” diye güldü Stefny. “Gared’la beraber geceleri ne haltlar yediğinizi tüm kasaba biliyor. Senin için umutlarım vardı kızım. Ama annenin kızıymışsın.”

Leesha cevap vermeye zaman bulamadan, içeriden Bruna’nın, “Ne oluyor burada?” diyen boğuk sesi geldi.

Mağrur bir şekilde arkasına dönen Stefny, yaşlı Otacı’ya baktı. “Bu kız bir fahişe. Onun, Yaratıcı’nın evine girmesine izin vermeyeceğim.”

“İzin *vermeyecek misin?”* diye sordu Bruna. “Şimdi de Yaratıcı mı oldun başımıza?”

“Bu kutsal mekânda tanrımıza ve dinimize hakaret etmeye kalkma yaşlı kadın,” dedi Stefny. “O’nun sözleri, herkesin görmesi için buraya yazılmıştır.” Her yere yanında taşıdığı deri kaplı Kutsal Kitap’ını kaldırdı. “İblis belasını zina ve fuhuş yapanlar yüzünden üzerimizde taşıyoruz; bu sürtükle annesi de zinacının ta kendisi.”

“Peki kızın suçunun ispatı nerede?” diye sordu Bruna. Stefny gülümsedi. “Gared, işledikleri günahları, dinleyen herkese övünerek anlattı,” dedi.

Bruna hırlayıp birdenbire öne atıldı ve asasını Stefny’nin kafasına geçirerek kadını yere düşürdü. “Bir delikanlının sözlerinden başka hiçbir ispatın olmadan kızı mahkûm mu ediyorsun?” diye bağırdı. “Erkeklerin böbürlenmelerinin, o sözleri taşıyan nefesleri kadar değeri yoktur, sen de bunu çok iyi biliyorsun!”

“Annesi kasabanın fahişesi, bunu herkes biliyor,” dedi Stefny hor gören bir tavırla. Kadının alnından bir kan damlası süzüldü. “Bu köpek yavrusu, sürtük anasından niye farklı olsun ki?”

Bruna, asasıyla Stefny’nin omzuna vurunca kadın acıyla bağırdı.

“Hey!” diye haykırdı Smitt, olay yerine koşarak. ‘Yeter!” Rahip Michel de aceleyle geldi. “Burası Yaratıcı’nın Evi, Angiers’taki bir meyhane değil

“

“Bu, kadınlar arasında bir mevzu... Eğer aklınız varsa karışmazsınız!” diye kestirip attı Bruna, adamların yelkenlerinin havasını indirerek. Stefny’ye geri döndü. “Hadi anlat onlara, yoksa senin günahını ben mi açığa vurayım?” diye bağırdı.

“Benim hiçbir günahım yok, seni yaşlı karga!” dedi Stefny.

“Bu köydeki her çocuğu ben doğurttum,” diye cevapladı Bruna, adamların duyamayacağı bir şekilde kısık sesle konuşarak. “Ve kim ne derse desin, olaylar, elimdeki bir bebek kadar bana yakın olduğunda gayet iyi görürüm.”

Beti benzi atan Stefny kocasıyla Rahip’e döndü. “Siz karışmayın!” diye bağırdı.

“Nüve beni alırsa ancak!” diye bağırdı Smitt. Bruna’nın asasını yakalayıp karısının üstünden çekti. “Buraya bak kadın!” dedi Bruna’ya. “Otacı da olsan, başka bir şey de olsan, etrafta dolaşıp istediğin kişiye vurup duramazsın böyle!” “Ama senin karın etrafta dolaşıp dilediği herkesi suçlayabilir öyle mi?” diye çıkıştı Bruna. Asasını adamın ellerinden kapıp kafasına indirdi.

Smitt arkaya doğru yalpaladı ve kafasını ovuşturdu. “Pekâlâ,” dedi, “iyi davranmayı denedim.”

Smitt, bu cümleyi genellikle, kollarını sıvayıp yapılı birini meyhanesinden dışarı fırlatmadan hemen önce söylerdi. Uzun boylu bir adam değildi ancak bodur gövdesiyle güçlü bir erkekti; ayrıca yıllar boyunca sarhoş oduncularla uğraşmış olmasından gelen bir tecrübeye de sahipti.

Bruna kalın kaslara sahip bir oduncu değildi ama biraz olsun bile korkmuş görünmüyordu. Smitt ona doğru hızla yaklaşırken, yaşlı kadın yerinden kımıldamadı.

“İyi o zaman!” diye haykırdı. “Dışarı at beni! Otları da kendin karıştır! Sen ve Stefny, kan kusan, iblis ateşine yakalananları kendiniz iyileştirirsiniz artık! Hazır işe el atmışken bebeklerinizi kendiniz dünyaya getirirsiniz! Kendi ilaçlarınızı kendiniz kaynatırsınız! Alevçubuklarınızı kendiniz yaparsınız! Neden kocakarıya katlanmak zorunda kalasınız ki?” “Neden gerçekten de?” diye sordu Darsy. Smitt’e doğru ağır adımlarla yürürken herkes ona baktı.

“Otları karıştırmakta ve bebekleri dünyaya getirmekte onun kadar iyiyim,” diye devam etti.

“Hah!” dedi Bruna. Smitt bile Darsy’ye şüpheyle bakıyordu.

Kadın, Bruna’yı duymazdan geldi. “Ben derim ki; artık değişim zamanı geldi. Bruna gibi yüz yıllık bir deneyimim olmayabilir, ama en azından etrafta dolaşıp her önüme çıkanı tehdit etmem.”

Smitt çenesini kaşıdı ve bakışlarını Bruna’nın olduğu tarafa çevirdi. Yaşlı kadın kıs kıs gülüyordu.

“Neden olmasın,” diye meydan okudu. “Dinlenmeye ihtiyacım var zaten. Ama sakın ola, kesmesi gerekeni dikip de dikmesi gerekeni kestiği zaman yalvar yakar kulübeme gelmeyin.”

“Belki de Darsy, bir fırsatı hak ediyordur,” dedi Smitt.

“Bu konu da halloldu öyleyse!” dedi Bruna, asasını yere vurarak. “Kasabanın geri kalanına, tedavi için artık nereye gideceklerini söylemeyi unutmayın. Kulübemdeki huzur için size teşekkür edeceğim!”

Yaşlı kadın Leesha’ya döndü. “Gel kızım, yaşlı bir kocakarının evine yürümesine yardım et.” Leesha’nın koluna girdi ve beraberce kapıya yöneldiler.

Stefny’nin önünden geçerlerken, Bruna durdu ve asasını kadına doğrultarak, sadece üçünün duyabileceği bir fısıltıyla, “Bu kızın aleyhinde tek bir kelime daha söylersen ya da söylettirirsen, tüm kasaba senin utancını bilecek.”

Bruna’nın kulübesine varana kadar, Stefny’nin o dehşet dolu bakışları Leesha’nın zihninden hiç çıkmadı.

İçeri girdiklerinde, Bruna ona hızlıca döndü.

“Evet kızım? Anlat bakayım, söylenen doğru mu?” diye sordu.

“Hayır!” diye haykırdı Leesha. ‘Yani, biz neredeyse... ama ona durmasını söyledim ve o da durdu!”

Söyledikleri kulağa pek inandırıcı gelmiyordu. Leesha da bunun farkındaydı. Her yanını büyük bir dehşet duygusu kapladı. Onun için kendini ortaya atan bir tek Bruna vardı.

Eğer bu yaşlı kadın da onun bir yalancı olduğunu düşünecek olursa, kederinden ölebilirdi Leesha.

“Eğer... eğer isterseniz, orama bakabilirsiniz,” dedi, yanakları kızararak. Sonra da bakışlarını yere çevirdi ve ağlamamak için gözlerini kıstı.

Bruna homurdandı ve kafasını salladı. “Sana inanıyorum kızım.”

“Neden?” diye sordu Leesha, neredeyse yalvarır gibi. “Neden Gared öyle yalan söyledi ki?”

“Kızların kasabadan kovulmasına sebep olacak şeylerin aynısını yaptıklarında delikanlılar övgü alır da ondan,” dedi Bruna. “Erkekler, ön taraflarından sarkan solucanları hakkında diğerlerinin ne düşündüğüne büyük önem verirler de ondan. Gared, neye sahip olduğundan haberi olmayan, adi, zarar verici, odun kafalı bir pislik de ondan.”

Leesha tekrar ağlamaya başladı. Ezelden beridir ağlıyormuş gibi hissediyordu. Şüphesiz, bir vücut, bu kadar çok gözyaşını taşıyamazdı.

Bruna kollarını açtı ve Leesha kendini bu kolların arasına bıraktı. “Geçti kızım, geçti,” dedi yaşlı kadın, “içindekilerin hepsini akıt, sonra ne yapacağımızı düşünürüz.”

Leesha çay yaparken, Bruna’nın kulübesine sessizlik hâkimdi. Vakit hâlâ erkendi ama Leesha kendini tamamen tükenmiş hissediyordu. Hayatının geri kalanını Ormancı Çukuru’nda yaşamayı nasıl umut edebilirdi ki?

Rizon Kalesi yalnızca bir hafta uzaklıkta, diye düşündü. *Binlerce insan var Orada hiç kimse Gared’ın yalanlarını duyamaz. Klarissa’yı bulurum ve...*

Ve ne? Bunun bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu. Onu Rizon’a götürecek bir Ulak bulabilse bile, açık yolda geçirilecek bir haftanın düşüncesi bile kanının dehşetle donmasına yetmişti. Rizonlular çiftçi bir halktı zaten, okuryazarlığı ya da kâğıt imalatı konusunda bildikleri hiçbir işe yaramazdı. Belki de yeni bir koca bulabilirdi ama kaderini bir başka erkeğe teslim etme düşüncesi onu pek rahatlatmadı.

Bruna’ya çayını getirdi. Yaşlı kadının bir cevabı olabileceğini umut etse de, Otacı Kadın hiçbir şey söylemedi. Leesha onun sandalyesinin yanında çömelmiş bir şekilde dururken, kadın sessizce çayını yudumladı.

“Ne yapacağım?” diye sordu Leesha. “Burada sonsuza kadar saklanamam ki.”

“Bu işi yapabilirsin,” dedi Bruna. “Darsy istediği kadar övünsün. Ona öğrettiğim şeylerin yüzde birini bile öğrenemedi. Ben de ona bildiklerimin yüzde birini öğretmemiştim zaten. Yakında, ahali kapıma gelip, yardım edeyim diye yalvaracaktır. Sen burada kal. Göreceksin, bir sene sonra

Ormancı Çukuru'nun halkı sensiz nasıl idare edebildiklerini hatırlayamayacak bile."

"Annem buna asla izin vermez," dedi Leesha. "Beni Gared'la evlendirmeyi kafasına taktı bir kere."

Bruna, onaylar bir şekilde kafasını salladı. "Öyle olmalı. Steave'den erkek bir evlat doğuramadığı için kendini hiç affetmedi. Kendi hatalarını sana düzelttirmeye kararlı."

"Bunu yapmayacağım," dedi Leesha. "Gared'ın bana dokunmasına izin vereceğime, kendimi geceye veririm daha iyi." Her kelimeyi içinden gelerek söylediğine hayret etmişti.

"Çok cesursun tatlım," dedi Bruna, ancak sesinin tonunda bir küçümseme vardı. "Bir delikanlının yalanı ve anne korkun yüzünden hayatını feda etmen çok cesurca."

"Ondan korkmuyorum!" dedi Leesha.

"Sadece, şerefini iki paralık eden delikanlıyla evlenmeyeceğini söylemekten mi korkuyorsun o zaman?"

Leesha, uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra başını olumlu bir şekilde salladı. "Haklısın," dedi. Bruna homurdandı.

Leesha ayağa kalkmıştı. "Sanırım bunu söyleyip kurtulmam en iyisi olacak," dedi. Bruna ise hiçbir şey söylemedi. Leesha kapıya geldiğinde durdu ve dönüp arkasına baktı. "Bruna?" diye sordu. Yaşlı kadın yeniden homurdandı. "Stefny'nin işlediği günah neydi?"

Bruna çayından bir yudum aldı. "Smitt'in üç güzel çocuğu var," dedi kadın.

"Dört," diye düzeltti Leesha.

Bruna kafasını salladı. "Stefny'nin dört tane var," dedi. "Smitt'inse üç tane."

Leesha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama bu nasıl olur?" diye sordu. "Stefny meyhaneden asla ayrılmaz, bir tek Kutsal Ev'e..dedi ve nefesini tuttu.

"Kutsal *Adamlar,"* dedi Bruna. "Onlar da erkek sonuçta."

Leesha, eve yavaşça yürüdü. Söyleyeceklerini iyice düşünmeye çalışsa da, sonuçta hangi kelimeleri kullanacağının herhangi bir önemi olmadığını

biliyordu. Önemli olan tek şey, Gared'la evlenmeyecek olması ve annesinin buna göstereceği tepkiydi.

Eve girdiğinde, gün batımı yaklaşmıştı. Gared ve Steave, kısa süre sonra ormandan geri dönecekti. Onlar gelmeden, bu işi bitirmeliydi.

"Bu sefer gerçekten de her şeyi berbat ettin," dedi annesi, o içeri girdiğinde. "Kızım, kasabanın şırfıntısı olmuş."

"Ben şırfıntı değilim," dedi Leesha. "Gared yalan söylüyor."

"Bacaklarını kapalı tutamadın diye onu suçlamaya kalkma!" diye çıkıştı Elona.

"Onunla yatmadım," dedi Leesha.

"Hah!" diye öfkeyle bağırdı Elona. "Beni sakın aptal yerine koymaya çalışma Leesha. Ben de bir zamanlar genç oldum."

"Sen bu hafta, her g*ece genç* oldun," diye karşılık verdi Leesha. "Ve Gared da hâlâ bir yalancı."

Elona patlattığı tokatla onu yere devirdi. "Benimle sakın böyle konuşma seni küçük fahişe!" diye çığlık attı.

Leesha, hareket etmeden yerde kalakaldı. Eğer hareket ederse annesinin yeniden vuracağını biliyordu. Yanağının sanki dağlanmış gibi yandığını hissetti.

Kızının karşılık veremediğini gören Elona, derin bir nefes aldı ve sakinleşmiş göründü. "Ama bir önemi yok," dedi. "O geri zekâlı baban seni fazla şımartmıştı, havanın sönmesi iyi oldu. Yakında Gared'la evlenirsin, ahali de eninde sonunda fısıldaşmaktan yorulup dedikoduyu bırakır."

Leesha söyleyeceği şeyi söylemeden önce kendini hazırladı. "Onunla evlenmeyeceğim," dedi. "O yalancının teki, onunla evlenmeyeceğim."

"Hayır, bal gibi de evleneceksin," dedi Elona. "Evlenmeyeceğim," diye karşılık verdi Leesha; düştüğü yerden doğrulup ayağa kalkarken bu sözler ona güç veriyordu. "Evlilik yemini etmeyeceğim, senin de beni buna zorlamak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Göreceğiz bakalım," dedi Elona, kemerini bir hamlede belinden çıkartarak. Kalın, deri bir kemerdi bu. Metalden bir tokası vardı ve Elona onu beline bol gelecek şekilde takıp her zaman üzerinde taşırdı. Leesha ise, annesinin bu kemeri üzerinde taşımasının tek sebebinin, kendisini istediği zaman dövebilmek olduğunu düşünürdü.

Elona, elinde kemeriyle, Leesha'nın üzerine yürüdü. Leesha ise bir çığlık atıp hemen mutfağa kaçtı; içeri girer girmez de, mutfağın aslında kaçılacak

en son yer olduğunu acıyla anladı. Giriş ve çıkış için sadece tek bir kapısı vardı.

Kemerin tokası, önce elbisesini, sonra da sırtını kestiği an, Leesha acı bir çığlık attı. Elona kemeri tekrar savurduğundaysa, umutsuzca kendini annesinin üzerine attı. Zeminde yuvarlanırlarken kapının açıldığını işitti; bu Steave'in sesiydi.

Aynı zamanda, atölyeden de sorgulayan bir haykırış yükselmişti.

Elona, bu dikkat dağınıklığından yararlanarak kızının suratına sıkı bir yumruk indirdi. Sonra tek hamlede ayakları üzerinde doğruldu ve kemeriyle Leesha'yı bir kez daha kırbaçlayarak kızın dudaklarından bir çığlık daha çekip kopardı.

"Nüve aşkına, ne oluyor burada?!" diye bir haykırış geldi kapı eşiğinden. Leesha kafasını kaldırıp baktığında, mutfağa girmeye çalışan, ama Steave'in kalın kolu tarafından engellenen babasını gördü.

"Yolumdan çekil!" diye bağırdı Erny.

"Bu onların arasında," dedi Steave, sırıtarak.

"Burası benim evim ve sen bir misafirsin!" diye bağırdı Erny. "Yolumdan çekil!"

Steave hareket etmeyince Erny adama bir yumruk indirdi.

Herkes donup kalmıştı. Steave'in bu yumruğu hissedip hissetmediği pek görülmüyordu bile. Bu bir anlık sessizliği kahkahasıyla bozan Steave, Erny'yi neredeyse hiç gayret sarf etmeden şöyle bir itekleyerek ortak odanın içine doğru savurdu.

"Siz bayanlar, anlaşmazlıklarınızı aranızda halledersiniz," dedi, gözünü kırparak. Annesi, Leesha'nın üzerine bir kez daha çullanırken, adam kapıyı çekip kapattı.

Leesha, babasının atölyesindeki arka odada sessizce ağlıyor, kesiklerini ve yaralarını temizlemeye çalışıyordu. Gerekli şifalı otlara sahip olsaydı daha fazlasını yapabilirdi, ancak tek sahip olduğu soğuk su ve bir parça bezdi.

Çektiği işkenceden hemen sonra atölyeye kaçmış, kapıları içeriden kilitlemiş, babasının kapıyı hafifçe tıklatmalarını bile görmezden gelmişti. Yaralarım temizlemeyi bitirdikten sonra, döşemenin üzerine uzanıp dizlerini göğsüne doğru çekti. Acı ve utançla titriyordu.

“Kanadığın gün Gared’la evleneceksin,” diye dayatmıştı Elona. ‘Yoksa, evlenene kadar bunu her gün yapacağız.”

Leesha, annesinin bunu yapacağını biliyordu; ayrıca Gared’ın yaydığı söylenti, çoğu insanın, evlilikleri konusunda ısrarlı olmalarına da yol açacaktı. Daha önce birçok kez olduğu gibi, Leesha’nın vücudundaki yara ve kesikleri görmezden geleceklerdi.

Evlenmeyeceğim, diye söz verdi kendine Leesha. *Kendimi geceye veririm daha iyi.*

Tam da o anda, karnı büyük bir ağrıyla kasıldı, inledi ve bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Büyük bir dehşete kapılmıştı; orasını temiz bir bezle silerken hararetle dua etti. Ancak Yaratıcı’nın acımasız bir şakası gibi, bezin üstünde kan vardı.

Çığlık attı ve evin içinden, bu çığlığına cevap veren bir ses geldi.

Kapıya vuruluyordu. “Leesha, iyi misin?” diye bağırdı babası.

Kanlı beze dehşetle bakmakta olan Leesha cevap vermedi. Daha iki gün önce kanamak için dua ederken, şimdi bu kana Nüve’den gelmiş gibi bakıyordu.

“Leesha, hemen kapıyı aç, yoksa bunu sana ödetirim!” diye çığlık attı annesi.

Leesha onu duymazlıktan geldi.

“Eğer anneni dinlemezsen ve kapıyı ben ona kadar saydığımda hâlâ açmamış olursan, Leesha, yemin ederim kırmak zorunda kalacağım!” diye gürledi Steave.

Steave saymaya başladığında, Leesha’nın içini bir korku kapladı. Adamın, kapıyı tek bir darbeyle paramparça edebileceğinden hiçbir şüphesi yoktu. Dış kapıya koştu ve bir hamlede açtı.

Neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Gökyüzü koyu, mor bir renge bürünmüştü; güneşin son ışıkları birkaç dakika içinde ufuktan kaybolacaktı.

“Beş!” diye bağırdı Steave. “Dört! Uç!”

Leesha derin bir nefes aldı ve kapıdan dışarı çıkıp koşmaya başladı.

6

Ateşin Sırları

D.S. 319

Leesha, eteklerini kaldırmış tüm gücüyle koşuyordu ancak Bruna'nın kulübesi en az bir mil ötedeydi. İçten içe, oraya zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Ailesinin bağırış çağırışları arkasından geliyor, kalbinin çarpıntısı ve koşarken ayaklarının yere vurması, bu sesleri bastırıyordu.

Vücudunun yan tarafında keskin bir acı hissetti. Sırtı ve bacakları da, Elona'nın kemerinin marifeti olan yaralar yüzünden yanıyordu. Bir an tökezleyip düşünce elleri de sıyrıklarla doldu. Acıyı umursamadan kendini ayağa kalkmaya zorladı ve saf iradesiyle öne atılarak koşmaya devam etti.

Otacı'ya giden yolu yarılamışken, güneşin ışıkları yavaş yavaş kayboldu ve gelen gece, iblisleri Nüve'den çağırdı. Yerden karanlık bir sis perdesi yükselerek, yabancı şekillere bürünmeye başladı.

Leesha ölmek istemiyordu. Bunu geç de olsa anlamıştı. Ama şimdi, geri dönmek istese bile, evi, Bruna'nın kulübesinden çok daha uzaktaydı ve arada da başka hiçbir şey yoktu. Erny, kimyasalların kokusundan dolayı kendisine gelen şikâyetler nedeniyle evini diğerlerinden uzağa yapmıştı. Leesha'nın koşmaya devam etmekten başka hiçbir şansı yoktu. Bruna'nın kulübesine gitmesi gerekiyordu; orman iblislerinin etrafında toplanmış olacağı, ağaçlıkların sınırındaki kulübeye.

Leesha önlerinden geçerken, birkaç nüvelik pençelerini savurdu ama hâlâ tam olarak maddeleşememişlerdi. Nüveliklerin pençeleri göğsünün içinden geçerken Leesha, sanki bir hayaletin dokunuşunu hissetmiş gibi ürperdi. Ancak hiçbir acı hissetmediği için yavaşlamadan yoluna devam etti.

Ağaçlık bölgelerde alev iblisleri bulunmazdı. Ağaç iblisleri alev iblislerini gördükleri yerde öldürürdü. Normal ateş ağaç iblislerini tutuşturamasa da, alev iblislerinin ateş tükürükleri tutuşturabilirdi. Leesha'nın önünde bir rüzgâr iblisi madde ve biçim kazandı, fakat Leesha iblisin yanından geçip hızla koşmaya devam etti. Yaratığın uzun ve zayıf bacakları, Leesha'yı koşarak takip etmeye elverişli değildi. Leesha koşmaya devam ederken, iblis arkasından çığlık attı sadece.

Leesha en sonunda ileride bir ışık gördü; Bruna'nın ön kapısında duran bir fenerden geliyordu bu ışık. Son bir çabayla hızlanıp bağırdı. "Bruna! Bruna, lütfen kapını aç!"

Ama cevap veren olmadı, kapı da açılmadı. Ne var ki yol hâlâ açıktı; Leesha bunu görünce başarabileceğini düşünerek cesaretlendi.

Ama tam o anda, karşısında iki buçuk metrelik bir orman iblisi belirdi.

Ve tüm umutları paramparça oldu.

Kükreyen iblis, mutfak bıçağı büyüklüğündeki sıra sıra dişlerini gösterdi. Steave'in bile yanında sıska ve zavallı görünmesine neden olacak büyüklükteydi. Tüm derisi, ağaç kabuğuna benzeyen, pütürlü, kalın bir zırhtan oluşuyordu.

Leesha, önündeki boşluğa bir muhafaza çizip Yaratıcı'ya, ona çabuk bir ölüm bahşetmesi için sessizce dua etti. Hikâyelerde, iblislerin, bedeni tükettikleri gibi ruhu da tükettikleri söylenirdi. Bakalım gerçekten de öyle mi oluyordu?

İblis, ona doğru usulca yaklaşıp aralarındaki mesafeyi yavaş yavaş kapattı. Leesha'nın ne tarafa kaçacağını görmek için bekliyordu. Leesha da kaçması gerektiğini biliyordu ancak, korkudan felç olmasaydı bile, kaçacak hiçbir yer yoktu. Zira nüvelik, onunla, tek korunma umudu olan kulübe arasında duruyordu.

Bu sırada Bruna'nın ön kapısı bir gıcırtıyla açılarak, evin önündeki avluya biraz daha ışık döküldü. Yaşlı kocakarı ayaklarını sürüye sürüye öne çıkıp manzaraya dahil olunca, iblis dönüp ona baktı.

"Bruna!" diye haykırdı Leesha. "Muhafazaların arkasında kal! Avluda bir orman iblisi var!"

"Gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor olabilir tatlım," diye cevapladı Bruna. "Ama böyle çirkin bir yaratığı gözden kaçıracak da değilim."

Kadın, öne doğru bir adım daha atarak muhafazaları geçti. İblis kükreyip yaşlı kadının üzerine saldırdığında Leesha çığlık attı.

Yaratık dört ayağının üzerinde dehşet verici bir hızla hücum ederken, Bruna yerinden kımıldamadı bile. Elini şalının içine uzatıp küçük bir nesne çıkardı. Kapının yanındaki fenerin ateşine dokundurduğu zaman da, bu nesne alev aldı.

Bruna kolunu geri çekip nesneyi fırlattığı sırada, iblis Bruna'nın üstüne çullanmak üzereydi. Nesne havada küçük parçalara ayrılarak orman iblisini sıvı ateşle kapladı. Alevler geceyi bir hayli aydınlatmıştı. Metrelerce öteden bile, Leesha, ısıyı yüzünde hissedebiliyordu.

İblis çığlık attı ve yere düşerken tüm devinimini kaybetti. Kendini söndürebilmek için toprağın içinde umutsuzca yuvarlanmaya başladı. Ancak alevler üzerine inatla tutunuyor, nüveliğin yerde deliler gibi hareket edip ulumasına neden oluyordu.

"İçeri gelsen iyi olacak Leesha," diye öneride bulundu Bruna, yaratık yerde debelene debelene yanarken. "Yoksa üşütüp hasta olacaksın."

Leesha, Bruna'nın şallarından birine sarınmış oturuyor, içmek için hiçbir istek duymadığı çayın üzerinde tüten dumana bakıyordu. Orman iblisinin haykırışları uzun bir süre devam etmiş, sonra yerini iniltilere bırakmış, daha sonra da kaybolmuştu. Avluda dumanı tüten iblis kalıntılarını gözünde canlandırınca Leesha öğürür gibi oldu.

Hemen yakınında sallanan sandalyesinde oturan Bruna, yumuşak bir sesle bir şeyler mırıldanıyor ve hamarat bir şekilde örgüsünü örüyordu. Leesha onun bu sakinliğini anlayamıyor; kendisinin bir daha asla sakinleşemeyeceğini hissediyordu.

Yaşlı Otacı, onu tek kelime etmeden muayene etmiş, yaralarını sarıp merhem sürerken arada bir homurdanmıştı. Yaralarının birkaçı, çok açık görülüyordu ki, kaçarken olmuştu. Yaşlı kadın, Leesha'ya, bacaklarının arasından gelen kan akışını durdurmak için temiz bezleri nasıl kullanması gerektiğini de öğretmiş, bu bezleri sık sık değiştirmesini tembihlemişti.

Ama şu anda Bruna, sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanmış rahatça oturuyordu. Örgü örmesinden kaynaklanan tıkırtılar ve odunların çatırdamasından başka hiçbir ses yoktu odada.

“O iblise ne yaptın?” diye sordu Leesha, artık bu sessizliğe dayanamadığında.

“Sıvı iblisateşi,” dedi Bruna. “Yapması zordur. Çok tehlikelidir. Ama bir orman iblisini durdurabileceğini bildiğim tek şey o. Bu yaratıklar normal alevlere karşı dayanıklıdır ama sıvı iblisateşi onların canını çok yakar.”

“Bir iblisi öldürebilecek herhangi bir şey olduğunu bilmiyordum,” dedi Leesha.

“Sana daha önce de söyledim. Otacılar, eski dünyanın biliminin koruyucularıdır,” dedi Bruna. Homurdanıp yere tükürdü. “Çok az kalmış olsak da, öyle. Bu cehennemi iblisateşinin yapımını bilen en son kişi ben olabilirim.”

“Neden kimseyle paylaşmıyorsun ki?” dedi Leesha. “İblislerden sonsuza kadar kurtulabiliriz.”

Bruna kesik kesik güldü. “Kurtulabilir miyiz?” diye sordu. “Köyü yakıp kül edebiliriz belki. Ya da ağaçlıkları ateşe verebiliriz. Ama bilinen hiçbir ısı, ne bir ateş iblisini gıdıklamaktan öteye gidebilir, ne de bir kaya iblisini şöyle bir duraksatır. Hiçbir alev, rüzgâr iblisinin çıkabileceği yüksekliklere ulaşamaz. Hiçbir alev, bir su iblisine ulaşmak için gölleri tutuşturamaz.”

“Ama yine de,” diye bastırdı Leesha, “bu akşam yaptığın, bunun ne kadar yararlı bir şey olabileceğini gösteriyor. Benim hayatımı kurtardın.”

Bruna onaylayarak başını salladı. “Eski dünyanın bilgisini, bir daha ihtiyaç olacağı gün için saklarız. Ama bu bilgi, beraberinde büyük bir sorumluluk da getirir. İnsanların kadını savaşlarının bize öğrettiği bir şey varsa, o da erkeklere, ateşin sırlan konusunda güvenilemeyeceğidir.

“İşte bu yüzden Otacılar her zaman kadındır,” diye devam etti. “Erkekler, böyle bir güce sahip olduklarında mutlaka kullanmak ister. Smitt’e istediği şimşekçubuklarını ve festival çatapatlarını memnuniyetle satarım, ama ona bunların nasıl yapıldığını asla anlatmam.”

“Darsy bir kadın,” dedi Leesha, “ama ona da hiç öğretmedin.”

Bruna homurdandı. “O inek, kendini tutuşturmadan kimyasalları karıştırmayı becerebilecek kabiliyette olsaydı bile, düşünce olarak bir erkekten farkı yok. Ona iblisateşinin ya da alev tozunun nasıl yapıldığını öğretene kadar, gider Steave’e öğretirim daha iyi.”

“Yarın beni aramaya gelecekler,” dedi Leesha.

Bruna, Leesha’nın soğuyan çayına işaret etti. “İç,” diye emir verdi. ‘Yarını, yarın düşünürüz.”

Leesha, söyleneni yaptı. Tıkaçotunun ekşi tadını ve gökçiçeğinin acılığını dilinde hissederken, üzerine bir yorgunluk ve sersemlik çöktü. Çok uzaktan bile olsa, elindeki kupanın düşmek üzere olduğunun farkındaydı.

Sabah, acıyı da beraberinde getirdi. Bruna, Leesha'nın çayına, karnındaki çürüklerin ve kasılmaların acısını dindirsin diye katıkökü koymuştu, ancak bu karışım, Leesha'nın duyularıyla oyunlar oynuyordu. Yattığı yerin üstünde, havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Buna rağmen kol ve bacakları kurşundan yapılmış gibi ağırdı.

Şafağın sökmesinin üzerinden çok geçmeden Erny geldi ve kızını görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Yatağın yanında diz çöküp ona sıkıca sarıldı. "Seni kaybettiğimi sandım," derken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Leesha zayıf bir hareketle uzandı ve parmaklarını babasının incelmiş saçlarının arasından geçirdi. "Senin suçun değil," diye fısıldadı.

"Annene, çok uzun zaman önce karşı çıkmam gerekirdi," dedi adam.

"Karşı çıkmak az bile," diye homurdandı Bruna, örgüsünden başını kaldırarak. "Hiçbir erkek, karısının kendini öyle ezip geçmesine izin vermemeli."

Erny, verecek bir cevabı olmadığı için, başını onay anlamında salladı. Yüzünü acıyla buruşturunca gözlüklerinin arkasından birkaç damla gözyaşı daha göründü.

Bu sırada kapı vuruldu. Bruna, kapıyı açmaya giden Erny'ye baktı.

"Leesha burada mı?" Leesha annesinin sesini duydu ve vücudundaki kasılmalar iki kat arttı. Artık savaşamayacak kadar zayıf hissediyordu. Ayağa kalkacak gücü bile yoktu.

Bir an sonra Elona göründü. Gared ve Steave de bir çift av köpeği gibi peşinden geliyordu.

"Buradasın demek, seni değersiz kız!" diye bağırdı Elona. "Öyle gecenin içine koşarak beni nasıl korkuttuğunu biliyor musun? Seni araması için köyün yarısını ayağa kaldırdık! Seni eşek sudan gelene kadar dövmem gerekir!"

"Kimse kimseyi dövmüyor Elona," dedi Erny. "Eğer suçlu biri varsa, o da sensin."

"Kapat çeneni Erny," dedi Elona. "Bu kadar başına buyruk olması senin yüzünden zaten. Senin şımartmaların yüzünden."

“Çenemi kapatmayacağım,” dedi Erny, karısıyla yüzleşmek için yaklaşarak.

“Eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan kapatacaksın,” diye uyardı Steave, yumruğunu sıkarak.

Erny ona baktı ve sertçe yutkundu. “Senden korkmuyorum,” dedi, ancak bu söz boğazından bir kapı gıcırtısı gibi çıkmıştı. Gared alay edercesine bir ses çıkardı.

Steave, Erny’yi gömleğinden tutup havaya kaldırdı. Bir eliyle bunu yaparken, yumruk yaptığı diğer elini de vurmak üzere geriye doğru çekti.

“Aptal gibi davranmayı bırakacaksın,” dedi Elona ona. “Ve sen de,” diyerek Leesha’ya döndü. “Hemen şimdi bizimle eve geliyorsun.”

“Kız hiçbir yere gitmiyor,” dedi Bruna, örgüsünü yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalkarken bastonuna dayandı. “Burayı terk edecek olanlar sadece siz üçünüzsünüz.”

“Kapa çeneni seni yaşlı cadı,” dedi Elona. “Benim hayatımı mahvettiğin gibi kızımınkini de mahvetmene izin vermeyeceğim.”

Bruna homurdandı. “Pomm çayını boğazından zorla mı döktüm? Bacaklarım tüm kasabaya açman için seni ben mi zorladım?” diye sordu. “Zavallılığın kendi suçun. Şimdi kulübemden defolun.”

Elona ona yaklaştı. “Yoksa ne yapacaksın?” diye meydan okudu.

Bruna, dişsiz bir tebessümle karşılık verdi ve bastonunu Elona’nın ayağına indirerek, kadının acı içinde çığlık atmasına sebep oldu. Bu darbeyi, karnına inen bir darbe daha izledi ve Elona, iki büklüm halde nefessiz kalarak çığlığını yarıda kesmek zorunda kaldı.

“Hey!” diye haykırdı Steave. Zavallı Erny’yi bir kenara fırlattıktan sonra Gared’la birlikte yaşlı kadının üzerine koşturdular.

Orman iblisi kendisine doğru koşarken nasıl sakin kaldıysa, Bruna yine hiç endişelenmeden olduğu yerde bekledi. Elini şalının içine uzatıp bir tutam toz çıkardı ve ikisinin yüzüne üfledi.

Gared ve Steave, yere düştüler. Yüzlerini tutup çığlık atıyorlardı.

“Bunun geldiği yerde daha çok var Elona,” dedi Bruna. “Kendi evimde emir alacağıma hepinizi kör ederim, bunu bilmiş olun.”

Elona emekleyerek kapıya doğru seğirtti. Giderken bir koluyla yüzünü koruyordu. Bruna ise kahkaha attı ve kıçına tekmeyi basarak Elona’ya yardımcı oldu.

“ikiniz de dışarı!” diye bağırdı Gared’la Steave’e. “ikinizi de ateşe vermeden önce hemen dışarı!” İkisi de odanın içinde körlemesine hareket ediyor, acı içinde inliyordu. Yüzleri kıpkırmızı kesilmiş, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bruna, evinin içine işemiş köpekleri kovar gibi, onları bastonuyla kapıdan kışkışladı.

“Bir daha gelin de göreyim bakalım!” diye bağırdı. Elona, Steave ve Gared avludan kaçarlarken, Bruna vahşi kahkahalar atıyordu.

Gün içinde, kapı bir kez daha vuruldu. Leesha ayağa kalkabilecek duruma gelmişti ama hâlâ güçsüzdü. “Yine ne var?” diye haykırdı Bruna. “Memelerim pörsüdüğünden beri bir gün içinde hiç bu kadar ziyaretçim olmamıştı!”

Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü ve açtığı zaman Smitt’in eşikte durduğunu gördü. Adam ürkek bir şekilde ellerini ovuşturuyordu. Dik dik bakan Bruna gözlerini kıstı.

“Ben emekli oldum artık,” dedi. “Git Darsy’yi çağır.” Kapıyı kapatmaya yeltendi.

“Bekle lütfen,” diye yalvaran Smitt, uzanarak kapıyı tuttu. Bruna kaşlarını çattığındaysa, elini, sanki yanmış gibi birdenbire çekti.

“Bekliyorum,” dedi Bruna sabırsız bir şekilde.

“Sorun Ande,” dedi Smitt, o hafta saldırıda yaralanan adamlardan birini kastederek. “Karnındaki yara çürümeye başlayınca Darsy yarasını bıçakla kesti ve şu anda adamın her yerinden kan geliyor.”

Bruna, Smitt’in çizmelerine tükürdü. “Sana bunun olacağını söylemiştim.”

“Biliyorum,” dedi Smitt. “Haklıydın. Dinlemem gerekirdi. Lütfen geri dön. Ne istersen yaparım.”

Bruna homurdandı. “Senin aptallığının cezasını Ande’ye çektirmeyeceğim. Ama sana bu sözünü tutturacağım. Tutturmayacağımı bir an bile düşünme!”

“Ne istersen yapacağım, söz,” diye karşılık verdi Smitt bir kez daha.

“Erny!” diye bağırdı Bruna. “Şifalı ot bohçamı alıp buraya getir! Smitt onu taşıyabilir. Sen kızına yardım et. Hep beraber kasabaya gidiyoruz.”

Yürürlerken, Leesha, babasının koluna tutunuyordu. Onları yavaşlatacağı için korkuyordu, ancak bu zayıf haliyle bile, Bruna’nın yavaş adımlarına

ayak uydurabiliyordu.

“Aslında senin beni sırtında taşıman lazım,” diye homurdandı Bruna, Smitt’e. “Yaşlı bacaklarım eskisi kadar hızlı değil.”

“Eğer dilersen taşıyabilirim,” diye karşılık verdi Smitt.

“Salak salak konuşma,” dedi Bruna.

Köyün yarısı Kutsal Ev’in dışında toplanmıştı. Bruna uzaktan belirdiğinde, insanlar rahatlayarak iç geçirdi. Yırtık elbisesi ve vücudundaki morluklarıyla Leesha belirdiğindeyse fısıldaşmalar oldu.

Kocakarı, insanları görmezden gelerek yolundaki herkesi bastonuyla bir kenara itti ve hemen içeri girdi. Leesha ise, Gared ve Steave’in, gözlerinde nemli birer bezle yer yataklarında yattığını görünce, gülmemek için kendini zor tuttu. Bruna, Steave ile oğlunun yüzüne üflediği karabiber ve kokarkökü karışımının kalıcı bir zarar vermeyeceğini açıklamıştı ama Leesha, bunu Darsy’nin de bilmiyor olmasını, dolayısıyla endişe içindeki Steave ve Gared’e herhangi bir açıklamada bulunamamış olmasını umut ediyor; diğer taraftan da Elona’nın hançer gibi keskin bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Bruna, doğrudan doğruya Ande’nin yer yatağına gitti. Adam ter içindeydi ve leş gibi kokuyordu. Derisi sararıp solmuş, vücuduna sarılı olan bezler de kan, idrar ve dışkı lekeleriyle kaplanmıştı. Bruna adama bakıp yere tükürdü. Darsy yakın bir yerde oturuyordu ve görünüşe bakılacak olursa, ağlamıştı.

“Leesha, otları çıkar,” diye emretti Bruna. “İşimiz var.”

Darsy hemen yanlarına koştu ve otların içinde bulunduğu örtüyü Leesha’nın elinden almak için uzandı. “Bunu ben yapabilirim,” dedi. “Senin ayakta duracak halin yok.”

Leesha örtüyü çekip kafasını salladı. “Bu benim işim,” diye karşılık verdi. Kumaşı açıp yere sererek, içinde otların bulunduğu birçok cebi göz önüne çıkardı.

“Leesha artık benim çırağımdır!” diye bağırdı Bruna, herkesin duyabilmesi için. Devam ederken Elona’nın gözlerinin içine baktı. “Gared’la olan sözü bozuldu ve yedi yıl bir gün bana hizmet edecek! Bunun hakkında veya kıza karşı söyleyecek bir şeyi olanlar, kendi hastalarına kendileri bakabilir!” Elona ağzını açtıysa da Erny elini havaya kaldırıp onu susturdu. “Kapa çeneni!” diye haykırdı. Bunu duyunca Elona’nın gözleri yuvalarından fırladı ve söyleyeceği sözleri yutarken öksürmeye başladı. Erny başını salladıktan sonra Smitt’in olduğu tarafa geçti. İki adam, bir köşeye çekilip sessizce konuştular.

Leesha, Bruna'yla çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Darsy, iblis yarasının çürüğünü temizlemeye çalışırken, Ande'nin bağırsaklarını yanlışlıkla deşmiş ve adamı kendi dışkısıyla zehirlemişti. Bruna, verilmiş zararı telafi etmeye çalışırken sürekli olarak küfür ediyor, Leesha'yı, aletleri temizlemesi, şifalı otları getirmesi ve iksirler karıştırması için bir oraya bir buraya koşturuyordu. İşini yaparken aynı zamanda Leesha'ya işin inceliklerini de anlatıyordu. Darsy'nin yanlışlarını gösterip bunları düzeltmek için neler yaptığını açıklıyor, Leesha ise dikkatlice dinlemekle yetiniyordu.

En sonunda, yapabildiklerini yaptılar ve yarayı dikişle kapatıp temiz bezlerle sardılar. Ande, ilaçların etkisiyle derin bir uykudaydı ama şimdi daha kolay nefes alıyormuş gibi görünüyordu; derisinin rengi de normal tonuna biraz daha yaklaşmıştı sanki.

"İyileşecek mi?" diye sordu Smitt; Leesha, Bruna'ya ayağa kalkması için yardım ederken.

"Sana veya Darsy'ye kalsa ölürdü," diye kestirip attı Bruna. "Ama eğer olduğu yerde kalıp söylenenleri yaparsa, onu öldürecek şey bu olmayacak."

Kapıya doğru yöneldikleri sırada, Bruna, Gared'la Steave'in yattığı yere yürüdü. "O aptal sargıları gözünüzden çıkarın ve sızlanmayı kesin," diye bağırdı.

Söyleneni ilk Gared yaptı. "Görebiliyorum!" diye haykırdı.

"Tabii ki görebiliyorsun, seni odun kafalı geri zekâlı," dedi Bruna. "Kasabanın ağır şeyleri kaldırıp taşıyacak birine ihtiyacı var ve sen bunu kör halde yapamazsın." Bastonunu delikanlıya doğru salladı. "Ama bir daha yoluma çıkacak olursan, keşke kör olsaydım diye bana yalvarırsın!"

Gared'ın beti benzi attı ve başını onay anlamında salladı. "İyi," dedi Bruna. "Şimdi gerçeği söyle. Leesha'nın bekâretini aldın mı?"

Gared korkmuş bir şekilde etrafa bakındı. Sonunda, gözleri yere çevrildi. "Hayır," dedi. "Yalan söyledim."

"Daha yüksek sesle konuş evlat," diye bağırdı Bruna. "Ben yaşlı bir kadınım ve kulaklarım eskisi kadar iyi duymuyor." Herkesin duymasını istiyordu kocakarı. "Leesha'nın bekâretini aldın mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Gared; yüzü, tozdan dolayı kızardığından bile daha fazla kızarmıştı. O anda fısıldaşmalar kalabalığın içine bir orman yangını gibi yayıldı.

O zamana kadar Steave de kendi sargısını çıkartmıştı. Oğlunun başının arkasına sertçe tokat attı. “Eve döndüğümüzde bunu sana ödeteceğim,” diye kükredi.

“Benim evime değil,” dedi Erny. Elona ona sert bir bakış attıysa da Erny karısını umursamadı ve parmağıyla Smitt’i işaret etti. “Handa sizin için bir oda var.”

“Tabii masrafını çalışarak ödeyeceğiniz bir oda,” diye ekledi Smitt. “Ayrıca, bir ay içinde de boşaltacaksınız; o zamana kadar yalnızca bir odun deposu inşa edebilseniz bile.”

“Saçmalık!” dedi Elona. “Hem odanın parası için çalışıp hem de bir ay içinde bir ev inşa edemezler!”

“Bence senin başka bir derdin var,” dedi Smitt.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Elona.

“Diyor ki, yapman gereken bir seçim var,” diye araya girdi Erny. “Ya evlilik yeminini tutmayı öğrenirsin ya da Rahip’e yemini bozdururum ve gidip Steave’le Gared’ın yanında, bir odun deposunda yaşarsın.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Elona.

“Daha önce hiç bu kadar ciddi olmamıştım,” diye cevapladı Erny.

“Kocanın Nüve’ye kadar yolu var,” dedi Steave. “Benimle gel Elona.”

Elona ona yan yan baktı. “Gelip de bir odun deposunda mı yaşayayım yani?” diye sordu. “Pek sanmıyorum.”

“Öyleyse eve dönsen iyi olur,” dedi Erny. “Mutfak işlerini öğrenmek biraz zamanını alacak.”

Elona kaşlarını çatınca, Leesha, babasının mücadelesinin daha yeni başladığını anladı; ama annesi kendisine söyleneni yaparak eve doğru yürümeye başlayınca, babasının başarıya ulaşmak adına bir hayli şanslı olduğunu düşündü.

Erny kızını öptü. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Ve umut ederim ki bir gün senin de benimle gurur duymanı sağlarım.”

“Ah, babacığım,” dedi Leesha, ona sarılarak. “Sağladın zaten.”

“O zaman eve dönecek misin?” diye sordu Erny umutla.

Leesha, önce Bruna’ya, sonra tekrar babasına baktı ve kafasını hayır anlamında salladı.

Erny, onaylarcasına başını eğdi ve kızına tekrar sarıldı. “Anlıyorum.”

7

Rojer

D.S. 318

Annesi hanın içini süpürürken, Rojer onu takip ediyor; küçük süpürgesini bir o yana bir bu yana sallayarak, annesinin süpürgeyi geniş geniş savurmasını taklit etmeye çalışıyordu. Kadın gözlerini aşağı çevirerek gülümsedi ve oğlunun parlak kızıl saçlarını karıştırdı. Rojer de başını kaldırıp annesine gülümseyen gözlerle baktı. Uç yaşındaydı.

Annesi, “Ocağın arkasını süpür Rojer,” deyince, çocuk söyleneni yerine getirmek için acele etti. Süpürgesini ocakla duvarın arasındaki boşluğa sokup talaşları ve ağaç kabuğu parçalarını havaya kaldırdı. Annesi de çıkan tozları süpürüp bir köşeye yığdı.

Bu sırada kapı savrulup açıldı ve kollarında odun parçalarıyla Rojer’in babası içeri girdi. Odayı geçerken arkasında ağaç kabuğu ve toz topraktan oluşan bir iz bıraktı.

“Jessum!” diye haykırdı annesi. “Daha yeni süpürdüm buraları!”

“Ben de süpüymeye yaydım ediyoyum!” dedi Rojer yüksek sesle.

“Bu doğru,” diye onayladı annesi, “baban da etrafı batırıyor.”

“Dük ve maiyeti yukarı kattayken, geceleyin odunlarımızın bitmesini mi istiyorsun?” diye sordu Jessum.

“Ekselansları en az bir hafta sonra gelecekler,” diye cevapladı Rojer’in annesi.

“Han sessiz sakinken işleri halletmek en iyisi Kally,” dedi Jessum. “Kim bilir Dük yanında kaç saray mensubu getirecek. Küçücük Nehirköprü sanki Angiers’mış gibi bizi oraya buraya koşturacaklar.”

“Eğer işe yarar bir şeyler yapmak istiyorsan,” dedi Kally, “dışarıdaki muhafazalar soyulmaya başlamış, onları tamir et.”

Jessum başıyla onayladı. “Gördüm,” dedi. “Tahtalar, son kuvvetli soğukta eğrilmiş.”

“Usta Piter onları ta bir hafta önce yeniden çizecekti güya,” dedi Kally.

“Dün onunla konuştum,” diye karşılık verdi Jessum. “Herkesi çalışması için köprüye göndermiş, ama Dük gelmeden önce hazır olacaklarını söylüyor.”

“Benim endişelendiğim *Dük* değil,” dedi Kally. “Piter’ın tek düşüncesi, büyük bir iş alabilmek umuduyla Rhinebeck’i etkilemeye çalışmak olabilir, ancak benim, ailemi gece vakti nüvelerden korumak gibi daha basit endişelerim var.”

“Tamam, tamam,” dedi Jessum, ellerini yukarı kaldırarak. “Gidip yeniden konuşurum.”

“Sanırsın ki, Piter daha aklı başındadır,” diye devam etti Kally. “Oysa Rhinebeck bizim Dük’ümüz bile değil.”

“Ama eğer yardıma ihtiyacımız olursa, bize bu yardımı en çabuk sağlayacak kişi o,” dedi Jessum. “Euchor ise, Ulaklar güvenle içinden geçebildiği ve vergiler zamanında ödendiği sürece Nehirköprü’yü önemsemiyor.”

“Kendini kandırma,” dedi Kally. “Eğer Rhinebeck geliyorsa, vergi kokusu aldığı içindir. Rojer bir yaz daha görmeden, iki tarafa da ödeme yapıyor olacağız.”

“Peki sen ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu Jessum.

“Kuzeyde, iki hafta uzaklıkta yaşayan kendi Dük’ümüz uğruna, bir gün uzaklıkta yaşayan başka bir Dük’ü öfkelendirelim mi yani?”

“Onun suratına tükürelim demiyorum,” dedi Kally. “Benim anlayamadığım şey, onu etkileme gayretinin, neden kendi evlerimizi muhafazalarla korumaktan daha önce geldiği.”

“Gidip Piter’la konuşacağımı söyledim ya,” dedi Jessum.

“O zaman git,” dedi Kally. “Öğle vaktini çoktan geçtik. Rojer’i de yanma al. Belki o, sana neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatır.”

Jessum bir şey söylememek için yutkundu ve oğlunun yanma çömeldi. “Gidip köprüyü görmek ister misin Rojer?” diye sordu.

“Balık mı tutacağız?” diye sordu Rojer. Köprünün üstünde babasıyla beraber balık tutmaya bayılırdı.

Jessum güldü ve Rojer’i kucağına aldı. “Bugün değil,” dedi. “Annen, Piter’la konuşmamızı istiyor.”

Rojer'i omuzlarına oturtarak, "Şimdi sıkı tutun bakalım," dedi ve kapıdan eğilerek geçerken, Rojer, babasının kafasına tutundu. Zira yanaklarındaki hafifçe uzamış sakallar ellerini kaşındırıyordu.

Köprü çok uzakta değildi. Nehirköprü, küçük bir köye göre bile bir hayli küçüktü; sadece birkaç ev ve atölyeden oluşuyordu. Köydeki en önemli iki yapı, köprü ücretini toplayan askerler için yapılmış bir kışlayla, Rojer'in ailesinin sahip olduğu han olmasıydı. Ödeme gişesinin yanından geçerlerken Rojer, muhafızlara el salladı, onlar da karşılık verdi.

Köprü, Bölen Nehir'in en dar olduğu noktaya yapılmıştı. Nesiller önce inşa edilmiş olan köprü, her biri doksan metre boyunca uzanan iki kemere sahipti ve yan yana iki büyük at arabasının sığabileceği genişlikteydi. Milnli mühendislerden oluşan bir ekip, her gün köprünün iplerini ve destek kolonlarını kontrol ediyordu. Tek yol olan Ulak Yolu ise, köprünün her iki ucunda gözün görebildiği yere kadar uzanıyordu.

Usta Piter, uzak tarafta, köprünün yanından talimatlar yağdırıyordu. Rojer, Usta'nın gözlerini takip ettiğinde, çıraklarının ip yardımıyla aşağıya indirilip köprünün alt tarafını muhafazalandırdığını gördü.

"Piter!" diye bağırdı Jessum, köprüyü yarıladıklarında. "Hey, Jessum!" diye karşılık verdi Muhafazacı. Jessum, Piter'la el sıkışırken, Rojer'i yere indirdi.•

"Köprü iyi görünüyor," dedi Jessum. Piter, boyanarak yapılan basit muhafazaları, cilalanıp parlatılmış olan daha karmaşık, oymalı kaligrafi ürünleriyle değiştirmişti.

Piter gülümsedi. "Dük benim çalışmalarımı gördüğünde şaşkınlıktan altına edecek," dedi.

Jessum güldü. "Biz konuşurken, Kally de hanı tertemiz yapıyor."

"Dük'ü mutlu edersen geleceğin kurtulmuş demektir," dedi Piter. "Doğru kulaklara gidecek iyi bir övgü, işimizi Angiers'a taşımamız ve bu can sıkıcı yerden kurtulmamız anlamına gelir."

"Bu 'can sıkıcı yer' benim yurdum," dedi Jessum, suratını asarak. "Benim dedem Nehirköprü'de doğdu. Torunlarım da burada doğacak."

Piter onaylayarak başını salladı. "Lütfen yanlış anlama," dedi. "Sadece Angiers'ı özledim o kadar."

"Öyleyse geri dön," dedi Jessum. "Yol açık. Ayrıca geceyi yol üstünde geçirmek, bir Muhafazacı için hiç de zor bir şey değil. Bunun için Dük'e ihtiyacın yok."

Piter kafasını sağa sola salladı. “Angiers, Muhafazacılarla dolu,” dedi. “Ben, orada ormandaki bir yaprak olurum. Ama eğer Dük’ün beğenisini kazanırsam, herkes kapımda kuyruk olur.”

“Benim bugün endişelendiğim şey kendi kapım,” dedi Jessum. “Muhafazalar soyuluyor ve Kally onların bu geceyi çıkartamayacağını düşünüyor. Gelip bakabilir misin?”

Piter nefes verdi. “Sana dün de söyledim...” diye başlayacak olduysa da Jessum sözünü kesti.

“Bana ne söylediğini biliyorum Piter, ama ben de bu yeterli değil diyorum. Sen köprüdeki muhafazaları biraz daha sanatsal yapacaksın diye, oğlumun zayıf muhafazalar arkasında uyumasına izin veremem. Sadece bu gecelik de olsa yamayamaz mısın?”

Piter tükürdü. “Bunu sen kendin de yapabilirsin Jessum. Sadece çizgilerin izlerini takip edeceksin. Sana boya veririm.”

“Rojer bile benden daha iyi muhafaza çizer,” dedi Jessum. “Yüzüme gözüme bulaştırırım. Nüvelikler öldürmese bile beni Kally öldürür.”

Piter suratını astı. Tam cevap vermek üzereydi ki, yoldan bir bağırış geldi.

“Hey, Nehirköprü!”

“Geral!” diye haykırdı Jessum. Rojer, birdenbire ilgisini çeken sesin geldiği yöne doğru bakıp cüsseli Ulak’ı tanıdı. Hemen ağzı sulandı. Geral ona her zaman şeker getirirdi.

Geral’ın yanında at süren yabancı bir adam daha vardı, ama adamın Jonglör giysisini görünce oğlanın içi rahatladı. En son gelen Jonglör’ün nasıl şarkı söyleyip dans ettiğini, nasıl elleri üzerinde yürüdüğünü düşününce heyecanla zıpladı. Rojer, Jonglörleri her şeyden fazla seviyordu.

“Küçük Rojer görmeyeli on beş santim daha uzamış!” diye haykırdı Geral, atını durdurup Rojer’i kaldırmak için aşağı atlarken. Uzun boylu ve fıçı gibi yapılı bir adamdı. Yuvarlak bir yüze ve kırlaşmış bir sakala sahipti. Rojer bir zamanlar ondan korkmuştu, zira adamın metal gömleği ve alt dudağındaki iblis yarası onu korkulması gereken biri gibi gösteriyordu. Ama artık korkmuyordu Rojer. Geral onu gıdıkladığında kahkaha attı.

“Hangi cebimde?” diye sordu Geral, oğlanı kol mesafesinde tutarak. Rojer hiç beklemeden eliyle işaret etti. Geral, şekerleri hep aynı cebine koyardı.

Uzun boylu Ulak güldü ve cebinden, bir mısır başağının dış yapraklarına sarılı olan güzel bir Rizon şekeri çıkardı. Rojer de çığlık atıp, şekerini açmak için yere atladı.

“Seni Nehırköprü’ye hangi rüzgâr attı?” diye sordu Jessum, Ulak’a.

Cevap olarak, Jonglör ileri doğru bir adım attı ve tek hamlede pelerinini arkaya savurdu. Uzun boyluydu, uzun sarı saçlara ve kahverengi bir sakala sahipti. Çenesi mükemmel bir kare şeklindeydi, teni de güneşten bronzlaşmıştı. Rengârenk giysisinin üzerine, ince bir cübbe giymişti. Bu kahverengi cübbenin üzeri, küme küme yeşil yapraklarla süslüydü.

“Usta Jonglör Arrick Tatlınağme,” diye tanıttı kendini. “Orman kalesinin koruyucusu, ahşap tacın sahibi ve tüm Angiers’ın efendisi Ekselansları Dük Üçüncü Rhinebeck’in teşrifatçısı. Ekselanslarının gelecek hafta yapacağı ziyaretten önce kasabayı incelemeye geldim.”

“Dük’ün teşrifatçısı bir Jonglör mü?” diye sordu Piter, Geral’a, bir kaşını kaldırarak.

“Küçük köyler için böylesi daha iyi,” diye cevapladı Geral, göz kırparak, “insanlar, eğer bir adam onların çocuklarını eğlendirirken vergilerin arttırıldığını söylerse, o adamı ipe çekmeye daha az meyilli oluyorlar.”

Arrick ona kaşlarını çattı, ama Geral sadece güldü.

“Bir iyilik yapın ve atlarımızı alması için hancıyı buraya getirin,” dedi Arrick, Jessum’a.

“Hancı benim,” dedi Rojer’in babası, elini uzatarak. “Jessum Hanı. Bu da oğlum Rojer.”

Arrick uzatılan eli ve küçük çocuğu umursamadan, sanki hiç yoktan var etmiş gibi gümüş bir ay çıkarıp Jessum’un olduğu tarafa fırlattı. Jessum sikkeyi yakalayıp madeni paraya meraklı gözlerle baktı.

“Atlar,” dedi Arrick imalı bir sesle. Jessum kaşlarını çattı, ama sikkeyi cebine atarak hayvanlara doğru hareketlendi. Geral kendi dizginlerini eline alıp Jessum’ı Jonglör’ün atma doğru yönlendirdi.

“Muhafazalarıma hâlâ bir bakılması lazım Piter,” dedi Jessum. “Eğer Kally’yi göndermek zorunda kalırsam, sana bağırıp çağırmasından pek memnun kalmazsın.”

“Ekselansları gelmeden önce, bu köprüde yapılması gereken bir hayli iş olduğu görülüyor,” dedi Arrick. Piter bunu duyunca sırtını biraz daha dikleştirdi ve Jessum’a soğuk bir bakış attı.

“Bu gece soyulmuş muhafazaların arkasında uyumayı mı tercih edersiniz Usta Jonglör?” diye sordu Jessum. Bu sözü duyunca, Arrick’in bronz teninin rengi bir anda soldu.

“İstersen ben onlara bir bakabilirim,” dedi Geral. “Eğer çok kötü değillerse yamayabilirim. Ama eğer öylelerse, gidip Piter’ı kendim getiririm.” Mızrağını yere sapladı ve Muhafazacı’ya sert bir bakış attı. Piter’ın gözleri büyüdü ve başını sallayarak, söyleneni anladığını belirtti.

Geral, Rojer’i kaldırıp dev savaş atının üstüne oturttu. “Dizginleri sıkı tut evlat,” dedi. “Biraz ata bineceğiz!” Rojer kahkaha attı ve Geral ile babası atları yürüye yürüye hana doğru götürürlerken, atın yelesine yapıştı. Arrick ise onların önünden, sanki hizmetkârları tarafından takip edilen bir adam gibi yürümeye başladı.

Kally kapıda bekliyordu. “Geral!” diye haykırdı. “Ne güzel bir sürpriz!”

“Ah, bu da kim böyle?” diye sordu Arrick, ellerini çabucak saçına ve elbiselerine götürüp üstüne çekidüzen vererek.

“Bu Kally,” dedi Jessum. “Benim karım,” diye de ekledi.

Arrick bunu hiç duymamış gibi kadına doğru koştu ve rengârenk pelerinini arkaya savurup diz çöktü.

“Benim için bir zevk madam,” dedi, kadının elini öperek. “Ben Usta Jonglör Arrick Tatlınağme. Orman kalesinin koruyucusu, ahşap tacın sahibi ve tüm Angiers’m efendisi Ekselansları Dük Üçüncü Rhinebeck’in teşrifatçısı. Ekselansları, sizin nezih hanınızı ziyaret ettiklerinde, böyle bir güzellik görmekten memnuniyet duyacaklar.”

Kally ağzını kapattı ve solgun yanakları, kızıl saçına uyum sağlayacak şekilde kızardı. Karşılık olarak da beceriksizce bir reverans yaptı.

“Geral ve siz yorulmuş olmalısınız,” dedi. “İçeri gelin. Akşam yemeğini hazırlarken, size sıcak çorba ikram edeyim.” “Memnuniyet duyarız iyi hanımefendi,” dedi Arrick, yeniden reverans yaparak.

“Garel karanlık çökmeden bizim için muhafazalara göz atacağına söz verdi Kally,” dedi Jessum.

“Ne?” diye sordu Kally, bakışlarını Arrick’in hoş gülümsemesinden ayırarak. “Ah, peki o zaman. Siz ikiniz atları bağlayıp o işle ilgilenin, ben de Usta Arrick’e odasını gösterip akşam yemeğini hazırlayayım.”

“Harika bir fikir,” dedi Arrick. Kolunu Kally’ye uzattı ve beraberce hanın içine girdiler.

“Karın söz konusu olduğunda gözünü Arrick’in üzerinden ayırma,” diye mırıldandı Geral. “Ona *Tatlınağme* demelerinin sebebi, sesinin, herhangi bir kadının bacak arasını *tatlandırabilecek* kadar etkili olmasıdır. Ayrıca, şu ana kadar onu durduran hiçbir evlilik yemini de görmedim.”

Jessum suratını astı. “Rojer,” dedi, oğlunu attan indirerek. “İçeri koşup annenin yanında kal.”

Rojer kafasını salladı ve yere atlayıp koşmaya başladı.

“Son Jonglöy ateş yemişti,” dedi Rojer. “Sen yiyebiliy misin?”

“Tabii ki,” dedi Arrick. “Ve bir ateş iblisi gibi de ağzımdan çıkarabilirim.” Rojer ellerini çırptı ve Arrick bakışlarını, tezgâhın arkasında ona bir kupa bira doldurmak için eğilmiş olan Kally’ye çevirdi. Kadın saçlarını açmıştı.

Rojer yine adamın pelerinini çekiştirdi. Jonglör, pelerininin ucunu çocuğun ulaşamayacağı bir yere tıkıştırdı ama Rojer bu sefer pantolonuna yapıştı.

“Ne var?” diye sordu Arrick, çocuğa çatık kaşlarla dönerek.

“Şaykı da söylüyoy musun?” diye sordu Rojer. “Ben şaykı söylemeyi seveyim.”

“Belki senin için daha sonra şarkı söylerim,” dedi Arrick, yüzünü tekrar öbür tarafa çevirerek.

“Ah, Rojer için lütfen biraz mırıldanın,” diye yalvardı Kally, adamın önündeki masaya bol köpüklü bir bira koyarken. “Bu onu çok mutlu eder.” Gülümsedi; Arrick’in gözleri ise, Kally’nin tezgâh arkasındayken esrarengiz bir şekilde açılmış olan, elbisesinin en üst düğmesine çoktan kaymıştı bile.

“Tabii ki,” dedi Arrick, parlak bir gülümsemeyle. “Güzel biranızla boğazımdaki tozu bir temizleyeyim de...”

Birasını bir dikişte bitirirken, gözleri kadının boyun bölgesinden ayrılmadı. Sonra da yerdeki rengârenk çuvalına uzandı. Lavtasını çuvaldan çıkarırken, Kally de birayı yeniden doldurdu.

Arrick’in güçlü alto sesi, berrak ve güzeldi, içeriyi bu sesle doldururken, lavtasını da zarifçe çalıyordu. Söylediği şarkı, köylü bir kadının, Hür Şehirler’e gidecek olan bir adamı sevmek için sahip olduğu tek şansı kaybedip bundan sonsuza kadar pişmanlık duyma hikâyesini anlatıyordu.

Kally ve Rojer, ona şaşkınlıkla bakıyordu. Sesinden büyülenmişlerdi adeta. Adam şarkısını bitirdiğinde, bütün güçleriyle alkışladılar.

“Bi daha!” diye haykırdı Rojer.

“Şimdi olmaz evlat,” dedi Arrick, çocuğun saçlarını severek. “Belki akşam yemeğinden sonra.” Sonra da rengârenk çuvalına uzanarak, “Neden kendi müziğini yapmaya çalışmıyorsun?” diye devam etti. Çuvalının içinden küçük bir ksilofon çıkardı. Çalgı, gül ağacından yapılma, farklı boyutlarda, parlatılmış tahta parçalarından oluşuyordu. Bu tahta parçaları, cilalı ahşap bir çerçevenin içine oturtulmuştu. Çalgının sağlam bir iple kendisine bağlı olan bir de çubuğu vardı. On beş santim uzunluğundaki bu çubuğun ucunda ahşap bir topu vardı.

“Ben tatlı annenle konuşurken sen bununla oynayabilirsin,” dedi Jonglör.

Rojer, zevkten dört köşe olmuş bir şekilde oyuncağını alıp koştu ve tahta döşemelerin üzerine pat diye oturup tahtalara rasgele vurmaya başladı. Çıkan her sesle mest oluyordu.

Kally, bu manzaraya güldü. “Bir gün kesinlikle Jonglör olacak,” dedi.

“Bugün pek müşteriniz yok herhalde,” dedi Arrick, ortak odadaki boş masaları işaret ederek.

“Öğle yemeği vaktinde kalabalıktı,” dedi Kelly. “Ama yılın bu zamanında, arada bir gelen Ulak’tan başka oda kiralayan çıkmaz.”

“Boş bir hanın işleriyle uğraşırken kendinizi yalnız hissediyorsunuzdur,” dedi Arrick.

“Bazen,” dedi Kally. “Ama Rojer beni bir hayli meşgul ediyor. Ortalık sakinken bile onunla başa çıkmakta zorlanıyorum. Arabacıların sarhoş olup sabahlara kadar şarkı söylediği kervan mevsimindeyse, gürültü yüzünden uyuyamadığı zamanlarda ortalığa dehşet saçıyor.”

“O gürültüde uyumak sizin için de zor oluyordur herhalde,” dedi Arrick.

“Benim için zor, evet,” diye itiraf etti Kally. “Ama Jessum, top patlasa uyanmaz.”

“Öyle mi?” dedi Arrick, elini kadının elinin üzerine kaydırarak. Bunun üzerine Kally’nin gözleri fal taşı gibi açılıp nefesi kesildi, ancak elini geri çekmedi.

Ön kapı birden açıldı. “Muhafazalar yamanmıştır!” dedi Jessum. Kally nefesini tuttu ve elini Arrick’ten öyle hızlı çekti ki, kazayla bira kupasını devirip içkinin tüm tezgâha saçılmasına neden oldu. Hemen temizlemek için bir bez kaptı.

“Sadece yamadınız mı yani?” diye sordu, şüpheli bir sesle. Yanaklarındaki kızarıklığı saklamak için gözlerini aşağıda tutmaya gayret ediyordu.
“Dürüst olmak gerekirse, bu zamana kadar dayandıkları için şanslısınız,” dedi Geral. “En kötülerini yamadım, ama yarın sabah Piter’la bir konuşacağım. Ona, mızrak zoruyla bile olsa, gün batımından önce, bu handaki her muhafazayı yeniletteceğim.”
“Teşekkürler Geral,” dedi Kally, Jessum’a kızgın gözlerle bakarak.
“Ben de hâlâ ahırı temizliyorum,” dedi Jessum. “O yüzden atları, avluda, Geral’ın taşınabilir muhafaza çemberinin içine bağladım.”
“İyi,” dedi Kally. “Şimdi hepiniz temizlenin. Yemek neredeyse hazır.”

“Enfes,” dedi Arrick tabağındakileri yerken. Yemeğinin yanında bol miktarda da bira tüketiyordu. Kally, şifalı otlarla süslediği kuzu budu rostosunun en lezzetli parçasını Dük’ün teşrifatçısına vermişti.
“Merak ediyorum da, acaba sizin kadar güzel bir kız kardeşiniz olabilir mi?” diye sordu Arrick, ağzına tıktığı lokmaların birini mideye indirdiği sırada. “Ekselansları, yeni bir gelin arayışı içinde de.”
“Dük’ün zaten bir eşi olduğunu sanıyordum,” dedi Kally, adamın kupasını yeniden doldurmak için eğildiğinde kızararak.
“Var zaten,” diye homurdandı Geral. “Şu anda dördüncüsüyle.”
“Ama diğerlerinden daha doğurgan değilmiş korkarım; saray çevresindeki konuşmalar doğruysa tabii,” dedi Arrick. “Rhinebeck, kendisine erkek evlat verebilecek bir eş bulana kadar aramaya devam edecek.”
“Bu dediğinde haklı olabilirsin,” diye itirafta bulundu Geral.
“Acaba Rahipler, onun Yaratıcıya *sonsuza kadar* diye yemin etmesine daha ne kadar izin verecekler?” diye sordu Jessum.
“Daha ne kadar ihtiyacı olursa o kadar,” diye karşılık verdi Arrick. “Bakan Janson, Kutsal Adamları kontrol altında tutuyor.”
Geral tükürdü. “Yaratıcı’nın hizmetkârlarının kendilerini bu kadar alçaltmaları hiç doğru bir şey değil. Hem de kimin için? O...”
Arrick, uyarmak için parmağını kaldırdı. ‘Yerin kulağı vardır derler,” dedi. “İlk Bakan’ın aleyhinde yüksek sesle konuşurken bence dikkat et.”

Geral suratını astı, ancak dilini tuttu. Arrick'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

"Yine de, Nehirköprü'de kendine bir gelin bulması biraz zor," dedi Jessum. "Burada yaşayan bizler için bile yeterince kadın yok. Mesela ben, Kally'yi bulmak için ta Çekirge Deresi'ne kadar gitmek zorunda kalmıştım."

"Tatlım sen Angierslı mısın yani?" diye sordu Arrick. "Doğum olarak evet," dedi Kally. "Ama Rahip bana düğünümüzde Miln'e bağlılık yemini ettirdi. Tüm Köprü ahalisinin Euchor'a bağlılık yemini etmesi gerekiyor."

"Şimdilik," dedi Arrick.

"Öyleyse dedikleri doğru," dedi Jessum. "Rhinebeck, Nehirköprü'de hak iddia etmek için geliyor."

"O kadar da dramatik bir durum değil," dedi Arrick. "Ekselansları yalnızca, Nehirköprü halkının yarısının Angiers kanı taşımasından ve köprünün hem inşa hem bakımı için Angiers kerestesi kullanılmasından ötürü..." Kally'nin yerine oturmasını dikkatli gözlerle izledi. "Daha yakın bir ilişki içinde olmamız gerektiğini düşünüyor."

"Euchor'un Nehirköprü'yü paylaşmak için o kadar hevesli olacağını sanmam," dedi Jessum. "Bölen Nehir, iki Dük'ün topraklarını bin yıldır birbirinden ayırıyor. Euchor bu sınırdan feragat edeceğine, tahtından feragat etmeyi tercih eder."

Arrick omuz silkip yeniden gülümsedi. "Bu, dükleri ve bakanları ilgilendiren bir sorun," dedi, kupasını kaldırarak. "Bizim gibi ufak insanların böyle şeylerle kafasını meşgul etmesi gereksiz."

Çok geçmeden güneş battı ve dışarıdan keskin çatırtı sesleri gelmeye başladı. Muhafazalar parladıkça, pencere kepenklerinden içeri parlak ışıklar sızıyordu. Rojer bu keskin seslerden ve onlarla birlikte gelen ulumalardan nefret ederdi. Döşemenin üzerinde oturmaya devam etti ve gürültü çıkaran oyuncağına, bu sesleri boğmak için daha da sert vurmaya başladı.

"Nüvelikler belli ki bu gece çok aç," diyerek düşüncelere daldı babası.

"Rojer iyice huysuzlaştı," dedi Kally, sandalyesinden kalkıp oğlunun yanına giderken.

Arrick ise ağzını sildi ve "Korkmamıza gerek yok," dedi. Rengârenk çuvalının yanına gidip ince bir keman kutusu çıkardı. "O iblisleri şimdi kaçırırız."

Yayını, kemanının tellerine dokundurur dokundurmaz, içerisi bir anda müzikle doldu. Rojer korkusunu üzerinden atmış, gülerek el çırpıyordu. Annesi de ona katıldı ve beraberce, Arrick'in şarkısına uyacak bir ritim tutturdular. Geral ve Jessum bile onlarla beraber el çırpmaya başlamıştı.

"Dans et benimle Rojer!" diye kahkaha attı Kally, elinden tutup oğlunu ayağa kaldırırken.

Annesi ayaklarını, çalan şarkının ritmine uydururken, Rojer de ona uymaya çalıştı. Takılıp düşecek gibi olduğunda annesi bir hamlede onu kucağına alıp havaya kaldırırken yüzüne öpücükler kondurdu. Rojer keyifle gülüyordu.

Tam bu sırada beklenmedik bir gürültü koptu. Herkes aynı anda sesin geldiği yere bakarken, Arrick'in yayı, keman tellerinden kayıp gitti. Ağır tahta kapı, olduğu yerde zangır zangır sarsılıyordu. Nereden geldiği belli olmayan darbenin havaya kaldırdığı toz bulutu, tembel tembel döşemelerin üzerine yayıldı.

Buna tepki gösteren ilk kişi Geral oldu. Cüssesine göre şaşılacak bir hızla hareket ederek, kapının yanında bırakmış olduğu mızrak ve kalkanına doğru hamle yaptı. Diğerleri ise, uzun bir süre ne olduğunu anlayamayıp oldukları yerde adama bakakaldı. Az sonra bir başka gürültü daha koptu ve kalın, kara pençeler, tahtayı yarıp geçti. Kally çığlık attı.

Jessum, şöminenin olduğu yere fırlayıp demirden yapılma ağır ocak süngüsünü kaptı. "Rojer'i mutfaktaki kaçış deliğine götürün!" diye haykırdı.

Geral da o sırada mızrağını eline aldı ve kalkanını da tutup Arrick'e fırlattı. "Kally'yi ve çocuğu buradan dışarı çıkar!" diye haykırdı, iki metrelik bir kaya iblisi, kapıyı paramparça edip içeri daldığı sırada. Geral ve Jessum dönerek yaratıkla karşı karşıya geldiler. İblis kafasını geriye atıp zaferini uluya uluya ilan etmek için bir saniyeliğine duraksadığında, küçük ve çevik ateş iblisleri, büyük yaratığın bacaklarının etrafından ve arasından geçip odaya doluştu.

Arrick kalkanı yakaladı, ancak Kally kollarında sıkıca tuttuğu Rojer ile birlikte onun korumasına dahil olmak için yanma koştuğunda, adam, kadını kenara itti ve rengârenk çuvalını kaptığı gibi tüm hızıyla mutfağa fırladı.

"Kally!" diye haykırdı Jessum, karısı yere düşünce. Rojer'e bir şey olmamıştı, zira yere düşerlerken annesi darbeyi kendi üzerine almak için bedenini kalkan etmişti.

“Lanet olsun sana Arrick!” diye haykırdı Geral, Jonglör’ün ardından. “Tüm hayallerin toza dönüşsün!” Kaya iblisi bu sırada, elinin tersiyle kuvvetli bir darbe indirerek adamı odanın öbür tarafına savurdu.

Kally ayağa kalkmak için mücadele verirken, bir ateş iblisi kadının üzerine atladı ama Jessum, yaratığa ocak süngüsüyle sertçe vurup kenara fırlattı. İblis yere düşerken alev kustu ve zemini ateşe verdi.

“Kaç!” diye haykırdı Jessum, Kally en sonunda ayağa kalkmayı başardığı zaman. Annesinin omzunun üzerinden bakan

Rojer, odadan kaçarlarken, babasının bir iblis tarafından alevler içinde bırakıldığını izledi. Giysileri tutuştuğunda, Jessum çığlık çığlığaydı.

Annesi, oğlunu göğsüne sıkıca bastırıyor, holde koşarken inliyordu. Ortak odadan Geral’ın acı içinde kükreyişi duyuldu.

Arrick, zemindeki kapıyı bir hamlede açıp aşağı atladığı sırada, anne ve oğul mutfağa daldı. Jonglör’ün eli yukarıya uzanmış, muhafazalı kapıyı kapatmak için ağır, demir halkayı arıyordu.

“Usta Arrick!” diye haykırdı Kally. “Bizi bekleyin!”

“İblis!” diye çığlık attı Rojer. Bir ateş iblisi mutfağa girmişti, ancak çocuğun uyarısı için artık çok geçti. Üzerlerine saldıran nüvelik çoktan annesinin nefesini kesmişti bile. Yaratık pençeleriyle kadını deşerken, Kally oğlunu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Yaratık, arkasına tırmanıp jilet keskinliğindeki dişlerini kadının sırtına ve dolayısıyla Rojer’in sağ eline geçirdiğinde, Kally acıyla haykırdı.

“Rojer!” diye bağırdı, yalpalayarak dizlerinin üzerine çökerken. Acı bir çığlıkla arkasına uzanıp nüveliğin boynuzlarından birini sıkıca kavradı.

“Oğlumu... oğlumu... alamayacaksın!” diye bağırdı. Kendini öne doğru savurup boynuza tüm gücüyle asıldı. Tutunduğu yeri bırakmak zorunda kalan iblisin pençesiyle beraber etrafa et parçaları da savruldu. Ne var ki Kally bu hamlesiyle, iblisi içi suyla dolu bulaşık oluğuna fırlatmayı başarmıştı.

Oluğun içindeki çanak çömlek bir anda paramparça oldu. Suyun bir anda kaynamasının sebep olduğu bir buhar perdesi içeriyi kaplarken, ateş iblisi olduğu yerde tepiniyordu. Kally, kolları yandığı için çığlık atıyordu ama yaratığı, tepinmeyi bırakana kadar suyun altında tutmayı da başardı.

“Anne!” diye haykırdı Rojer. Kadın döndüğünde, iki yaratığın daha odaya doluştuğunu gördü. Rojer’i kucağına aldığı gibi kaçış deliğine

koşmaya başladı. Ağır yer kapısını tek eliyle açtı ve deliğin içinde korkuyla bekleyen Arrick'in büyümüş gözleriyle karşılaştı.

Bir ateş iblisi bacağına yapışıp baldırından bir parça et koparınca kadın yere düştü. "Al onu! Lütfen!" diye yalvardı, oğlunu deliğin içindeki Arrick'in kollarına doğru iterken.

"Seni seviyorum!" diye haykırdı Rojer'e. Sonra da yer kapısını hızla kapatarak, onları karanlığın içinde yalnız bıraktı.

Bölen Nehir'e çok yakın olan Nehirköprü evleri, sele karşı dayanıklı olsunlar diye muhafazalı büyük kolonlar üzerine inşa edilirdi. Jonglör ve küçük çocuk, karanlığın içerisinde bekliyordu. Yapının temeli dayandığı sürece güvende sayılırlardı, ancak her yerde duman vardı.

"İblislerden mi ölmeli, yoksa dumandan mı?" diye mırıldandı Arrick. Kapının altından uzaklaşmak için harekete geçti, ama Rojer adamın bacağına yapıştı.

"Bırak bacağımı," dedi Arrick, çocuktan kurtulmak için bacağını savururken.

"Beni bıyakma!" diye haykırdı Rojer. Kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu.

Arrick kaşlarını çattı. Dumanların arasında etrafına bakınıp tükürdü.

"Sıkı tutun evlat," dedi, Rojer'i sırtına alarak. Pelerininin kenarlarını yukarı kaldırıp oğlanı sarmaladıktan sonra, köşelerini belinin etrafında bağlayıp sırtında çocuk için geçici bir taşıma cebi meydana getirdi. Geral'ın kalkanını eline aldıktan sonra yapının temelleri arasında etrafı elleriyle yoklaya yoklaya yolunu bulmaya çalıştı. Sürüne sürüne gecenin içine çıkmak için eğildi.

"Ulu Yaratıcı," diye fısıldadı, tüm Nehirköprü köyünün alevler içinde olduğunu görünce. İblisler, gecenin içinde dans ediyor, çığlık atan yaralı insanları kendilerine ziyafet çekmek için sürükleye sürükleye götürüyordu.

"Görünen o ki, Piter bir tek annenle babanı değil, bütün köyü ihmal etmiş," dedi Arrick. "Umarım, o iti de alıp Nüve'ye sürüklerler."

Kalkanının arkasında eğilmiş, hanın içerisinde yolunu bulmaya çalışıyordu. Karmaşa ve dumandan istifade ederek, ana avluya gelene kadar saklı kalmayı başarmıştı. Orada, Geral'ın taşınabilir muhafaza çemberi içinde güvende olan iki at vardı. Tüm dehşetin arasında güvenli bir adaydı bu çember.

Muhafazaların içine doğru son bir koşuyla hamle yaptığı zaman, bir ateş iblisi onları gördü. Ancak Geral'ın kalkanı, yaratığın püskürttüğü ateşi bir sihir parlamasına dönüştürdü. Çemberin içine ulaştıklarında, Arrick, Rojer'i yere bıraktı ve nefesi kesilmiş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Kendini toparladığında, umutsuzca, atların üzerindeki çantaları karıştırdı.

"Burada olmalı," diye mırıldandı. "Koyduğumu biliyorum... Ah!" Hayvan derisinden yapılmış, içi şarap dolu matarasını çıkardı, kapağını açtı ve kana kana içmeye başladı.

Rojer, kana bulanmış sağ elini tutarak hıçkırdı.

"Ne oldu?" dedi Arrick. "Yaralandın mı evlat?" Rojer'i incelemek için dönüp baktı ve çocuğun elini gördüğünde nefesini tuttu. Rojer'in orta ve işaret parmakları ısırılıp koparılmıştı. Diğer parmakları ise, bir şeyi sımsıkı tutmaya devam ediyordu: Kızıl renkli bir tutam saç. Annesinden geriye kalan tek hatırası.

"Hayır!" diye haykırdı Rojer, Arrick saçı elinden almaya çalışınca. "O benim!"

"Almayacağım evlat," dedi Arrick. "Sadece ısırığı görmem gerekli." O bir tutam saçı Rojer'in diğer eline verdiğinde, oğlan annesinin saçını yine sımsıkı kavradı.

Yara, o kadar kötü kanamıyordu. Ateş iblisinin salyasından dolayı kısmen dağlanmıştı, ancak sızıntı yapıyor ve leş gibi kokuyordu.

"Ben Otacı değilim," dedi Arrick, omuz silkerek. Yaranın üzerine matarasındaki şaraptan dökünce Rojer çığlık attı. Arrick ise, buna aldırmayıp kaliteli pelerininden bir parça kopararak yarayı sardı.

Rojer artık kendini koyuverip ağlamaya başlamıştı. Arrick, onu bir kez daha sıkıca pelerinine sardı. "Geçti evlat, geçti," dedi, çocuğu göğsüne bastırıp sırtını okşayarak. "Hayattayız en azından. Bu da bir şeydir öyle değil mi?"

Rojer ağlamaya devam edince, Arrick bir ninni söylemeye başladı. Nehirköprü yanıp kül olurken, iblisler dans edip kendilerine ziyafet çekerken, o, şarkı söylüyordu. Sesi etraflarında bir kalkan gibiydi adeta. Rojer de bu kalkanın koruması altında kısa süre sonra yorgunluğuna yenik düşüp uykuya daldı.

8

Hür Şehirler'e

D.S. 319

Arlen, baston olarak kullandığı dala daha da yüklendi. Ateşi artmıştı. İki büklüm olup öğürdü, ancak boş midesinde safra suyundan başka hiçbir şey yoktu. Başı dönerken, ileriye bakmak için dikkatini toplamaya çalıştı.

Bir duman bulutu gördü.

Uzakta, yolun kenarında bir yapı vardı. Sarmaşıklarla, üzeri neredeyse görünmeyecek kadar kapanmış taş bir duvar. Duman oradan geliyordu.

Korunma bulabileceği umudu, güçsüz bacaklarına güç verdi. Yalpalaya yalpalaya yürümeye başladı. Duvara ulaştığında, sırtını dayadı ve ağırlığını duvara vererek yapının etrafında giriş kapısı aramaya koyuldu. Taş, çatlaklar ve oyuklarla kaplıydı; içler acısı bir haldeydi. Her küçük yarıktan sarmaşıklar çıkmıştı. Arlen duvarın desteği olmadan nasıl yere kapaklanacak gibi oluyorsa; bu yaşlı duvar da, kendisini destekleyen sarmaşıklar olmadan çökecekmiş gibi duruyordu.

Sonunda, duvardaki bir kemere ulaştı. Otların arasında, menteşeleri paslanıp çürümüş olan iki metal kapı görünüyordu. Zaman, kapıları yiyip bitirmişti. Kemer, her yerini sarmaşık ve otların sardığı geniş bir avluya açılıyordu. Kırık bir çeşme, çamurlu yağmur sularıyla doluydu. Biraz ileride göze çarpan alçak bir binaysa sarmaşıkların içine öylesine gömülmüştü ki; ilk bakışta fark edilmiyordu bile.

Arlen, avluda büyülenmiş bir şekilde dolaşıyordu. Otların altında, zemin, çatlak taşlarla kaplıydı. Tam boyuna erişmiş olan ağaçlar taşları delip geçmiş, artık yosun kaplı olan devasa taşları yerinden söküp ters çevirmişti. Arlen, taşların üzerinde derin pençe izlerini görebiliyordu.

Hiç muhafaza yok demek ki, diye düşündü şaşkınlıkla. *Burası, Dönüş'ten önceki bir zamana ait olmalı.* Eğer öyleyse, üç yüz yıl önce terk edilmiş bir yer olmalıydı.

Alçak binanın kapısı da, dış kapı gibi çürüyüp gitmişti. Küçük, taştan bir giriş yolu, geniş bir salona ulaşıyordu. Duvarlardan karmakarışık olmuş teller sarkıyordu, bir zamanlar üzerlerine asılı olan sanat eserleri çoktan dağılmıştı. Zemindeki halıdan geriye, kalın bir çamur tabakası kalmıştı. Duvarların ve eşyaların üzerinde çok eski pençe izleri görülüyordu. Düşüşün izleriydi bunlar.

"Merhaba?" diye bağırdı Arlen. "Kimse var mı?"

Hiçbir cevap gelmedi.

Yüzünün çok sıcak olduğunu hissetti, ancak hava ılık olmasına rağmen hâlâ tir tir titriyordu. Daha ilerisini araştırabilecek güce sahip olduğunu sanmıyordu, ancak uzaktan duman görmüştü ve duman, hayat anlamına geliyordu. Bu düşünceyle içinde bir güç hissetti ve ikinci kata çıkmak için döküntüye dönmüş bir merdiven buldu.

Binanın en üst katının büyük bir kısmı, güneş ışığına açıktı. Çatı çatlayıp içine doğru göçmüştü. Paramparça olmuş taşların arasından paslı metal çubuklar çıkıyordu.

"Kimse var mı?" diye bağırdı bir kez daha. Bulunduğu katı arayıp taradıysa da, yıkıntılardan ve çürümüş eşyalardan başka hiçbir şey bulamadı.

Tam umudunu kaybedecekken, holün uzak ucundaki pencerenin arkasında, havaya yükselen bir duman bulutu gördü. Koşup dışarı baktığında, ikiye ayrılmış bir ağacın arka avluda yatan gövdesinden başka hiçbir şey göremedi. Ağaç pençelenmiş ve kararmıştı. Bazı kısımları hâlâ küçük alevlerle çatırdıyor ve buralardan havaya duman yükseliyordu.

Mutsuzluğa kapılarak yüzünü buruşturduysa da ağlamayı reddetti. Orada öylece oturup iblislerin gelmesini ve canını -hastalıktan daha önce almalarını beklemeyi düşündü. Ama asla vazgeçmemeye yemin etmişti. Hem ayrıca, Marea'nın ölümü o kadar da çabuk olmamıştı. Pencereden aşağı, taşlık avluya baktı.

Buradan düşen insan kesin ölür, diye düşündü. Birden başının döndüğünü hissetti. Kendini aşağı bırakmak hem daha kolay, hem daha doğru olacaktı sanki.

Cholie gibi mi? diye sordu kafasındaki bir ses.

Dayısının boynuna geçirdiği ip zihninde belirince, Arlen kendini tutup pencereden uzaklaşarak gerçekliğe geri döndü.

Hayır, diye düşündü. *Cholie'nin yolu, babamınkinden daha iyi değil. Öleceksem, bu, birinin beni öldürmesinden olacak, korkaklıktan değil.*

Yüksek pencereden, uzakları görebiliyordu. Duvarın üzerinden, yola doğru baktı. Uzakta, oraya doğru yaklaşan bir hareketlilik gördü.

Ragen.

Bunun üzerine Arlen, sahip olduğunu bilmediği bir güç buldu kendinde. Merdivenden, neredeyse o her zamanki çevikliğiyle indi ve son gücüyle avludan dışarıya doğru koştu.

Ancak yola ulaştığında nefesi tükendi ve vücudunun yan tarafındaki dikişleri tutarak toprağa düştü. Sanki göğsünde binlerce kıymık parçası varmış gibi hissediyordu.

Kafasını kaldırıp bakınca, hâlâ yolun bir hayli gerisinde olan siluetleri gördü; ama adamlar herhalde yeterince yakında olmalıydılar ki, onlar da Arlen'ı gördü. Tam gözleri karardığı sırada, Arlen bir bağırış duydu ve bayıldı.

Arlen, günışığında uyandı. Kamının üzerinde yatıyordu. Nefes aldığında, vücudunun etrafındaki sıkı sargıları hissetti. Sırtı hâlâ ağrıyordu ama artık yanma hissi yoktu. Ve günlerden beri ilk defa yüzünün serin olduğunu hissediyordu. Elini vücudunun altına götürüp kalkmaya yeltenince büyük bir acıyla sarsıldı.

'"Yerinde olsam bunun için acele etmezdim," diye tavsiyede bulundu Ragen. "Hayatta olduğun için şanslısın."

"Ne oldu?" diye sordu Arlen, yakınında oturan adama bakmak için kafasını kaldırarak.

"Seni yolda bayılmış halde bulduk," dedi adam. "Sırtındaki kesiklerde iblis çürümesi vardı. Dikiş atmadan önce, oralarını kesip zehri akıtmam gerekti."

"Keerin nerede?" diye sordu Arlen.

Ragen güldü, "içeride," dedi. "Son birkaç gündür senden uzak duruyor. Yaralarını görmeye dayanamadı. Ayrıca seni ilk bulduğumuzda da midesinden rahatsızlandı."

“Günler mi?” diye sordu Arlen. Etrafına bakınınca o eski avluda olduğunu fark etti. Ragen oraya kamp kurmuştu; uyku tulumlarıyla hayvanları, taşınabilir muhafaza çemberleri koruyordu.

“Seni üçüncügün, öğle vakti bulduk,” dedi Ragen. “Şimdi beşincigündeyiz. O zaman bu zamandır sayıklıyorsun. Hastalığı terleye terleye üzerinden atarken tepinip durdun.” “Benim iblis ateşimi tedavi mi ettin?” diye sordu Arlen, şok içindeydi.

“Dere’de buna öyle mi diyorlar?” diye sordu Ragen. Omuz silkti. “Fena bir isim değil sanırım. Ama bu sihirli bir hastalık değil evlat, sadece bir enfeksiyon. Yoldan çok da uzak olmayan bir yerde biraz domuzkökü buldum ve böylece kesikleri tedavi etmeyi başardım. Daha sonra domuzkökü çayı da yapacağım. Eğer sonraki birkaç gün boyunca içersen, bir şeyin kalmaz.”

“Domuzkökü mü?” diye sordu Arlen.

Ragen, hemen hemen her yerde yetişen bir ot çıkardı. “Her Ulak’ın şifalı ot kesesinin demirbaşı. Tabii taze olunca daha iyi. Biraz başını döndürür ama nedendir bilinmez, iblis çürüğü buna dayanamıyor.”

Arlen ağlamaya başladı. Annesi, kendisinin Jeph’in tarlasından sık sık topladığı bir otla iyileştirilebilir miydi yani? Bu kadarı da fazlaydı.

Ragen sessizce bekleyerek, Arlen’a zaman tanıdı. Kendisine sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra Arlen’ın gözyaşları dinmeye, hıçkırıkları da hafiflemeye başladı. Ragen tek bir kelime etmeden ona bir kumaş parçası uzattı ve Arlen bu kumaşı alıp yanaklarını sildi.

“Arlen,” dedi Ulak sonunda. “Köyden bu kadar uzakta ne yapıyorsun?”

Arlen adama uzun uzun bakarak, ne diyeceğine karar vermeye çalıştı. En sonunda konuşmaya başladığında, hikâye ağzından hızla döküldü. Ulak’a her şeyi anlattı; annesinin yaralandığı geceden başlayarak, babasından kaçışına kadar her şeyi.

Ragen, Arlen’ın hikâyesini sindirirken sessiz kaldı. “Annen için üzgünüm Arlen,” dedi sonunda. Arlen burnunu çekti ve onaylayarak başını salladı.

Güneşli Çayır’a giden yolu bulmak için nasıl uğraştığını ve yanlışlıkla Hür Şehirler’e giden yolu takip ettiğini anlatmaya başladığı sırada Keerin geri geldi. Arlen ilk gecesini, dev kaya iblisini ve bu iblisin, muhafazasını nasıl bozduğunu anlatırken, Jonglör, çocuğu pürdikkat dinledi. İblisin

kendisini öldürmesine fırsat vermemek için muhafazasını hızla tamir etmeye çalıştığı anları anlatırken ise Jonglör'ün bütün beti benzi attı.

"O iblisin kolunu koparan sen miydin?" diye sordu Ragen inanamayarak. Keerin ise, midesi yine bulanacakmış gibi görünüyordu.

"Yeniden denemek istediğim bir numara değil," dedi Arlen.

"Ben de öyle olduğunu sanmıyorum zaten," diyerek gülümsedi Ragen. 'Yine de, dört buçuk metrelik bir kaya iblisini sakat bırakmak, bir-iki şarkıya değecek bir şey. Değil mi Keerin?" Ragen, Jonglör'e dirseğini vurdu ama bu, Keerin için bardağı taşıran son damla oldu. Jonglör, ağzını kapattı ve oradan koşarak uzaklaştı. Ragen ise kafasını sağa sola sallayıp İÇ geçirdi.

"Seni bulduğumuzdan beri, tek kollu dev bir kaya iblisi peşimizi bırakmadı," diye açıkladı. "Hayatımda gördüğüm nüvelikler içinde, muhafazaları bu kadar zorlayanını görmemiştim."

"O iyileşecek mi?" diye sordu Arlen, Keerin'in iki büklüm olmasını izlerken.

"Zamanla geçer," diye homurdandı Ragen. "Haydi, bir şeyler ye." Arlen'ın doğrulup sırtını atının heybesine dayamasına yardımcı oldu. Ancak bu hareket Arlen'in acıyla irkilmesine neden oldu ve Ragen da bunu gördü.

"Bunu çiğne," dedi, Arlen'a pütürlü bir kök uzatarak. "Biraz başını döndürebilir, ama ağrını azaltacaktır."

"Sen Otacı mısın?" diye sordu Arlen.

Ragen güldü. "Hayır, ama bir Ulak, eğer hayatta kalmak istiyorsa her sanattan biraz biraz bilmek zorundadır." Koşum takımının yanındaki çantalara uzandı ve metal bir tencereyle yemek kapları çıkardı.

"Coline'e domuzkökünü anlatmış olsaydın keşke," dedi Arlen.

"Anlatırdım," dedi Ragen. "Eğer bilmediğini bir an düşünmüş olsaydım, anlatırdım." Tencereyi doldurdu ve üçayaklı masanın üzerinden ateşin içine sarkıttı. "İnsanların unuttukları şeyler gerçekten şaşırtıcı."

Keerin geri döndüğünde, Ragen ateşleri körüklüyordu. Beti benzi atmış olsa bile Jonglör biraz rahatlamış görünüyordu. "Seni geri götürdüğümüz zaman Coline'e domuzkökünü kesinlikle anlatacağım," dedi Ragen.

"Geri mi?" diye sordu Arlen.

"Geri mi?" diye tekrarladı Keerin.

"Tabii *ki geri,"* dedi Ragen. "Baban seni arıyordur Arlen."

“Ama geri dönmek istemiyorum,” diye karşılık verdi Arlen. “Ben sizinle beraber Hür Şehirler’e gitmek istiyorum.”

“Bu şekilde sorunlarından kaçamazsın,” dedi Ragen.

“Geri dönmeyeceğim,” diye üsteledi Arlen. “Beni oraya sürükleye sürükleye götürebilirsin, ama bıraktığın saniye tekrar kaçarım.”

Ragen, ona uzun uzun bakıp düşündü. En sonunda, Keerin’a bir bakış attı.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Keerin. “Eve dönüş yolumuzu en az beş gece daha uzatmak gibi bir arzum yok.”

Ragen, Arlen’a çatık kaşlarla baktı. “Miln’e ulaştığımızda babana mektup yazacağım,” diye uyardı.

“Zamanını boşa harcamış olursun,” dedi Arlen. “Benim için asla gelmeyecektir.”

Avlunun taş zemini ve yüksek duvarlar, o gece onları iyi bir şekilde sakladı. Geniş bir taşınabilir muhafaza çemberi arabayı korurken, hayvanlar bir kazığa bağlanmış şekilde bir başka çemberin içindeydi. Onlarsa iki eşmerkezli çemberin daha içeride olanında konaklıyorlardı. Çemberin ortasında bir ateş yakmışlardı.

Keerin, uyku tulumunun içinde battaniyesini kafasına kadar çekmiş, yatıyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen titriyor ve ara ara bir nüvelik gelip de muhafazaları sınadığında, irkiliyordu.

“İçeri giremedikleri halde neden sürekli saldırıyorlar?” diye sordu Arlen.

“Muhafaza ağındaki olası kusurları arıyorlar,” dedi Ragen. “Bir nüveliğin aynı yere iki kere saldırdığını göremezsin.” Parmaklarıyla şakağına vurdu. “Onlar hatırlar. İblisler, muhafazaları inceleyip zayıf noktalarını bulacak kadar zeki değildir, o yüzden koruma duvarına saldırarak zayıf noktayı ararlar. Muhafazaları nadiren aşabilseler de, bunu yapabildikleri zaman emeklerinin karşılığını alırlar.”

Bu sırada bir rüzgâr iblisi pike yaparak duvarın üzerinden saldırdı fakat muhafazalardan sekerek başarısız oldu. Keerin da bu sesi duyunca, battaniyesinin altında sızlandı.

Ragen, Jonglör’ün olduğu tarafa bakıp kafasını sağa sola salladı. “Nüvelikleri görmeyince, nüvelikler de onu göremeyecek sanıyor,” diye mırıldandı.

“Hep böyle midir?” diye sordu Arlen.

“O tek kollu iblis yüzünden, her zamankinden daha korkak hale geldi,” dedi Ragen. “Ama daha önce de muhafazaların ucunda durduğu yoktu.” Omuz silkti. “Alelacele bir Jonglör’e ihtiyacım oldu. Lonca da yanıma Keerin’ı verdi. Genelde bu kadar acemilerle çalışmam.”

“Niye bir Jonglör’e ihtiyacın var ki?” diye sordu Arlen. “Eğer ufak köylere gidiyorsan, yanında bir Jonglör olması gerekir,” diye cevap verdi Ragen. “Eğer yanında Jonglör olmazsa, seni her an taşlayabilirler.”

“Ufak köyler mi?”

“Tibbet Deresi gibi küçük kasabalar,” diye açıklamada bulundu Ragen. “Çok uzak oldukları için düklerin kolayca kontrol edemediği yerler. Bazı insanlar...” diye devam etti, “aynı anda hem tüccar, hem Jonglör, hem Otacı, hem Ulak olabilir; fakat arkadaş canlısı bir nüveliğe ne kadar sık rastlayabiliyorsan, onlara da ancak o kadar sık rastlayabilirsin. Ufak köylerden geçen çoğu Ulak, bir Jonglör kiralamak zorundadır.”

Ragen, ertesi sabah gün doğmadan kalktı. Arlen çoktan uyanmıştı. Ragen onu görünce onaylar bir şekilde başını salladı. “Ulakların geç vakte kadar uyuma lüksleri yoktur,” dedi. Yemek tencerelerini, Keerin uyansın diye gürültülü bir şekilde tangırdattı. “Gün ışığının her anına ihtiyaç vardır.”

At arabası Ragen’ın *dağlar* dediği ufuktaki küçük çıkıntılara doğru sallana sallana ilerlerken, Arlen artık Keerin’ın yanına oturabilecek kadar iyi hissediyordu kendini. Zamanı geçirmek için, Ragen, Arlen’a seyahatlerinden öyküler anlatıyor ve yolun kenarındaki şifalı otları göstererek hangilerinin yenebileceğini, hangilerinin yaraları tedavi etmekte kullanılabileceğini açıklıyordu. Geceyi geçirmek için en iyi savunulabilir noktaları gösteriyor ve avcı hayvanlar konusunda ona uyarılarda bulunuyordu.

“Nüvelikler yavaş ve zayıf hayvanları öldürür,” dedi Ragen. “O yüzden sadece en büyük, en güçlü olanlar veya en iyi şekilde saklanabilenler hayatta kalır. Yolda seyahat ederken, seni bir av olarak görecek tek şey iblisler değildir.”

Keerin etrafına huzursuz bir şekilde bakındı.

“Son birkaç gece kaldığımız yer neydi?” diye sordu Arlen.

Ragen omuz silkti. “Küçük bir lordun küçük bir kalesi,” dedi. “Burasıyla Miln arasında onlardan yüzlercesi var. Sayısız Ulak tarafından yağmalanmış eski harabeler.”

“Ulaklar tarafından mı?” diye sordu Arlen.

“Tabii ki,” diye cevap verdi Ragen. “Bazı Ulaklar bu harabeleri bulmak için haftalarını harcar. Başka birisinin henüz bulmadığı bir harabeye denk gelecek kadar şanslı olanlar, çeşit çeşit ganimetle geri döner. Altınlar, mücevherler, oymalar, hatta bazen eski muhafazalar bile. Ama peşinde oldukları asıl ganimet, eski *savaş* muhafazalarıdır. Tabii bu tür muhafazalar eğer gerçekten var olduysa.”

“Sen var olduklarını düşünüyor musun?” diye sordu Arlen.

Ragen evet anlamında başını salladı. “Ama yolumdan sapıp da onları aramak için hayatımı riske atmam.”

Birkaç saat sonra, Ragen, arabayı yolun dışına çıkartarak küçük bir mağaraya doğru sürdü. “İmkânın olduğu zaman bir sığınağı muhafazalandırmak en iyisidir,” dedi Arlen’a. “Bu mağara, Graig’in günlüğünde adı geçen birkaç mağaradan biri.”

Ragen ve Keerin, hayvanların su ve yemini verdikten sonra, kendi malzemelerini mağaraya taşıyarak kamp kurdu. Atları yularından çözülmüş olan at arabası, hemen dışarıda bir çemberin içine konuldu. Adamlar çalışmaya devam ederken, Arlen, taşınabilir çemberi incelemekle meşguldü. “Burada benim bilmediğim muhafazalar var,” dedi, parmağını muhafaza şekillerinin üzerinde gezdirirken.

“Tibbet Deresi’nde ben de daha önce görmediğim birkaç muhafazaya rastladım,” diye itiraf etti Ragen. “Onları günlüğüme not etmiştim. Belki bu gece bana ne işe yaradıklarını söyleyebilirsin.” Arlen gülümsedi; Ragen’ın cömertliğine karşılık verebileceği için mutluydu.

Keerin, yemek yerlerken rahatsızca kımıldanıyor; sık sık, kararan gökyüzüne bakıyordu. Ama Ragen, gölgeler uzarken hiçbir şekilde heyecanlanmış gözükmüyordu.

“Katırları mağaraya almanın vakti geldi,” dedi Ragen sonunda. Keerin, bu işe koyulmak için anında harekete geçti. “Yük hayvanları mağaralardan nefret eder,” diye bilgi verdi Ragen, Arlen’a. “O yüzden onları içeri sokmadan önce bekleyebildiğin kadar beklemelisin. Atlarsa her zaman en son içeri sokulmalıdır.”

“Bir ismi yok mu?” diye sordu Arlen.

Ragen kafasını hayır anlamında salladı. “Benim atlarım kendi isimlerini kendileri kazanmalı,” dedi. “Lonca onları özel olarak eğitir, ama çoğu at gece vakti dışarıda zincirlendiklerinde yine de korkar. Sadece, kaçmayacaklarını veya paniklemeyeceklerini bildiklerime isim veririm. Bu atı Angiers’tan almıştım. Eski tayım kaçıp da nüvelerce öldürüldüğü zaman. Eğer Miln’e gitmeyi başarırsa, ona bir isim vereceğim.”

“Başaracak,” dedi Arlen, süvari atının boynunu okşayarak. Keerin katırları içeri aldıktan sonra onu da dizginlerinden tutarak mağaraya soktu.

Diğerleri yerleşirken, Arlen, mağara ağzını inceledi. Taşlara oyulmuş olan muhafazalar varsa da, mağara girişinde hiçbir muhafaza yoktu. “Muhafazalarda eksik var,” dedi, eliyle işaret ederek.

“Tabii ki var,” diye cevap verdi Ragen. “Toprağa muhafaza çizemeyiz, öyle değil mi?” Arlen’a meraklı gözlerle baktı. “Çemberi tamamlamak için *sen* ne yapardın?” diye sordu.

Arlen bulmacayı inceledi. Mağaranın ağzı mükemmel bir çember oluşturmuyordu; daha çok ters çevrilmiş bir *u* harfi gibiydi. Muhafazalandırması daha zordu ama *çok çok* zor da değildi. Ayrıca, kayalara oyulmuş olan muhafazalar da bilindik muhafazalardı. Arlen, bir çubuk alarak, toprağa muhafazalar çizdi. Bunların çizgileri, düzgün bir şekilde, önceden yerleştirilmiş olanlara bağlanıyordu. Hepsini üç kez kontrol etti ve sonra geriye çekilerek, onaylaması için Ragen’a baktı.

Ulak, Arlen’ın çalışmasını incelerken sessiz kaldı, sonra onaylayarak başını salladı.

“Aferim,” deyince, Arlen gururla gülümsedi. “Açıları bir usta gibi ayarlamışsın. Ben bile bu kadar sıkı bir ağ öremezdim. Ayrıca tüm denklemleri de kafanda yaptın.”

“Eee, teşekkürler,” dedi Arlen, gerçi Ragen’ın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ragen, oğlanın duraksamasını yakaladı. “Denklemleri *yaptın,* değil mi?” diye sordu.

“Denklem ne ki?” diye sordu Arlen. “Şu çizgi,” diyerek en yakındaki muhafazayı işaret etti, “oradaki muhafazaya bağlanıyor.” Bu sefer duvarı işaret etmişti. “Sonra buradaki çizgileri geçiyor,” diyerek diğer muhafazaları gösterdi “ve oradakilerle çapraz kesişiyor.” Yine bir başka muhafaza grubunu göstermişti. “Bu kadar kolay işte.”

Ragen şaşkınlıktan donakalmıştı. “Hepsini göz kararı mı çizdin yani?” diye sordu.

Arlen omuz silkti. “Çoğu insan, çizgileri kontrol etmek için düz bir çubuk kullanır,” diye karşılık verdi. “Ama ben çubukla falan uğraşmam.”

“Tibbet Deresi gece tarafından şimdiye kadar nasıl yutulmamış anlamıyorum,” dedi Ragen. Heybesinden bir çuval çıkardı ve mağara ağzında yere eğilerek Arlen’ın muhafazalarını sildi.

“Toprak muhafazaları, ne kadar iyi çizilirse çizilsin, fazla risklidir.”

Çuvalın içinden cilalı birkaç ahşap muhafaza levhası çıkardı. Üzeri çizgilerle işaretli düz bir çubuk kullanarak levhaları aralıklı olarak çabucak sıraladı ve böylece muhafaza ağını tekrardan mühürlemiş oldu.

Karanlığın çökmesinin üzerinden daha bir saat geçmemişti ki, tek kollu dev kaya iblisi, açıklığa geldi. Yüksek sesle uluyarak ve daha küçük iblisleri bir kenara savurarak mağara ağzına doğru kocaman adımlarla ilerledi. Kükreyerek meydan okuyordu. Keerin korkudan inleyerek mağaranın arka tarafına kaçtı.

“Bu iblis artık senin kokunu tanıyor Arlen,” diye uyarıda bulundu Ragen. “Seni sonsuza kadar takip edip gardım düşürmeni bekleyecek.”

Arlen uzun bir süre canavara bakarak, Ulak’ın sözlerini düşündü. İblis hırladı ve sertçe koruma duvarına saldırdı ama muhafazalar parlayarak yaratığı geriye savurdu. Keerin sızlanmaya devam etse de, Arlen ayağa kalkıp mağara ağzına yürüdü. Nüveliğin gözlerinin içine bakıp ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Sonra da, havaya kaldırdığı ellerini birden ve yüksek sesle birbirine çarptı. Kendi iki uzvunu göstererek, iblisle dalga geçiyordu.

“Bırak zamanını harcasın,” dedi, iblis yararsız bir öfkeyle ulurken. “Beni asla yakalayamayacak.”

Yola neredeyse bir hafta daha devam ettiler. Ragen rotayı kuzeye çevirdi ve sıradağların başlangıcındaki küçük tepelerden geçtiler. Ragen, arada bir, avlanmak için duruyor; küçük hayvanları çok uzak mesafeden ince fırlatma mızraklarıyla avlıyordu.

Çoğu geceyi, Graig’in günlüğünde belirtilmiş olan sığınaklarda geçirdiler. Fakat iki kere de yol üstünde kamp kurdular. Tüm hayvanlar

gibi, Ragen'ın atı da iblisler yüzünden dehşete düşüyor, ama asla kaçmaya çalışmıyordu.

"Bence bir ismi hak ediyor," dedi Arlen belki de yüzüncü defa, atı işaret ederek.

"Peki, peki!" diye karşılık verdi Ragen en sonunda, Arlen'in saçlarını karıştırarak. "Ona sen isim verebilirsin."

Arlen gülümsedi. "Gecegözü," dedi.

Ragen ata baktı ve onaylayarak kafasını salladı. "Güzel bir isim."

9

Miln Kalesi

D.S. 319

Ufuktaki minik çıkıntılar gitgide büyüyüp yükseldikçe, arazi de giderek daha kayalık bir hal almaya başladı. Ragen, bir dağın içine üst üste yüz Boggin Tepesi'nin sığabileceğinden bahsederken abartmamıştı. Dağ sırası, Arlen'ın görüş mesafesinde alabildiğine uzanıyordu. Yavaş yavaş tırmanırlarken hava daha da serinliyordu. Tepelerin arasında kuvvetli rüzgârlar esiyor, toprağı adeta kırbaçlıyordu. Arlen arkasına baktığında, dünyanın, önünde bir harita gibi uzandığını gördü. O topraklarda sadece bir mızrak ve bir Ulak çantasıyla seyahat ettiğini hayal etti.

Sonunda Miln Kalesi görüş alanlarına girdiğinde, Arlen gözlerine inanamadı. Ragen'ın anlattığı hikâyelere rağmen, Miln Kalesi'nin hâlâ Tibbet Deresi gibi bir yer olduğunu, sadece biraz daha büyük olduğunu farz etmişti. Ne var ki, hisar şehir önlerinde tüm endamıyla yükselirken, Arlen heyecanlanıp arabadan düşecek gibi oldu.

Miln Kalesi, bir dağın eteğine kurulmuştu ve geniş bir vadiye tepeden bakıyordu. Miln'in kurulduğu dağın ikizi olan bir başka dağ ise, bu vadinin karşı tarafından şehre bakıyordu. Şehri on metre yüksekliğindeki kalın surlar çevreliyordu. Buna rağmen, bazı yapılar duvarlardan daha yüksekti ve gökyüzünü delercesine şehrin manzarasına heybet katıyordu. Yaklaştıkça şehir daha da büyüyor, yüksek sur duvarları her yöne doğru millerce uzanıyordu.

Surların üzerine, Arlen'ın hayatında gördüğü en büyük muhafazalar çizilmişti. Muhafazaları birbirine bağlayarak suru nüveliklere karşı geçilmez kılacak bir ağ oluşturan görünmez çizgileri gözleriyle takip etti.

Ancak bütün bunlara rağmen, surlar Arlen’ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Hür Şehirler, aslında hiç de ‘hür’ değildi. Nüvelikleri dışarıda tutan surlar, aynı zamanda insanları da içeriye hapsetmişti. En azından Tibbet Deresi’nde, bu hapishane duvarları görünmezdi.

“Rüzgâr iblislerinin, duvarın üstünden aşmalarını ne önlüyor?” diye sordu.

“Surun tepesinde, şehrin üstünde görünmez bir savunma kubbesi oluşturan muhafaza direkleri vardır,” dedi Ragen.

Arlen, bunu Ragen’ın yardımı olmadan anlamış olması gerektiğini düşündü. Daha sormak istediği sorular vardı, ancak bunları kendine sakladı. Keskin zihni, çoktan olası çözümler üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

En sonunda şehre ulaştıklarında, öğle vaktini çoktan geride bırakmışlardı. Ragen, dağın daha da yukarısından gelen, sütun şeklindeki dumana işaret etti. Dumanın kaynağı millerce uzaklıktaydı.

“Dük’ün Madenleri,” dedi. “Kendi içinde bir köydür. Senin Tibbet Deresi’nden daha büyüktür. Kendi kendilerine yetemiyorlar, ama Dük’ün istediği de bu. Neredeyse her hafta kervanlar gelip gider. Yiyecek yukarı çıkar, tuz, metal ve kömür aşağı gider.”

Ana şehirden dallanıp ayrılan daha da alçak bir sur, vadinin etrafını geniş bir şerit halinde çevreliyordu. Arlen, muhafaza direklerini ve düzenli bitki sıralarının üst kısımlarını görebiliyordu. “Büyük bahçeler ve Dük’ün Bağı,” dedi Ragen. İşçiler içeri girip çıkarken şehrin cümle kapısı sonuna kadar açıktı. Arlen, Ragen ve Keerin kapıya yaklaşırlarken, kapı muhafızları onlara el salladı. Ragen gibi uzun boylu olan muhafızlar, oyuklu metal miğferler giyiyordu. İki muhafız da birer mızrak taşıyor, ancak bu mızrakları birer silah gibi taşımaktan çok, gösteri malzemesi gibi tutuyorlardı.

“Hey, Ulak!” diye bağırdı birisi. “Yeniden hoş geldin!” “Gaims. Woron,” diyerek onlara kafasıyla selam verdi Ragen.

“Dük senin günler önce gelmeni bekliyordu,” dedi Gaims. “Sen gelmeyince endişelendik.”

“İblislerin beni sonunda yakaladığını mı düşündünüz?” diye güldü Ragen. “İmkânı yok! Angiers’tan dönerken ziyaret ettiğim ufak köylerin birinde bir saldırı oldu. Yardım etmek için birkaç gün orada kaldık.”

“Oradayken kimsesiz bir çocuk mu buldun?” diye sordu Woron sırıtarak. “Karın senin onu Ana yapmanı beklerken, sen tutup ona hediye olarak kimsesiz bir oğlan mı getirdin?” Ragen kaşlarını çatınca, muhafız geri adım attı. “Lütfen alınma, kötü anlamda söylememiştim,” dedi.

“Öyleyse, sana insanların canını sıkacak şeyler söylememeni tavsiye ederim, *Hizmetkâr.* “ diye karşılık verdi Ragen. Woron’un beti benzi attı ve başını onay anlamında çabucak salladı.

“Onu yolda buldum aslında,” dedi Ragen, Arlen’ın saçlarını karıştırarak. Sanki az önce hiçbir gerilim yaşanmamış gibi gülümsedi.

Arlen, Ragen’ın bu özelliğini seviyordu. Adam gülmekten hiç çekinmiyor, asla kin beslemiyordu ama mutlaka saygı talep ediyor ve karşısındakine de bunu bir şekilde hissettiriyordu. Arlen, bir gün aynı onun gibi olmak istiyordu.

“Yolda mı?” diye sordu Gaims, inanamayarak.

“Hem de çok uzaklarda!” diye haykırdı Ragen. “Oğlan, tanıdığım bazı Ulaklardan bile daha iyi muhafaza çiziyor.” Arlen, bu iltifat karşısında gururlandı.

“Ya sen, Jonglör?” diye sordu Woron, Keerin’a. “İlk defa dışarıda konakladın. Çıplak gecelerin tadı hoşuna gitti mi bakalım?”

Keerin suratını astı ve muhafızlar güldü. “O kadar iyiydi demek?” diye sordu Woron.

“Gün batıyor,” dedi Ragen. “Jöne Ana’ya haber yollayın. Önce pirinci teslim edeceğim. Banyo yapıp sıcak bir yemek yemek için evime uğradıktan sonra da saraya geleceğim.” Muhafızlar asker selamı verip onların şehre geçmesine izin verdiler.

İlk baştaki hayal kırıklığına rağmen, Miln’in ihtişamı kısa sürede Arlen’ı içine çekti. O zamana kadar görmüş olduğu her şey, burada gördüğü yüksek binaların yanında cüce gibi kalıyordu. Sokakların zemini, sertleşmiş toprak yerine, taşlarla kaplıydı. Nüvelikler, işlenmiş taşların arasından yükselemezdi, ancak Arlen, bu taşlardan binlercesinin kesilip yerleştirmesi için gereken emek ve gayreti hayal edemiyordu.

Tibbet Deresi’ndeki tüm yapılar ahşaptı; temelleri yığma taşlardan, çatıları da, çalı çırpıdan ve üzerine muhafazaların çizilebileceği levhalardan oluşurdu. Burada ise, her şey kesme taştan yapılmıştı ve eski kokuyordu. Muhafazalarla koruma altına alınmış dış surlara rağmen, binalar da teker teker muhafazalara sahipti. Bazı muhafazalar müthiş sanat eserlerine

benzerken, diğerleri sahip oldukları işlevden daha fazlası beklenmiyormuşçasına basitti.

Şehrin havası; çöp yığınlarından, yakılan dışkılardan ve terden dolayı leş gibi kokuyordu. Arlen nefesini tutmaya çalıştıysa da en sonunda dayanamadı ve ağzından nefes almakla yetindi. Diğer taraftan Keerin, sanki ilk defa rahatça nefes alıyormuş gibi görünüyordu.

Ragen, onları pazaryerine götürürken, Arlen hayatı boyunca görmediği kadar insan görmüştü. Yüzlerce Rusco Hog, ona her taraftan bağırıyor, “Bunu satın al!”, “Şunu dene!”, “Özel fiyat, sadece senin için!” diye haykırıyordu. Hepsi uzun boyluydu; Dere ahalisiyle karşılaştırıldığında dev gibilerdi.

Pazarda arabalar dolusu meyve ve sebze satılıyordu. Arlen böylesini daha önce hiç görmemişti. O kadar çok giysi satıcısı vardı ki, Milnlilerin hayatlarında giyinmekten başka hiçbir şey düşünmediklerini sandı. Pazaryerinde, çeşitli oymalar ve resimler de satılıyordu. Son derece ayrıntılı olan bu sanat eserlerini kim zaman bulup da yapabilmişti acaba?

Ragen, onları, pazaryerinin uç tarafında, çadırında bir kalkan sembolü bulunan tüccarın yanma götürdü. “Dük’ün adamı,” Ragen, yük arabasını çadıra yanaştırırlarken.

“Ragen!” diye haykırdı tüccar. “Benim için bugün ne getirdin bakalım?”

“Bataklık Pirinci,” dedi Ragen. “Dük’ün tuzunun bedeli olan vergiler. Dere’den.”

“Rusco Hog’u da gördün mü oradayken?” diye sordu tüccar. “O sahtekâr hâlâ kasabalıları soyuyor mu?”

“Hog’u tanıyor musun?” diye sordu Ragen.

Tüccar kahkaha attı. “On sene önce Analar Konseyi’nde o herifin ruhsatının iptali için ifade vermiştim. Bize içi sıçanlarla dolu bir buğday sevkiyatı yapmaya çalışmıştı,” dedi. “Çok geçmeden kasabayı terk etti ve dünyanın öbür ucunda ortaya çıktı. Aynı şeyi Angiers’ta da yapmış, hatta o yüzden Miln’deymiş zaten.”

“İyi ki pirinci kontrol etmişiz,” diye mırıldandı Ragen. Tuz ve pirincin o anki satış fiyatları üzerinde bir süre pazarlık ettiler. Sonunda, tüccar pes ederek, Ragen’ın Hog’un hakkından gelmiş olduğunu itiraf etti. Ulak’a şakırdayan sikkelerle dolu bir kese vererek, aradaki farkı da ödedi.

“Buradan sonra arabayı Arlen sürebilir mi?” diye sordu Keerin. Ragen ona bir bakış attı ve başını olumlu şekilde salladı. Keerin’a sikkelerle dolu

bir kese fırlattı. Jonglör de becerikli bir şekilde keseyi yakalayıp arabadan aşağı atladı.

Keerin kalabalığın arasında kaybolurken, Ragen kafasını sağa sola salladı. “Berbat bir Jonglör değil,” dedi. “Ama açık yolda seyahat için yüreği yok.” Atma tekrar bindi ve hareketli caddelerde Arlen’a kılavuzluk yapmaya başladı. Diğerlerine göre daha da kalabalık olan bir sokaktan geçerlerken, Arlen, baskı ve yoğunluktan dolayı adeta havasız kalıp boğuluyormuş gibi hissetti.

Bu esnada, serin dağ havasına aldırmayarak üzerlerine sadece yırtık pırtık paçavralar giymekle yetinmiş olan bazı insanlar dikkatini çekti.

“Onlar ne yapıyor?” diye sordu, bu insanların önlerinden geçenlere ellerindeki boş kupaları uzatmalarını izleyerek.

“Dilencilik,” dedi Ragen. “Miln’deki herkesin yiyecek almaya parası yok.”

“Onlara kendi yiyeceğimizden veremez miyiz?” diye sordu Arlen.

Ragen iç geçirdi. “Bu o kadar basit değil Arlen,” dedi. “Buradaki topraklar, insanların yarısını besleyecek kadar bile verimli değil. Rizon Kalesi’nden buğdaya, Lakton’dan balığa, Angiers’tan ise meyve ve hayvanlara ihtiyacımız var. Diğer şehirler bunları öyle bedavaya vermiyor. Hayatlarını ticaret yaparak kazanan Tüccarlar, parasını verip bu ihtiyaçları Miln Kalesi’ne getiriyor. Ayrıca Tüccarlar, yanlarında kendilerine yardım edecek Hizmetkârlar da çalıştırıyor. Onları kendi ceplerinden besleyip, giydirip, barındırıyorlar.”

Önünden geçenlere çatlamış tahta bir kâse uzatan, pis ve eski giysiler içindeki bir adamı işaret etti. Geçenler, adamı görmezden geliyor, göz teması bile kurmamaya çalışıyordu. “Eğer kraliyet ailesi mensubu veya Kutsal Adam değilsen, çalışmadığın takdirde sonun o adam gibi oluyor.”

Arlen, anlamış gibi başını salladıysa da pek bir şey anlamamıştı. Tibbet Deresi’ndeki insanların, genel ihtiyaç dükkânında harcayacak kredileri bitmesine rağmen, Hog bile onların açlıktan ölmesine göz yummazdı.

En sonunda bir eve geldiler ve Ragen, Arlen’a arabayı durdurması için işaret etti. Arlen’in Miln’de gördüğü çoğu evle karşılaştırıldığında o kadar da büyük bir yapı değildi bu, ancak yine de Tibbet Deresi’yle karşılaştırıldığında bir hayli etkileyiciydi. Tamamen taştan yapılmıştı ve iki katlıydı.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Arlen.

Ragen, başını hayır anlamında salladı. Atından indi ve evin kapısına gidip sertçe yumrukladı. Çok geçmeden kapı açıldı ve sıkı örülmüş uzun, kahverengi saçlara sahip genç bir kadın göründü. Miln'deki herkes gibi o da uzun boylu ve sert yapılıydı. Boynundan ayak bileklerine kadar inen ve bel bölgesinde daralan bir elbise giyiyordu. Arlen, ilk başta kadının güzel olup olmadığını anlayamadı. Bu konuda olumsuz bir karar vermek üzereydi ki, kadın gülümsedi ve bütün yüzü değişti.

"Ragen!" diye haykırdı kadın, Ulak'a sımsıkı sarılırken. "Geldin! Yaratıcı'ya şükürler olsun!"

"Tabii ki geldim Jenya," dedi Ragen. "Biz Ulaklar, birbirimizin başının çaresine bakmaktan asla gocunmayız."

"Ben Ulak değilim ki," dedi Jenya.

"Ama bir Ulak'la evliydin ve bu da aynı şey demek. Lonca'nın verdiği karar ne olursa olsun, Graig bir Ulak olarak öldü."

Jenya üzgün göründü ve Ragen, hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. Arabaya doğru yürüyüp geri kalan yükü indirdi. "Sana kaliteli Bataklık Pirinci, tuz, et ve balık getirdim," dedi, yükleri taşıyıp kapının eşiğine bırakırken. Arlen da ona yardım etti.

"Ve bir de bu var," diye ekledi Ragen, Hog'dan aldığı altın ve gümüş dolu büyük keseyi kemerinden çıkarırken. Dük'ün tüccarından aldığı küçük keseyi de bunların içine katmıştı.

Keseyi açarken Jenya'nın gözleri büyüdü. "Ah, Ragen," dedi. "Bu çok fazla. Kabul edeme..."

"Edebilirsin ve edeceksin," diye neredeyse emretti Ragen, kadının sözünü keserek. "Yapabileceğimin en azı bu."

Jenya'nın gözleri doldu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi. "Çok korkmuştum. Lonca için mektup yazma işi tüm masrafları karşılamıyor. Graig olmadan... Tekrar dilencilik yapmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Ragen, kadının omzuna dokundu. "Ulak kardeşlerim ve ben, böyle bir şeye asla izin vermeyiz. O kadar düşmene izin vereceğime seni kendi evime alırım," dedi.

"Ah, Ragen, bunu yapar mısın gerçekten?" diye sordu kadın.

"Son bir şey daha var," dedi Ragen. "Rusco Hog'dan bir hediye." Yüzüğü havaya kaldırdı. "Ona mektup yazarak, yüzüğün eline ulaştığım söylemeni istiyor."

Yüzüğe bakarken Jenya'nın gözleri yeniden doldu.

“Graig sevilen biriydi,” dedi Ragen, yüzüğü kadının parmağına geçirirken. “Bu, onun anısının bir sembolü olsun. Getirdiğim yiyecekler ve para, aileni uzunca bir süre geçindirmene yeter. Belki bu zaman zarfında kendine başka bir koca bulup Ana olabilirsin. Ama eğer durum kötüleşir de bu yüzüğü satmak zorunda olduğunu düşünmeye başlarsan, ilk yapacağın iş bana gelmek olacak, anladın mı?”

Jenya başını evet anlamında salladı, ama gözleri yere bakıyordu; yüzüğü okşarken hâlâ usul usul ağlıyordu.

“Söz ver bana,” diye emretti Ragen.

“Söz,” dedi Jenya.

Ragen başını salladı ve kadını son bir kez kucakladı. “Fırsat bulduğumda seni ziyaret etmeye geleceğim,” dedi. Arlen ve Ulak oradan ayrılırken, kadın hâlâ ağlıyordu. Arlen, arkasına dönüp kadına uzun uzun baktı.

“Kafan karışmışa benziyor,” dedi Ragen.

“Sanırım öyle,” diye onayladı Arlen.

“Jenya’nın ailesi Dilenci’ydi,” diye açıkladı Ragen. “Babası kör, annesiyse hasta. Yine de, sağlıklı, çekici bir kız evlat sahibi olacak kadar talihleri varmış. Jenya, Graig’le evlendiğinde hem kendisini hem ailesini iki sınıf yukarı atlattı. Graig de Jenya’nın ailesini kendi evine aldı ve en kârlı rotalar üzerinde çalışmamasına rağmen, geçinmelerine ve mutlu olmalarına yetecek kadar para kazanmayı başardı.”

Durup kafasını iki yana salladı. “Şimdi ise, Jenya, tek başına üç boğazı doyurmak ve kirayı ödemek zorunda. Evinden de fazla uzaklaşamıyor çünkü annesiyle babası kendi kendilerine yetemiyor. Jenya’nın bakımına muhtaçlar.”

“Ona yardım etmen iyi bir şey,” dedi Arlen, kendini biraz daha iyi hissederek. “Gülümsediğinde çok güzel oluyor.” “Herkese yardım edemezsin Arlen,” dedi Ragen. “Ancak yardım edebildiklerine etmek için her türlü çabayı sarf etmen gerekir.” Arlen anladığını belli edercesine kafasını salladı.

Küçük tepeyi kıvrıla kıvrıla çıktıktan sonra büyük bir eve ulaştılar. Evin geniş arazisini, iki metre yüksekliğinde, kapılı bir duvar çevreliyordu. Uç katlı evin, camlarından renk renk ışıklar yansıyan düzinelerce penceresi vardı. Boggin Tepesi’ndeki büyük malikâneden bile daha büyüktü ve yazdönümü festivalinde Tibbet Deresi’ndeki herkesi içine alabilirdi. Evin ve etrafındaki duvarın üzerine, parlak renkli muhafazalar resmedilmişti.

Böylesine muhteşem bir yer, diye düşündü Arlen, *kesinlikle Dük'ün evi olmalıydı.*

"Annemin muhafazalı camdan yapılma bir kupası vardı. Çelik kadar sertti," dedi, pencerelere bakarken; bu sırada ince fızikli bir adam arazinin öte tarafından koşa koşa gelip kapıyı açtı. "O kupayı bizden saklardı, ama misafir geldiğinde, nasıl parladığını göstermek için bazen çıkarırdı." Arlen yük arabasında, Ragen atının sırtında, nüveliklerin el değmediği bir bahçeden geçerlerken, birkaç kişi toprağa sebze ekiyordu.

"Miln'de tamamen cam pencerelere sahip birkaç malikâneden biridir bu," dedi Ragen, gururlu bir şekilde.

Arazinin öteki taraflarında başka küçük yapılar da vardı: Taştan yapılmış kulübeler, tüten bacalar, oraya buraya koşturan insanlar; adeta küçük bir köy gibiydi burası. Üstü başı pis çocuklar etrafta koşturuyor, kadınlarsa günlük işlerini yaparken onlara göz kulak oluyordu. Arlen ve Ragen ahırlara kadar ilerlemeye devam etti. Ahırlara vardıklarında, Gecegözü'nün dizginlerini almak için bir anda bir seyis ortaya çıktı ve Ragen'a sanki bir masal kralıymışçasına reverans yapıp yaltaklandı.

"Dük'ü ziyaret etmeden önce senin evine uğrayacağımızı sanıyordum," dedi Arlen.

Ragen kahkaha attı. "Benim evim *burası* Arlen! Açık yolda hayatımı boşuna mı riske atıyorum sanıyorsun?"

Arlen eve yeniden baktı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Bunların hepsi senin mi yani?" diye sordu.

"Hepsi," diye onayladı Ragen. "Dükler, nüveliklerden korkmayanlara cömert davranır."

"Ama Graig'in evi çok küçüktü," diye karşı çıktı Arlen. "Graig iyi bir adamdı," dedi Ragen. "Ancak, sıradan bir Ulak'tan daha fazlası değildi. Tibbet Deresi'ne ve yerel köylere yaptığı seyahatler ona yetiyordu. Öyle bir adam ailesini geçindirebilir, ancak daha fazlasını yapamaz. Jenya'ya o kadar altın ve gümüş getirebilmeyi, Hog'a sattığım fazladan malları kendi cebimden karşılamış olmam sayesinde başardım. Graig ise Lonca'dan borç almak zorunda kalıyor ve Lonca da, Graig'den çok fazla kesinti yapıyordu."

Evin kapısını reveransla açan adam uzun boyluydu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ve maviye boyanmış yün bir ceket giyiyordu. Yüzü ve giysileri temizdi. Bu, avludaki insanlara keskin bir tezat oluşturuyordu. İçeri girdikleri anda, Arlen'dan yaşça fazla büyük olmayan bir çocuk ayağa

fırladı. O da mavi bir ceket giyiyordu. Geniş, mermerden yapılmış bir merdivenin başlangıcında duran zil ipine koştu. Tüm evde ahenkli çan sesleri duyuldu.

“Görüyorum ki şansın bir kez daha yaver gitmiş,” diye seslendi bir kadın, çok geçmeden. Koyu renk saçlara ve insanı delip geçen mavi gözlere sahipti. Üzerindeki koyu mavi elbise, Arlen’ın hayatında daha önce görmediği kadar kaliteliydi. Bileklerinde ve boynundaki mücevherler ışıl ışıl parlıyordu. Evin giriş salonuna yukarıdan bakan mermer balkondan onları izlerken, yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. Arlen, hayatında bu kadar güzel ya da zarif bir kadın görmemişti.

“Eşim Elissa,” dedi Ragen sessizce. “Eve dönmek... ve evden ayrılmak için bir neden.” Arlen adamın espri yapıp yapmadığından emin olamadı. Kadın, onları gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu.

“Bir gün, nüvelikler seni yakalayacak,” dedi Elissa, merdivenlerden inerken. “Ve ben de, sonunda genç sevgilimle evlenebileceğim.”

“Bu asla olmayacak,” dedi Ragen gülümseyerek. Karısını kendine doğru çekip öptü. Arlen’a dönerek, “Elissa, servetimi miras olarak alacağı günün hayalini kurar. Nüveliklere karşı hayatta kalmaya çalışırken, kendimi koruduğum gibi, aslında bunu ona inat olsun diye de yapıyorum,” diye açıkladı.

Elissa kahkaha atınca Arlen rahatladı. “Bu da kim?” diye sordu kadın. “Karnıma, kendi çocuğumuzu koymanın angaryasından kurtulmak için getirdiğin bir kimsesiz mi?”

“Tek angarya, senin donmuş iç eteğini eritmektir sevgilim,” diye karşılık verdi Ragen. “Sana Tibbet Deresi’nden Arlen’ı takdim edebilir miyim? Onunla yolda tanıştım.” “Yolda mı?” diye sordu Elissa. “Ama o daha bir çocuk!” “Ben çocuk değilim!” diye bağırdı Arlen; bir saniye sonra da, böyle bir şey yaptığı için kendini aptal gibi hissetti. Ragen sert bir bakış atınca, gözlerini aşağı çevirdi.

Elissa, bu ani patlayışı işittiğine dair en ufak bir ipucu vermedi. “Zırhından kurtul ve banyonun yolunu tut,” diye emretti kocasına. “Ter ve pas kokuyorsun. Ben misafirimizle ilgilenirim.”

Ragen gittiğinde, Elissa, bir hizmetkâr çağırarak Arlen’a atıştıracak bir şeyler hazırlamasını söyledi. Öyle görünüyordu ki, Ragen’ın, Tibbet Deresi’nde yaşayan insanlardan daha fazla hizmetkârı vardı. Hizmetkâr yiyecek olarak soğuk jambon, kalın bir ekmek parçası ve krema, içecek

olarak da süt getirdi. Elissa'nın karşısında yemek yerken Arlen söyleyecek bir şey bulamadı ve gözlerini tabağından ayırmadı.

Kremasını bitirdiği sırada, uşakların ceketlerindeki gibi mavi renge sahip elbisesiyle bir hizmetçi içeriye girip Elissa'nın önünde eğildi. "Efendi Ragen, sizi üst katta bekliyorlar," dedi.

"Teşekkür ederim Ana," diye cevapladı Elissa. Yüzü bir an için tuhaf bir hal aldı ve parmaklarını hafifçe karnında gezdirdi. Sonra Arlen'a bakıp gülümsedi. "Misafirimizi banyoya götür," diye emretti kadına. "Ve derisinin gerçek rengini görene kadar da kurumasına izin verme." Kahkaha attı ve odadan çıktı.

Bir yalağın içinde ayakta durup kendi üzerinden soğuk su dökmeye alışkın olan Arlen, Ragen'ın derin, taştan küvetini görünce biraz afalladı. Hizmetçi kadın Margrit'in küvete kaynar su dökmesini bekledi. Bu kadın da, Miln'deki herkes gibi uzun boyluydu. Sevecen ve kibar bir bakışı vardı. Saçları bal rengiydi ancak şapkasının altından, kırlaşmış saç telleri de görülebiliyordu. Arlen soyunup küvete girerken, kadın arkasını döndü. Sırtındaki dikişli yaraları gördüğündeyse heyecanla nefesini tuttu ve yaraları incelemek üzere çabucak Arlen'in yanma geldi.

En üstteki yarayı çimdikleyince, Arlen, "Ah!" diye bağırdı.

"Bebek olma," diye azarladı kadın. Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtüp kokladı. Aynı şeyi sırtındaki tüm yaralara uygularken, Arlen dudağını ısırmak zorunda kaldı. "Sandığından daha şanslısın," dedi Margrit en sonunda. "Ragen bana senin yaralı olduğunu söylediğinde, sadece birkaç çizik olacağını sanmıştım, ama bu..." Arlen'a ayıplarcasına baktı. "Annen hiç sana geceleri dışarıda olmaman gerektiğini söylemedi mi?"

Arlen'in yapıştıracağı cevap, burnunu çekmesiyle yok oldu. Ağlamamaya kararlı bir şekilde dudağını ısırdı. Margrit de bunu fark etti ve konuşma tarzını hemen yumuşattı. "Hızlı iyileşiyor," dedi, onun yaralarını kastederek. Bir kalıp sabun alıp yaralı bölgeleri hafifçe yıkamaya başladı. Arlen dişini sıktı. "Banyoda işimiz bittiğinde, yaralarına lapa sürüp sargılarını yenileyeceğim."

Arlen başını olumlu anlamda salladı. "Siz Elissa'nın annesi misiniz?" diye sordu.

Kadın kahkaha attı. "Ulu Yaratıcı! Bu fikre nereden kapıldın evlat?"

"Elissa size *Ana* dedi."

“Çünkü öyleyim,” dedi Margrit gururlu bir sesle. “İki oğlan, üç de kız evladım var. Kızlarımdan birisi de yakında Ana olacak.” Kafasını üzgün bir şekilde salladı. “Zavallı Elissa. Bu kadar zenginliğe rağmen hâlâ bir Kız Evlat. Üstüne üstlük, otuz yaşını da geçti! Yürek burkan bir durum.”

“Anne olmak bu kadar önemli mi?” diye sordu Arlen. Kadın, ona, sanki *hava insan için bu kadar önemli mi,* diye sormuş gibi baktı. “Annelikten daha önemli ne olabilir ki? Her kadının görevi çocuk yapıp şehri güçlü tutmaktır. Bu yüzden en iyi erzakı ve sabah pazarının ilk ürünlerini Analar’ alır. Bu yüzden Dük’ün konseyindekilerin hepsi Ana’dır. Erkekler yıkıp inşa etmekte iyidir, ama politika ve kâğıt işleri Ana Mektebi’ne gitmiş olan kadınlara bırakılmalıdır. Hatta eski Dük ölüp gittiği zaman yeni Dük’ü seçmek için oy kullananlar da Analardır!”

“Öyleyse neden Elissa bir Ana değil?” diye sordu Arlen. “Denemesine deniyorlar,” diye itiraf etti Margrit. “Hatta bahse girerim şu anda bile deniyorlardır. Yolda geçirilen altı hafta, herhangi bir erkeği boğaya dönüştürür; ayrıca Elissa’nın başucuna da bir doğurganlık çayı yapıp koydum. Belki işe yarar, ama tabii herkes bilir ki, bebek yapmak için en iyi zaman şafaktan önceki saatlerdir.”

“O zaman neden hâlâ çocukları olmuyor?” diye sordu Arlen. Bebek yapmanın, Renna ve Beni’nin oynamak istediği oyunlarla alakalı bir şey olduğunu biliyordu, ancak bu işlemle ilgili hâlâ tam bir fikre sahip değildi.

“Bunu sadece Yaratıcı bilir,” dedi Margrit. “Elissa kısır olabilir; Ragen da aynı şekilde. Tabii bu çok yazık olur. Onun gibi iyi erkeklerden çok az var. Miln’in onun oğullarına ihtiyacı var.”

Kadın içini çekti. “Ragen onu terk etmediği ya da hizmetçi kızlardan birini hamile bırakmadığı için Elissa şanslı sayılır. Yaratıcı biliyor ya, hizmetçi kızlar can atıyor.”

“Karısını terk eder mi yani?” Arlen’in ağzı açık kalmıştı. “Bu kadar şaşırmış görünme evlat,” dedi Margrit. “Erkekler vârislere ihtiyaç duyar ve ne yapıp edip buna sahip olmak ister. Dük Euchor üçüncü karısıyla beraber ve hâlâ bir oğlu yok!”

Kafasını sağa sola salladı. “Ragen böyle bir şey yapmaz tabii. Bazen nüvelikler gibi birbirlerini yerler ama Elissa’yı, sanki güneşiymiş gibi sever. Onu asla terk etmez. Elissa da öyledir, onca şeyden vazgeçtiği halde, öyledir.”

“Vazgeçtikleri mi?” diye sordu Arlen.

“Elissa bir Asil’di,” dedi Margrit. “Annesi Dük’ün konseyinde yer alır. Elissa da eğer bir Asil’le evlenip çocuk sahibi olsaydı, Dük’e hizmet edebilirdi. Ama Ragen’la beraber olabilmek için aşağı sınıfa düştü. Annesinin isteklerine de karşı çıkarak tabii. O günden beridir konuşmuyorlar. Elissa şimdi Tüccar sınıfına mensup, ne kadar parası olursa olsun öyle. Ana Mektebi’ni reddettiği için, Dük’ün hizmetinde olmayı bırak, şehir içinde hiçbir makama sahip olamaz.”

Margrit, yaralarını durulayıp giysilerini yerden toplarken Arlen sessiz kaldı. Kıyafetlerdeki lekeleri ve yırtıkları incelerken sitemkâr bir ses çıkardı kadın. “Sen yıkanırken, ben bunları en iyi şekilde dikerim,” dedi ve Arlen’ı banyoda yalnız bıraktı. Kadın çıkıp gittikten sonra, Arlen, onun söylemiş olduğu her şeyi anlamlandırmaya çalıştıysa da anlayamadığı çok fazla şey vardı.

Margrit, Arlen’a, Rusco’nun kızı Catrin Hog’u hatırlatmıştı. “Eğer kendi sesini biraz daha duymasına izin verirsen, sana dünyadaki tüm sırları anlatacak neredeyse,” derdi Silvy, Catrin hakkında.

Margrit, biraz sonra temiz, ancak büyük gelen kıyafetlerle geri döndü. Arlen’in yaralarını sardı ve tüm itirazlarına rağmen giyinmesine yardım etti. Arlen, ellerini bulabilmek için gömleğinin kollarını sıvamak zorundaydı; düşmemek için de pantolonunu yukarı çekmesi gerekiyordu. Yine de, haftalar sonra kendini ilk kez temiz hissediyordu.

Ragen ve Elissa’yla, erken yenen akşam yemeğinde buluştu. Ragen, sakallarını kısaltıp uzun saçlarını başının arkasında bağlamış, üzerine de kaliteli beyaz bir gömlekle, lacivert bir ceket ve pantolon giymişti.

Ragen’ın gelişi dolayısıyla, bir domuz kesilmişti ve masa çok geçmeden, her türlü et ürünüyle dolmuştu. Soğuk bira ve temiz soğuk su servis edilmişti. Ragen, bir hizmetkâra Arlen’a bira koymasını işaret ettiği zaman, Elissa kaşlarını çattıysa da bir şey dememişti. Öylesine ince bir kadehten şarap içiyordu ki, Arlen, Elissa’nın ince parmaklarının bile bu kadehi kıracağından korktu. Hayatında gördüğü en beyaz ekmeği bu masada görmüştü. Ayrıca sofrada kaynatılmış şalgam ve yağlı patatesler de vardı.

Arlen, tüm bu yemeklere ağzı sulanarak baksa da, şehirde yiyecek herhangi bir şey bulmak için dilencilik yapan insanları hatırlamadan edemedi. Yine de en sonunda, açlığı vicdan azabına üstün geldi ve her şeyden biraz tadarak, tabağını tekrar tekrar doldurdu.

Arlen bir tabağı daha sıyırıp bitirdiğinde, Elissa, ellerini neşeli bir ifadeyle çırparak, “Ulu Yaratıcı. Bu yediklerin nerene gidiyor?” diye sordu. “Midende gedik mi var senin?” “Sen ona kulak asma Arlen,” diye araya girdi Ragen. “Kadınlar tüm gün mutfakta koşturup durdukları halde, korkularından dolayı iki lokmadan fazlasını yemezler, çünkü diğer türlü güzel olmayacaklarım düşünürler. Erkeklerse bir yemeğin tadının nasıl çıkarılacağını daha iyi bilir.”

“Aslına bakılırsa haklı,” dedi Elissa, gözlerini devirerek. “Kadınlar, hayatın inceliklerinin tadını erkekler kadar çıkaramıyor ne yazık ki!” Ragen birden acıyla sıçradı ve birasını döktü. Arlen da bunun üzerine, Elissa’nın, kocasını masanın altından tekmelediğini anladı. Bu kadını sevdiğine karar verdi.

Akşam yemeğinden sonra içeri bir uşak girdi. Üzerinde, ön tarafına düklük kalkanı sembolünün işlenmiş olduğu gri bir ceket vardı. Ragen’a randevusunu hatırlattığında, Ulak iç geçirdi ama uşağa, zaman kaybetmeden geleceğini bildirdi.

“Arlen, Dük’ün karşısına çıkacaksa daha iyi bir şeyler giyinmeli,” dedi Elissa, her zamanki titizliğiyle. “Kimse Ekselanslarının karşısına bir Dilenci gibi çıkmamalı.”

“Yapabileceğimiz bir şey yok aşkım,” diye cevapladı Ragen. “Gün batımına kadar sadece birkaç saatimiz var. Bir terzi çağırtmak için zaman yok.”

Elissa bunu kabul etmeyi reddetti. Arlen’a uzun uzun baktı ve sonra, parmaklarını şaklatarak, odadan hızlı adımlarla çıktı. Çok geçmeden, mavi bir ceket ve bir çift cilalı, deri çizmeyle geri geldi.

“Uşaklarımızdan biri seninle yaşıt sayılır,” dedi Arlen’a, ceketini ve çizmelerini giymesine yardım ederken. Ceketin kolları kısaydı ve çizmeler de ayağını sıkıyordu ama Leydi Elissa tatmin olmuş görünüyordu. Arlen’ın saçlarını taradıktan sonra geriye doğru bir adım attı.

“Gayet iyi,” dedi gülümseyerek. “Dük’ün karşısında kibar olmaya çalış Arlen,” diye de tavsiye verdi. Arlen ise, üzerine olmayan kıyafetler içinde kendini biraz garip hissederek gülümsedi ve başını salladı.

*

Dük'ün Kalesi, muhafazalı bir hisar olan Miln şehrinin içinde, yine muhafazalı bir hisardı. Çevresinde zırhlı ve mızraklı askerlerin devriye gezdiği dış surları altı metre yüksekliğindeydi. Sarayı çevreleyen geniş avluya açılan kapıdan atlarını sürdüler. Ragen'ın malikânesini yanında cüce gibi bırakan saray, dört kattan oluşuyordu ve o yüksekliğin iki katı kadar da kuleleri vardı. Her taşına geniş ve keskin muhafazalar çizilmişti. Pencerelerdeki camlar parıldıyordu.

Zırhlı adamlar avluda devriye gezerken, Dük'ün resmi hanedanlık renklerindeki kıyafetlere sahip uşaklar bir oraya bir buraya koşturuyordu. Marangoz, duvarcı, demirci ve kasaplardan oluşan en az yüz kişi, avluda ter döküp çalışıyordu. Arlen yürürken çeşitli buğday depoları, kesilmeyi bekleyen hayvanlar, hatta Ragen'ın sahip olduğu bahçelerden çok daha büyük bahçeler gördü. Görünüşe bakılacak olursa, Dük kapısını dış dünyaya kapatacak olsa, kalesinde, sonsuza kadar geçinip gidebilirdi.

Sarayın ağır kapıları arkalarından kapandığı zaman, avludan gelen koku ve sesler bir anda yok oldu. Giriş salonunda geniş bir halı vardı; duvarlara da, çeşitli duvar halıları asılıydı. Birkaç muhafız dışında, içeride erkek yoktu. Onun yerine, geniş eteklerini hışırdata hışırdata etrafta düzinelerce kadın yürüyor, işleriyle meşgul oluyordu. Bazıları döşeme taşlarına şekiller çizerken, diğerleri sonuçları ağır defterlere yazıyordu. Daha zengince giyinmiş birkaçı, etrafta otoriter bir havayla dolaşıyor, diğerlerinin çalışmasını izliyordu.

"Dük, kabul salonunda," dedi bir tanesi. "Sizi uzun zamandır bekliyor."

Dük'ün kabul salonunun dışında uzun bir kuyruk oluşturmuş insanlar, sabırsızca bekliyordu. Bunların çoğu, tüy kalemleriyle kâğıt destelerini ellerinde tutan kadınlardan oluşuyordu. Ancak aralarında iyi giyimli birkaç erkek de vardı.

"Aşağı sınıflardan ricacılar," dedi Ragen. "Akşam Çanı çalıp da dışarı çıkarılmadan önce, Dük ile bir dakika da olsa görüşüp ricalarını iletebilmeyi umut ediyorlar."

Ricacılar, gün batımına fazla zaman kalmadığının farkındaydı ve kendi aralarında, açık açık, içeri girecek bir sonraki kişinin kim olacağı konusunda tartışıyorlardı. Ancak Ragen'ı gördükleri zaman bu konuşmalar kesildi. Ulak hiç duraksamadan yürüyüp yanlarından geçerken, ricacılardan çıt çıkmadı. Sonra da yemek bekleyen aç köpekler gibi Ragen'ı takip ettiler. Salonun girişine geldiklerinde ise, nöbet tutan muhafızların dik bakışlarıyla

karşılaşıp geride kaldılar. Ragen ve Arlen giriş yaptığında, içeride konuşulanları dinlemek için kapının önünde toplaşmışlardı.

Arlen, Dük Euchor'un kabul salonunda kendini küçücük hissetti. Salonun kubbeli tavanı birkaç kat yüksekliğindeydi. Euchor'un tahtını çevreleyen büyük sütunlara meşaleler yerleştirilmişti. Mermerden yapılmış olan her sütunun üzerine muhafazalar oyulmuştu.

"Daha yüksek sınıflardan ricacılar," dedi Ragen, salonun içinde çeşitli yönlere yürümekte olan erkek ve kadınları kastederek. "Genelde grup halinde dolaşırlar." Kapıya yakın duran ve erkeklerden oluşan kalabalık bir grubu başıyla işaret etti. "Tüccar prensler," dedi. "Sırf sarayda durabilmek için etrafa altın saçarlar. Böylece hem havadisleri duymaya çalışır, hem de kızlarını evlendirebilecekleri bir Asil bulmak için havayı koklarlar."

"Şuradaysa," dedi, Tüccarların önünde duran ve yaşlı kadınlardan oluşan bir topluluğu işaret ederek. "Analar Konseyi var. Günün raporlarını Euchor'a vermek için bekliyorlar." Tahtın daha yakınında ise, ayaklarında sandaletleri, sırtlarındaysa düz kahverengi cüppeleriyle sessiz bir vakar içinde ayakta duran bir grup erkek vardı. Birkaçı fısıldaşarak konuşuyor, diğerleri de onların söylediği her kelimeyi adeta yutuyordu. "Her saray, Kutsal Adamlara ihtiyaç duyar," diye açıkladı Ragen.

Ulak, en sonunda, Dük'ün etrafında sinekler gibi vızıldayan, pahalı kıyafetlere sahip bir grup insanı işaret etti. Bu insanlara, yiyecek-içecek taşıyan bir hizmetkârlar ordusu eşlik ediyordu. "Asiller," dedi Ragen. "Dük'ün yeğenleri, kuzenleri, ikinci dereceden kuzenleri... Hepsi de sesini Dük'e duyurabilmek için birbirini yiyor ve Euchor tahtını bir vârisi olmadan boşaltırsa ne olacağı konusunda hayaller kuruyor. Dük hepsinden nefret eder."

"Neden onları kovmuyor o zaman?" diye sordu Arlen.

"Çünkü onlar Asiller," dedi Ragen, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Dük'ün tahtına giden yolu yarılamışlardı ki, önlerine uzun boylu bir kadın çıktı. Saçlarını bir kumaş parçasıyla örtmüş olan kadının yüzü öylesine derin kırışıklıklarla doluydu ki, yanaklarına muhafazalar oyulmuş gibi görünüyordu. Vakarla hareket etmesine rağmen çenesinin altındaki sarkık gerdanı sağa sola sallanıyordu. Selia'nın havasına sahipti sanki emirler vermeye ve bu emirlere sorgusuz sualsiz itaat edilmesine alışkın bir kadın. Arlen'a yukarıdan baktı ve sanki bir tezek yığını kokusu almış gibi burnunu çekti. Gözlerini Ragen'a çevirdi.

“Euchor’un kethüdası Jöne,” diye mırıldandı Ragen, yaşlı kadın henüz duyabilecek kadar yaklaşmamışken. “Hem bir Ana, hem bir Asil, hem de yedinci nesil bir nüvelik. Ben durmadıkça sen de durma, yoksa ben Dük ile görüşürken, seni ahırlarda bekletecektir.”

“Uşağının giriş salonunda beklemesi gerekecek, Ulak,” dedi Jöne, Ragen’la Arlen’ın karşısında durarak.

“O benim uşağım değil,” dedi Ragen, yürümeye devam ederek. Arlen bu hıza ayak uydurdu ve kethüda, yoldan çekilmek için vakarını feda etmek zorunda kaldı.

“Ekselansları’nın, kimin nesi olduğu belli olmayan çocuklara ayıracak vakti yok Ragen!” diye öfkeyle karşılık verdi kadın, Ulak’ın hızına yetişmeye çalışarak. “Kim bu çocuk?”

Ragen durunca Arlen da onunla beraber durdu. Ulak dönüp kadına dik dik baktıktan sonra yakınına sokuldu. Jöne Ana uzun boylu olabilirdi ama Ragen daha uzundu ve en az üç katı ağırlığındaydı. Duruşundaki tehdit havası, kadının elinde olmayarak geriye doğru adım atmasına neden oldu.

“Benim yanımda olmasını seçtiğim kişi,” dedi Ulak, dişlerinin arasından. Kadının kucağına içi mektuplarla dolu bir çanta verdi ve Jöne da çantayı refleks olarak kavradı. Bunun üzerine, Tüccarlar, Analar Konseyi üyeleri ve Rahip yardımcıları kadının başına üşüştü.

Asiller bu hareketliliğin farkına varıp, yanlarında duranlara çeşitli yorumlar ve el-kol hareketleri yaptı. Bir anda, maiyetlerindeki insanların yarısı yanlarından ayrıldı ve Arlen, bunların yalnızca iyi giyimli hizmetkârlar olduğunu anladı. Asiller, önemli bir şey yokmuş gibi davranıyordu, ancak hizmetkârları çantaya ulaşabilmek için herkes gibi itişip kakışıyordu.

Jöne, mektupları kendi hizmetkârına verdi ve Ragen’ın geldiğini ilan etmek için tahta koşturdu. Ancak bunu yapması gereksizdi zira Ragen’ın girişi öyle bir karmaşaya sebep olmuştu ki, Dük onları fark etmemiş olamazdı. Tahta yaklaşırlarken Euchor onları izledi.

Dük, yarı yarıya kırlaşmış saçları ve gür sakallarıyla, ellili yaşlarının sonuna yaklaşmış iri yapılı bir adamdı. Yağlı parmaklarıyla az önce lekelemiş olsa da, altın işlemeleriyle son derece etkileyici görünen yeşil bir gömlek ve kürklü bir pelerin vardı üzerinde. Parmaklarındaki yüzükler ışıl ışıldı. Alnının çevresine de, taca benzeyen altın bir halka takmıştı.

“En sonunda, lütfedip de varlığınla bizleri şereflendirdin,” diye bağırdı Dük. Ama Ragen’dan çok, salondakilerin geri kalanına sesleniyor gibi bir hali vardı. Gerçekten de, bu sözü, Asillerin birbirleri arasında mırıldanmalarına neden olurken, mektuplara koşmuş olanlardan bazılarının da kafalarını çevirip o tarafa bakmalarını sağladı. “Benimle olan işin yeterince acil değildi herhalde?” diye sordu.

Ragen, tahtın önündeki açıklığa doğru ilerledi ve Dük’ün bakışlarına, kendi kaya gibi sert bakışlarıyla cevap verdi. “Buradan Angiers’a gitmek ve Tibbet Deresi yoluyla geriye dönmek için kırk beş gün!” dedi yüksek sesle. “Nüvelikler muhafazalarımı tırmalarken, dışarıda geçirilmiş otuz yedi gece!” Ulak gözlerini Dük’den kesinlikle ayırmasa da, Arlen onun da salondakilere seslendiğini biliyordu. Toplanmış olanların çoğu bu sözlerden dolayı ürperdi ve yüzleri bembeyaz kesildi.

“Evimden uzakta geçirdiğim altı hafta Ekselansları,” dedi Ragen. Sesinin şiddetini yarı yarıya azaltmıştı ama hâlâ herkes tarafından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. “Temizlenmemi ve karımla beraber sıcak bir yemek paylaşmamı bana çok mu görüyorsunuz?”

Dük duraksadı. Gözleri etrafta dolaştı. Sonunda, gürleyen bir kahkaha atarak, “Tabii ki hayır!” diye bağırdı. “İhmal edilen bir dük, ihmal edilen bir eşin yarısı kadar bile tehlikeli değildir!”

Tüm odanın kahkahaya boğulmasıyla birlikte gerginlik yok oldu. “Ulak’ım ile yalnız konuşmak istiyorum!” diye emir verdi dük, kahkahalar azaldığında. Gelen haberleri sabırsızca bekleyenlerin bazılarından homurdanmalar geldiyse de, Jöne, hizmetkârına mektupları alıp gitmesini emretti ve bu da, salondakilerin çoğunun mektupların peşinde dışarı çıkmasını sağladı. Asiller ise, Jöne ellerini çırpana kadar biraz daha kaldılar. Ne var ki Jone’un bu hareketiyle yerlerinden hoplayarak, vakarlıklarının izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde odadan çıktılar.

“Sen kal,” diye mırıldandı Ragen, Arlen’a. Jöne muhafızlara işaret etti ve ağır kapılar kapandı. Buradaki muhafızlar, cümle kapısındakilere nazaran çok daha uyanık ve profesyonel gözüküyordu. Jöne, yürüyüp Dük’ün hemen yanında durdu.

“Benim sarayımda bir daha asla böyle bir şey yapma!” diye kükredi Euchor, herkes çıktığı zaman.

Ulak, bu emri anladığını hafifçe eğilerek gösterdi. Ancak bu hareketi çok samimiyetsiz ve riyakâr gözüktü. Arlen’a bile. Oğlan huşu içindeydi. Ragen

ise baştan aşağı korkusuz. “Dere’den haberler var lordum,” diye başladı Ragen. “Dere mi?” diye çıkıştı Euchor. “Dere’den bana ne? Rhinebeck ne dedi, sen ondan haber ver?”

“Tibbet Deresi köyü, tuz olmadan sert bir kış geçirmiş,” diye devam etti Ragen, sanki Dük hiçbir şey söylememiş gibi. “Ve bir saldırı olmuş...”

“Lanet gece, Ragen!” diye haykırdı Euchor. “Rhinebeck’in cevabı, tüm Miln’i yıllarca etkileyebilir! O yüzden bana, kimsenin umurunda bile olmayan ücra bir köyün doğum listeleriyle, hasat sayımlarını söylemezsen ölmem!”

Arlen nefesini tuttu ve kendini korumak istercesine Ragen’ın arkasına yanaştı. Ulak da bunun üzerine, Arlen’in güvenini tazelemek istermiş gibi kolunu tuttu.

Euchor saldırısına devam ediyordu. “Tibbet Deresi’nde altın mı keşfedilmiş?” diye sordu.

“Hayır, lordum,” diye cevapladı Ragen. “Ama...”

“Güneşli Çayır bir kömür madeni mi açmış?” diye araya girdi Euchor.

“Hayır lordum.”

“Kayıp savaş muhafazalarının yerini mi keşfetmişler?” Ragen kafasını olumsuz anlamda salladı. “Tabii ki hayır...”

“Senin oraya gidip gelmen için ödediğim paraları karşılayacak kadar pirinç getirdin mi peki?” diye sordu Euchor.

“Hayır,” diyerek suratını astı Ragen.

“İyi,” dedi Euchor, parmaklarındaki tozları temizlemek istermiş gibi ellerini birbirine sürttü. “O zaman Tibbet Deresi’ni bir buçuk sene daha gündemimizden çıkarabiliriz.”

“Bir buçuk yıl çok uzun,” diyen Ragen cüretle direnmeye çalıştı. “Ahalinin ihtiyacı olan...”

“Öyleyse bedava git,” diyerek Ragen’ın sözünü kesti dük. “Böylece daha fazla zarara girmiş olmam.”

Ragen hemen cevap vermeyince, Euchor genişçe gülümsedi. Bu tartışmadan galip çıktığını biliyordu. “Angiers’tan ne haber getirdin?” diye sordu.

“Dük Rhinebeck’ten bir mektup getirdim,” diyerek göğüs geçirdi Ragen, elini ceketinin iç tarafına soktu. Balmumuyla mühürlenip ince bir şişeye konmuş olan mektubu çıkardı, fakat Dük elini Ulak’a doğru sabırsızca salladı.

“Sadece *söyle* Ragen! Evet, mi hayır mı?”

Ragen gözlerini kıstı. “Hayır, lordum,” dedi. “Cevabı hayır. Son iki sevkiyat, bir grup adamla beraber kaybolmuş. Dük Rhinebeck, bir diğer sevkiyata kalkışamazmış. Adamları ancak o hızla ağaç kesebiliyormuş ve keresteye, tuzdan daha fazla ihtiyacı varmış.”

Dük’ün yüzü öyle kızardı ki, Arlen aniden infilak edeceğini düşündü. “Lanet olsun Ragen!” diye bağırdı dük, yumruğunu indirerek. “O keresteye ihtiyacım var!”

“Ekselansları, Nehirköprü’nün yeniden inşa edilmesi için daha fazla keresteye ihtiyacı olduğunu söyledi,” dedi Ragen sakince. “Bölen Nehir’in güney yakasında.”

Dük Euchor öfkesini belli eden bir ses çıkarırken, gözlerinde cinayet işleyecekmiş gibi bir parıltı oluştu.

“Bu, Rhinebeck’in İlk Bakan’ının başının altından çıkmıştır,” dedi Jöne. “Köprü ücretlerinden pay alması için yıllardır Rhinebeck’i ikna etmeye çalışıyordu.”

“Ve hepsini alabilecekken neden bir kısmıyla yetinsin ki?” diyerek ona katıldı Euchor. “Peki, bana bu haberleri verdiğinde, ona benim nasıl bir tepki vereceğimi söyledin?” diye sordu Ragen’a.

Ragen omuz silkti. “Varsayımlarda bulunmak, bir Ulak’ın haddi değildir. Ne dememi isterdiniz?”

“Tahta hisarlarda oturan insanların, başka insanların bahçelerinde yangın çıkarmamaları gerektiğini,” diye kükredi Euchor. “Sana, o kerestenin Miln için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok Ragen. Kömür stokumuz azaldı. Yakıt olmadan, madenlerde duran hiçbir cevher işe yaramaz. Ayrıca şehrin yarısı da yakıtsızlıktan donacak! İş oraya varana kadar, gidip onun yeni Nehirköprü’sünü bizzat ben ateşe veririm!”

Ragen, bu gerçeği anladığını göstermek için başını eğdi. “Dük Rhinebeck bunu biliyor,” dedi. “Bana karşı bir teklif yapmam için yetki verdi.”

“Neymiş bu teklif?” diye sordu Euchor, bir kaşını kaldırarak.

“Nehirköprü’yü inşa etmek için malzemeler ve köprüden geçiş ücretinin de yarısı,” diye tahminde bulundu Jöne, Ragen ağzını açamadan. Ulak’a gözlerini kısarak baktı. “Ve Nehirköprü de, Bölen Nehir’in Angiers tarafında kalacak.” Ragen evet anlamında başını salladı.

“Lanet gece!” diye küfretti Euchor. “Ulu Yaratıcı. Ragen, sen kimin tarafındasın?”

“Ben bir Ulak’ım,” diye cevapladı Ragen gururla. “Ben taraf tutmam. Sadece bana söyleneni aktarırım.”

Dük Euchor, ayağa fırladı. “O zaman neden sana para ödediğimi söyler misin?” diye bağırdı.

Ragen başını eğdi. “Kendiniz mi gitmeyi tercih edersiniz, Ekselansları?” diye sordu mülayim bir şekilde.

Bu sözü duyduğunda beti benzi atan Dük cevap vermedi. Arlen, Ragen’ın bu basit cümlesinin gücünü hissedebiliyordu. Bu yüzden, Ulak olma isteği daha da pekişti; tabii böyle bir şey mümkünse.

Dük sonunda pes ederek başını salladı. “Bu konuyu düşüneceğim,” dedi. “Saat geç oluyor. Çıkabilirsin.”

“Son bir şey daha var lordum,” diye ekledi Ragen, Arlen’a öne çıkması için işaret yaparak. Ama Jöne çoktan muhafızlara kapıları açsınlar diye işaret verdiği için, yüksek sınıftan ricacılar tekrar içeri doluştu. Dük’ün ilgisi de, çoktan başka tarafa kaymıştı.

Ragen, Euchor’un yanından ayrılmakta olan Jone’u durdurdu. “Ana,” dedi. “Oğlan hakkında...”

“Çok meşgulüm Ulak,” dedi Jöne. “Belki de onu daha az meşgul olduğum bir zamanda getirmeyi *seçmelisin.”* Kafasını arkaya atarak, onların yanından uzaklaştı.

Bu sırada Tüccarlardan biri yanlarına geldi. Tek gözlü, ayı gibi bir adamdı bu; diğer göz yuvası, yaralanmış etten oluşan bir delikti. Göğsünde bir sembol vardı. Sembolün tasvir ettiği görüntü, at üstünde mızrak ve çantasıyla duran bir adamdan oluşuyordu. “Senin güvende olduğunu görmek güzel Ragen,” dedi adam. ‘‘Yarın sabah, raporunu sunmak üzere Lonca’da olacak mısın?”

“Loncabaşı Malcum,” dedi Ragen, başıyla selam vererek. “Seni gördüğüme sevindim. Bu Arlen. Onunla yolda karşılaştım...”

“Şehirler arasında mı?” diye sordu Loncabaşı, şaşırmıştı. “Aklını mı kaçırdın evlat!”

“Şehirlerden *birkaç gün* uzaklıkta,” diye açıklık getirdi Ragen. “Çoğu Ulak’tan daha iyi muhafaza çiziyor.” Malcum, bunu duyunca bir kaşını yukarı kaldırdı.

“Ulak olmak istiyor,” dedi Ragen.

“Daha onurlu bir meslek isteyemezdin,” dedi Malcum, Arlen’a.

“Miln’de kimsesi yok,” dedi Ragen. “Lonca’da çıraklık yapabileceğini düşünmüştüm...”

“Ragen,” dedi Malcum, “herkes kadar iyi biliyorsun ki, sadece kayıtlı Muhafazacılan çırak olarak alabiliyoruz. Şansını bir de Loncabaşı Vincin’de dene.”

“Çocuk zaten muhafaza çizebiliyor,” diye karşı çıktı Ragen, ancak sesi, Dük Euchor ile konuştuğu zamandan daha saygılı bir tondaydı. Loncabaşı Malcum, Ragen’dan bile daha yapılı ve uzun boylu bir adamdı. Dışarıda geçirilmiş gecelerin bahsiyle korkutulacak bir adam gibi gözükmüyordu.

“Öyleyse Muhafazacılar Loncası’na kayıt olmakta bir zorluk çekmeyecektir,” dedi Malcum, gitmek üzere arkasına dönerken. “Sabah görüşürüz.”

Ragen etrafına bakınıp Tüccarlar topluluğunun arasında bir başka adamı gördü. “Arlen, benimle gel,” dedi ve aceleyle salonun karşı tarafına yürüdü. “Loncabaşı Vincin!” diye bağırdı yürürken.

Adam, onların geldiğini görünce kafasını kaldırdı ve selam vermek üzere arkadaşlarının yanından ayrıldı. Ragen’ı eğilerek selamladı. Yağlı, siyah bir top sakalı vardı ve saçları düz bir şekilde geriye taranmıştı. Kalın parmaklarındaki yüzükler ışıl ışıldı. Göğsündeyse bir anahtar muhafazası sembolü vardı. Bu muhafaza, bir ağdaki diğer tüm muhafazalar için temel oluştururdu.

“Senin için ne yapabilirim Ragen?” diye sordu Loncabaşı.

“Bu delikanlının ismi Arlen, Tibbet Deresi’nden,” dedi Ragen, Arlen’ı işaret ederek. “Bir nüvelik saldırısı sonucu yetim kaldı ve Miln’de hiç akrabası yok. Bir Ulak olarak çıraklık yapmak istiyor.”

“Bunların hepsi iyi güzel de Ragen, benimle ne alakası var?” diye sordu Vincin, Arlen’ın olduğu yere bir kez bile bakmadan.

“Muhafaza yapma ruhsatı olmadığı için Malcum onu kabul etmiyor,” dedi Ragen.

“Evet bu önemli bir sorun,” diyerek ona katıldı Vincin.

“Ama Arlen pekâlâ muhafaza yapabiliyor,” dedi Ragen. “Eğer onu bir şekilde...”

Vincin çoktan kafasını sallamaya başlamıştı bile. “Kusura bakma Ragen, ancak taşradan gelmiş bir köy çocuğunun, Muhafazacılar Loncası’na girebilecek kadar iyi muhafaza çizebildiği konusunda beni ikna edemezsin.”

“Çocuğun muhafazaları bir kaya iblisinin kolunu kopardı,” dedi Ragen.

Vincin güldü. “Eğer o kolu yanında getirmediysen Ragen, bu hikâyeyi bana değil de Jonglörlere anlatman daha mantıklı olur.”

“Peki onu çırak olarak alabilir misin?” diye sordu Ulak.

“Çıraklık ücretini ödeyebilecek mi?” diye sordu Vincin.

“Ama o sadece bir yetim,” diye karşı çıktı Ragen.

“Belki de onu yanına Hizmetkâr olarak alacak bir Muhafazacı bulabilirim,” diye öneride bulundu Loncabaşı.

Ragen suratını astı. “Yine de teşekkürler,” dedi, Arlen’ı alıp götürerek.

Güneş batmak üzere olduğu için, aceleyle Ragen’ın malikânesine döndüler. Arlen yol boyunca, Miln’in hareketli sokaklarının boşalmasını ve insanların muhafazalarını özenle kontrol edip kapılarını kilitlemelerini izledi. Taşlarla kaplı sokaklara ve dayanıklı, muhafazalı surlara sahip olmalarına rağmen, Miln’de yaşayan insanlar, yine de her gece kendilerini evlerine kapatıyordu.

“Dükle öyle konuştuğuna inanamıyorum,” dedi Arlen, giderlerken.

Ragen kıkırdadı. “Ulak olmanın ilk kuralı budur Arlen,” dedi. “Tüccarlar ve Asiller senin paranı ödüyor olabilir, ama eğer onlara izin verirsen seni ezip geçerler. Onlarla karşılıklı konuşurken, bir kral gibi davranmalı ve kimin kendi hayatını riske attığını onlara unutturmamalısın.”

“Euchor karşısında işe yaradı,” diye katıldı Arlen.

Ragen bu ismi duyunca suratını astı. “Bencil domuz,” diyerek tükürdü. “Kendi cebinden başka hiçbir şeyi önemsemiyor.”

“Sorun değil,” dedi Arlen. “Dere, geçen sonbaharı da tuzsuz geçirmişti. Bunu yine yapabilirler.”

“Muhtemelen,” dedi Ragen. “Ama böyle olmak zorunda değil. Ve sen! İyi bir dük, karşısına neden bir çocukla çıktığımı sorardı. İyi bir dük, seni tahtına hizmet eden bir Muhafazacı yapardı ki, sokaklarda dilenci olmayasın.

“Malcum da ondan farklı davranmadı! Senin yeteneklerini bir sınasaydı ölür müydü? Hele Vincin! Eğer lanet olası çıraklık ücretine sahip olsaydın, o açgözlü pislik daha güneş batmadan sana bir usta bulurdu! *Hizmetkâr* diyor bir de!” “Çıraklar da Hizmetkâr sınıfından değil midir?” diye sordu Arlen.

“Kesinlikle değildir,” dedi Ragen. “Çıraklar, Tüccar sınıfına mensuptur. Bir zanaatta ustalaşırlar ve sonra ya kendi işlerini kurarlar ya da ustalarıyla o işi yapmaya devam ederler. Hizmetkârlar ise, üst sınıflarından biriyle

evlenmedikleri sürece hayatları boyunca hizmetkâr kalırlar. Senin bir hizmetkâr olmana asla izin vermem."

Bunları söyledikten sonra Ragen sessizce düşüncelere daldı ve Arlen, hâlâ kafası karışık olmasına rağmen, Ulak'ı daha fazla sıkıştırmanın iyi bir şey olmayacağını düşündü.

Ragen'ın muhafazalarından geçip içeri girdiklerinde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Margrit, Arlen'ı alıp, babasının evinin neredeyse yarısı büyüklüğündeki bir misafir odasına götürdü. Odanın ortasındaki yatak öylesine yüksekti ki, Arlen'ın yatağa girmek için zıplaması gerekti. Hayatı boyunca ya yerde ya da çalı çırpıdan oluşan bir yer yatağında uyuduğu için, yumuşak yatağın içine gömüldüğü zaman hissettiği rahatlık, üzerinde tam bir şok etkisi yarattı.

Çabucak uykuya dalmıştı, ama çok geçmeden duyduğu tartışma seslerinin gürültüsüyle uyandı. Önce yatağından, sonra odasından dışarı çıkıp sesleri takip etti. Büyük malikânenin koridorları boştu, zira hizmetkârlar dinlenmek için odalarına çekilmişti. Merdivenlere geldiğinde sesler daha da anlaşılır oldu. Tartışanlar Ragen ve Elissa'ydı

"...eve aldın, tamam, ama o kadar," dediğini duydu Elissa'nın. "Ulaklık küçük bir çocuk için uygun bir iş değil zaten!"

"Ama Ulak olmak istiyor," dedi Ragen ısrarla.

Elissa alaycı bir ses çıkardı. "Arlen'ı başkasının himayesine verince, onu evine götürmek yerine Miln'e getirmiş olduğun için duyduğun vicdan azabı azalmayacak."

"İblis tezeği," diye kestirip attı Ragen. "Senin tek istediğin, sabah akşam annelik yapabileceğin birisi."

"Bunu sakın benim üstüme atma!" diye bağırdı Elissa. "Arlen'ı Tibbet Deresi'ne geri götürmemeye karar verdiğin zaman, onun sorumluluğunu SEN üstüne aldın! Bu kararının sorumluluğunu üstlenmenin zamanı geldi. Onu bir başkasının himayesine vermek için uğraşmayı bırak."

Arlen, duymak için kendini zorladıysa da bir süre Ragen'dan herhangi bir cevap gelmedi. Aşağı kata inip tartışmaya dahil olmak istiyordu. Elissa'nın iyi niyetli davrandığını biliyordu ama hayatının yetişkinler tarafından planlanmasından bıkmıştı.

“Peki tamam,” dedi Ragen sonunda. “Onu Cob’un yanına göndersem nasıl olur? Çocuğu Ulak olsun diye zorlamayacaktır. Tüm ücreti öderim. Ayrıca ona göz kulak olmak için atölyeyi düzenli bir şekilde ziyaret edebiliriz.”

“Bence bu müthiş bir fikir,” diye katıldı Elissa, sesindeki hırçınlık yok olmuştu. “Ama Arlen’ın dağınık bir atölyede sandalyelerin üstünde uyumak yerine, burada kalmaması için hiçbir sebep yok.”

“Çıraklık döneminin rahat geçirilmesi gerektiğini kim söyledi?” dedi Ragen. “Eğer muhafaza sanatında ustalaşacaksa, gün doğumundan gün batımına kadar orada olması gerekecek. Ve eğer Ulak olma konusundaki planlarından vazgeçmek istemiyorsa, görebildiği her türlü eğitime ihtiyacı olacak.”

“İyi tamam,” diye keyifsizce cevap verdi Elissa, ancak hemen sonra sesi yumuşadı. “Şimdi gel de karnıma bir bebek koy.”

Arlen, odasına koşa koşa geri döndü.

Her zamanki gibi, Arlen’ın gözleri şafaktan önce açılmıştı. Ama bir anlığına da olsa, hâlâ uykuda olduğunu ve bir bulutun üstünde sürüklendiğini sandı. Sonra nerede olduğunu hatırlayıp gerindi. Gerinirken, yatağa ve yastıkların içine doldurulmuş olan tüylerin, insanı mest eden yumuşaklığını hissetti. Odadaki şöminenin ateşi, sönmüş ve köz haline gelmişti.

Yatakta kalmanın cazibesi güçlüydü, ancak tuvalet ihtiyacı, onu yatağın yumuşak koynundan koparmaya yetti. Soğuk zemine atladı ve Margrit’in söylediği gibi, lazımlıkları yatağın altından çıkardı. Birine küçük tuvaletini, diğerine de büyük tuvaletini yaptıktan sonra lazımlıkları kapının yanma koydu. Lazımlıklar daha sonra alınıp içerikleri bahçelerde gübre olarak kullanılacaktı. Miln’deki toprak taşlıydı ve halk, hiçbir şeyi heba etmiyordu.

Arlen pencerenin önüne gitti. Geceleyin gözleri acıyana kadar bakmış olmasına rağmen, pencerenin camı onu hâlâ büyülüyordu. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi duruyordu, ancak sertti ve tıpkı bir muhafaza ağı gibi, dokunulduğu zaman asla ödün vermiyordu. Parmağını camın yüzeyinde gezdirip, sabah buğusunun üzerine bir çizgi çizdi. Ragen’ın taşınabilir çemberindeki muhafazalardan birini hatırlayarak, o çizgiyi, bir muhafaza

sembolü haline getirdi. Birkaç çizgi daha çizdikten sonra cama hohlayarak çalışmasını temizledi ve yeniden başladı.

Bitirdiğinde, kıyafetlerini üzerine geçirip aşağı kata indi. Orada Ragen'ı bir pencerenin kenarında çayını yudumlarken buldu. Ulak, dağların üstünden doğan güneşi izliyordu.

"Erkencisin," dedi Ragen onu görünce, gülümsüyordu. "Ulak olacağın kesin." Arlen bunu duyunca gururla doldu.

"Bugün seni bir arkadaşımla tanıştıracağım," dedi Ragen. "Bir Muhafazacı. Senin yaşındayken beni eğiten oydu ve şu an bir çırağa ihtiyacı var."

"Sana çıraklık yapamaz mıyım?" diye sordu Arlen umutla. "Çok çalışırım."

Ragen güldü. "Bundan şüphem yok," dedi. "Ama ben kötü bir öğretmenim ve zamanımın çoğunu şehir dışında harcıyorum. Cob'dan çok şey öğrenebilirsin. Daha ben doğmadan önce bile bir Ulak'tı o."

Arlen bunu duyunca neşelendi. "Onunla ne zaman tanışabilirim?" diye sordu.

"Güneş doğdu," diye cevapladı Ragen. "Kahvaltıdan hemen sonra gitmemize engel bir şey yok."

Çok geçmeden, Elissa da yemek salonunda onlara katıldı. Ragen'ın hizmetkârları büyük bir masa hazırlamıştı. Çeşitli etler, bala bulanmış ekmekler, yumurtalar, patatesler ve fırınlanmış koca koca elmalar. Arlen, yemeğini bir kurt gibi çabucak yedi, zira hemen şehre çıkmak için sabırsızlanıyordu. Bitirdiğinde, öylece oturup Ragen'ın yemeğini yemesini izledi. Arlen yerinde duramazken, Ragen onu umursamıyor, yemeğini delirtici bir yavaşlıkla yiyordu.

En sonunda, Ulak çatalını masaya koyup ağzını sildi. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarken. "Artık gidebiliriz." Arlen neşeyle sandalyesinden atladı.

Ancak Elissa, "O kadar çabuk değil," deyince, ikisi de oldukları yerde kaldı.

"Terzi, Arlen'in ölçülerini almaya gelene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi kadın.

"Neden ki?" diye sordu Arlen. "Margrit kıyafetlerimi temizledi. Tüm yırtıkları da yamadı."

"İyi niyetini takdir ediyorum aşkım," dedi Ragen, Arlen'in savunmasına yardım ederek. "Ama dükle olan görüşmemiz geride kaldığına göre yeni

kıyafetler için bu kadar aceleye gerek yok, öyle değil mi?”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil,” diye karşılık verdi Elissa. “Evimizdeki bir misafirin, ortalıkta yoksullar gibi dolaşmasını istemiyorum.”

Ulak, karısının kaşlarının aldığı şekle bakıp göğüs geçirdi. “Hiç uğraşma Arlen,” diye tavsiyede bulundu sessizce. “O tatmin olmadan şuradan şuraya gidemeyeceğiz.”

Terzi çok geçmeden geldi ve çevik parmaklarıyla Arlen’ı baştan aşağı inceleyip edindiği bilgileri, not aldı. İşi bittiğinde, Leydi Elissa’yla heyecanlı bir şekilde konuştu, reverans yaptı ve gitti.

Elissa, Arlen’ın olduğu yere süzülüp yüzünü ona yaklaştırdı. “O kadar da kötü değildi, değil mi?” diye sordu, Arlen’in gömleğini düzeltip yüzüne düşmüş olan saçlarını arkaya yatırarak. “Şimdi, Ragen’la birlikte Usta Cob’un yanma gidebilirsiniz.” Kadın, serin ve yumuşak eliyle yanağını okşayınca Arlen bir an için kendini bu tanıdık dokunuşa bıraktı, fakat bir saniye sonra yüzünü hızla geri çekti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ragen hem bu bakışı yakaladı, hem de Arlen, Elissa’nın yanından sanki Elissa iblismiş gibi yavaş yavaş geri çekilirken, karısının yüzünde oluşan yaralı ifadeyi fark etti.

“Sanırım az önce Elissa’nın duygularını incittin Arlen,” dedi Ragen, malikâne arazisinden çıkarlarken.

“O benim annem değil,” diye karşılık verdi Arlen, vicdan azabını bastırarak.

“Onu özlüyor musun?” diye sordu Ragen. “Anneni yani.”

“Evet,” diye cevapladı Arlen sessizce.

Ragen onaylayarak başını salladı ve daha fazla bir şey söylemedi; Arlen da buna minnettar kaldı. Sessizce yürümeye devam ettiler. Miln’in tuhaflığı karşısında Arlen da biraz önceki olayı unutuverdi. Her yeri dışkı arabalarının kokusu sarmıştı. Toplayıcılar binadan binaya gidiyor, geçen geceden artakalan pislikleri topluyordu.

“Öff!” dedi Arlen, burnunu tutarak. “Tüm şehir ahır gibi kokuyor. Buna nasıl dayanabiliyorsun?”

“Çoğunlukla sabahları böyle olur. Toplayıcılar geçerken,” diye cevapladı Ragen. ‘Alışıyorsun. Bir zamanlar, her evin altından geçen, pisliği alıp götüren lağım tünellerimiz vardı ama yüzyıllar önce bu tüneller mühürlendi. Zira nüvelikler, bu tünelleri kullanıp şehre girmişlerdi.”

"Tuvalet çukurları kazamaz mıydınız?" diye sordu Arlen. "Miln toprağı taşlıdır," dedi Ragen. "Gübrelemek için özel bahçelere sahip olmayanlar, atıklarını dışarıya çıkarmak zorundadır. Toplanan atıklar daha sonra Dük'ün Bahçeleri'nde kullanılır. Bu kanundur."

"Kokulu bir kanun," dedi Arlen.

Ragen güldü. "Belki de," diye karşılık verdi. "Ama bu sayede aç kalmıyoruz. Ayrıca ekonomiye de katkı sağlıyor. Toplayıcılar Loncası başkanının malikânesi yanında, benimki kümes gibi kalır."

Arlen, "Ama eminim seninkisi daha iyi kokuyordur," deyince Ragen yine güldü.

Sonunda bir köşeyi dönüp küçük ama sağlam bir atölyeye geldiler. Atölyenin, kapı ve pencerelerinin çevresine zarifçe işlenmiş muhafazaları vardı. Arlen, bu muhafazalardaki detayı ve işçiliği görebiliyordu. Onları yapan her kimse, yetenekli ellere sahipti.

İçeri girdiklerinde zil sesleri yankılandı ve atölyedeki malzemeler karşısında Arlen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Her yer, farklı aletlerle yapılmış her şekil ve ebatta çeşit çeşit muhafazalarla kaplıydı.

"Burada bekle," dedi Ragen, tezgâhın başında oturan adama doğru hareketlenerek. Arlen ise içeride gezinirken, Ulak'ın gittiğini neredeyse hiç fark etmemişti. Parmaklarını, duvar halılarına işlenmiş, düz nehir taşlarının üzerine oyulmuş ve kalıplara dökülerek metalden yapılmış muhafazaların üstünde saygılı bir şekilde gezdirdi. Çiftçilerin tarlaları için üzerine muhafaza sembolleri oyulmuş direkler ve Ragen'ınki gibi taşınabilir çemberler de vardı içeride. Gördüğü tüm muhafazaları ezberlemeye çalışıyordu, ama sayıları gerçekten çok fazlaydı.

"Arlen, buraya gel!" diye çağırdı Ragen, birkaç dakika sonra. Arlen irkildi ve çabucak o tarafa koştu.

"Bu, Usta Cob," diye tanıştırdı Ragen, altmışlı yaşlarında gösteren adamı işaret ederek. Milnli bir insana göre kısa boylu olsa da, eskiden güçlü kuvvetli olup sonradan şişmanlamış bir adamın görüntüsüne sahipti. Kırlaşmış gür sakalları, eskiden kapkara olduklarını haykırırcasına yüzünü kaplamıştı. Kısa kesilmiş saçları, başının tepesinde inceliyordu. Derisi kırışık ve meşin gibiydi. Tokalaşırlarken eli Arlen'in elini adeta yutmuştu.

"Ragen, bana bir Muhafazacı olmak istediğini söylüyor," dedi Cob, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Hayır efendim," diye karşılık verdi Arlen. "Ben Ulak olmak istiyorum."

“Senin yaşındaki her oğlan bunu ister,” dedi Cob. “Zeki olanlar ise, kendilerini öldürtmeden önce akıllanır.”

“Siz de bir zamanlar Ulak değil miydiniz?” diye sordu Arlen, adamın tavırlarından dolayı kafası karışarak.

“Öyleydim,” dedi Cob, kolunu sıyırıp Ragen’ınkine benzer bir dövme göstererek. “Beş Hür Şehir’e ve bir düzine köye seyahat edip, harcayabileceğimi sandığımdan daha çok para kazandım.” Adam duraksayınca Arlen’ın kafa karışıklığı daha da arttı. “Ayrıca bunu da kazandım,” dedi Usta Cob, gömleğini kaldırıp, karnının üzerinde boydan boya uzanan kalın yara izlerini göstererek. “Ve bunu,” diye de ekledi, ayağındaki ayakkabıyı çıkarıp, dört ayak parmağına mal olan hilal şeklindeki yara izini gözler önüne sererek.

“Bugün bile,” dedi, “birden uyanıp mızrağıma uzanmadan bir saat bile uyuyamıyorum. Evet, Ulak’tım. Bu işte iyiydim ve çoğundan da şanslıydım, ama yine de bunu kimseye tavsiye etmem. Ulaklık görkemli bir iş gibi görünebilir, ama Ragen gibi bir malikânede yaşayıp saygı uyandıran her Ulak’a karşılık olarak, yolda iki düzinesi nüveliklere yem oluyor.”
“Umurumda değil,” dedi Arlen. “Ben Ulak olmak istiyorum.”

“Öyleyse şenle bir anlaşma yapalım,” diyerek göğüs geçirdi Cob. “Bir Ulak, her şeyden önce bir Muhafazacı olmalıdır. Onun için seni çırağım olarak yanıma alıp bu işi öğreteceğim. Zamanımız olduğundaysa, sana yolda nasıl hayatta kalınır onun eğitimini veririm. Çıraklık, yedi yıl sürer. Yedi yıl sonra hâlâ bir Ulak olmak istersen, karar senin... sonuçta, özgür bir adam olacaksın.”

‘Yedi yıl mı?!” deyip alık alık baktı Arlen.

“Muhafaza yapmayı bir günde öğrenemezsin evlat,” dedi Cob.

“Ama ben şu anda muhafaza yapabiliyorum,” dedi Arlen meydan okurcasına.

“Ragen da bana öyle söyledi,” dedi Cob. “Ama ne geometriden ne de muhafaza teorisinden haberin varmış. Muhafazalarını göz kararı çizmek seni bir gün, hatta belki bir hafta boyunca idare eder, ama bir gün *mutlaka* öldürür.”

Arlen ayağını yere vurdu. Yedi yıl sonsuzluk gibi geliyordu ama derinlerde, ustanın haklı olduğunu biliyordu. Sırtındaki ağrı, nüveliklerle yeniden karşı karşıya gelemeyeceğinin daimi bir hatırlatıcısıydı. Bu yaşlı adamın öğretebileceği şeylere ihtiyacı vardı. İblislere yenik düşen

düzinelerce Ulak olduğundan şüphesi yoktu. Hatalarından ders çıkarmayacak kadar inatçı olan o adamlardan biri olmamaya yemin etti. “Pekâlâ,” diyerek onayladı en sonunda. ‘Yedi yıl.”

KISIM II

MİLN

Dönüşten Sonra
320-325

10

Çırak

D.S.320

“İşte arkadaşımız yine geldi,” dedi Gaims, surun üzerinde nöbet tuttukları yerden karanlığı işaret ederek.

“Tam zamanında,” diye katıldı Woron, adamın yanma gelerek. “Sence istediği ne?”

“Ne bileyim, hiçbir fikrim yok,” dedi Gaims.

İki muhafız, gözetleme kulesinin muhafazalı tırabzanlarına dayanarak, tek kollu kaya iblisinin kapının önünde biçimlenişini izledi. Yaratık, başka herkesten daha fazla kaya iblisi görmüş olan Milnli muhafızlara göre bile kocamandı.

Diğer iblisler hâlâ maddeleşmeye çalışırken, tek kollu iblis, sanki belirli bir hedefin peşindeymiş gibi, cümle kapısının önünde burnundan soluya soluya dolaşıp bir şeyler arıyordu. Derken, birdenbire dikleşti ve tahta kapıya darbesini indirerek muhafazaları test etti. Büyü parlayıp iblisi geri fırlatsa da yaratığın kararlılığı biraz olsun kaybolmadı. İblis, sur boyunca yavaş yavaş ilerledi ve görüş alanından çıkana dek duvarların üzerinde zayıf bir nokta aramaya devam etti.

Saatler sonra, bir enerji çatırtısı, iblisin ters taraftan gelişine işaret etti. Diğer nöbet noktalarındaki muhafızlar, iblisin her gece şehrin etrafında dönüp durduğunu, tüm muhafazalara darbeler indirdiğini söylüyordu. Cümle kapısına bir kez daha ulaştığında, durdu ve sabırlı gözlerini şehre dikti.

Gaims ve Woron, geçen bir sene boyunca her gece aynı sahneye tanıklık etmiş oldukları için bu duruma alışmıştı. Hatta artık her gece bu sahneyi sabırsızca bekliyorlar, ‘Tek Kol’un şehrin etrafını ne kadar zamanda

dolaşacağı ya da bu turunu doğu istikametinde mi yoksa batı istikametinde mi gerçekleştireceği konusunda iddiaya girip zaman geçiriyorlardı.

“Bazen diyorum ki, şunu içeri alalım da görelim bakalım neyin peşindeymiş,” dedi Woron.

“Bunun hakkında espri bile yapma,” diye uyardı Gaims. “Eğer nöbet komutanı bu konuşmaları duyarsa, ikimize de prangayı takıp taş madenlerine postalar.”

Arkadaşı homurdandı. “Yine de,” dedi, “insan merak ediyor...”

Artık on iki yaşında olan Arlen’ın Miln’deki ilk yılı, Muhafazacı çırağı rolüne ısınırken çabucak geçti. Cob’un yaptığı ilk iş, ona okumayı öğretmek olmuştu. Arlen, Miln’de daha önce hiç görülmemiş muhafazalar biliyordu ve Cob, bunların mümkün olan en kısa sürede kâğıda geçirilmesini istemişti.

Arlen için okumak büyük bir tutkuya dönüşmüştü, okuma-yazma bilmediği günlerde bu duruma nasıl dayanabildiğim merak ediyordu. Bazen, saatler boyunca kitapların içine gömülüyordu. İlk başta, okurken dudakları yavaşça hareket ediyor, ama çok geçmeden sayfaları hızla çevirmeye, gözleri sayfaların üzerinde ok gibi hareket etmeye başlıyordu.

Cob’un şikâyet etmesi için hiçbir neden yoktu; Arlen, adamın şimdiye kadar tanıdığı tüm çıraklardan daha fazla çalışıyor, bazen muhafazaları işlemek için gece geç vakte kadar ayakta kaldığı bile oluyordu. Cob, çoğu zaman, ertesi günün işlerini düşünerek yatağına gidiyor, güneşin ilk ışığı atölyeye dolduğu zaman ise, hepsinin bitirilmiş olduğunu görüyordu.

Okuma-yazmayı öğrendikten sonra, Arlen, kendi kişisel muhafaza repertuarını -açıklamalarıyla birlikte kâğıda geçirebilsin diye, ustasının onun için satın aldığı bir deftere sahip oldu. Ağaçlık alanların çok seyrek olduğu Miln topraklarında kâğıt pahalıydı ve tek parça halindeki böylesi bir defter, normal insanların sıkça gördüğü bir şey değildi. Yine de Cob, defterin fiyatına aldırmamıştı bile.

“En kötü karadefter bile, üzerine yazıldığı kâğıttan yüz kat daha değerlidir,” dedi ustası.

“Karadefter mi?” diye sordu Arlen.

“Muhafaza defteri,” dedi Cob. “Her Muhafazacı’nın böyle bir karadefteri vardır ve hepsi, en önemli sırlarını orada, bu defterin içinde korur.” Arlen,

kendisine verilen bu değerli hediyenin üzerine titredi ve sayfalarını, ustalıkla kullandığı eliyle yavaşça doldurdu.

Arlen, hafızasındakileri kâğıda geçirmeyi tamamladığında, Cob, defteri şok içerisinde inceledi. “Ulu yaratıcı! Evlat, bu defterin ne kadar değerli olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı?” diye sordu.

Arlen, taştan bir direğe yontmakta olduğu muhafazadan kafasını kaldırıp omuz silkti. “Tibbet Deresi’ndeki herhangi bir bozsakal, sana bu muhafazaları öğretebilir,” dedi.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Cob. “Ama Tibbet Deresi’nde yaygın olan bu muhafazalar, Miln için gömülü bir hazine vasfı taşıyor. Mesela şu muhafaza,” diyerek bir sayfayı işaret etti, “püskürtülmüş bir ateşi gerçekten de serin bir esintiye dönüştürebiliyor mu?”

Arlen güldü. “Annem ona bayılırdı,” dedi. “Bazen sıcak yaz gecelerinde ateş iblislerinin pencerelere gelip de nefesleriyle evi serinletmelerini dilerdi.”

“Müthiş,” dedi Cob, kafasını sağa sola sallayarak. “Bunu birkaç kez daha kopyalamanı istiyorum Arlen. Bunlar seni çok zengin bir adam yapacak.”

“Nasıl yani?” diye sordu Arlen.

“Sırf bu muhafaza için bile, insanlar sana bir servet ödeyebilir Arlen,” dedi Cob. “Ama belki de hiç satmasak daha iyi. Eğer bunları sır olarak saklarsak, şehrin en fazla rağbet gören Muhafazacıları olabiliriz.”

Arlen kaşlarını çattı. “Bunları sır olarak saklamak doğru bir şey değil,” dedi. “Babam, her zaman, muhafazaların herkesin ortak malı olduğunu söylerdi.”

“Her Muhafazacı’nın kendi sırları vardır Arlen,” dedi Cob. “Bizler ancak böyle geçinebiliyoruz.”

“Hayır, biz geçimimizi muhafaza direklerine ve kapı sövelerine muhafaza sembolleri çizerek sağlıyoruz,” diye karşı çıktı Arlen. “Hayat kurtarabilecek muhafazaları insanlardan esirgeyerek değil. Para veremeyecek kadar fakir olanları, bu korumalardan mahrum mu bırakacağız?”

“Tabii ki hayır Arlen,” dedi Cob. “Ama bu farklı bir şey.” “Nasıl?” diye sordu Arlen. “Tibbet Deresi’nde Muhafazacılarımız yoktu. Bizler muhafazaları kendi evlerimize kendimiz çizerdik; bu işte daha iyi olanlar, daha kötü olanlara, karşılığında hiçbir şey istemeden yardım ederdi. Neden biz de öyle yapmayalım? Burada birbirimizle mücadele etmiyoruz ki, iblislerle mücadele ediyoruz!”

“Miln Kalesi, Tibbet Deresi değildir evlat,” dedi Cob. “Burada, her şeyin değeri parayla ölçülür. Eğer paran yoksa, bir Dilenci olursun. Benim, herhangi bir fırıncı ya da taş ustası gibi bir becerim var. Neden bunun karşılığında para almayayım ki?”

Arlen, bir süre sessizce oturdu. “Cob, sen neden zengin değilsin?” diye sordu en sonunda.

“Ne?”

“Ragen gibi yani,” diye açıklık getirdi Arlen. “Eskiden,

Dük için Ulaklık yaptığını söylemiştin. Neden sen de bir malikânede yaşayıp her şeyini hizmetkârlara yaptırmıyorsun? Neden bu işi yapıyorsun ki?”

Cob, uzun bir nefes verdi. “Para kaygan bir şeydir Arlen,” dedi. “Bir gün, ne yapacağını bilemeyeceğin kadar fazla paran olur; sonra da bir bakmışsın ki, sokakta insanlardan yiyecek dileniyorsun.”

Arlen, Miln’deki ilk gününde gördüğü dilencileri düşündü. Ondan sonra çok daha fazlasını görmüştü. Isınmak için tezek çalanlar, halka açık muhafazalı yerlerde uyuyanlar, yiyecek için dilenenler...

“Senin parana ne oldu Cob?” diye sordu.

“Bir yol inşa edebileceğini söyleyen bir adamla tanıştım,” dedi Cob. “Buradan ta Angiers’a kadar uzanan muhafazalı bir yol.” Arlen daha da yaklaştı ve bir tabureye oturup pürdikkat dinlemeye başladı.

“Daha önce de yollar inşa etmeye çalışmışlardı,” diye devam etti Cob. “Dağlardaki Dük’ün Madenleri’ne ya da güneydeki Harden Koruluğu’na giden. Bir günlük, hatta daha kısa mesafelerdi, ama yolu inşa edene bir servet kazandırmaya yeterdi. Ama sürekli başarısız oldular. Eğer muhafaza ağında bir delik varsa, ne kadar küçük olursa olsun, nüvelikler eninde sonunda o deliği bulur. Ve içeri girdikleri zaman da...” Kafasını sağa sola salladı.

“Bu durumu adama anlatmaya çalıştım. Ama o aklına koymuştu bir kere. Bir planı vardı. İşe yarayacağını söylüyordu. Bunun için sadece paraya ihtiyacı vardı.”

Cob, Arlen’a baktı. “Her şehirde mutlaka eksikliği çekilen bir şey vardır,” dedi. “Ama mutlaka fazlasına sahip olunan bir şey de vardır. Miln’de metal ve taş var ama tahta yok. Angiers içinse durum bunun tam tersi. İkisinde de ne hayvan var ne de buğday ekebiliyorlar. Rizon ise, bunların her ikisine de fazlasıyla sahip; ama onlar da hem kaliteli kereste,

hem de aletler için metal cevher eksikliği çekiyor. Lakton’da fazlaca balık var, ama başka şeylerden neredeyse hiç yok.

“Biliyorum, şu an benim bir aptal olduğumu düşünüyorsundur,” diye devam etti Cob, kafasını sallayarak. “Dükten en önemsiz insana kadar herkesin imkânsız dediği bir şeyi yapmayı düşünüyordum sonuçta. Ama fikir zihnime kazınmıştı bir kere. Hep düşünüyordum: *Ya yapabilirse? Bu, her türlü riski göze almaya değmez mi?*”

“Senin bir aptal olduğunu düşünmüyorum,” dedi Arlen. “Zaten o yüzden maaşının büyük bir kısmını sana vermeyip emanette saklıyorum,” diyerek kesik kesik güldü Cob. “Sen de hiç düşünmeden paranı dağıtırsın çünkü, aynı benim gibi.”

“Yola ne oldu?” diye sordu Arlen.

“Nüveliklerin oldu,” dedi Cob. “Hem o adamı hem de onun için tuttuğum tüm işçileri öldürdüler. Tüm muhafaza direklerini ve plan kâğıtlarını yaktılar. Her şeyi yok ettiler. Sahip olduğum her şeyi o işe yatırmıştım Arlen. Hizmetkârlarımı işten çıkarmam bile borçlarımı ödemeye yetmedi. Malikânemi satıp borçlarımı temizledikten sonra çok az param kaldı. O parayla bu atölyeyi satın aldım ve o günden beridir buradayım.”

Belli bir süre sessizce oturup, nüveliklerin işçilere saldırdığı o gece kim bilir neler yaşandığını kafalarında canlandırdılar. Alevlerin ve karmaşanın arasında dans eden nüvelikleri görür gibi oldular.

“Hâlâ bu hayalin risk almaya değer olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Arlen. “Tüm şehirlerin bu yolu kullanarak mallarını paylaşmasını yani?”

“Evet hâlâ aynı şekilde düşünüyorum,” diye cevapladı Cob. “Sırtım, muhafaza direklerini arabayla taşımaktan ağrısa bile... Kendi yaptığım yemeklere tahammül edemesem bile...”

“Bu da ondan farklı değil,” dedi Arlen, içi muhafaza sembolleriyle dolu olan defterine hafifçe vurarak. “Eğer tüm Muhafazacılar bildiklerini paylaşacak olsalar, herkes için çok daha iyi olmaz mı? Bir şehri daha güvenli hale getirmek, birazcık kâr kaybetmeye değmez mi?”

Cob, ona uzun bir süre baktı. Sonra geldi ve elini omzuna koydu. “Haklısın Arlen. Üzgünüm. Defterleri kopyalayıp diğer Muhafazacılara satacağız.”

Arlen, adamın gözlerine bakmaya devam ederken yavaşça gülümsemeye başladı.

“Ne?” diye sordu Cob şüpheyle.

“Neden kendi sırlarımızı, onların sırlarıyla takas etmiyoruz?” diye sordu Arlen.

Ziller çaldı ve Elissa koca bir gülümsemeyle muhafaza atölyesine girdi. Cob’a başıyla selam verdikten sonra, Arlen’a büyük bir sepet götürüp yanağından öptü. Arlen, utanarak yüzünü ekşitti ve yanağını sildi ama Elissa bunu umursamadı bile.

“Siz delikanlılara biraz meyve, taze ekmek ve peynir getirdim,” dedi, yiyecekleri sepetten çıkararak. “Son ziyaretimden bu yana pek iyi beslendiğinizi sanmıyorum.”

“Bir Ulak’ın temel gıdaları, kurutulmuş et ve sert ekmekten ibarettir Leydi’m,” dedi Cob gülümseyerek. Yonttuğu kenet taşından kafasını kaldırmamıştı.

“Saçmalık,” dedi Elissa. “Sen emeklisin Cob, ayrıca Arlen da henüz bir Ulak değil. Tembelliğin yüzünden pazara gitmemeni yüce nedenlere bağlamaya çalışma. Arlen gelişme çağında olan bir çocuk ve iyi beslenmesi gerekiyor.” Konuşurken, Arlen’ın saçını karıştırdı ve oğlan kendini geri çekerken bile, gülümsemesini sürdürdü.

“Bu akşam yemeğe gel Arlen,” dedi Elissa. “Ragen şehir dışında ve malikâne onsuz çok ıssız. Kemiklerinin üstüne biraz et gelmesini sağlayacak bir şeyler yersin, ayrıca odanda da kalabilirsin.”

“Bunu yapabileceğimi... sanmıyorum,” dedi Arlen, kadının gözlerine bakmamaya çalışarak. “Dük’ün Bahçeleri için yaptığımız muhafaza direklerini bitirmemiz gerekiyor, Cob’un bana ihtiyacı var.”

“Saçmalık,” dedi Cob, elini sallayarak. “Muhafaza direkleri bekleyebilir Arlen. Daha bir hafta zamanları var.” Leydi Elissa’ya sırıtarak baktı ve Arlen’in rahatsızlığını umursamadı. “Akşam Zili çaldığında onu gönderirim Leydi’m.”

Elissa, adama gülümsedi. “Tamamdır öyleyse,” dedi. “Akşama görüşürüz Arlen.” Oğlanı öptü ve atölyeden çıktı.

Cob, çatık kaşlarla çalışmakta olan Arlen’a baktı. “Sıcacık, kuştüyü bir yatakta yatmak varken, Elissa gibi bir kadın senin üzerine titremeye bu kadar hevesliyken, gecelerini neden atölyenin arkasındaki bir yer yatağında geçirmeyi tercih ettiğini anlayamıyorum,” dedi, yaptığı işten gözünü ayırmadan.

“Sanki benim annemmiş gibi davranıyor,” diye şikâyet etti Arlen. “Ama değil.”

“Bu doğru, annen değil,” diyerek ona katıldı Cob. “Ama bu işe hevesli olduğu çok açık. Bırak yapsın, bunun neresi kötü ki?”

Arlen hiçbir şey söylemedi. Cob da oğlanın gözlerindeki hüzünlü bakışları görünce, konuyu kapattı.

“Burnunu kitaplara gömüp dört duvar arasında çok fazla zaman geçiriyorsun,” dedi Cob, Arlen’ın okuduğu kitabı önünden alırken. “En son ne zaman güneşe çıktın?”

Arlen’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Tibbet Deresi’nde zamanını mümkün olduğunca dışarıda geçirmeye çalışırdı; ama Miln’de geçirdiği bir seneyi aşkın sürenin sonunda, en son ne zaman dışarı çıktığını zar zor hatırlıyordu.

“Git yaramazlık yap!” diye emir verdi Cob. “Kendi yaşında bir arkadaşın olsa ölmezsin!”

Böylece Arlen, bir sene içinde ilk defa şehrin dışında yürüyüşe çıktı ve güneş, onu eski bir arkadaşıymış gibi karşıladı. Gübre arabalarından, çürüyen çöp yığınlarından ve terli kalabalıklardan uzakta, havada, çoktandır unuttuğu bir tazelik vardı. Çocukların oyun oynadığı bir alana yukarıdan bakan bir tepe buldu ve çantasından bir kitap çıkararak, yere çömelip okumaya başladı.

“Hey, kitap kurdu!” diye bağırdı birisi.

Arlen kafasını kaldırdığında, birkaç çocuğun yaklaştığını gördü. Ellerinde bir top vardı. “Gelsene!” diye bağırdı içlerinden biri. “Takımları eşitlemek için bir kişiye daha ihtiyacımız var!”

“Oyunu bilmiyorum,” dedi Arlen. Cob ona diğer çocuklarla oynamasını söylemişti ama o, kitabını çok daha ilgi çekici buluyordu.

“Bilinecek ne var?” dedi bir başkası. “Kendi takımının topu karşı kaleye götürmesine yardımcı olup, karşı takımın bunu yapmasını engellemeye çalışıyorsun.”

Arlen kaşlarını çattı. “Pekâlâ,” dedi, bunları söyleyen çocuğun yanma giderek.

“Ben Jaik,” dedi oğlan. Tığ gibi zayıf, karmakarışık koyu renk saçlara sahip, basık burunlu bir çocuktu. Kıyafetleri yamalı ve pisti. Arlen gibi, o da on üç yaşında gösteriyordu. “Senin ismin ne?”

“Arlen.”

“Sen Muhafazacı Cob için çalışıyorsun değil mi?” diye sordu Jaik. “Ulak Ragen’ın yolda bulduğu çocuk?” Arlen onaylayarak başını salladığında, Jaik’in gözleri, duyduklarına inanamıyormuş gibi açıldı. Sonra, sahaya doğru giden yolda başı çekti ve kaleleri oluşturan beyaza boyanmış taşları gösterdi.

Arlen, oyunun kurallarını çabucak kavradı. Çok geçmeden, kitabını unutup dikkatini karşı takıma verdi. Kendisinin bir Ulak olduğunu ve karşı takımın, onu çemberinden alıkoymaya çalışan iblisler olduğunu hayal etti. Saatler eriyip gitti ve o daha farkına bile varamadan, Akşam Zili çalmaya çalıştı. Herkes, kararmakta olan gökyüzünden korka korka, aceleyle eşyalarını toparladı.

Arlen ise, kitabını almaya giderken oyalandı. Jaik ona doğru koştu. “Acele etsen iyi olur,” dedi.

Arlen omuz silkti. “Daha zamanımız var,” diye karşılık verdi.

Jaik, kararan gökyüzüne bakıp ürperdi. “Çok iyi oynuyorsun,” dedi. “Yarın da gel. Öğleden sonraları top oynuyoruz; altıncıgünlerde de meydana, Jonglör’ü izlemeye gidiyoruz.” Arlen, başını kaçamak bir şekilde ama olumlu anlamda sallayınca Jaik gülümsedi ve çabucak gitti.

Arlen, cümle kapısından içeri girdiğinde, etrafını şehrin artık o çok tanıdık gelen pis kokusu sardı. Ragen’ın malikânesinin olduğu tepeye doğru yürüdü. Ulak, yine şehir dışındaydı. Bu sefer, uzaktaki Lakton’a gitmişti ve Arlen, o ayı Elissa’nın yanında geçiriyordu. Kadın onu soru yağmuruna tutup kıyafetinin hali yüzünden başının etini yiyecek olsa da, Arlen, Ragen’a, kadının ‘genç sevgililerini uzakta tutmaya’ söz vermişti.

Margrit, Arlen’ı, Elissa’nın hiç sevgilisi olmadığı konusunda temin etmişti. Hatta Ragen’ın evde olmadığı zamanlarda, Elissa malikânenin koridorlarında bir hayalet gibi süzülüyor ya da yatak odasında saatlerce ağlıyordu.

Ama kadının söylediğine göre, Arlen etrafta olduğunda, Elissa tamamen değişiyordu. Bu yüzden Margrit birkaç kere, Arlen’a kalıcı olarak malikânede yaşaması için yalvarmıştı. Arlen bunu kabul etmemişti, fakat kimseye olmasa da kendine itiraf edebilirdi ki, Leydi Elissa’nın üzerine titremesinden yavaş yavaş hoşlanmaya başlamıştı.

“İşte yine geliyor,” dedi Gaims, devasa kaya iblisinin yerden yükselen dumansı şeklini izleyerek. Woron da ona katıldı ve muhafız kulesinden

aşağı bakıp beraberce izlemeye başladılar. İblis kapının önündeki toprağı kokladıktan sonra uluyarak kapının önünden uzaklaştı ve yakındaki bir tepenin üzerine çıktı. Orada bir ateş iblisi dans ediyordu ama kaya iblisi, onu vahşice bir kenara fırlattı. Sonra da yere eğildi ve bir şeylerin peşindeymiş gibi etrafı koklamaya başladı.

"Bizim Yaşlı Tek Kol, bugün havasında," dedi Gaims, iblis tekrar uluyup tepeden aşağı, küçük bir alana inerken.

"Sence niye böyle değişti?" diye sordu Woron. Arkadaşı omuz silkti.

İblis, alanı terk edip tekrar tepeye koşturdu. Çığlıkları, sanki acı çekiyormuş gibi geliyordu. Tekrar kapıya döndüğünde, muhafazalara delicesine vurmaya başladı; darbeleri, muhafazaların etkisiyle geri teperken, pençelerinden etrafa kıvılcımlar yayılıyordu.

"Her gece böyle olmuyordu," diye yorum yaptı Woron. "Sence bunu rapor edelim mi?"

"Neden uğraşalım ki?" diye cevapladı Gaims. "Hiç kimse, deli bir iblisin saçmalıklarını ciddiye almayacaktır. Hem ciddiye alsalar bile ne yapabilirler ki?"

"O şeye karşı mı?" diye sordu Woron. "Büyük ihtimalle altlarına ederler."

Kendini çalışma tezgâhından geriye doğru iten Arlen, vücudunu esnettikten sonra ayağa kalktı. Güneş çoktan batmıştı, midesi de rahatsız edici bir şekilde guruldiyordu; ancak Yaratıcı bilir kaç zamandır sokaklarda tek bir iblis bile görülmemesine rağmen, "bir fırıncı, muhafazalarının bir gecede tamir edilmesi için iki katı para ödemeyi teklif ettiği için, bu saate kadar çalışmıştı. Cob'un, onun için tencerede bir şeyler bıraktığını umut etti.

Atölyenin arka kapısını açtı ve dışarı eğildi. Kapıda dışarıya doğru yarım daire şeklinde bir muhafaza koruması vardı, o yüzden güvendeydi. Sağma-soluna baktığında bir şey görmedi. Muhafazaların üzerini ayağıyla örtmemeye dikkat ederek dışarıya adımını attı.

Cob'un atölyesiyle küçük kulübesi arasındaki patika teker teker muhafazalandırılmış kare şeklindeki dökme taşlardan oluştuğu için, Miln'deki çoğu evden daha güvenliydi. Cob'un *beton* dediği bu taşın bilimi, Tibbet Deresi'nde hiç duyulmamış olsa da, Miln'de yaygın bir şekilde kullanılan ve eski dünyadan kalma bir bilimdi. Toz haline getirilmiş silikat ve kireç taşları, çakıl taşı ve suyla karıştırılarak, her şekle sokulabilecek

çamursu bir madde oluşturuluyordu. Betonu bir kaba döktükten sonra, kuruduğu esnada üstüne dikkatlice çizilen muhafazalar, sonunda neredeyse kalıcı korumalar oluşturabiliyordu. Cob, kulübesinden atölyesine giden yolu kare şeklindeki bu muhafazalı taşlarla kaplayarak bir patika oluşturmuştu. Kare şeklindeki bu taşlardan biri şu ya da bu şekilde hasar görmüş olsa bile, yolda yürüyen kişi ilerideki veya gerideki taşlardan birine adım attığında yeniden güvende olabilir, böylece kendini nüveliklerden koruyabilirdi.

Böyle bir yol yapabilseydik, diye düşündü Arlen, *dünya parmaklarımızın ucunda olurdu.*

Kulübeye ulaştığında, Cob'u, üstüne tebeşirle bir şeyler yazılmış küçük taştahtaların üzerine eğilir halde buldu.

"Tencere sıcak," diye homurdandı usta, kafasını kaldırmadan. Arlen, kulübenin tek odasındaki şömineye yöneldi ve bir tabak alıp içini Cob'un yoğun yahnisiyle doldurdu.

"Ulu Yaratıcı. Evlat, başımıza iş açtın," dedi Cob, doğrulup taştahtaları işaret ederek. "Miln'deki Muhafazacıların yarısı, bizim muhafazaları öğrenmeye hiç hevesli değil, kendi sırlarını kendilerine saklamayı tercih edeceklerini söylüyorlar; diğerlerinin yarısı da kendi muhafazalarını bizimle paylaşmak yerine para ödemeyi teklif etti. Geriye kalan dörtte birlik kısımsa, çalışma masamı, takas etmek istedikleri muhafazaların listeleriyle doldurup taşırdı. Bunları tasnif etmek haftalar sürecek!"

"Ama her şey böylece daha iyi olacak," dedi Arlen, yere oturup bayat bir ekmeğin kenarını kaşık gibi kullanarak yemeğini kurtlar gibi yemeye başladığı sırada. Mısır ve fasulyeler hâlâ sertti, patatesler ise fazla kaynatıldıkları için bir hayli yumuşamıştı, ama Arlen hiç şikâyet etmedi. Miln'in olgunlaşma imkânı bulamayan sert sebzelerine artık alışmıştı ve Cob da onları ayrı ayrı kaynatıp pişirmekle asla uğraşmazdı.

"Sanırım haklısın," diye itirafta bulundu Cob. "Ama lanet gece! Bizim şehirde bu kadar çok ve farklı muhafaza sembolü olduğunu kim bilebilirdi?! Bunların yarısını hayatımda görmedim ve seni temin ederim, Miln'deki her muhafaza direğini, her kapı eşiğini bizzat incelemişimdir!"

Taştahtalardan birini yukarı kaldırdı. "Bunu getiren Muhafazan, bir iblisin arkasını dönüp ne yaptığını unutmasını sağlayan kendi muhafaza sembolleriyle, annenin camı çelik kadar sert hale getiren muhafaza sembollerini takas etmeye can atıyor." Kafasını sağa sola salladı. "Ve *hepsi de*, senin yasaklama muhafazalarını istiyor evlat. Çünkü onları, düz bir

çubuk ve bir yarım daire kullanmadan çizmek daha kolay.” “Yardım almadan düz bir çizgi bile çizemeyen insanlar, gitsin koltuk değnekleriyle yürüsün,” dedi Arlen kendini beğenmiş bir tavırla.

“Herkes senin kadar yetenekli değil,” diye homurdandı Cob.

‘Yetenekli mi?” diye sordu Arlen.

“Hemen havalara girme evlat,” dedi Cob. “Ama muhafaza yapmayı senin kadar hızlı öğrenen kimse görmedim. Çıraklığının on sekizinci ayındasın ve beş yıllık bir kalfa kadar iyi muhafaza yapabiliyorsun.”

“Anlaşmamızı düşünüyordum da...” dedi Arlen.

Cob başını kaldırıp meraklı gözlerle baktı.

“Eğer çok çalışırsam,” dedi Arlen, “bana, yolda nasıl hayatta kalacağımı öğreteceğine dair söz vermiştin.”

Uzun bir süre birbirlerine boş boş baktılar. “Ben kendi sözümü tuttum,” diye hatırlatmada bulundu Arlen.

Cob göğüs geçirdi. “Sanırım tuttun,” dedi. “At sürmeni geliştirdin mi bari?” diye sordu.

Arlen olumlu bir şekilde başını salladı. “Ragen’ın seyisi, atlar üzerinde pratik yapmama izin veriyor.”

“İki katı çalışmaya başla,” dedi Cob. “Bir at, Ulak’ın hayatıdır. Dışarıda geçireceğin gecelerin sayısını kısaltarak senin riskten uzak kalmanı sağlayacak olan şey, bineceğin attır.” Yaşlı Muhafazacı ayağa kalktı. Bir dolabın kapağını açtı ve rulo yapılmış kalın bir kumaş çıkardı. “Yedincigünlerde, atölyeyi kapattığımızda,” dedi, “sana at binmeyi ve bunları kullanmayı öğreteceğim.”

Kumaşı yere serip açınca, iyi cilalanmış birkaç mızrak çıktı ortaya. Arlen ise bu mızraklara aç gözlerle bakakaldı.

Çalan zilleri duyunca Cob başını kaldırıp baktı; kapıdan içeri küçük bir oğlan çocuğu girmişti. On iki, on üç yaşında gösteren çocuk, karmakarışık koyu renk saçlara ve dudaklarının üstünde daha çok bir çamur lekesini andıran ergenlik bıyıklarına sahipti.

“Sen Jaik’sin değil mi?” diye sordu Muhafazacı. “Ailen, Doğu Suru’nun oradaki değirmeni çalıştırıyordu diye hatırlıyorum. Size yeni muhafazalar için fiyat vermiştik, ama değirmenci işi başka birisine yaptırmıştı.”

“Bu doğru,” dedi çocuk, başını sallayarak.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Cob. “Ustan başka bir iş için yine fiyat mı istiyor?”

Jaik kafasını hayır anlamında salladı. “Sadece Arlen bugün Jonglör’ü görmek ister mi diye sormaya gelmiştim.”

Cob kulaklarına inanamıyordu. Çırağının kendi yaşında bir çocukla konuştuğunu hiç görmemişti. Arlen zamanını çalışarak, okuyarak ya da atölyeyi ziyaret eden Ulakları ve Muhafazacıları sonu gelmeyen sorularıyla rahatsız ederek geçirmeyi tercih ederdi. Bu, büyük bir sürprizdi ve bu sürpriz kesinlikle teşvik edilmeliydi.

“Arlen!” diye bağırdı.

Arlen, atölyenin arka odasından geldiğinde elinde bir kitap tutuyordu. Çocuğu fark edip durmadan önce, neredeyse ona çarpacaktı.

“Jaik, seni Jonglör’e götürmeye gelmiş,” dedi Cob.

“Gitmek isterdim,” dedi Arlen, Jaik’e, özür dilercesine. “Ama hâlâ yapmam gereken...”

“Bekleyemeyecek hiçbir şey yok,” diye sözünü kesti Cob. “Git ve eğlen.” Arlen’a içi sikkelerle dolu küçük bir kese fırlattı ve iki çocuğu da kapıdan kışkışladı.

Çok geçmeden, çocuklar, Miln’in ana meydanını çevreleyen kalabalık pazaryerinde dolaşıyorlardı. Arlen, bir sokak satıcısında etli börekler almak için bir gümüş yıldız harcadı. Sonra da, elleri yağlı bir şekilde, birkaç bakır sikke harcayarak, cebini dolduracak kadar şeker aldı.

“Ben bir gün Jonglör olacağım,” dedi Jaik, çocukların toplandıkları yere doğru yürürlerken

“Harbiden mi?” diye sordu Arlen.

Jaik başını evet anlamında salladı. “Bak mesela,” dedi. Ceplerinden üç tahta top çıkarıp havaya fırlattı. Topların biri Jaik’in kafasına, diğerleri de karışıklıkta yere düşünce, Arlen kahkaha attı.

“Parmaklarım hâlâ yağlı da ondan,” dedi Jaik, topların peşinden koşarken.

“Sanırım öyle,” dedi Arlen. “Cob’a yaptığım çıraklık bittiğinde Ulaklar Loncası’na kaydolacağım.”

“Senin Jonglör’ün olabilirim işte!” diye bağırdı Jaik. ‘“Yolda, beraber mücadele edebiliriz!”

Arlen ona baktı. “Sen *hayatında* iblis gördün mü ki?” diye sordu.

“Ne yani, sence o kadar cesaretim yok mu?” diye sordu Jaik, Arlen’ı iterek.

“Belki de o kadar kafan yok...” dedi Arlen, o da Jaik’i itmişti. Bir saniye sonra, yerde boğuşuyorlardı. Arlen, yaşına göre hâlâ zayıf ve kısa boyluydu. Jaik çok geçmeden onu yere mıhlamayı başarmıştı.

“Peki, peki!” diye güldü Arlen. “Jonglör’üm olmana izin vereceğim!”

“Jonglörün mü?” diye sordu Jaik, onu bırakmadan. “Ben *senin* Jonglör’ün değil, sen *benim* Ulak’ım olacaksın!”

“Tamam, ortak olalım o zaman?” diye teklif etti Arlen. Jaik gülümsedi ve Arlen’a bir elini uzattı. Çok geçmeden, şehir meydanındaki taş blokların üstüne oturmuş, Jonglörler Loncası’nda çıraklık yapanların pantomim ve takla gösterilerini izliyorlardı. Çıraklar, asıl Jonglör’ün zamanı gelene kadar kalabalığın heyecanını artırmaya çalışıyordu.

Keerin meydana giriş yaptığında Arlen’ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir lamba direği gibi uzun ve ince olan kızıl saçlı Jonglör’ü nerede görse tanırdı. Kalabalık, galeyana gelerek müthiş tezahüratlar yapmaya başlamıştı.

“Bu Keerin!” dedi Jaik, Arlen’in omzunu heyecanla sallayarak. “Benim en sevdiğim!”

“Gerçekten mi?” diye sordu Arlen, şaşırmıştı.

“Niye ki? Sen hangisini seviyorsun?” diye sordu Jaik. “Marley mi? Koy mu? Onlar Keerin gibi bir kahraman değildir!”

“Ben onunla tanıştığımda o kadar da kahraman değildi,” dedi Arlen şüpheci bir tavırla.

“Sen Keerin’la tanıştın mı?” diye sordu Jaik, şok içerisinde.

“Bir keresinde Tibbet Deresi’ne gelmişti,” dedi Arlen. “O ve Ragen, beni yolda bulup Miln’e getirdiler.”

“Seni Keerin mı kurtardı?”

“Beni Ragen kurtardı,” diye düzeltti Arlen. “Keerin, her gölgede, korkudan zıplıyordu.”

“Hadi canım sen de,” dedi Jaik. “Sence seni hatırlar mı?” diye sordu. “Gösteriden sonra beni tanıştırabilir misin?”

“Belki,” diye omuz silkti Arlen.

Keerin’ın gösterisi, Tibbet Deresi’ndeki gibi başlamıştı. Hokkabazlıklar yapıp dans ediyor, Dönüş’ün hikâyesini çocuklara anlatırken pantomim hareketleriyle taklalar atıyordu.

“Şarkıyı söyle!” diye bağırdı Jaik. Kalabalığın içindeki diğer insanlar da bu bağırışa katıldılar ve Keerin’a şarkı söylemesi için yalvardılar. Keerin bir

süre bu bağırışları hiç fark etmemiş gibi göründü, ama haykırışlar artık neredeyse gök gürültüsüne dönüşüp, kalabalıktakiler ayaklarını pat pat yere vurmaya başladığı zaman, gülüp reverans yaptı ve lavtasını eline aldı. Bunun üzerine kalabalıktan büyük bir alkış koptu.

Jonglör işaret etti ve Arlen, küçük çırakların şapkaları kapıp kalabalığın arasına karıştığını gördü. Bu şapkalar para içindi, insanlar, Keerin'in şarkı söylemesi için sabırsızlanarak şapkayı cömertçe doldurdu. En sonunda Jonglör şarkısına başladı:

Gece karanlık
Zemin sertti
En yakın umut, fersahlarca ötedeydi
Soğuk rüzgâr ıssız
Yürek delerdi
iblisi yalnızca muhafazalar ötelerdi
"imdat!" diye duyduk
Zorda bir ses
Korkmuş bir çocuğun çığlığı
"Koş bize!" diye haykırdım
"Çemberimiz geniş,
Fersahlar içinde tek umut!"
Oğlan haykırdı
"Yapamam; düştüm!"
Çığlığı karanlıkta yankıydı
Sesini yakaladım
Yardım arandım
Ama Ulak beni bırakmadı
"Neye yarar ölüp gitmen?"
Diye sordu bana, zalim
"Bulacağın tek şey ölümdür orada!
"Yardım edemezsin,
Nüvelik pençelerine karşı
Başka bir yem olursun sadece!"
Sertçe vurdum ona
Ve aldım mızrağını
Aştım muhafazaları koşarak
Delidolu bir hücum

Korkudan gelen gücüm
Oğlan nüvelenmeden yetişmek gerek
“Cesur kal!” diye haykırdım
Hızla kopardım bir koşu
“Yüreğin güçlü olsun!”
“Eğer koşamıyorsan
Güvenli olan yere
Muhafazaları ben getiririm çevrene!”
Çabucak ulaştım çocuğa
Ama yetmezdi
Nüvelikler onu bir kere çevrelemişti
İblisler fazlaydı
İşimse çetin
Çizmeye başladım muhafazaları toprağa
Şimşek gibi bir kükreme koptu
İblis dolu gecede
Bir iblis ki boyu yedi metrede
Yükseldi önümde bir kule
Mızrağım zavallı ve küçük kaldı
Böylesine bir kudrete
Boynuzları sert mızrak gibi!
Pençeleri kolumla eş!
Derisi kara bir zırhtan öte!
Bir çığ gibi karşımda
Tehlike kokan her yanı
Atladı yaratık, zalimce saldırdı!
Oğlan korkuyla haykırdı
Ben son muhafazayı çizerken
Korkup bacağıma yapıştı
Sihir parladı
iblisin korktuğu tek güç!
Yaratıcı’nın armağanı
Bazıları diyecek ki size
Kaya iblisine şerri
Sadece güneş getirir
Ama o gece öğrendim ki

Böyle de yapılabilirmiş
Tek Kol'un da öğrendiği gibi!

Gösterişli bir hareketle şarkısını bitirdi. Seyirciler büyük bir alkış kopardığında, Arlen şok içinde kalakalmıştı. Keerin reveranslarını yaparken, çıraklar sular seller gibi akan sikkeleri toparlıyordu.

"Müthiş değil miydi?" diye sordu Jaik.

"O olay öyle olmadı!" dedi Arlen öfkeyle.

"Babam, muhafızların tek kollu bir kaya iblisinin her gece muhafazalara saldırdığını gördüğünü söyledi," dedi Jaik. "Yaratık, Keerin'ı arıyormuş."

"Keerin orada bile değildi!" diye haykırdı Arlen. "O iblisin kolunu *ben* kesip kopardım!"

Jaik alaycı bir ses çıkardı. "Ulu gece! Arlen, buna kimsenin inanmasını beklemiyorsun herhalde?"

Arlen kaşlarını çattı ve ayağa kalkarak haykırmaya başladı. 'Yalancı! Sahtekâr!" Herkes bağıranı görmek için arkasına döndü ve Arlen, oturduğu taştan atlayıp Keerin'a doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Jonglör kafasını kaldırıp baktığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Arlen?" diye sordu, birden beti benzi atmıştı.

Arlen'ın arkasından koşturan Jaik aniden durdu. "Onu gerçekten de tanıyormuşsun," diye fısıldadı.

Keerin, kalabalığa tedirgin bir şekilde baktı. "Arlen, evlat," dedi, kollarını açarak. "Gel, bunu başka zaman karşılıklı konuşalım."

Arlen onu umursamadı. "O iblisin kolunu sen kesmedin!" diye bağırdı herkesin duyabileceği şekilde. "Olay olduğunda, sen orada bile değildin!"

Kalabalıktan öfkeli bir mırıldanma yükseldi. Keerin, etrafına korku içinde bakındı. Sonra birisi haykırdı: "O çocuğu meydandan çıkarın!" Diğerleri de bu söze tezahürat yaptılar.

Keerin genişçe gülümsedi. "Ben varken sana kimse inanmaz," diye alay etti.

"Ben oradaydım!" diye haykırdı Arlen. "Kanıtlamak için yara izlerim de var!" Gömleğini kaldırmak için uzandıysa da Keerin parmaklarını şaklattı ve Arlen ile Jaik birdenbire Jonglör çırakları tarafından çevrelendiler.

Keerin yürüyüp giderken, kapana kısılmış haldeki iki çocuk hiçbir şey yapamadı. Jonglör lavtasını kaptığı gibi çabucak bir başka şarkı söylemeye başladı.

“Sen neden çeneni kapatmıyorsun?” diye kükredi iri yapılı bir çırak. Bu oğlan, Arlen’in bir buçuk katıydı. Ayrıca tüm çıraklar, hem ondan hem de Jaik’ten yaşça daha büyüktü.

“Keerin bir yalancı,” dedi Arlen.

“Ayrıca bir iblis poposu,” diye katıldı çırak. “Ama umurumda mı sanıyorsun?” diye sordu, sikke dolu şapkayı kaldırarak.

Jaik araya girdi. “Öfkelenmeye gerek yok,” dedi. “Aslında öyle demek istememişti...”

Ama Jaik sözünü bitiremeden, Arlen ileriye atıldı ve iri yapılı çocuğun karnına yumruğunu indirdi. Çocuk iki büklüm yere düşerken, Arlen arkasına döndü ve diğer çıraklarla yüz yüze geldi. Bir-iki burun kanatmayı başarsa da, çok geçmeden diğer çıraklar onu yere düşürüp üzerine çullandı. Arlen, Jaik’in de, hemen yan tarafında kendisi gibi iyi bir sopa yediğinin - belli belirsiz de olsa farkındaydı. Sonunda iki muhafız araya girip kavgayı ayırdı.

“Biliyor musun?” diye sordu Jaik, eve topallaya topallaya ve kan içinde yürürlerken. “Bir kitap kurduna göre fena kavga etmiyorsun. Ama düşmanlarını da daha iyi seçebilsen keşke...”

“Benim daha kötü düşmanlarım var,” dedi Arlen, onu hâlâ takip eden tek kollu iblisi düşünerek.

“İyi bir şarkı bile değildi,” dedi Arlen. “Hem karanlıkta nasıl muhafaza çizmiş olabilir ki?”

“Kavgaya girmene yetecek kadar iyi bir şarkıymış,” dedi Cob, Arlen’ın yüzündeki kanı temizlerken.

”*Yalan* söylüyordu,” diye karşılık verdi Arlen, acıyla hafifçe irkilerek.

Cob omuz silkti. “O Jonglörlerin yaptığı şeyi yapıyordu sadece; eğlendirici hikâyeler uyduruyordu.”

“Tibbet Deresi’ne Jonglör geldiği zaman tüm kasaba halkı onu izlemeye gelirdi,” dedi Arlen. “Selia, onların eski dünyadan hikâyeleri koruduklarını ve nesilden nesle aktardıklarını söylemişti.”

“Doğru,” dedi Cob. “Ama en iyileri bile abartır Arlen. Yoksa ilk Kurtarıcı’nın yüz kaya iblisini tek bir darbede öldürdüğüne gerçekten inanıyor muydun?”

“Eskiden inanıyordum,” dedi Arlen, iç geçirerek. “Şimdiyse neye inanacağımı bilmiyorum.”

“Yetişkinliğe hoş geldin,” dedi Cob. “Her çocuk, büyüklerinin de herkes gibi zayıf ve yalancı olduğunu bir gün anlar. O günden sonra artık bir yetişkinsindir, sevsen de sevmesen de.”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” dedi Arlen, Cob’un sözünü ettiği *o* günü çok çok önce yaşadığının farkına vararak. Birdenbire, annesi nüvelerin saldırısına uğrarken, Jeph’in verandadaki muhafazaların arkasında saklandığını hatırladı.

“Hem Keerin’in yalanı o kadar da kötü bir şey miydi?” diye sordu Cob. “İnsanları mutlu etti. Onlara umut verdi. Umut ve mutluluk, bu günlerde sık rastlanan şeyler değil. O kadar muhtaç olduğumuz halde, ne yazık ki değil.”

“Bunların hepsini, hikâyeyi doğru anlatarak da yapabilirdi,” dedi Arlen. “Ama onun yerine, sırf daha çok para kazanmak için, benim yaptıklarımı kendisi yapmış gibi gösterip övgüleri kendi üzerine topladı.”

“Sen doğrunun mu yoksa övgünün mü peşindesin?” diye sordu Cob. “Övgü o kadar önemli mi? Önemli olan ana fikir değil mi?”

“İnsanların bir şarkıdan daha fazlasına ihtiyacı var,” dedi Arlen. “Nüveliklerin de canlarının yakılabileceğine dair bir kanıta ihtiyaçları var.”

“Krasialı bir şehit gibi konuştun şimdi,” dedi Cob. “Öbür dünyada Yaratıcı’nın cennetine ulaşmak için hayatını hiçe saymaya hazır bir şehit gibi.”

“Onların öbür dünya dediği yerin, çıplak kadınlar ve şarap nehirleriyle dolu olduğunu okumuştum,” dedi Arlen alaycı bir tavırla.

“Ve tek yapman gereken, nüvelenmeden önce, yanında bir iblis götürmek,” diyerek ona katıldı Cob. “Ama ben yine de şansımı bu hayatta deneyeceğim. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap bir sonraki hayat seni eninde sonunda bulacak. Kovalamanın bir manası yok.”

11

Gedik

D.S. 321

“Üç gümüşüne iddiaya girerim ki doğuya gidecek,” dedi Gaims, gümüş sikkeleri şıngırdatarak. Tek Kol yerden yükselip maddeleşmek üzereydi.

“Kabul,” dedi Woron. “Üç gecedir doğuya gidiyor. Bence bu gece bir değişiklik yapacak.”

Her zamanki gibi, kaya iblisi, kapıdaki muhafazaları sınamadan önce etrafı yavaş yavaş kokladı. Sistemli bir şekilde hareket ediyor, hiçbir noktayı atlamıyordu. Nüvelik kapının güvenliğinin aşılamaz olduğunu anladığında, doğuya yöneldi.

“Lanet gece,” diye küfür etti Woron. “Bu sefer farklı bir şey yapacağından neredeyse emindim.” Sikkeleri çıkarmak için cebine uzandığında, iblisin çığlıkları ve harekete geçen muhafazaların çatırtıları birden yok oldu.

İki muhafız da, girdikleri iddiayı unutarak tırabzana koşup baktılar ve Tek Kol’un sura şüpheyle baktığını gördüler. Diğer nüvelikler de oraya toplandı, ancak dev kaya iblisinden saygılı bir şekilde uzakta kaldılar.

Birdenbire, iblis, yalnızca iki pençesini önüne kaldırıp taşduvara hücum etti. Muhafazalardan hiçbir parlama gelmediği gibi, muhafızlar taşın çatladığını da işitti. Kanları donmuştu.

Kaya iblisi, bir zafer kükreyişiyle bir darbe daha indirdi. Yıldızların ışığı dışında başka hiçbir aydınlatma olmasa da, muhafızlar, yaratığın pençesinin büyük bir taş parçasını söküp kopardığını görebildiler.

“Boru,” dedi Gaims, tırabzanı titreyen elleriyle kavrayarak. Bu sırada bacağına bir ılıklık yayıldı ve altını ıslattığını anlaması için biraz zaman gerekti. “Boruyu çal.”

Yanında hiçbir hareketlenme olmadığını fark edip Woron'a döndüğünde, nöbet arkadaşının, ağzı bir karış açık, kaya iblisine bakakaldığını ve yanağından tek bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

"Lanet olası boruyu çal!" diye çığlık attı Gaims. Woron, şaşkınlığım üzerinden atarak, muhafız kulesindeki boruya koşturdu. Borudan ses çıkarabilmesi için birkaç kez denemesi gerekti. O sırada Tek Kol kendi etrafında dönerek dikenli kuyruğuyla surlara vuruyor ve her seferinde daha çok taş koparıyordu.

Cob, Arlen'ı sarsarak uyandırdı.

"Kim... ne oldu?" diye sordu Arlen, gözlerini ovalayarak. "Sabah mı oldu?"

"Hayır," dedi Cob. "Borular çalınıyor. Bir gedik açılmış." Arlen hızla yatağından doğruldu, yüzü buz kesmişti. "Gedik mi dedin? Şehirde nüvelikler mi var yani?"

"Evet öyle," diye karşılık verdi Cob. 'Ya da biraz sonra girmiş olacaklar. Fırla ayağa!"

İkisi de fenerlerini ve aletlerini almak için aceleyle koşturdular. Üzerlerine kalın pelerinler ve parmak bölümleri kesilmiş eldivenler giydiler. Bu eldivenler sayesinde, soğuk havadan etkilenmeden işlerini yapabileceklerdi.

Borular yine üflendi. "İki boru sesi," dedi Cob. "Biri kısa, diğeri uzun. Gedik, ana kapının doğusunda, birinci ve ikinci gözetleme kuleleri arasında."

Dışarıdan, kaldırım taşlarında takırdayan toynak sesleri geldi ve bu sesleri, kapının sertçe vurulması izledi. Kapıyı açtıklarında, üzerinde zırhı ve elinde uzun, mızrağıyla Ragen'ı gördüler. Muhafazalı kalkanı, büyük bir süvari atının eyer kaşına bağlanmıştı. Gecegözü gibi zarif ve sıcakkanlı bir at olmayan bu hayvan, geniş vücutlu ve hırçındı. Çok önceki bir çağ için yetiştirilmiş güçlü bir savaş atıydı.

"Elissa dört dönüyor," diye açıklamada bulundu Ulak, "ikinizi hayatta tutmam için beni size gönderdi."

Arlen, Elissa'nın sürekli olarak annelik taslaması karşısında kaşlarını çattıysa da, uykudan kalkmasıyla içini saran korku, Ragen'ın gelişiyle yok olmuştu. Güçlü katırlarını, muhafaza yapmakta kullanacakları aletlerle dolu

olan arabaya bağladılar ve bağırışları, ışık parlamalarını ve şangırtı seslerini takip ederek gediğe doğru yola koyuldular.

Sokaklar bomboştu; kapılar ve panjurlarsa sıkıca kapatılmıştı, ancak Arlen, bunların arasından sızan ışıkları görebiliyor, uyanan Miln halkının korkuyla tırnaklarını yediklerini ve muhafazaların dayanması için dua ettiklerini biliyordu. Bir ağlama sesi duydu ve Milnlilerin surlarına ne kadar bağımlı olduklarını düşündü.

Gediğe ulaştıklarında, mutlak bir karmaşanın hüküm sürdüğü korkunç bir sahneyle karşı karşıya kaldılar. Muhafızlar ve Muhafazacılar kaldırım taşlarında ya ölü olarak yatıyor ya da can çekişiyordu. Mızrakları kırılmış veya tutuşmuştu. Üstü başı kan içinde üç asker, bir rüzgâr iblisiyle güreşiyor; bir çift Muhafazacı çırağının, yaratığı taşınabilir bir muhafaza çemberinin içine hapsetmesi için zaman kazanmaya çalışıyordu. Diğerleri ise, içi su dolu kovalarla oraya buraya koşturuyor, ateş iblisleri zevkten dört köşe etrafa ateş saçarken, söndürebildikleri yangınları söndürmeye çalışıyordu.

Arlen, gediğe baktı ve bir nüveliğin, sert kayalardan yapılmış yedi metrelik bir duvarı delip geçebilmiş olmasına hayret etti. İblisler, açılan bu deliği vücutlarıyla tıkamış, şehre daha önce girmek için birbirlerini pençeliyordu.

Bir rüzgâr iblisi delikten sıkış tıkış geçti ve kanatlarını açıp, havalanmak üzere koşmaya başladı. Bir muhafız mızrağını yaratığa fırlattıysa da mızrağı kısa düştü ve iblis, hiçbir engelle karşılaşmadan şehrin derinliklerine doğru uçmaya başladı. Bir an sonra, bir ateş iblisi, artık silahsız olan muhafızın üstüne atlayıp boğazını parçaladı.

“Çabuk ol evlat!” diye bağırdı Cob. “Muhafızlar bize zaman kazandırmaya çalışıyor, ama böyle büyük bir gediğe daha fazla dayanamazlar. Deliği çabucak mühürlememiz gerekli!” Arabadan şaşırtıcı bir çeviklikle atladı ve arkadan iki taşınabilir çember kapıp birini Arlen’a verdi.

Ragen, yanlarından atıyla ilerleyip onları korurken, Arlen ve Cob, Muhafazacılar Loncası’nın, üzerinde anahtar muhafazası sembolü bulunan bayrağına doğru tüm güçleriyle koştu. Orada, koruyucu bir çember oluşturan Muhafazacılar kendi üslerini kurmuştu. Silahsız Otacılar, onlarca yaralıya müdahale etmeye çalışıyor, çemberin içinden korkusuzca atılarak,

kendilerine ulaşmaya çalışan adamlara yardım ediyordu. Çok fazla yaralı olmasına rağmen, Otacıların sayısı çok azdı.

Dük'ün danışmanı Jöne Ana ve Muhafazacılar Loncası'nın başı Usta Vincin, onları selamladı. Jöne Ana, "Usta Cob, iyi ki geldin..." diyecek olduysa da, Cob onu tamamen duymazdan gelerek, Vincin'e, "Bize nerede ihtiyaç duyuluyor?" diye sordu.

"Büyük gedik," dedi Vincin. "On beşle otuzuncu dereceler arasındaki direkleri alın," dedi, bir muhafaza direği yığınına işaret ederek. "Ve Yaratıcı adına, dikkatli olun! Orada şeytani bir kaya iblisi var. Gediği ilk açan da o. Şehirde daha fazla ilerlememesi için onu kapana kıstırdılar, ama konumunuzu almak için muhafazaların dışına çıkmanız gerekecek.

Yaratık şimdiden üç Muhafazacı öldürdü ve Yaratıcı bilir, kaç tane muhafız öldürmüştür."

Cob onaylayarak başını salladı ve Arlen'la birlikte direklere yöneldiler. "Bu gün batımında kim nöbetteydi?" diye sordu Cob, yüklerini alırlarken.

"Muhafazacı Macks ve çırakları," diye cevapladı Jöne. "Dük, bunun için onları astıracak."

"O zaman Dük aptalın teki," dedi Vincin. "Dışarıda neler olduğunu kimse bilemez. Ayrıca Miln'in de sahip olduğu tüm Muhafazacılara, hatta daha fazlasına ihtiyacı var." Uzun bir nefes verdi. "Bu geceden sonra yeterince azalmış olacağız zaten."

"İlk önce çemberini yerleştir," dedi Cob üçüncü kez. "Çemberin içinde güvende olduğun zaman, direği kaidesinin içine yerleştir ve magnezyumu bekle. Güneş gibi parlak olacak, o yüzden ışık gelene kadar gözlerini kapat. Sonra da kendi aynanı ana direkteki aynaya doğru merkezle. Diğer direklerle bağlantı kurmaya çalışma. Diğer Muhafazacılara güven. Bittiğinde, kazıkları taşların arasına sür ve direği sabitle."

"Ya sonra?" diye sordu Arlen.

"Çıkman söylenene kadar lanet çemberin içinde kal!" diye bağırdı Cob. "Ne görürsen gör, eğer tüm gece orada kalman gerekse bile kalacaksın! Anlaşıldı mı?"

Arlen evet anlamında başını salladı.

"İyi," dedi Cob. Önündeki karmaşa ortamını gözleriyle tarayarak bekledi, bekledi, bekledi ve sonra bağırdı: "Şimdi!" Ateşlerin, cesetlerin ve

döküntülerin arasından koşarak, konumlarına yöneldiler. Saniyeler içinde bir bina sırasını geçtiler ve tek kollu kaya iblisinin bir manga askerle bir düzine cesedin önünde heyula gibi yükseldiğini gördüler. Pençelerindeki tırnakları ve çenesi, fener ışığında, kanla parlıyordu.

Arlen'ın kanı dondu. Birden durarak Ragen'a baktı ve Ulak, bir an için onunla göz göze geldi. "Keerin'ın peşinde olmalı," dedi Ragen alaycı bir tavırla.

Arlen ağzını açtı, ama cevap vermeye fırsat bulamadan Ragen, "Dikkat et!" diye bağırdı ve mızrağını Arlen'in olduğu yere savurdu.

Arlen düştü ve direğini de düşürerek, dizini kaldırım taşlarına kötü bir şekilde çarptı. Ragen'ın mızrağının ucu, pike yapan rüzgâr iblisinin yüzünde patlayıp kırılırken bir çatırtı sesi geldi ve Arlen, tam zamanında yuvarlanarak, nüveliğin Ulak'ın kalkanından yediği darbeyle yere çakılmasını izledi.

Ragen, savaş atıyla yaratığı ezip geçtikten sonra atını topukladı. Arlen direğini aldığı anda, Ulak, onu kavradı ve geçmesi gereken konumuna yarı sürükleyip yarı taşıyarak ulaştırdı. Cob kendi taşınabilir çemberini çoktan kurmuş, muhafaza direğini koyacağı kaideyi hazırlıyordu.

Arlen, kendi çemberini kurmakta hiç vakit kaybetmedi, ama gözleri sürekli Tek Kol'a kayıyordu. İblis, aceleyle kurulmuş muhafazalara pençelerini indiriyor, gücüyle onları delip geçmeye çalışıyordu. Arlen, her ışık parlamasında, ağdaki zayıflıkları görebiliyor, sonsuza kadar dayanamayacağını biliyordu.

Kaya iblisi etrafı kokladı ve birden kafasını kaldırarak Arlen'in gözlerine baktı. İkisi de bir an için adeta iradelerini boy ölçüştürdüler. Arlen, iblisin gözlerine daha fazla bakamayıp gözlerini kaçırdı. Tek Kol çığlık attı ve zayıflayan muhafazaları delip geçmek için sarf ettiği gayreti ikiye katladı.

"Arlen, boş boş bakmayı bırak da, lanet işini yap!" diye bağırdı Cob, Arlen'ı şaşkınlığından kurtararak. Nüveliğin çığlıklarıyla askerlerin bağırışlarını kafasından atmaya çalışan Arlen, açılıp kapanabilen demir kaideyi yerleştirdi ve muhafaza direğini kaidenin içine oturttu. Zayıf ışıkta yapabildiği en iyi şekilde açıyı ayarladı ve sonra elini gözlerinin üstüne koyarak, magnezyumu bekledi.

Alev, bir saniye sonra patladı ve geceyi güne dönüştürdü. Muhafazacılar, kendi direklerinin açısını çabucak ayarladılar ve yerlerine kazıklarla sabitlediler. Bitirdiklerini işaret etmek için ellerindeki kumaşları salladılar.

Kendi işi bitmiş olan Arlen, bulunduğu alanın geri kalanını gözleriyle taradı. Birkaç Muhafazacı ve çırak, kendi direklerini kurmakta zorlanıyordu. Bir direk, iblis ateşiyle tutuşmuştu. Nüvelikler, magnezyum yüzünden çığlıklar atıp irkiliyor; nefret ettikleri güneşin aniden doğduğunu sanıp dehşete düşüyordu. Askerler, mızraklarıyla ileriye atılarak, muhafaza direkleri etkin olmadan önce nüvelikleri geri püskürtmeye çalışıyordu. Ragen'da aynı şeyi yapıyor; süvari atını koşturarak cilalı kalkanıyla ışığı yansıtıyor, nüveliklerin korku içinde kaçışmasına neden oluyordu.

Ancak bu sahte ışık, nüveliklerin canını yakamazdı. Işıktan cesaret alan bir manga muhafız, mızraklarını Tek Kol'a fırlattığı zaman dev canavar irkilmedi bile. Çoğu mızrak ucu ya kırıldı ya da iblisin zırh gibi derisinden sekip gitti. Yaratık diğerlerine uzanarak onları, bir çocuğun oyuncak bir bebeği sallaması gibi kolayca çekip aldı.

Arlen, bu katliamı dehşet içinde izliyordu. İblis, bir adamın kafasını ısırarak kopardı ve başsız cesedini diğerlerinin üzerine savurarak, birkaçının ayaklarının yerden kesilip devrilmesine yol açtı. Bir başka adamı ayakları altında ezdi ve dikenli kuyruğuyla vurduğu üçüncüsünü de havaya fırlattı. Kuyruk darbesiyle uçan adam, yere sertçe düştü ve bir daha kalkamadı.

İblisi geride tutan muhafazalar, cesetlerin ve kanların altında kalmıştı. Tek Kol, bir boğa gibi ileri atılarak istediğini istediği şekilde öldürmeye başladı. Muhafızlar geri çekildiler. Hatta bazıları tamamen kaçtı. Ama muhafızlar geri çekilir çekilmez kaya iblisi onları hemen unuttu; zira dev nüvelik, Arlen'in taşınabilir çemberine doğru saldırıya geçmişti.

"Arlen!" diye çığlık attı Ragen, süvari atını çevirerek. Hücuma geçen iblisin görüntüsü karşısında duyduğu panik yüzünden, Arlen'in taşınabilir bir muhafaza çemberinin içinde olduğunu unutmuştu. Mızrağını yatırarak atını topukladı ve Tek Kol'un sırtını hedef aldı.

Onun gelişini duyan kaya iblisi son anda dönerek, mızrağı tamamen göğsüne yedi. Silah parçalara ayrıldı ve dev yaratık, pençelerini küçük gören bir edayla savurarak atın kafatasını parçaladı.

Süvari atının kafası yan tarafa düştü ve hayvan, Cob'un çemberine doğru geri geri giderek yaşlı Muhafazacı'yı devirdi. Adam da devrilirken kendi muhafaza direğine çarpıp direğini yamulttu. Atının kafası yere düşerken, Ragen kendini kurtaracak vakti bulamadı; başsız kalan at yere düşerken Ulak'ı da kendiyle beraber aşağı çekerek bacağının üzerine devrildi. Bacağı

atının altında kalan Ulak hareket edemiyordu. Tek Kol, öldürmek üzere harekete geçti.

Arlen haykırdı ve yardım bulmak için etrafına bakındı ama Ragen'ın imdadına koşacak kimse yoktu. Kendi muhafaza direğine sıkıca tutunan Cob, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gediğin etrafındaki diğer tüm Muhafazacılar, sinyal gönderiyorlardı. Yanan direği değiştirmişlerdi ve sadece Cob'unki yerinde değildi, ama ona da yardım edecek kimse yoktu; zira askerler, Tek Kol'un son saldırısında büyük oranda imha edilmişti. Cob, kendi direğini çabucak düzeltseydi bile, Arlen, Ragen'ın sonunun geldiğini biliyordu. Tek Kol, ağın yanlış tarafındaydı.

"Hey!" diye bağırdı Arlen, çemberinden bir adım atıp kollarını sallayarak. "Hey, çirkin şey!"

"Arlen, lanet çemberine geri dön!" diye haykırdı Cob, ama artık çok geçti. Arlen'in sesini duyduğu anda, kaya iblisinin kafası bir kırbaç gibi döndü.

"Evet, sen," diye mırıldandı Arlen. Yüzü aniden yanmaya başlamış, ama hemen sonra soğumuştu. Muhafaza direklerinin ötesine baktı. Magnezyum ışıklarının etkisi yok olmaya başladığı için, nüvelikler gitgide cesaretleniyordu. Oraya adım atmak intihar olurdu.

Ama Arlen, kaya iblisiyle daha önce karşılaştığı anları hatırladı ve yaratığın, onu nasıl kendisininmiş gibi gördüğünü anımsadı. Bu düşünceyle döndü ve muhafaza direklerini geçerek koşmaya başladı. Koşarken de tıslayan bir ateş iblisinin dikkatini üzerine çekti. Nüvelik gözleri ateş saçarak hızla ona doğru koşturdu, ancak Tek Kol da aynı şeyi yaptı ve öne doğru atılarak küçük ateş nüveliğini ayakları altında ezdi.

Yaratık büyük bir öfkeyle Arlen'a döndüğünde, Arlen, muhafaza direklerinin arasından çoktan dalışa geçmişti. Tek Kol pençesini sertçe Arlen'in üzerine indirdi ama ışık parladı ve darbe önlenmiş oldu. O sırada Cob kendi direğini düzeltmeyi başarmış ve muhafaza ağını tamamlamıştı. Tek Kol öfkeyle çığlık atarak muhafaza duvarına darbeler indiriyorsa da, çember artık geçilmezdi.

Arlen, Ragen'ın yanma koştu. Bu sırada Cob, Arlen'ı kolları arasına alıp sıkıca kucakladı ve hemen ardından kulağını çekti. "Eğer bir daha böyle bir numara yaparsan," diye uyardı ustası, "senin o sıska bacaklarını kırarım."

"Seni koruması gereken *bendim...*" diyerek Cob'a katıldı Ragen, zayıf bir sesle. Acıyla seğiren dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

Vincin ve Jöne, Muhafazacıları azat ettiğinde, şehrin içinde hâlâ serbestçe dolaşan nüvelikler vardı. Saldırıyı atlatan askerler, Otacılara, yaralıları hastaevlerine götürmek üzere yardım ediyordu.

"Birilerinin, kaçan nüvelikleri araması gerekmiyor mu?" diye sordu Arlen, ustasıyla birlikte Ragen'ı arabanın arkasına dikkatlice yerleştirirlerken. Ulak'ın bacağına düz bir tahta sarılmış, Otacılar da acısı dinsin diye adama çay yapmıştı. Ragen, bu yüzden uykulu ve kendinde değilmiş gibi görünüyordu.

"Hangi amaç için?" diye sordu Cob. "Bu sadece, onları avlayanların ölmesine neden olur ve sabahleyin pek bir fark yaratmaz. En iyisi içeri girmek. Miln'de kalan nüvelikler varsa, güneş onların işini görecektir."

"Güneşin doğmasına daha saatler var," diye karşı çıktı Arlen, arabaya çıkarken.

"Ne öneriyorsun peki?" diye sordu Cob, arabalarıyla ilerlerlerken etrafını dikkatli gözlerle izleyerek. "Bu gece Dük'ün muhafızlarının gücünü kendi gözlerinle gördün. Mızrak ve kalkanlara sahip yüzlerce adam. Eğitimli Muhafazacılar da cabası. Tek bir iblisin öldürüldüğünü gördün mü? Tabii ki hayır. Onlar ölümsüzdür."

Arlen kafasını olumsuzca salladı. "Ama birbirlerini öldürüyorlar. Bunu gayet iyi gördüm."

"Onlar sihirli yaratıklardır Arlen. Ölümlülerin icadı olan silahların onlara yapamayacağı şeyi birbirlerine yapabilirler." "Güneş onları öldürebiliyor ama," dedi Arlen.

"Güneş, seni ya da beni aşan bir güç," dedi Cob. "Bizler sadece birer Muhafazacıyız."

Bir köşeyi dönerlerken dehşetle nefeslerini tuttular. Tüm organları dışarıya çıkmış bir ceset, kaldırım taşlarını kırmızıya boyamıştı. Cesedin bazı parçalarının üzerinde duman tütüyordu. Yanmış insan etinin leş gibi kokusu havaya tutunmuştu.

"Dilenci," dedi Arlen, yırtık pırtık kıyafetleri işaret ederek. "Gece vakti dışarıda ne yapıyordu ki?"

"İki Dilenci," diye düzeltti Cob, bir kumaş parçasıyla ağız ve burnunu kapatarak. Çok da uzak olmayan bir yerdeki başka bir katliamı işaret etmişti. "Sığınaktan geri çevrilmiş olmalılar."

“Bunu yapabilirler mi?” diye sordu Arlen. “Halk sığınaklarının herkesi almak zorunda olduğunu sanıyordum.” “Tamamen dolana kadar,” dedi Cob. “Oralarda yeterince güvende olmazsın zaten. Tecavüz olayları olur, yiyecek ve giysi yüzünden kavgalar çıkar. Çoğu, şansını sokakta denemeyi yeğler.”

“Neden hiç kimse bu konu hakkında bir şey yapmıyor?” diye sordu Arlen.

“Herkes bunun bir sorun olduğu konusunda hemfikir,” dedi Cob. “Ama şehirliler, bu sorunu Dük’ün halletmesi gerektiğini söylüyor ve Dük de, şehrine hiçbir katkıda bulunmayan bu insanları korumak adına, hemen hemen hiçbir gereksinim duymuyor.”

”İşi biten muhafızları o gece için evlerine geri göndermek ve bu sorunu nüveliklerin halletmesine izin vermek daha iyi öyle mi yani?” diye öfkeyle çıkıştı Arlen. Cob’un ise, bu soruya, sokaklardan çabucak kurtulmak için dizginleri şaklatmaktan başka verecek cevabı yoktu. k

İki gün sonra tüm şehir büyük meydana çağrılmıştı. Ortaya bir darağacı dikilmiş, Muhafazacı Macks de idam sehpasının üzerine çıkarılmıştı. Bu, gediğin açıldığı gece görevde olan Muhafazacı’ydı.

Euchor’un kendisi gelmemişti ama Jöne, Dük’ün buyruğunu okumak üzere oradaydı: “Dağların Işığı ve Miln Lordu olan Dük Euchor adına! Muhafaza surunda bir gedik açılmasına izin vermek ve görevlerinde başarısız olmaktan suçlu bulundun. Senin başarısızlığının bedelini sekiz Muhafazacı, iki Ulak, üç Otacı, otuz yedi asker ve on sekiz şehirli ödedi.”

“Sanki bunu dokuz Muhafazacı’ya çıkarmak bir işe yarayacak,” diye mırıldandı Cob. Kalabalıktan yuh sesleri yükseldi ve insanlar ellerindeki çöpleri Muhafazacı’ya fırlattı

“Cezan ölümdür,” dedi Jöne. Bunun üzerine kapüşonlu adamlar Macks’i kollarından tutup ipe götürdü ve ilmeği boğazına geçirdi.

Gür siyah sakalları ve üzerindeki ağır cübbesiyle uzun boylu, geniş omuzlu bir Rahip, adamın yanına gitti ve alnına bir muhafaza çizdi. “Yaratıcı başarısızlığını affetsin,” dedi, monoton bir sesle. “Ve hepimize, Onun bu vebasının son bulması için, Kurtuluş’a ulaşmamız için saf bir yürek bahşetsin.”

Rahip geriye çekildi ve idam sehpasının zeminindeki kapı açıldı. Muhafazacı Macks boşluğa düşüp de boynundaki ip gerildiğinde, kalabalıktakiler tezahürat yaptı.

“Aptallar,” diyerek tükürdü Cob. “Bir sonraki gedikte savaşmak için bir adam daha azız şimdi.”

“Ne demek istedi?” diye sordu Arlen. “Veba ve kurtuluş hakkında yani?”

“Kalabalığı uyutmak için uydurulmuş saçmalıklar,” dedi Cob. “Kafanı bunlarla doldurmazsan daha iyi olur.”

12

Kütüphane

D.S. 321

Büyük taştan binaya yaklaşırlarken, Arlen, Cob’un arkasından heyecanlı bir şekilde yürüyordu. O gün yedincigündü ve normalde olsa, mızrak antrenmanı yapamayıp binicilik derslerini alamadığı için keyfi kaçmış olurdu ancak bugün, kaçıramayacağı kadar güzel bir şey yapacaktı: İlk defa Dük’ün Kütüphanesi’ne gidiyordu.

O ve Cob, diğer Muhafazacılarla muhafaza değiş tokuşuna başladıklarından beri, ustasının işleri patlamış ve böylece şehirde doldurulmasına çok ihtiyaç duyulan bir boşluk doldurulmuştu. Sahip oldukları karadefter kütüphanesi, hızla Miln’in, hatta belki de dünyanın en büyük karadefter kütüphanesine dönüşmüştü. Aynı zamanda, gediği kapatmakta oynadıkları rolün haberleri şehre yayılmış, hiçbir yeniliği kaçırmayan Asiller de bunu fark etmişti.

Asiller ile çalışmak sinir bozucu bir şeydi. Sürekli saçma sapan isteklerde bulunan Asiller, muhafazaları, ait olmadıkları yerlere koydurmaya çalışıyordu. Cob, fiyatları iki katma, hatta üç katına çıkarmış olsa bile fark etmiyordu. Muhafaza ustası Cob tarafından muhafazalandırılmış bir malikâneye sahip olmak, bir statü sembolü haline gelmişti. Ama şimdi, şehirdeki en değerli yapıyı muhafazalandırmak üzere çağrılmışlardı ve Arlen, bunun, her şeye değer olduğunu biliyordu. Kütüphanenin içini ancak birkaç şehirli görebilmişti. Euchor, koleksiyonunu kıskanç sevgililer gibi gözünden bile sakınıyor, sadece yüksek sınıflardan ricacılara ve onların yardımcılarına giriş izni veriyordu.

Dük tarafından el konulmadan önce kilise tarafından yaptırılmış olan kütüphane, her zaman bir Rahip tarafından yönetilirdi. Bu adamın ise

genelde, değerli kitapları dışında, az sayıda yardımcısı olurdu. Bu mevki, Büyük Katedral ya da Dük'ün kişisel tapınağı dışında, Kutsal Adamların gelebileceği en yüksek konumlardan biriydi.

Girişte bir yardımcı tarafından karşılandıktan sonra, yine aynı adam tarafından, baş kütüphaneci olan Rahip Ronnell'ın odasına götürüldüler. Yürürlerken, Arlen'ın gözleri ok gibi hareket ediyor, her tarafı tarıyordu. Küf kokan rafları ve kitap yığınlarının arasında dolaşan sessiz bilginleri büyük bir dikkatle inceliyordu. Karadefterler sayılmazsa, Cob'un koleksiyonunda otuzu aşkın kitap vardı ve Arlen, bu koleksiyonun büyük bir hazine olduğunu düşünmüştü. Dük'ün Kütüphanesi'nde ise binlercesi vardı ve bir ömür harcasa yine de hepsini okuyamazdı. Dük'ün tüm bunları bir yere kilitleyip saklaması Arlen'in hiç hoşuna gitmemişti.

Rahip Ronnell, baş kütüphaneci olarak sahip olduğu bu imrenilen mevkiye rağmen genç bir adamdı. Saçları biraz kırlaşmış olsa da, kahverengi tonunu büyük oranda koruyordu. Onları sıcak bir şekilde karşılayıp oturttu ve bir hizmetkâr göndererek içecek bir şeyler istetti.

"Ününüz, sizden önde gidiyor Usta Cob," dedi Ronnell. Tel çerçeveli gözlüklerini çıkardıktan sonra kahverengi cübbesine silerek temizledi. "Umut ederim bu işi kabul edersiniz."

"Şu ana kadar gördüğüm tüm muhafazalar temiz ve keskin," dedi Cob.

Ronnell, gözlüklerini yeniden taktı ve rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Son gedikten sonra, dük, koleksiyonu için endişeleniyor," dedi. "Ekselansları... özel önlemler arzu ediyor."

"Ne tür özel önlemler?" diye sordu Cob, şüpheyle. Ronnell oturduğu yerde kımıldanınca, Arlen, adamın birazdan söyleyecekleri yüzünden tedirgin olduğunu anladı.

En sonunda Ronnell iç çekti ve doğrudan, "Tüm masalar, sandalyeler ve raflar, ateş püskürmesine karşı muhafazalandırılacak," dedi.

Cob'un gözleri yerinden fırladı. "Bu aylar alır!" dedi, tükürükler saçarak. "Hem hangi amaca hizmet edecek ki? Bir ateş iblisi şehrin bu kadar içine girebilmiş olsa bile, bu binanın muhafazalarını asla geçemez. Diyelim ki geçti, o zaman kitap raflarından daha büyük endişeleriniz olacaktır."

Bu sözü duyunca Ronnell'ın bakışları sertleşti. "Bundan daha büyük bir endişe yok Usta Cob," dedi. "Bu konuda Dük ve ben mutabığız. Nüvelikler, eski çağların kütüphanelerini yaktığında neler kaybettiğimizi hayal bile

edemezsiniz. Biz burada, toplanıp biriktirilmesi tam bin yıl sürmüş son bilgi zerrelerini koruyoruz."

"Özür dilerim," dedi Cob. "Saygısızlık etmek amacında değildim."

Kütüphaneci onaylayarak başını salladı. "Sizi anlıyorum. Ve çok da haklısınız, risk en az seviyede. Yine de, Ekselanslarının isteği bu. Bu iş için size bin altın güneş ödeyebilirim."

Arlen, hesabı kafasından hemen yaptı. Bin altın, çok paraydı. Tek bir iş için alacakları en fazla para bu olacaktı, ancak işin gerektireceği aylarca zaman ve düzenli işlerin kaybı hesaba katılacak olursa...

"Korkarım size yardımcı olamayacağım," dedi Cob sonunda. "Çünkü bu görev, işimden ve işyerimden çok uzun bir süre ayrı kalmamı gerektiriyor."

"Bu, Dük'ün gözündeki yerinizi sağlamlaştıracaktır," diye ekledi Ronnell.

Cob omuz silkti. "Onun babası için Ulaklık yapmıştım. Bu bana yeterince iltimas sağladı. Daha fazlasına ihtiyacım pek yok. Daha genç bir Muhafazacı deneyin," diye öneride bulundu. "Kanıtlayacak bir şeyleri olan birisi."

"Ekselansları, özellikle sizin isminizi andı," diye bastırdı Ronnell.

Cob, ellerini çaresiz bir şekilde iki yana açtı.

"Ben yaparım," diye aniden atıldı Arlen. Bunu duyunca iki adam da dönüp ona baktı. Bu kadar cesur olmasına şaşırmışlardı.

"Dük'ün, bir çırağın hizmetlerini kabul edeceğini sanmıyorum," dedi Ronnell.

Arlen omuz silkti. "Ona söylemenize gerek yok ki," dedi. "Ustam, raflar ve masalar için kullanılacak muhafazaların taslaklarını oluşturur, bana da onları çizip yerleştirme işi kalır." Konuşurken Cob'a baktı. "Eğer işi almış olsaydın, muhafazaların yarısını, hatta daha fazlasını ben oyacaktım zaten."

"İlginç bir uzlaşma," dedi Ronnell, düşünceli bir şekilde. "Siz ne dersiniz Usta Cob?"

Cob, Arlen'a şüpheli gözlerle baktı. "Bu senin nefret ettiğin türden usandırıcı bir iş diyorum," dedi. "Senin bu işten çıkarın ne olacak evlat?" diye sordu.

Arlen gülümsedi. "Dük, kütüphanesinin Muhafaza ustası Cob tarafından muhafazalandırıldığını ilan edebilecek," diye başladı. "Sen, bin altın güneşini alacaksın. Ve ben de..." diyerek Ronnell'a döndü, "dilediğim zaman kütüphaneyi kullanabileceğim."

Ronnell kahkaha attı. “İşte tam kafama göre bir çocuk!” dedi. “Anlaştık mı öyleyse?” diye sordu Cob’a.

Cob gülümsedi ve iki adam el sıkıştılar.

Rahip Ronnell, Cob ve Arlen’ı, kütüphaneyi incelemeleri için gezdiriyordu. Bunu yaparlarken, Arlen, ne kadar muazzam bir görev üstlendiğinin farkına varmaya başladı. Hesaplamaları atlayıp göz kararı çalışacak olsa bile, yarım seneden uzun sürecek bir iş gibi görünüyordu bu.

Yine de, içeride dolaşıp kitaplara bakarken, buna değeceğini biliyordu. Ronnell, ona, hayatının geri kalanı boyunca, kütüphaneye gece-gündüz tam giriş izni vereceğine söz vermişti.

Oğlanın yüzündeki coşku ifadesini gören Ronnell gülümsedi. Aklına birden bir düşünce geldi ve hazır Arlen kendi düşüncelerine dalıp gitmişken, Cob’u bir kenara çekti.

“Bu çocuk bir çırak mı yoksa bir Hizmetkâr mı?” diye sordu Muhafazacı’ya.

“Tüccar sınıfından,” dedi Cob, “eğer sorduğun buysa tabii.”

Ronnell başıyla onayladı. “Peki anne babası kim?”

Cob kafasını olumsuz anlamda salladı. “Anne babası yok. En azından Miln’de.”

“Onu sen temsil ediyorsun öyleyse?” diye sordu Ronnell.

“Kendi kendini temsil ediyor demek daha doğru olur,” diye cevapladı Cob.

“Sözlendiği biri var mı?” diye sordu Rahip.

İşte yine bu konu açılmıştı. “İşlerim açıldığından beri, bana bu soruyu soran çok kişi oldu,” dedi Cob. “Hatta bazı Asiller bile, güzel kızlarını, oğlanı görsünler diye atölyeye yolladı. Ama Yaratıcı’nın, oğlanın burnunu kitaplardan çıkarıp da etrafına bakmasını sağlayabilecek kadar güzel bir kız yarattığını düşünmüyorum.”

“Bu duyguya aşinayım,” dedi Ronnell, küçük bir kızı işaret ederek. Kız, önünde açık duran yarım düzine kitapla bir masada oturuyor, dalgın dalgın okuma yapıyordu.

“Mery, buraya gel!” diye seslendi. Kız kafasını kaldırdı, açık olan sayfaları ustaca işaretledi ve ayağa kalkmadan önce kitaplarını üst üste koydu. Arlen gibi on dört yaz görmüş gibi duruyordu. İri kahverengi

gözlere ve uzun, parlak kahverengi saçlara sahipti. Yumuşak, yuvarlak bir yüzü ve parlak bir gülüşü vardı. Üzerine de kütüphanenin tozlarıyla kaplı rahat bir elbise giymişti. Eteğini topladı ve hızlı bir reverans yaptı.

“Muhafaza ustası Cob, bu benim kızım Mery,” dedi Ronnell.

Kız kafasını kaldırdı, duyduğu şey karşısında aniden heyecanlanmıştı sanki. *”Ünlü* Muhafaza ustası Cob mu?” diye sordu.

“Aa, sen benim çalışmalarımı biliyor musun?” diye sordu Cob.

“Hayır.” Mery başım olumsuzca salladı. “Ancak, karadefter koleksiyonunuzun eşi benzeri olmadığını duymuştum.”

Cob kahkaha attı. “Kızınız ne kadar tatlı, Rahip,” dedi.

Rahip Ronnell kızına doğru eğildi ve Arlen’ı gösterdi. “Şuradaki genç Arlen, Usta Cob’un çırağı. Bizim için kütüphaneyi muhafazalandıracak. Neden ona etrafı göstermiyorsun?”

Oğlan, kızın bakışlarından tamamen habersiz bir şekilde etrafı incelerken, Mery onu izledi. Arlen’ın pis, sarı saçları biraz uzamıştı. Pahalı kıyafetleri kırışmış ve lekelenmiş durumdaydı. Ancak bakışlarında zekâ vardı. Yüz hatları düzgün ve simetrikti; göze nahoş gelmiyordu. Kız eteğini düzeltip Arlen’ın yanma giderken, Cob, Ronnell’ın bir dua mırıldandığını duydu.

Arlen, Mery’nin yanma geldiğini fark etmemiş görünüyordu. “Merhaba,” dedi kız.

“Selam,” diye karşılık verdi Arlen; gözlerini kısmış, üst raflarda duran bir kitabın kapağını okumaya çalışıyordu.

Mery kaşlarını çattı. “Benim adım Mery,” dedi. “Rahip Ronnell babam olur.”

“Arlen,” dedi Arlen, raftan bir kitap alıp yavaşça sayfalarını çevirerek.

“Babam, sana kütüphaneyi dolaştırmamı istedi,” dedi Mery.

“Teşekkürler,” dedi Arlen; kitabı yerine koyduktan sonra bir raf sırasını takip ederek, kütüphanenin diğer kısımlarından bir iple ayrılmış olan bölüme kadar yürüdü. Mery ise onu takip etmek zorunda kaldı, öfkesi yüzünden okunuyordu.

“Kızım normalde umursanmamaya değil, umursamamaya alışkın,” dedi Ronnell. Bu durumdan keyif alıyormuşa benziyordu.

“D.Ö.” dedi Arlen. İple ayrılmış bölümün üzerindeki kemerin üstünde böyle yazıyordu. “D.Ö. de ne demek?” diye mırıldandı.

“Dönüşten Önce,” dedi Mery. “Bunlar, eski dünyadan kalan kitapların orijinal kopyalarıdır.”

Arlen, sanki kızın varlığını o anda fark etmiş gibi dönüp Mery’ye baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Dük’ün izni olmadan oraya gitmek yasaktır,” dedi Mery, Arlen’in suratının asıldığını izleyerek. “Tabii,” diye gülümsedi, “benim iznim var. Babam sayesinde.”

“Baban mı?” diye sordu Arlen.

“Ben Mery, Rahip Ronnell’ın kızıyım,” diye hatırlattı Mery, kaşlarını çatarak.

Gözleri fal taşı gibi açılan Arlen beceriksizce reverans yaptı. “Tibbet Deresi’nden Arlen,” dedi.

Salonun karşı tarafında, Cob kıkırdadı. “Oğlanın hiç şansı yoktu.”

Arlen’ın aşina olduğu bir çalışma düzenine girmesiyle birlikte, aylar eriyip gitti. Ragen’ın malikânesi kütüphaneye daha yakındı, o yüzden çoğu gece orada kalıyordu. Bacağı hızla iyileşen Ulak çok geçmeden tekrar yollara düşmüştü.

Elissa, Arlen’ı, odasını kendi özel odası olarak rahatça kullanması için teşvik ediyor ve bu odanın Arlen’ın aletleriyle, kitaplarıyla dolup taşmasından özel bir zevk duyuyordu. Hizmetkârlar da Arlen’in evde oluşuna bayılıyordu. Onun evde olduğu zamanlar, Leydi Elissa’nın daha uysal birisine dönüştüğünü söylüyorlardı.

Arlen, gün doğumundan bir saat önce kalkıyor, malikânenin yüksek tavanlı avlusundaki fenerin ışığında, mızrak tekniklerini çalışıyordu. Güneş ufukta belirdiğinde ise, bir saat boyunca evin önündeki avluda, hedef talimi ile binicilik idmanlarını yapıyordu. Bunları, Elissa’yla birlikte yaptığı -tabii eğer evdeyse Ragen’ın da katıldığı hızlı bir kahvaltı takip ediyordu. Kahvaltıdan sonraysa kütüphaneye doğru yola koyuluyordu.

Kütüphaneye geldiği zaman, vakit hâlâ erken oluyordu. Heybetli binanın alt kısmındaki küçük odalarda kalan Ronnell’ın yardımcıları dışında, kütüphanede kimseler olmazdı. Yardımcılar, ustalarının yanma çağrılmadan ya da izin almadan gidip konuşabilen Arlen’dan korkuyor ve ona karşı mesafelerini koruyordu.

Arlen’a atölyesi olarak kullanabileceği, etraftan yalıtılmış küçük bir oda verilmişti. Oda, raflı iki kitap dolabını, çalışma tezgâhını ve üzerinde çalışmakta olduğu mobilya parçalarını içine alabilecek büyüklükteydi. Kitap dolaplarından biri, boyalar, fırçalar ve muhafaza işleme aletleriyle doluydu. Diğerinde ise ödünç aldığı kitaplar duruyordu. Odanın zemini, üzerine muhafaza sembolleri oyduğu mobilyalardan çıkan kıvrık talaşlarla ve etrafa sıçramış boya ve cila lekeleriyle kaplıydı.

Arlen, her sabah bir saatini okumaya ayırıyor, sonra istemeye istemeye kitabını kaldırıp işine başlıyordu. Haftalar boyunca sandalyelerden başka hiçbir şey muhafazalandırmamıştı. Sandalyeleri bitirdikten sonra, oturma sıralarına geçmişti. İş, tahmin ettiğinden çok daha uzun zaman alsa da, Arlen bundan rahatsız değildi.

Mery’nin yüzü, geçen aylar içerisinde Arlen için hoş bir görüntü olmuştu. Kız ya sadece şöyle bir gülümsemek ya da duyduğu bir dedikoduyu paylaşmak için kafasını sık sık atölye kapısından içeri sokuyor; sonra da işlerine kaldığı yerden devam etmek için hızla oradan uzaklaşıyordu. Arlen, işinin ve araştırmalarının uğradığı bu kesintilerin zamanla canını sıkacağını düşünse de, tam tersi olmuştu. Mery’yi göreceği zamanları dört gözle bekliyor, hatta onun, alışılagelmiş sıklığıyla ziyaret etmediği günlerde dikkatinin dağıldığını fark ediyordu. Öğle yemeklerini ise, şehre ve ötedeki dağlara bakan, kütüphanenin geniş çatısında beraber yiyorlardı.

Mery, Arlen’in şimdiye kadar tanıdığı kızlardan çok farklıydı. Babası Dük’ün kütüphanecisi ve baş tarihçisi olduğu için, belki de şehirdeki kızların en okumuşuydu. Arlen, hiçbir şey okumayıp yalnızca onunla konuşsa bile, herhangi bir kitabın sayfalarından öğreneceği kadarını pekâlâ öğrenebildiğini fark etmişti. Ama kızın konumu, yalnızlığı da beraberinde getiriyordu. Yardımcılar, ondan, Arlen’dan çekindiklerinden bile daha fazla çekiniyordu ve kütüphanede, Mery’nin yaşıtı olan başka kimse yoktu. Mery, aksakallı bilginlerle mükemmel bir rahatlık içinde tartışıyordu, ama Arlen’in etrafındayken, utangaç ve güvensiz birine dönüşüyordu.

“Ulu Yaratıcı! Jaik, sanki hiç pratik yapmamışsın gibi çalıp söylüyorsun,” dedi Arlen, kulaklarını kapatarak.

“Acımasız olma Arlen,” dedi Mery. “Şarkın çok güzeldi Jaik.”

Jaik kaşlarını çattı. “Öyleyse neden sen de kulaklarını kapatıyorsun?” diye sordu.

“Şey...” dedi kız, parlak bir gülümseme eşliğinde ellerini kulaklarından indirerek. “Babam, günaha giden yolun müzik ve danstan geçtiğini söyler, o yüzden dinleyemedim. Ama eminim çok güzel bir şarkıydı.”

Arlen kahkaha atınca, Jaik surat asıp lavtasını aşağı indirdi.

“Bir de hokkabazlık numaralarını denesene,” diye öneride bulundu Mery.

“Hokkabazlık numaralarını izlemenin günah olmadığından emin misin?” diye sordu Jaik.

Mery, “Sadece iyiyse...” diye mırıldandı ve Arlen yine kahkaha attı.

Jaik’in lavtası eski ve yıpranmış bir lavtaydı. Nedense her zaman tellerinden biri ya da ikisi eksik oluyordu. Oğlan çalgısını yere koydu ve Jonglörlük malzemelerinin bulunduğu küçük torbanın içinden renkli tahta toplarını çıkardı. Topların boyası soyulmuştu ve üzerlerinde çatlaklar vardı. Toplardan birini havaya fırlattı, bunu diğer ikisi izledi. Aynı numarayı birkaç saniye daha sürdürmeyi başardı ve Mery ellerini çırptı.

“İşte bu çok daha iyi!” dedi.

Jaik gülümsedi. “Bir de şunu izleyin!” dedi, dördüncü bir topa uzanarak.

Toplar aniden düşüp de yerdeki zemine sertçe çarpınca, Arlen ve Mery irkildi.

Jaik’in yüzü kızardı. “Belki de üç topla daha fazla pratik yapmalıyım,” dedi.

“Evet, bence de daha fazla pratik yapmalısın,” diye katıldı Arlen.

“Babam bundan hoşlanmıyor,” dedi Jaik. ‘“Eğer hokkabazlıktan başka yapacak bir şeyin yoksa evlat, hemen sana birkaç angarya bulayım!’ diyor.”

“Benim babam da, beni dans ederken yakaladığında öyle der,” dedi Mery.

İkisi de bir yorum bekliyormuş gibi Arlen’a baktı. “Benim babam da öyle derdi,” dedi Arlen.

“Usta Cob demiyor mu?” diye sordu Jaik.

Arlen kafasını hayır anlamında salladı. “Neden desin ki? Her dediğini yapıyorum.”

“Peki Ulaklık talimlerini yapmak için nasıl zaman buluyorsun?” diye sordu Jaik.

“Kendime zaman yaratmaya çalışıyorum,” dedi Arlen.

“Nasıl?” diye sordu Jaik.

Arlen omuz silkti. “Erken kalkıp. Geç saate kadar yatmayıp. Yemeklerden sonra hemen sıvışıp. Ne yapmam gerekiyorsa. Yoksa tüm hayatın boyunca bir değirmenci olarak mı kalmayı yeğlersin?”

“Değirmenci olmakta yanlış bir şey yok ki Arlen,” dedi Mery.

Jaik kafasını sağa sola salladı. “Hayır, Arlen haklı,” dedi. “Eğer istediğim şey buysa, daha sıkı çalışmalıyım.” Arlen’a baktı. “Daha fazla çalışacağım,” diye söz verdi.

“Canını sıkma,” dedi Arlen. “Küçük köylerdeki köylüleri eğlendiremesen bile, şarkı söyleyişinle yoldaki iblisleri korkutup kaçırarak iyi para kazanabilirsin.”

Jaik gözlerini kıstı. Mery kahkaha atınca da, tahta toplarını Arlen’a fırlatmaya başladı.

“İyi bir Jonglör beni vurabilirdi!” diye dalga geçti Arlen, fırlatılan her toptan çevik hareketlerle kurtularak.

“Fazla ileri uzanıyorsun,” diye bağırdı Cob. Adamın söylediği şeyi uygulamalı olarak göstermek isteyen Ragen, bir elini kalkanından çekti ve Arlen’in mızrağının uç kısmını, hemen alt tarafından yakaladı. Arlen mızrağını geri çekmeye fırsat bulamadan, Ragen silahı bir hamlede çekti ve dengesini kaybeden Arlen düşüp karların içine yuvarlandı.

“Ragen, dikkatli ol,” diye uyarıda bulundu Elissa; sabahın ayazında, üstündeki şalı sımsıkı tutuyordu. “Onu inciteceksin.”

“Ragen, bir nüveliğe göre çok daha yumuşak davranıyor, leydim,” dedi Cob, Arlen’ın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Uzun mızrağın amacı, geri çekilirken iblisleri belli bir mesafede tutmaktır. Bu, savunma amaçlı bir silahtır. Mızrağım -tıpkı buradaki genç Arlen gibi saldırı amacıyla kullanan Ulakların sonu ölüm olur. Bunun olduğunu gördüm. Bir gün Lakton yolunda giderken...”

Arlen kaşlarını çattı. Cob iyi bir öğretmendi, ama derslerini, diğer Ulakların dehşet verici ölüm hikâyeleriyle süslemekten çok hoşlanıyordu. Amacı aslında Arlen’in cesaretini kırmaktı ama sözleri tamamen zıt bir etki yaratıyor, Arlen’in, diğerlerinin başarısız olduğu yerde, başarma kararlılığını güçlendiriyordu. Arlen karların içinden zorlana zorlana ayağa kalktı ve bu sefer ayaklarını yere daha sağlam basıp ağırlığını topuklarına verdi.

“Uzun mızraklar için bu kadarı yeter,” dedi Cob. “Şimdi de kısalarını deneyelim biraz.”

Elissa kaşlarım çattı. Arlen, iki metrelik mızrağı yerine koydu ve Ragen ile birlikte, boyu bir metreden kısa olan mızrakları aldılar. Bunlar, yakın mesafe dövüşü için tasarlanmıştı. İtme yerine saplama hareketlerine olanak sağlıyorlardı. Arlen mızrağa ek olarak kendine bir kalkan da seçti ve karlarla kaplı avluda Ragen’la yeniden karşı karşıya geldiler. Arlen, artık daha uzun boylu ve daha geniş omuzluydu. On beş yaşındaydı ve vücudu yağsız, sırım gibiydi. Üzerine Ragen’ın eski deri zırhını giymişti. Bu zırh, şimdilik vücuduna büyük geliyordu ama gün geçtikçe bu durum tersine dönüyordu.

“Tüm bunların amacı nedir?” diye sordu Elissa, sabrı tükenmiş bir halde. “Bir iblise o kadar yaklaşıp da hayatta kalması imkânsız zaten.”

“Daha önce hayatta kalanları gördüm,” diye karşı çıktı Cob, Arlen ve Ragen’ın talimini izleyerek. “Ayrıca, şehirlerin arasında iblisler dışında başka tehlikeler de var leydim. Vahşi hayvanlar, hatta haydutlar.”

“Kim bir Ulak’a saldırır ki?” diye sordu Elissa, şok içinde.

Ragen, Cob’a kızgın bir bakış attı, ama Cob onu görmezden geldi. “Ulaklar varlıklı adamlardır,” dedi. “Ve hem Tüccarların hem de Asillerin kaderlerini belirleyecek mesajlar ve değerli mallar taşırlar. Çoğu insan, bir Ulak’a zarar vermeye cüret edemez, ancak bu yine de olabilir. Ayrıca hayvanları da hesaba katmak gerek... Nüvelikler en zayıf ve en yavaş olan hayvanları öldürdüğü için, sadece en güçlü avcılar geriye kalıyor.”

“Arlen!” diye bağırdı Muhafazacı. “Üzerine bir ayı saldırdığında ne yaparsın?”

Arlen, gözlerini Ragen’dan ayırmadan ve hiç tereddüt etmeden, aynı şekilde bağırarak karşılık verdi: “Boğazına uzun mızrağı sapla, kanarken geri çekil, sonra gardım düşürdüğünde hayati organlarına sapla.”

“Başka ne yapabilirsin?” diye bağırdı Cob.

“Kıpırdamadan yat,” dedi Arlen, tiksintiyle. “Ayılar, ölülere çok nadir saldırır.”

“Ya aslan?” diye sordu Cob.

“Orta boy mızrak,” diye bağırdı Arlen, Ragen’ın bir saplama hareketini kalkanıyla karşılayıp karşı saldırıda bulunurken. “Omuz eklemine sapla ve kedi kendini mızrağa geçirirken sağlam dur, sonra kısa mızrağını -artık hangisi daha uygunsa ya yan tarafına ya da göğsüne sapla.”

“Kurt?”

“Bunları daha fazla dinleyemeyeceğim,” dedi Elissa, malikâneye öfkeli adımlarla yürüyerek.

Arlen, kadını duymazdan geldi. “Orta boy mızrakla burnuna indirilecek iyi bir darbe, genellikle yalnız bir kurdu kaçırtır,” dedi. “Bu olmazsa, aslanlarda kullanılan taktiğin aynısı.”

‘Ya sürü halindelerse?” diye sordu Cob.

“Kurtlar ateşten korkar,” dedi Arlen.

“Peki bir yabandomuzuyla karşılaşırsan?”

Arlen kahkaha attı. *”Bütün Nüve peşindeymiş gibi kaç,”* diyerek, eğitmenlerinin verdiği talimatı aynen tekrar etti.

Arlen, bir kitap yığınının üzerinde uyandı. Bir anlığına, nerede olduğunu merak etti ve sonra, yine kütüphanede uyuyakaldığını anladı. Pencereden dışarı baktı ve karanlığın çoktan çöktüğünü gördü. Kafasını yavaşça kaldırınca çok yukarıdan geçen bir rüzgâr iblisinin hayaletimsi şeklini çıkartabildi. Malikâneye gitmediği için Elissa üzülecekti.

Geçmişleri ta Bilim Çağı’na kadar uzanan kadını tarih kitapları okuyordu. Bu kitaplarda eski dünyanın Albinon, Thesa, Büyük Linm ve Rusk gibi krallıklarından; denizlerden, inanılmaz mesafeleri kapsayan devasa göllerden ve bunların öte yakasındaki diğer krallıklardan bahsediliyordu. İnsanı hayrete düşüren şeylerdi bunlar. Eğer kitaplar doğruyu söylüyorsa, dünya, hayal ettiğinden çok daha büyüktü.

Üstüne yığılı kaldığı açık kitabın sayfalarını çevirdi ve şaşkınlık içinde bir haritaya rast geldi. Gözleri, yerlerin isimlerini tararken, fal taşı gibi açıldı. Haritada, çok açık bir şekilde, Miln Düklüğü yazıyordu. Daha yakından baktığında, Miln Kalesi’nin temiz su ihtiyacını karşılayan nehri ve şehrin sırtını dayadığı dağları gördü. İşte orada küçük bir yıldız şeklinde, başkent işaretlenmişti.

Birkaç sayfa daha çevirip kadını zamanların Miln’i hakkındaki yazıları okudu. Miln şimdi olduğu gibi o zamanlarda da, bir maden ve taş ocağı şehriydi. Toprakları büyük bir alanı kapsıyordu. Miln Dükü’nün birçok köy ve kasabayı da içeren geniş toprakları, Bölen Nehir’de bitiyordu. Bu nehir, Angiers Dükü’nün topraklarıyla sınırı oluşturuyordu.

Arlen, kendi yolculuğunu hatırladı ve haritanın üzerinde batıya doğru geri dönerek, o sığınmış olduğu harabeleri buldu ve bu harabelerin, zamanında Newkirk Kontu’na ait olduğunu öğrendi. Heyecandan neredeyse

titreyerek, haritanın üzerinde biraz daha geriye gitti ve aradığı şeyi buldu: göle dökülen küçük bir su akıntısı.

Tibbet Baronluğu.

Tibbet, Newkirk ve diğerleri, Miln'e vergi veriyordu. Miln Düklüğü ise, Angiers Düklüğü ile birlikte Thesa Kralı'na bağlıydı.

"Thesalılar," diye fısıldadı Arlen, kelimenin ağzından nasıl çıktığını merak ederek. "Hepimiz Thesalıyız."

Bir kalem çıkardı ve haritanın kopyasını çıkarmaya başladı.

"Bu isim, bir daha ikinizin de ağzından çıkmayacak," diye azarladı Ronnell, Arlen ve kendi kızını.

"Ama..." diye başladı Arlen.

"Bunun bilinmediğini mi sanıyorsunuz?" diyerek sözünü kesti kütüphaneci. "Ekselansları, Thesa ismini telaffuz eden herkesin tutuklanmasını emretmiştir. Yıllarınızı, Dük'ün Madenleri'nde taş kırarak mı harcamak istiyorsunuz?" "Neden ama?" diye sordu Arlen. "Ne zararı var ki?" "Dük kütüphaneyi kapatmadan önce," dedi Ronnell, "bazı insanlar, Thesa'yı saplantı haline getirmişti. Haritalardaki kayıp noktacıkları bulsunlar diye parasını verip Ulak tutuyorlardı."

"Bunun neresi yanlış ki?" diye sordu Arlen.

"Kral üç yüz yıl önce öldü Arlen," dedi Ronnell. "Ve Dükler, kendilerinden başka birisine boyun eğmektense savaşa girmeyi tercih ederler. Yeniden birleşmeyle alakalı konuşmalar, insanlara hatırlamamaları gereken şeyleri hatırlatıyor." "Tüm dünyanın Miln'in surlarıyla sınırlı olduğunu düşünmek daha mı iyi yani?" diye sordu Arlen.

'Yaratıcı bizleri affedene ve vebayı bitirmek üzere Kurtarıcı'sını gönderene kadar, öyle," dedi Ronnell.

"Bizi ne için affetmesi gerekiyor ki?" diye sordu Arlen. "Ne vebası?"

Ronnell, Arlen'a bakarken, gözlerinde hem şaşkınlık hem de öfke vardı. Bir an için, Arlen, Rahip'in ona vuracağını sandı. Vücudunu kasarak kendisini bu darbeye hazırladı.

Ne var ki Ronnell bunu yapmak yerine kızına döndü. "Nasıl olur da bilmez?" diye sordu inanamayarak.

Mery onaylar biçimde kafasını salladı. "Tibbet Deresi'ndeki Rahip... biraz tuhafmış herhalde," dedi.

“Evet hatırlıyorum,” dedi Ronnell. “Rahip yardımcılığı yaptığı dönemde ustası nüveler tarafından öldürülmüş, o yüzden eğitimi yarım kalmıştı. Dere’ye yeni birisini göndermek hep aklımızdaydı ama...” Adam masasına ağır adımlarla yürüdü ve bir mektup yazmaya başladı. “Bu böyle devam edemez,” dedi. “Ne vebasıymış diye soruyor!”

Ronnell homurdanmaya devam edince, Arlen, bunu kapıya yönelmesi için bir işaret olarak algıladı.

“Siz ikiniz,” dedi Ronnell. “Durun bakalım, ikiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız. Cob’un dinine düşkün bir adam olmadığını biliyorum Arlen, ama ihmalkârlığın bu kadarı affedilemez.” Kızına döndü. “Ve sen, genç hanım!” dedi. “Bunu biliyordun ve hiçbir şey yapmadın, öyle mi?”

Mery boynunu eğdi. “Üzgünüm baba,” dedi.

“Olsan iyi edersin zaten,” dedi Ronnell. Masasından kalın bir CİLT çıkardı ve kızına uzattı. “Öğret ona,” diye emretti, Kutsal Kitap’ı verirken. “Eğer Arlen bir ay içinde kitabı baştan aşağı ezberlemezse, ikiniz de benden kayışı yiyeceksiniz!” Mery kitabı aldı ve Arlen’la beraber son sürat odadan kaçtılar.

“Ucuz kurtulduk,” dedi Arlen.

“Bayağı ucuz kurtulduk hem de,” diye katıldı Mery. “Babam haklıydı. Daha önceden bir şey söylemeliydim.”

“Bu kadar endişelenmene gerek yok,” dedi Arlen. “Sadece bir kitap. Yarın sabaha okumuş olurum.”

“Bu sadece bir kitap değil!” dedi Mery. Arlen, kıza meraklı gözlerle baktı.

“İlk Kurtarıcı tarafından yazılmış olan, Yaratıcı’nın sözleri,” dedi Mery.

Arlen bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?” diye sordu.

Mery başıyla onayladı. “Okuman yetmez. Bu kitabı yaşaman gerek. Her gün. Bu, insanlığı vebaya neden olan günahlardan kurtarmak için yazılmış bir rehber.”

“Ne vebası?” diye sordu Arlen. Belki de aynı soruyu on beşinci defa sorduğunu düşünerek.

“İblisler tabii ki,” dedi Mery. “Nüvelikler.”

Arlen, birkaç gün sonra kütüphanenin çatısında oturuyordu. Ezberinden okurken gözleri kapalıydı:

“Ve insan yine fazla gururlanıp fazla cesaretlendi,
Yaratıcı’ya ve Kurtarıcı’ya karşı geldi.
Ona hayat verene hürmet etmemeyi seçip,
Ahlaka sırtını çevirdi.
Bilim, onun yeni dini oldu,
Duanın yerini, makine ve kimya aldı.
Ölmesi alnında yazanı iyileştirerek insan
Kendini tanrısıyla eşit gördü.
Kardeş kardeşle savaştı, kimsenin yararına
Dışarıda biten kötülük, içte büyüyüp,
İnsanın ruhunda ve kalbinde tohumlandı.
Bir zamanlar ak ve saf olanın yerini, kara bir karanlık aldı.
Ve böylece Yaratıcı, tüm hikmetiyle,
Kayıp evlatlarına musallat etti vebayı.
Bir kez daha açtı Nüve’yi,
Göstermek için insana büyük yanlışlarını.
Ve böyle olacak bundan sonra,
O, yeniden gönderene kadar Knrtarıcı’yı.
Çünkü Kurtarıcı insanı arındırdığında,
Kalmayacak Nüveliklerin hiçbir gıdası
Ve bak gör, tanıyacaksın Kurtarıcı’yı
Çünkü çıplak eti işaretli olacak
Ve iblisler bu manzaraya dayanamayıp,
Dehşetle ondan kaçışacak.”

“Çok iyi!” diye kutladı Mery, gülümseyerek.

Arlen kaşlarını çattı. “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedi Mery.

“Gerçekten de bunlara inanıyor musun?” diye sordu Arlen. “Rahip Harral, her zaman, Kurtarıcı’nın sadece bir insan olduğunu söylerdi. Büyük bir general ama sadece bir insan. Cob ve Ragen da öyle söylüyor.”

Mery’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Babam bunları duymazsa senin için çok daha iyi olur,” diye uyardı.

“Nüveliklerin bizim kendi suçumuz olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Arlen. “Onları hak ettiğimize?”

“Tabii ki inanıyorum,” dedi kız. “Bu, Yaratıcı’nın sözüdür.”

“Hayır,” dedi Arlen. “Bu sadece bir kitap. Kitaplar, insanlar tarafından yazılır. Eğer Yaratıcı bize bir şeyler söylemek istese, neden ateşle gökyüzüne yazmayıp bir kitap kullansın ki?”

Mery gökyüzüne baktı. “Bazen, oradan bizi izleyen bir Yaratıcı olduğuna inanmak zor olabiliyor,” dedi kız. “Ama başka türlü nasıl olabilir ki? Dünya kendi kendini yaratmış olamaz. Hem yaratılışlarındaki irade olmasa muhafazaların gücü nereden gelirdi ki?”

“Peki ya veba?” diye sordu Arlen.

Mery omuz silkti. “Tarih kitapları korkunç savaşlar anlatır,” dedi. “Belki de gerçekten hak etmişizdir.”

“Hak etmiş miyizdir?” diye üsteledi Arlen. “Benim annem, yüzyıllar önce olmuş bir savaş yüzünden ölmeyi *hak etmedi!”*

“Annen senden alındı mı?” diye sordu Mery, oğlanın koluna dokunarak. “Arlen, hiç bilmiyordum...”

Arlen bir hamlede kolunu çekti. “Fark eden bir şey yok zaten,” dedi, kapıya doğru hızlı adımlarla yürüyerek. “Oymam gereken muhafazalar var. Gerçi, eğer hepimiz yataklarımızda iblisleri hak ediyorsak, muhafazalarla neden uğraşıyoruz ki!”

13

Daha Fazlası Olmalı

D.S. 325

Leesha bahçede eğilmiş, o günün şifalı otlarını topluyordu. Bazılarını kökü ve sapıyla beraber topraktan çekip çıkarırken, bazılarının ya birkaç yaprağını koparıyor ya da filizlerini tırnağıyla gövdesinden ayırıyordu.

Bruna'nın kulübesinin arkasındaki bahçeyle gurur duyuyordu. Kocakarı, bu küçük arazinin bakımını yapamayacak kadar yaşlıydı ve Darsy de sert toprağa ürün verdirememişti. Ancak Leesha yetenekliydi. Bruna'yla beraber yabanda saatler harcayarak aradıkları şifalı otlar, şimdi hemen kapılarının önünde, muhafaza direklerinin güvenliği içerisinde yetişiyordu.

"Keskin bir zihnin ve yetenekli parmakların var," demişti Bruna, toprak ilk ürünleri verdiği zaman. "Çok geçmeden benden daha iyi bir Otacı olacaksın."

Bu sözlerin Leesha'ya verdiği gurur yeni bir duyguydu. Bruna'nın becerilerine belki hiçbir zaman yetişemeyecekti, ama yaşlı kadın, sürekli kibar sözler söyleyip boş iltifatlarda bulunan biri değildi. Diğer insanların Leesha'da göremediği bir şeyi görmüştü ve Leesha da onu hayal kırıklığına uğratmamak için elinden geleni yapıyordu. Dolu sepetiyle ayağa kalkan Leesha, üstündeki tozları temizledi ve kulübeye doğru hareketlendi; tabii buraya artık bir kulübe denebilirse. Erny, kızının bir mezbelede yaşamasını istememiş, çeşitli marangozlar ve çatı ustaları göndererek, kulübenin zayıf duvarlarıyla yıpranmış çatısını onartmıştı. Çok geçmeden, yeni olmayan pek bir şey kalmamış ve eklenenler, yapının büyüklüğünü ikiye katlamıştı.

Bruna, adamlar çalışırken, gürültüden şikâyet etmişti. Ama şimdi, soğuk ve nemli hava eve daha zor girdiği için, hırıltılı nefesleri azalmıştı.

Leesha’nın bakımı sayesinde, yaşlı kadın, artık her geçen sene daha da zayıflamıyor, aksine güçleniyordu.

Leesha da, bu işin tamamlanmış olmasından memnundu. Zira, işin sonlarına doğru ustalar ona farklı gözlerle bakmaya başlamıştı.

Zaman, Leesha’ya annesinin kadınsı siluetini kazandırmıştı. Bu, çocukluğundan beri istemiş olduğu bir şeydi, ancak şimdi pek bir yararı yoktu. Kasabadaki erkekler ona aç gözle bakarken; Gared’la olan fingirdeşmelerinin konu edildiği dedikodular, yıllar geçse de, hâlâ birçok erkeğin bir köşesinde yaşamaya devam ediyor, şehvetle fısıldayarak bir teklifte bulunacak olsalar Leesha’nın bu çağrıya sıcak bakacağını düşünmelerine sebep oluyordu. Ne var ki şimdiye kadar bu tekliflerin çoğu çatık bir kaşla, birkaçı da tokatla reddedilmişti. Örneğin Evin’in, karısının hamile olduğunu hatırlaması için, yüzüne yediği biber ve kokarotu karışımıyla bas bas bağırması gerekmişti. Leesha önlüğüyle eteğinin ceplerinde taşıdığı sayısız şifalı ota ek olarak, artık yanında mutlaka bir tutam körlük tozu da bulunduruyordu.

Elbette, kasabadaki erkeklerden herhangi birine ilgi duyacak olsa bile, Gared, Leesha’nın yanma kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Erny dışında, Leesha’yla Otacılık’tan başka herhangi bir konuyu konuşurken yakalanan erkekler iri yapılı oduncu tarafından sert bir şekilde uyarılıyor, Leesha’nın hâlâ sözlüsü olduğu yolunda acımasız ‘hatırlatmalara’ maruz kalıyordu. Evlat Jona bile, Leesha kendisine selam verecek diye soğuk soğuk terliyordu.

Leesha’nın çıraklık dönemi yakında sona erecekti. Yedi yıl bir gün. Bruna bunu söylediğinde Leesha’ya sonsuzluk gibi gelmiş olsa da, yıllar uçup gitmişti işte. Çıraklık döneminin bitmesine günler kalmıştı. Leesha çoktan beridir, Otacı’ya ihtiyacı olanların yanma yalnız gidiyor, Bruna’nın tavsiyelerine nadiren, ancak çok acil bir durum olduğu zaman başvuruyordu. Bruna’nın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Dük, bir Otacı’nın becerisini, sene içerisinde ölenlere göre daha fazla bebeğin doğmuş olup olmamasına bakarak ölçer,” demişti Bruna ilk gün. “Ama sen doğumla ölüm arasındaki zamana, yani yaşama yoğunlaşırsan, bundan bir sene sonra, Ormancı Çukuru’ndaki insanlar, sensiz nasıl idare edebildiklerini hatırlayamaz bile.” Bu söz yeterince doğru çıkmıştı. Bruna, o andan sonra Leesha’yı gittiği her yere yanında götürmüştü. Hatta insanlar mahrem şikâyetleri için Bruna’yı tek başına istedikleri zaman, yaşlı kadın

bu istekleri reddetmişti. Kasabadaki hamile kadınlara her konuda yardımcı olduktan ve geriye kalanların yarısına da pomm çayı hazırladıktan sonra Leesha, kısa sürede kadınlardan nazik davranışlar görmeye; kadınlar da vücutlarındaki her türlü sıkıntıyı bir saniye bile düşünmeden onunla paylaşmaya başlamıştı.

Ama tüm bunlara rağmen, Leesha hâlâ bir yabancıydı. Kadınlar, Leesha sanki görünmez bir hayaletmiş gibi onun yanında rahatça konuşuyor, yatağın üstündeki bir yastıktan farksızmış gibi köydeki tüm sırları hiç korkmadan ortaya döküyordu.

“Zaten bir yabancısın,” demişti Bruna, Leesha şikâyet etme cüretini gösterdiği zaman. “Senin işin onların hayatlarını yargılamak değil, sadece sağlıklarıyla ilgilenmek. O cepli önlüğü üstüne geçirdiğin zaman, ne duyarsan duy sükûnetini asla kaybetmeyeceğine yemin et! Bir Otacı, işini iyi yapmak istiyorsa insanların güvenini kazanmaya muhtaçtır. Hiçbir sırrı açık etmemelisin, tabii bu sır bir başkasını iyileştirmene mani olmuyorsa.”

Böylece Leesha dilini tuttu ve kadınlar, ona güvenmeye başladı. Kadınların gönlünü fethettikten sonra, bunu -kadınları tarafından arkalarından dürtüklenen erkekler izledi. Ama yine de Leesha’nın üzerindeki önlük, erkekleri ondan uzakta tutmaya yetti. Köydeki hemen her erkeğin çıplak halini görmüş olsa da hiçbiriyle yakınlık kurmamıştı. Ne var ki, kadınlar methiyeler düzüp ona hediyeler göndermeye devam etse de, Leesha’nın kendi sırlarını paylaşabileceği tek bir kimsesi bile yoktu.

Her şeye rağmen, Leesha, son yedi yıl içerisinde, önceki on üç yıllık hayatına göre çok çok daha mutlu olmuştu. Bruna’nın dünyası, annesinin onu çocukluğundan beri hazırlamış olduğu dünyadan çok daha genişti. Ölen birinin gözlerini kapatmak zorunda kaldığı zamanlarda belki hüzünleniyordu ama, bir çocuğu annesinin karnından çektikten sonra kıçına indirdiği sağlam bir tokatla ilk ağlayışını başlattığı zaman içinde büyük bir sevinç de duyuyordu.

Yakında, çıraklığı bitecek ve Bruna, temelli emekliye ayrılacaktı. Gerçi emekli olduktan sonra Bruna fazla yaşamayacaktı. Bunu düşündüğü zaman Leesha birçok yönden dehşete düşüyordu.

Çünkü Bruna, onun hem kalkanı hem mızrağıydı. Onu kasabaya karşı koruyan geçilmez muhafazasıydı. Bu muhafaza olmadan ne yapacaktı? Leesha, etrafındaki insanlar üzerinde Bruna gibi hükümranlık kurabilecek, emirler yağdırıp şapşalların kafasına asasını indirebilecek bir yapıya sahip

değildi. Ayrıca Bruna olmadan, kim onunla bir Otacı olarak değil de bir birey olarak konuşacaktı? Kim gözyaşlarını silip şüphelerine tanıklık edecekti? Zira şüphe, duyulan güvene ihanet etmek demekti aynı zamanda. Oysa insanlar, Otacılarının sırdaşlığına bel bağlardı.

Aslında en özel düşüncelerinde, bunlardan daha da fazlası vardı. Ormancı Çukuru artık ona küçük geliyordu. Bruna'nın dersleriyle açılan kapılar, artık kolay kolay kapanmıyor; ona sürekli olarak, ne bildiğini değil, daha ne kadar çok şeyi bilmediğini hatırlatıyordu. Ama Bruna olmadan, bu seyahat sona erecekti.

Eve girdi ve Bruna'yı masasında buldu. "Günaydın," dedi. "Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum, yoksa bahçeye çıkmadan önce sana çay demlerdim." Sepetini yere koydu ve ateşe bakınca, tüten çaydanlığı gördü.

"Yaşlı olabilirim," diye homurdandı Bruna. "Ama kendi çayımı yapamayacak kadar kör ve sakat değilim."

"Tabii ki değilsin," dedi Leesha, yaşlı kadını yanağından öperek. "Oduncuların yanında balta sallayacak kadar formdasın." Bruna'nın yüz ifadesine güldü ve yapacağı yulaf lapası için gidip öğütülmemiş yulafları aldı.

Beraber geçirilen yıllar, Bruna'nın ses tonunu yumuşatmamıştı ama Leesha artık bunu fark etmiyordu bile. Yalnızca yaşlı kadının homurdanmalarının ardındaki şefkati duyuyor ve aynı şekilde cevap veriyordu.

"Bugün erkenden ot toplamaya çıkmışsın," dedi Bruna, kahvaltı ederlerken. "İblislerin havadaki leş gibi kokusunu hâlâ alabiliyorum. "

"Taze çiçeklerle çevrelenmiş olmana rağmen bir tek sen leş gibi kokulardan şikâyet edebilirsin," diye karşılık verdi Leesha. Gerçekten de kulübeyi her zaman taze çiçeklerle donatıyor, içerideki havayı tatlı kokularla dolduruyordu.

"Konuyu değiştirme," dedi Bruna.

"Dün gece bir Ulak geldi," dedi Leesha. "Boruyu duydum."

"Gün batımından önce gelse ölecek sanki!" diye homurdandı Bruna. "Ne kadar tedbirsizce." Öfkelenip tükürdü.

"Bruna!" diye azarladı Leesha. "Sana evin içine tükürmen konusunda ne söylemiştim ben?"

Kocakarı, çapaklı gözlerini kısarak Leesha'ya baktı. "Burasının benim lanet evim olduğunu ve istediğim yere tükürebileceğimi söylemiştin," dedi.

Leesha kaşlarını çattı. “Bana başka bir şey söylemişim gibi geliyor,” diye karşılık verdi.

“Göğüslerinin erkeklere düşündürdüğünden daha akıllıysan, söylememişsindir,” dedi Bruna, çayından bir yudum alarak.

Leesha sahte bir kınama ve öfke ifadesi takınarak şaşkın gözlerle yaşlı Otacı’ya baktı, ne var ki kocakarıdan çok daha kötülerini işitmeye alışkındı. Bruna, canının istediğini söyler, neyi nasıl isterse öyle yapardı. Kimse de ona bir şey diyemezdi.

“Demek gelen Ulak yüzünden bu kadar erken ayağa kalktın,” dedi Bruna. *”Umarım yakışıklı olanı gelmiştir* diye mi düşünüyorsun? Adı neydi? Şu sana köpek yavrusu gibi bakan hani?”

Leesha’nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Daha çok kurt gibi bakıyor,” dedi.

“Bu da iyi bir şey olabilir!” diye kıkırdadı yaşlı kadın, Leesha’nın dizine vurarak. Leesha kafasını sağa sola salladı ve masayı temizlemek üzere ayağa kalktı.

“Adı ne?” diye bastırdı Bruna.

“Öyle bir şey yok,” dedi Leesha.

“Asıl benim böyle kuru laflara karnım tok, “ dedi Bruna. “Şu ismi söyle bakayım sen!”

“Marick,” dedi Leesha, gözlerini devirerek.

“Bir kupa pomm çayı hazırlayayım, ister misin? Genç Marick’in ziyareti için diyorum yani,” dedi Bruna.

“Burada kimse başka bir şey düşünemez mi?” diye sordu Leesha. “Onunla konuşmaktan hoşlanıyorum. Hepsi bu.”

“Çocuğun kafasında konuşmaktan fazlası olduğunu göremeyecek kadar kör değilim,” dedi Bruna.

“Öyle mi?” diye sordu Leesha, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Şu anda kaç parmağımı kaldırıyorum?”

Bruna, alaycı bir ses çıkardı. “Bir tanesini bile değil,” dedi, Leesha’nın olduğu tarafa bakmadan. “Merak etme, yeterince gördüm geçirdim, o numarayı da gayet iyi biliyorum,” dedi. “Tıpkı, Ulak Maverick’in, konuşurken şenle bir kez bile göz teması kurmadığını bildiğim gibi.”

“Maverick değil Marick,” dedi Leesha tekrar. “Konuşurken gözlerime de bakıyor ayrıca.”

“Göğüs bölgeni iyi göremediği zamanlarda sadece,” dedi kocakarı.

“Seninle konuşmak imkânsız,” diye pufladı Leesha. “Bunda utanılacak bir şey yok,” dedi Bruna. “Benim de senin gibi memelerim olsaydı, ben de öyle göğsümü gere gere dolaşırdım etrafta.”

“Benim göğsümü gere gere dolaştığım falan yok!” diye bağırdı Leesha, ama Bruna bir kez daha sadece kıkırdamakla yetindi.

Bu sırada, çok da uzak olmayan bir yerden, bir boru sesi duyuldu.

“Bu, genç usta Marick olmalı,” dedi Bruna. “Süslenip püslenmek için acele etsen iyi olur.”

“Öyle bir şey yok!” dedi Leesha yeniden, ama Bruna elini sallayarak onu geçiştirdi.

“Ben her ihtimale karşı o çayı ocağa koyayım,” dedi yaşlı Otacı. Bunun üzerine Leesha da yaşlı kadına bir paçavra fırlattı ve kapıya doğru hareketlenirken dilini çıkardı.

Verandaya çıktı ve Ulak’ın gelmesini beklerken gülümsemeden edemedi. Bruna, onu bir erkek bulması konusunda neredeyse annesi kadar zorluyordu, ama kocakarı bunu sevgisinden yapıyordu. Yaşlı kadının tek isteği Leesha’nın mutlu olmasıydı ve Leesha, onu bu yüzden çok seviyordu. Ancak, Bruna’nın tüm takılmalarına rağmen Leesha’nın aklı, Marick’in kurt gözlerinden çok, taşıdığı mektuplardaydı.

Küçüklüğünden beri, Ulak günlerine bayılırdı. Ormancı Çukuru küçük bir yer olsa da, üç büyük şehri ve bir düzine kasabayı birbirine bağlayan yolun üzerindeydi. Ormancı Çukuru’nun keresteleri ve Erny’nin ürettiği kâğıtlar, kasabayı, bölge ekonomisinde güçlü bir konuma getiriyordu.

Ulaklar, Çukur’u ayda en az iki kere ziyaret ederdi. Mektupların çoğu Smitt’e bırakılsa da, Erny ve Bruna’ya gelen mektupları bizzat Ulaklar getirir, çoğu zaman da cevap yazmaları için onları beklerdi. Bruna; Rizon, Angiers ve Lakton şehirlerindeki ve çeşitli köy ve kasabalardaki Otacılarla yazışırdı. Kocakarının gözleri görmez hale geldikçe, mektupları yazma ve okuma işi, Leesha’ya düşmüştü.

Bruna, çok uzak yerlerde bile saygı duyulan birisiydi. Hatta bölgedeki çoğu Otacı, şu veya bu tarihte yaşlı kadının öğrencisi olmuştu. Tecrübelerinin yetmediği durumlarda, onun tavsiyelerini almak için sık sık Bruna’ya başvururlardı. Ayrıca her Ulak’la beraber, çıraklarını ona göndermek isteyenlerin teklifleri de gelirdi. Hiç kimse, onun sahip olduğu bilgilerin, dünyadan göçüp gitmesini istemiyordu.

“Artık çok yaşlandım, başka bir çaylağı daha kabul edemem!” diye sızlanırdı Bruna, konuyu geçiştirmek için elini havaya savurarak. Leesha da bunun üzerine kibar bir ret mektubu yazardı. Buna bir hayli alışmıştı.

Bunların hepsi, Leesha’ya Ulaklarla konuşmak için birçok fırsat verirdi. Çoğu Ulak ona yiyecekmiş gibi bakar ya da Hür Şehirler’in hikâyeleriyle onu etkilemeye çalışırdı. Marick de bunlardan biriydi.

Ancak Ulakların hikâyeleri pekâlâ Leesha’nın ilgisini çekerdi. Adamların asıl niyeti onun eteğinin altına girmek olsa da, anlattıkları hikâyeler sık sık Leesha’nın rüyalarına girerdi. Lakton rıhtımlarında yürümek, Rizon Kalesi’nin uçsuz bucaksız muhafazalı tarlalarını görmek, Angiers’a, orman kalesine gitmek; oralardaki kitapları okumak, Otacılarıyla tanışmak hep hayallerini süslerdi. Eski dünyanın bilgilerini muhafaza eden başka Otacılar da vardı; tabii herhangi biriyle tanışmak istiyorsa yola düşüp onları aramaya cesaret etmesi gerekiyordu.

Marick uzaktan göründüğünde, Leesha gülümsedi. Bu kadar uzak bir mesafeden bile, adamın yürüyüş şeklini tanımıştı. Hayatını at sırtında geçirdiği için, bacakları hafifçe çarpık duruyordu. Angierslıydı ve bir yetmişlik boyuyla Leesha’dan ancak biraz daha uzundu. Yine de, sert ve sırım gibiydi; ayrıca Leesha gözlerinin kurt gözlerine benzediğini söylerken mübalağa etmiş de değildi. Yırtıcı bir hayvanın soğukkanlılığıyla etrafı kolaçan eden bu gözler, hem potansiyel tehditlerin, hem de potansiyel avların peşinde gibiydi.

“Hey Leesha!” diye bağırdı Ulak, mızrağını ona doğru kaldırarak.

Leesha, selamlamak üzere elini kaldırdı. “O şeyi güpegündüz taşıman gerçekten de gerekli mi?” diye bağırdı, mızrağı işaret ederek.

“Ya etrafta bir kurt olsaydı?” diye karşılık verdi Marick, sırıtarak. “Seni nasıl korurdum sonra?”

“Ormancı Çukuru’nda pek kurt olmaz,” dedi Leesha, adam yaklaşırken. Ulak, uzunca kahverengi saçlara ve ağaç kabuğu renginde gözlere sahipti. Leesha, yakışıklı bir erkek olduğunu kesinlikle inkâr edemezdi.

“Bir ayı öyleyse...” dedi Marick, kulübeye ulaştığında. ‘Ya da bir aslan. Dünyada türlü türlü yırtıcı hayvan var.” Bunu dedikten sonra da gözlerini Leesha’nın göğüslerine dikti.

“Bunun gayet farkındayım,” dedi Leesha, şalını düzeltip dekoltesini kapatarak.

Marick kahkaha attı ve Ulak çantasını yavaşça verandaya bıraktı. “Şallar artık demode oldu,” dedi. “Angiers’taki veya Rizon’daki hiçbir kadın artık onları giymiyor.”

“Bahse girerim, onlar ya boyunlarını daha iyi kapatan elbiselere ya da daha zarif erkeklere sahiptir,” diye karşılık verdi Leesha.

“Boyunlarını kapatan elbiseler,” dedi Marick, kahkaha atıp yerlere kadar eğilerek. “Sana *boyun kapatan* bir Angiers elbisesi getirebilirim,” diye fısıldadı yaklaşarak.

“O elbiseyi giymek için ne zaman bir nedenim olur ki?” diye sordu Leesha, adam onu köşeye sıkıştırmadan önce kayıp uzaklaşarak.

“Angiers’a gel,” diye teklifte bulundu Ulak. “Orada giyersin.”

Leesha iç geçirdi. “Bunu çok isterdim,” diye hayıflandı.

“Kim bilir belki de bu şansa sahip olursun,” dedi Ulak, alay edercesine bir reverans yapıp elini Leesha’nın kulübeye önden girmesini işaret edecek şekilde kapıya uzatarak. Leesha gülümseyip içeri girdi, ama girerken, adamın gözlerinin vücudunun arka taraflarında dolaştığını hissetti.

Girdiklerinde, Bruna sandalyesine geri dönmüştü. Marick kadının yanına gidip eğilerek selam verdi.

“Genç usta Marick!” dedi Bruna, yüzü sevinçle parıldayarak. “Ne hoş bir sürpriz!”

“Size Angierslı Sahibe Jizell’den selam getirdim,” dedi Marick. “Çok sıkıntılı bir hasta için sizden yardımınızı rica ediyor.” Çantasına uzandı ve rulo yapılmış bir kâğıt çıkardı.

Bruna, Leesha’ya mektubu almasını işaret etti ve çırağı okurken, arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

“Muhterem Bruna, D.S. 326 yılında, Angiers Kalesi’nden selamlar,” diye başladı Leesha.

“Jizell çırağımken köpek yavrusu gibi gevezelik ederdi. Yazarken de gevezelikten vazgeçmiyormuş demek,” diye araya girdi Bruna. “Geç bu boş lafları, sonsuza kadar yaşayacak değilim, sen sadede gel.”

Leesha, gözleriyle sayfayı taradı. Sonra diğer tarafını çevirip arkasını da büyük bir hızla baştan sona inceledi. Aradığı şeyi mektubun ikinci yaprağında buldu.

“Bir oğlan,” dedi Leesha. “On yaşında. Annesi tarafından hastaevine getirilmiş, mide bulantısı ve halsizlikten şikâyetçiymiş. Başka herhangi bir rahatsızlığı ya da hastalık geçmişi yokmuş. Kerihotu, su ve yatak istirahatı

verilmiş. Ama rahatsızlıkları üç gün içinde artmış. İlave olarak kollarda, bacaklarda ve göğüste kurdeşen görülmüş. Birkaç gün içinde, verilen kerihotunun miktarı günde üç onsa yükseltilmiş."

"Artan rahatsızlıklarına ateş ve kurdeşenlerinden çıkan sert, beyaz çıbanlar da eklenmiş. Merhemler bir işe yaramamış. Kusmalar görülmüş. Acıyı hafifletmek için yürekyaprağı ile haşhaş verilmiş. Midesi için de yumuşak süt. Çocuk iştahsızmış. Bulaşıcı bir hastalığa benzemiyormuş."

Bruna, kelimeleri sindirerek uzun bir süre sessiz kaldı. Marick'e baktı. "Sen çocuğu gördün mü?" diye sordu.

Ulak başıyla onayladı.

"Terliyor muydu?" diye sordu Bruna.

"Terliyordu," diye karşılık verdi Marick. "Ama aynı zamanda titriyordu da. Sanki hem sıcaktan bunalmış hem de üşümüş gibi."

Bruna homurdandı. "Tırnakları ne renkti?" diye sordu.

"Tırnak rengi," diye cevapladı Marick, sırıtarak.

"Bana ukalalık taslarsan bundan pişman olursun," diye uyardı Bruna.

Marick'in beti benzi attı ve kafasını salladı. Yaşlı kadın, Ulak'ı birkaç dakika daha sorguladı ve aldığı cevaplara arada bir homurdanarak karşılık verdi. Ulaklar, keskin hafızaları ve gözlemleriyle tanınırdı. Bu yüzden Bruna, adamın söylediklerine şüpheyle yaklaşıyor gibi görünmüyordu. Sonunda, elini havaya savurarak adamı susturdu.

"Mektupta başka önemli bir şey var mı?" diye sordu.

"Sana başka bir çırak göndermek istiyor," dedi Leesha. Bruna surat astı.

Leesha mektubun ilgili kısmını okumaya başladı: "Vika adında, eğitimini tamamlamak üzere olan bir çırağım var. Yazdığın mektuplara bakılacak olursa sanırım senin de böyle bir çırağın var. Eğer yeniyetmeleri kabul etmekte gönülsüzsen, lütfen yetişmiş çıraklarımızı değiştokuş etmeyi bir düşün." Leesha nefesini tuttu. Marick ise bilmiş bir tavırla sırıtıyordu.

"Sana *yeter* demedim ki, devam etsene," dedi Bruna. Leesha boğazını temizleyip okumaya devam etti: "Vika gelecek vaat eden bir çırak. Senin gibi bilge bir Otacıya bakıp ondan pek çok şey öğrenebileceği gibi, Ormancı Çukuru'nun ihtiyaçlarını görmek adına da son derece donanımlı bir kız. Eminim, Leesha da benim hastaevimdeki hastalara bakarak çok şey öğrenecektir. Lütfen, yalvarırım, en azından birisinin daha, bilge Bruna bu dünyadan geçip gitmeden, onun engin bilgilerinden yararlanmasına izin ver."

Bruna, uzun süre sessiz kaldı. “Cevaplamadan önce biraz düşünmem gerekli,” dedi sonunda. “Sen gidip kasabadaki işlerini hallet Leesha. Döndüğün zaman bu konu üzerinde konuşuruz.” Marick’e döndü. “Yarın cevabımı alacaksın. Leesha da sana ödemeni yapacak.”

Ulak reverans yaptı ve evden geri geri yürüyerek çıkarken, Bruna arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Leesha kalbinin heyecandan küt küt attığını hissedebiliyordu, ama mektupta sözü edilen oğlana uygun bir tedavi yöntemi bulmak için onlarca yıllık deneyimlerini elekten geçirip kafasında çözümler arayan yaşlı Otacı’yı rahatsız etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Sepetini aldı ve kasabaya gitmek için kulübeden çıktı.

Leesha dışarı çıktığında, Marick onu bekliyordu.

“Mektupta ne yazdığını baştan beri biliyordun,” diye suçladı Leesha.

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Marick. “Yazıldığında oradaydım.”

“Ama hiçbir şey söylemedin,” dedi Leesha.

Marick sırıttı. “Sana boyun kapatan bir elbise teklif etmiştim,” dedi. “Ve o teklifim hâlâ geçerli.”

“Göreceğiz,” diye gülümsedi Leesha, bir kese sikke uzatarak. “Ödemen,” dedi.

“Bana bir öpücükle ödeme yapmanı tercih ederdim,” dedi adam.

“Öpücüklerimin altından daha değerli olduğunu söyleyerek beni şımartıyorsun,” diye cevapladı Leesha. “Hayal kırıklığına uğratacağım diye korkarım.”

Marick güldü. “Tatlım, Angiers’tan buraya kadar gecenin iblislerine göğüs gererekgeldim. Şimdi bir de senden alacağım bir öpücükle geri dönecek olursam, Ormancı Çukuru’ndan geçmiş ve geçecek tüm Ulaklar kıskançlıklarından çatlar.”

“O halde,” dedi Leesha gülerek, “sanırım öpücüklerimi biraz daha kendime saklayıp değerlerinin daha da yükselmesini bekleyeceğim.”

“Ah, kalbimi yaralıyorsun ama,” dedi Marick, kalbini tutarak. Leesha ona keseyi fırlattı ve adam ustaca yakaladı.

“En azından, saygıdeğer Otacı’mıza kasabaya kadar eşlik etme onuruna sahip olabilir miyim?” diye sordu gülümseyerek. Diz çöktü ve Leesha’nın tutması için kolunu yukarı kaldırdı. Leesha da dayanamayarak gülümsedi.

“Henüz o safhaya geldiğimizi sanmıyorum,” dedi kız, Ulak’ın koluna bakarak. “Ama sepetimi taşıyabilirsin.” Sepeti, genç adamın uzattığı kola taktı ve kasabaya doğru yürümeye başladı. Genç Ulak arkasından boş boş bakıyordu.

Kasabaya ulaştıklarında, Smitt’in pazaryeri insan kaynıyordu. Leesha, erkenden alacağını alır, en iyi ürünler bitmeden işini bitirir ve ilgileneceği hastalara gitmeden önce kasap Dug’a siparişlerini verirdi.

“İyi sabahlar Leesha,” dedi Ormancı Çukuru’nun en yaşlısı olan ‘Yon Grey. Çoğu kadının saçından bile uzun olan kır sakalları, onun için bir gurur kaynağıydı. Bir zamanlar yapılı bir oduncu olan bu adam, yaşlandıkça kaslarının çoğunu kaybetmişti ve şimdi, ağırlığının çoğunu bir bastona vererek ayakta kalabiliyordu.

“Günaydın Yon,” diye cevapladı Leesha. “Eklemlerin nasıl?”

“Hâlâ ağrıyorlar,” diye cevapladı Yon. “Özellikle de ellerim. Bazı günler bastonumu bile zar zor tutuyorum.”

“Ne zaman arkamı dönsem kıçımı çimdiklemekten geri kalmıyorsun da ama,” dedi Leesha.

Yon kıkırdadı. “Benim gibi yaşlı bir adam için, bu her acıya değer evlat.”

Leesha sepetine uzanıp küçük bir kavanoz çıkardı. “Senin için iyi ki de biraz daha tatlı merhem hazırlamışım o zaman,” dedi. “Tekrar gidip getirmekten kurtulmuş oldum.”

Yon sırıttı. “Her zaman gelip merhemini eklemlerime sürebilirsin,” dedi bir gözünü kırparak.

Leesha gülmemeye çalıştı, ama nafile bir çabaydı bu. Yon aklı başka yerlerde olan yaşlı bir adamdı ama Leesha onu yine de severdi. Bruna’yla yaşamak, yaşlılığın getirdiği tuhaf davranışların, bir ömür dolusu tecrübeye sahip olmak için ödenecek küçük bir bedel olduğunu öğretmişti ona.

“Korkarım, bunu tek başına yapmak zorunda kalacaksın,” dedi Leesha.

“Peh!” Yon, sahte bir öfkeyle bastonunu salladı. “Olsun, sen yine de bu işi bir düşün,” dedi. Gitmeden önce Marick’e baktı ve saygıyla başını salladı. “Ulak.”

Marick de başını sallayarak cevap verdi ve yaşlı adam uzaklaştı.

Pazardaki herkes Leesha’yı selamlıyor, genç kız da her birinin sağlık durumunu sormak için durup konuşuyordu. Alışveriş yaparken bile her zaman çalışıyordu.

Leesha ve Bruna, sattıkları alevçubuğu ve benzeri ürünler sayesinde bir hayli paraya sahipti fakat kimse, yaptığı alışveriş için Leesha'dan tek kuruş para almazdı. Bruna, tedavilerinde kimseden para talep etmez ve kimse de herhangi bir şey için ondan para istemezdi.

Leesha meyve ve sebzeleri sıkıp yoklarken Marick ona koruyucu bir edayla yakın duruyordu. Genç Ulak insanların bakışlarını üzerine çekse de Leesha, bunun, Marick'in pazarda bir yabancı olmasından ziyade, ikisinin yan yana olmasıyla alakalı olduğunu düşünüyordu. Zira Ulaklar, Ormancı Çukuru'nda nadir rastlanan insanlar değildi.

Bu esnada Leesha, -Smitt'in oğlu olmasa bile kesinlikle Stefny'nin oğlu olan Keet'le göz göze geldi. Oğlan neredeyse on bir yaşındaydı ve her geçen gün, Rahip Michel'e daha çok benziyordu. Stefny, yıllar boyu anlaşmanın kendine düşen kısmına sadık kalarak, Leesha hakkında, çıraklığa başladığı günden bu yana tek bir kötü söz etmemişti. Bruna'ya göre, kadının sırrı güvendeydi. Ancak Leesha, Smitt'in her akşam yemeğinde sofranın karşı tarafından gözlerinin içine bakan gerçeği nasıl göremediğini kesinlikle anlayamıyordu.

Keet, Leesha'nın işaretiyle koşarak yanına geldi. "Günlük işlerin bittiği zaman bu torbayı Bruna'ya götür," dedi Leesha, seçtiği meyve sebzeleri çocuğa uzatarak. Sonra da gülümsedi ve çocuğun eline gizlice bir sikke sıkıştırdı.

Keet, bu hediyeyi görünce ağzı kulaklarına vardı. Büyükler bir Otacı'dan asla para almazdı ancak Leesha, çocuklara, yaptıkları fazladan işler için küçük bir şeyler vermeyi ihmal etmezdi. Ormancı Çukuru'nda ana para birimi olarak Angiers'tan gelen cilalı tahta sikkeler kullanılırdı ve bu sikke, Keet ile kardeşlerinin bir sonraki Ulak geldiğinde ondan Rizon şekeri satın alabilmelerine pekâlâ yeterdi.

Leesha tam gitmek üzereyken Mairy'yi gördü ve selam vermek için ona doğru hareketlendi. Arkadaşı, son yedi yılını bir hayli hareketli geçirmişti; şu anda eteğini çekiştirmekle meşgul olan üç çocuğu vardı. Benn adında genç bir cam ustası, Lakton veya Rizon Kalesi'nde köşeyi dönmek üzere Angiers'ı terk etmişti. Seyahatinin bir sonraki ayağına devam etmeden önce de zanaatını icra edip cebine biraz daha para koyabilmek için Çukur'a uğramıştı. Ancak Çukur'da Mairy ile tanışmış ve yaptığı planları unutup gitmişti.

Artık Benn zanaatını Mairy'nin babasının ahırında icra ediyor ve işleri gayet iyi gidiyordu. Krasia Kalesi'nden gelen

Ulaklardan çuval çuval kum satın almıştı ve bu kumları hem kullanışlı hem de güzel eşyalara dönüştürmüştü. Çukur'da daha önce bir cam ustası olmadığı için artık herkes kendine camdan bir eşya istiyordu.

Bu gelişmeden Leesha da memnundu. Çok geçmeden, Bruna'nın kitaplarında resimleri olan damıtma aletlerini yapmaya başlayan Benn, Leesha'nın, şifalı otların kuvvetli özlerini süzüp, Ormancı Çukuru'nun o zamana kadar gördüğünden çok daha tesirli ilaçlar hazırlayabilmesine olanak sağlamıştı.

Benn ve Mairy'nin evlenmesinin üstünden çok geçmeden, Leesha, Mairy'nin bacakları arasından ilk bebeği çekmişti. Kısa zamanda bunu iki bebek daha takip etmiş ve Leesha, her birini kendi çocuğu gibi sevmişti. En küçük çocuklarına Leesha adını verdiklerinde, Leesha gözyaşlarını tutamamıştı.

Leesha, "Günaydın sizi yaramazlar," dedi ve çömelerek, Mairy'nin çocuklarının kucağına atlamasına izin verdi. Sıkıca sarılıp çocukları uzun uzun öptü ve ayağa kalkmadan önce, minik yaramazların ceplerine kâğıda sarılmış çeşitli şekerler sokuşturdu. Şekerleri kendi yapıyordu, Bruna'dan öğrendiği şeylerden biri de buydu.

"Günaydın Leesha," dedi Mairy, yumuşak bir reverans yaparak. Leesha ise kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. O ve Mairy, yıllar boyunca birbirlerine hep yakın olmuşlardı ama Mairy, artık cepli bir önlük giyen arkadaşına farklı bir gözle bakıyordu. Bunun değişmesi de imkânsız görünüyordu.

Yine de Leesha, Mairy ile olan arkadaşlığına büyük değer veriyordu. Saira, gizli gizli Bruna'nın kulübesine gelip pomm çayı alabilmek için yalvarırdı, ama ilişkileri orada biterdi. Kasabadaki kadınların söylediğine bakılacak olursa, Saira'nın gönlünü eğlendirdiği erkeklerin sayısı bir hayli fazlaydı. Ayrıca iddialara göre, köydeki erkeklerin yarısı ihtiyaç duyduklarında gidip onun kapısını çalmaktan çekinmiyor ve

Saira'nın da her zaman, annesiyle yaptığı dikiş işinin kazandıracağından çok daha fazla parası oluyordu.

Bazı açılardan, Brianne ondan bile daha kötü durumdaydı. Yedi yıldır Leesha'yla bir kez bile konuşmamış, ama onu gördüğü herkese kötülemekten de geri durmamıştı. Tedaviye ihtiyaç duyduğunda hep

Darsy'yi tercih etmiş ve Evin'le olan fingirdeşmeleri sonucunda, çok geçmeden *şişkin* bir karna sahip olmuştu. Rahip Michel karşısına çıkıp onu sorguladığındaysa, Brianne tüm kasabayı karşısına almaktansa, çocuğun babası olarak Evin'i göstermişti.

Evin de böylece, sırtında kızın babasının tırmığını ve iki yanında iriyarı erkek kardeşlerinin korkutucu bakışlarını hissederek, Brianne'le evlenmek zorunda kalmış ve o zamandan bu yana kendini, hem Brianne'in hem de oğulları Callen'ın hayatını çekilmez kılmaya adamıştı.

Brianne, çalışkan bir anne ve eş olmuştu, ama hamileliğinde aldığı kiloları hiçbir zaman verememişti. Dolayısıyla, Leesha'nın da çok yakından bildiği gibi, Evin'in ne gözleri ne de elleri rahat duruyordu. Dedikodulara konu olan bir başka şey de, Evin'in Saira'nın kapısını sık sık çaldığıydı.

"Günaydın Mairy," dedi Leesha. "Ulak Marick'le tanışmış mıydın?" Ancak o anda arkasına dönünce, genç adamın yanında olmadığını fark etti.

"Ah, hayır," dedi, Ulak'ın pazarın karşı tarafında duran Gared'la tartıştığını görünce.

Gared on beş yaşındayken, fiziksel olarak, babası dışında herkesten daha iri biriydi. Şimdiyse, yirmi iki yaşındaydı ve iki metre boyunda devasa bir adama dönüşmüştü. Vücudu, balta sallayarak geçirdiği uzun yılların sonucu olarak kaslı ve korkutucu bir hal almıştı. Gared'ın Miln kanı taşıdığı söylenirdi, zira hiçbir Angierslı o kadar iriyarı olmazdı.

Yedi yıl önce söylediği yalan köyde bir yangın gibi yayıldığından beri, kızlar onunla mesafelerini korumaya çalışmış ve yalnız kalmaya çekinmişti. Belki de Gared'ın Leesha'yı hâlâ istiyor olmasının sebebi buydu; belki de değildi. Ama Gared geçmişten hiç ders çıkarmamıştı. Kaslarıyla birlikte egosu da şişmiş ve herkesin beklediği gibi bir kabadayıya dönüşmüştü. Zamanında onunla dalga geçen oğlanlar, şimdi her kelimesinde havaya zıplıyordu. Eğer onlara biraz zalim davranıyorsa, o halde diğerlerine pekâlâ dehşet saçtığı söylenebilirdi; özellikle de Leesha'ya bir saniyeden uzun bakacak kadar akılsız olanlara.

Gared, Leesha'yı hâlâ bekliyor; Leesha eninde sonunda aklını başına toplayacak ve ona ait olduğunu anlayacakmış gibi davranıyordu. Genç adamı aksi yönde ikna etme çabaları, kalın kafalı bir inatçılıkla karşılaşıyordu.

"Sen buralardan değilsin," dedi Gared, omzundan sertçe dürttüğü Ulak'a. "O yüzden belki de Leesha'nın sözlü olduğunu duymamışsındır." Yetişkin

bir erkeğin, küçük bir oğlan çocuğuna diklenmesi gibi dikleniyordu Marick'e.

Ama Marick ne gözünü kırpmış, ne de Gared'ın dürtme siyle hareket etmişti. Sert bir şekilde hareketsiz duruyor, kurt gözlerini Gared'ınkilerden ayırmıyordu. Leesha ise, onun Gared'la kavgaya tutuşmayacak kadar akıllı olması için dua ediyordu.

Marick, "Ona göre öyle bir şey yok," diye karşılık verince Leesha'nın umutları suya düştü. Hemen onların olduğu tarafa doğru hareketlendi, ancak adamların etrafında çoktan bir kalabalık oluşmaya başlamıştı ve bu kalabalık Leesha'nın yolunu tıkıyordu. Yolu açmak için, Bruna'nın sopasının onda olmuş olmasını diledi.

"Senin için sözlenme yemini etti mi, Ulak?" diye sordu Gared. "Benim için etti!"

"Ben de öyle duydum," diye cevapladı Marick. "Ayrıca, senin, ona ihanet ettikten sonra, o kelimelerin bir nüvelik pisliği kadar bile olsa bir değeri olduğuna inanan, Ormancı Çukuru'ndaki tek aptal olduğunu da duydum."

Gared kükredi ve Ulak'ı yakalamak için atıldı, ancak Marick daha hızlı davrandı ve hafifçe yana kayıp mızrağını alarak, sivri olmayan tarafını oduncunun iki kaşı arasına geçirdi. Sonra mızrağı tek eliyle ustaca çevirerek, Gared'ın dizlerinin arkasına indirdi ve iriyarı oduncuyu sırtüstü yere düşürdü.

Sonra mızrağını yere sapladı ve soğuk bir özgüvene sahip olan kurt gözleriyle, Gared'ın yanında ayakta durdu. "İstesem sivri ucunu kullanabilirdim," dedi. "Bunu hatırlasan iyi edersin. Leesha, kendi adına konuşabilir."

Kalabalıktaki herkes alık alık bakıyordu, ama Leesha kalabalığı umutsuzca yarıp aralarından geçmeye devam etti. Gared'ı çok iyi tanıdığı için kavganın burada bitmeyeceğini biliyordu.

"Durdurun bu saçmalığı!" diye bağırınca Marick ona doğru döndü ve Gared, bu fırsattan yararlanarak mızrağın toprağa yakın kısmını kavradı. Ne var ki Ulak'ın dikkati birden yerine geldi ve mızrağını gövde kısmından iki eliyle kavrayarak yerden çıkarmaya çalıştı.

Bu, yapması gereken en son şeydi. Zira Gared, bir orman iblisinin gücüne sahipti ve yerde yatıyor durumda olsa bile, kimse bu güce erişemezdi. Mızrağı bütün gücüyle çekince Marick, kendini havada uçarken buldu.

Gared ayağa kalktı ve bir metre seksen santim uzunluğundaki mızrağı sanki bir dal parçasıymış gibi ikiye ayırdı. “Mızrağının arkasına saklanmadan nasıl dövüşüyorsun görelim bakalım,” dedi, parçaları yere atarak.

“Gared, hayır!” diye çığlık attı Leesha, kalabalıktaki son engeli de aşıp onun kolunu tutarak. Gared, Leesha’yı bir kenara itti ve gözlerini Marick’ten ayırmadı. Bu basit hareketi, Leesha’yı yeniden kalabalığın arasına göndermeye yetmişti. Leesha, Dug ve Niklas’a çarparak onlarla beraber yere yuvarlandı.

“Durun!” diye bağırdı çaresizce. Ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Benden başka hiç kimse sana sahip olmayacak. Ya benim olacaksın ya da Bruna gibi pörsümüş ve yalnız kalacaksın!” dedi Gared, daha yeni yeni kalkmaya başlayan Marick’e doğru yürüyerek.

Gared, Ulak’a bu sefer sert bir yumruk salladı ama Marick yine hızlı davrandı. Eğilip darbeyi çevik bir şekilde geçiştirdi ve geri çekilmeden önce Gared’ın vücuduna iki hızlı yumruk indirdi.

Ama Gared darbeleri hissettiyse bile, hiç canı acımış gibi görünmüyordu. Aynı yumruklaşma denemesi bir kez daha yaşandı ancak bu sefer, Marick yumruğunu Gared’ın burnuna indirdi. Darbenin indiği yerden kanlar aktı ve Gared, ağzını silerek kahkaha attı.

“Yapabildiğinin en iyisi bu mu?” diye sordu.

Marick haykırdı ve ileri atılarak, arka arkaya birkaç yumruk daha indirdi. Gared, onun hızına yetişemiyordu. Zaten denemiyordu da. Dişlerini gösterip darbeleri savuşturmakla yetiniyordu. Yüzü, öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Birkaç saniye sonra, Marick geri çekildi ve bir kediyi andıran duruşuyla, yumruklarını yukarı kaldırıp kendini hazırladı. Yumruklarının şiddetinden dolayı parmak eklemleri soyulmuştu ve zar zor nefes alıyordu. Gared ise, pek yıpranmış görünmüyordu. Marick’in kurt gözlerinde ilk defa korku vardı.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Gared, yine ileri doğru yürüyerek.

Ulak yine saldırdı, ama bu sefer, o kadar hızlı değildi. Bir-iki kere vurmayı başardıysa da Gared kalın parmaklarıyla omzunu sıkıca kavramıştı. Ulak, oduncunun ellerinden kurtulmaya çalışsa da kıpırdayamıyordu.

Gared, yumruğunu, midesine indirdiği zaman Marick’in nefesi kesildi. Gared’ın ikinci yumruğu ise bu sefer kafasına isabet etti ve Marick bir

patates çuvalı gibi yığılıp kaldı.

“O ukala tavrına ne oldu?!” diye kükredi Gared. Marick, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştıysa da Gared, karnına sert bir tekme geçirince Ulak kendi ekseni etrafında takla atarak sırtüstü yere kapaklandı.

Leesha, tam o anda bir ok gibi öne fırlamıştı. Gared ise Marick’in üzerine çökmüş vücuduna ağır darbeler indiriyordu.

“Leesha benimdir!” diye kükredi Gared. “Ve bunun aksini söyleyen herkes...!”

Leesha, tam o sırada Bruna’nın kör eden tozundan koca bir avuç alıp Gared’ın suratına fırlatınca, iriyarı oduncunun kelimeleri yarıda kesildi. Ağzı zaten açıktı ve üstüne refleks olarak bir de nefes alınca, gözleriyle boğazı feci şekilde yanarak acı bir çığlık kopardı. Dengesini kaybederek Marick’in üzerinden yan tarafa düştü. Nefessiz kalmıştı; hem yüzünü tırmalıyor hem de yerde yuvarlanırken acıyla çırpınıyordu.

Leesha, çok fazla toz kullandığını biliyordu. Bir tutamı bile çoğu erkeği durdurmaya yeterdi, ama bir avuç dolusu kullanıldığında, insanların kendi balgamlarında boğulmalarına, hatta ölmelerine bile neden olabilirdi.

Kaşlarını çatarak, olayı izleyenlerin arasından ite kaka geçti ve Stefny’nin patatesleri yıkamakta kullandığı bir kova suyu kaptığı gibi Gared’ın üstüne boşaltarak, iriyarı oduncunun çırpınmalarını azalttı. Gared birkaç saat daha kör kalacaktı, ama Leesha onun ölümünün kendi elinden olmasını istemiyordu.

“Yeminlerimiz bozuldu,” dedi yerde yatan eski sözlüsüne. “Şu anda ve sonsuza kadar. Asla senin karın olmayacağım, pörsüyüp yalnız kalacak olsam bile olmayacağım! Bir nüvelikle evlenirim daha iyi!”

Ama Gared acıyla inledi. Söyleneni duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Leesha, Marick’in olduğu yere doğru hareketlendi. Diz çöküp genç adamın doğrulmasına yardım etti. Temiz bir bez çıkardı ve Ulak’ın yüzündeki kanı sildi. Darbe alan yerler daha şimdiden şişip morarmaya başlamıştı.

“Sanırım ona gününü gösterdik, değil mi?” diye sordu Ulak, zayıfça kıkırdayıp, gülmesinin yüzüne getirdiği acıdan irkilerek.

Leesha, Smitt’in kendi bodrumunda mayaladığı sert alkolden birazını beze döktü.

“Aahhh!” diye haykırdı Marick, bezle yüzüne dokunulduğunda.

“Bunu hak ettin,” dedi Leesha. “O kavgaya girmeyip yürüyüp gidebilirdin. Bunu yapmalıydın. Kazanabileceğini ya da kaybedebileceğini düşünmeden yapmalıydın. Benim senin korumana ihtiyacım yok. Ayrıca sevgimi kasabanın kabadayısına vermediğim gibi, bir Otacı’nın gözüne girmenin yolunun kavga çıkarmaktan geçtiğini düşünen bir adama da vermem.”

“Ama ilk o başlattı!” diye karşı çıktı Marick.

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Marick,” dedi Leesha. “Ulakların daha akıllı olduklarını sanırdım.” Marick, gözlerini yere çevirdi.

“Onu Smitt’in yerinde bir odaya götürün,” dedi Leesha, yakınlardaki birkaç adama. Adamlar da dediğini yapmak için hemen harekete geçti. Bugünlerde, Ormancı Çukuru’ndaki çoğu insan o ne derse yapıyordu zaten.

“Eğer yarın sabahtan önce yatağından çıktığını duyarsam,” dedi Leesha, Ulak’a, “külahları değişiriz.”

Marick zayıfça gülümsedi ve adamlar onu kaldırıp götürdüler.

“Bu inanılmazdı!” diye heyecanla atıldı Mairy, Leesha şifalı ot sepetini almak üzere geri döndüğünde.

“Durdurulması gereken bir aptallıktan başka bir şey değildi,” diye kestirip attı Leesha.

“Değil miydi?” diye sordu Mairy. “İki adam boğalar gibi birbirine kilitlenmişti ama onları durdurmak için bir avuç ot fırlatman yeterli oldu!”

“Otlarla can yakmak kolay,” dedi Leesha, kendi dudaklarında Bruna’nın sözlerinin olduğunu fark edip şaşırarak. “Zor olan, onlarla iyileştirmek.”

Leesha, bakılması gereken hastalara bakmayı bitirip Bruna’nın kulübesine geri döndüğünde, öğle vaktinin üstünden saatler geçmişti.

“Çocuklar nasıl?” diye sordu Bruna, Leesha sepetini yere koyarken. Leesha gülümsedi. Ormancı Çukuru’ndaki herkes, Bruna’nın gözünde birer çocuktu.

“Gayet iyi,” dedi Leesha, yaşlı Otacı daha iyi görebilsin diye yanındaki alçak bir sandalyeye oturarak. “Yon Grey’in eklemleri hâlâ ağrıyor, ama zihni her zamanki gibi genç. Ona taze tatlımerhem verdim. Smitt hâlâ yatakta, ama öksürükleri azalıyor. Kötü dönemi atlattığını düşünüyorum.” Leesha hastalarının durumunu anlatmaya devam ederken, yaşlı kocakarı sessizce başını sallıyordu. Yalnızca herhangi bir yorumda bulunacağı zamanlar Leesha’nın sözünü kesiyordu ama artık bunu da nadiren yapıyordu.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Bruna. “Genç Keet’ten duyduğuma göre bu sabah pazarda büyük bir patırtı kopmuş, anlat bakalım?”

“Tam bir aptallıktı,” dedi Leesha.

Bruna, elini havaya savurdu. “Erkekler çocuk olmaktan asla vazgeçmez,” dedi. “Büyüyüp koca adam olsalar bile. Duyduğuma göre kavgayı pek güzel ayırmışsın.”

“Bruna, birbirlerini öldürebilirlerdi!” dedi Leesha.

“Peh!” dedi Bruna. “Erkeklerin uğrunda dövüştüğü ilk güzel kız sen değilsin. Buna inanmayabilirsin, ama ben senin yaşındayken, benim için birkaç kemiğin kırıldığı da olmuştu.”

“Sen hiçbir zaman benim yaşımda olmadın,” diye alay etti Leesha. ‘Yaşlı Yon Grey, kendisi yürümeyi yeni öğrenirken bile sana *kocakarı* diye seslendiklerini söyledi.”

Bruna kıkırdadı. “Evet öyle seslenirlerdi,” dedi. “Ama bir zamanlar, benim memelerim de seninkiler gibi dolgun ve pürüzsüzdü. Ayrıca, erkekler, onları emebilmek için nüvelikler gibi dövüşürdü.”

Leesha, Bruna’ya gözlerini dikti ve yılların etkisini göz ardı edip, yaşlı kocakarının eskiden nasıl bir kadın olduğunu görmeye çalıştı. Ama nafileydi. Tüm abartmalar ve tıkaçotu hikâyeleri göz önüne alınsa bile, Bruna, en azından bir yüzyıl yaşamıştı. Hiçbir zaman kesin bir şey söylemez ve sadece, ‘“Yüzden sonra saymayı bıraktım,” derdi.

“Yine de,” dedi Leesha, “Marick’in yüzü biraz şişmiş olabilir, ama yarın yola çıkmaması için hiçbir sebep yok.”

“Bu iyi,” dedi Bruna.

“Peki Sahibe Jizell’in genç hastası için bir tedavi bulabildin mi?” diye sordu Leesha.

“Sen olsan ona ne yapmasını tavsiye edersin?” diye cevapladı Bruna.

“Bilmediğimden eminim.” dedi Leesha.

“Emin misin?” diye sordu Bruna. “Ben değilim. Hadi nazlanma, benim yerimde olsan Jizell’e ne söylerdin? Bu konu hakkında hiç düşünmemiş gibi davranma.”

Leesha, derin bir nefes aldı. “Kerihotu, büyük ihtimalle oğlanın bünyesine kötü etki yapmıştır,” dedi. “Artık verilmemesi gerekiyor. Çıbanlar da patlatılıp içleri akıtılmak. Tabii, en baştaki hastalık hâlâ devam ediyor. Ateş ve mide bulantısı sadece basit bir soğuk algınlığından kaynaklanıyor olabilir, ama büyümüş gözler ve mide bulantısı daha

fazlasına işaret ediyor. Ben olsam en az bir hafta dikkatle titre edip keşişyaprağı, hatun iğnesi ve engerek kabuğu verirdim.”

Bruna, ona uzun uzun baktı ve hemen ardından başını olumlu anlamda salladı.

“Eşyalarını topla ve sevdiklerine veda et,” dedi. “O tavsiyeyi Jizell’e bizzat kendin vereceksin.”

14

Angiers’a Giden Yol

D.S. 325

Erny her öğleden sonra hiç sektirmeden, Bruna’nın kulübesine giden patikadan yukarı çıkardı. Çukur’da her biri birer çırak sahibi olan altı Muhafazacı bulunurdu, ama Erny kızının güvenliğini başka kimseye emanet etmezdi. Ufak tefek kâğıt ustası, Ormancı Çukuru’ndaki en iyi Muhafazacı’ydı ve herkes bunu bilirdi.

Çoğu zaman, Ulakların uzak diyarlardan edindiği kitap, şifalı ot ve el işi dantellerden satın alıp hediye diye getirirdi. Ama Leesha’nın, onun yolunu gözlemesinin nedeni bu hediyeler değildi. Babasının güçlü muhafazalarının arkasında daha huzurlu uyuyordu ve onu son yedi senedir mutlu görmek, hediyelerin en büyüğüydü. Elona, tabii ki ona zorluk çıkarmaya devam ediyordu, ancak bir zamanlar çıkardığı zorluklara nazaran artık çok daha azdı.

Ama bugün Leesha güneşin gökyüzündeki hareketini izlerken, kendisini, babasının yapacağı ziyareti dehşetle düşünürken buldu. Zira söyleyeceği şey, adamı derinden yaralayacaktı.

Aynı zamanda Leesha’yı da yaralayacaktı. Erny, onun haya-tında, işler fazla zorlaştığında tutunduğu bir dal, bir sevgi ve destek kaynağıydı. Babası olmadan Angiers’ta ne yapacaktı? Bruna’sız ne yapacaktı? Oradaki hiç kimse, ona baktıklarında cepli önlüğünden daha fazlasını görebilecek miydi acaba?

Ama Angiers’ta yalnız ve kimsesiz kalacağına yönelik tüm korkuları, en büyük korkusu karşısında önemsiz kalıyordu: Büyük dünyanın tadına vardıktan sonra, bir daha hiçbir zaman Ormancı Çukuru’na geri dönmek istemeyeceği korkusu.

Babasının patikadan yürüyerek geldiğini gördüğü anda, bütün bunları düşündüğü sırada ağlamış olduğunu fark etti. Gözlerini sildi ve babası için en iyi gülümsemesini takındı. Tedirgin bir şekilde eteğini düzleştirdi.

“Leesha!” diye bağırdı babası, kollarını açarak. Leesha da kendini o kollara şükran duyguları içinde bıraktı. Bu küçük ritüeli belki de son kez oynadıklarını biliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Erny. “Pazaryerinde olay çıktığını duydum.”

Ormancı Çukuru gibi küçük bir yerde hemen hemen hiçbir şey sır kalmazdı. “Bir şey yok,” dedi Leesha. “Sorunu hallettim.”

“Ormancı Çukuru’ndaki herkesin sorunlarını hallediyorsun zaten Leesha,” dedi Erny, kızına sımsıkı sarılarak. “Sensiz ne yapardık bilemiyorum.”

Leesha ağlamaya başladı. “Aaaa, ağlamak yok,” dedi Erny, kızının yanağındaki bir gözyaşını işaret parmağıyla silerek. “Gözlerini sil ve içeri gir. Ben muhafazaları kontrol edeceğim. Sonra da, lezzetli yahnini yerken, canını sıkan şey neyse onu konuşuruz, hadi bakalım.”

Leesha gülümsedi. “Annem hâlâ yemekleri yakıyor mu?” diye sordu.

“Yemekler hâlâ canlı değilse evet,” diye onayladı Erny. Leesha güldü ve babasını, muhafazaları kontrol etmekle baş başa bırakarak, kendisi masayı hazırlamak için içeri yöneldi.

“Angiers’a gidiyorum,” dedi Leesha, tabaklar boşaldıktan sonra. “Bruna’nın eski bir çırağının nezaretinde eğitim görmek için.”

Erny, uzun bir süre sessiz kaldı. “Anlıyorum,” dedi sonunda. “Ne zaman?”

“Marick gitmeye hazır olduğu zaman,” dedi Leesha. “Yarın.”

Erny kafasını sağa sola salladı. “Benim kızım, açık yolda bir Ulak’la yalnız başına bir hafta boyunca yol gidemez,” dedi. “Bir kervan kiralarım. Daha güvenli olur.”

“İblisler konusunda dikkatli olurum baba,” dedi Leesha. “Benim endişelendiğim sadece nüvelikler değil,” dedi Erny.

“Ulak Marick’le başa çıkabilirim,” diye güven verdi Leesha.

“Gecenin karanlığında bir erkeği kendinden uzak tutmak, pazaryerindeki bir kavgayı durdurmakla aynı şey değildir,” dedi Erny. ‘Yolda hayatta kalmak için en ufak bir umudun olsun istiyorsan, bir Ulak’ı kör bırakamazsın. Sadece birkaç hafta bekle, yalvarırım.”

Leesha kafasını olumsuzca salladı. “Benim en kısa zamanda tedavi etmem gereken bir çocuk var.”

“Öyleyse ben de seninle geliyorum,” dedi Erny.

“Öyle bir şey yapmayacaksın Ernal,” diye araya girdi Bruna. “Leesha’nın bunu kendi başına yapması gerekli.”

Erny, yaşlı kadına baktı ve bu bakışla hem gözleri hem de iradeleri birbirine kilitlendi. Ancak, Ormancı Çukuru’nda iradesi Bruna’dan daha güçlü olan hiç kimse yoktu ve bu yüzden Erny bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda kaldı.

Leesha, çok geçmeden babasını kapıdan yolcu ediyordu. Ne Erny gitmek istiyor, ne de kızı onun gitmesini arzu ediyordu ama gökyüzü kararmaya başlamıştı ve eve güvenli bir şekilde dönmesi için şimdiden acele etmesi gerekiyordu.

“Angiers’ta ne kadar kalacaksın?” diye sordu Erny Verandadaki tırabzanları sıkıca kavradı ve Angiers’ın olduğu yöne doğru baktı.

Leesha omuz silkti. “Bu hem Sahibe Jizell’in bana öğretecek ne kadar şeyi olduğuna hem de buraya gönderdiği çırak Vika’nın öğrenecek ne kadar şeyi olduğuna bağlı. En az bir iki yıl.”

“Eğer Bruna sensiz o kadar zaman geçirebilirse, ben de geçirebilirim sanırım,” dedi Erny.

“Ben yokken, onun muhafazalarını kontrol edeceğine söz ver bana,” dedi Leesha, babasının koluna dokunarak.

“Tabii ki,” dedi Erny, ona sarılmak için dönerek.

“Seni seviyorum baba,” dedi Leesha.

“Ben de seni, canım kızım,” dedi Erny, ona sıkıca sarılarak. “Sabahleyin görüşürüz,” diye söz verdi ve kararmakta olan gökyüzünün altında yürümeye başladı.

“Babanın haklı olduğu bir nokta var,” dedi Bruna, Leesha içeri geri geldiğinde.

“Öyle mi?” diye sordu Leesha.

“Ulaklar da en nihayetinde birer erkektir,” diye uyarıda bulundu Bruna.

“Bundan hiç şüphem yok,” dedi Leesha, pazaryerindeki kavgayı hatırlayarak.

“Genç usta Marick, şu anda yüzüne gülümseyip iltifatlar yağdırıyor olabilir,” dedi Bruna. “Ama yola çıktığınızda, sen ne dilersen dile, o, istediğini elde edecektir. Orman hisarına ulaştığınızda da, ister Otacı ol ister

olma, çok az insan, bir Ulak'ın sözü yerine genç bir kızın sözüne inanacaktır."

Leesha kafasını sağa sola salladı. "O, sadece benim ona verdiğime sahip olacak," dedi, "daha fazlasına değil."

Bruna'nın gözleri kısıldı, ama Leesha'nın bu tehlikeden haberdar olduğu konusunda tatmin olarak sadece homurdanmakla yetindi.

Güneşin ilk ışıklarıyla beraber, kapı sertçe çalındı. Leesha kapıyı açınca karşısında annesini buldu. Elona, Bruna'nın süpürgesinin sapını yiyip kulübeden kovulduğundan beri oraya hiç gelmemişti. Leesha'yı itekleyip içeri geçerken kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Kırklı yaşlarının başında olan Elona, kızı olmasaydı, hâlâ köydeki en güzel kadın olabilirdi. Ama Leesha'nın yazı karşısında bir sonbahar olmak, onun kibrini hiç kırmamıştı. Erny'ye sıkılmış dişleriyle boyun eğiyor olabilirdi, ancak diğer herkesin karşısında hâlâ bir düşes gibi davranıyordu.

"Kızımı çaldığın yetmemiş gibi, bir de onu uzaklara mı gönderiyorsun?" diye sordu.

"Sana da günaydınlar anne," dedi Leesha, kapıyı kapatırken.

"Sen bu işe karışma!" diye kestirip attı Elona. "Bu cadı senin aklını allak bullak etmiş!"

Bruna, yulaf lapasını yerken kesik kesik güldü. Bruna, yarı yarıya bitirmiş olduğu yulaf lapasını kenara itip, cevap vermek için ağzını silerken Leesha ikisinin arasına girdi.

"Kahvaltını bitir," diye emretti, tabağı Bruna'nın önüne geri iterek. Sonra da annesine dönüp, "Kendim istediğim için gidiyorum anne," dedi. "Ve geri geldiğimde, Ormancı Çukuru'nda Bruna'nın gençlik zamanlarından beri hiç görülmemiş tedavileri getirmiş olacağım."

"Peki bu sefer ne kadar sürecek?" diye sordu Elona. "En doğurgan yıllarını, burnun tozlu kitapların içine gömülü bir şekilde harcadın zaten."

"En doğurgan mı!" diyen Leesha'nın nutku tutulmuştu. "Anne, daha yirmi yaşındayım!"

"Kesinlikle!" diye bağırdı Elona. "Şimdiye kadar, o korkuluğa benzeyen arkadaşın gibi en az üç çocuğun olmalıydı. Kendin doğurmak yerine, gidip köydeki her kadını sen doğurtuyorsun."

"En azından Leesha kendi rahmini senin gibi pomm çayıyla pörsütmeyecek kadar zeki çıktı," diye mırıldandı Bruna.

Leesha, bir hamlede yaşlı kadına döndü. “Sana yulafını bitirmeni söyledim!” dedi ve Bruna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir cevap yapıştırmaya hazır göründü, ama sonra homurdandı ve ilgisini tekrar tabağına çevirdi.

“Ben damızlık inek değilim anne,” dedi Leesha. “Hayatta, benim için bundan daha önemli olan şeyler var.”

“Daha önemli mi?” diye bastırdı Elona. “Daha önemli ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Leesha dürüstçe. “Ama bulduğum zaman anlayacağım.”

“Ayrıca bu arada, Ormancı Çukuru’nu, hiç tanışmadığın bir kıza ve beceriksiz Darsy’ye emanet edip gidiyorsun. O Darsy ki önce Ande’yi, sonra da yarım düzine insanı neredeyse öldürüyordu.”

“Sadece birkaç yıl için anne,” dedi Leesha. “Hayatım boyunca bana işe yaramaz dedin, ama şimdi karşıma çıkmış Çukur’un bensiz birkaç yıl idare edemeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Peki ya sana bir şey olursa?” diye sordu Elona. “Ya yoldayken nüveler seni öldürürse? O zaman ne yaparım ben?” “Ne mi yaparsın?” diye sordu Leesha. “Yedi yıl boyunca bana, Gared’ı affetmem için baskı yapmaktan başka doğru dürüst tek kelime etmedin. Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun anne. Hiç uğraşmadın ki. O yüzden, benim ölümüm senin için büyük bir kayıp olurmuş gibi davranmayı bırak. Eğer Gared’ın çocuğunu dizlerinin üstüne oturtup sevmeyi o kadar istiyorsan, o çocuğu kendin doğurmak zorunda kalacaksın.”

Elona’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Leesha’nın çocukken başına buyruk davranışlar sergilediği zamanki gibi, çabucak atılıp öfkeyle cevap verdi. “Seni böyle konuşmaktan men ediyorum!” diye bağırdı, açık eli Leesha’nın yüzüne doğru dalışa geçmişti.

Ama Leesha, artık bir çocuk değildi. Annesinin boyuna yetişmişti ve hem daha hızlı, hem de daha güçlüydü. Elona’nın bileğini yakalayıp sertçe kavradı. “Sözlerinin benim için ağırlık taşıdığı günlerin üstünden yıllar geçti anne,” dedi.

Elona, elini çekmeye çalıştıysa da Leesha, sırf yapabileceğini göstermek için biraz daha tuttu. En sonunda bıraktığında, Elona bileğini ovaladı ve kızına hor gören bir edayla baktı. “Bir gün geri döneceksin Leesha,” diye yemin etti. “Sözlerimi hatırla! Ve o zaman her şey senin için daha kötü olacak!”

“Bence burayı terk etme zamanın geldi anne,” dedi Leesha. Kapıyı açtığı anda, Marick de kapıyı çalmak için elini havaya kaldırmıştı. Elona öfkeli bir ses çıkardı ve genç adamı iterek dışarı fırladıktan sonra patikadan ağır adımlarla yürümeye başladı.

“Davetsiz geldiğim için özürlerimi kabul edin,” dedi Marick. “Sahibe Bruna’nın cevabı için geldim. Öğlene doğru Angiers’a gitmek üzere yola çıkıyorum da.”

Leesha, Marick’e baktı. Çenesi morarmıştı ama güneşten bronzlaşmış derisi bunu iyi saklıyordu. Ayrıca Leesha’nın uyguladığı şifalı otlar da dudak ve gözlerinin şişmesini önlemişti.

“Epey iyileşmiş görünüyorsun,” dedi Leesha.

“Benim işimde, çabuk iyileşenler daha çok yol alır,” dedi Marick.

“Öyleyse atını alıp,” dedi Leesha, “bir saat içinde burada ol. Bruna’nın cevabını bizzat ben götüreceğim.”

Bunu duyunca Marick’in ağzı kulaklarına vardı.

“Gitmen senin için çok iyi olacak,” dedi Bruna, en sonunda yalnız kaldıklarında. “Ormancı Çukuru’nda artık seni zorlayacak, gelişmeni sağlayacak herhangi bir şey kalmadı. Olduğun yerde saymak için çok gençsin.”

“Burada beni *zorlayacak* bir şeylerin olmadığını düşünüyorsan,” dedi Leesha, “o halde biraz önceki olaya pek dikkat etmemişsin.”

“Belki biraz zorlamış olabilir,” dedi Bruna. “Ama sonuç, şüphe götürmezdi. Elona gibileri karşısında artık çok güçlü bir kadınsın sen.”

Güçlü, diye düşündü Leesha. *Güçlü bir kadın mıyım gerçekten de?* Çoğu zaman pek böyle hissetmiyordu, ama doğruydu. Ormancı Çukuru’nun sakinleri arasında artık hiç kimse onu korkutmuyordu.

Yolculuk için ihtiyacı olan şeyleri topladı. Birkaç elbise, birkaç kitap, biraz para, şifalı ot kesesi, bir tulum ve biraz da yiyecek. Güzel elbiselerini, babasının verdiği hediyeleri ve diğer değerli eşyalarını geride bırakarak onları kalbinde saklamaya karar verdi. Ulaklar, hafif yükle seyahat ederdi ve Marick, atının fazla yüklü olmasını iyi karşılamazdı. Bruna, Leesha’ya, eğitimi süresince Jizell’in onun ihtiyaçlarını karşılayacağını söylemiş olsa da, yanına aldığı şeyler Leesha’ya yeni bir hayata başlamak adına çok az ve yetersiz görünüyordu.

Yeni bir hayat. Yol açtığı tüm gerginliğe rağmen bu fikir bir çeşit heyecanı da beraberinde getirmişti. Leesha, Bruna’nın kitaplığındaki her

kitabı okumuştu ancak Jizell ile Angiers'taki diğer Otacıların, eğer ikna edilebilirlerse, paylaşacakları çok daha fazla kitabı vardı.

Ama saat yaklaştıkça, Leesha nefes almakta zorlandığını hissetti. Babası neredeydi? Onu uğurlamaya gelmeyecek miydi?

"Zaman neredeyse geldi," dedi Bruna. Leesha kafasını kaldırdı ve gözlerinin nemli olduğunu fark etti.

"En iyisi vedalarımızı edelim," dedi Bruna. "Büyük ihtimalle, bir daha böyle bir şansımız olmayacak."

"Bruna, ne diyorsun sen?" diye sordu Leesha.

"Bana aptal numarası yapma," dedi Bruna. "Ne demeye çalıştığımı biliyorsun. Bana düşen ömrün iki katından fazlasını yaşadım ve sonsuza kadar da buralarda olmayacağım." "Bruna," dedi Leesha. "Gitmek zorunda değilim..." "Hah!" dedi Bruna, bir elini sallayarak. "Sana öğretebileceğim her şeyde ustalaştın, o yüzden bu yıllar sana vereceğim son hediye olsun. Git," diye dürtükledi. "Görebildiğin kadar gör, öğrenebildiğin kadar öğren."

Yaşlı kadın kollarını açtı ve Leesha kendini bu kolların arasına bıraktı. "Sadece bana bir söz ver," dedi kocakarı. "Ben göçüp gittiğimde, Çukur çocuklarıma iyi bak. Bazen başlarına buyruk ve aptal olabilirler, ama gece karanlığa boğulduğunda onların içinde iyilik vardır."

"Söz," dedi Leesha. "Senin göğsünü kabartacağım." "Başka türlüsünü istesen de yapamazsın zaten," dedi yaşlı kadın.

Leesha, Bruna'nın kalın şalına yüzünü gömüp hıçkırdı. "Korkuyorum Bruna," dedi.

"Korkmaman aptallık olurdu," dedi Bruna. "Ama ben dünyanın epey bir kısmını gördüm. Emin ol senin halledemeyeceğin hiçbir şey yoktu."

Çok geçmeden, Marick, atıyla beraber patikadan geldi. Elinde yeni bir mızrak vardı ve muhafazalı kalkanı, semerin ucunda asılıydı. Önceki gün yediği darbeler canını herhangi bir şekilde yakıyorsa bile, kesinlikle belli etmiyordu.

"Hey Leesha!" diye bağırdı, onu gördüğünde. "Macerana başlamaya hazır mısın?"

Macera. Bu kelime, Leesha'ya hüzün ve korkuyu unutturarak içinde büyük bir heyecan hissetmesine yol açtı.

Marick, Leesha'nın çuvallarını aldı ve ince Angiers atının üzerinden savurarak yan tarafa bağladı. Bu arada Leesha da Bruna'ya son kez

dönmüştü. “Beş saat süren vedalar için fazla yaşlıyım,” dedi Bruna. “Kendine iyi bak kızım.”

Yaşlı kadın, Leesha’nın eline bir kese sıkıştırdı ve Leesha, Miln sikkelerinin şıkırtılarını duydu. Bu para Angiers’ta bir servete eşdeğerdi. Bruna, Leesha’nın karşı çıkmasına fırsat vermeden dönüp içeri girdi.

Leesha keseyi çabucak cebine attı. Miln’den bu kadar uzakta, metal sikkelerin görüntüsü her insanı, bir Ulak’ı bile kışkırtabilirdi. Kasabaya giden patikada ilerlerken, atın sağında ve solunda olmak üzere ayn ayrı yürüyorlardı. Kasabadan geçen ana yol, Angiers’a giderdi. Leesha, evlerinin yanından geçerlerken babasına seslendi ama hiç cevap alamadı. Elona, onların geçtiğini görür görmez içeri girip kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Leesha’nın boynu bükülmüştü. Babasını son bir kez görebilmeyi çok istiyordu. Her gün gördüğü köylülerin hiçbirisine doğru düzgün veda edemediğini düşündü. Bruna’ya bıraktığı mektuplar, gözüne çok yetersiz göründü.

Ancak kasabanın merkezine ulaştıklarında, Leesha heyecanla nefesini tuttu. Babası orada onu bekliyor ve tüm kasaba ahalisi de babasının arkasında Leesha’nın yolunu gözlüyordu. Leesha yanlarından geçerken, hepsi teker teker onun yanına gitti. Bazıları öpüp veda ederken, diğerleri ellerine hediyeler sıkıştırdı. “Bizi iyi hatırla ve geri dön,” dedi Erny. Leesha babasına sarıldı ve ağlamamak için gözlerini sıkıca yumdu.

“Çukur’dakiler seni çok seviyor,” dedi Marick, atlarıyla ağaçların arasından yollarına devam ederlerken. Ormancı Çukuru, saatlerce geride kalmıştı ve günün gölgeleri giderek uzuyordu. Leesha, atın geniş eyerinde, genç adamın önünde oturuyordu. Binekleri, hem onları hem de yüklerini taşımakta zorlanıyor gibi durmuyordu.

“Bazı zamanlar oluyor ki,” dedi Leesha, “buna kendim bile inanıyorum.”

“Neden inanmayasın ki?” diye sordu Marick. “Tüm hastalıkları iyileştiren, şafak gibi bir güzellik... Seni sevmeyecek birinden şüphe duyarım.”

Leesha güldü. “Şafak gibi bir güzellik mi?” diye sordu. “O m ıs rayı çaldığın zavallı Jonglör’ü bul ve bir daha asla kullanmamasını söyle.”

Marick güldü ve kollarını, Leesha’nın etrafında daha da sıkılaştırdı. “Biliyor musun?” diye sordu kulağına fısıldayarak. “Sana eşlik etmemin fiyatını hiç konuşmadık.”

“Param var,” dedi Leesha, sikkelerinin Angiers’ta ne kadar işe yarayacağını merak ederek.

“Benim de,” diye güldü Marick. “Paranla ilgilenmiyorum.”

“Öyleyse aklında nasıl bir bedel var usta Marick?” diye sordu Leesha. “Öpücük almak için başka bir oyun mu bu da?”

Marick kesik kesik güldü ve kurt gözleri parladı. “Bir öpücük, sana bir mektup getirmenin bedeliydi. Seni güvenli bir şekilde Angiers’a götürmek ise... çok daha pahalı olacak.” Kasıklarım Leesha’nın arkasına konumlandırdı, niyeti çok açıktı.

“Her zaman çok aceleci davranıyorsun,” dedi Leesha. “Bu gidişle, bir öpücük alabilirsen şükret.”

“Göreceğiz,” dedi Marick.

Çok geçmeden kamp kurdular. Marick muhafazaları kurarken, Leesha akşam yemeğini hazırladı. Yahni hazır olduğunda Leesha, Marick’e tabağını vermeden önce yemeğin içine fazladan birkaç şifalı otu ezip kattı.

“Çabuk ye,” dedi Marick, tabağı alıp ağzına koca bir kaşık yemeği tıkarken. “Nüvelikler yükselmeden çadıra girmek isteyeceksin. Onları yakından görmek korkutucu olabilir.”

Leesha, Marick’in kurduğu çadıra baktı. Ancak tek kişiyi içine alacak büyüklükteydi.

“Evet, küçük bir çadır,” diyerek göz kırptı Marick. “Ama gecenin serinliğinde birbirimizi ısıtabileceğiz.”

“Mevsim yaz,” diye karşılık verdi Leesha.

“Ama nedense sen her konuştuğunda soğuk bir esinti hissediyorum,” diyerek güldü Marick. “Belki de aramızdaki buzları eritmek için bir yol bulabiliriz. Hem...” dedi, çemberin dışında, daha maddeleşmemiş nüveliklerin yavaşça yükseldiği yeri işaret ederek, “benden pek fazla uzağa gidemezsin de.”

Marick ondan daha güçlüydü ve Leesha’nın debelenmeleri, ancak reddetmeleri kadar işe yaradı. Arka plandaki nüvelik çığlıkları eşliğinde, Ulak’ın öpücüklerine, sertçe okşamalarına tahammül etmek zorunda kaldı.

Ne var ki Marick'in erkekliği, kendisini düş kırıklığına uğrattığında, Leesha onu yatıştırıcı sözlerle teselli etmeye, tedavi olarak şifalı otlar ve kökler önermeye çalıştı**.** Bunlarsa, genç adamın durumunu daha da kötüleştirmeye yaradı sadece.

Marick bazen öfkeleniyor ve Leesha da genç adamın ona vuracağından korkuyordu. Diğer zamanlardaysa Marick, bir erkek nasıl olur da tohumunu yayamaz diye çocuk gibi ağlıyordu. Leesha ise hepsine göğüs geriyordu. Çünkü verdiği bu sınav, Angiers'a gidişi için pek yüksek bir bedel sayılmazdı.

Onu kendinden koruyorum, diye düşünüyordu Leesha, genç adamın yiyeceğine her seferinde ilaç atarken. Zira hangi erkek bir tecavüzcü olmak isteyebilirdi ki? Ama aslına bakılacak olursa Leesha çok az pişmanlık hissediyordu. Becerilerini, genç adamın *silahını* etkisiz hale getirmekte kullanmaktan hiçbir zevk almıyor olsa da, içten içe soğuk bir tatmin duygusu hissediyordu. Sanki bir kadını zor kullanarak elde eden ilk erkekten beri çağlar boyunca tecavüze maruz kalmış tüm kadınlar, ona kasvetli bir ifadeyle bakıp onaylayarak başlarını sallıyor; bekâretini vermemek için her gece genç adamın erkekliğini elinden almasını takdirle karşılıyordu.

Günler yavaşça geçiyordu. Marick'in ruh hali, her başarısız gecenin ardından daha da berbatlaşıyordu. Son gece, şarap matarasından içebildiği kadar içmişti ve sanki çemberden dışarı atlayıp iblislerin onu almasına izin verecekmiş gibi görünüyordu. En sonunda ağaçların arasından orman hisarı göründüğü zaman Leesha müthiş bir şekilde rahatladı. Yüksek surların manzarası karşısında nefesi kesildi. Cilalı muhafazaları sert ve güçlü olan surlar, Ormancı Çukuru'nu üst üste birçok kez çevreleyip sarabilirdi.

Angiers sokaklarının zemini, orman iblislerinin şehrin içinden yükselmesini engellemek için tahtayla kaplanmıştı. Tüm şehir tahta bir yaya kaldırımının üstüne kurulmuş gibiydi. Marick, Leesha'yı şehrin içlerine kadar götürüp Jizell'in hastaevinin önünde bıraktı. Leesha gitmek üzere arkasını döndüğünde, Marick onu kolunu kavrayıp canını acıtacak şekilde sertçe sıktı.

"Surların dışında olanlar," dedi, "surların dışında kalacak."

"Kimseye söylemem," dedi Leesha.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Marick. "Çünkü söylersen, seni öldürürüm."

'Yemin ederim," dedi Leesha. "Otacı sözü."

Marick öfkeli bir ses çıkarıp onu bıraktı ve atının dizginlerine asılarak hızlıca uzaklaştı.

Leesha, eşyalarını alıp hastaevine doğru yöneldiğinde, dudaklarının kenarlarına muzip bir gülümseme yerleşmişti.

15

Çal Bana Kemanınla Bir Talih

D.S. 325

Etrafta duman ve ateş vardı. Ve bir kadın, nüvelik çığlıklarını bastırırcasına bağırıyordu.

Seni seviyorum!

Rojer irkilerek uyandı; kalbi küt küt atıyordu. Angiers Kalesi'nin yüksek surlarının üzerinde ağaran tan yeriyle birlikte panjurların arasından içeri yumuşak bir ışık süzülüyordu. Işık güçlendikçe, Rojer, tılsımını sakat olmayan eliyle sıkıca tutuyor, kalbinin atışının yavaşlamasını bekliyordu. Birkaç parça tahta, biraz ip ve annesinin bir tutam kızıl saçını kullanarak yaptığı bu minik oyuncak bebek, annesinden artakalan tek şeydi.

Ama ne annesinin yüzünü, ne de o geceyle ilgili başka bir şey hatırlıyordu. Annesinin yüzü, dumanlar içinde kaybolmuştu; ancak son sözleri, Rojer'in aklından çıkmıyor, sürekli rüyalarına giriyordu.

Seni seviyorum!

Annesinin saçını, sakat elinin baş ve yüzük parmağı arasında okşadı. İlk iki parmağının eskiden olduğu yerde, şimdi sadece çıkıntılı bir yara kalmıştı, ama annesi sayesinde başka hiçbir şeyini kaybetmemişti.

Seni seviyorum!

Bu tılsım, Rojer'in gizli muhafazasıydı. Şimdiye kadar ona babalık yapmış olan Arrick'le bile paylaşmadığı bir şeydi. Karanlıklar etrafını sardığında ve uzun gecelerde nüvelik çığlıklarını duyup da korkudan tir tir titremeye başladığı zamanlarda, bu tılsım sayesinde kendini güvende hissediyordu.

Ama gün doğmuştu ve ışıklar yine kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Minik bebeği öptü ve rengârenk pantolonunun bel bölgesine

diktiği gizli cebe attı. Oyuncak bebeğin orada olduğunu bilmek bile ona cesaret veriyordu. On yaşındaydı.

İçi samanla doldurulmuş yatağından kalkan Rojer gerindi ve minik odadan tökezler gibi çıktı. Arrick’in kafasını masaya koyup öylece sızdığını görünce kalbi burkuldu. Ustası, boş bir şişenin boyun kısmını kavrayıp o şekilde uyuyakalmıştı. Şişedeki son damlaları sıkıp çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Onun da tılsımı buydu sanki.

Rojer, ustasına yaklaştı ve şişeyi, parmaklarının arasından çekip aldı.

“Kim? Ne...?” diye sordu Arrick, kafasını yarı kaldırarak.

“Yine masada uyuyakalmışsın,” dedi Rojer.

“Of, sen mizin be evlat,” diye homurdandı Arrick. “Yine o lanet ev sahibi geldi sanmıjjtım.”

“Kiranın günü geçti,” dedi Rojer. “Bu sabah Küçük Meydan’da gösteri yapacağız.”

“Kiraymış...” diye homurdandı Arrick. “Hep kira zaten.”

“Eğer bugün ödeme yapmazsak,” diye hatırlatmada bulundu Rojer, “Usta Keven bizi evden atacağına söz verdi.”

“O zaman gösteri yapıjaz,” dedi Arrick, ayağa kalkarak. Dengesini kaybetti ve sandalyeyi tutarak düşmemeye çalıştı, ancak bu, sadece düştüğünde üstüne sandalyeyi de çekmesine yaradı.

Rojer, ona yardım etmek için hareketlendiyse de Arrick onu itti, “iyiyim ben!” diye bağırdı, sanki Rojer’in bunun aksini söylemesini bekliyormuş gibi. “Arkaya doğru takla bile atabilirim!” dedi. Arkasını kolaçan ederek, yeterince boşluk olup olmadığına baktı. Ne var ki gözleri, bu böbürlenmeden dolayı pişmanlık duyduğunu açıkça belli ediyordu.

“Bunu gösteriye saklasak daha iyi olur,” dedi Rojer çabucak.

Arrick, ona baktı. “Galiba haklısın,” diye katıldı ve ikisi de rahatladı.

“Boğazım kurumuş,” dedi Arrick. “Şarkı söylemeden önje bişeyler içmem lazım.”

Rojer başıyla onayladı ve bir sürahiden su doldurmak için koştu**.**

“Su değil,” dedi Arrick. “Bana şarap getir. Beni nüvelendiren iblisten bir pençeye ihtiyacım var.”

“Şarabımız bitti,” dedi Rojer.

“O zaman koşup biraz şarap al bana,” diye emretti Arrick. Kesesine doğru tökezleye tökezleye yürüdü ve yürürken düşmemek için kendini son

anda tutabildi. Rojer, ona destek olabilmek için yanma koştu.

Arrick, para kesesinin iplerini çözmek için biraz zaman geçirdi, sonra kaldırıp güm diye tahta masaya vurdu. Kese tahtaya vurduğunda hiçbir ses gelmeyince, Arrick hırladı.

“Tek kuruş yok!” diye bağırdı, düş kırıklığı ve öfke içerisinde. Keseyi bir kenara fırlattı. Ama bunu yaparken dengesini kaybetti ve etrafında bir tur döndükten sonra küt diye yere düştü.

Rojer yanma gidene kadar, adam elleriyle dizlerinin üstünde doğrulmuştu ama bir anda öğürdü ve midesindeki şarabı döşemenin üzerine kustu. Ellerini yumruk yapıp kasılınca, Rojer onun tekrar öğüreceğini düşündü. Ancak bir an sonra, ustasının hıçkırdığını anladı.

“Dük için çalışırken hiç böyle değildi,” diye inledi Arrick. “O zamanlar paralar ceplerimden taşıyordu.”

Bunun tek nedeni, Dük’ün senin şarabını kendi cebinden karşılamasıydı, diye düşündü Rojer, ancak bu düşünceyi kendine saklamayı bilecek kadar zekiydi. Arrick’e çok fazla içtiğini söylemek, onu hiddetlendirmenin en emin yoluydu.

Ustasının üstünü başını temizledi ve ağır adamı, yatağına kadar destekleyerek götürdü. Adam, çalı çırpıdan oluşan yatağında sızdığı zaman, Rojer bir bez alıp bu sefer yerleri temizledi. Bugün gösteri yapamayacaklardı.

Usta Keven’ın, onları gerçekten dışarı atıp atmayacağını düşündü. Eğer atarsa nereye giderlerdi acaba? Angiers şehrinin muhafaza surları güçlüydü, ama üst taraflarındaki ağda delikler vardı ve rüzgâr iblislerinin şehirde cirit attığı, duyulmamış şey değildi. Geceyi sokakta geçirebileceklerini düşününce Rojer bir anda dehşete düştü.

Az sayıdaki eşyasına baktı ve satabileceği bir şey olup olmadığını düşündü. İşler çok kötüleştiğinde, Arrick, Geral’ın atı ile muhafazalı kalkanını satmıştı ama Ulak’ın taşınabilir çemberi hâlâ duruyordu. İyi bir fiyata satılabilirdi, ancak Rojer bunu satmaya cesaret edemezdi. Arrick, bu parayla içki alıp kumar oynayacak ve gerçekten dışarıda kaldıklarında da, onları koruyacak hiçbir şeyleri kalmayacaktı.

Arrick’in Dük için çalıştığı zamanları Rojer de özlüyordu. Arrick, Rhinebeck’in fahişeleri tarafından sevilirdi ve bu kadınlar, Rojer’e kendi çocuklarıymış gibi davranmıştı. Parfümlü göğüslerine bastırdıkları çocuğa her gün şekerler vermiş, resim çizmeyi ve boyanıp süslenirlerken onlara

nasıl yardım etmesi gerektiğini öğretmişlerdi. O zamanlar, ustasını pek görmezdi Rojer. Arrick, tatlı sesiyle Dük'ün fermanlarını yaymak için kasabalara gittiği zamanlarda, onu geneleve bırakırdı.

Ancak Dük, en sevdiği fahişesinin odasını bir gece sarhoş ve azgın bir şekilde ziyaret ettiğinde, yatakta kıvrılmış küçük bir oğlan bulunca buna pek de iyi bir tepki vermemişti. Rojer'in ve dolayısıyla Arrick'in oradan gitmesini istemişti.

Rojer, şimdi bu kadar fakir olmalarının sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Arrick, sanki gerçek babasıymış gibi, ona bakabilmek için her şeyini feda etmişti.

Ne var ki Rojer de, anne babası için artık herhangi bir şey yapma şansı olmasa bile, Arrick için hâlâ bir şeyleri geri getirebilirdi.

Rojer, koşabildiği kadar hızlı koşuyor, kalabalığın hâlâ orada olduğunu umut ediyordu. Şimdi bile, çoğu insan, Tatlınağme'nin yapacağı bir gösterinin haberiyle heyecanlanırdı. Ama sonsuza kadar da beklemezlerdi.

Omzunun üstünde, Arrick'in 'mucizeler çuvalı'ın taşıyordu**.** Kıyafetleri gibi, bu çuval da renkli yamalardan oluşan rengârenk bir Jonglör giysisinden yapılmıştı. Çuvalın içi, Jonglörlük sanatının farklı farklı araçlarıyla doluydu. Rojer, top hokkabazlığı dışında, bu sanatların hepsinde ustalaşmıştı.

Çıplak ayakları tahta kaldırıma çarparken, Rojer eskimiş tahtadan gelebilecek kıymıklardan korkmuyordu; zira ayakları fazlasıyla nasırlıydı. Aslında rengârenk kıyafetine uyacak çizmeleri ve eldivenleri de vardı ancak bunları evde bırakmıştı. Ucunda zil olan çizmelerinin yıpranmış tabanlarını hissetmektense, ayak parmaklarının zemini kavrayışını tercih ediyordu. Ayrıca eldivenlerden de nefret ediyordu.

Arrick, eldiveninin sağ tekinin parmak kısımlarını pamukla doldurup Rojer'in yoksun olduğu parmakların görüntüsünü saklamıştı. İnce bir iplik sahte parmakları geriye kalan parmaklara bağlıyor ve istendiği zaman aynı anda bükülmelerini sağlıyordu. Bu akıllıca yapılmış bir numaraydı ama Rojer, kendisini kısıtlayan şeyi sakat eline her geçirdiğinde kendinden utanıyordu. Arrick, eldivenleri giymesi konusunda ona ısrar ediyordu, ama ustası, nasıl bir şey olduğunu bilmediği bir şey için ona vuramazdı.

Rojer geldiğinde, Küçük Meydan'da homurdanarak dolaşmakta olan yirmi kadar insanla karşılaştı, bunların bazıları çocuktu. Arrick Tatlınağme'nin isminin şehrin her tarafından yüzlerce kişiyi çektiği zamanları hatırlayabiliyordu. O zamanlar ustası Arrick, Yaratıcı'ya ithaf edilmiş bir tapınakta ya da Dük'ün amfi tiyatrosunda şarkı söylerdi. Şimdiyse, Lonca'nın ona vereceği en iyi yer Küçük Meydan'dı ve artık orayı bile dolduramıyordu.

Ama her türlü para, hiç yoktan iyiydi. Bir düzine insandan birer kuruş alsa bile, Usta Keven'a, bir geceyi daha evlerinde geçirmek için gereken parayı verebilirdi. Tabii Jonglörler Loncası, onu ustasız çalışırken yakalamazsa... Ki eğer yakalanacak olursa, zamanı geçmiş kiraları, sorunlarının en küçüğü olurdu.

Bir bağırışla, kalabalığın arasında dans etmeye ve çuvalından avuç avuç çıkardığı boyalı yaprakları etrafa saçmaya başladı. Yapraklar havada döne döne Rojer'in arkasından yere düşüyor, geride parlak renkli bir iz bırakıyordu.

"Arrick'in çırağı!" diye bağırdı kalabalıktan birisi. "Tatlınağme burada olacak!"

Bir alkış koptu ve Rojer midesinin düğümlendiğini hissetti. Doğruyu söylemek istiyordu, ancak Arrick'in Jonglörlük hakkındaki ilk kuralı, iyi ruh halindeki bir kalabalığın moralini bozacak bir şey söylememek veya yapmamaktı.

Küçük Meydan'daki sahne, basamak halinde üç kattan oluşuyordu. Arka tarafta, sesin her yere ulaşmasını ve gösteri yapan sanatçıların kötü havadan korunmasını sağlamak üzere tasarlanmış tahtadan bir perde tavan vardı. Üzerine muhafazalar oyulmuştu, ancak bunlar eskiydi ve silinip gitmişti. Rojer, eğer o gece dışarı atılacak olurlarsa bu muhafazaların kendisine ve ustasına koruma sağlayıp sağlamayacağını merak etti.

Basamakları hızla çıktı ve iki elinin üzerinden zıplayarak sahneye atladı. Bileğini ustaca bükerek, para şapkasını kalabalığın tam önüne fırlattı.

Rojer, genelde ilk birkaç dakikalığına ustası için kalabalığı ısıtırdı. Kendini yine aynı rutine bıraktı. Etrafta taklalar attı, fıkralar anlattı, sihirbazlık numaraları yaptı ve iyi tanınan otorite figürlerinin taklitlerini yaptı. Kahkaha. Alkış. Yavaş yavaş da olsa, izleyicilerin sayısı artmaya başlamıştı. Otuz. Elli. Ama Arrick Tatlınağme bir türlü sahneye çıkmadığı

için, insanların fısıltıları gittikçe artıyordu. Rojer'in midesi düğümlendi ve güç bulabilmek için gizli cebindeki tılsımına dokundu.

Önlenmesi imkânsız olan şeyi olabildiğince ertelemeye çalıştı. Çocukları ön tarafa çağırıp Dönüş'ün hikâyesini anlattı. Pantomim bölümlerini iyi becerdi ve bazıları, takdirle başlarını salladı. Ancak çoğu yüzde hayal kırıklığı ifadesi vardı**.** Bu hikâyeyi genelde Arrick şarkıyla anlatmaz mıydı? Bunun için gelmemişler miydi?

"Tatlınağme nerede?" diye bağırdı arka taraftan birisi. Adam yanındakiler tarafından susturulsa da, sözleri havada asılı kalmıştı. Rojer, çocuklara anlattığı hikâyeyi bitiremeden, kalabalığın genelinden homurtular yükselmeye başladı.

"Ben şarkı dinlemeye geldim!" diye bağırdı aynı adam, bu sefer diğerleri de ona katılarak başlarını salladılar.

Rojer, şarkı söylememesi gerektiğini biliyordu. Sesi hiçbir zaman kuvvetli olmamıştı ve birkaç nefesten uzun bir nota söylediği zamanlar, sesi çatlıyordu. Eğer şarkı söylerse, kalabalığın çirkinleşeceğini biliyordu.

Bir başka seçenek için yine mucizeler çuvalına başvurdu ve utana sıkıla top hokkabazlığına başladı. Sakat olan sağ eliyle topları yeterince iyi bir şekilde yakalayıp tutabiliyordu. Ancak işaret parmağı olmadan topa doğru falsoyu veremediği ve topları yakalarken yarım eliyle zorlandığı için, iki elin kullanımıyla gerçekleştirilen karmaşık oyunlar onun kapasitesini bir hayli aşıyordu.

"Şarkı söyleyemeyen, hokkabazlık yapamayandan Jonglör mü olurmuş?!" diye bağırırdı Arrick bazen. Olmazdı, Rojer bunu biliyordu.

Çantadaki bıçaklarla daha iyi gösteri yapabiliyordu. Ancak duvarın yanındaki platforma izleyenlerden birini çağırmak, Lonca'dan özel bir ruhsat alınmasını gerektiriyordu. Arrick, genelde iri göğüslü, olgun ve dolgun bir kız çağırırdı gösterilerinde. Bu kız ise genellikle gösteriden sonraki sabah, Arrick'in yatağından kalkardı.

"Geleceğini sanmıyorum," dedi yine aynı adam. Rojer, adama sessiz bir küfür savurdu.

Kalabalığı oluşturan diğer insanların da çoğu gitmeye başlamıştı. Birkaçı, acıma duygusuyla şapkaya bir-iki kuruş atmıştı ama eğer Rojer yakında buna bir çare bulamazsa, Usta Keven'ı tatmin edecek bir meblağa ulaşması imkânsızdı. Gözleri, keman kutusuna kaydı ve çok az izleyici kaldığını görerek, enstrümanı hemen kapıp tekrar sahneye döndü. Kemanın yayını

çıkardı ve her zamanki gibi, yayı sakat eline aldığı anda bir *olmuştuk* hissetti. Kaybettiği parmakları, orada gerekli değildi.

Yayı, tellere dokundurduğu andan itibaren, meydanı müzik doldurdu. Ayrılanlardan bazıları dinlemek için durdu ancak Rojer onları umursamadı bile.

Rojer, babası hakkında pek bir şey hatırlamıyordu, ancak Arrick keman çalarken Jessum'un alkış tutup güldüğüne dair çok net bir anısı vardı. Keman çaldığı zaman babasının sevgisini hissediyordu içinde; aynen tılsımına dokunduğu zaman annesinin sevgisini hissettiği gibi. Bu sevgiyle beraber kendini güvende hissetti; korkusu uçup gitti ve kendisini tellerin yumuşak titreyişine bıraktı.

Genelde, sadece Arrick'in söylediği şarkılara eşlik etmek için çalardı, ancak bu sefer onun da ötesinde, Tatlınağme'nin işgal edeceği boşluğu kendi müziğiyle dolduruyordu. Sağlam olan sol elinin parmakları, kemanın perdeleri üzerinde müthiş bir hızla hareket ediyordu. Çok geçmeden, kalabalık eliyle tempo tutmaya başladı. Alkış seslerinin şiddeti arttıkça, Rojer daha da hızlı çalmaya, müziğe ayak uydurarak sahnenin etrafında dans etmeye başladı. Ayağını sahnedeki basamakların birisine koyup, bir nota bile kaçırmadan geriye takla attığı zaman, kalabalık adeta kükredi.

Bu kükreyişin gürültüsü karşısında Rojer tekrar kendine geldi ve meydanın hınca hınç dolduğunu, hatta, meydanın dışında bile müziği dinlemek için toplanmış olan bir kalabalık olduğunu gördü. Arrick'in bile böyle bir kalabalığı çekmesinin üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti! Geçirdiği şokla neredeyse bir nota kaçıracakmış gibi olduysa da dişlerini sıktı ve yine tüm dünyası o olana kadar, müziğine tutundu.

"Çok iyi bir gösteriydi," diye kutladı bir ses, Rojer şapkanın içindeki cilalı tahta sikkeleri sayarken. Neredeyse üç yüz sikke! Keven, onları bir ay boyunca rahat bırakacaktı.

"Teşekkürler..." diye başladı Rojer, ama kafasını kaldırdığında, diyecekleri boğazında düğümlendi. Jonglörler Loncası'nda Usta Jasin ve Usta Edum karşısına dikilmiş ona bakıyordu.

"Ustan nerede Rojer?" diye sordu Edum sert bir sesle. Bu adam usta bir aktör ve pantomimciydi. Söylenenlere göre, oyunları, ta Rizon Kalesi'nden izleyici çekiyordu.

Rojer sertçe yutkundu ve yüzü kızardı. “Bi... Bilmiyorum,” dedi. “Burada olması gerekiyordu.”

“Bahse girerim yine sarhoştur,” dedi Jasin. Altınses olarak da bilinen bu adamın, bu ismi kendi kendine verdiği söylenirdi. Az da olsa ünü olan bir şarkıcıydı, ancak daha da önemlisi, Dük Rhinebeck’in İlk Bakan’ı olan Janson’ın yeğeni olması ve bunu tüm dünyanın bilmesi için elinden geleni yapmasıydı. “Yaşlı Tatlınağme, bu günlerde bir turşu kadar ekşi.

“Ruhsatını bu zamana kadar hâlâ kaybetmemiş olması bir mucize,” dedi Edum. “Geçen ay gösterisinin ortasında altına ettiğini duymuştum.”

“Bu doğru değil!” dedi Rojer.

“Eğer senin yerinde olsaydım, daha çok kendim için endişelenirdim evlat,” dedi Jasin, uzun parmağını Rojer’in suratına doğru uzatarak. “Ruhsatsız bir gösteriden sonra para toplamanın cezasını biliyor musun?”

Rojer’in beti benzi attı. Arrick, bu olay yüzünden ruhsatını kaybedebilirdi. Eğer Lonca, bu olayı bir de yargıca götürürse, ikisi de kendilerini, bileklerinde zincirlerle, ağaç keserken bulabilirlerdi.

Edum güldü. “Endişelenme evlat,” dedi. “Lonca kendi payını aldıktan sonra...” diyerek Rojer’in toplamış olduğu tahta sikkelerin büyük bir bölümünü aldı. “Bence bu olayın daha fazla büyümesine gerek yok.”

Rojer, karşı çıkmasının kötü olacağını biliyordu. Adamlar, aldıklarının yarısını aralarında paylaştı. Bu paranın çok çok azı Jonglörler Loncası’nın kasasına girecekti.

“Yeteneğin var evlat,” dedi Jasin, gitmek için arkasını dönerken. “İmkânları daha geniş bir usta seçmeyi düşünmelisin. Eğer yaşlı Ekşinağme’nin pisliğini temizlemekten bıkarsan, gel beni bir gör.”

Rojer’in hayal kırıklığı, para şapkasını sallayana kadar sürdü sadece. Adamların aldıklarından sonra geriye kalanlar bile, o gün kazanabilmeyi hayal ettiğinden çok daha fazlaydı. Hana doğru aceleyle koştururken sadece bir yerde mola verdi. Usta Keven’ın yanma ulaştığında, adamın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

“Buraya ustan için yalvarmaya gelmemişsindir umarım evlat,” dedi adam.

Rojer kafasını olumsuz anlamda salladı ve adama para kesesini uzattı. “Ustam, burada bir on gün daha yetecek kadar para olduğunu söylüyor,” dedi.

Keven, keseyi elinde tartıp da tahta sikkelerin tatmin edici şıkırtısını duyduğu zaman, yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. Bir an tereddüt etti, sonra homurdandı ve omuz silkerek keseyi cebine attı.

Rojer geri döndüğünde Arrick hâlâ uyuyordu. Ustasının hancıya ödeme yapıldığını asla fark etmeyeceğini biliyordu Rojer. Arrick, adamdan bütün gücüyle kaçıp duracak ve on gün boyunca ödeme yapmadan orada kalabilmeyi başardığı için kendiyle böbürlenecekti.

Rojer geriye kalan son birkaç sikkeyi de Arrick'in para kesesine koydu. Ustasına, bunları mucizeler çuvalında bulduğunu söyleyecekti. Parasal anlamda son derece zora düştüklerinden beri bunun olduğu zamanlar bir hayli nadirdi ancak Arrick, Rojer'in paraya ek olarak yanında başka ne getirdiğini gördüğü zaman, şansını fazla zorlamayacaktı.

Rojer, şarap şişesini, hâlâ uyumakta olan Arrick'in yanına koydu.

Arrick, ertesi sabah Rojer'den önce kalkmış, çatlak el aynasında makyajını kontrol ediyordu. Genç bir adam olmamasına rağmen, Jonglör'ün boya kutusundaki araç gereçleriyle yaşlılığını gizleyemeyecek kadar da yaşlı değildi. Güneşle rengi açılmış uzun saçlarında, altın rengi tellerin sayısı hâlâ kırlaşmış tellerinin sayısından daha fazlaydı; ayrıca boyayarak rengini koyulttuğu kahverengi sakalı da, çenesinin altından sarkan gerdanı saklıyordu. Yüzüne sürdüğü boya bronz derisinin rengine o kadar yakın bir renkteydi ki, mavi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar neredeyse görünmüyordu.

"Dün gece şanslıydık, evlat," dedi, boyanın yüzünde nasıl durduğunu görmek için yüzünü şekilden şekle sokarak. "Ama Keven'dan sonsuza kadar kaçamayız. O kıllı porsuk, çok geçmeden bizi yakalayacak ve yakaladığında da..." diyerek para kesesine uzandı ve sikkeleri çıkarıp havaya fırlattı, "...cebimizde altı sikkeden daha fazlası olsun isterim." Elleri hızlıca hareket ederek havadaki sikkelerin hepsini yakaladı ve rahat bir ritim ile yeniden havaya fırlattı.

"Hokkabazlığa çalışıyor musun evlat?" diye sordu.

Rojer, cevap vermek için ağzını açmaya fırsat bulamadan, Arrick, sikkelerin birini ona doğru fırlattı. Rojer, bu numarayı biliyordu ancak hazır olsa da olmasa da, sol eliyle sikkeyi yakalayıp havaya fırlattığında içinde bir korku hissetti. Bu sikkeyi, diğerleri takip etti ve Rojer sakat eliyle her

birini yakalayıp tekrar havaya fırlatmaya çalışmak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Dört sikkeyle hokkabazlık yapmaya başladığında dehşete düştü. Arrick, beşincisini de eklediğinde, Rojer, hepsini hareket halinde tutabilmek için vahşi bir şekilde dans etmek zorunda kaldı. Arrick, akıncısını atmasının kötü olacağını bildiği için, onu yapmak yerine beklemekle yetindi. Bir an sonra, Rojer, sikkelerle beraber yere düştü.

Ustasının yakınıp şikâyet edeceğini bekleyerek olduğu yere sindiyse de, Arrick yalnızca derin derin iç çekmekle yetindi. "Eldivenlerini giy," dedi. "Gidip para kesemizi doldurmamız gerek."

Arrick'in böyle göğüs geçirmeleri, Rojer'i bağırışlardan veya kulak çekişlerden daha çok yaralıyordu. Zira öfke, Arrick'in daha iyisini beklediğine işaretti. İç çekmesi ise, artık uğraşmaktan vazgeçtiğinin göstergesiydi.

"Hayır," dedi Rojer kendisini tutamadan. Ancak bu sözcük ustasıyla arasında asılı kaldığı zaman, keman yayının sakat eline oturmasına yakın bir duygu hissetti. Bir *olmuştuk.*

Arrick, bıyığının altından bir kabadayı gibi baktı. Oğlanın atılganlığı karşısında şok olmuştu.

"Eldivenleri diyorum," diye açıklık getirdi Rojer. Arrick'in yüzündeki hiddet ifadesi meraka dönüşmüştü. "Onları artık giymek istemiyorum. Onlardan nefret ediyorum."

Arrick iç geçirdi ve yeni şarap şişesinin kapağını açarak bir kupaya doldurdu.

"Seninle anlaşmamış mıydık?" diye sordu, şişenin ucunu Rojer'e doğrultarak. "İnsanlar, sakat olduğunu öğrenirlerse sana iş vermeye daha az meyilli olurlar diye?"

"Hiç anlaşmamıştık," dedi Rojer. "Sen sadece bir gün bana eldiven giymek zorunda olduğumu söylemiştin."

Arrick kesik kesik güldü. "Seni hayallerinden uyandırmak istemem evlat ama usta-çırak ilişkisinde bu böyledir. Kimse sakat bir Jonglör istemez."

"Yani ben yalnızca sakat bir Jonglör'üm, öyle mi?" diye sordu Rojer. "Bir sakat?"

"Tabii ki hayır," dedi Arrick. "Seni Angiers'taki hiçbir çırakla değişmem. Ama elindeki yaranın ötesine bakıp da içindeki gerçek Rojer'i görebilecek

olanların sayısı sınırlıdır. Eğer yaranı görürlerse sana bir isim takarlar, sonra da senin yeteneklerine değil, sakat eline gülmeye başlarlar."

"Umurumda değil!" dedi Rojer. "Eldivenleri takınca kendimi bir sahtekârmışım gibi hissediyorum. O eldiven zaten kötü olan elimi daha da sarsak hale getiriyor... Elime o sahte parmakları geçirmeye ne gerek var? Gelip para ödedikten sonra, neden güldükleri önemli mi?"

Arrick, ona uzun bir süre baktıktan sonra parmaklarıyla kupasını tıklattı. "Eldivenlere bir bakayım," dedi sonunda.

Eldivenler siyahtı ve önkolunun yarısını kaplıyordu. Uçlarına parlak renkli üçgen kumaşlar dikilmiş ve ziller takılmıştı. Rojer, eldivenleri ustasına kaşlarını çatarak fırlattı.

Arrick eldivenleri yakaladı ve bir-iki saniye baktıktan sonra camdan dışarı attı. Ellerini, sanki pis bir şeye dokunmuş gibi birbirine çarptı.

"Çizmelerini kap da gidelim," dedi, kupasında geriye kalan şarabı bir yudumda içti.

"Çizmeleri de o kadar sevmiyorum," dedi Rojer, cesaretle.

Arrick oğlana gülümsedi. "Şansını zorlama," diye uyardı, göz kırparak.

Lonca yasası, ticareti veya sokak trafiğini yavaşlatmamak şartıyla, Jonglörlerin istedikleri her köşede gösteri yapabilmesine imkân sağlardı. Hatta bazı satıcılar ya da meyhaneciler, kendi tezgâhlarına müşteri çekebilmek için Jonglör kiralardı.

Arrick'in içki problemi yüzünden meyhanecilerin çoğu ondan soğumuştu, o yüzden sokakta gösteri yapmayı tercih ediyorlardı. Arrick, geç yatıp geç kalkan bir adam olduğundan, en iyi noktalar genelde diğer Jonglörler tarafından kapılmış olurdu. O gün buldukları nokta pek de ideal değildi, zira burası, yan sokaklardan birinin köşesinde, insanların gelip geçtiği yollardan uzakta bir yerdi.

"Burası yeteri kadar iyidir herhalde," diye homurdandı Arrick. "Evlat, ben araç gereçleri hazırlarken sen de biraz müşteri çek."

Rojer onaylayarak başını salladı ve koşturdu. Bir insan topluluğu bulduğu zaman, yanlarından takla atarak geçti, elleri üzerinde yürüdü ve pantolonuna dikilmiş olan zillerle insanları gösterilerine davet etti.

"Jonglör gösterisi!" diye bağırdı. "Gelin ve Arrick Tatlınağme'nin gösterisini izleyin!"

Akrobasi hareketleri ve ustasının ismini haykırışıyla belli sayıda insanın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Hatta bazıları, o etrafı dolaşırken peşinden gidiyor ve yaptığı oyunlara alkış tutup gülüyordu.

Bir adam karısına dirseğiyle dokunup işaret etti. “Bak, Küçük Meydan’daki sakat oğlan!”

“Emin misin o olduğuna?” diye sordu karısı.

“Eline baksana!” dedi adam.

Rojer bunu duymamış gibi yaptı ve daha çok müşteri bulabilmek için hareketlendi. Çok geçmeden kendisini takip eden küçük grupla beraber ustasının yanma geldi ve Arrick’i bir kasap bıçağı, bir satır, bir el baltası, küçük bir sandalye ve bir oku kolay bir ritimle havada çevirip hokkabazlık yaparken buldu. Ustası bunların hepsini havaya atıp tutarken, bir yandan da, etrafındaki artan kalabalığa fıkralar anlatıyordu.

“Yardımcım da geliyor işte,” dedi en sonunda. “Karşınızda Rojer Yarımel!”

Rojer, bu yeni ismini duyduğunda, çoktan ileri doğru koşmaya başlamıştı bile. Arrick, ne yapmaya çalışıyordu böyle?

Ama artık yavaşlaması için çok geç olduğundan, kollarını iki yana açtı ve ileri atılarak, üçlü geri taklasını atıp ustasından bir-iki metre uzakta durdu. Arrick, önünde döndürdüğü ölümcül aletlerin arasından kasap bıçağını kapıp Rojer’in olduğu tarafa fırlattı.

Bu hareketi beklemekte olan Rojer de kendi etrafında hızlı bir dönüşle, ağırlığı önceden ayarlanmış olan kör bıçağı sol eliyle rahatça yakaladı. Tam dönüşünü tamamlarken vücudunu tekrar açtı ve bıçağı, Arrick’in kafasına nişan alıp havada döne döne gidecek şekilde fırlattı.

Arrick de kendi etrafında bir dönüşe başladı. Dönüşü tamamladığında, döne döne gelen bıçağı sıkıca dişlerinin arasında tutuyordu. Bıçak, havada hâlâ döndürmekte olduğu diğer aletlerin arasına katıldığında, kalabalık büyük bir tezahürat kopardı ve para şapkasının içi sikkelerle doldu.

“Rojer Yarımel!” diye bağırdı Arrick. “Sadece on yaşında ve sekiz parmağa sahip! Ama yine de, bir bıçakla, herhangi yetişkin bir erkekten çok daha ölümcül!” izleyiciler alkışladı. Rojer, sakat elini herkese göstermek için yukarı kaldırdı ve bu manzara karşısında, kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Arrick’in söyledikleri karşısında çoğu insan, Rojer’in bıçağı sakat eliyle yakalayıp attığına inanmıştı. Bunlar, diğerlerine anlatacak ve anlatırken de abartacaklardı. Rojer’in sakatlığının kalabalık

tarafından kendiliğinden anlaşılmasını göze almaktansa, Arrick bunu kimseye bırakmayıp kendi yapmıştı.

“Rojer Yarımel,” diye mırıldandı Rojer, yeni isminin tadına bakmak istercesine.

Arrick, “Hop!” diye bağırdı ve ustası ona oku fırlatırken Rojer döndü. Ellerini, yüzünün önünde birbirine vurdu ve oku, yüzüne saplanmadan hemen önce yakaladı. Tekrar kendi etrafında dönerek sırtını kalabalığa çevirdi. Sağlam olan sol eliyle oku bacaklarının arasından ustasına geri fırlattı. Ancak hareketi bitirip kalabalığa döndüğünde, sakat olan sağ elini havaya kaldırdı. “Hop!” diye geri bağırdı ustasına.

Arrick, korkmuş gibi yaparak, döndürdüğü keskin aletleri yere düşürdü ama küçük sandalyeyi tam zamanında iki eliyle kavrayarak, okun, vücuduna girmesini engellemiş oldu. Sonra da, okun saplanmış olduğu sandalyeyi, sanki müthiş talihine şaşırırmış gibi inceledi. Keskin bir bilek hareketiyle oku saplandığı yerden çıkardı ve ok, birdenbire bir buket çiçeğe dönüştü. Çiçekleri, kalabalıktaki en güzel kadına verdiğinde, şapkaya daha çok sikke atıldı.

Ustasının sihirbazlığa geçtiğini gören Rojer, mucizeler çuvalına koşup Arrick’in ihtiyacı olacağı alet edevatı çıkardı. O bunu yaparken, kalabalıktan bir bağırış geldi.

“Kemanını çal!” diye bağırdı bir adam. Bu bağırıştan sonra, kalabalığın arasından benzer sesler yükseldi. Rojer kafasını kaldırdığında, bu adamın, önceki gün öfkeyle Tatlınağme’nin şarkı söylemesini isteyen adam olduğunu gördü.

“Demek müzik istiyoruz?” diye sordu Arrick kalabalığa, bir saniye kaybetmeden, insanlar tezahüratla karşılık verdiler, o yüzden Arrick çuvala gidip kemanını aldı ve çenesinin altına yerleştirerek izleyicilere döndü. Ama yayını tellere dokunduramadan, aynı adam yine bağırdı:

“Sen değil, oğlan! Yarımel çalsın!”

“Tabii ki,” dedi Arrick. “Oğlan çalsın, ben şarkı söyleyeyim istersiniz.”

Ama kalabalık bunu duymuşa benzemiyordu. Çoktan “Yarımel! ‘Yarımel!” diye tezahürat yapmaya başlamışlardı. Arrick, Rojer’e baktı; yüzündeki rahatsızlık görülebiliyordu. Sonunda omuz silkti ve enstrümanını çırağına verdi.

Rojer, kemanı titreyen ellerle aldı. “Asla ustandan sahne çalma,” cümlesi, çırakların en başta öğrendiği kurallardan biriydi. Ama kalabalık onun

çalmasını istiyordu ve kemanın yayı da o lanet olası eldivenden kurtulmuş olan sakat eline yine cuk diye oturmuştu. Gözlerini kapattı ve parmak uçlarının altında tellerin durgunluğunu hissetti. Sonra kalın bir tondan çalmaya başladı. Birkaç saniye hafif hafif çalmaya devam ettiğinde, kalabalık sessizleşti. Telleri, sanki bir kedinin sırtını okşarmış gibi okşuyor, kemanın bir kedi gibi mırlamasını sağlıyordu.

Keman ellerinde adeta can bulmuştu. Bir kadınla dans edermiş gibi enstrümanıyla dans ediyor, adeta sahnenin ortasında bir müzik kasırgası estiriyordu. Kalabalığı unutmuştu. Arrick'i unutmuştu. Müziğiyle baş başa kalmıştı. Sabit bir melodi tutturmuş olsa da yeni armoniler denemekten geri kalmıyor, alkışların temposuna göre doğaçlama da yapıyordu.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. O dünyada sonsuza kadar kalabilirdi ama birdenbire keskin bir tın sesi geldi ve eline bir şey battı. Kafasını sallayıp o büyülü dünyanın içinden çıktı ve bakışlarını kaldırdığında, büyümüş göz bebekleriyle çıt çıkarmadan onu izleyen insanlarla karşı karşıya geldi.

"Tel koptu," dedi mahcup bir şekilde. Gözlerini ustasına çevirdiğinde, onun da diğer izleyiciler gibi afallamış bir şekilde baktığını gördü. Arrick, ellerini yavaşça kaldırdı ve alkışlamaya başladı.

Çok geçmeden kalabalık da onu izledi. Alkış, gök gürültüsü gibiydi.

"O çaldığın kemanla bizi zengin edeceksin evlat," dedi Arrick, hasılatı sayarken. "Zengin!"

"Lonca'ya olan borçlarını geri ödeyecek kadar mı?" diye sordu bir ses.

Döndüklerinde, Usta Jasin'in duvara arkasını yaslamış orada öylece durduğunu gördüler. Sali ve Abrum adlarında iki çırağı da yanındaydı. Sali, ne kadar çirkin bir kadınsa o kadar güzel bir sese sahip olan iyi bir sopranoydu. Arrick, bazen, bu kız boynuzlu bir miğferle sahneye çıkacak olsa izleyicilerin onu bir kaya iblisiyle karıştırabileceklerini söyleyip espriler yapardı. Abrum ise bas bir sese sahipti; sesi, sokaktaki tahta kaldırımları zangır zangır titretecek kadar güçlüydü. Uzun boylu ve sırım gibi bir oğlandı. Devasa el ve ayaklara sahipti. Sali, bir kaya iblisiyle, o kesinlikle bir orman iblisiydi.

Usta Jasin ise, Arrick gibi alto bir sese sahipti. Sesi zengin ve saftı. Kaliteli mavi yünden yapılmış, altın rengi ipliklere sahip pahalı kıyafetler

giyerdi. Meslektaşlarının giydiği rengârenk pantolonları giymeyi ise reddederdi. Uzun siyah saçları ile kara bıyıkları, yağlı ve özenle taranmıştı.

Ortalama irilikte bir adam olmasına rağmen bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu. Bir sokak köşesinde, bir Jonglör ile girdiği tartışma sırasında adamı gözünden bıçaklamıştı. Yargıç, buna nefsi müdafaa demiş olsa da, Lonca evinin çıraklar odasındaki konuşmalar bunun aksine işaret ediyordu.

Jasin'in amcası Janson, Angiers'in İlk Bakan'ıydı. Sarayda, bu adamın sesi, dükten sonra en çok itaat edilen sesti. Sokaklarda, hırsız ve yankesicilerin cebine giren paraların belli bir yüzdesinin İlk Bakan'ın cebine girdiği sır sayılmazdı.

"Benim Lonca borçlarımın ödemesi seni ilgilendirmez Jasin," dedi Arrick, sikkeleri çabucak mucizeler çuvalının içine atarak.

"Dünkü gösteriye çıkmadın Ekşinağme, çırağın dil dökerek seni bu işten kurtarmış olabilir, ama oğlanın kemanı seni sonsuza kadar koruyamaz, bunu bil." Bu sırada çırağı Abrum, Rojer'in kemanını elinden kaptığı gibi diziyle ikiye ayırdı. "Er ya da geç, Lonca, ruhsatını senin elinden alacak."

"Lonca, Arrick Tatlınağme'den asla vazgeçmez," dedi Arrick. "Ama vazgeçse bile, sen, Jonglör Jasin, yine de her zaman *İkincinağme* olarak geçeceksin."

Jasin kaşlarını çattı, zira Lonca'daki çoğu Jonglör bu ismi kullanmaya şimdiden başlamıştı ve usta, bu isim söylendiğinde, büyük bir hiddete gark olmasıyla tanınıyordu. Böylece Sali'yle birlikte, çuvalını koruyucu bir edayla tutan Arrick'in üzerine yürüdüler. Abrum ise Rojer'i duvara yapıştırarak ustasının imdadına yetişmekten alıkoydu.

Ancak bu, hâsılatlarını korumalarını gerektiren ilk dövüşleri değildi. Rojer sırtını duvara iyice yapıştırıp aşağıya doğru kaydıktan sonra bir zemberek gibi yukarı fırladı ve tekmesini savurdu. Abrum ise yediği tekmeyle tiz bir çığlık attı; normalde kalın olan sesi, ilginç bir inceliğe dönüşmüştü.

"Çırağının bir soprano değil, bir bas olduğunu sanıyordum," dedi Arrick. Jasin ve Sali, Abram'a bir bakış attıklarında, Arrick'in elleri mucizeler çuvalına daldı ve bir tutam renkli yaprağı havaya savurdu.

Jasin, oluşan renk bulutunun içine daldı ancak Arrick bir adım yana kayarak onu kolayca yere düşürmeyi başardı. Çuvalını, Sali'ye sertçe savurarak irikıyım kadının göğsüne geçirdi. Kadın aslında düşmeyebilirdi; ancak Rojer konumunu almış, kadının arkasında dizleri üstünde duruyordu.

Sali böylece Rojer’e takılarak sertçe yere düştü ve ustayla iki çırağı daha kendilerini toparlamaya fırsat bile bulamadan, Arrick ile Rojer tahta kaldırımın üstünden koşarak uzaklaştı.

16

Bağlılıklar

D.S. 323-325

Miln'deki Dük'ün Kütüphanesi'nin çatısı, Arlen için büyülü bir yerdi. Havanın açık olduğu bir günde, dünya, önünde alabildiğine uzanıyordu. Bu dünya, ne surlar ne de muhafazalarla sınırlıydı; adeta sonsuzluğa doğru uzuyordu. Aynı zamanda, Arlen'in Mery'ye bakıp onu ilk defa gerçekten gördüğü yer de burasıydı.

Kütüphanedeki işi neredeyse tamamlanmıştı ve yakında Cob'un atölyesine geri dönecekti. Güneşin, dağların karlı zirvelerinde oynadığı ışık oyunlarını izledi. Aynı ışıklar aşağıdaki vadiye de düşüyordu. Bu manzarayı sonsuza kadar aklına kazımaya çalışan Arlen, Mery'ye dönünce aynı şeyi onun için de yapmak, onu da zihnine kaydetmek istedi. Mery on beş yaşındaydı ve hem dağlardan hem de dağlardaki karlardan çok daha güzeldi.

Mery bir seneyi aşkın bir süredir Arlen'ın en yakın arkadaşı olmuş, ancak Arlen onun hakkında hiçbir zaman bundan daha fazlasını düşünmemişti. Şimdiyse, onu güneş ışıklarının altın parlaklığı içerisinde görüyordu. Uzun kahverengi saçları soğuk dağ esintileriyle yüzünün etrafında uçuşup duran Mery, serin havanın soğuğundan korunmak için kollarını kendine sarılır gibi göğsünde kavuşturmuştu. Bu haliyle de aniden genç bir kadına dönüşmüştü; Arlen ise genç bir adama. Mery'nin eteğinin esintide hafifçe hareket edip altındaki iç etekliğin ipliklerinin görünmesiyle, Arlen'ın kalp atışları bir anda hızlandı.

Öne doğru adım atarken hiçbir şey demedi, ama Mery onun gözlerindeki bakışı yakaladı ve gülümsedi. "Zamanı geldi," dedi.

Arlen tereddütle uzandı ve elinin tersiyle kızın yanağına dokundu. Mery de dokunmak için sokulunca, Arlen kızın tatlı nefesini tadarak onu öptü. İlk başta yumuşak ve çekingen bir öpücüktü bu, ama Mery de bu öpücüğe cevap vermeye başlayınca daha da derinleşti. Sanki kendine ait bir hayat bulmuştu öpüşmeleri. Tutkulu ve aç bir şeye dönüşmüştü; Arlen'ın haberi olmadan içinde bir seneyi aşkın bir süredir büyümüş olan bir şeye.

Çok geçmeden, dudakları, yumuşak bir sesle birbirinden ayrıldı ve ikisi de, birbirlerine tedirgince gülümsedi. Kollarını birbirlerine dolamış bir şekilde, Miln'e yukarıdan bakarak, taze aşklarının şevkiyle anı paylaştılar.

"Hayattan ne istiyorsun Arlen?" diye sordu Mery. "Hayalin ne?"

Arlen bir süre sessiz kaldı. "Dünyayı, nüveliklerden kurtarmayı hayal ediyorum," dedi.

Kendi düşünceleri başka yerlere kaymış olan Mery, bu beklenmedik cevaba güldü. Kabalık etmek istememiş olsa da, bu gülüş Arlen'in kalbine bir bıçak gibi saplandı. "Kendini Kurtarıcı olarak mı görüyorsun öyleyse?" diye sordu Mery. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Arlen, ondan biraz uzaklaştı, birden kendini savunmasız hissetmişti. "Bilmiyorum," diye itirafta bulundu. "Ulaklık yaparak başlayacağım. Kendime zırh ve bir at almak için yeterince para biriktirdim."

Mery kafasını salladı. "Eğer evleneceksek, bu böyle olamaz," dedi.

"Evleneceksek mi?" diye sordu Arlen şaşkınlıkla. Boğazındaki düğüme hayret etmişti.

"Ne yani, senin için yeterince iyi değil miyim?" diye sordu Mery, kendini çekip içerlemiş görünerek.

"Hayır! Öyle demek istemedim..." diye kekeledi Arlen. "Pekâlâ öyleyse," dedi kız. "Ulaklık para ve onur getirebilir, ama çok tehlikeli, özellikle çocuklarımız olduğunda." "Şimdi de çocuklarımız mı oluyor?" diye atıldı Arlen. Bunun üzerine Mery, ona sanki aptalın tekiymiş gibi baktı. Etraflıca düşünürken, onu umursamadı. Sonra da devam etti: "Hayır, böyle olmaz. Cob gibi bir Muhafazacı olman gerekir. Yine iblislerle savaşmaya devam edeceksin, ama nüvelik dolu bir yolda at sürmek yerine, benimle güvende olacaksın." "Ben Muhafazacı olmak istemiyorum," dedi Arlen. "Muhafazacılık benim için hiçbir zaman, amaçlarımı gerçekleştirmeye yönelik bir araç olmaktan öteye gitmedi."

"Ne amacı?" diye sordu Mery. 'Yolda nüvelikler tarafından öldürülme amacı mı?"

“Hayır,” dedi Arlen. “Ben ölmeyeceğim.”
“Ulak olunca, Muhafazacı olarak sahip olamadığın neye sahip olacaksın ki?”
“Kaçışa,” dedi Arlen, düşünmeden.
Mery sessiz kaldı. Arlen’ın gözlerine bakmamak için kafasını çevirdi ve birkaç saniye sonra da kolunu ondan kurtardı. Sessizce oturdu ve Arlen hüznün onun güzelliğini daha da artırmaya yaradığını fark eti.
“Ne kaçışı?” diye sordu Mery sonunda. “Benden mi?” Arlen ona baktı. Daha yeni yeni anlamaya başladığı şekillerde Mery’ye ilgi duymaya başlamıştı, boğazı kuruyordu. Kalmak o kadar mı kötü olurdu? Mery gibi bir başkasını bulabilme ihtimali neydi?
Ama bulsa bile bu yeterli miydi? Hiçbir zaman bir aile kurmak istememişti. Aile kurumu, onun hiç ihtiyaç duymadığı bir bağlılık gerektiriyordu. Arlen kendisine son üç yıldır yaşama gücü veren görüntüyü hatırladı. Kendini yolda at sürerken, istediği yere gitmekte özgür olarak görüyordu. Her zamanki gibi bu düşünceyle içi ısındı. Ancak bu sıcaklık, Mery’ye bakmak için tekrar dönmesine kadar sürdü. Hayali uçup gitti ve düşünebildiği tek şey, Mery’yi tekrar öpebilmek oldu.
“Senden değil,” dedi, kızın ellerini ellerine alarak. “Asla senden değil.” Dudakları yeniden buluştu ve bir süre, Arlen’ın düşünceleri başka hiçbir şeye dokunmadı.

“Harden Koruluğu’na görevim çıktı,” dedi Ragen, Miln Kalesi’nden bir günlük at sürüşü uzaklığında bulunan küçük tarım kasabasını kastederek. “Bana katılmak ister misin Arlen?”
“Ragen, hayır!” diye bağırdı Elissa.
Arlen’in bakışlarında büyük bir öfke belirdi, ancak Ragen onun konuşmasına fırsat vermeden kolunu kavradı. “Arlen, beni karımla bir dakikalığına yalnız bırakır mısın?” diye sordu kibarca. Arlen ağzını sildi ve izin isteyip masadan kalktı.
Ragen, onun arkasından kapıyı kapattı ancak Arlen, kaderinin, kendisinin arkasından tayin edilmesine razı kalamazdı. Arkadan dolaşıp mutfağa girdi ve hizmetkâr girişinin kapısına kulağını dayayıp dinlemeye başladı. Aşçı ona merakla bakınca Arlen bu bakışa sert gözleriyle karşılık verdi ve adam da çekinip kendi işine geri döndü.

“Daha çok küçük!” diyordu Elissa.

“Lissa, o senin için hep çok küçük olacak,” dedi Ragen. “Arlen on altı yaşında ve bir günlük basit bir seyahati yapabilecek kadar büyüdü.”

“Onu fazla cesaretlendiriyorsun!”

“Sen de çok iyi biliyorsun ki, Arlen’ın benim cesaretlendirmeme ihtiyacı yok,” dedi Ragen.

“Ona fırsat sunuyorsun o zaman,” diye kestirip attı Elissa. “Burada daha güvende!”

“Benimle de yeterince güvende olacak,” dedi Ragen. “İlk birkaç seyahatini yanında onu denetleyecek birisi varken yapsa daha iyi değil mi?”

“İlk birkaç seyahatini hiç yapmamasını tercih ederim,” dedi Elissa, sert bir şekilde. “Eğer onun iyiliğini düşünseydin, sen de böyle düşünürdün.”

“Lanet gece! Lissa, yolda bir iblis bile *göreceğimiz* yok. Harden’a gün batmadan önce ulaşacağız, ertesi sabah da dönmek için gün doğumundan sonra yola çıkacağız. Sıradan insanlar bile bu seyahati her gün yapıyor.”

“Beni ilgilendirmez,” dedi Elissa. “Gitmesini istemiyorum.”

“Bunun seçimi sana kalmış bir şey değil,” diye hatırlatmada bulundu Ragen.

“Yasaklıyorum!” diye bağırdı Elissa.

“Yapamazsın!” diye bağırarak karşılık verdi Ragen. Arlen, daha önce hiçbir zaman, Ragen’ın karısına sesini yükselttiğini duymamıştı.

“Gör bak neler yapacağım,” diye haykırdı Elissa. “Atlarınızı ilaçla uyutacağım! Mızraklarınızı ikiye böleceğim! Zırhını kuyuya atacağım!”

“İstediğin aleti alabilirsin,” dedi Ragen, sıktığı dişlerinin arasından. “Arlen ve ben, yarın Harden Korusu’na gideceğiz. Eğer gerekirse *yürüyerek*.”

“Seni terk ederim,” dedi Elissa sessizce.

“Ne?”

“Beni duydun,” dedi kadın. “Eğer Arlen’ı buradan götürürsen, sen geri gelene kadar buradan gitmiş olacağım.” “Ciddi olamazsın,” dedi Ragen.

“Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım,” diye cevap verdi Elissa. “Onu götürürsen giderim.”

Ragen, uzun bir süre sessiz kaldı. “Bak Lissa...” dedi sonunda. “Hamile kalamadığın için ne kadar üzgün olduğunu biliyorum...”

“Sakın bu konuyu oraya getirme!” diye bağırdı Elissa. “Arlen senin oğlun değil!” diyerek aynı yüksek sesle karşılık verdi Ragen. “Ne yaparsan

yap bu gerçek değişmeyecek! O bizim *misafirimiz,* çocuğumuz değil!"

"Tabii ki çocuğumuz değil!" diye bağırdı Elissa. "Ne zaman döneme girsem, o lanet mektupları götürmek için yola çıkıyorsun! Nasıl çocuğumuz olabilir ki?"

"Benimle evlenirken, ne olduğumu biliyordun," diye hatırlatmada bulundu Ragen.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Elissa. "Ve şimdi de, annemi dinlemiş olmam gerektiğini anlıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Ragen.

"Demek oluyor ki, artık bunu yapamayacağım," dedi Elissa, ağlamaya başlayarak. "Sürekli beklemeler, eve geri dönecek misin diye merak etmeler, önemsiz diye geçiştirdiğin yaraların... Sevişebildiğimiz o sınırlı zamanlarda fazla yaşlanmadan hamile kalmak için dua etmelerim... Ve şimdi de bu!

"Evet, evlendiğimizde senin ne iş yaptığını biliyordum," diye ağlamaya devam etti. "Ve bununla başa çıkmayı öğrendiğimi sanıyordum. Ama bu... Ragen, ikinizi birden kaybetme düşüncesine dayanamam. Yapamam!"

Omzuna bir el dokununca Arlen irkildi. Gelen Margrit'ti ve yüzünde katı bir ifade vardı. "Bunu dinlememelisin," dedi. Arlen, onları bir casus gibi gizli gizli dinlediği için utandı. Tam dönüp gitmek üzereydi ki, Ulak'ın sözlerini duydu.

"Peki, tamam," diyordu Ragen. "Arlen'a gelemeyeceğini söyleyeceğim ve onu cesaretlendirmeyi bırakacağım." "Gerçekten mi?" diye burnunu çekti Elissa.

"Söz!" dedi Ragen. "Ve Harden Koruluğu'ndan döndüğüm zaman," diye ekledi, "birkaç aylığına izin alıp seninle öyle sevişeceğiz ki, artık ister istemez hamile kalacaksın." Elissa, "Ah, Ragen!" diye güldü ve Arlen, kadının kendini kocasının kollarına bıraktığını duydu.

"Haklısın," dedi, Margrit'e. "Bunu dinlemeye hakkım yoktu." Boğazına oturan öfkeyi yuttu. "Ama onların da bunu tartışmaya hakları yoktu."

Odasına çıkıp eşyalarını toplamaya başladı. Cob'un atölyesindeki sert yer yatağında yatması, kendi kararlarını kendisinin verebilmesine engel olan yumuşak yatakta yatmasından çok daha iyiydi.

Arlen aylar boyu Ragen ve Elissa'dan uzak durdu. Ulak ve karısı, onu ziyaret etmek için sık sık Cob'un atölyesine uğruyor, ancak Arlen'ı hiçbir yerde bulamıyorlardı. Onunla barışma niyetlerini belli etmek için hizmetkârlarıyla haber üstüne haber yollasalar da, sonuç hep aynıydı.

Artık Ragen'ın ahırım kullanmayan Arlen, kendi atını satın almıştı ve şehrin dışındaki düzlüklerde binicilik yeteneklerini geliştirmeye çalışıyordu. Sık sık Mery ve Jaik de ona eşlik ediyor ve gün geçtikçe üç genç birbiriyle daha da yakınlaşıyordu. Mery, bu idmanlara pek hoş gözlerle bakmasa bile, üçü de hâlâ gençti ve bir atı düzlükte dörtnala koşturmanın zevki, diğer hisleri bir kenara itiyordu.

Arlen, Cob'un atölyesinde, gün geçtikçe daha da bağımsız bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Cob'un gözetimi olmadan yeni müşteriler kabul ediyor, iş tekliflerine yine aynı şekilde kendisi cevap veriyordu. İsmi, muhafaza çevrelerinde tanınırlık kazanırken, Cob'un da kazancı gittikçe artıyordu. Adam, yeni hizmetkârlar tutup yanına birkaç çırak daha almış, çırakların eğitiminin büyük bir kısmını da Arlen'a bırakmıştı.

Çoğu akşam, Arlen ve Mery, beraber yürüyor, gökyüzünün renklerini beraber izliyordu. Öpüşmeleri daha da tutkulu olmaya başlamıştı. İkisi de daha fazlasını istiyor, ancak Mery daha fazla ileri gitmeden kendini geri çekiyordu.

"Bir sene içinde çıraklığın bitecek," diyordu hep. "Eğer istersen, çıraklığının bittiği günün hemen ertesinde evlenebiliriz. Ondan sonra da her gece bana sahip olup zevkten çıldırabilirsin."

Cob'un atölyede bulunmadığı bir sabah, Elissa ziyarete geldi. Bir müşteriyle konuşmakla meşgul olan Arlen ise, çok geç olana kadar kadını fark etmedi.

"Merhaba Arlen," dedi Elissa, müşteri atölyeden ayrıldığı zaman.

"Merhaba Leydi Elissa," diye cevapladı Arlen.

"Bu kadar resmi olmana gerek yok Arlen," dedi Elissa.

"Bence, fazla samimiyet, ilişkimizin doğasını kafa karıştırıcı bir şekle soktu," diye cevapladı Arlen. "Aynı hatayı tekrarlamak istemiyorum."

"Senden defalarca özür diledim Arlen," dedi Elissa. "Beni affetmen için daha ne yapmam gerekli?"

“Özür dilerken samimi davranarak,” diye cevapladı Arlen. Çalışma tezgâhındaki iki çırak, ilk önce birbirlerine baktı, sonra aynı anda kalkıp dışarı çıktı.

Elissa, onları umursamadı. “Özrümde samimiyim,” dedi.

“Hayır değilsin,” diye karşılık verdi Arlen, tezgâhtan birkaç kitap alıp onları bir kenara koymak üzere hareketlenirken. “Konuşmanıza kulak misafiri olduğum ve duyduklarıma alındığım için üzülüyorsun. Evinizden ayrıldığım için üzülüyorsun. Üzgün OLMADIĞIN tek şeyse, Ragen’ın beni yanında götürmesini engellemiş olman.”

“Bu tehlikeli bir yolculuk,” dedi Elissa, dikkatli bir şekilde.

Arlen kitapları masaya vurdu ve ilk defa, Elissa’yla göz göze geldi. “O yolculuğu son altı ayda on defa yaptım,” dedi.

“Arlen!” diye nefesini tuttu Elissa.

“Dük’ün Madenleri’ne de gittim ayrıca,” diye devam etti Arlen. “Ve güneydeki taş ocaklarına da; şehirden bir gün uzaklıkta olan her yere. ‘Yapmam gereken yolculukları tamamladım. Ulaklar Loncası da, onlara başvurumu gönderdiğimden beri bana yaranmaya çalışıyor. Beni istediğim her yere götürüyorlar. Sense yaptığınla hiçbir şey elde edemedin. Beni hiç kimse bir kafese tıkamaz Elissa, ne sen ne de bir başkası.”

“Seni hiçbir zaman kafese tıkmaya çalışmadım Arlen, sadece korumak istedim,” dedi Elissa yumuşak bir sesle.

“Bunu yapmak asla sana düşmezdi,” dedi Arlen, işine geri dönerek.

“Evet, belki de düşmezdi,” diyerek iç geçirdi Elissa. “Ama bunu yapmamın tek sebebi sana değer veriyor olmam. Seni seviyor olmam...”

Arlen duraksadı, Elissa’ya bakmayı reddediyordu.

“O kadar mı kötü olurdu Arlen?” diye sordu Elissa. “Cob genç değil ve seni bir oğul gibi seviyor. Onun atölyesini devralman ve seni birlikte gördüğüm o güzel kızla evlenmen, o kadar lanet bir şey mi olurdu?”

Arlen kafasını sağa sola salladı. “Ben Muhafazacı olmayacağım. Asla.”

“Peki Cob gibi emekli olduktan sonra?”

“O zamana kadar çoktan ölmüş olurum,” dedi Arlen. “Arlen! O nasıl söz öyle!”

“Neden ki? Gerçek bu. Hiçbir Ulak, çalışmaya devam edip de yaşlılıktan ölmeyi başaramıyor.”

“Ama eğer seni öldüreceğini biliyorsan, neden yapıyorsun?” diye sordu Elissa.

“Çünkü onlarca yıl boyunca bir hapishanede kalacağıma, sadece birkaç yıl yaşayıp özgür olduğumu bilirim, daha iyi.” “Miln bir hapishane değil Arlen,” dedi Elissa.

“Öyle,” diye ısrar etti Arlen. “Tüm dünyanın buradan ibaret olduğunu düşünüp kendimizi kandırıyoruz, ama bu doğru değil. Kendimize, dış dünyada, burada sahip olduğumuz şeylerden daha fazlasının olmadığını söylüyoruz ama var. Sence Ragen neden Ulaklık yapmaya devam ediyor? Hem de harcayabileceğinden çok daha fazla parası varken.”

“Ragen, Dük’e hizmet ediyor. Yaptığı işe karşı sorumluluğu var. Çünkü bu işi ondan başka kimse yapamaz.”

Arlen, alaycı bir ses çıkardı. “Başka Ulaklar da var Elissa. Ayrıca Ragen, Dük’e, sanki bir böcekmiş gibi bakıyor. Bu işi ne sadakatinden, ne de onurundan yapıyor. Ulaklık yapmaya devam ediyor, çünkü gerçeği biliyor.”

“Ne gerçeği?”

“Dışarıda, buradakinden çok daha fazla şey olduğu gerçeği,” dedi Arlen.

“Ben hamileyim Arlen,” dedi Elissa. “Sence Ragen *bunu* başka bir yerde bulabilir mi?”

Arlen duraksadı. “Tebrikler,” dedi en sonunda. “Bunu ne kadar istediğini biliyorum.”

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

“Sanırım Ragen’dan emekliye ayrılmasını bekleyeceksin. Bir baba kendini riske atamaz, öyle değil mi?”

“İblislerle savaşmanın başka yolları da var Arlen. Her doğum, onlara karşı kazanılmış bir zafer.”

“Tıpkı babam gibi konuşuyorsun,” dedi Arlen.

Elissa’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Arlen’ı tanıdığından beri onun anne babasından söz ettiğini hiç duymamıştı. “Baban bilge bir adammış,” dedi yumuşak bir sesle.

Ama yanlış bir şey söylemişti. Elissa, söyler söylemez bunun farkına vardı, zira Arlen’in yüzü daha önce hiç görmediği bir ifadeye bürünmüştü. Korkutucu bir ifadeydi bu.

“Bilge falan değildi o!” diye bağırdı Arlen, içi fırça dolu bir kupayı yere fırlatarak. Kupa kırıldı ve her tarafa mürekkep saçıldı. “O bir korkaktı! Annemi ölüme terk etti! O, annemin ölmesine izin verdi...” Yüzü ıstırap dolu bir ifadeye bürünen Arlen yumruklarını sıktı. Elissa, ne yapacağını ya

da ne söyleyeceğini bilemeden ona doğru koştu. Tek bildiği, ona sarılmak istediğiydi.

"Babam annemin ölmesine izin verdi çünkü geceden korkuyordu," diye fısıldadı Arlen. Elissa'nın kendisine sarılmasına karşı çıkmaya çalıştıysa da, kadın ona sımsıkı sarılmaya başardı. Elissa'nın kolları arasında hüngür hüngür ağlıyordu Arlen.

Elissa ona uzun bir süre sarılmaya devam edip saçını okşadı. En sonunda fısıldadı: "Evine geri dön Arlen."

Arlen, çıraklığının son senesini Ragen ve Elissa'yla oturarak geçirdi, ancak ilişkilerinin doğası değişmişti. Artık kendi kararlarını kendi veren bir adam olmuştu ve Elissa bile bu gerçekle mücadele etmeyi bırakmıştı. Ancak teslim bayrağını çekmesi -Elissa'yı bir hayli şaşırtarak onları daha da yakınlaştırmıştı. Elissa'nın karnı şiştikçe, Arlen onun üzerine daha çok düşmeye başlamıştı. Arlen ve Ragen, seyahatlerini, Elissa'yı yalnız bırakmayacak şekilde ayarlıyordu.

Arlen, Elissa'nın Otacı ebesiyle de uzun zamanlar geçiriyordu. Ragen, bir Ulak'ın, Otacılık sanatından da biraz anlaması gerektiğini söylemişti. O yüzden Arlen, kadın için, şehrin surları dışında yetişen ot ve kökler topluyor; kadın da bunun karşılığında ona kendi sanatına dair bazı bilgiler veriyordu.

Ragen o aylarda Miln'den fazla uzaklaşmadı ve kızı Marya doğduğu zaman da, mızrağını temelli olarak duvarına astı. O ve Cob, bütün geceyi içki içip kadeh kaldırarak kutladı.

Arlen da sabaha kadar onlarla oturdu ancak sadece düşüncelere dalıp kadehine bakmakla yetindi.

"Plan yapmalıyız," dedi Mery bir akşam, Arlen ile birlikte babasının evine doğru yürürlerken.

"Plan mı?" diye sordu Arlen.

"Düğün için diyorum seni saf tavuk," diye güldü Mery. "Babam bir çırakla evlenmeme asla izin vermezdi, ama sen Muhafazacı olduktan sonra evlilikten başka bir laf etmeyecek."

"Muhafazacı değil Ulak," diye düzeltti Arlen.

Mery, ona uzun uzun baktı. "Seyahatlerini bir kenara bırakma vaktin geldi Arlen," dedi kız. "Yakında baba olacaksın."

"Bununla ne alakası var ki?" diye sordu Arlen. "Baba olan birçok Ulak var."

“Ben bir Ulak’la evlenmeyeceğim,” dedi Mery sert bir şekilde. “Bunu en başından beri biliyorsun.”

“Tıpkı senin, benim ne olduğumu en başından beri bildiğin gibi,” diye karşılık verdi Arlen. “Ama yine de buradasın.” “Değişebileceğini sanmıştım,” dedi Mery. “Bir şekilde kapana kısıldığını ve özgür olmak için hayatını riske atman gerektiğini düşünmene sebep olan bu sanrıdan kurtulabileceğini sanmıştım. Beni sevdiğini sanmıştım!”

“Seviyorum,” dedi Arlen.

“Ama bundan vazgeçecek kadar değil,” diye karşılık verdi Mery. Arlen sessiz kaldı.

“Hem bu işi yapıp, hem de beni nasıl sevebilirsin?” diye sordu Mery.

“Ragen, Elissa’yı seviyor,” dedi Arlen. “ikisini de yapmak pekâlâ mümkün.”

“Elissa, Ragen’ın yaptığı şeyden nefret ediyor,” diye çıkıştı Mery. “Bunu kendin söyledin.”

“Ve yine de on beş yıldır evliler,” dedi Arlen.

“Beni mahkûm etmek istediğin şey bu mu yani?” diye sordu Mery. “Yalnız başıma geçireceğim uykusuz geceler mi? Geri dönüp dönmeyeceğini bilmemek mi? Ölüp ölmediğini merak etmek mi, bir başka şehirde şırfıntının tekiyle tanışıp tanışmadığını düşünüp durmak mı?”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Emin ol olmayacak,” dedi Mery, yanaklarından gözyaşları süzülmeye başlarken. “Buna izin vermeyeceğim çünkü. Buraya kadar.”

“Mery lütfen,” dedi Arlen, ona uzanarak. Ama Mery geri çekilerek kendini Arlen’ın elinden kurtardı.

“Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı.” Bir hamlede arkasını döndü ve babasının evine doğru koşmaya başladı.

Arlen, uzun bir süre orada öylece kaldı ve kızın arkasından boş boş baktı. Gölgeler uzamaya, güneş ufukta batmaya başlamıştı. Ama yine de durdu. Hatta Son Zil çaldığında bile. Çizmelerini taş kaplı zemine sürterken, işlenmiş taşların arasından nüveliklerin çıkıp onu yok etmesini diledi.

“Arlen! Ulu Yaratıcı! Burada ne yapıyorsun sen?!” diye bağırdı Elissa, malikâneye giren Arlen’ın yanına koşarak. “Güneş battığı zaman, Cob’un evinde kaldığını düşünmüştük!”

“Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı,” diye ağzında geveledi Arlen.

“Dışarıda, karanlıkta mı?!”

Arlen omuz silkti. “Şehir muhafazalı. Etrafta nüvelik yok-”

Elissa, konuşmak için ağzım açtı ama Arlen’in gözlerindeki bakışı yakaladı ve söyleyeceği sitem sözcükleri, dudaklarına ulaşamadan uçup gitti. “Arlen ne oldu?” diye sordu uysal bir şekilde.

“Sana söylediğim şeyleri Mery’ye de söyledim,” dedi Arlen, duygusuzca gülerek. “Ama o senin kadar iyi karşılamadı.”

“Aslına bakarsan ben de o kadar iyi karşıladığımı hatırlamıyorum,” dedi Elissa.

“Söylemek istediğim şeyi anlamışsındır o zaman,” diye katıldı Arlen, merdivenlerden çıkarak. Odasına gitti ve camı bir hamlede açtı. Serin gece havasını içine çekip karanlığa baktı.

Sabah olduğunda, Loncabaşı Malcum’u görmeye gitti.

Ertesi sabah Marya şafaktan önce ağlamaya başladı, ama sesi rahatsızlıktan ziyade bir iç rahatlığı getiriyordu. Elissa, gece vakti ölen çocukların hikâyelerini duymuştu ve bu düşünce onu öylesine dehşete düşürüyordu ki, uyku vakti geldiğinde bebeği onun kollarından zorla almaları gerekiyordu. Kadının rüyaları, midesini düğümleyen endişelerle doluydu.

Elissa, ayağını yataktan dışarı savurdu ve emzirmeye hazır olmak için bir göğsünü açarken terliklerini giydi. Marya, göğüs ucunu sertçe sıkıyordu ama bu acı bile içini rahatlatıyordu, zira Marya’nın göğsünü böyle sertçe sıkması, biricik evladındaki güce işaret ediyordu. “İşte böyle ışığım,” dedi sevgi dolu bir biçimde, “iç ve güçlen.”

Bebeğini emzirirken Elissa odada volta atıyordu, zira akşam olduğunda ondan ayrılacağı için şimdiden dehşete düşmüştü. Ragen, kendi halinden memnun bir şekilde yatağında horulduyordu. Emekli olalı sadece birkaç hafta olmuştu ve artık çok daha iyi uyuyordu. Kâbusları eskisi kadar sık değildi. Günleri Elissa ve Marya’yla dolu dolu geçiyor, o yüzden de yol onu eskisi gibi kendine çekmiyordu.

Marya, sonunda emmeyi bırakıp halinden memnun bir şekilde geğirdi ve yeniden sızdı. Elissa da onu öpüp beşiğine geri götürdü ve kapıya yöneldi.

Her zamanki gibi Margrit orada onu bekliyordu.

"İyi sabahlar Elissa Ana," dedi kadın. Bu unvan ve söylenişindeki içten sevgi, Elissa'yı hâlâ neşeyle dolduruyordu. Margrit onun hizmetkârı olsa bile, daha önce, Miln'deki en geçer akçe olan annelik statüsü açısından birbirlerinin akranı olmamışlardı.

"Şeker kızın bağırışlarını işittim," dedi Margrit. "Gerçekten çok güçlü bir bebek."

"Dışarı çıkmam gerekli," dedi Elissa. "Lütfen banyoyu hazırla ve mavi elbisemle ermin pelerinimi yatağın üstüne ser." Kadın onaylayarak başını salladı ve Elissa, bebeğinin yanma geri döndü. Banyosunu yapıp kıyafetlerini giydikten sonra, Marya'yı isteksiz bir şekilde Margrit'e teslim etti ve kocası henüz uyanmadan şehre çıktı. Bu işe burnunu soktuğu için Ragen onu azarlayacaktı ama Elissa, Arlen'in bir uçurumun kenarında olduğunu biliyordu. Harekete geçmeyip de Arlen'in bu uçurumdan düşmesine göz yumamazdı.

Arlen'ın, onu Kütüphane'ye girerken görmesinden korkarak etrafına bakındı. Mery'yi odaların içinde veya kitap yığınlarının arasında bulamayınca buna pek şaşırmadı. Arlen sadece kendisini ilgilendiren pek çok şeyde olduğu gibi Mery'den de fazla bahsetmezdi, ancak bahsettiği zamanlarda, Elissa onu dikkatle dinlemişti. Arlen ile Mery için Kütüphane'nin neresinin özel bir anlam taşıdığını biliyor ve kızın orada olacağını tahmin edebiliyordu.

Gerçekten de Elissa, Mery'yi, Kütüphane'nin çatısında ağlarken buldu.

"Elissa Ana!" diye nefesini tuttu Mery, çabucak gözyaşlarını silerek. "Beni korkuttunuz!"

"Üzgünüm tatlım," dedi Elissa, onun yanma giderek. "Eğer gitmemi istersen, giderim, ama konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Sizi Arlen mı gönderdi?" diye sordu Mery.

"Hayır," diye cevapladı Elissa. "Ama onun ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve bu durum senin için de zor olmalı diye düşündüm."

"Arlen üzgün müydü?" diyerek burnunu çekti Mery.

"Karanlıkta, saatlerce sokaklarda dolaşmış," dedi Elissa. "Çok endişelendim."

Mery kafasını sağa sola salladı. "Kendini öldürtmeye kararlı," diye mırıldandı.

“Bence tam tersi,” dedi Elissa. “Bence, umutsuzca kendini hayatta hissetmeye çalışıyor.” Mery, ona meraklı gözlerle bakınca Elissa kızın yanına oturdu.

“Yıllar boyu,” dedi Elissa, “kocamın neden evinden uzaklarda dolaşma ihtiyacı duyduğunu anlayamadım. Neden birkaç kâğıt parçası ve emanet için nüveliklerle karşı karşıya gelip hayatını riske ettiğini... Bizi iki ömür boyunca lüks içinde yaşatacak kadar para kazanmış olmasına rağmen bu işe hâlâ neden devam ettiğini anlamıyordum.

“İnsanlar, Ulakları betimlemek için sorumluluk, onur ve özveri gibi sözcükler kullanıyorlar. Kendilerini de, Ulakların, bu işi, saydığım bu yüce değerler uğruna yaptığına inandırıyorlar.”

“Öyle değil mi?” diye sordu Mery.

“Bir zamanlar ben de öyle olduğunu düşünürdüm,” dedi Elissa. “Ama şimdi, her şeyi daha açıkça görüyorum. Bazı zamanlar kendimizi o kadar çok canlı hissederiz ki, o zamanlar geçip gittiğinde kendimizi... sönmüş hissederiz. Böyle olduğunda, tekrardan canlı hissetmek için neredeyse her şeyi yaparız.”

“Ben kendimi hiç sönmüş hissetmedim,” dedi Mery.

“Ben de hissetmemiştim,” diye karşılık verdi Elissa. “Hamile kalana kadar da hissetmedim. Ama birdenbire, içimde büyüyen bir yaşamdan sorumlu oldum. Yediğim her şey, yaptığım her şey, onu da etkiliyordu. O kadar çok beklemiştim ki, bebeğimi kaybedeceğimi düşününce dehşete kapılıyordum. Benim yaşımdaki birçok kadın gibi...”

“Siz o kadar yaşlı değilsiniz,” diye karşı çıktı Mery. Elissa sadece gülümsedi.

“Marya’nın kalbinin içimde attığını hissedebiliyordum,” diye devam etti Elissa. “Kendi kalbim de onunkiyle uyum içinde atıyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Şimdi, bebeğim doğdu ve ben, bu duyguyu bir daha asla hissedemeyeceğim diye korkuyorum. Maryaya umutsuzca tutunuyorum, ama o bağlantı asla eskisi gibi olmayacak.”

“Bunun Arlen’la ilgisi nedir?” diye sordu Mery.

“Sana Ulakların seyahat ettiklerinde kendilerini nasıl hissettiklerini anlatmaya çalışıyorum,” dedi Elissa. “Bence,

Ragen’ın hayatını kaybetme riskiyle hep karşı karşıya olması, hayatının ne kadar değerli olduğunu anlamasını sağladı ve içinde, ölmesine asla izin vermeyecek bir yaşama içgüdüsü oluşturdu.

“Arlen için ise, durum bundan farklı. Nüvelikler ondan çok fazla şeyi koparıp almış Mery. Ve o bu yüzden kendini suçluyor. Bence, kalbinin derinliklerinde, kendinden nefret bile ediyor. Bu yüzden nüvelikleri suçluyor ve ancak onlara meydan okuduğunda huzur bulabiliyor.”

“Ah, Arlen,” diye fısıldadı Mery. Gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

Elissa uzanıp kızın yanağına dokundu. “Ama seni seviyor,” dedi. “Senin hakkında konuştuğu zaman bunu hissedebiliyorum. Bence, bazen, seni sevmekle meşgul olduğu zamanlarda, kendinden nefret etmeyi unutuveriyor.”

“Siz nasıl başardınız Ana?” diye sordu Mery. “Nasıl o kadar sene, bir Ulak’la evli kalmaya dayanabildiniz?”

Elissa iç geçirdi. “Çünkü Ragen hem iyi kalpli hem de güçlü bir erkek. Öyle bir erkeğin ne kadar nadir olduğunu çok iyi biliyorum. Beni sevdiğinden ve her seferinde geri geleceğinden asla şüphe etmedim. Ama en büyük nedeni şu ki, onunla geçirdiğim anlar, ayrı kaldığımız anların hepsine değerdi.”

Kollarını Mery’nin omzuna dolayıp kıza sıkıca sarıldı. “Ona eve gelmesi için bir neden ver Mery. Eğer bunu yaparsan, bence Arlen kendi hayatının bir değeri olduğunu eninde sonunda anlayacaktır.”

“Onun hiç gitmesini istemiyorum ki,” dedi Mery sessizce.

“Biliyorum,” diyerek ona katıldı Elissa. “Ben de istemiyorum. Ama eğer giderse, ona olan sevgimin azalacağını da hiç sanmıyorum.”

Mery iç geçirdi. “Ben de,” dedi.

Jaik o sabah değirmene gitmek için evinden çıkarken, Arlen onu evinin kapısında bekliyordu. Şafak Habercisi adını verdiği siyah yeleli, kahverengi atı yanında, zırhı da üzerindeydi.

“Bu da ne?” diye sordu Jaik. “Harden Koruluğu’na mı gidiyorsun?”

“Daha da ötesine,” dedi Arlen. “Lonca’dan, Lakton’a bir mesaj götürmek için iş aldım.”

“Lakton mu?!” diyen Jaik’in ağzı açık kaldı. “Oraya gitmen haftalar sürer!”

“Benimle gelebilirsin,” diye teklifte bulundu Arlen.

“Ne?” diye sordu Jaik.

“Jonglör’üm olarak,” dedi Arlen.

Jaik, “Arlen, ben hazır değilim...” diyecek olduysa da, Arlen sözünü kesti: “Cob, ‘Bir şeyi öğrenmenin en iyi yolu, o şeyi yapmaktır,’ der.

Benimle gel ve bu işi beraber öğrenelim! Sonsuza kadar değirmende mi çalışmak istiyorsun?”

Jaik gözlerini taş döşeli zemine çevirdi. “Değirmencilik o kadar da kötü bir iş değil,” dedi, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

Arlen ona bir anlığına sessizce baktı ve sonra başını aşağı yukarı salladı. “Kendine iyi bak olur mu Jaik?” dedi, Şafak Habercisi’ne binerken.

“Ne zaman geriye döneceksin?” diye sordu Jaik.

Arlen omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi, şehrin kapılarına bakarak. “Belki de hiçbir zaman.”

Elissa ve Mery, Arlen’ın geri dönüşü için beklemek üzere, o sabah malikâneye geri döndüler. ”*Fazla* kolayca vazgeçme,” diye öğütledi Elissa, yürürlerken. “Sahip olduğun *bütün* güçten vazgeçmen hiç iyi olmaz. Senin için mücadele etmesini sağla, yoksa değerini asla anlamaz.”

“Anlayacağını düşünüyor musunuz?” diye sordu Mery.

“Ah,” diyerek gülümsedi Elissa. “Anlayacağını *biliyorum.”*

“Bu sabah Arlen’ı gördün mü?” diye sordu Elissa, Margrit’e, malikâneye ulaştıklarında.

“Evet Ana,” diye cevapladı kadın. “Birkaç saat önce. Marya ile biraz zaman geçirdi ve bir çantayla gitti.”

“Çantayla mı?” diye sordu Elissa.

Margrit omuz silkti. “Büyük ihtimal, Harden Koruluğu’na ya da öyle bir yere gidiyordur.”

Elissa başını salladı. Arlen’in bir-iki gün şehirden ayrılmaya karar vermesine şaşırmamıştı. “Yarına kadar gelmeyecektir,” dedi, Mery’ye. “Gel de gitmeden sana bebeği göstereyim.”

Yukarı kata çıktılar. Marya’nın beşiğine yaklaştıklarında Elissa sevgi dolu sözcükler söyledi ve kızını kucağına almak için sabırsızlandı, ancak bebeğin altına kısmen sıkıştırılmış olan katlı bir kâğıt görünce aniden durdu.

Elleri titreye titreye parşömeni bebeğin altından aldı ve yüksek sesle okudu.

Sevgili Elissa ve Ragen,

Ulaklar Loncası’ndan, Lakton’a gitmemi gerektirecek bir iş aldım. Bu mektubu okuduğunuz zaman çoktan yola koyulmuş olacağım. Herkesin

istediği kişi olamadığım için üzgünüm.

Her şey için teşekkür ederim. Sizi asla unutmayacağım.

-*Arlen*

“HAYIR!” diye bağırdı Mery. Dönüp odadan dışarı fırladı ve koşarak evi terk etti.

“Ragen!” diye bağırdı Elissa. “Ragen!!”

Kocası koşa koşa yanına geldi ve notu okuduğunda başını hüzünlü bir şekilde sağa sola salladı. “Her zamanki gibi sorunlarından kaçıyorsun,” diye mırıldandı.

“Eee?” dedi Elissa.

“Eee ne?” diye sordu Ragen.

“Git ve bul onu!” diye bağırdı kadın. “Onu geri getir!” Ragen, karısına sert bir bakışla karşılık verdi ve tek bir kelime bile konuşmadan adeta tartıştılar. Elissa, bunun baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu. Çok geçmeden gözlerini yere çevirdi.

“Çok erken,” diye fısıldadı. “Neden bir gün daha bekleyemedi ki?” Ağlamaya başladığı sırada, Ragen onu kollarıyla sarmaladı.

“Arlen!” diye çığlık atıyordu Mery, koşarken. Tüm yapmacık sakinliği, güçlü görünme isteği ve Arlen’ı kendisi için mücadele ettirme arzusu uçup gitmişti. Şimdi tek istediği, şehri terk etmeden önce onu bulup ne kadar sevdiğini ve ne yapmayı seçerse seçsin, sevmeye devam edeceğini söyleyebilmekti.

Şehir kapısına, rekor zamanda ulaştı. Yorgunluktan nefes nefese kalmıştı ancak çok geçti. Muhafızlar, Arlen’ın şehri saatler önce terk ettiğini söyledi.

Mery, kalbinde, onun bir daha geri gelmeyeceğini biliyordu. Eğer onu istiyorsa, peşinden gitmesi gerekecekti. Ata binmeyi biliyordu. Ragen’dan bir at alıp Arlen’in peşine düşebilirdi. Arlen ilk gecesini Harden Koruluğu’nda geçirecekti, bundan emindi. Mery, eğer acele ederse oraya zamanında ulaşabilirdi.

Arlen’ı kaybedeceği düşüncesinin sağladığı taze bir güçle, malikâneye geri koştu. “Gitmiş!” diye bağırdı Elissa ve Ragen’a. “Sizden bir at ödünç almam gerekli!”

Ragen kafasını sağa sola salladı. “Öğle vaktini geçtik. Oraya zamanında ulaşman imkânsız. Yolu yarılarsın ve nüvelikler seni parçalara ayırır,” dedi.

“Önemi yok!” diye çığlık attı Mery. “Denemek zorundayım!” Ahırların olduğu tarafa bir ok gibi fırladı ama Ragen onu bir hamlede yakaladı. Mery ağlaya sızlaya onun göğsüne vurduysa da Ragen kaya gibiydi, yapacağı hiçbir şey bu emekli Ulak’ın ellerinden kurtulmaya yetmeyecekti.

İşte tam o anda Mery, Miln’in bir hapishane olduğunu söylediğinde Arlen’in ne demeye çalıştığını anladı. Kişinin kendini sönük hissetmesi böyle bir şey olmalıydı.

Cob, kendisine bırakılan kısa mektubu bulduğunda vakit bir hayli geç olmuştu. Kâğıt parçası, tezgâhın üstündeki muhasebe defterinin arasına iliştirilmişti. Arlen, mektubunda, yedi yılı tamamlamadan gittiği için özür diliyordu. Cob’un bu durumu anlayacağını umut ettiğini söylüyordu. Cob, mektubu tekrar tekrar okuyup her kelimeyi ve satır aralarındaki manaları ezberledi.

“Ulu Yaratıcı! Arlen, tabii ki anlıyorum,” dedi.

Ve ağlamaya başladı.

KISIM III

KRASİA

Dönüşten Sonra
328

17

Harabeler

D.S. 328

Aklım mı kaçırdın sen Arlen? diye sordu kendisine. Meşalesinin ışığı, aşağıya, karanlığın içine doğru uzanan taş basamakların üzerinde davet edercesine oynaşıyordu. Güneş, ufukta kaybolmak üzereydi ve kamp kurduğu yere dönmesi birkaç dakikasını alacaktı. Ancak basamaklar, açıklayamayadığı bir şekilde onu kendine çağırıyordu.

Cob ve Ragen, onu bu konuda uyarmıştı. Harabelerde bulunabilecek hazineler fikri bazı Ulaklar için dayanamayacakları bir şeydi ve riski göze alırlardı. Aptalca riskler. Arlen, o Ulaklardan biri olduğunu biliyor ve Rahip Ronnell'in 'haritalardaki kayıp noktacıklar' diye adlandırdığı yerleri keşfetme dürtüsüne kesinlikle karşı koyamıyordu. Ulaklıktan kazandığı paralar, bu keşif gezilerinin masrafını karşılamasına yetiyordu. Bazen en yakın yoldan günlerce uzaklığa gidiyordu, ancak tüm gayretlerine rağmen şimdiye kadar değersiz süprüntülerden başka hiçbir şey bulamamıştı.

Birdenbire, yerden almaya çalıştığı zaman paramparça olup toza dönüşen, eski dünyadan kalma o kitap yığınını hatırladı. Bir seferinde de, karşılaştığı paslı bir kılıcı almaya çalışırken elini yaralamış ve eli öylesine kötü iltihaplanmıştı ki, kolunun ateşe atılmış gibi yandığını hissetmişti. Bir diğerinde, girdiği bir şarap mahzeni çökmüş ve bulduğu bir şişeyle enkazı kaza kaza kendini dışarı çıkartana kadar üç gün boyunca kapana kısılmıştı. Harabe avcılığı, hiçbir şey kazandırmıyordu ve biliyordu ki, bu bir gün onun ölümüne sebep olacaktı.

Geri dön, diye kendi kendini uyardı. *Bir lokma bir şey ye. Muhafazalarım kontrol et. Biraz dinlen.*

“Gecelere gelesin,” diye kendi kendine küfretti ve merdivenlerden aşağıya inmek için hareketlendi.

Bu yüzden kendinden ne kadar nefret etse de, kalbi heyecanla gümbür gümbür atıyordu. Miln’in ona verebileceğinin çok ötesinde, kendini özgür ve canlı hissediyordu. Bir Ulak olmasının sebebi *buydu.*

Merdivenlerin dibine ulaştığında, terli alnını kolunun tersiyle sildi ve su matarasından bir yudum aldı. Şimdi ne kadar sıcak olursa olsun, gün batımından sonra çöl havası yerini dondurucu soğuklara bırakacaktı.

Kesme taşlardan oluşan karanlık bir koridor boyunca ilerledi. Meşalesinin ışığı, duvarların üzerinde gölge iblisleri gibi dans ediyordu. *Gölge iblisi diye bir şey var mı acaba?* diye merak etti. *Şansıma o da vardır.* İç geçirdi. Hâlâ bilmediği o kadar çok şey vardı ki...

Son üç senede birçok şey öğrenmiş, diğer kültürlere ve diğer kültürlerin nüveliklerle nasıl mücadele ettiklerine dair bütün bilgileri bir sünger gibi çekmişti. Angiers ormanında, orman iblislerini incelemek için haftalar harcamıştı. Lakton’da, Tibbet Deresi’nde kullanılmakta olan iki kişilik kanolardan çok daha büyük gemileri öğrenmiş ve su iblislerine yönelik merakının bedelini, kolunda kırışık bir yarayla ödemişti. Aslında şanslıydı, çünkü ayağını yere sağlam basmış ve dokunaçlarına asılarak nüveliği sudan çıkarabilmişti. Havaya dayanamayan kâbus yaratık, onun peşini bırakmış ve suya geri çekilmişti. Arlen, orada aylar harcayıp su muhafazaları hakkında pek çok şey öğrenmişti.

Rizon Kalesi ise, onun memleketine çok benziyordu. Aslında bir şehirden çok, çeşitli tarım topluluklarının oluşturduğu büyük bir köyü andırıyordu. Orada herkes, muhafazaları aşmayı başaran nüveliklerin yol açtığı kaçınılmaz kayıpların acısını azaltmak için birbirine yardım ediyordu.

Ama Çöl Mızrağı Krasia Kalesi, Arlen’in favorisiydi. Keskin rüzgârların Krasia’sı... Günlerin kavrulduğu ve soğuk gecelerin, kum iblislerini çölden çıkardığı Krasia...

Hâlâ savaşanların olduğu Krasia.

Krasia Kalesi’ndeki erkekler, kendilerine umutsuzluğa düşme izni vermemişti. Eşleriyle çocuklarını kapıların ardına kilitleyip mızrak ve ağlarını ellerine alıyor ve her gece nüveliklerle savaşıyorlardı. Arlen’in taşıdığı silahlar gibi, onların silahları da bir nüveliğin sert derisini delip geçmeye pek yaramıyordu. Ancak bu silahlar, iblislerin canını acıtabiliyor

ve çöl güneşi ufukta belirip onları kül edene kadar da kapana kıstırmaya yetebiliyordu. Krasialıların kararlılığı, ilham vericiydi.

Ancak öğrendiği onca şeye rağmen, Arlen hep daha fazlasını istiyordu. Gittiği her şehir bilinmeyen şeyler öğretmişti ona. Aradığı cevaplar muhakkak dışarıda bir yerlerde bulunuyor olmalıydı.

Şimdiyse burada, karşılaştığı bu son harabedeydi. Bulduğu eski bir Krasia haritası dışında neredeyse tamamen unutulmuş ve yarı yarıya çöl kumlarının içine gömülmüş olan Anoch Sun şehri, yüzlerce yıldır el değmemiş bir şekilde ayaktaydı. Şehir yüzeyinin çoğunluğu ya çökmüş ya da rüzgâr ve kum yüzünden yıpranmıştı. Ama yeraltındaki katlar hâlâ sağlamdı.

Arlen bir köşeyi dönünce gördüğü şey karşısında nefesini tuttu. Loş ve oynak meşale ışığının sağladığı aydınlıkla, ileride, koridorun iki yanındaki taş sütunların üstüne kazınmış birtakım semboller gördü. Muhafaza sembolleri.

Meşalesini sembollerin üzerine tutup onları incelemeye koyuldu. Eskiydi bu muhafazalar. Kadimdi. Onlara şöyle bir bakmak bile, yüzyılların ağırlığını taşıyan bir havayı solutuyordu insana. Çantasından kâğıt kalem çıkaran Arlen, sembolleri kopyaladı. Sonra, sertçe yutkunarak yoluna devam etti. Yürürken, zeminden çağların tozunu kaldırıyordu.

Koridorun sonunda taş bir kapıya geldi. Kapının üzerinde, renkleri solup gitmiş, soyulmuş muhafaza çizimleri vardı. Bunlardan birkaçını tanıdığını fark eden Arlen, defterini çıkarıp ayırt edilebilecek kadar sağlam kalmış olanları kâğıda aktardı. Bu iş bittiğinde de kapıyı incelemeye koyuldu.

Kapı, daha çok büyük bir taş parçasını andırıyordu. Arlen, kapıyı yerinde tutan şeyin kendi ağırlığından başka bir şey olmadığını çok geçmeden fark etti. Mızrağım manivela olarak kullanmak üzere eline aldı ve metal ucunu duvarla kapı arasına soktu. Mızrağın sapına asıldığında, metal ucu kırılıverdi.

“Lanet gece!” diye küfretti Arlen. Miln’den bu kadar uzakta, metal nadir bulunurdu ve pahalıydı. Yılmayı reddederek, sırt çantasından bir çekiç ve keski çıkardı. Bu sefer de duvara darbeler indirmeye başladı. Kumtaşı, çabuk kırıldı ve çok geçmeden, mızrağın sapını, kapının ardındaki odaya ulaştırabileceği genişlikte bir delik açabildi. Mızrağın sapı kalın ve sağlamdı. Bu sefer Arlen yeniden manivela gibi kullandığı sapa asıldığında,

büyük kapının az da olsa hareket ettiğini hissetti. Buna rağmen, büyük taş kütleyi hareket ettirmesi, tahta mızrak sapının kırılması anlamına gelecekti.

Keskiyi kullanarak, kapının dibindeki zemin taşlarını yerlerinden hafifçe kaldırmaya başladı ve keskinin ucunun girebileceği kadar derin bir oyuk açtı. Eğer taş kapıyı kazdığı yere kadar hareket ettirebilirse, kendi ağırlığıyla birlikte açılabileceğini düşündü.

Mızrağının yanma gidip tekrar asıldı. Taş kapı, hareket etmemekte ısrar ediyordu, ancak Arlen yılmadı ve sarf ettiği gayretle birlikte dişlerini sıktı. Sonunda büyük taş kütle gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak yere devrildi. Duvarda dar bir gedik açılmış ve yerden çok miktarda toz kalkmıştı.

Arlen, bir çeşit defin odasına benzeyen yere girdi. İçeride köhneliğin kokusu vardı, ancak koridordan gelen taze hava çoktan odaya dolmaya başlamıştı. Meşalesini kaldırdı ve duvarlarda, insanların iblislere karşı savaştığı sayısız savaşı betimleyen, minik, stilize figürlerle tasvir edilmiş parlak resimler gördü. Resimlerde iblisler değil insanlar kazanıyor gibiydi.

Odanın ortasında, kabaca mızrak tutan bir adam şeklinde yontulmuş, obsidyen taşından yapılma bir tabut vardı. Arlen, tabuta yaklaştı ve boylu boyunca uzanan muhafazaları fark etti. Onlara dokunmak için uzandığında, ellerinin titrediğini gördü.

Gün batmadan önce çok az zamanının kaldığını biliyordu, ancak Nüve’deki tüm iblisler ona hücum edecek olsa bile, artık geri dönemezdi. Derin derin nefes alarak, lahtin başına hareket etti ve tüm gücüyle iterek lahtin kapağını yavaş yavaş yere inecek şekilde zorladı çünkü yere düşüp kırılmasını istemiyordu. Arlen bunu denemeden önce muhafazaları defterine geçirmesi gerektiğini biliyordu, ancak zamanını bununla harcarsa, yarın sabah tekrar gelmek zorunda kalırdı ki bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmıştı.

Ağır taş, yavaşça hareket etti ve Arlen’in yüzü, sarf ettiği gayretle birlikte kızardı. Arkasındaki duvara ayağını dayayarak güç aldı. Tüm koridorda yankılanan bir haykırış koparıp tüm gücüyle ittiğinde, kapak kayarak yere düştü.

Büyük bir çatırtıyla kırılan taş kapağı umursamayan Arlen, hemen lahtin içine baktı. İçerideki mumyalanmış ceset hiç bozulmadan tek parça halinde kalmıştı ancak bu bile, Arlen’in dikkatini bir-iki saniyeden fazla çekemedi. Arlen’in tek görebildiği, cesedin sargılı ellerinde tuttuğu nesneydi: Bu, metal bir mızraktı.

Silahı cesedin inatçı ellerinden saygıyla alan Arlen, mızrağın hafifliğine inanamadı. Bir uçtan diğerine aşağı yukarı iki metre uzunluğundaydı ve sapının çapı da üç santimden fazlaydı. Onca seneden sonra bile, ucu, kan dökecek kadar keskindi. Metalin türü, Arlen'a yabancıydı ama başka bir şeyi fark ettiğinde bu da kafasından uçup gitti.

Mızrak muhafazalandırılmış haldeydi. Gümüşi yüzeyinin her yerinde muhafaza oymaları vardı. Oymalar, modern zamanlarda hiç görülmemiş bir işçiliğe sahipti. Arlen bu muhafazaları daha önce hiç görmemişti.

Keşfinin devasalığının farkına vardıkça, içinde bulunduğu tehlikeyi de fark etti. Güneş batmak üzereydi. Bulduğu şeyleri medeniyete geri götüremeden ölecek olursa, keşfinin hiçbir önemi olmazdı.

Meşalesini kaptığı gibi defin odasından bir ok gibi fırladı. Çıkışa ulaştığında gökyüzünün hâlâ kızıl tonlarda olduğunu gördü. Güneş daha yeni batmıştı. Kamp yerini görebiliyordu. Nüvelikler de daha yeni yeni yükselmeye başlamıştı.

Ne yapacağını düşünmek için duraksamadan, meşalesini yere attı ve binadan dışarı fırladı. Yükselen kum iblislerinden kaçınmak için zikzaklar çizerken etrafa kum sıçratıyordu.

Kaya iblislerinin kuzeni sayılabilecek kum iblisleri, daha küçük ve çevikti. Yine de bu, nüvelik ırkları içinde en güçlü ve en zırhlı olanlardan biri oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Kuzenleri olan kaya iblislerinin sahip olduğu koyu gri renkte büyük zırhlar yerine, pis sarı renkte, küçük ve keskin pullara sahiplerdi. Kaya iblisleri iki ayakları üzerinde kambur bir şekilde dururken, onlar dört ayak üzerinde hareket ederdi.

Ancak yüzleri neredeyse aynıydı. Sıra sıra dişleri, çene kemiklerinden dışarı iğrenç bir keskinlikle fırlıyor, burun delikleri ise büyük ve kapaksız gözlerinin hemen altında duruyordu. Kaşlarından çıkan kalın kemikler, yukarı ve arkaya doğru eğrilirken, yüzlerindeki pulları keskin boynuzlar gibi yırtıp geçiyordu.

Daha büyük olan kuzenlerinden daha korkutucu bir özelliğe de sahiplerdi. Kum iblisleri, gruplar halinde avlanırdı. Arlen'ı öldürmek için birlikte çalışacaklardı.

Kalbi küt küt atan ve keşfini unutan Arlen, harabelerin arasında müthiş bir hız ve çeviklikle hareket ediyor, döküntü taşların arasından tüm gücüyle koşmaya devam ediyor, maddeleşen nüveliklerden kaçınmak için kendini sağa sola savuruyordu.

İblisler, yüzeyde kendilerine gelebilmek için kısa bir zamana ihtiyaç duyardı. Arlen da bu fırsattan yararlanıp çemberine doğru depara kalktı. Bir iblisin dizlerinin arkasına vurup yere devrilmesini sağlayarak, kendine nüveliğin yanından geçebilecek kadar zaman kazandırdı. Bir diğerininse üstüne doğru koştu ve son anda yoldan çekilerek, nüveliğin, boş havaya pençe atmasını sağladı.

Çembere yaklaştıkça hızını artırdı, ancak bir iblis yolu tıkamıştı ve onun etrafından geçmesi mümkün değildi. Yaratık bir metre boyundaydı ve o ilk baştaki sersemliğini üzerinden atıp kendine gelmeyi başarmıştı. Hazır bir şekilde yere eğilmiş, nefretle tıslıyordu.

Arlen çok yakındı. Değerli çemberi sadece bir-iki metre uzaklıktaydı. Yapabileceği tek şey, kendisinden küçük olan yaratıkla birlikte yuvarlanıp, iblis onu öldürmeden önce çemberine ulaşmayı umut etmekti.

Doğrudan doğruya yaratığın üzerine koştu ve içgüdüsel olarak mızrağını saplayarak iblisi yere yuvarladı. Darbe anında bir ışık parladı ve Arlen da yere sertçe yuvarlandı. Her tarafa kumlar saçarak ayağa fırladı ve koşmaya devam etti. Dönüp arkasına bakmaya cesaret edemiyordu. En sonunda çemberinin içine girdi. Artık güvendeydi.

Nefes nefese kalan Arlen, kafasını kaldırdığında, kum iblislerinin çölün alacakaranlığında etrafını çevrelediğini gördü. Yaratıklar tıslayıp muhafazalarını pençeliyor ve her darbelerinde etrafı parlak, büyülü ışıklar aydınlatıyordu.

Bu ışıkta Arlen, çarptığı iblisin görüntüsünü yakaladı. Yaratık, kendini hem Arlen'dan hem de kendi türdeşlerinden uzağa çekmeye çalışıyor, kumun üzerinde mürekkebe benzer siyah bir iz bırakıyordu.

Bunu görünce Arlen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yavaşça, ellerinde sıkıca tuttuğu mızrağa baktı.

Mızrağın ucu, iblis karıma bulanmıştı.

Yüksek sesle gülme dürtüsünü bastıran Arlen, yaralı nüveliğe tekrar baktı. Türdeşleri, Arlen'ın muhafazalarına yaptıkları saldırıyı birer birer durdurup havayı koklamaya başladı. Sonra dönüp önce kan izine, sonra da yaralı iblise baktılar.

Çığlıklarla yaratığın üstüne üşüşüp onu parçalara ayırdılar.

Çöl gecesinin soğuğu, eninde sonunda Arlen’ı gözlerini metal mızraktan ayırmaya zorladı. Önceden kamp yaparken burada ateş yakabileceği bir yer ayırmıştı. Böylece bir kıvılcımla ateşe can verdi ve hem kendini hem de akşam yemeğini ısıtmaya başladı. O gün harabeleri keşfe çıkmadan önce tüylerini fırçalayıp karnını doyurduğu Şafak Habercisi, ayakları kısa kayışlarla birbirine bağlanmış ve üstüne battaniye örtülmüş şekilde kendi çemberinin içinde duruyordu.

Son üç yıldır her gece olduğu gibi, Tek Kol, ayın çıkmasından kısa süre sonra kendini gösterdi. Kum yığınları üzerinden zıplaya zıplaya geldi ve daha küçük nüvelikleri bir kenara fırlatıp Arlen’ın çemberinin önünde durdu. Arlen ise, her zamanki gibi onu iki elini çırparak selamladı. Buna cevap olarak da Tek Kol nefretle kükredi.

Arlen, Miln’den ilk ayrıldığı zaman, Tek Kol’un muhafazalara indirdiği darbelerin sesi eşliğinde uyumanın bir yolunu bulup bulamayacağını merak etmişti. Ama artık bu darbeler onun için rüzgâr sesi kadar doğal bir şeye dönüşmüştü. Muhafaza çemberi her gece sınanmıştı. Arlen çemberinin bakımını adeta taparcasına yapıyor, muhafaza levhalarının cilasını eksik etmiyor, ipini de düzenli olarak yamıyordu.

Yine de bu iblisten nefret ediyordu. Geçen yıllar içinde, Miln Kalesi’ndeki surların üstünde nöbet tutan muhafızların iblisle kurdukları bağa, Arlen sahip olmamıştı. Tek Kol kendisini sakatlayanı hatırladığı gibi, Arlen da sırtında yaralar açarak neredeyse hayatını kaybetmesine yol açan bu iblisi aklında hiç çıkarmıyordu. Ayrıca Tek Kol yüzünden hayatını kaybeden dokuz Muhafazacı’yı, otuz yedi askeri, iki Ulak’ı, üç Otacı’yı ve on sekiz şehir sakinini de unutmamıştı. Şu andaysa iblise dik dik bakıyor, yeni mızrağını okşuyordu. Acaba işe yarar mıydı? Silah bir kum iblisini yaralamıştı. Mızrağın üstündeki muhafazalar bir kaya iblisini de etkiler miydi acaba?

Çemberinden dışarı çıkıp da bunun doğru olup olmadığım test etme isteğini ancak tüm iradesini kullanarak bastırabildi.

Güneş, iblisleri Nüve’ye geri gönderdiği zaman Arlen henüz çok az uyuyabilmiş olsa da, kalktığında neşesi yerindeydi. Kahvaltıdan sonra defterini çıkarıp mızrağı inceledi. Silahın hem sapında hem ucunda bulunan

tüm muhafazaları ve bunların oluşturduğu birleşik motifleri dikkatle kâğıda aktardı.

Bitirdiğinde, güneş gökyüzünde bir hayli yükselmişti. Başka bir meşale alarak, yeraltı mezarlığının içine yeniden girdi ve taşa işlenmiş olan muhafazaları defterine kopyaladı, içeride başka mezarlar da vardı ve Arlen, tüm mantığını göz ardı ederek bunların her birini keşfetmek istiyordu. Ancak bir gün daha kalacak olursa, Şafak Vahası'na ulaşamadan tüm yiyeceği bitecekti. Anoch Sun'un harabeleri arasında bir kuyu bulma konusunda kumar oynamış ve bulmuştu da; ancak etraftaki bitkiler hem çok az hem de yenilmeyecek türdendi.

Arlen iç geçirdi. Bu harabeler yüzyıllarca ayakta kalmıştı. Geri döndüğünde de orada olacaklardı. Tabii döndüğünde, Krasialı Muhafazacılardan oluşan bir ekibin de arkasında olmasını umut ediyordu.

Yeraltı mezarlarından çıktığında saat epey ilerlemişti. Talim yapmak ve Şafak Habercisi'nin yemini vermek için biraz zaman harcadı, sonra da kendine yemek hazırladı ve zihni yeniden düşüncelere boğuldu.

Şüphesiz, Krasialılar kanıt isteyecekti. Mızrağın öldürebildiğine dair bir kanıt. Krasialılar harabe avcısı değil, savaşçı bir halktı. İyi bir neden olmadan, bir keşif görevine eli silah tutabilecek tek bir adam bile göndermezlerdi.

Kanıt, diye düşündü Arlen. Bunun ondan gelmesi en uygunu olacaktı.

Gün batımından bir saat önce Arlen, kampını hazırlamaya başladı. Atının ayaklarını yeniden bağladı ve etrafındaki taşınabilir çemberi kontrol etti. Kendi üç metrelik çemberini de her zamanki gibi hazırladıktan sonra, çantasından bir dizi muhafaza taşı çıkararak onları on iki metre çapında bir daire oluşturacak şekilde daha geniş bir dış çember meydana getirdi. Taşları genelde koyduğundan biraz daha uzak aralıklarla dikkatlice yerleştirdi. Heybelerinin içinde bir üçüncü çember daha vardı -Arlen her zaman yedek bir çember bulundururdu ve onu da kampın içine, daha büyük olan çemberin içinde bir kenara yerleştirdi.

İşini bitirdiğinde, merkezdeki çemberinin içinde diz çöktü. Mızrağı yanındaydı. Derin nefesler alıyor, zihnini, dikkat dağıtan düşüncelerden temizlemeye çalışıyordu. Güneşin batışını izlemedi. Çöl kumlan, karanlık basmadan önce, ufukta parıldadı.

İlk olarak çevik kum iblisleri ortaya çıktı. Arlen, dış çemberindeki muhafazalardan gelen kıvılcım ve çatırtı seslerini duyabiliyordu. Birkaç

dakika sonra Tek Kol'un kükreyişi duyuldu. Yaratık, diğer iblisleri yolundan çekerek Arlen'in dış çemberine ulaştı. Arlen bunu umursamadı ve dingin zihninin ahengini hiç bozmayıp gözlerini kapalı tutmaya devam ederek derin derin nefes almayı sürdürdü. Onun bu hareketsizliğini gören dev iblis daha da öfkelenerek, muhafazalara sert darbeler indirmeye başladı.

Her darbesinde muhafazalar parlıyor, Arlen kapalı göz kapaklarının ardından bile bu ışıltıları görebiliyordu. Ne var ki iblis saldırısına devam etmedi. Bunun üzerine Arlen gözlerini açtı ve Tek Kol'un kafasını meraklı bir şekilde çevirdiğini gördü. Sonra da kendini tutamayıp zalimce gülümsedi.

Tek Kol, muhafazalara tekrar vurdu ve hemen ardından tekrar duraksadı. Bu sefer, Arlen'ın kulak zarlarını zorlayan bir haykırışla sağlam kolunu muhafaza çemberine indirdi. Camdan bir duvara baskı uyguluyormuş gibi hareket eden iblis, öne doğru eğildi ve muhafazalara uyguladığı güç iki, hatta üç katma çıkarken acıyla uludu. Kızgın büyü, yaratığın pençelerinin muhafaza duvarıyla birleştiği yerden bir örümcek ağı gibi ışıldadı. Ve iblis baskısını arttırdıkça, sihir, havada görünür şekilde içe doğru büküldü.

Kaya iblisi en sonunda, Arlen'in dingin zihnini bile donduran bir ses çıkararak zırhlı bacaklarını gerdi ve muhafaza ağından içeri dalarak yuvarlandı. Şafak Habercisi, bağlandığı yerde debelendi.

Arlen, Tek Kol ile birlikte ayağa kalktı. Göz göze gelmişlerdi. Daha zayıf olan kum iblisleri, umutsuzca Tek Kol'un başarısını taklit etmeye çalıştı, ancak muhafaza taşlarının aralarındaki mesafe mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı, hiçbiri ağdan geçecek gücü toplayamazdı. Çemberin içindeki karşılaşmaya şahit olurlarken, hayal kırıklığıyla muhafaza duvarına darbeler indirip çığlık attılar.

İlk karşılaşmalarından bu yana yetişkin bir erkek haline gelmiş olan Arlen, yine de, o ilk dehşet verici gecede olduğu gibi, Tek Kol'un karşısında kendisini bir cüce gibi hissediyordu. Kaya iblisi keskin tırnaklı ayaklarından boynuzlarının uçlarına kadar dört buçuk metre boyundaydı ve yetişkin bir erkeğin iki katından daha uzun boyluydu. Arlen, nüveliğin nefret dolu gözlerine bakmak için kafasını yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

Tek Kol ağzını açınca, etrafa salyalar saçan, sıra sıra dizilmiş, jilet keskinliğindeki dişleri açığa çıktı. Hançere benzeyen parmaklarını dalga geçercesine büküyordu. Zırhlı göğsü dışarı çıkmıştı, kara derisinin bilindik silahlar tarafından zarara uğratılması imkânsızdı. Tek bir darbeyle bir atı

bile kolayca öldürebilecek olan dikenli kuyruğu öne arkaya sallanıyordu. Muhafazaların arasından geçtiği için vücudundan dumanlar tütüyordu, ancak canının yandığı açıkça belli olmasına rağmen, bu, nüveliğin daha da tehlikeli görünmesine sebep oluyordu sadece. Acıyla çılgına dönmüş bir titana benziyordu.

Arlen çemberden dışarı adımını atarken, parmakları metal mızrağının etrafında sıkılaştı.

18

Yükseliş Ayini

D.S. 328

Tek Kol, sonunda intikam zamanının geldiğini ilan edercesine uludu. Arlen ise kendini derin derin nefes almaya zorlayarak, kalbinin göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi çarpmasını durdurmaya çalıştı. Mızrağın sihri, iblisi yaralayabilecek olsa bile -ki yaralayabileceğine dair umutlarından başka hiçbir şeyi yoktu bu, dövüşü kazanmasına yetmeyebilirdi. Tüm zekâsına ve bugüne kadar gördüğü tüm eğitime ihtiyacı olacaktı.

Ayaklarını yavaşça açarak dövüş pozisyonuna geçti. Kum onu yavaşlatacaktı, ama aynı şey Tek Kol için de geçerliydi. Gözlerini ayırmadan, nüveliğin bu anın tadını çıkarmasını izledi. Ani hareketlerden kaçınıyordu. Yaratığın kol mesafesi, bir mızrağa sahip olsa bile Arlen'ınkinden çok daha uzundu.

Arlen, tüm yaşamı boyunca farkında olmadan bu ana doğru sürüklenmiş gibi hissetti. Bu sınav için hazır olup olmadığını bilmiyordu, ancak aynı iblis tarafından on yıldır takip edildikten sonra, karşı karşıya gelmelerini daha fazla erteleme düşüncesine dayanamazdı. Şimdi bile, geriye doğru atacağı tek bir adımla içteki koruyucu çemberinin içine girebilir ve kaya iblisinin saldırılarına karşı güven içerisinde geceyi geçirebilirdi. Ama Arlen bilerek ve isteyerek çemberinden uzaklaşmayı tercih etti. Kendini tamamen bu karşılaşmaya adamıştı. Ya burada ölecek ya da özgür olma hakkını kanıtlayacaktı.

Tek Kol, onun hareketlerini izlerken, öfkeyle homurdanıyor; gırtlağında boğuk bir hırıltı yankılanıyordu. Kuyruğu daha hızlı hareket etmeye

başlamıştı; Arlen bunu görünce yaratığın darbe vurmaya hazırlandığını hemen anladı.

İblis kuvvetli bir kükreyişle öne atılarak tırnaklarıyla havayı pençeledi. Arlen ise ileri doğru bir ok gibi fırladıktan sonra eğilerek darbeden kurtuldu ve nüveliğin yakınına sokuldu. Hareketini devam ettirerek, yaratığın bacaklarının arasından geçti. Yan tarafa yuvarlanmadan önce de, mızrağını iblisin kuyruğuna sapladı. Mızrak hedefini bulduğunda, tatmin edici bir ışık parlaması oluştu ve silah, zırhını delip etine saplandığı zaman yaratık acıyla uludu.

Arlen, iblisin kuyruğuyla karşı bir saldırıda bulunacağını bekliyordu; ancak saldırı beklediğinden de hızlı geldi. Kuyruk ve üstündeki dikenler kafasının birkaç santim üzerinden geçerken, Arlen kendini yere fırlattı. Bir anda yeniden ayağa kalktı, ancak Tek Kol çoktan dönmeye başlamıştı ve dönüşünü hızlandırmak için kuyruğunun devinimini kullanıyordu. Son derece iri olmasına rağmen hızlı ve çevikti.

Tek Kol yeniden saldırdığında, Arlen kendini zamanında kurtarmayı başaramadı. Darbeye karşı mızrağını dikey şekilde tutarak kendini savunmaya çalışsa da, iblisin vuruşunun, önlenemez bir güce sahip olduğunu biliyordu. Duygularına ve heyecanına yenik düşüp müsabakaya çok erken girmişti. Kendi kendine bir küfür savurdu.

Ancak iblisin pençesi, mızrağın metal ucuna çarptığında, silahın üzerindeki tüm muhafazalar boylu boyunca ateş gibi parladı. Arlen darbeyi hissetmemişti bile; Tek Kol ise sanki muhafazalı bir çembere saldırmış gibi geri püskürtülmüştü.

Ne var ki iblis arkaya doğru savrulduysa da, çabucak toparlandı.

Arlen ise kendini şaşkınlığını üzerinden atıp hareket etmeye zorladı. Ne kadar büyük bir lütfa sahip olduğunu anlamıştı. İkinci fırsatını iyi değerlendirmeye kararlıydı. Bu sırada Tek Kol bir kez daha üzerine delice hücum etti, bu yeni engeli gücüyle aşacağından emindi.

Arlen, kalın bir taş sütunun kalıntılarının arkasına saklanmak için ok gibi hareket ederken etrafa kum saçtı. Sütunun arkasında siper aldı ve iblisin yaklaşacağı yöne göre sağa ya da sola hareket etmeye hazırlandı.

Tek Kol yaklaşık bir metre çapındaki sütuna tüm gücüyle darbe indirerek kalın taş kalıntıyı ikiye böldü ve bölünen parçalardan birini, güçlü koluyla yolunun üzerinden çekerek bir kenara fırlattı. Bu ham güç gösterisi dehşet

vericiydi. Arlen biraz soluklanabilmek için iç çemberine koşmak üzere fırladı.

Ancak iblis, onun tepkisini tahmin etti ve bacaklarını esneterek havaya zıpladıktan sonra Arlen ile çemberin arasında yere indi.

Arlen hemen durdu ve Tek Kol, bir kez daha zafer çığlığı attı. Yaratık, Arlen'in cesaretini sınamış ve kusurunu anlamıştı. Mızrağın ısırışına saygı duyuyordu ancak yaklaşırken gözlerinde korkudan eser yoktu. Arlen yavaşça ve bilerek arkaya doğru birkaç adım attı. Ani bir hareketle yaratığı kışkırtmak istemiyordu. Dış çemberin sınırına kadar geriledi ve dövüşü izlemek üzere toplanmış olan kum iblislerinin uzanabileceği bir mesafede durdu.

Tek Kol, Arlen'ın düştüğü ikilemi gördüğünde kükredi ve dehşetengiz bir güçle hücum etti. Arlen ise bacaklarını esneterek kendini hazırladı. Darbeyi önlemek üzere mızrağını havaya kaldırmadı. Onun yerine, saplamaya hazır bir halde geride tutmayı tercih etti.

Kaya iblisinin darbesi, bir aslanın kafatasını paramparça edebilecek kadar güçlüydü, ancak hedefini tutturmayı başaramadı. Arlen, iblisin, onu yedek taşınabilir çemberine kadar geriletmesine izin vermişti. Çemberi oluşturan taş ve ipler, çöl kumlan içinde göze batmıyordu. Muhafazalar canlanıp parladı ve iblisin saldırısını yaratığa geri yansıttı. Arlen hazırdı. İleri atılıp muhafazalı mızrağının ucunu iblisin karın bölgesine sapladı.

Tek Kol'un çığlığı karanlığı delip geçmişti. Sağır edici cinsten, korkutucu bir sesti bu. Ancak Arlen'in kulaklarına müzik gibi gelmişti. Geri çekmek için mızrağına asıldı ancak silah saplandığı yerden çıkmıyordu. Tekrar asıldı, ancak bu sefer gayreti neredeyse hayatına mal oluyordu; zira Tek Kol karşılık verme içgüdüsüyle kolunu savurduğunda, pençesi Arlen'ın omzuna ve göğsüne temas etmişti.

Arlen yuvarlanarak bir kenara savrulduysa da kendini güçbela yedek çemberinin içine atmayı başardı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Elini yaralarına götürürken dev kaya iblisinin yalpaladığını gördü. Tek Kol, mızrağı tutup yarasından çıkarmaya uğraşıyor ancak saptaki muhafazalar her seferinde parlıyor, iblise izin vermiyordu. Bu sırada, mızrağın ucu da nüveliğin vücudunun içine öldürücü dalgalar yayarak parlıyordu.

Tek Kol yere yığıldığında, Arlen kendini tutamayıp hafifçe gülümsedi. Ancak iblisin şiddetle sarsılmasını izlerken, kendi içinde büyük bir

boşluğun büyüdüğünü hissetti. Bu anı sayısız kez hayal etmişti ancak hiç de umduğu gibi olmamıştı. Kıvanç yerine, keder ve hüsran duyuyordu.

“Bu senin içindi anne,” diye fısıldadı, koca iblis yerde artık hareketsiz kaldığında. Annesinin görüntüsünü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Onun takdirine muhtaçtı. Ancak annesinin yüzünü bile hatırlayamadığında, utanç ve şok içinde gökyüzüne haykırdı. Yıldızların altında kendini küçük ve sefil hissediyordu.

İblisten uzakta durmaya çalışarak eşyalarının yolunu tuttu ve yaralarını sardı. Uyguladığı dikişler düzgün olmasa da yaralarını kapatmaya yetmişti. Kullandığı domuzkökü yakıcıydı ancak bu acı, yaraların köke ihtiyaç duyduğunun bir göstergesiydi. Yaraları daha şimdiden iltihaplanmaya başlamıştı.

O gece hiç uyuyamadı. Yaralarının neden olduğu acı ve kalbinden gelen sızı, uykusunu bastırmaya yetmiyor olsaydı bile, hayatının önemli bir bölümü son bulmak üzereydi ve Arlen bu geçişi kendi gözleriyle görmeye kararlıydı

Güneş, kum tepelerinin üzerinden doğduğunda, Arlen’ın kamp alanının içi, sadece çölde olabilecek bir hızla ışıkla doldu. Kum iblisleri çoktan eriyip gitmişti. Arlen ayağa kalkarken acıyla irkildi. Çemberinden çıkıp Tek Kol’un cesedinin üzerine çıktı. Güneş ışığı yaratığın devasa, zırhlı vücuduna ulaştığında, mızrağını çekip çıkardı.

Işığın dokunduğu her yerde, nüveliğin kara derisi tütüp kıvılcımlanıyor, sonra da tutuşuyordu. Çok geçmeden, iblisin cesedi, bir cenaze ateşine dönüştü ve Arlen, büyülenmişçesine durup iblisin yanışını izledi. Kaya iblisinin külleri sabah rüzgârıyla salınıp giderken, Arlen insan ırkı için bir umut görüyordu.

19

Krasia’nın İlk Savaşçısı

D.S. 328

Çöl yolu, aslında bir yol bile sayılmazdı. Seyahat edenlerin yolunu kaybetmemesi için konulmuş kadını işaret direklerinden ibaretti. Bunların bazılarında pençe izleri varken, diğerleri rüzgârdan dolayı kumlara yarı gömülmüş bir şekilde duruyordu. Ragen’ın da bir keresinde söylediği gibi, çöl tamamen kumdan oluşmazdı; tabii günlerce yürüyüp kumdan başka bir şey görmemek mümkündü. Çölün dış kısmında, yüzlerce kilometre boyunca uzanan sert, tozlu düzlükler ve orada burada rastlanabilecek küçük bitki örtüsü kalıntıları vardı. Bu kum denizinde, kum tepelerinden başka gölge kaynağı yoktu. Güneş bazen o kadar sıcak oluyordu ki, Arlen bunun Miln’e serin ışıklar gönderen aynı güneş olduğuna inanamıyordu. Rüzgâr sürekli estiği için, Arlen kum yutmamak için yüzünü kapatmak zorunda kalıyordu. Boğazı devamlı kuru oluyordu.

Geceler ise daha kötüydü. Zeminde biriken ısı, güneş ufukta kaybolduktan dakikalar sonra hava tarafından emiliyor, nüvelikleri soğuk ve ıssız bir şekilde karşılıyordu. Ancak burada bile hayat vardı. Yılan ve kertenkeleler minik kemirgenleri avlıyordu. Leş yiyen kuşlar, nüvelikler tarafından öldürülmüş ya da yolunu kaybederek kendini çölde bulmuş yaratıkların cesetlerini arıyordu. Bilinen iki büyük vaha vardı. Büyük bir su birikintisi, bu iki vahayı çevreleyen topraklarda yenebilir bitkilerin yetişmesini sağlıyordu. Diğer vahalar ise daha küçüktü ve kavruk bitkilerle küçük yaratıklara ev sahipliği yapıyordu. Arlen bu minik çöl sakinlerinin geceleri kendilerini kuma gömüp, birikmiş ısıyı kullanarak soğuktan ve yüzeye hâkim olan nüveliklerden korunduklarına şahit olmuştu.

Çölde kaya iblisi yoktu zira yeterince av da yoktu. Ateş iblisleri ise, yakılacak çok az şey olduğu için çöle uğramazdı. Orman iblisleri, çölde, renklerini benzetip kamufle olabilecekleri bir ağaç kabuğu ya da tırmanacak dal bulamazdı. Su iblisleri kumda yüzemezdi, rüzgâr iblisleri içinse konabilecekleri bir tünek yoktu. Çöldeki kum tepeleri, sadece kum iblislerine aitti. Ama onlar bile çölün derinliklerine uğramazdı. Çoğunlukla vahaların etrafına toplanırlar ancak ateş gördükleri anda, kilometrelerce uzaktan da olsa gelirlerdi.

Rizon Kalesi'nden Krasia'ya beş haftalık bir yol vardı ve yolun yarısından fazlası çölden geçerdi. Ulakların en dayanıklılarının, en sertlerinin bile göze alamadıkları bir yoldu bu. Kuzeyli tüccarların Krasia ipeği ile baharatı için teklif ettiği son derece yüksek fiyatlara rağmen, bu yoldan geçecek kadar umutsuz ya da deli, çok az insan vardı.

Arlen ise, bu yolculuğu huzurlu bulurdu. Günün en sıcak zamanlarında, üzerine beyaz kumaştan bir tulum geçirip semerinde uyurdu. Atma sık sık su verir ve taşınabilir çemberlerinin altına muşambalar serip, gece vakti muhafazaların kuma gömülüp etkisiz hale gelmesini önlerdi. Etrafını çevreleyen kum iblislerine saldırmak adına içinde bir istek uyansa da, yaraları onu zayıflatmıştı ve mızrağın elinden gitmesi demek, sıradan bir rüzgârın, silahı sonsuza dek kumların altına gömmesi demekti.

Kum iblislerinin çığlıklarına rağmen, Tek Kol'un kükreyişlerinden yoksun geceler, Arlen'a fazla sessiz geliyordu. Artık, hiç olmadığı kadar huzurla uyuyabiliyordu.

Hayatında ilk defa, önündeki yolun, kaliteli bir getirgötür işçisi olmanın ötesine uzandığını görüyordu. Kaderinde Ulaklıktan daha fazlasının olduğunu en başından beri biliyordu. Onun kaderi savaşmaktı. Ancak şimdi, kaderinde savaşmaktan daha da fazlasının olduğunu fark etmişti. Onun kaderi, *diğerlerini* savaşa çağırmaktı.

Muhafazalı mızrağın bir benzerini yapabileceğinden emindi ve şimdiden, bunu diğer silahlara nasıl uydurabileceğini düşünmeye başlamıştı. Oklar, dövüş sopaları, sapan taşları... Olasılıklar sonsuzdu.

Gördüğü onca yerde, bir tek Krasialılar nüveliklerin dehşetinin gölgesi altında yaşamayı reddetmişti. Bu nedenle Arlen, onlara herkesten daha fazla saygı duyuyordu. Yanında taşıdığı hediyeyi daha fazla hak eden bir halk yoktu. Onlara mızrağı gösterecek ve onlar da, her gece yaşanan bu savaşın

gidişatını değiştirmeye yarayacak silahları yapabilmesi için gereken her şeyi ona sağlayacaktı.

Uzaktan uzağa vahayı gördüğü anda bu düşünceler kafasından uçup gitti. Kumlar mavi gökyüzünün ışığını yansıtıp insanı yanıltabilir, orada olmayan bir su birikintisine doğru koşturabilirdi. Ancak atı hızlanmaya başlayan Arlen, bunun gerçek olduğunu biliyordu. Şafak Habercisi, suyun kokusunu alabilirdi.

Yanlarındaki su, bir gün önce bitmişti ve gölete ulaştıklarında, hem Arlen hem de atı susuzluktan ölüyordu. Aynı anda kafalarını serin suya daldırdılar ve kana kana içtiler.

İçebildikleri kadarını içtiklerinde, Arlen, su mataralarını doldurdu ve onları, vahanın sessiz bir nöbetçisi gibi duran kumtaşı anıtlarından birinin gölgesine koydu. Taşa oyulmuş olan muhafazaları incelediğinde, sağlam olduklarını gördü, ancak yıpranma belirtileri vardı. Rüzgârla salman kum tanecikleri zaman geçtikçe onları yıpratmış, sembollerin kenarlarını belirsizleştirmişti. Muhafaza yapmakta kullandığı araç gereçlerini çıkaran Arlen, muhafaza ağını sağlamlaştırmak için anıtın üstündeki sembolleri derinleştirip keskinleştirdi.

Şafak Habercisi, seyrek çimenliğin ve kavruk çalıların üzerinde dinlenirken, Arlen vahadaki ağaçlardan hurma, incir ve benzeri başka meyveler topladı. Topladığı meyveleri karnı doyana kadar yedi ve geri kalanları güneşte kurumaları için yere koydu.

Vahayı, yeraltından akan bir nehir besliyordu, insanlar, hafızanın ötesindeki yıllarda, kumları kazıp alttaki taşları delerek akıntıya ulaşmayı başarmıştı. Arlen, serin yeraltı odasına inen taş basamaklardan aşağı indi ve orada muhafaza edilen ağları alıp suya attı. Yeraltı odasını terk ettiğinde, yanında tatmin edici miktarda balık vardı. Birkaç tanesini kendine ayırıp diğerlerini temizledi ve tuzladıktan sonra da kurumaları için meyvelerin yanına koydu.

Vaha depolarından çatal şeklinde bir araç alan Arlen, taşların arasında gezindi ve sonunda kumdaki izleri gördü. Çok geçmeden, çatallı sopanın ucunda bir yılanla geri döndü ve sopayı bir kırbaç gibi sallayarak yılanı öldürdü. Büyük ihtimalle yakınlarda bir yerde yumurtaların olduğu bir yuva vardı ancak onları aramak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Vahanın sunduğu nimetleri gereğinden fazla sömürmek onurlu bir davranış olmazdı. Yılandan bir parçayı kenara koydu ve geri kalanını yine kurumaya bıraktı.

Üzerinde oradan gelip geçen birçok Ulak'ın mührünü taşıyan büyük kumtaşlarının birinin içe doğru oyulmuş bir kısmında, Arlen, bir önceki Ulak'ın bıraktığı kurutulmuş meyve, balık ve etleri alıp heybelerini doldurdu. O gün topladığı yiyecekler kuruduğunda, kendisi de bir sonraki Ulak'ın gelip alması için onları o oyuğun içine yerleştirecekti.

Şafak Vahası'nda mola vermeden çölü geçmek imkânsızdı. En yakın su kaynağı yüz elli kilometre ötede olduğu için, hangi yöne gidiyor olursa olsun tüm çöl seyyahlarının muhakkak uğradığı bir duraktı. Bu seyyahların çoğu Ulaklar ve Muhafazacılardan oluşurdu. Yıllar boyu bu kendine münhasır grup, oradan geçtiklerini ilan etmek için etrafta bolca bulunan kumtaşlarına isimlerini kazımıştı. Taşların üzerinde düzinelerce isim vardı; bazıları basitçe kazınmıştı, diğerleri ise birer kaligrafi başyapıtı bile sayılabilirdi. Çoğu Ulak isimlerinden de daha fazlasını yazardı, isimlerinin altına, ziyaret ettikleri yerleri ya da Şafak Vahası'na kaç kere uğradıklarını da eklerlerdi.

Vahadan on birinci kez geçen Arlen, ismini ve ziyaret ettiği şehirlerle köyleri yazmayı çoktan bitirmişti. Ancak asla keşif yapmayı bırakmadığından, her gelişinde ekleyeceği başka bir yer ismi mutlaka olurdu. Yavaşça, okunaklı harfler kullanarak, gördüğü harabelerin isimlerinin yanma Anoch Sun ismini saygı dolu bir şekilde ekledi. Başka hiçbir Ulak'ın bu ismi taşlara kazımamış olması, içini gururla doldurup göğsünü kabarttı.

Bir sonraki gün, Arlen, vaha depolarındakileri erzaklara ilavelerde bulunmaya devam etti. Vaha depolarına erzak ilavesinde bulunup eskisinden daha iyi hale getirmek, Ulaklar arasında bir onur meselesiydi. Bu, Ulaklardan birinin yaralanmış ya da güneş çarpmasından zayıf düşmüş halde vahaya ulaşması ihtimaline karşı konmuş, yazılı olmayan bir kuraldı.

Ertesi gün yaptığı ilk şey, Şafak Vahası'nı terk ederek, güneydoğuya doğru yola çıkmak oldu. Beş gün boyunca, kum tepeleri ile kum iblislerinden başka hiçbir şey görmedi. Ancak altıncı günün erken saatlerinde, Çöl Mızrağı Krasia Kalesi, manzaraya dahil oldu.

Uzaktan, başka bir kum tepesi gibi görünüyordu. Kumtaşından yapılmış surları, çevredeki kumların rengine bürünmüştü. Şehir, Şafak Vahası'ndan çok daha büyük olan bir vahanın etrafında inşa edilmişti. Kadını haritalara göre, bu vaha, Şafak Vahası'nı besleyen aynı yeraltı nehri tarafından besleniyordu. Güneşin altında azametle duran muhafazalı surlarda,

semboller, boyanmak ya da çizilmekten çok, oyulmuş haldeydi. Şehrin tepesinde de Krasia'nın çapraz duran iki mızraktan oluşan bayrağı, doğan güneşin üzerinde şerefle dalgalanıyordu.

Cümle kapısındaki muhafızlar, Krasia'nın savaşçı sınıfını oluşturan *dal'Sharum* kastının kıyafeti olan kara cüppelerden giyiyordu. Zalim kumlardan korunmak içinse peçe takmışlardı. Milnliler kadar uzun boylu olmasalar da, Krasialılar, Angierslılardan ya da Laktonlulardan bir baş daha uzundu. Sırım gibi sert kaslara sahiplerdi. Arlen, geçerken muhafızlara başıyla selam verdi.

Muhafızlar ise buna mızraklarını havaya kaldırarak cevap verdi. Krasialı erkekler arasında bu, en basit selamlamaydı ancak Arlen, sırf bu selamı hak edebilmek için bile çok uğraşmıştı. Krasia'da bir erkeğin taşıdığı savaş yaralarına ve kaç *alagai* –nüvelik öldürdüğüne bakılırdı. Şehir dışından gelenler ya da Krasialıların verdiği isimle *chiri* -yani Ulaklar bile savaşmayı bırakmış korkaklar olarak görülür ve *dal'Sharum*'dan gelecek herhangi bir kibarlığı ya da saygıyı hak etmezdi. *Chiri* kelimesi, bir hakaretti.

Ama Arlen, yanlarında savaşmayı teklif ederek Krasialıları şaşkına çevirmişti. Krasia savaşçılarına yeni muhafazalar öğretip birçok iblisin ölümünde rol oynadıktan sonra artık ona *Par'chin,* yani 'cesur yabancı' demeye başlamışlardı. Onu asla kendilerine denk kabul etmeyeceklerdi ancak *dal'Sharum* onun ayaklarına tükürmeyi bırakmıştı. Hatta Arlen birkaç iyi arkadaş bile edinmişti.

Kapıdan geçtikten sonra Labirent'e girdi. Burası, şehrin ana kısmına ulaşmadan önce girilen geniş bir alandı. Duvarlar, siperler ve çukurlarla doluydu. Her gece, ailelerini iç surların ardındaki güvenli evlerine kilitleyen *dal'Sharum, alagai'sharak'ta* rol alırdı. Bu, iblislere karşı girişilen Kutsal Savaş'tı. Nüvelikler Labirent'e çekilir ve askerler tarafından tuzaklara düşürüldükten sonra, güneş tekrar yükselene kadar muhafazalı çukurların içinde tutulurdu. Verilen kayıpların miktarı yüksekti, ancak Krasialılar, *alagai'sharak*'ta ölmenin, Everam'ın, yani Yaratıcı'nın yanındaki yerlerini garanti altına aldığına inanırdı. Bu nedenle, ölüm bölgesine memnuniyetle giderlerdi.

Yakında, diye düşündü Arlen, *burada ölenler sadece nüvelikler olacak.*

Ana kapının hemen ardında Büyük Pazar vardı. Burada, tüccarlar, ağzına kadar yükle dolu yüzlerce arabanın üzerinden birer şahin gibi müstakbel müşterilerine bakıyordu. Hava, acı Krasia baharatları, tütsüler ve egzotik

parfümlerin kokularıyla kesifti. Halılar, kaliteli kumaşlar ve zarifçe süslenmiş çanak çömlekler; meyve yığınlarının ve meleyip duran çiftlik hayvanlarının hemen yanında sergileniyordu. Yüksek sesli pazarlıkların yapıldığı gürültülü ve kalabalık bir mekândı burası.

Arlen'in gördüğü diğer pazar yerlerinde erkekler çoğunlukta olurdu ancak Büyük Pazar, neredeyse tamamen kadınlarla doluydu. Kadınlar, baştan aşağı kalın siyah kumaştan elbiseler içindeydi. Birbirlerine bağıra çağıra alım satım yapıyorlardı. Yıpranmış altın sikkelerini birbirlerine istemeye istemeye verdikleri, her hallerinden belli oluyordu.

Pazar'da bol miktarda mücevherat ve parlak kumaşlar da satılırdı ancak Arlen bunların giyildiğini hiç görmüyordu. Konuştuğu adamlar Arlen'a, kadınların, aksesuarlarını kara kıyafetlerinin içine giydiklerini anlatmışlardı ancak bunu gerçekten bilen kişiler, sadece kocalarıydı.

On üç yaşının üstündeki tüm Krasialı erkekler neredeyse tamamen savaşçıydı. Krasia'nın dünyevi liderleri olarak da görev yapan Kutsal Adamlar, yani *dama*lar ise çok azdı. Bu iki hizmetin dışında bir meslek sahibi olan erkekler onurlu sayılmazdı. Bir zanaat ile uğraşanlara *khaffıt* denirdi ve halk arasında aşağılık sayılan bu insanlar, Krasia toplumunda, kadınlardan ancak bir nebze yukarıda sayılırdı. Şehirdeki tüm günlük işleri kadınlar yapardı. Çiftçilik, yemek yapma, çocuk bakma, kil çıkarıp çanak çömlek yapma, evleri inşa edip onarma, hayvanları eğitme, kasaplık yapma, pazaryerinde pazarlık yapma... Kısacası, savaşmak dışında her şeyi kadınlar yapıyordu.

Yine de kadınlar, sonu gelmez işlerine rağmen, erkeklere köle gibi itaat ediyordu. Bir erkeğin eşleri ve evlenmemiş kızları onun malı sayılırdı. Öldürmek de dahil, onlara her istediğini yapabilirdi. Bir erkek birçok eş sahibi olabilirken, bir kadın, kocası olmayan bir erkeğe peçesiz yüzünü gösterecek olursa idam bile edilebilir, hatta genelde edilirdi. Krasialı kadınlara *harcanabilir* gözüyle bakılırdı. Erkekler için ise, durum tam tersiydi.

Arlen, kadınları olmadan, Krasialı erkeklerin bir hiç olduğunu biliyordu, ancak kadınlar erkeklere genelde saygıyla bakar, kocalarına ise neredeyse tapardı. Bir önceki gecenin *alagai'sharak*'inin arkasından sabah vakti toplanıp erkeklerinin cesetlerinin yanında ağıtlar yakarlar ve değerli gözyaşlarını minik şişelere akıtırlardı. Su, Krasia'da para demekti ve ölmüş

bir savaşçının toplumsal statüsü, ölümünden sonra dolan gözyaşı şişelerinin sayısıyla ölçülürdü.

Bir erkek öldüğü zaman, erkek kardeşleri ya da arkadaşlarının, bu adamın eşlerini kendi yanma alması beklenirdi, böylece kadınlar her zaman hizmet edecekleri bir erkeğe sahip olurdu. Bir keresinde Arlen, Labirent'teyken, ölmekte olan bir savaşçı, ona üç karısını da almasını teklif etmişti. "Güzel kadınlardır *Par'chin,"* diye temin etmişti. "Ayrıca doğurganlardır. Sana bir sürü erkek evlat verirler. Onları alacağına söz ver!"

Arlen, onlarla ilgileneceğine söz vermiş ancak daha sonra onları almaya istekli bir başkasını bulmuştu. Krasialı kadınların tamamen kapalı kıyafetlerinin altında neler olduğunu bir hayli merak etse de, bu, taşınabilir çemberini kilden yapılmış bir eve ve özgürlüğünü bir aileye değişmesine yetecek kadar güçlü bir merak değildi.

Neredeyse her kadının arkasında onları takip eden esmer tenli çocuklar olurdu. Kızların saçları örtülürken, erkek çocukları paçavradan kepler giyerdi. On bir yaşından itibaren kızlar evlenmeye başlar ve üstlerine kadınların giydiği kara kıyafetleri geçirirdi. Erkek çocukları ise eğitim sahalarına alınır ve bu çocukların çoğu eninde sonunda *dal'Sharum'un* kara cüppelerinden giyerdi. Birkaçı ise üzerlerine *dama* sınıfının beyaz cübbelerini geçirip, hayatlarını, Everam'a hizmet etmeye adardı. Bu iki meslekte de başarısız olanlar *khaffıt* olur ve ölene kadar, utanç içinde kahverengi kıyafetler giymek zorunda kalırdı.

Arlen, pazaryerinden atıyla geçerken, kadınlar, onu görüp birbirleriyle heyecanlı bir şekilde fısıldaşmaya başladı. Onları izleyen Arlen ise eğleniyordu, zira hiçbiri onun gözlerine doğrudan doğruya bakamaz ya da ona yaklaşamazdı. Heybesindeki mallara ağızlarının suyu akarak bakıyorlardı; kaliteli Rizon yünü, Miln'den gelen mücevherler, Angiers kâğıdı ve kuzeyin diğer hâzineleri... Ancak o bir erkekti, hatta daha da kötüsü bir *chin*'di ve yaklaşmaya asla cesaret edemezlerdi. *Dama*'nın gözleri her yerdeydi.

"Par'chin!" diye bağırdı, tanıdık bir ses. Arlen döndüğünde dostu Abban'ın yaklaşmakta olduğunu gördü. Şişman tüccar, koltuk değneğinden destek alarak topallaya topallaya yürüyordu.

Çocukluğundan beri topal olan Abban bir *khaffıt*'ti. Ne savaşçılar arasında bir yeri vardı ne de Kutsal Adam olabilecek kabiliyete sahipti. Buna rağmen hali vakti yerindeydi, zira kuzeyden gelen Ulaklarla ticaret

yapıyordu. Sinekkaydı tıraşının yanı sıra, üstünde *khaffit*lerin giydiği kahverengi bir gömlek ve aynı renkten bir kepi vardı. Eşlerinin, *dal'Sharum*"dakilerin sahip olduğu kadınlar kadar güzel olduğunu iddia ederdi.

"Everam adına, seni görmek ne güzel Jeph'in oğlu!" diye bağırdı Abban, mükemmel bir Thesa aksanıyla. Arlen'in sırtına vurarak, "Sen şehrimizi şereflendirdiğinde, güneş daha da parlıyor!" dedi.

Arlen ise tüccara babasının ismini söylememiş olmayı diledi. Krasia'da, bir erkeğin babasının adı, kendininkinden daha önemliydi. Babasının bir korkak olduğunu bilseler kim bilir ne düşünürlerdi...

Ne var ki Arlen karşılık olarak Abban'ın sırtına vurup içten bir gülümseme takındı. "Seni görmek de öyle dostum," dedi. Eğer topal tüccarın yardımı olmasaydı, ne Krasia dilinde ustalaşabilir, ne de garip ve çoğu zaman tehlikeli olan Krasia kültürünün sularında yolunu bulabilirdi.

"Gel!" dedi Abban. "Gölgemde ayaklarını dinlendir. Boğazındaki tozu temizlemek için suyumdan iç!" Arlen'ı pazardaki arabaların arkasındaki renkli bir çadıra götürdü. Ellerini çırptığında, karıları ve kızları -Arlen hiçbir zaman aralarındaki farkı göremiyordu çadırın muşambadan yapılma kapısını açmak için acele ettiler. Sonra Şafak Habercisi'yle ilgilenmek üzere hareketlendiler. Ağır yüklü heybelerini alıp içeri taşırlarken, Arlen onlara yardım etmemek için kendini tutmak zorunda kaldı, zira erkeklerin herhangi bir iş yapması, Krasialıların pek de kabul ettikleri bir şey değildi. Kadınlardan biri, kumaşa sarılı olarak semerde asılı duran muhafazalı mızrağa uzandığında, Arlen, kadının dokunmasına fırsat vermeden silahı kaptı. Bunun üzerine kadın yerlere kadar eğilerek özür diledi. Bir çeşit hakarette bulunduğundan korkmuştu.

Çadırın içi, renkli ipek yastıklar ve özenli bir şekilde dokunmuş halılarla doluydu. Arlen içeri girmeden önce tozlu çizmelerini çıkardı ve çadırın güzel kokulu serin havasını içine çekti. Abban'ın kadınları ona su ve meyve getirirlerken, Arlen yerdeki yastıkların birine yavaşça oturdu.

Kendini tazeledikten sonra, Abban ellerini bir kez daha çırptı ve kadınlar, onlara çayla birlikte ballı çörekler getirdiler. "Çöldeki yolculuğun iyi geçti mi?" diye sordu Abban.

"Ah, evet." diye gülümsedi Arlen. "Çok iyi hem de."

Bir süre havadan sudan konuştular. Abban, bu tür formalitelerde son derece başarılıydı ancak gözleri, mütemadiyen Arlen'ın heybelerine

kayıyordu.

“Başlayalım öyleyse?” diye sordu Arlen, bunun kaba olmayacağına karar verdiği zaman.

“Tabii ki. Ne de olsa *Par’chin* meşgul bir adam,” diye katıldı Abban, parmaklarını şaklatarak. Kadınlar aceleyle, baharatlar, parfümler, ipekler, mücevherler, halılar ve diğer Krasia ürünlerinden getirdi.

Abban, Arlen’ın kuzeydeki müşterilerinden gelen malları incelerken, Arlen da tüccarın getirttiği malları gözden geçirdi. Abban, her malda bir defo bulup kaşlarını çatıyordu. İncelemeleri bittiği zaman, “Çölü sırf bunları getirmek için mi geçtin?” diye sordu yüzünü ekşiterek. “Burada yolculuğuna değecek hiçbir şey yok.”

Abban’la birlikte oturup, kendilerine ikram edilen taze çayları alırlarken, Arlen dudaklarında beliren tebessümü gizledi. Fiyat pazarlığı hep böyle başlardı.

“Saçmalık,” diye karşılık verdi. “Kör bir adam bile, bunların Thesa’nın sunabileceği en kaliteli mallar olduğunu görebilir. Kadınlarının benim önüme getirdiği bu kalite yoksunu mallardan çok çok daha iyi oldukları kesin. Umarım başka bir yerde biraz daha malın vardır. Çünkü...” diyerek, ustalıkla dokunmuş bir halıya işaret etti, “bu halılardan daha iyilerini, harabelerde çürürken gördüm.”

“Beni yaralıyorsun!” diye bağırdı Abban. “Ben ki, sana su ve gölge veriyorum! Ne elemdir ki, çadırımdaki bir misafir bana böyle davranıyor!” diye hayıflandı. “Karılarım, dokuma tezgâhında sabah akşam çalışıp en kaliteli yünden dokudular onu! Bundan daha iyi bir halıyı asla göremezsin!”

Bundan sonra, geriye kalan tek şey pazarlıktı ve Arlen yıllar önce yaşlı Hog ile Ragen’ı izlerken öğrendiklerini unutmamıştı. Her zamanki gibi, pazarlık bittiğinde iki adam da gaspa uğramış gibi davranır, ancak içten içe karşılarındakine üstün geldiklerini düşünürdü.

“Kızlarım, mallarını paketleyip sen gidene kadar burada tutacaklardır,” dedi Abban en sonunda. “Bu akşam yemeğe kalacak mısın? Karılarım, senin kuzeyde oturduğun masaların yakınından bile geçemeyeceği bir masa hazırlayacaklar!” Arlen, üzülerek kafasını salladı. “Bu gece savaşmaya gidiyorum,” dedi.

Abban da kafasını salladı. “Korkarım, bizim âdetlerimizi fazla iyi öğrendin *Par’chin.* Sen de aynı ölümü arıyorsun.” “Ne ölmeye niyetim var, ne de bir sonraki hayattan bir cennet bekliyorum.”

“Ah, dostum, kimse gençliğinin baharında Everam’ın yanına gitmek istemez, *Ancakalagai’sharak’a.* gidenleri bekleyen kader budur. Çöldeki kum taneleri kadar fazla olduğumuz zamanları hatırlayabiliyorum, ama şimdi...” diyerek kafasını kederle salladı. “Şehir neredeyse bomboş. Karılarımızın karınlarını çocuklarla şişiriyoruz, ancak yine de geceleri ölenler gün içinde doğanlardan daha fazla. Eğer âdetlerimizi değiştirmezsek, bundan on sene sonra, Krasia, çöl tarafından yutulup gidecek.”

“Sana bunu değiştirmek için geldiğimi söylesem?” diye sordu Arlen.

“Jeph’in oğlunun yüreği dürüst,” dedi Abban. “Ama *Damaji* seni dinlemeyecektir. Everam’ın savaş istediğini söylerler ve hiçbir *chin* onların düşüncelerini değiştiremez.” *Damaji,* şehri yöneten konseydi ve üyeleri, on iki Krasia kabilesindeki en yüksek rütbeli damalardan oluşurdu. Everam’ın lütfunu en çok bahşettiği *dama* olan Andrah’ya hizmet ederlerdi. Andrah’nın ağzından çıkan her söz, kanundu.

Arlen gülümsedi. “Onları *Alagai’sharak*’tan vazgeçiremem,” diye katıldı. “Ancak onların kazanmasına yardımcı olabilirim,” Mızrağını açıp Abban’a uzattı. Muhteşem silahın görüntüsü karşısında Abban’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, ancak elini havaya kaldırıp kafasını sağa sola salladı. “Ben bir *khaffif* im, *Par’chin.* Temiz olmayan dokunuşumla mızrakları kirletemem.”

Arlen silahı geri çekti ve özür dileyerek başını eğdi. “Amacım hakaret etmek değildi.”

“Hah!” diyerek güldü Abban. “Sen belki de bana selam veren tek adamsın! *Par’chin*’in bile bir *khaffif t* hakaret etmekten korkmasına gerek yoktur.”

Arlen surat astı. “Sen de diğerleri gibi bir insansın,” dedi. “Bu düşüncelerle, sonsuza kadar *chirı* kalacaksın,” dedi Abban, ancak gülümsedi. “Bir mızrağın üstüne muhafaza sembolleri yerleştiren ilk insan sen değilsin,” dedi. “Eskinin savaş muhafazaları olmadan, hiçbir fark yaratmaz.”

“Bunlar *gerçek* savaş muhafazaları,” dedi Arlen. “Mızrağı Anoch Sun’un harabelerinde buldum.”

Abban’ın beti benzi attı. “Kayıp şehri buldun mu yani?” diye sordu. “Harita doğru muymuş?”

“Neden şaşırdın ki?” diye sordu Arlen. “Bana kesinlikle doğru olduğunu söylemiştin!”

Abban öksürdü. “Ee şey...” dedi. “Kaynağıma güveniyordum tabii ki, ancak oraya üç yüz yıldır kimse gitmedi. Haritanın kesinlikle doğru olduğunu kim söyleyebilirdi ki?” diye gülümsedi. “Hem, eğer yanılmış olsaydım, bana paranı geri istemek için gelebilme ihtimalin azdı.” İkisi de güldüler.

“Everam adına, bu müthiş bir hikâye *Par’chin,”* dedi Abban, Arlen kayıp şehirdeki macerasını anlatmayı bitirdiğinde. “Ama eğer hayatına değer veriyorsan, *Damaji’*ye, kutsal şehir Anoch Sun’u yağmaladığını söylemezsin.”

“Söylemeyeceğim,” dedi Arlen. “Ama yine de, mızrağın değerini anlayacaklardır, değil mi?”

Abban kafasını salladı. “Seninle görüşmeyi kabul etseler bile *Par’chin,”* dedi, “ki bundan şüpheliyim, bir *chin*’in onlara getirdiği herhangi bir şeyde değer görmeyi reddedeceklerdir.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Arlen. “Ama en azından denemeliyim. Andrah’nın sarayına götürmem gereken haberler var zaten. Benimle gelsene.”

Abban koltuk değneğini kaldırdı. “Saraya giden yol uzundur *Par’chin,”* dedi.

“Yavaş yürürüm,” dedi Arlen. Değneğin, Abban’ın gelmek istememesiyle hiçbir alakası olmadığını biliyordu.

“Pazaryerinin dışında benimle görülmen hiç hoş olmaz dostum,” diye uyardı Abban. “Sadece bu bile, Labirent’te kazandığın saygıya mal olabilir.”

“Öyleyse daha fazlasını kazanırım,” dedi Arlen. “Eğer dostumla yürüyemeyeceksem, saygı ne işe yarar ki?”

Abban, boynunu eğdi. “Bir gün,” dedi, “Jeph’in oğlu gibi soylu adamları yaratan toprakları görmeyi dilerim.”

Arlen gülümsedi. “O gün geldiğinde Abban, seni çölden bizzat ben geçireceğim.”

Abban, Arlen’ı kolundan yakaladı. “Dur,” diye emretti. Arlen itaat etti, ancak dostuna güvense de, etrafta tehlikeli bir durum göremedi. Kadınlar sokakta ağır yükler taşıyarak yürüyor ve bir grup *dal’Sharum* da onların

önünden gidiyordu. Bir başka grup ise ters yönden yaklaşıyordu. Her iki grupta da, beyaz cüppeler içindeki *damalar* başı çekiyordu.

“Kaji kabilesi,” dedi Abban, çenesiyle önlerindeki savaşçıları işaret ederek. “Diğerleri ise Majah. Burada biraz beklesek ikimiz için de iyi olacak.”

Arlen iki gruba da gözlerini kısarak baktı. Tüm savaşçılar aynı siyah kıyafetlere bürünmüşlerdi ve basit, süslenmemiş mızraklar taşıyorlardı. “Aralarındaki farkı nereden anladın?” diye sordu.

Abban omuz silkti. “Asıl sen nasıl anlayamıyorsun?” Grupların geçişini izlerlerken, cumalardan biri, diğerine bir şey söyledi. Yüz yüze geldiler ve tartışmaya başladılar. “Sence ne hakkında tartışıyorlar?” diye sordu Arlen.

“Her zaman aynı şey,” dedi Abban. “Kajilerin *daması*, kum iblislerinin Cehennem’in üçüncü katmanında, rüzgâr iblislerinin ise dördüncü katmanında olduğuna inanıyor. Maj ahların *daması* ise tam tersini söylüyor. Evejah’ta bu konu biraz muğlak,” diye de ekledi, Krasia’nın kutsal kitabını kastederek.

“Ne fark eder ki?” diye sordu Arlen.

“Alt katmanlarda olanlar, Everam’ın görüşünden en uzakta olanlardır,” dedi Abban. “Ve önce onlar öldürülmelidir.” *Damalar* artık bağrışmaya başlamıştı ve her iki taraftaki *dal’Sharum* savaşçıları, mızraklarını öfkeyle tutuyor, kendilerini liderlerini savunmaya hazırlıyordu.

“Önce hangi iblisi öldürecekleri konusunda birbirleriyle kavga mı ediyorlar yani?” diye sordu Arlen inanamayarak.

Abban yere tükürdü. “Kajiler ve Majahlar, çok daha azı için bile birbirleriyle savaşır *Par’chin.”*

“Ama güneş battığında savaşılacak gerçek düşmanlar olacak!” diye karşı çıktı Arlen.

Abban başını olumlu anlamda salladı. “Ve öyle olduğunda, Kajiler ile Majahlar birleşecekler,” dedi. “Bizim bir deyişimiz vardır. *Gece olduğunda düşmanım kardeşim olur.* Ama gün batımına daha saatler var.”

Kaji savaşçılarından biri, Majah savaşçılarından birinin suratını mızrağının sapıyla dağıtarak adamı yere serince, saniyeler içinde, iki taraftaki tüm savaşçılar dövüşmeye başladı. *Damaları* ise bir kenarda, şiddetin dışında ve umursamaz bir şekilde birbirlerine bağırmaya devam ediyordu.

“Neden buna izin veriliyor?” diye sordu Arlen. “Andrah yasaklayamaz mı?”

Abban kafasını hayır anlamında salladı. “Andrah, aynı anda hem tüm kabilelere mensup hem de hepsinin dışında olmak zorunda. Ancak işin aslına bakılacak olursa, her zaman, içinden yetiştiği kabileyi kayırır. Ama öyle davranmasa bile, Krasia’daki tüm kan davalarını bitirmesi imkânsızdır. Erkeklere, erkek olmayı asla yasaklayamazsın.”

“Daha çok çocuk gibi davranıyorlar,” dedi Arlen.

”Dal’Sharum savaşçıları mızraktan başka bir şey bilmez, tıpkı damaların Evejah’tan başka bir şey bilmediği gibi,” diye katıldı Abban, kederle.

Savaşçılar, silahlarının keskin uçlarını kullanmıyor olsa da, şiddet gittikçe artıyordu. Eğer birisi müdahale etmezse, kesinlikle ölüm olacaktı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Abban, ileri doğru harekete geçen Arlen’ın kolunu tutarak.

Arlen, karşı çıkmak için arkasına döndü ama omzunun üzerinden bakan dostu, nefessiz kalarak bir dizinin üstüne çöktü. Arlen’in da aynısını yapması için kolunu çekiştirmeye başladı.

“Eğer postunu kurtarmak istiyorsan diz çök,” diye fısıldadı.

Arlen etrafına bakındığında, Abban’ın korkusunun kaynağım gördü. Yoldan kutsal beyaz renge bürünmüş bir kadın geçiyordu. *”Dama’ting,”* diye fısıldadı. Krasia’nın gizemli Otacıları çok nadir görülürdü.

Kadın geçerken, Arlen gözlerini yere dikti ancak diz çökmedi. Zaten bunun bir önemi yoktu, zira kadın ikisini de görmemiş, dövüşenlerin olduğu yere doğru sakince yürümeye devam etmişti. Savaşa tutuşmuş erkekler ise onu, çok yakınlaşana kadar fark etmedi. Damalar onu gördükleri zaman adamlarına seslenerek bir şeyler söyledi. Böylece dövüş bir anda durdu ve savaşçılar *dama’ting* geçebilsin diye yol açmak için birbirlerinin üzerine çıktı. *Dal’Sharum* savaşçıları ve damalar, onun gelmesiyle hemen etrafa dağıldı ve sokaktaki trafik, az önce olağandışı hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etti.

“Cesur musun *Par’chin,* yoksa deli mi?” diye sordu Abban, kadın gittiğinde.

“Ne zamandan beri erkekler kadınlar karşısında diz çöküyor?” diye sordu Arlen, hayretle.

“Erkekler *dama’ting*lere diz çökmez ama *khaffitle*r ve *chin*ler diz çöker, tabii akılları varsa,” dedi Abban. “Damalar ve *dal’Sharum* savaşçıları bile

onlardan korkar. Onların geleceği gördükleri, kimlerin geceyi atlatıp kimlerin öleceğini bildikleri söylenir.”

Arlen omuz silkti. “Bilseler ne olur ki?” diye sordu aşikâr bir kuşkuyla. Labirent’e gittiği ilk gece, bir *dama’ting* ona fal bakmıştı ancak bu deneyiminin hiçbir tarafı, Arlen’ı, Otacıların geleceği görebildiğine dair bir inanca sevk etmemişti.

“Bir *dama’tinge* hakaret etmek, kadere hakaret etmektir,” dedi Abban, Arlen sanki bir aptalmış gibi.

Arlen kafasını sağa sola salladı. “Kendi kaderlerimizi kendimiz çizeriz,” dedi. *”Dama’tingler* kaderlerimizi önceden görse bile bu değişmez.”

“Yine de, eğer onlardan birine hakaret edecek olursan, senin kaderini kıskanacağımı pek sanmıyorum,” dedi Abban.

Yürümeye devam ettiler ve çok geçmeden Andrah’nın sarayına ulaştılar. Saray, muhtemelen şehrin kendisi kadar eski olan, beyaz taşlardan yapılma, devasa kubbeli bir yapıydı. Muhafazaları altınla çizilmişti ve büyük kulelerine düşen parlak gün ışığında ışıl ışıl parlıyordu.

Daha saray basamaklarına gelememişlerdi ki bir *dama* koşarak geldi. “Defol git buradan *khaffitl”* diye bağırdı.

“Çok özür dilerim,” dedi Abban. Gözlerini yere çevirip başını eğerken geriye doğru birkaç adım attı. Arlen ise olduğu yerde durdu.

“Ben Jeph’in oğlu Arlen, *Par’chin* olarak da bilinen kuzeyli Ulak,” dedi Krasia dilinde. Mızrağım yere sapladı. Silah kumaşa sarılı olsa bile ne olduğu belliydi. “Andrah ve bakanlarına mektuplar ve hediyeler getirdim,” diye devam etti Arlen, çantasını yukarı kaldırarak.

“Bizim dilimizi konuşan birine göre arkadaşlarını çok kötü seçiyorsun, kuzeyli,” dedi *dama*, Abban’a çatık kaşlarla bakmaya devam ederek. Abban ise tozun içinde yere kapanmıştı.

Arlen bunu duyunca öfkelendi, ama dilinin ucuna kadar gelen öfke sözcüklerini kendine saklamayı bildi.

*”Par’chin’*in yön bulmaya ihtiyacı vardı,” dedi Abban, sanki yerdeki kumlarla konuşur gibi. “Ben sadece kendisine kılavuzluk ettim...”

“Sana konuşmanı söylemedim *khaffitl”* diye bağırdı *dama,* Abban’ı vücudunun yan tarafına sert bir tekme indirerek. Arlen’ın kasları gerildi ama dostundan gelen uyarıcı bakışı görünce olduğu yerde durdu.

Dama, sanki hiçbir şey olmamış gibi Arlen’a döndü. “Mektupları ben alırım,” dedi.

“Rizon Dükü, gönderdiği bir hediyeyi *Damaji’*ye bizzat benim vermemi istedi,” diye meydan okudu Arlen.

“Hem bir *chin’in* hem de bir *khaffıf* in saraya girmesine hayatta izin vermem,” dedi *dama.*

Cevap moral bozucuydu ancak beklenmedik bir şey değildi. Arlen *Damaji’*yi görmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Mektup ve paketleri *dama’*ya verdi, *dama* basamakları çıkarken de kaşlarını çatıp arkasından baktı.

”Sana söylemiştim demekten üzüntü duyuyorum dostum,” dedi Abban.

“Daha önce beni saray arazisine kabul etmişlerdi,” diye homurdandı Arlen.

“Senin yanından olmam pek yardımcı olmadı,” diye katıldı Abban. “Ama sana *Damaji’*nin bir yabancıyı, hatta Rizon Dükü’nün bizzat kendisini bile huzuruna kabul etmeyeceğini anlatırken doğruyu söylemiştim, içeriye girsen bile kibarca, beklemen gerektiğini söyleyeceklerdi. Sen de ipek bir yastığın üzerine oturup, çağrılmayı boş yere beklerken tüm itibarını yitirecektin.”

Arlen dişlerini sıktı. Krasia’ya yaptığı ilk ziyarette bu muamelenin aynısını görmüştü. Acaba Ragen bu durumda ne yapardı. Akıl hocası, böylesi muamelelere tahammül eder miydi acaba?

“Peki şimdi akşam yemeğine kalacak mısın?” diye sordu Abban. “Bir kızım var. On beş yaşında ve çok güzel. Sana kuzeyde iyi bir eş olur, sen seyahat ederken evini düzenli tutar.”

Hangi ev? diye düşündü Arlen, Angiers Kalesi’nde satın aldığı, içi kitaplarla dolu olan minik odayı düşünerek. Oraya bir senedir gitmemişti bile. Abban’a baktı. Düzenbaz arkadaşının, kızının mutluluğundan veya Arlen’in evinin düzeninden ziyade, kuzeye göndereceği kızı sayesinde orada kuracağı ticari bağlantılarla ilgilendiğini biliyordu.

“Beni onurlandırıyorsun dostum,” diye cevapladı. “Ama işi bırakmaya henüz hazır değilim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyerek iç geçirdi Abban. “Sanırım *onu* görmeye gideceksin, yanılıyor muyum?”

“Evet, onu görmeye gideceğim,” dedi Arlen.

”Dama gibi o da benim varlığıma tahammül edemez,” diye uyarıda bulundu Abban.

“O senin değerini biliyor,” diye karşı çıktı Arlen.

Abban kafasını sağa sola salladı. “Benim varoluşuma tahammül etmesinin tek sebebi sensin,” dedi. ‘“Sharum Ka, sen Labirent’e ilk girdiğinden beri kuzey dili öğrenmek için ders almak istiyor.”

“Ve Krasia’da bu dili bilen tek insan Abban,” dedi Arlen. “Bu da Abban’ı, yani seni, bir *khaffit* olmana rağmen, Baş Savaşçı’nın gözünde değerli kılıyor.” Abban eğilerek teşekkür etti, ama ikna olmuş görünmedi.

Saraydan çok da uzak olmayan eğitim sahalarına yöneldiler. Şehrin merkezi, tüm kabileler için ortak bir alandı. Burada, dua edip *alagai’sharak*’z hazırlanırlardı.

Vakit, gün batımına yakındı ve kampta büyük bir hareketlilik vardı. Arlen ve Abban, ilk önce, silah yapan demirci ustalarının ve Muhafazacılarm atölyelerinden geçti. *Dal’Sharu m’a* dahil olmaya layık bulunan yegâne zanaatlar bunlardı. Bunların ötesinde ise talim yapılan açık alanlar vardı.

Daha uzak tarafta, Sharum Ka ile teğmenlerinin (teğmenlere *kai’Sharum* deniyordu) sarayı vardı. Andrah’nın devasa sarayından sonra en büyük yapı olan bu büyük kubbeli yapı, savaş alanında büyük kahramanlıklarda bulunmuş olan en onurlu savaşçılara ev sahipliği yapıyordu. Sarayın altında, bu savaşçılar cesur kanlarını gelecek nesillere aktarabilsinler diye yaptırılmış olan büyük bir harem olduğu söylenirdi.

Abban, değneğiyle topallaya topallaya yürürken, dik bakışlar ve mırıldanmadan öteye gitmeyen küfürlerle karşılaştılar ancak kimse yollarını kesmedi. Abban, Sharum Ka’nın koruması altındaydı.

Önünden geçtikleri yerler arasında, yan yana dizilmiş askerlerin mükemmel bir disiplin içerisinde aynı anda mızraklı dövüş hareketlerini çalıştığı ve diğerlerinin, vahşi ama bir o kadar da etkili olan *sharusahk* hareketlerinin idmanlarını yaptığı bir alan da vardı. *Sharusahk,* Krasia’ya özgü, silahsız bir dövüş sanatıydı. Savaşçılar nişancılıklarını geliştirmeye yönelik antrenmanlar yaparak ya da koşmakta olan mızrakçı çocukların üzerine ağ fırlatarak, geceleyin girişecekleri savaştan önce yeteneklerini bilemeye çalışıyordu. Tüm bunlarında ortasındaysa büyük bir çadır duruyordu; çadıra ulaştıklarında, Jardir’in adamlarından biriyle planların üzerinden geçtiğini gördüler.

Ahmann asu Hoshkamin am’Jardir. Krasia’nın Sharum Ka’sının (Thesa dilinde bu, ‘Baş Savaşçı’ anlamına geliyordu) ismi buydu. İki metreye yakın boyuyla uzun bir adam olan Jardir, kapkara kıyafetinin yanı sıra, kafasına da beyaz bir sarık takmıştı. Arlen’in tam olarak anlayamadığı

şekilde, Sharum Ka unvanı aynı zamanda dini bir unvandı ve bu dinselliği de sarık temsil ediyordu.

Baş Savaşçı'nın cildi, koyu bakır rengindeydi. Gözleri, saçları gibi karaydı. Bir çeşit yağ ile geriye yatırdığı saçları, ensesini kapatacak kadar uzundu. Çatallanmış kara sakalı kusursuz bir şekilde kesilmişti, ama adamda yumuşak bir havadan eser yoktu. Bir avcı gibi, hızlı ve kendinden emin hareket ediyordu. Kıyafetinin geniş kolları sıvanmış ve yara izleriyle kaplı olan kaslı, sert kollarını açığa çıkarmıştı. Otuzlu yaşlarının başlarındaydı.

Çadırdaki muhafızlardan biri, yaklaşmakta olan Arlen ve Abban'ı görür görmez Jardir'in kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Baş Savaşçı, üzerinde çalışmakta olduğu taş tahtadan başını kaldırıp döndü.

"*Par'chin!*" diye haykırdı, kollarını büyük bir gülümsemeyle iki yana açıp onları karşılamak üzere hareketlenirken. "Çöl Mızrağı'na tekrar hoş geldin!" Thesa dilinde konuşuyordu ve kelime dağarcığı, Arlen'in son ziyaretinden beri bir hayli gelişmişti. Arlen'a sıkıca sarılıp yanaklarından öptü. "Geri döndüğünü bilmiyordum. *Alagailer* bu gece korkudan sinecek!"

Abban'a döndü. "Burada, erkekler arasında ne işin var senin *khaffit*?" diye sordu, yüzünü ekşiterek. "Seni çağırmadım."

"O benimle," dedi Arlen.

"Seninle *idi,"* dedi Jardir. Abban abartılı şekilde eğilerek selam verdi ve topal bacağının izin verdiği ölçüde hızla kaçtı.

"O *khaffit* ile neden zamanını boşa harcadığını anlamıyorum, *Par'chin"* diyerek yere tükürdü Jardir.

"Benim geldiğim yerde, bir insanın değeri, sadece mızrak kaldırmakla ölçülmez," dedi Arlen.

Jardir güldü. "Senin geldiğin yerde, *Par'chin*, mızrak hiç kaldırılmıyor ki!"

"Thesa dilinde kendini geliştirmişsin," dedi Arlen.

Jardir homurdandı. "Senin bu *chin* dilin hiç kolay değil. Ayrıca sen yokken bu dili geliştirmek için bir *khaffit'e* ihtiyaç duymam yüzünden işimin zorluğu iki katına çıkıyor." Abban'ın topallaya topallaya uzaklaşmasını izlerken, adamın parlak ipek kıyafetlerine küçümsemeyle baktı. "Şuna baksana. Kadın gibi giyiniyor."

Arlen, karşı tarafta su taşımakta olan bir kadına baktı. Kadının vücudu siyah kumaşlarla sarmalanmıştı. "Daha önce hiç böyle giyinen bir kadın

görmemiştim,” dedi.

“Sana peçelerini kaldıracağın bir kadın bulmama izin vermiyorsun da ondan,” diyerek sırıttı Jardir.

“Damaların, kadınlarınızdan biriyle evlenmek isteyen kabilesiz bir *chin’e* onay vereceğini sanmam,” dedi Arlen.

Jardir elini geçiştirir gibi salladı. “Saçmalık,” dedi. “Labirent’te, birlikte kan döktük kardeşim. Seni kabileme alsam, Andrah’nın kendisi bile buna karşı çıkmaya cüret edemez!”

Arlen bundan pek emin değildi, ama karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Krasialılar, kendileriyle övündükleri zaman karşı çıkıldığı takdirde saldırganlaşmaya başlardı. Jardir en azından *Damaji*’yle aynı güce sahipmiş gibi görünüyordu. Savaşçılar, damalarına karşı gelecek bile olsalar, sorgusuz sualsiz ona itaat ederlerdi.

Ancak Arlen’in, ne Jardir’in kabilesine ne de bir başkasına katılmak gibi bir arzusu vardı. Krasialıları rahatsız eden birisiydi. *Alagai’sharak’ta*. savaşıp da gündüzleri *khaffıt*’in tekiyle arkadaşlık eden bir *chin*... Verdiği bu rahatsızlık, bir kabileye katılmasıyla azalabilirdi ancak bunu yaptığı anda, o kabilenin *Damaji*’sine tabi olacaktı. Kabilenin tüm kan davalarına dahil olacak ve bir daha şehri terk etmesine izin verilmeyecekti.

“Şimdilik evlenmeye hazır olduğumu pek sanmıyorum,” dedi.

‘Yine de fazla beklemesen iyi olur, yoksa adamlar seni *push’ting* sanacak,” dedi Jardir, kahkahayla Arlen’in omzunu yumruklayarak. Arlen, bu kelimenin ne anlama geldiğinden pek emin değildi, ama yine de başını salladı.

“Ne zamandır şehirdesin dostum?” diye sordu Jardir.

“Sadece birkaç saattir,” dedi Arlen. “Mektupları saraya ulaştırmamın üzerinden bir saat bile geçmedi.”

“Ve şimdiden mızrağını sunmak için buradasın! Everam adına,” diye haykırdı Jardir adamlarına. ”*Par’chin* Krasia kanı taşıyor olmalı!” Adamları da onunla beraber kahkaha attı.

“Benimle gel,” dedi Jardir, kolunu Arlen’ın omzuna koyup diğerlerinden uzaklaşarak. Arlen, Jardir’in şimdiden gece vakti gerçekleşecek savaşta onu nereye yerleştireceğine karar vermeye çalıştığını biliyordu. “Bajinler, dün gece bir Çukur Muhafazacısı’nı kaybetti,” dedi. “O boşluğu doldurabilirsin.”

Çukur Muhafazacıları, Krasialı askerler arasında en önemlilerindendi. Nüvelikleri tuzağa düşürmek için kazılmış iblis çukurlarını muhafazalarlar ve daha da önemlisi, iblisler çukurlara düştükten sonra muhafazaların aktif duruma geçmesi görevini üstlenirlerdi. Bu riskli bir işti, zira çukurları gizlemekte kullanılan muşambaların çukurun içine düşmemesi ve bu yüzden muhafazaların üzerinin bütünüyle açılmaması durumunda, bir kum iblisinin, çukurdan yukarı tırmanıp, muhafazaların üstündeki muşambayı kaldırmaya çalışan Muhafazacı’yı öldürmesini önleyecek çok az şey vardı. Çukur Muhafazacılığı ölüm oranının yüksekliği bakımından ikinci sıradaydı.

“Ben Hücum Muhafızı olmayı tercih ederim,” diye karşılık verdi Arlen.

Jardir kafasını sağa sola salladı, ama gülümsüyordu. “Hep en tehlikeli görevi seçersin zaten,” dedi. “Eğer öldürülürsen, mektuplarımızı kim taşıyacak?”

Arlen, Jardir’in kaba aksanına rağmen, bu sorudaki alaycılığı anlamıştı. Mektuplar Jardir için hiçbir anlam ifade etmiyordu. *Dal’Sharum* savaşçılarının çok azı okuma bilirdi.

“Bu gece o kadar da tehlikeli bir görev değil,” dedi Arlen. Heyecanını daha fazla bastıramadı ve yeni mızrağını, kumaşını açarak, Baş Savaşçı’ya gururla gösterdi.

“Krallara layık bir silah,” diyerek başını salladı Jardir. “Ancak geceden galip çıkacak olan, mızrak değil, savaşçıdır *Par’chin.”* Elini Arlen’in omzuna koyup gözlerine baktı. “Silahına gereğinden fazla güvenme. Senden daha fazla savaş görmüş adamların, mızraklarım boyamalarına rağmen acı sonla buluştuklarım gördüm.”

“Silahı ben yapmadım,” dedi Arlen. “Anoch Sun’un harabelerinde buldum.”

“Kurtarıcı’nın doğum yerinde mi?” diyerek güldü Jardir. “Kaji’nin Mızrağı bir efsanedir *Par’chin* ve kayıp şehir, çöl tarafından geri alınmıştır.”

Arlen kafasını sağa sola salladı. “Oradaydım,” dedi. “Seni oraya götürebilirim.”

“Ben, Çöl Mızrağı’nın Sharum Ka’sıyım *Par’chin*,” diye karşılık verdi Jardir. “Bir devenin sırtına atlayıp da, sadece kadim metinlerde var olan bir şehri aramak için çöle çıkamam.”

“Bence bu gece fikrin değişecek,” dedi Arlen.

Jardir sabırlı bir şekilde gülümsedi. “Bana, aptalca bir şey denemeyeceğine söz ver,” dedi. “Muhafazalı bir mızrağın olsa da olmasa da, sen Kurtarıcı değilsin. Seni gömmek zorunda kalmak, üzücü olur.”

“Söz,” dedi Arlen.

“İyi öyleyse!” diyerek omzuna vurdu Jardir. “Gel dostum, vakit geç oluyor. Bu akşam, herkes Sharik Hora’nın önünde toplanmadan önce benim sarayımda karnını doyur!”

Akşam yemeğinde, baharatlı etler, yer fıstığı ve Krasialıların sıcak, cilalı kaya parçalarının üzerinde pişirdiği kâğıt inceliğindeki ekmeklerden vardı. Arlen, Jardir’in yanında onur konuğu olarak oturuyordu. Etraflarında, *kai’Sharumhr* ve onlara hizmet etmekte olan Jardir’in kendi eşleri vardı. Arlen, Jardir’in ona neden bu kadar saygılı davrandığını asla anlamamıştı ama Andrah’nın sarayında maruz kaldığı muameleden sonra, bu, çok iyi gelmişti.

Adamlar, birçok defa dinlemiş olmalarına rağmen, ondan

Tek Kol’u sakat bırakma hikâyesini anlatmasını tekrar istediler. Her zaman, Tek Kol’un -onların deyimiyle Alagai Ka’nın hikâyelerini dinlemek istiyorlardı. Kaya iblisleri Krasia’da nadiren görülürdü. Bu yüzden Arlen isteklerini yerine getirirken, adamlar onu büyülenmiş bir şekilde dinledi.

“Son ziyaretinden sonra yeni bir akrep inşa ettik *Par’chin”* dedi *kai’Sharumhrdîn* birisi. Yemekten sonra nektarlarım yudumluyorlardı. “Bir mızrağı, kumtaşından duvarları delip geçecek kadar hızlı fırlatıyor. Alagai Ka’nın postunu delmek için bir yol bulacağız, sen hiç merak etme.”

Arlen kesik kesik gülerek kafasını sağa sola salladı. “Korkarım bu gece Tek KoPu göremeyeceksiniz,” dedi. “Ya da başka herhangi bir gece... Sonunda güneşi gördü.

Kai’Sharumhrm gözleri yerlerinden fırladı. “Alagai Ka öldü mü?” diye sordu içlerinden biri. “Bunu nasıl başardın?” Arlen gülümsedi. “Size hikâyeyi bu geceki zaferimizden sonra anlatacağım,” dedi. Bunu söylerken yanında duran mızrağını kibarca okşadı. Bu hareketi, Baş Savaşçı’nın gözlerinden kaçmamıştı.

20

Alagai'sharak

D.S. 328

"Everam'ın Mızrağı, Büyük Kaji, bu gece senin kutsal işini yapacak savaşçılarının kollarına güç, yüreklerine cesaret ver."

Damaji, askerleri, Kaji'nin yani ilk Kurtarıcı'nın takdisiyle kutsarken, Arlen yerinde rahatsızca kıpırdandı. Kuzeyde, bir insanın Kurtarıcı olduğunu iddia etmesi dayak yemesine sebep olabilirdi, ancak suç değildi. Krasia'da ise, böylesine bir sapkınlık, ölümle cezalandırılabilirdi. Kaji, Everam'ın Ulağı'ydı ve tüm insanlığı *alagailtre* karşı birleştirmek için gelmişti. Ona Shar'Dama Ka, yani Baş Savaşçı-Rahip diyorlardı ve bir gün *Sharak Ka'*yı, yani İlk Savaş'ı hak ettikleri zaman, insanları tekrar birleştirmek üzere geleceğini söylüyorlardı. Bunun dışında herhangi bir şey söyleme cüretini gösterenler, çabuk ve vahşet dolu bir ölümle karşılaşırdı.

Arlen, Kaji'nin kutsiyeti konusundaki şüphelerini seslendirecek kadar aptal değildi, ancak Kutsal Adamlar yine de sinirlerini bozuyordu. Sürekli olarak, Arlen'ın, yani yabancının hakaretine maruz kaldıklarını söylemek için bir bahane arıyorlardı ve Krasia'da birine hakaret etmek, çoğu zaman, hakaret edenin ölümü demekti. Ancak *Damaji'*yle ilgili olarak nasıl bir rahatsızlık duyarsa duysun, Arlen, Sharik Hora'nın, yani Everam'a adanmış devasa kubbeli tapınağın görüntüsü karşısında büyülenirdi. Kelime anlamı 'Kahramanların Kemikleri' olan Sharik Hora, insanlığın neler yapabileceğinin bir göstergesiydi. Arlen'ın hayatında gördüğü tüm yapıları gölgede bırakan bir yapıydı bu. Miln'deki Dük'ün Kütüphanesi, bu yapının karşısında küçücük kalıyordu.

Ancak Sharik Hora, boyutunun dışında başka özelliklere de sahipti. Ölümün ötesinde bir cesaretin sembolüydü, zira *alagai'sharakta* ölmüş tüm savaşçıların ağartılmış kemikleriyle dekore edilmişti. Bu kemikler, destek kirişlerine ve pencere kenarlarına kadar uzanıyordu. Büyük sunak tamamen kafataslarından yapılmıştı ve etrafındaki sandalyeler bacak kemiklerindendi. İbadet etmeye gelenlerin içinden su yudumladığı kadeh, iskelet halindeki iki elin kavradığı, içi oyulmuş bir kafatasıydı; taban kısmı bir çift ayak kemiğinden, gövdesi ise önkol kemiklerinden meydana getirilmişti. Devasa avizelerden her biri, düzinelerce kafatası ile yüzlerce kaburga kemiğinden oluşuyordu. Büyük kubbenin oluşturduğu tavan kısmı ise altmış metre yüksekliğindeydi ve Krasialı savaşçı ataların kafataslarıyla kaplıydı.

Arlen bir seferinde, tapmakta dekorasyon malzemesi olarak kullanılmış kaç asker olduğunu hesap etmeye çalışmış, ancak bu işte başarısız olmuştu. Thesa'daki tüm şehir ve köylerde en fazla elli bin insan yaşıyordu ve tüm bu insanların kemikleri bir araya gelecek olsa, Sharik Hora'nın onda birini bile dekore edemezlerdi. Bir zamanlar Krasialılar sayılmayacak kadar çoktu.

Şimdi, sayısı dört bine yakın olan tüm Krasialı askerler, Sharik Hora'yı pek zorlanmadan doldurmuştu. Her gün, şafakta ve gün batımında birer kez olmak üzere burada iki kez toplanıp Everam'ın adını anarak, hem önceki gece öldürülen nüvelikler için şükranlarını sunar, hem de yaklaşmakta olan gece savaşında gücünü bahşetmesi için Everam'a yakarırlardı. Tabii en fazla da, Shar'Dama Ka'nın geri dönüp *Sharak Ka'yı* başlatması için dua ederlerdi.

Tuzakların kurulduğu bölümde bekleyen Arlen, çöl rüzgârlarının getirdiği çığlıkları duyarken, nüveliklerin gelmesini sabırsızca bekliyordu. Etrafındaki savaşçılar, ayaklarını yere sürtüyor ve Everam'a dua ediyordu. Labirent'in diğer taraflarında ise *alagai'sharak* başlamıştı.

Şehrin surlarının üstünde konumlanmış olan Mehnding kabilesinin çarklı silahlarını ateşlediklerinin ve ağır taşlar ile dev mızraklarını iblis safları arasına fırlattıklarının haberi gelmişti. Bunların bazıları kum iblislerini vurmuş, onları ya öldürmüş ya da türdeşlerinin üzerlerine savrulmalarına yetecek kadar yaralamıştı. Ama bu saldırının gerçek amacı, nüvelikleri

öfkelendirerek çığırından çıkarmaktı. İblisler kolayca öfkelenir ve öyle olduğunda da, kendilerine gösterilen avlarla koyun gibi güdülebilirlerdi.

Nüvelikler öfkeyle kaynarken, şehrin dış kapıları açıldı ve dış muhafaza ağı devre dışı kaldı. Kum ve ateş iblisleri şehre doluştu. Rüzgâr iblisleri ise onların üzerinden uçarak geldi. Kapı kapanıp ağ yeniden devreye sokulmadan önce birkaç düzine iblisin girişine izin verilirdi.

Kapının iç tarafında bir grup savaşçı, mızraklarını kalkanlarına vuruyordu. Yemciler olarak bilinen bu adamlar çoğunlukla yaşlı ve zayıf olurdu. Kendilerine *harcanabilir* gözüyle bakılsa da, sahip oldukları şeref sınırsızdı. Bağırışlar ve haykırışlar içinde, iblislerin saldırısı karşısında etrafa dağıldılar ve daha önceden çalışılmış bir şekilde değişik yönlere giderek iblisleri Labirent'in derinliklerine çektiler.

Labirent duvarlarının üzerinde duran Gözcüler ise, rüzgâr iblislerini ağlar sayesinde alaşağı ettiler. İblisler yere düştüğünde, Kazıkçılar minik muhafazalı hücrelerinin içinden fırlayarak, iblislere kendilerini kurtarma fırsatı vermeden uzuvlarını muhafazalı sağlam kazıklara bağladılar. Bunu yapmalarının sebebi, şafak söktüğünde iblislerin Nüve'ye geri dönmelerini engellemekti.

Bu esnada, Yemciler koşmaya devam ederek kum ve ateş iblislerini kaçınılmaz kaderlerine doğru sürüklediler. İblisler daha hızlı koşabilirdi, ancak içerideki keskin virajları, Labirent'i santim santim bilen adamlar kadar iyi akmıyorlardı. İblislerden biri adamlara çok fazla yaklaştığında, Gözcüler onu ağlarla yavaşlatmaya çalışırdı. Bu çoğunlukla başarılı olurdu. Ama bazen de olmazdı.

Arlen ve diğer Hücum Muhafızları, Yemcilerin yaklaşan bağırışlarını duyunca gerildi. "Dikkat edin!" diye bağırdı bir Gözcü yukarıdan. "Ben dokuz tane saydım!"

Dokuz kum iblisi, tuzak noktasına genelde ulaşan iki ya da üç iblisten çok daha fazla sayıdaydı. Yemciler, onların sayılarını azaltmak için değişik yönlere ayrılırdı. Bu, bir tuzağın beşten fazla iblisle karşılaşmasını önlemek için yapılırdı. *Dal'Sharumhnn* gözleri heyecanla parlarken, Arlen muhafazalı mızrağını daha da sıkı tuttu. *Alagai'sharak'ta* ölmek, cenneti kazanmak demekti.

"Işıklar!" diye bir haykırış geldi yukarıdan. Yemciler, iblisleri tuzak noktasına çekerken, Gözcüler, açılı aynaların önündeki ateşleri yakıp bölgeyi ışıkla doldurdu.

Gafil avlanan nüvelikler çığlık atıp geri çekildi. Işık onlara zarar veremezdi, ancak bitap düşmüş Yemcilere kaçmaları için yeterli zamanı sağlamıştı. Işığa hazırlıklı olan Yemciler, daha önceden çalışıldığı açıkça belli olan bir şekilde, iblis çukurlarının arasından koşup, sığ, muhafazalı siperlerin arkasına saklandılar.

Kum iblisleri kendilerini çabucak toparlayıp saldırılarına kaldıkları yerden devam etti. Ancak Yemcilerin kaçındığı çukurların farkında değillerdi. Uç iblis, iki geniş iblis çukurunun üzerini örten, kum rengindeki muşambaların üzerinden koştu. Altı metrelik çukurlara düşerken çığlık çığlığa haykırıyorlardı.

Hücum Muhafızları haykırarak tuzak yerlerine saldırdılar. Mızraklarını yuvarlak, muhafazalı kalkanlarının arasından çıkararak ilerlediler. Amaçları, geriye kalan nüvelikleri çukurlara itelemekti.

Arlen, korkularını bir kükreyişle üstünden atarak diğerleriyle birlikte saldırdı ve kendini Krasia'nın o güzel deliliğine kaptırdı. Eski çağlardaki savaşçıların kaçıp saklanma dürtülerini bu şekilde haykırarak bastırdıklarını hayal etmişti. Bir anlığına o da kim olduğunu, nerede ne yaptığını unuttu.

Ancak mızrağı bir kum iblisine saplanıp da üzerindeki muhafazalar ışıkla parladığında kendine geldi. Acıyla çığlık atan yaratık Arlen'in iki tarafındaki daha uzun mızraklar tarafından çukura savruldu. Savunma muhafazalarının parlaklığının oluşturduğu karmaşa arasında kimse metal mızrağın ışıldadığını fark etmemişti.

Arlen'ın grubu, karşı karşıya oldukları iki iblisi açık çukura sürdüler. Çukurdaki muhafazalar, sadece Krasia'da bilinen tek yönlü muhafazalardandı. Nüvelikler çembere girebiliyor ancak kaçamıyordu. Çukurun tabanındaki sert toprakta yekpare taşlar vardı ve bunlar, iblislerin Nüve'ye geri dönmelerini engelliyor, şafak onları öldürene kadar kapana kısılmış halde beklemelerini sağlıyordu.

Kafasını kaldıran Arlen, karşı tarafta kalanların o kadar da başarılı olamadıklarını gördü. Çukuru gizlemiş olan muşamba, iblislerle beraber aşağı düşerken bir çıkıntıya takılı kalmıştı ve bazı muhafazaların üstünü örtmüştü. Çukur Muhafazacısı bu durumu düzeltemeden iki nüvelik tırmanıp onu öldürmüştü.

Tuzak noktasının uzak tarafındaki Hücum Muhafızları karmaşa içindeydi, zira karşılarında beş kum iblisi vardı ve onları içine

sürebilecekleri, işe yarar bir iblis çukurları yoktu. O birimde sadece on adam bulunuyordu ve iblisler, adamların ortasında dehşet saçıyordu.

“Geri çekil!” diye emretti, Arlen’in yan tarafındaki *kai’Sharum.*

“Nüve beni almadan olmaz!” diye haykıran Arlen, karşı tarafa taarruz ederek diğer grubun imdadına koştu. Bir yabancının böylesine bir cesaret örneği sergilediğini gören diğer *dal’Sharum* erleri de onu izledi. Komutanları ise arkalarından bağırıyordu.

Arlen, bir saniyeliğine duraksayarak iblis çukurunda takılı kalmış muşambayı tekmeleyip muhafazaların tekrardan işlev kazanmasını sağladı. Hızını kesmeden dövüşe daldı ve elindeki muhafazalı mızrak can buldu.

İlk iblisi kaburgalarından deşti ve bu sefer, diğer adamlar silahtan çıkan ışık patlamalarını gördüler. Kum iblisi, ölümcül bir yarayla yere yuvarlandı ve Arlen, kendi içinde vahşi bir enerji akışı hissetti.

Gözünün ucuyla bir hareket sezen Arlen bir hamlede döndü ve mızrağını, bir başka kum iblisinin dişleriyle yaptığı saldırıyı engelleyecek şekilde kaldırdı. Mızrağın sapındaki savunma muhafazaları, nüvelik çenesini kapatamadan işlev kazandı ve yaratığın ağzı açık kaldı. Arlen, mızrağı keskin bir hareketle döndürdüğünde sihir alev aldı ve yaratığın çenesi koptu.

Üçüncü bir iblis saldırdı, ancak Arlen’in uzuvlarında bir güç patlaması vardı. Mızrağının arka ucunu döndürüp nüveliğin suratına patlattığında, muhafazaların gücü sayesinde yaratığın yüzünün yarısı biçildi. İblis düşerken, Arlen kalkanını yere attı ve mızrağı ellerinde döndürerek büyük bir hızla iblisin kalbine saplandı.

Bütün gücüyle haykırdı ve öldürecek başka bir iblis bulabilmek için etrafına bakındı, ancak diğer tüm iblisler çukurlara gönderilmişti. Her tarafta, adamlar Arlen’a şaşkınlık içinde bakıyordu.

“Ne bekliyoruz?” diye haykırdı, Labirent’in içlerine doğru koşarak. “Daha avlayacak *alagai*larımız var!”

”Par’chin! Par’chin!” diye tezahürat yapan *dal’Sharum* erleri, onu takip etti.

İlk karşılaştıkları yaratık, pike yapan bir rüzgâr iblisi oldu ve bu iblis Arlen’ın peşinden gelenlerden birisinin boğazını parçaladı. Ancak tekrar havaya yükselemeden, Arlen mızrağını fırlattı ve nüveliğin kafasında patlayan mızrak, yere düşerken etrafa parlak bir kıvılcım yağmuru yağdırdı.

Arlen silahını tekrar aldı ve koşmaya devam etti. Mızrağın vahşi sihri, onu, efsanelerdeki çılgına dönmüş savaşçılardan birine dönüştürmüştü. Etrafındaki askerler Labirent'in içinde köşe bucak iblis ararken sayıları arttı ve Arlen'in iblisleri art arda yere sermesiyle birlikte, hepsi birden yine *”Par'chin! Par'chin!”* diye tezahüratta bulundu.

Muhafazalı tuzak noktaları ve kaçış çukurları unutulmuştu. Geceye duyulan korku ve saygı uçup gitmişti. Arlen metal mızrağıyla yenilmez görünüyordu. Etrafına yaydığı güven duygusu, Krasialılar üzerinde uyuşturucu etkisi yapmıştı.

Zafer çılgınlığıyla kıpkırmızı kesilmiş olan Arlen, sanki kabuğundan çıkmış ve yenilenmiş gibi hissediyordu. Saatlerdir koşuyor olmasına rağmen hiçbir yorgunluk hissetmiyordu. Yara bere içinde olmasına rağmen, hiçbir acı duymuyordu. Düşünceleri, sadece ve sadece bir sonraki avına kilitlenmişti. Sihir patlamalarının, nüveliklerin zırhlarını deldiği ve ona vahşi bir enerji verdiği her an, aklında tek bir düşünce beliriyordu.

Herkeste bu silahtan bir tane olmalıydı.

Bu sırada, önünde Jardir belirdi. İblis kanıyla sırılsıklam olmuş Arlen Baş Savaşçı'yı selamlamak için mızrağını yukarı kaldırdı. *”Sharum Kal”* diye haykırdı. “Bu gece hiçbir iblis Labirent'inden sağ çıkmayacak!”

Jardir güldü ve cevap olarak kendi mızrağını havaya kaldırdı. Yaklaştı ve Arlen'a kardeşiymiş gibi sarıldı.

“Seni hafife almışım *Par'chin,”* dedi. “Bunu bir daha yapmayacağım.”

Arlen gülümsedi. “Bunu hep söylüyorsun.”

Jardir, Arlen'in biraz önce öldürdüğü iki kum iblisini kafasıyla işaret etti. “Bu sefer, gerçekten söylüyorum,” dedi ve aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Sonra Arlen'ın peşinden gelen adamlara döndü.

”Dal'Sharum\” diye haykırdı, yerdeki ölü nüvelikleri işaret ederek. “Bu iğrenç şeyleri toplayıp dış surların üzerine asın! Sapancı takımlarımızın hedef idmanına ihtiyacı var! Surların ötesindeki nüvelikler, Krasia Kalesi'ne saldırmanın ne demek olduğunu anlasınlar!”

Adamlar tezahüratta bulunduktan sonra verilen emri yerine getirmek için hemen harekete geçti. Jardir, Arlen'a döndü. “Gözcüler, doğudaki tuzak noktalarının birinde hâlâ savaşıldığını söylüyor,” dedi. “Dövüşecek gücün kaldı mı *Par'chin!'*

Arlen vahşice gülümsedi. “Bana yolu göster,” diye yanıtladı ve iki adam arka arkaya koşmaya başladı.

Bir süre, Labirent’in en uzak köşesine doğru koştular. “Hemen önümüzde,” diye bağırdı Jardir, bir pusu noktasına dönen virajı alırlarken. Arlen, etraflarındaki sessizliğe hiç aldırmadı. Zihninde bir tek ayaklarının yere vuruşunu ve kanının kaynayışını duyuyordu.

Ancak tam köşeyi döndüğünde, yan taraftan bir bacak uzandı ve Arlen’a çelme takarak onu yere düşürdü. Arlen, yere düşerken yuvarlandı ve değerli silahını elinden bırakmadı. Ancak ayağa kalkmaya çalışırken, adamlar tuzak noktasının tek çıkışını çoktan kapatmıştı.

Arlen ne olduğunu anlayamayarak etrafına baktı. Etrafta ne bir iblis ne de bir çarpışma vardı. Bu tuzak, nüvelikler için hazırlanmamıştı.

21

Sadece Bir *Chin*

D.S.328

“Nedir bu yaptığınız?” diye sordu Arlen.

“Kaji’nin Mızrağı, Shar’Dama Ka’nın ellerine aittir,” diye cevapladı Jardir, yaklaşırken. “O, sen değilsin.”

Arlen, mızrağı, sanki ellerinden uçacakmış gibi sımsıkı tuttu. Birkaç saat önce yemek yediği aynı adamlar üzerine doğru yaklaşırken, gözlerinde o dostça bakıştan eser yoktu. Jardir, Arlen’ı, destekçilerinden uzağa çekerek akıllıca davranmıştı.

“Böyle olmak zorunda değil,” dedi Arlen. Tuzak alanının ortasındaki iblis çukurunun kenarına kadar geriledi, uçurumu topuklarında hissediyordu. Uzaktan da olsa, çukurdaki kum iblisinin tıslayışını duyabiliyordu.

“Bu silahtan daha fazla yapabilirim,” diye devam etti. “Her *dal’Sharum* için bir tane. Bu yüzden buraya geldim.”

“Bunu kendimiz de yapabiliriz,” diye gülümsedi Jardir, sakallı yüzüne soğuk bir ifade yerleşmişti. Dişleri, ay ışığında parlıyordu. “Bizim kurtarıcımız sen olamazsın. Sadece bir *chin’* sin.”

“Seninle dövüşmek istemiyorum,” dedi Arlen. “Öyleyse dövüşme dostum,” dedi Jardir yumuşak bir sesle. “Silahı bana ver, atım al ve şafak söktüğü zaman bir daha geri dönmemek üzere burayı terk et.”

Arlen duraksadı. Krasialı Muhafazacıların, mızrağın kopyalarını en az onun kadar iyi bir şekilde üretebileceğinden kuşkusu yoktu. Kısa bir sürede, kutsal savaşlarının gidişatını tersine çevirebilirlerdi. Binlerce hayat

kurtarılacak, binlerce iblis öldürülecekti. Övgüyü kimin aldığının bir önemi var mıydı?

Ama Arlen, bunun yanlış olduğunu biliyordu. Mızrak, sadece Krasia için bir hediye değildi. Bu, TÜM insanlar için bir hediyeydi. Peki Krasialılar mızrağı başkalarıyla paylaşır mıydı? Eğer içinde bulunduğu durumun anlattığı bir şey varsa, o da bunun pek mümkün gözükmediğiydi.

“Hayır,” dedi. “Sanırım mızrak biraz daha bende kalacak. Senin için bir tane yapmama izin ver, ondan sonra giderim. Beni bir daha görmeyeceksin ve istediğin şeye sahip olacaksın.”

Jardir parmaklarını şıklattı ve adamlar Arlen’ın üzerine doğru hareketlendi.

“Lütfen,” diye yalvardı Arlen. “Hiçbirinizin canını yakmak istemiyorum.”

Jardir’in elit savaşçıları, bu söze güldü. Ne de olsa tüm ömürlerini mızrağa adamışlardı.

Ancak aynı şey Arlen için de geçerliydi.

“Düşman, nüvelikler!” diye haykırdı, adamlar saldırıya geçtiğinde. “Ben değilim!” Ama itiraz ederken bile çoktan harekete geçmişti. Üzerine gelen iki mızrak ucunu silahının tek hareketiyle savurup adamlardan birinin kaburgalarına vurdu ve adamı bir başkasının üzerine fırlattı. Aynı hızla adamların ortasına dalıp mızrağını bir dövüş sopası gibi savurdu. Keskin ucunu kullanmayı istemiyordu.

Mızrağım bir savaşçının yüzüne geçirdi ve adamın çenesinin kırıldığını hissetti. Hareketini devam ettirerek eğildi ve metal mızrağı bir başka adamın diz kapağına indirdi. Adam acıyla haykırıp yere düşerken, başka bir mızrak Arlen’ın kafasının tam üzerinde havayı delip geçti.

Metal mızrak, nüveliklerle savaştığı zamanın aksine, ellerine ağır geliyordu, insanlara karşı kullanılırken sıradan bir mızraktan fazlası değildi. Arlen, silahını yere saplayıp zıplayarak adamlardan birinin boğazına tekme attı. Mızrağın keskin olmayan ucuyla, bir başkasının midesine vurarak adamın iki büklüm yere düşmesine sebep oldu. Daha sonra silahın keskin ucuyla üçüncü bir adamın bacağını deşti ve adam elindeki mızrağı düşürüp acıyla yarasını tuttu. Arlen, biraz daha geriledi ve adamlar çevresini saramasın diye arkasını iblis çukuruna verdi.

“Bu hatayı tekrarlamayacağıma söz vermiş olmama rağmen, seni yine hafife aldım,” dedi Jardir. Elini salladı ve başka askerler de koşarak

diğerlerinin arasına katıldı.

Arlen, kendini oldukça iyi savunmuştu ama dövüşün sonucu baştan belliydi. Kafasının yan tarafına yediği mızrak sapıyla yere düşünce, savaşçılar üzerine vahşice çullandı. Mızrağını bırakıp kollarıyla kafasını tutuncaya kadar yumruklarını yağmur gibi yağdırmaya devam ettiler.

Ama mızrak ellerinden kurtulduğu anda, darbeler son buldu. Arlen askerler tarafından ayağa kaldırıldı; iki kaslı savaşçı kollarını arkaya büküp hareketsiz kalmasını sağladı. Baş Savaşçı yere eğilip mızrağı eline aldı ve ganimetini sıkıca kavradıktan sonra Arlen'ın gözlerine baktı.

"Gerçekten üzgünüm dostum," dedi. "Başka bir yolu olmasını dilerdim."

Arlen bunun üzerine adamın suratına tükürdü. "Everam ihanetini izliyor!" diye bağırdı.

Jardir gülümsemekle yetinerek tükürüğü yüzünden sildi. "Bana Everam'dan bahsetme *chin.* Onun Sharum Ka'sı benim, sen değilsin. Ben olmadan, Krasia düşer. Seni özleyecek kimin var *Par'chin*? Öldüğünde, ardından tek bir gözyaşı şişesi bile dolduramazsın."

Arlen, düştüğünde aldığı darbeden kendini toparlayamamıştı ki, Jardir'in kendi kaliteli mızrağı, önündeki toprağa saplandı. Kafasını kaldırıp altı metrelik çukurun ağzına baktığında, Baş Savaşçı'nın ona doğru baktığını gördü.

Arlen'ı tutan adamlara baktı. "Onu çukura atın."

"Onurunla yaşadın *Par'chin*," dedi Jardir. "Ölümün de onurlu olsun. Savaşarak öl ve cennette uyan."

Arlen, çukurun diğer tarafında ayaklarının üzerinde doğrulan kum iblisine baktı. Yaratık, jilet keskinliğindeki dişlerini açığa çıkararak hırladı.

Arlen da ayağa kalktı ve yara bere içindeki kaslarının acısını unutmaya çalıştı. Yavaşça mızrağa uzanırken, gözlerini, iblisinkilere kilitledi. Ne ürkek ne tehditkâr olan duruşu, yaratığın kafasını karıştırmıştı. İblis, dört ayağı üzerinde ne yapacağını bilemeden ileri geri hareket etmeye başladı.

Kolay bir iş olmasa da, bir kum iblisini muhafazasız bir mızrakla öldürmek mümkündü. Alınlarındaki kemiksi çıkıntılar tarafından korunan küçük, kapaksız gözleri, saldırdıkları zaman genişlerdi. Vücutlarının yegâne zayıf noktası, gözleriydi. Oraya gelecek isabetli bir darbe eğer beyinlerine ulaşacak kadar sert olursa, yaratığı anında öldürebilirdi. Ancak iblisler

sihirli bir hızla iyileşirdi ve isabetsiz bir vuruş ya da öldürücü olmayan bir darbe, sadece yaratığı daha fazla öfkelendirmeye yarardı. Ay’ın ve yukarıdaki yağ lambalarının loş ışığı altında, bunu bir kalkana bile sahip olmadan yapabilmek, neredeyse imkânsız bir şeydi.

İblis, onun davranışlarını çözmeye uğraşırken, Arlen, mızrağın ucunu yavaşça zeminde gezdirerek, önüne muhafaza çizgileri çizmeye başladı. Yaratık muhtemelen tam cepheden saldıracaktı çünkü. Gerçi muhafazanın etrafından çabucak dolanabilirdi, ama Arlen bu sayede zaman kazanmış olacaktı. Yavaş hareketlerle, sembolleri zemine çizmeye devam etti.

Kum iblisi, çukurun duvarlarına geri çekildi. Yukarıdan gelen ışıkların oluşturduğu gölgeler o noktada görüşü bir hayli zorlaştırıyordu. Yaratığın kahverengi pulları kilden duvarın rengiyle birleşince iblis neredeyse görünmez olmuştu. Sadece iri, kara gözleri belli oluyor; çukurun içine düşen zayıf ışığı Arlen’ın üzerine yansıtıyordu.

Arlen, saldırı anını önceden tahmin etmeyi başardı. Arka ayaklarını yere iyice yaklaştıran iblisin gerilen kasları şişip titremeye başlamıştı. Kendisini, çizdiği muhafaza sembollerinin arkasında konumlandıran Arlen ise göz temasını keserek, teslim olmuş gibi bir tavır takındı.

Kükreyişe dönüşen hırlamasıyla nüvelik, pençelerden, tırnaklardan ve zırhlı kaslardan oluşan elli kiloluk vücuduyla hücuma kalktı. Arlen ise yaratık muhafazalara çarpana kadar bekledi ve semboller parladığı zaman mızrağını yaratığın savunmasız kalan gözlerine sapladı. İblisin saldırı hızı, darbesine güç katmıştı.

Yukarıda, onu izleyen Krasialılar tezahürat yapıyordu.

Arlen, mızrak ucunun hedefini bulduğunu hissetmişti, ancak yeterince derine saplanamadan, sihir parlaması yaratığı çukurun diğer tarafına fırlattı. Arlen mızrağına baktığında, ucunun kırılmış olduğunu gördü. Metal uç, yaratığın gözünde, ay ışığında parıldıyordu. İblis kendini toparlayıp acıyı üstünden atarak ayakları üzerinde doğrulduğunda, yüzünü pençeledi ve mızrak ucunu gözünden çıkardı. Kanaması şimdiden durmuştu.

Nüvelik hırlaya hırlaya ona doğru sürünmeye başladı. Arlen da yarım çemberini tamamlamak için acele ederek, yarанğın yavaş yavaş yaklaşmasına izin verdi. İblis tekrar havaya zıpladığında, aceleyle kazınmış muhafazalar parıldayarak yaratığı durdurdu. Arlen mızrağını bir kez daha sapladı. Bu seter, mızrağın kırık ucunu iblisin ağzından sokup boğazındaki zayıf noktayı bulmaya çalışmıştı. Ne var ki fazlasıyla hızlı davranan

nüvelik, Arlen’ın mızrağını dişleriyle yakalayıp çenesini kilitledi. Tam bunu yaptığı sırada da muhafazalar tarafından tekrar geri püskürtüldü ve ağzındaki mızrakla beraber arkaya fırladı.

“Lanet olsun,” diye küfretti Arlen. Çemberini tamamlayamamıştı ve mızrak olmadan tamamlaması imkânsızdı.

Arlen, birdenbire muhafazalarının arkasından fırlayıp yaratığın üzerine çullandığında, kum iblisi daha yeni yeni toparlanıyordu, hazırlıksız yakalanmıştı. Yukarıdaki izleyiciler bunu görünce tezahüratları bir kükreyişe dönüştü.

Nüvelik ısırıp tırmalamaya çalıştı ama daha hızlı davranan Arlen manevra yaparak kollarını, yaratığın koltuk altından geçirerek parmaklarını kafasının arkasında kenetledi. Kendini yukarı çektiğinde, iblisin ayakları yerden kesildi.

Arlen, kum iblisinden daha iri ve daha ağırdı ama çırpman nüvelik ondan daha güçlüydü. Yaratığın kasları Miln madenlerinde kullanılan halatlar gibiydi, arka ayaklarındaki pençeler de Arlen’in bacaklarını lime lime edebilecek keskinlikteydi. Arlen iblisi sağa sola savurarak en sonunda çukurun duvarına çarptı. Toparlanmasına fırsat vermeden yaratığı geri çekip duvara tekrar yapıştırdı. Güçlü nüveliğin çırpınışları karşısında gücü tükenmeye başlayan Arlen, kendi vücut ağırlığını son kez kullanarak iblisi biraz önce çizdiği muhafazaların üzerine fırlatınca, parlayan sihrin ışığıyla çukur aydınlandı. Arlen, yaratığa toparlanma fırsatı vermeden mızrağını kaptı ve muhafazalarının arkasına koştu.

Öfkeli iblis, tekrar tekrar muhafazaların üzerine saldırmaya başladı; ama sırtını duvara veren Arlen, yarı çemberini çabucak tamamlamıştı. Ağda delikler olsa da, Arlen bu deliklerin bir iblisin içinden geçemeyeceği kadar küçük olduklarını umut ediyordu.

Ne var ki nüveliğin çukur duvarının üzerine atlamasıyla birlikte, o umut çok geçmeden kayboldu. Yaratık, kil duvara geçirdiği pençeleri sayesinde Arlen’a doğru ilerlerken ağzından salyalar akıyordu.

Arlen’ın aceleyle çizilmiş muhafazaları zayıftı. Kısa bir koruma çapı olan çemberi, bir iblisin zıplayarak geçemeyeceği kadar yüksek değildi. Nüveliğin, duvarı kullanarak bu muhafazaların üzerine tırmanabileceğini anlaması çok uzun sürmezdi.

Kendini çarpışmaya hazırlayan Arlen, duvara en yakın olan muhafazanın üstüne ayağını koydu ve sihri devre dışı bıraktı. Gerçi ayağını zeminden bir-

iki santim yukarıda tutuyordu, zira işareti silmek amacında değildi. İblisin üzerine atlayacağı zamana kadar bekledi. Tam o anda ayağını çekti ve muhafazayı devreye soktu.

Ağ tekrar devreye girdiğinde, nüvelik çemberin içine yarı yarıya geçmişti. Böylece yaratığın yarısı Arlen'la çemberin içine, diğer yarısı ise pat diye bir ses çıkarak dışarıya düştü.

Arka tarafı kopmuş olan yaratık, hâlâ pençe atıp ısırmaya çalışıyordu. Arlen geriye çekilerek iblisi mızrağıyla kendinden uzakta tuttu. Birkaç adım atıp muhafazalarının dışına çıkarak, kum iblisinin belden yukarısını yarı çemberin içinde hapsetti. Yaratık, hâlâ titriyordu. Kumlar onun siyah karıma bulanmıştı.

Arlen kafasını kaldırdığında, Krasialıların şaşkın gözlerle ona baktığını gördü. Kaşlarım çattı ve mızrağı dizinde ikiye böldü. İblisten ilham alarak, mızrağın kırık ucunu çukur duvarının yumuşak kiline soktu. Kol kaslarını şişirerek kendini yukarı çekti ve bu sefer diğer kolunu savurarak, mızrağın diğer parçasını da biraz daha yukarıya sapladı.

Arlen aynı hareketi tekrarlaya tekrarlaya çukurun altı metrelik duvarını tırmandı. Yukarıda onu neyin beklediğini hiç düşünmüyordu. Sadece o an yapmakta olduğu işe odaklanarak, kaslarının yanmasının verdiği acıyı görmezden geldi.

En sonunda çukurun ağzına ulaştığında, Krasialılar fal taşı gibi açılmış gözleriyle geriledi. Birçoğu Everam'ın adını anarak göğüs ve alınlarına dokundu. Diğerleri ise sanki Arlen bir iblismiş gibi, havaya muhafazalar çizdi.

Artık uzuvlarını hissetmeyen Arlen, ayakları üzerinde doğrulurken zorlandı. Görüşü bulanık olsa da, Baş Savaşçı'nın gözlerine baktı. "Eğer benim ölmemi istiyorsan," diye haykırdı, "o işi kendin yapmak zorundasın. Labirent'te istediğin şeyi yapacak bir iblis kalmadı."

Jardir, öne doğru bir adım attıysa da adamlarından gelen homurdanmaları duyunca duraksadı. Arlen, kendini bir savaşçı olarak kanıtlamıştı. Artık onu öldürmek, onursuzca bir davranış olurdu.

Arlen bu gerçeğe güveniyordu, ancak adamlar bunu etraflıca düşünemeden, Jardir ileri atıldı ve muhafazalı mızrağının keskin olmayan kıç tarafını, Arlen'ın şakağına geçirdi.

Arlen aldığı darbeyle yüzüstü yere yığıldı. Başı dönüyordu. Tükürdü ve ellerinden destek alarak kalkmaya çalıştı. Kafasını kaldırdığında en son,

Jardir’in tekrar hareketlendiğini gördü. Metal mızrağın yüzüne isabet ettiğini hissetti ve bayıldı.

22

Köylere Oynamak

D.S. 329

Rojer yürürken dans ediyor, dans ederken de parlak renklere sahip dört topu kafasının etrafında çeviriyordu. Hareket etmeden, durduğu yerde hokkabazlık yapmak onun için hâlâ imkânsıza yakında ama Rojer Yarımel'in koruması gereken bir itibarı vardı, o yüzden kısıtlayıcı durumunu kısıtlayıcı olmaktan çıkarmayı öğrenmişti. Topları yakalayıp atabilmek için akıcı bir çeviklikle yürüyerek sakat elini hep doğru konumda tutmaya çalışıyordu.

On dört yaşında olmasına rağmen hâlâ kısa boyluydu. Boyu bir buçuk metreyi ancak geçiyordu. Havuç rengi saçları, yeşil gözleri ve yuvarlak, çilli bir suratı vardı. Eğiliyor, uzanıyor, kendi etrafında tam dönüşler yapıyor ve topların temposuna uydurduğu ayaklarını hareket ederken yere vuruyordu. Ayrık parmaklı yumuşak çizmeleri, yoldaki tozlardan dolayı pislenmişti. Ayaklarını hareket ettirmesinin neden olduğu toz bulutu da, aldığı her nefeste, kuru toprağın tadını ağzında hissetmesine neden oluyordu.

"Eğer olduğun yerde duramayacaksan, ne yararı var ki?" diye sordu Arrick, aksi bir tavırla. "Bir amatör gibi görünü-yorsun. Ayrıca izleyiciler de ayağınla kaldırdığın tozları solumaktan hiç memnun olmayacaklar."

"Tozlu yollarda gösteri yapmayacağım ki," dedi Rojer. "Köylerde yapmak zorunda kalabilirsin," diye karşı çıktı Arrick. "Orada tahta kaldırımlar yok."

Bu sırada Rojer ritmi kaçırdı ve telaşla durumu toparlamaya çalışırken Arrick durup onu bekledi. Rojer sonunda topların kontrolünü yeniden sağladı, ama Arrick yine de memnuniyetsiz bir ses çıkardı.

“Tahta kaldırımlar olmadan, iblislerin surların iç tarafında yerden yükselmelerini nasıl engelliyorlar ki?” diye sordu Rojer.

“Çünkü köylerde sur da yoktur,” dedi Arrick. “Küçük bir köyün etrafında bile bir ağ kurmak, bir düzine Muhafazacı gerektirir. Ne var ki eğer bir köyde iki Muhafazacı ve bir çırakları varsa, kendilerini şanslı sayarlar.”

Rojer bayılacakmış gibi hissederek yutkundu. On yıl önceki çığlıklar kafasında tekrar canlandı ve bir anda tökezleyerek sırtüstü yere düşünce, toplar bir yağmur gibi üzerine yağdı. Sakat elini öfkeyle zemine vurdu.

“En iyisi hokkabazlığı bana bırakıp diğer becerilerine yoğunlaşman,” dedi Arrick. “Eğer hokkabazlık için ayırdığın zamanın yarısını şarkı söylemek için ayırsaydın, sesin çatlamadan üç nota söyleyebilirdin.”

“Bana her zaman, ‘Hokkabazlık yapamayan bir Jonglör, Jonglör değildir,’ derdin,” dedi Rojer.

“Benim ne dediğimi bırak şimdi!” diye kestirip attı Arrick. “O lanet Jasin Altınses’in hokkabazlık yaptığını mı sanıyorsun? Senin bir yeteneğin var. İsim yaptığın zaman, hokkabazlık yapacak çırakların zaten olacak.”

“Benim numaralarımı neden bir başkasının yapmasını isteyeyim ki?” diye sordu Rojer, topları yerden toplayıp belindeki bir keseye atarak. Bunu yaparken, gizli cebindeki tılsımını okşayıp ondan güç aldı.

“Çünkü o dandik numaralarda para yok evlat,” dedi Arrick, her zaman yanında taşıdığı şarap matarasından bir yudum alarak. “Hokkabazlar tahta kuruşlarla yetinmek zorunda kalır. Ama isim yapacak olursan, benim eskiden kazandığım gibi yumuşak Miln altınlarından kazanırsın,” dedi, şarabından bu sefer daha büyük bir yudum alarak. “Ama isim yapmak için, köylere oynamalısın.”

“Altınses hiç köylere oynamamış ama,” dedi Rojer.

“Benim dediğim de bu işte!” diye bağırdı Arrick, çılgın el kol hareketleri yaparak. “Amcasının Angiers’ta sözü geçiyor olabilir, ama köylerde hiçbir gücü yok. Seni meşhur ettiğimiz zaman onu gömeceğiz!”

“Tatlınağme ve Yarımel varken o da kimmiş!” dedi Rojer çabucak, önce ustasının ismini söyleyerek. Gerçi Angiers sokaklarında son zamanlarda yaşanan hareketliliğe bakılacak olursa, bu iki ismin yerleri değişmişti.

“Evet!” diye bağırdı Arrick, topuklarını birbirine vurup kısa bir dans hareketi yaparak.

Rojer, Arrick’in aksiliğini tam zamanında def etmişti. Ustası son birkaç senedir öfke nöbetlerine daha da meyilli olmuştu. Rojer’in ışığı parlayıp

kendisininki sönerken Arrick daha da fazla içmeye başlamıştı. Nağmesi artık o kadar da tatlı değildi ve bunu biliyordu.

“Çekirge Deresi’ne ne kadar var?” diye sordu Rojer.

“Yarın öğle yemeği vaktine kadar orada oluruz,” dedi Arrick.

“Köylerin sadece bir günlük mesafelerde olduğunu sanıyordum.”

Arrick homurdandı. “Dük’ün fermanına göre, köyler birbirine en fazla *iyi bir atın* bir günde gidebileceği uzaklıkta olmalı,” dedi. “Ama tabana kuvvet gittiğinde daha uzak oluyor.”

Rojer’in umutları suya düştü. Arrick gerçekten de yol üzerinde gecelemeye niyetliydi. Üstelik nüveliklerle aralarında, Geral’ın eski taşınabilir çemberinden başka hiçbir şey olmayacaktı.

Ancak Angiers da onlar için tamamen güvenli olmaktan çıkmıştı. Popülerlikleri arttıkça, Usta Jasin, onların işine çomak sokma konusunda özel bir çaba sarf etmeye başlamıştı. İlk Bakan Janson’un yeğeni olmasının getirdiği birçok avantaja sahipti. Bunlardan biri de, bakanın maaşa bağladığı bazı kaba saba adamları, kendi düşman ve rakiplerine karşı kullanılabilmesiydi. Bir sene önce Arrick’in kolunu kırmışlardı. Ayrıca büyük gösterilerden sonra kazandıkları paralar da birkaç kez çalınmıştı. Arrick’in içki ve fahişelere yatırdığı paralar da göz önünde bulundurulacak olursa, Rojer, birbirine sürtebileceği iki kuruşa nadiren sahip olmuştu. Köyler gerçekten de daha büyük bir kazanç kapısı olabilirdi.

Köylerde şöhret kazanmak, Jonglörler için bir çeşit yetişkinliğe geçiş sınavıydı. Angiers’ın güvenli surlarının ardında yaşarlarken, köyler Rojer’e büyük bir macera gibi gelmişti. Şimdiyse gökyüzüne bakıp korkuyla yutkunuyordu.

Rojer bir taşa oturmuş pelerinine parlak renkli bir yama dikiyordu. Diğer kıyafetleri gibi, pelerininin de asıl kumaşı çoktan yıpranmış, yamana yamana artık sadece yamalardan oluşur hale gelmişti.

“İşin bittiğinde çemberi de hazırla evlat,” dedi Arrick biraz yalpalayarak. Şarap matarası neredeyse boşalmıştı. Rojer, batan güneşe bakıp irkildi ve söyleneni yapmak için aceleyle hareketlendi.

Çember üç metrelik çapıyla bir hayli küçük sayılırdı. İki insanın, aralarında yaktıkları ateşi de kapsayacak şekilde anca sığabildikleri bir alanı kapsıyordu. Rojer, kampın merkezine bir kazık çaktı ve bir buçuk metrelik

bir tel ile ölçerek toprağın üzerinde bir çember çizdi. Taşınabilir çemberi de işte bu çizginin üzerine yerleştirdi ve muhafazalı levhaların düzgünce yerleştiğinden emin olmak için düz bir çubuk kullandı. Ama o bir Muhafazacı değildi ve doğru yaptığından emin olamazdı.

İşini bitirdiğinde, Arrick muhafazaları incelemek üzere yalpalaya yalpalaya çemberin kenarına geldi.

“Düzgün görünüyor,” dedi ustası, çembere şöyle bir bakarak. Rojer ise sırtında bir ürperme hissetti ve emin olmak için her şeyin üzerinden bir kez daha geçti. Sonra da içini rahatlatmak için üçüncü bir defa daha kontrol etti. Yine de, ateşi yakıp akşam yemeğini hazırlarken hâlâ tedirgindi.

Rojer, daha önce bir iblisi hiç yakından görmemişti. Görmüşse de net olarak hatırlayamıyordu. Ailesinin kapısını delen pençeli el, zihnine sonsuza dek kazınmıştı ama gerisi, hatta onu sakat bırakan iblis bile, duman, dişler ve boynuzlardan oluşan bir karmaşaydı.

Orman ağaçları yolun üzerine uzun gölgelerini düşürmeye başlarken, Rojer’in kanı dondu. Çok geçmeden, ateş yaktıkları yerden çok uzak olmayan bir noktada hayaletimsi bir suret belirdi. Orman iblisi, ortalama bir insandan daha uzun değildi. Ağaç kabuğuna benzer derisi, sırım gibi kaslarının üzerinde gerilmişti. Yaratık, ateşlerini görünce kükredi. Sıra sıra dişlerini gösterirken, boynuzlu başını geriye attı. Sonra da öldürmeye hazır olmak için pençelerini gerdi. Bu sırada, ateşin yaydığı ışığın etrafında başka şekiller de belirdi. Çevreleri yavaş yavaş nüvelikler tarafından sarılıyordu.

Rojer’in gözleri, şarap matarasından derin yudumlar alan Arrick’e kaydı. Daha önce taşınabilir çemberler içerisinde birçok kez gecelemiş olan ustasının sakin olacağını umut etmişti ama Arrick’in gözlerindeki korku, başka bir hikâye anlatıyordu. Titreyen elleriyle gizli cebine uzanan Rojer, tılsımını çıkarıp sıkıca kavradı.

Orman iblisi, boynuzlarını aşağı indirerek saldırıya geçti ve bu hareketiyle Rojer’in zihninde bir kıvılcımın çakmasına neden oldu. Rojer birdenbire üç yaşına geri dönmüş, annesinin omzunun üzerinden kendilerine yaklaşan ölüm iblisini seyrediyordu.

Bir anda tüm anıları geri gelmişti: babasının ocak süngüsünü alıp Geral ile birlikte savunmaya geçerek, annesi ve Arrick’e kaçmak için zaman kazandırmaya çalışması; Arrick’in, Rojer ile annesini bir kenara itip yer kapısına doğru koşması; parmaklarına mal olan ısırık; annesinin kendini feda edişi.

Seni seviyorum!

Rojer, tılsımını sıkıca tuttu ve annesinin ruhunun, benliğini somut bir varlık gibi sarmaladığını hissetti. Nüvelikler karşısında, tılsımına muhafazalardan daha fazla güveniyordu.

Bu sırada orman iblisi, muhafazalara sert bir darbe indirdi. Sihrin parlamasıyla Rojer ve Arrick aynı anda yerlerinden zıpladı. Geral'ın ağı, bir an için havada gümüşi bir ateşle belirginleşti ve nüvelik sersemlemiş bir şekilde geriye savruldu.

Ama bu rahatlama uzun sürmedi. Ses ve ışık, diğer orman iblislerinin dikkatini çekmişti ve onlar da sırayla saldırarak, ağı, her taraftan sınamaya başladılar.

Ancak Geral'ın cilalı muhafazaları tüm bu saldırılara dayanıyordu. Teker teker veya gruplar halinde saldıran orman iblisleri, her seferinde geriye savruluyor, muhafazaların etrafında tur atıp zayıf bir nokta arıyordu.

Fakat saldırı devam ederken, Rojer'in zihni başka yerlere gitti. Annesiyle babasının ölüşünü tekrar tekrar gördü. Babasının yanışını ve annesinin, onu açık yer kapısından aşağı itmeden önce bir ateş iblisini suyun içinde boğuşunu gördü. Ve tekrar tekrar, Arrick'in, annesiyle kendisini bir kenara ittiği anı gördü.

Annesini Arrick öldürmüştü. Eylemi kendisi yapmamış olsa da fark etmezdi. Rojer, tılsımını dudaklarına götürdü ve kızıl saç tutamını öptü.

"Elindeki ne?" diye sordu Arrick yumuşak bir sesle. İblislerin çemberden giremeyecekleri artık belli olmuştu.

Başka bir zaman olsa Rojer, tılsımının keşfedilmesi karşısında paniklerdi, ancak şimdi başka bir yerdeydi ve bir kâbusu yeniden yaşarken, ne anlama geldiğini çaresizce anlamaya çalışıyordu. Arrick, on yıldır onun için bir baba olmuştu. Bu hatıralar gerçek olabilir miydi?

Elini açtı ve Arrick'e, parlak kızıl saçlı minik tahta bebeği gösterdi. "Annem," dedi.

Arrick, bebeğe kederli gözlerle baktı ve yüz ifadesi, Rojer'e bilmesi gereken her şeyi anlattı. Hatırladığı şeyler gerçekti. Dudağına öfkeli sözler geldi. Bir anda gerilmişti, ustasına saldırıp onu çemberden dışarı fırlatarak nüveliklere yem etmeye hazırdı.

Arrick gözlerini yere çevirip boğazını temizledi ve bir şarkı söylemeye başladı. Sarhoş geçirdiği yılların etkisiyle ekşiyen sesi, söylemeye başladığı yumuşak nağmeli ninniyle o eski tatlılığına yeniden kavuşmuş gibiydi.

Gördüğü orman iblisi karşısında hafızası nasıl canlandıysa, ustasının söylediği bu ninniyi duyunca Rojer'in zihni yine aynı şekilde geçmişe döndü. Birdenbire, o an içinde oturduğu aynı çemberde, Arrick'in kucağında durduğunu ve Nehirköprü yanarken Arrick'in yine aynı ninniyi söylediğini hatırladı.

Tılsımı gibi, bu ninni de, Rojer'in benliğini sarıp sarmaladı ve ona o meşum gecede kendini ne kadar güvende hissettirdiğini hatırlattı. Arrick korkaklık etmişti, bu doğruydu, ama Kally'nin isteğini yerine getirerek Rojer'e bakmıştı. İşine ve kariyerine mal olmuş olsa bile, bakmıştı...

Rojer, tılsımını gizli cebine geri koyup gözlerini gecenin karanlığına çevirdi. Zihninde on yıl önceden kalma görüntüler parıldarken, o bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu.

En sonunda, Arrick'in ninnisi bitti ve Rojer geçmişe dair düşünceleri kafasından uzaklaştırıp, yemek yapmak üzere kullandıkları kapları alıp getirdi. Sosis ve domates kızartıp sert bir ekmekle yediler. Yemekten sonra da pratik yapmaya başladılar. Rojer kemanını eline alırken, Arrick da şarap matarasındaki son damlalarla dudaklarını ıslattı. Çemberin etrafında dolaşan nüvelikleri görmezden gelmek için yüzlerini birbirlerine döndüler.

Rojer kemanını çalmaya başlayıp da kendisini keman tellerinin titreşimine bıraktığında tüm şüpheleri ve korkuları uçup gitti. Önce hafif bir melodi çaldı ve hazır olduğunda başını salladı. Arrick de böylece hafif bir mırıldanmayla ona katıldı ve şarkı söylemeye başlamadan önce Rojer'in bir kez daha başını sallamasını bekledi. Bir süre bu şekilde çalıp söylediler. Yıllar boyu yaptıkları çalışma ve gösterilerin bir ürünü olarak, kendilerini rahat bir armoniye bıraktılar.

Çok sonra Arrick, birdenbire şarkıyı kesip etrafına baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Rojer.

"Başladığımızdan beri tek bir iblis muhafazalara vurmadı," dedi Arrick.

Rojer, çalmayı bırakıp karanlığa bakınca bunun doğru olduğunu fark etti. Nasıl olmuştu da daha önce neden fark etmemişti. Orman iblisleri çemberin etrafında çömelmiş, hiç hareket etmeden onları izliyordu. Ancak Rojer, iblislerden biriyle göz göze geldiğinde yaratık birdenbire üzerine hücum etti.

Nüvelik muhafazalara çarpıp geri savrulurken Rojer çığlık attı ve sırtüstü yere düştü. Diğer yaratıklar da kapıldıkları büyüden uyanarak saldırıya geçtiğinde, Rojer ve Arrick'in etrafında çok sayıda sihir patlaması oldu.

“Bunu yapan müzikti!” dedi Arrick. “Onları geride tutan müzikti!”

Rojer’in yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Arrick, boğazını temizledi ve şarkı söylemeye başladı.

Sesi güçlüydü ve iblislerin sesini bastırıyordu, ancak onları geride tutmaya pek yaramıyordu. Tersine, nüvelikler daha fazla çığlık atıp muhafaza duvarını pençelemeye başlamıştı. Jonglör’ü susturmak istercesine umutsuz bir çaba içerisindeydiler sanki.

Arrick kalın kaşlarını çatarak başka bir şarkıya geçti. Rojer ile birlikte söyledikleri son şarkıya başladı, ama nüveliklerin saldırısı durmuyordu. Bunun üzerine Rojer’in içine bir korku yayıldı. Ya iblisler muhafazalarda zayıf bir nokta bulurlarsa... Aynı o geceki gibi...

“Kemanın evlat!” diye bağırdı Arrick. Rojer, elindeki keman ve yaya boş boş baktı. “Çalsana aptal!” diye emretti ustası.

Ama Rojer’in sakat eli titredi ve yay, tellere sinir bozucu bir sesle dokundu. Nüvelikler çığlık atıp bir adım geri çekildiler. Cesaretlenen Rojer, daha da kulak tırmalayıcı sesler çıkardı ve iblisler bunun üzerine biraz daha geriledi. Uluyup, sanki acı çekiyormuş gibi pençeleriyle başlarım tuttular.

Ama kaçmadılar. Kemanın kulak tırmalayan notalarına tahammül edebilecekleri bir uzaklığa ulaşıncaya kadar, çemberden yavaşça gerilediler. Orada, kamp ateşinin ışıklarını kara gözleriyle yansıtarak sessizce beklemeye başladılar.

Bu görüntü Rojer’i ürpertti. Yaratıklar, onun sonsuza kadar çalamayacağını biliyordu.

Arrick, köylerde kahraman muamelesi göreceklerini söylerken abartmamıştı. Çekirge Deresi’ndeki insanların kendi Jonglörleri yoktu ve birçoğu, Arrick’i on sene önce Dük’ün teşrifatçısı olduğu zamandan hatırlıyordu.

Çekirge Deresi’nde, Ormançıkmazı ile Çoban Vadisi köyleri arasında mekik dokuyan davar güdücülerin ve çiftçilerin kaldığı bir han vardı. Handa hoşça karşılanan Arrick ve Rojer, hiç para ödemeden bir odaya sahip oldu. Gösterilerini izlemek için de tüm kasaba hana gelerek içtikleri biralarla hancıya yeterince para kazandırdı. Hatta her şey mükemmel gitti, ta ki para şapkası izleyiciler arasında dolaştırılana dek.

“Bir koçan mısır!” diye bağırdı Arrick, elindeki koçanı Rojer’in suratına doğru sallayarak. “Bununla ne yapabiliriz ki?”

‘Yiyebiliriz sanırım,” dedi Rojer. Ustası ona öfkeli bir bakış attı ve bir aşağı bir yukarı yürümeye devam etti.

Rojer, Çekirge Deresi’ni sevmişti. Kasaba sakinleri hayattan nasıl tat alınacağını bilen basit ve iyi niyetli insanlardı. Angiers’ta kalabalıklar Rojer’in kemanını duyabilmek için daha da yakma gelmeye çabalar, kafalarını sallayarak beğenilerini belli eder ve alkış tutardı. Ne var ki Rojer, Çekirge Deresi’nin ahalisi kadar çabuk dansa kalkanını görmemişti. Kemanını kutusundan çıkarmak üzere uzandığında bile, ahali gerileyerek dans için yer açmıştı. Çok geçmeden etrafta dönmeye, kahkahalar atmaya başlamışlar, müziği tamamen kucaklayıp kendilerini ezgilerin akışına bırakmışlardı.

Arrick’in efkârlı şarkılarında utanmaksızın ağlamışlar, Usta ile çırağının açık saçık esprileri ve pantomim gösterileri karşısında histerik bir şekilde kahkahaya boğulmuşlardı. Rojer’in düşüncesine göre, Çekirge Deresi ahalisi bir izleyici grubundan istenebilecek her özelliğe sahipti.

Gösteri bittiğinde, “Tatlınağme ve Yarımel!” tezahüratları kulakları sağır edecek cinstendi. Herkes geceyi geçirmeleri için onları kendi evine davet etmiş, bol bol şarap ve yiyecek ikramında bulunmuştu. Rojer ise, kuzguni gözlere sahip bir çift kız tarafından bir tınazın arkasına sürüklenip başı dönene kadar öpücüklere boğulmuştu.

Arrick ise Rojer kadar memnun değildi.

“Bu işlerin neye benzediğini nasıl unuturum?” diye hayıflandı.

Para toplama şapkasından bahsediyordu tabii ki. Küçük köylerde çok az sikke bulunurdu. Olan da sebze meyve tohumlarına, alet edevata ve muhafaza direklerine giderdi. Şapkanın dibinde iki tahta kuruş vardı sadece, ancak bu para Arrick’in Angiers’tan gelirken içtiği şarabın parasına bile yetmezdi. Kasaba ahalisi çoğunlukla tahılla ödeme yapardı. Arada bir buğdaya birkaç çuval tuz ve baharat da eklendiği olurdu.

“Takas!” dedi Arrick, kelimeyi lanetli bir şeymiş gibi söyleyerek. “Angiers’taki hiçbir şarap tüccarı, ödeme olarak arpa kabul etmez!”

Ne var ki Çekirge Deresi ahalisi yalnızca tahılla değil, başka şeylerle de ödeme yapmıştı: tuzlanmış et, taze ekmek, bir sepet meyve ve krema, sıcak yorganlar, çizmeleri için yamalar; kısacası minnettarlıklarını gösterebilmek için ayırabildikleri her türlü mal ve hizmet. Rojer, Dük’ün sarayında kaldığı

zamanlardan beri o kadar iyi yemekler yememişti ve ustasının rahatsızlığını kesinlikle anlayamıyordu. Eğer köy ahalisinin verdiklerini satın almak için değilse, sikkeler ne içindi ki zaten?

“En azından şarapları vardı,” diye homurdandı Arrick. Ustası şarabından büyük bir yudum alırken, Rojer mataraya tedirgin gözlerle baktı. Arrick’in aksiliğini daha da artıracağını bildiği için hiçbir şey söylemedi. Birisi ona fazla şarap içmemesi gerektiğini söyleyecek olduğunda, Arrick müthiş bir öfkeye kapılırdı.

“Burayı çok sevdim,” dedi Rojer, cesaretini toplayarak. “Keşke daha fazla kalsaydık.”

“Sen ne bilirsin be?” diye kestirip attı Arrick. “Aptal çocuğun tekisin sadece.” Acı çekiyormuş gibi inledi. “Ormançıkmazı’nın da buradan bir farkı olmayacak,” diye hayıflandı yola doğru bakarak. “Çoban Vadisi ise hepsinden beter! Şu aptal çemberi neden satmadım ki?!”

Taşınabilir çemberin değerli muhafaza levhalarına tekme atarak muhafazaları etrafa dağıttı. Ne yaptığının farkındaymış gibi görünmüyordu. Umursamıyordu da sanki. Ateşin etrafında sarhoşça tökezledi.

Rojer nefesini tuttu. Gün batımına dakikalar vardı. Hiçbir şey söylemeden ok gibi fırladı ve çılgınca muhafazaları düzeltmeye girişti. Bütün bunları yaparken ufka korkuyla baktı.

Muhafazaları düzeltmeyi son anda tamamladı. Hâlâ çemberin ipini düzelttiği sırada da nüvelikler yerden yükselmeye başladı. İlk nüveliğin üzerine hücum etmesiyle birlikte arkaya doğru düştü. Muhafazalar parlayıp yaratığı geri savurduğunda da korkuyla haykırdı.

Arrick ise, “Lanet olsun, geber!” diye bağırdı, yaratık kendisine saldırdığında. Sarhoş Jonglör, meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve nüvelik muhafaza ağma çarpıp geriye savrulduğunda kesik kesik güldü.

“Usta lütfen,” diye yalvardı Rojer, Arrick’i kolundan tutup halkanın merkezine doğru çekerek.

“Ooo, Yarımel şimdi de her şeyin en iyisini biliyor, öyle mi?” diye alay etti Arrick, kolunu çekerek. Bunu yaparken neredeyse düşüyordu. “Zavallı sarhoş Tatlınağme nüvelik pençelerinden korunmayı bilmez, değil mi?”

“Öyle demedim,” diye itiraz etti Rojer.

“Ne dedin o zaman?” diye sordu Arrick. “Kalabalık senin adım haykırıyor diye, ben olmadan nimetten sayılacağını mı sanıyorsun?”

“Hayır,” dedi Rojer.

“Peki bakalım,” diye mırıldanan Arrick, matarasından bir yudum daha alarak tökezleye tökezleye çırağının yanından uzaklaştı.

Rojer’in boğazı düğümlenmişti. Tılsımına dokunmak için gizli cebine uzandı. Pürüzsüz tahtayı ve annesinin ipeksi saçlarını başparmağıyla okşayıp bebekten güç almaya çalıştı.

“Evet, git ananı çağır!” diye bağırdı Arrick, ona dönüp küçük bebeği işaret ederek. Seni kimin büyüttüğünü, bildiğin her şeyi sana kimin öğrettiğini unut! Sana hayatımı verdim ben!”

Rojer, tılsımı daha da sıkı kavradı. Annesinin varlığını hissediyor, onun son sözlerini duyuyordu. Arrick’in, annesini nasıl yere ittiğini tekrar düşündü ve öfkeden boğazında bir yumru oluştu. “Hayır,” dedi. “Hayatını vermeyen tek kişi şendin.”

Arrick kaşlarını çatarak çocuğun üzerine yürüdü. Rojer biraz gerileyip sindi ama çember çok küçüktü ve gidecek hiçbir yer yoktu. Çemberin dışında, iblisler açlıkla koşturuyordu.

“Ver onu bana!” diye bağırdı öfkeyle Arrick, Rojer’in ellerine uzanarak.

“O benim!” diye haykırdı Rojer. Birkaç saniye debelendiler ancak Arrick daha iri ve güçlüydü. Tılsımı ondan kaptığı gibi ateşin içine fırlattı.

“Hayır!” diye bağırdı Rojer, alevlere doğru atılarak. Ama artık çok geçti. Kızıl saç tutamı anında ateş almıştı. Tılsımı ateşten kurtarmak için bir dal parçası bulamadan, tahta kısmı da alevlerin arasında kayboldu. Rojer, dizlerinin üstüne çöküp hayretle parçaların yanışını izledi. Elleri tir tir titriyordu.

Arrick onu umursamadı. Çemberin sınırında kamburunu çıkarmış, muhafazaları pençeleyen orman iblisine yalpalayarak yaklaştı. “Bunların başıma gelmesinin sebebi sensin!” diye çığlık attı. “Nankör bir çocukla kalıp işimi kaybetmem senin suçun! Senin!”

Nüvelik ona kükreyerek sıra sıra dizilmiş jilet keskinliğindeki dişlerini gösterdi. Arrick de ona aynı şekilde haykırarak cevap verdi ve şarap matarasını yaratığın kafasına geçirdi. Matara patlayarak ikisini de kan kırmızısı şarapla sırılsıklam etti.

“Şarabım!” diye haykıran Arrick, birdenbire az önce ne yaptığını anladı. Zararı bir şekilde telafi edebilecekmiş gibi muhafazaları aşmak için hareketlendi.

“Usta hayır!” diye haykırdı Rojer. Yerde yuvarlanıp sakat olmayan eliyle Arrick’in atkuyruğu saçını kavradı ve ustasının dizlerinin arkasına tekme

attı. Arrick de böylece arkaya doğru düşüp çırağının üzerine yuvarlandı.

"Ellerini üzerimden çek!" diye haykırdı. Rojer'in biraz önce hayatını kurtardığının farkında bile değildi. Ayağa fırlarken Rojer'i gömleğinden tuttuğu gibi çemberin dışına fırlattı.

Nüvelikler de dahil herkes o anda donup kaldı. Orman iblisi bir zafer çığlığı atıp zıplamak üzere eğilirken, Arrick'in yüzünde, ne yaptığının daha yeni farkına vardığını gösteren bir pişmanlık ifadesi belirdi.

Rojer çığlık atıp geriye doğru birkaç adım attı. Çemberin içine zamanında dönebilmesi imkânsız görünüyordu. Kendini yaratıktan korumak için ellerini yukarı kaldırdı, ama nüvelik ona ulaşmadan önce bir haykırış geldi. Arrick, iblisin üstüne atlayıp yaratığı devirmişti.

"Çembere geri dön!" diye haykırdı Arrick. İblis kükreyip sert bir darbeyle karşılık vererek Jonglör'ü havaya savurdu. Yere düşen Arrick'in kollarından biri taşınabilir çemberin iplerinden birine takılarak levhaların düzenini bozdu.

Bunun üzerine etraftaki tüm nüvelikler, çemberdeki gedikten yararlanmak üzere oraya hücum etti. Rojer o an anladı; ikisi de ölecekti. İlk iblis, ona tekrar saldırdı ama Arrick yaratığı bir kez daha kavrayıp vücudunu öte tarafa çevirdi.

"Kemanın!" diye haykırdı. "Onları geri püskürtebilirsin!" Ancak kelimeler dudaklarından döküldüğü anda, nüveliğin keskin pençeleri, göğsünü deşerek onu nefessiz bıraktı. Arrick'in ağzından kan geliyordu.

"Usta!" diye çığlık attı Rojer. Kemanına şüpheli bir tavırla baktı.

"Kurtar kendini!" dedi Arrick zorlanarak. Bunun hemen ardından iblis, keskin pençesiyle adamın gırtlağını söktü.

Şafak söküp de iblisleri Nüve'ye geri gönderdiği sırada, Rojer'in sağlam olan eli kesilmiş, kanıyordu. Muhafazaları düzeltip kemanını elinden bırakana kadar, insanüstü bir gayret sarf etmesi gerekmişti.

Bütün gece keman çalmış, kamp ateşi sönüp gittiği zaman karanlığın içinde olduğu yere sinmişti. Etrafta bekleştiğini bildiği nüvelikleri kendinden uzakta tutabilmek için de kemanından kulak tırmalayan sesler çıkarmaya çalışmıştı.

Ne bir güzellik ne de düzgün bir melodi vardı çaldıklarında. Sadece keskin gıcırtı sesleri çıkarmıştı... Hiçbir şey. Etrafındaki dehşeti zihninden

uzaklaştıracak, kendisini rahatlatacak hiçbir şey çalamamıştı. Ama şu anda, ustasından geriye kalan et parçalarına ve kana bulanmış kıyafetlerine bakarken, yeni bir dehşete kapılarak dizlerinin üstüne çöktü.

Bir süre sonra, nefes alıp verişi rahatladı. Kan içindeki ellerine boş boş bakıp titremelerini durdurmaya çalıştı. Yüzü kızarmış ve sıcaktan bunalmış gibi hissetse de, suratı, sabah havasında üşüyordu. Kanı çekilmişti sanki. Mide bulantısı devam ediyordu, ama artık çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı. Ağzını rengârenk giysisinin koluyla sildi ve kalkmak için kendini zorladı.

Arrick'in vücudundan arta kalan parçaları gömebilmek için toplamaya çalıştıysa da çok fazla bir şey bulamadı. Bir tutam saç. Paramparça edilmiş bir çizme. Ve kan... Nüvelikler, ne kemiklere ne de iç organlara burun kıvırırdı.

Rahiplerin öğretilerine göre, nüvelikler, kurbanlarının bedenlerine ek olarak ruhlarını da tüketirdi. Ancak kuyruklu yalanlarda usta olan Arrick bile, Kutsal Adamların, Jonglörlerden daha büyük yalancılar olduklarını söylerdi hep. Rojer, tılsımını ve tılsım sayesinde annesinin ruhunu kendi benliğinde nasıl hissettiğini hatırladı. Annesinin ruhu tüketilmemişti. Eğer tüketilmiş olsa, nasıl onu hissedebilirdi ki?

Ateşten geriye kalan soğuk küllere baktı. Küçük, tahta bebek oradaydı. Kararıp birkaç parçaya ayrılmıştı. Rojer eğilip almaya çalıştığında tılsımı kendi ellerinde toza dönüştü. Hemen yakın bir noktada Arrick'in atkuyruğu saçından geriye kalanlar vardı. Rojer, artık sarıdan çok beyaz telleri olan saç tutamını alıp cebine koydu.

Yeni bir tılsım yapacaktı.

Ormançıkmazı gün batımından saatler önce görüş alanına girdiği zaman, Rojer rahatladı. Bir geceyi daha dışarıda geçirecek gücü olduğunu sanmıyordu.

Çekirge Deresi'ne geri dönüp bir Ulak'a onu Angiers'a götürmesi için yalvarmayı düşünmüştü ama bu, neler olduğunu açıklamayı gerektirecekti ve Rojer buna hazır değildi. Hem, Angiers'ta onun için ne vardı ki? Ruhsatı olmadan gösteri yapamazdı. Arrick de onun çıraklığını tamamlamasına yardım edebilecek herkesle düşman olmuştu. Dünyanın bir ucunda kalmak en iyisiydi; burada onu hiç kimse tanımaz, Lonca da istese bile ona ulaşamazdı.

Çekirge Deresi gibi, Ormançıkmazı da, dürüst ve samimi bir ahaliye sahipti. Kasabalarına bir Jonglör getiren talihi sorgulamayacak kadar çok sevinmişlerdi, bu yüzden Rojer’i çok iyi karşıladılar.

Rojer de onların misafirperverliğini büyük bir memnuniyetle kabul etti. Gerçi bir sahtekârmış gibi hissediyordu, zira ruhsatı olmayan bir çırak olmasına rağmen kendini bir Jonglör olarak tanıtmıştı. Ancak kasaba halkının, bunu bilse bile fazla umursayacağını sanmıyordu. Kemanıyla çaldığı şarkılarda dans etmeyi ret mi edeceklerdi sanki? Pantomim numaralarına daha mı az güleceklerdi?

Ne var ki Rojer, mucizeler çuvalındaki renkli toplara dokunmaya cesaret edemedi. Onun yerine taklalar attı, elleri üzerinde yürüdü ve yetersizliklerini saklamak için repertuarındaki diğer her şeyi kullandı.

Kasaba halkı da onu zorlamadı. Yaptıkları şimdilik yeterliydi.

23

Yeniden Doğuş

D.S. 328

Parlayan güneş, Arlen'in bilincini yerine getirdi. Kafasını kaldırıp ağzındaki çamuru tükürürken kumlar yüzüne yapıştı. Dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken etrafına bakındı; her yer kumdu.

Onu çöle taşıyıp ölüme terk etmişlerdi.

"Korkaklar!" diye haykırdı. "Kendi göremediğiniz işi çöle yaptırarak temize çıkamazsınız!"

Dizleri üzerinde titredi. Vücudu ona sırtüstü yatıp ölmeyi beklemesini haykırırken, ayağa kalkmak için güç bulmaya çalıştı. Başı dönüyordu.

Krasialılara yardım etmeye gelmişti. Ona nasıl böyle ihanet edebilirlerdi?

Kendini kandırma, dedi kafasındaki bir ses. *Kendin de az ihanette bulunmadın. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda babandan kaçtın. Çıraklığın bitmeden Cob'u terk ettin. Veda bile etmeden Ragen ile Elissa'yı bırakıp gittin. Ve Mery...*

"Seni özleyecek kimin var *Par'chin*?" diye sormuştu Jardir. "Öldüğünde, ardından tek bir gözyaşı şişesi bile dolduramazsın." Haklıydı da.

Eğer burada ölecek olursa, yokluğunu bir tek tüccarlar fark ederdi. Hayatından endişe etmek yerine, yalnızca kendi kazançlarını düşünecek olan tüccarlar... Arlen bunu çok iyi biliyordu. Onu seven herkesi terk etmekle bunları hak etmişti belki de. Belki de orada öylece yatıp ölmeyi beklemeliydi.

Dizleri tutmuyordu. Kumlar onu kendine çekiyor, kollarına çağırıyordu sanki. Mücadele etmeyi bırakmak üzereydi ki, gözüne bir şey takıldı.

Birkaç metre ötede, kumun içinde bir su matarası vardı. Jardir, vicdanına yenik mi düşmüştü acaba? Yoksa adamlarından biri arkasına bakıp, ihanete

uğrayan Ulak'a acımış mıydı?

Arlen, mataraya doğru süründü ve nesneyi bir cankurtaran halatıymışçasına kavradı. Arkasından yas tutacak birileri vardı belli ki.

Ama çok da fark etmezdi. Krasia'ya geri dönse bile hiç kimse, Sharum Ka varken bir *chin'e* inanmazdı. Jardir'in ağzından çıkacak tek bir sözcükle*, dal'Sharumhr* hiç düşünmeden Arlen'ı öldürürdü.

Peki hayatım tehlikeye atarak edindiğin mızrak onlarda mı kalmalı? diye sordu kendi kendine Arlen. *Şafak Habercisi, taşınabilir çemberin ve sahip olduğun diğer her şey onlarda mı kalsın*?

Bu düşünceyle Arlen elini beline attı. İçi rahatlamıştı, zira her şeyini kaybetmemişti. Labirent'te savaşırken bile yanından ayırmadığı basit deri çantası, hâlâ belindeydi. İçinde küçük bir muhafaza seti, şifalı ot kesesi ve... defteri vardı.

Defter her şeyi değiştirirdi. Arlen, diğer kitaplarını kaybetmiş olsa da, hepsi yan yana dizilse bile, bu defter kadar değerli olamazlardı. Miln'i terk ettiği günden beri Arlen, öğrendiği her yeni muhafazayı bu deftere geçirmişti.

Buna mızrağın üstünde olanlar da dahildi.

Eğer o kadar istiyorlarsa lanet mızrak onlarda kalsın, diye düşündü Arlen. *Kendime yenisini yapabilirim.*

Derin bir nefes alarak, zorlana zorlana da olsa ayağa kalktı. Ilık su matarasını yerden kaldırıp suyundan küçük bir yudum aldı. Sonra matarayı omzuna astı ve en yakın kum tepesine tırmandı.

Gözlerini kumlardan koruyarak baktığında, uzakta, Krasia'yı bir serapmış gibi görebiliyordu. Nerede olduğunu çıkarabilirse Şafak Vahası'na doğru yolunu bulabilirdi. Atı olmadan, yolculuk, bir hafta boyunca çölde muhafazasız bir şekilde uyuması anlamına gelecekti. O zamana kadar suyu da biterdi ama bu o kadar da önemli olmasa gerekti. Zira susuzluktan ölene kadar, kum iblisleri onu haklamayı pekâlâ başarırdı.

Arlen, yürürken domuzkökü çiğniyordu. Bitkinin tadı acıydı ve midesini altüst ediyordu ama vücudu iblis kesikleriyle doluydu ve kök, bunların iltihaplanmasını önlerdi. Kaldı ki, yiyecek bir şey yokken, mide bulantısı, açlık sancılarına tercih edilebilecek bir şeydi.

Boğazı kuru ve şiş olmasına rağmen, suyunu idareli kullandı. Gömleğini, güneşten korunmak için kafasına sarmış ama bu şekilde sırtını savunmasız bırakmıştı. Sırtındaki deri, aldığı darbelerden dolayı morarmış ve üstüne üstlük güneşten dolayı kızarmıştı. Attığı her adım işkenceydi.

Güneş neredeyse batana kadar yürümeye devam etti. Sanki hiçbir ilerleme kaydedemiyormuş gibi hissediyordu ama arkasında bıraktığı izler, şaşırtıcı bir mesafeyi geride bıraktığını gösteriyordu.

Gece çökünce, ısıran soğuğun yanında nüvelikleri de beraberinde getirdi. Bunların ikisi de onu öldürmeye yeterdi, o yüzden Arlen ikisinden de saklanmak için kendini kuma gömdü. Böylece hem vücut ısısını koruyabilecek hem de iblislerden sakınabilecekti. Defterinden bir sayfayı koparıp rulo yaparak, kumun içinde ince bir nefes alma borusu olarak kullandı ama yattığı yerde yine de boğuluyormuş gibi hissetti. Nüveliklerin onu bulacağı düşüncesiyle dehşet içinde bir gece geçirdi. Güneş doğup çöl zemini ısındığı zaman, kumdan mezarını kazarak dışarı çıktı ve yalpalayarak yürümeye devam etti. Bütün gece hiç dinlenememiş gibi hissediyordu.

Böylece günler günleri, geceler geceleri kovaladı. Yemeksiz, dinlenmesiz ve neredeyse susuz geçen günlerin ardından bir hayli zayıfladı. Derisi çatlayıp kanamaya başlamıştı, ama Arlen bunu görmezden gelip yürümeye devam etti. Güneşin işkencesi gittikçe ağırlaşıyor ve düz ufuk çizgisi, hiç de yaklaşıyormuş gibi görünmüyordu.

Bir ara çizmelerini de kaybetti. Nasıl veya ne zaman olduğundan emin değildi. Ayakları, sıcak kumun üzerinde yürümekten yara olmuş ve kanamıştı. Gömleğinin kollarını yırtarak ayaklarına bağladı.

Gittikçe sıklaşan aralıklarla yere düşüyordu. Bazen hemen ayağa kalkıyor, bazense bayılıp dakikalar sonra, hatta saatler sonra ayağa kalkabiliyordu. Kimi zaman düştükten sonra bir kum tepesinden aşağı kadar yuvarlandığı bile oluyordu. Artık tükenmiş halde olduğu için, bu uzun baygınlıkları, acı veren adımları arasında kendisine dinlenme imkânı sağlayan bir lütuf olarak görüyordu.

Suyu bittikten sonra, artık günlerin sayısını da unutmuştu. Hâlâ çöl yolundaydı ama daha ne kadar gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Soyulmuş dudakları kupkuruydu. Vücudundaki kesikler ve yaralar bile artık akıntı yapmıyordu. Vücudundaki tüm sıvılar buharlaşmıştı sanki.

Tekrar düştü ve ayağa kalkmak için bir neden bulmakta zorlandı.

Arlen irkilerek uyandı. Yüzü ıslaktı. Gece vaktiydi ve bu onu dehşete düşürmeliydi, ancak artık korkacak gücü bile kendinde bulamıyordu.

Aşağı bakınca, yüzünün Şafak Vahası'ndaki göletin kenarında, elininse suyun içinde olduğunu gördü.

Acaba nasıl ulaşmıştı buraya. En son hatırladığı şey... en son hatırladığı şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çölde yaptığı seyahati hayal meyal hatırlıyor ama zaten umursamıyordu. Başarmıştı ve önemli olan da buydu. Vahanın etrafındaki muhafazalı dikilitaşların arasında güvendeydi.

Kafasını gölete daldırarak kana kana içmeye başladı. Başını sudan çıkardığında kustu ve ondan sonra kendini daha yavaş içmeye zorladı. Susuzluğunu gidermesinin ardından gözlerini tekrar kapattı ve bir haftadır ilk kez deliksiz bir uyku çekti.

Uyandığı zaman, vaha depolarına adeta saldırdı. Yiyeceğin yanı sıra, battaniyeler, şifalı otlar ve yedek bir muhafaza seti de buldu. Yiyecek toplayacak gücü olmadığından birkaç gün boyunca sadece kurutulmuş olanları yedi, serin sudan içti ve yaralarını temizledi. Çok geçmeden taze meyvelerden toplayabilecek duruma gelmişti. Bir hafta sonra kendinde balık tutacak gücü de bulmuştu. İki hafta sonra ise acı duymadan ayağa kalkıp gerinebiliyordu.

Vahadaki depolar, çölden çıkabilmesini sağlayacak kadar doluydu. Kavrulmuş kil ovalarından sürünerek çıktığında yarı ölü olacaktı, ama aynı zamanda yarı hayatta da olacaktı.

Vahada birkaç mızrak da buldu ama kaybettiği muhteşem metal silahla karşılaştırıldığında, uçları sivriltilmiş tahta mızraklar çok yetersiz görünüyordu. Sembolleri sertleştirecek cilası olmadan, mızraklarına oyduğu muhafazalar, sert nüvelik derisine saplandığı anda bozulacaktı.

İblislerin canını alacak muhafazaları vardı ama onları üzerine işleyeceği bir silahı olmadan ne işe yararlardı ki?

Saldırı muhafazalarını taşların üzerine çizmeyi düşündü. Bu taşları fırlatabilir ya da eliyle nüveliklerin üzerine bile bastırabilirdi...

Bunu düşününce kahkaha attı. Eğer bir iblisin yanına o kadar yaklaşacaksa, muhafazaları pekâlâ elinin üzerine dövme de yapabilirdi.

Bu düşüncenin zihninde filizlenmesiyle birlikte, kahkahası dindi. İşe yarayabilir miydi? Eğer işe yararsa, kimsenin ondan çalamayacağı, hiçbir nüveliğin, onun kavrayışından sökemeyeceği ve onu hazırlıksız yakalayamayacağı bir silaha sahip olurdu.

Defterini çıkardı ve mızrağın her iki ucundaki muhafazaları inceledi. Bunlar saldırı amaçlı muhafazalardı. Saptaki muhafazalar ise savunma amaçlıydı. Mızrağın keskin olmayan kıç tarafındaki muhafazaların, diğerleriyle bağlantı kurarak bir hat oluşturmadığını gördü, aynı şey sivri ucunun kenarındaki muhafazalar için de geçerliydi. Tek başlarına duruyorlardı; aynı sembol mızrağın silindir şeklinin etrafına ve sondaki düz kısmının üzerine tekrar tekrar oyulmuştu. Belki de uçlardaki muhafazalarla saptaki muhafazaların farkı, uçtakilerin kesip yarmaya, saptakilerin ise ağır darbeler indirmeye yönelik olmasıydı.

Güneş ufukta alçalırken, Arlen, ağır darbeler indirmeye yarayan muhafazayı, kendine güvenene kadar kumun üzerine tekrar tekrar çizdi. Muhafaza setinden bir fırça ile boya kutusu aldı ve muhafazayı büyük bir dikkatle sol elinin avuç içine çizdi. Kuruyana kadar da hafifçe üfledi.

Sol eliyle sağ eline muhafaza çizmesi daha zordu ama Arlen, deneyimlerinden biliyordu ki, sol eliyle de aynı mükemmellikte muhafaza çizebiliyordu. Tabii tek fark bunun daha uzun sürmesiydi.

Karanlık çökerken ellerini yavaş yavaş açıp kapadı ve hareketlerinin, kuru boyayı çatlatıp soymayacağından emin oldu. Tatmin olduktan sonra, vahayı koruyan muhafazalı dikilitaşların yanına gitti ve iblislerin, vahayı çevreleyen geniş muhafaza çemberinin etrafında turlayıp avlarının kokularını almaya çalışmalarını izledi.

Onu gören ilk nüvelik, sıradan bir iblisti: uzun kollarıyla kaslı bacaklarını gövdesine doğru çekmiş beklemekte olan bir metre boyunda bir kum iblisi. Arlen’ın gözlerine bakarken dikenli kuyruğu ileri geri hareket ediyordu.

Çok geçmeden muhafaza ağına atıldı. Havaya zıplarken, Arlen bir adım kenara çekildi ve uzanarak iki muhafazayı elleriyle kapattı. Ağ işlevini yitirdi ve nüvelik hiçbir engelle karşılaşmadan içeri girip Arlen’ın yanından geçtiği için şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. Çabucak elini geri çeken Arlen, muhafaza ağını tekrar devreye soktu. Ne olursa olsun, iblis hayatta kalamayacaktı. Ya Arlen’la savaşırken ölecek ya da Arlen’ı öldürdükten sonra, sabahleyin güneş doğup da onu kül haline getirene kadar muhafazalı vahanın içinde kısılıp kalacaktı.

İblis, kendini toparlayıp arkasına döndü; tıslayarak, sıra sıra dizilmiş dişlerini gösterdi. Ufak bir daire çizecek şekilde yan yan yürürken kuyruğu keskin hareketlerle oynuyor, lif lif kasları geriliyordu. Derken bir kedi gibi hırlayarak bir kez daha saldırdı.

Arlen da doğrudan doğruya yaratığın üzerine doğru hamle yaptı ve iblisten uzun olan kollarını uzatarak, avuçlarını açtığı ellerini yukarı kaldırdı. Yaratığın sert derisi muhafazalarla temas ettiği anda, nüvelik, bir ışık patlaması eşliğinde acı acı haykırıp geriye savruldu. Yere sertçe düşen yaratığa bakan Arlen, temas noktasının tüttüğünü gördü. Gülümsedi.

İblis yine ayakları üzerine doğruldu ve bu sefer daha da dikkatli bir şekilde hareket etmeye başladı. Avının kendisine bu şekilde karşılık vermesine alışık değildi. Çok geçmeden cesaretini yeniden toplayarak saldırdı.

Arlen, nüveliğin bileklerini tuttu ve arkaya doğru yuvarlanıp yaratığın karnına ayağını geçirerek onu geriye doğru fırlattı. Temas anında muhafazalar yeniden parlamış ve Arlen sihrin işe yaradığını hissetmişti. Bu, onun canını acıtmasa da nüveliğin eti kızarır gibi yanıyordu. Ellerinde enerjiden dolayı küçük bir karıncalanma oluyordu sadece. Sanki dolaşımı durmuş da ufak dikenler batmış gibi hissediyordu. Bu hisle birlikte kollarından yukarı doğru da bir ürperti oluşuyordu.

İkisi de çabucak ayağa kalktılar ve Arlen, nüveliğin hırlamasına benzer bir hırlamayla cevap verdi. İblis, yanmış bileklerini yalayıp acısını geçiştirmeye çalıştı. Arlen yaratığın gözlerindeki saygı ifadesini görebiliyordu. Saygı ve korku. Bu kez, avcı olan oydu.

Ne var ki Arlen'in özgüveni, neredeyse ölümüne sebep olacaktı. İblis tiz bir çığlıkla üzerine atlayınca bu sefer Arlen fazla yavaş davrandı. Yana çekilmeye çalışırken, iblisin kara pençeleri göğüs bölgesini tırmıkladı.

Umutsuzca yumruk atmaya çalıştı; muhafazaların avuçlarında olduğunu unutmuştu. Nüveliğin pis derisine vururken parmaklarının eklem yerleri soyulsa da darbesinin pek bir etkisi olmadı. Kum iblisi pençesinin tersini savurarak onu yere yuvarladı.

Arlen yaratığın pençe darbelerinden, jilet keskinliğindeki dişlerinden ve kırbaç gibi savurduğu dikenli kuyruğundan kaçmak için panik içinde kendini kenara fırlattı. Kalkmaya çalıştı ama iblis üzerine doğru atılıp onu tekrar yere mıhladı. Arlen, dizini kendi vücuduyla iblisin vücudu arasına sokmayı başararak yaratığı kendinden uzakta tutmayı başarmıştı. Ama

iblisin iğrenç kokan sıcak nefesini yüzünde hissedecek kadar yakma gelmesini önleyememişti.

Ellerini iblisin kulaklarına bastırırken, kendi dişlerini de açığa çıkardı. Avucundaki muhafazalar parlarken nüvelik acıyla çığlık atsa da Arlen onu bırakmadı. Muhafazaların parlaklığı arttıkça yaratığın kulağından dumanlar çıkmaya başladı. İblis, çıldırmış gibi çırpınıp umutsuzca kaçmaya çalışırken, pençelerini rasgele savuruyordu.

Ama Arlen onu yakalamıştı ve bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ellerini o şekilde tutmayı başardığı her saniye, avucundaki karıncalanmanın yoğunluğu artıyordu. Sanki devinim kazanıyordu. Ellerini daha da güçlü bastırdı ve birbirlerine yaklaştıklarını hissedince şaşırdı. Yaratığın kafatası yumuşuyor, sıvı hale geliyordu sanki.

Böylece nüveliğin saldırısının hızı kesildi ve Arlen yana doğru yuvarlanarak iblisi altına aldı. Yaratık, pençeleriyle Arlen’in kollarını zayıfça kavrayıp çekmeye çalıştı, ama nafileydi. Kaslarını son bir kez zorlayan Arlen, ellerini bir araya getirdi ve nüveliğin kafatasını ezerek patlattı. Yaratığın beyni etrafa saçılmıştı.

24

İğneler ve Mürekkep

D.S. 328

Arlen o gece uyuyamadı ama bunun nedeni yaralarının acıyla sızlıyor olması değildi. Tüm hayatı boyunca, Jonglörlerin hikâyelerindeki kahramanların hayalini kurmuştu. Zırhları ve muhafazalı silahlarıyla nüveliklerle savaşan kahramanlar... Mızrağı bulduğu an, bu hayale erişebileceğini düşünmüştü. Ama tam ulaştığı anda, her şey parmaklarının arasından kayıp gitmiş ve şimdi tamamen yeni bir şeyle karşılaşmıştı.

Hiçbir şey, hatta o gece yenilmez bir savaşçı olarak Labirent'te hissettikleri bile, bir nüveliğin karşısına eşit şartlarla çıkıp yaratığın canını kendi elleriyle alma duygusuyla karşılaştırılamazdı. Parlayan büyü nüveliği yavaş yavaş öldürürken avucunda hissettiği o karıncalanma duygusu eşsizdi. Bu hissi yeniden yaşamak için yanıp tutuşuyordu.

Dönüp arkasına baktığında, Krasia'ya giderken içinde taşıdığı kibir duygusunu görebiliyordu. Kendi kendine ne söylemiş olursa olsun, silah yapan bir demirci ustasından fazlası olmak istemişti. Şan ve şöhret istemişti, insanlardaki savaşma güdüsünü dirilten bir kahraman olarak ismini tarihe yazmak istemişti. Hatta belki de Kurtarıcı olarak... Kim bilir?

Bu düşünce onu rahatsız etti. Zira insanlığın kurtuluşunun bir anlamı olması için, bunun sadece tek bir adamdan değil, herkesten gelmesi gerekliydi.

Ama insanlık kurtulmayı gerçekten *istiyor muydu*? Bunu hak ediyorlar mıydı? Arlen artık bundan emin değildi. Babası gibi insanlar savaşma iradesini kaybetmiş, muhafazalar arkasında saklanmakla yetinir olmuştu. Krasia'da ve şimdi kendinde gördükleri ise, Arlen'ı, bunlarla yetinmeyen insanlar hakkında bir kez daha düşünmeye itmişti.

Arlen ile nüvelikler arasında asla barış olamazdı. Yüreğinin derinliklerinde biliyordu ki, artık başka bir seçeneği olduğuna göre, muhafazaların arkasında güvenli bir şekilde oturup da onların huzurla dans etmesine izin veremezdi. Ama nüveliklere karşı onun yanında kim savaşırdı ki? Jeph, bu fikri duyduğunda ona vurmuştu. Elissa onu paylamıştı. Mery onu dışlamıştı. Krasialılar onu öldürmeye çalışmıştı.

Jeph'in, karısının nüveler tarafından saldırıya uğramasını verandasının güvenliğinden endişeli gözlerle izleyişini gördüğünden beri Arlen, nüveliklerin en büyük silahlarının korku olduğunu anlamıştı. Anlamadığı şeyse, korkunun birçok farklı şekle bürünebilmesiydi. Aksini birçok kez kanıtlamaya çalışmış olmasına rağmen, yalnız kalmaktan çok korkuyordu. Yaptığı şeylere inanacak, onunla savaşacak ve kendisinin de uğruna savaşacağı birisini, herhangi birisini istiyordu.

Ama kimse yoktu. Bunu artık görebiliyordu. Eğer yalnızlığını gidermek istiyorsa, şehirlere geri dönmesi ve onların şartlarını kabul etmesi gerekecekti. Ama eğer savaşmak istiyorsa, bunu yalnız başına yapmak zorundaydı.

Zihninde hâlâ taze olan güç ve kıvanç dolu düşünceler kayboldu. Yavaşça doğrularak dizlerini tuttu ve çöle doğru baktı. Gözleri, orada olmayan bir yolu aradı.

Güneşle birlikte uyanan Arlen, yaralarını yıkamak için göletin kenarına gitti. Yatmadan önce yaralarına dikiş atıp üzerlerine lapa vurmuş olsa da hiç kimse bir nüvelik yarasını tedavi etmeye çalışırken fazla dikkatli olamazdı. Gölün serin suyunu yüzüne çarptığında, dövmesi gözüne ilişti.

Tüm Ulaklar, memleketlerini belli eden dövmelere sahipti. Bu, ne kadar uzağa yolculuk etmiş olduklarının bir sembolüydü. Arlen, Ragen'ın ona kendi dövmesini gösterdiği ilk günü hatırladı. Miln bayrağı taşıyan, dağlardaki şehir. Arlen, aldığı ilk Ulaklık işini bitirdiğinde aynı dövmeden yaptırmak istemişti. Sonsuza kadar bir Ulak olduğunu haykıracak dövmeyi yaptırmaya hazır bir şekilde bir dövmeciye gitmiş, ama tereddüt etmişti. Miln Kalesi, onun birçok açıdan onun memleketi sayılırdı ama asıl geldiği yer orası değildi.

Tibbet Deresi'nin bayrağı yoktu; o yüzden Arlen dövme olarak Tibbet Kontu'nun armasını yaptırmıştı: küçük bir gölü besleyen bir akarsu ve onun

etrafındaki verimli topraklar. Dövmeci, iğnelerini alıp, Arlen'a memleketini sonsuza kadar hatırlatacak dövmeyi omuz bölgesine işlemişti.

Sonsuza kadar. Sonsuzluk düşüncesi Arlen'in zihninde bir süre dolanıp durdu. Dövmeciyi yakından izlemişti. Adamın sanatı, bir Muhafazacı'nın sanatında çok da farklı değildi: hataya mahal vermeyecek şekilde dikkatle işlenen semboller... Arlen'in şifalı ot kesesinde iğneler vardı. Muhafaza setinde de mürekkep.

Küçük bir ateş yakan Arlen, dövmeciyle geçirdiği tüm zamanı hatırlamaya çalıştı, iğnelerini alevlerin içinden geçirip, koyu mürekkebin içine batırdı, iğnelerin etrafına da, derisini fazla derinden delmemek için iplik sardı. Sol elindeki sembolün dış hatlarını dikkatle inceledi ve elini açıp kaparken oluşan tüm kırışıklıkları, tüm değişiklikleri beynine kazıdı. Hazır olduğunda iğneyi aldı, mürekkebe batırdı ve işe başladı.

Zaman alan bir işti bu. Sık sık durup, avucundaki kanı ve fazla mürekkebi silmek zorunda kalıyordu. Ama zamandan daha bol bir şeyi yoktu, o yüzden dikkatle çalışmaya devam etti. Öğlen saatlerine yaklaşırken, avucuna çizdiği muhafazadan tatmin olmuştu. Elinin içine lapa basıp dikkatle sardıktan sonra, vahanın depolarını doldurmaya koyuldu. O gün ve ertesi gün durmadan çalıştı; biliyordu ki, vahayı terk etmeden önce taşıyabildiği kadar gıdaya ihtiyacı olacaktı.

Arlen, vahada bir hafta daha kalarak, günlerini sabahları derisine muhafazalar işleyip öğleden sonraları yiyecek toplayarak geçirdi. Avucundaki dövmelerin yaraları çabucak iyileşti ama Arlen orada durmadı. Kum iblisini yumruklarken soyulan eklem yerini hatırladı ve sol elinin eklemlerini muhafazaladı. Sağ elindeki eklemlerin yara kabuklarının düşmesini bekledikten sonra aynı şeyi onlara da uyguladı. Bundan sonra hiçbir nüvelik onun yumruklarından hafif bir zararla kurtulamayacaktı.

Çalışırken, kum iblisiyle yaptığı dövüşü tekrar tekrar hatırladı. Yaratığın nasıl hareket ettiğini, gücünü, hızını, saldırılarının doğasını ve saldıracağını belli eden işaretleri düşündü. Hatırladıklarım dikkatle not aldı ve bu notları dikkatle inceleyerek, vereceği tepkinin nasıl daha iyi olabileceğini gözden geçirdi. Artık hata yapma lüksü yoktu.

Krasialılar, *sharusahk* dövüş stilinin vahşi ama etkili hareketlerini bir sanat biçimine dönüştürmüştü. Arlen da dövmelerini bu hareketleri göz

önünde bulundurarak işledi vücuduna, zira hem dövmelerini hem de bu ölümcül dövüşün vahşi hareketlerini bir birliktelik içinde kullanmak istiyordu.

En sonunda Şafak Vahası'nı terk ettiği zaman, herkesin kullandığı ana güzergâhı görmezden gelip doğrudan doğruya çölün içinden geçerek kayıp şehir Anoch Sun'un yolunu tuttu. Taşıyabildiği kadar kurutulmuş yiyeceği yanma aldı. Anoch Sun'da bir su kuyusu vardı ama yiyecek yoktu ve orada uzun bir zaman geçirmeyi planlıyordu.

Vahadan ayrılırken bile, suyunun kayıp şehre ulaşmadan biteceğini biliyordu. Vahadaki yedek mataralar az sayıdaydı ve şehre yürüyerek ulaşması iki haftasını alabilirdi. Suyu bir hafta bile yetmeyecekti.

Ama bir kez bile arkasına bakmadı. *Arkamda hiçbir şey kalmadı,* diye düşündü. *Sadece ileri gidebilirim.*

Gün batımı çöle karanlığı getirdiğinde, Arlen derin bir nefes alıp yoluna devam etti. Kamp yapmakla uğraşmadı. Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar apaçık görülüyor ve yön duyusunu kaybetmemesine yardımcı oluyordu. Hatta gece yolculuğu gündüz yolculuğundan daha bile kolaydı.

Çölün derinliklerinde nüvelikler az sayıdaydı. Nüvelikler av bulabilecekleri yerlerde toplanmaya meyilliydi ve çorak kumluklarda av bulmak zordu. Arlen, soğuk ay ışığının altında saatlerce yürürken en sonunda kokusunun bir iblis tarafından alındığını hissetti. Yaratık görüş açısına girmeden çok önce çığlıkları geldi ama Arlen kaçmadı. Zira biliyordu ki, yaratık kolayca peşine düşüp izini sürebilirdi. O gece gideceği daha çok yol olduğu için, saklanmaya da çalışmadı. Kum iblisi, kum tepelerinin üzerinden zıplaya zıplaya geldiğinde, Arlen yerini korudu.

Yaratığın bakışlarına kendi sakin bakışlarıyla cevap verdiğinde, nüvelik duraksadı ve kafası karıştı. Yaratık hırlayıp kumu pençelediğinde Arlen'ın tek yaptığı gülümsemek oldu. İblis kükreyip meydan okuduğunda ise, Arlen hiçbir tepki vermedi. Onun yerine, etrafına odaklandı: Tüm dikkatini görüş açısındaki hareketlenmelere, rüzgârın fısıldayışına, kumdaki kıpırdayışlara ve soğuk gece havasındaki kokulara verdi.

Kum iblisleri, sürüler halinde avlanırlardı. Arlen, daha önce hiçbirini tek başına avlanırken görmemişti ve şimdi de bunun böyle olacağından şüpheliydi. Gözlerini önünde çığlık atıp uluyan yaratığa kilitlemiş olduğu sırada, iki başka iblis, ölüm kadar sessiz bir şekilde her iki tarafından dolanmıştı elbette, karanlıkta neredeyse görünmez olmuşlardı. Arlen onları

fark etmemiş gibi davrandı ve ön tarafından kendisine doğru yaklaşmakta olan nüveliğe bakmaya devam edip göz temasını korudu.

Beklediği gibi, saldırı, önündeki kum iblisinden değil, iki yanda pusuya yatmış bekleyen yaratıklardan geldi. Arlen, nüveliklerin gösterdiği kurnazlıktan etkilenmişti. En cılız sesin bile rüzgâr sayesinde kilometrelerce uzağa erişebildiği ve kişinin her yönde kilometrelerce uzağı görebildiği çöl ortamında avlanırken, potansiyel avları kandırmaya yönelik çeşitli içgüdüler geliştirmek zorunluydu.

Ancak Arlen daha bir avcıya dönüşmediyse bile, kolay bir av da değildi. İki kum iblisi, ön pençelerini ileri uzatıp ona iki tarafından da saldırdıkları zaman, Arlen bir ok gibi fırlayarak, dikkatini dağıtma görevini üstlenmiş olan nüveliğin üzerine doğru koştu.

Saldıran iki iblis de birbirlerine çarpmamak için zar zor dururken, diğeri şaşkınlıkla geriledi. Yaratık hızlıydı ama Arlen'in sol kroşesi kadar hızlı değildi. Yumruğunun üstündeki muhafazalar parladı ve cızırdayan darbe, iblisi arkaya savurdu. Arlen bununla yetinmedi. Sağ elini nüveliğin yüzüne yapıştırdı ve muhafaza dövmeli avucunu, yaratığın gözlerine bastırdı. Muhafaza etkinleşti ve gözleri yanan yaratık, çığlık atarak pençelerini körlemesine savurmaya başladı.

Bu hareketi bekleyen Arlen, tüm gücüyle geriye doğru fırladı. Yuvarlanarak yere düştü ve kör olmuş yaratıktan bir iki metre ötede ayağa kalkınca, üzerine doğru fırlayan diğer iki nüvelikle karşı karşıya kaldı.

Arlen yaratıkların stratejisinden bir kez daha etkilendi. Zira ikinci kez aptal durumuna düşmek istemeyen nüvelikler aynı anda saldırmamıştı. Darbelerini farklı anlarda indirerek, Arlen'in onları birbirine düşürmesini önlemeye çalışıyorlardı.

Gerçi bu taktik iblislerin lehine olduğu gibi aleyhine de işliyordu, zira Arlen onlara dikkatini teker teker verebiliyordu. İlki yanına ulaştığında, hemen adımını atarak ellerini yaratığın kulaklarına kapattı. Sihir patlamasıyla iblis kuma savrularak acı içinde kafasını kavradı.

İkinci iblis, ilkinin hemen arkasındaydı ve Arlen'in bu nüveliğin darbesinden sakınmaya veya vücuduna herhangi bir darbe indirmeye zamanı yoktu. En son karşılaşmasındaki numarasını hatırladı; yaratığın bileklerini yakalayıp kendini sırtüstü yere bırakarak ayağını nüveliğin karnına bastırdı ve iblisi tüm gücüyle arkaya savurdu. Kum iblisinin karın bölgesindeki keskin pullar, Arlen'in ayağına bağladığı kumaş parçasını

delip tabanına batsa da, bu, yaratığı kendi devinimini de kullanarak geriye doğru fırlatmasına engel teşkil etmemişti. Kör ettiği iblis ise etrafta tökezleye tökezleye dolaşıyor, ama pek tehdit oluşturmuyordu.

Fırlatılan nüvelik kendini toparlamaya fırsat bulamadan, Arlen, yerde acı içinde kıvranan diğer nüveliğin üstüne çullandı ve keskin pullarının yarattığı acıyı görmezden gelerek, dizlerini, yaratığın sırtına geçirdi. Bir eliyle nüveliğin boğaz**nı** kavrarken, diğer elini yaratığın kafasının arka tarafına sertçe bastırdı. Sihrin yoğunlaşıp etkin hale geçmeye başladığını hissetti, ama çok geçmeden yerdeki nüveliği bırakıp yuvarlanarak kaçmak zorunda kaldı. Zira fırlattığı nüvelik tekrar saldırıya geçmişti.

Arlen, ayakları üzerinde doğruldu ve kum iblisiyle beraber birbirlerinin etrafında dikkatlice hareket etmeye başladılar. Yaratık saldırdığında Arlen dizlerini büktü ve gelen pençelerden kaçınmak için yana sıçradı. Ama iblis saldırısını yarıda keserek vücudunu bir kırbaç gibi döndürdü. Kalın kuyruğu Arlen’ın kaburgalarına isabet etti ve ayaklarını yerden kesti.

Yere düşen Arlen, kuyruğun çıkıntılı ucu kafasına doğru gelirken, tam zamanında yana yuvarlandı. Bir sonraki darbeden kaçınmak içinse arkaya doğru yuvarlanmak zorunda kaldı. Kum iblisi, başka bir darbe daha indirmek için kuyruğunu geri çektiği sırada, Arlen onu kavramayı başardı. Kuyruğu elleriyle sıktı ve muhafazaların, avuç içlerini karıncalandırdığını hissetti. Sihir yoğunlaştıkça, ellerinin ısındığını hissediyordu. İblis, uluya uluya debelense de Arlen kuyruğu sımsıkı tutmaya devam ediyordu; diğer elini de ilkinin hemen altına kilitlemişti. Sihir güç kazandıkça, sağa sola adım atarak yaratığın ulaşacağı noktalardan kaçınmaya çalıştı. Sonunda, elleri kuyruğu delip geçerek çıkıntılı ucunu koparmayı başardı. Etrafa kan ve et parçaları saçılmıştı.

Kuyruğun ucunun kopmasıyla birlikte Arlen geriye savruldu ve yeniden özgür kalan nüvelik de bunun üzerine dönüp tekrar saldırıya geçti. Arlen, nüveliğin bileklerinden birini sol eliyle yakalayıp sağ dirseğini de boğazına geçirdi, ancak bu muhafazasız darbe pek de etkili olmadı. İblis, kaslı kollarım gerdi ve Arlen bir kez daha kendini havada uçarken buldu.

Yaratık üzerine hücum ederken, Arlen, geriye kalan tüm gücünü toplayarak nüveliği tam cepheden karşıladı. Ellerini boğazının etrafına kilitleyip yaratığı geriye doğru itmeye başladı. Nüveliğin pençeleri, kollarını tırmalıyordu, ama Arlen’ın kolları daha uzun olduğu için iblis, vücuduna yetişemiyordu. İkisi de yere sertçe düştü ve Arlen, dizlerini

yaratığın kol eklemlerinin üzerine yerleştirip ağırlığı sayesinde nüveliği yere mıhladı. Elleriyle yaratığı boğmaya devam ederken, her geçen saniyeyle birlikte sihrin de güçlendiğini hissetti.

Nüvelik debelendikçe, Arlen daha sert sıktı ve zırhlı derisini yakıp alt taraftaki savunmasız ete ulaştı. Kemikler çatırdadı ve elleri tamamen birbirine kenetlendi.

Artık başsız olan iblisin üzerinden kalkıp diğerlerine baktı. Kulaklarını yaktığı iblis zayıfça sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu, savaşma iradesi kaybolmuştu. Kör iblis ise gözden kaybolmuştu ama Arlen bundan hiç de şikâyetçi değildi. Sakat kalmış yaratığın Nüveye geri dönüş yolculuğunu pek kıskanmıyordu. Büyük ihtimalle, türdeşleri tarafından parçalanacaktı.

Kumların içinde ümitsiz bir şekilde, topallaya topallaya yürümeye çalışan iblisin işini bitirdikten sonra, kendi vücudundaki yaraları sardı. Kısa bir dinlenmenin ardından da yiyeceklerini alıp Anoch Sun'a olan yolculuğuna devam etti.

Gece gündüz yolculuk eden Arlen, güneş en tepeye çıktığı zamanlar, uyku ihtiyacını kum tepelerinin gölgelerinde gideriyordu. Sadece iki gece daha dövüşmek zorunda kalmıştı. Birinde bir başka kum iblisi grubuna karşı, diğerinde ise tek bir rüzgâr iblisine karşı. Diğer gecelerse karşısına hiçbir iblis çıkmadı.

Güneşin ağırlığı tepesinde olmadan, gün içinde alacağı mesafeden daha fazlasını gece vakti alıyordu. Vahayı terk edişinin yedinci gününde teni yanmış, ayakları şişip kanamış ve suyu bitmişti. Ancak Anoch Sun görüş alanına girdiğinde, yeni bir güce sahip oldu.

Hâlâ çalışır durumda olan birkaç kuyu sayesinde mataralarını doldurup kana kana içti. Sonra, mızrağı bulduğu yapıyı muhafazalandırmaya koyuldu. Yakındaki bazı çökmüş binaların tahta kirişleri açıkta olmalarına rağmen nemsiz çöl ortamında sağlam kalmıştı. Arlen, sonradan yakmak zorunda kalacağı ateşler için hem bunları hem de çevrede az miktarda bulunan çalı çırpıyı toparladı. Vahada bulduğu üç meşale ve muhafaza setindeki birkaç mum çok fazla dayanmayacaktı ve aşağıda doğal ışık yoktu.

Azalan yiyecek stokunu da çok idareli kullandı. Sahip olduklarından başka herhangi bir yiyecek bulabilme umudu, Anoch Sun'dan en az beş

gün, eğer gece vakti de yolculuk edecek olursa en az üç gün uzaklıktaydı... Dolayısıyla fazla zamanı yoktu ve yapılacak çok iş vardı.

Bir sonraki hafta boyunca, yeraltı mezarlarını keşfe çıktı ve bulduğu yeni muhafazaları defterine geçirdi. Taştan tabutlardan daha fazlasını da buldu ama, bunlar, ilk bulduğu tabuttaki gibi silahlar içermiyordu. Yine de, sütunlarla tabutların üzerine oyulmuş muhafazaların sayısı bir hayli fazlaydı ve duvarlardaki resimlerde anlatılan hikâyelerde daha da fazlası vardı. Arlen resimlerdeki dili okuyamıyordu ama imgelerdeki insanların vücut dilleri ile ifadeleri çok şey anlatıyordu. Resimlerdeki işçilik öyle yüksek bir düzeydeydi ki, Arlen, savaşçıların taşıdığı silahların üzerindeki muhafazalardan bazılarını çıkartabiliyordu.

Bu resimlerde, üç yeni nüvelik türü de görmüştü. Resimlerden bazıları, dişleri ile pençeleri dışında insana benzeyen iblisler tarafından öldürülmüş savaşçıları betimliyordu. Merkezde bulunan bir resimde ise, kafası, vücuduna göre devasa olan, cılız bacaklara ve kemikli, zayıf bir göğse sahip ince bir iblisin, iblislerden oluşan bir topluluğun önünde durduğu görülüyordu. Nüvelik, tıpkı kendisi gibi, bir insan topluluğunun önünde duran cüppeli bir adamla karşı karşıyaydı. Bu ikisinin yüzleri, sanki bir irade mücadelesine girişmişler gibi öfkeliydi, ancak aralarındaki mesafe bir hayli fazlaydı. Arkalarındaki ordular onları seyrederken, bir ışık çemberi tarafından çevrelenmişlerdi.

Resmin belki de en çarpıcı tarafı, adamın elinde herhangi bir silah olmamasıydı. Üzerinden etrafa yayılan ışık, alnına çizilmiş -yoksa dövmelenmiş mi? Bir muhafazadan geliyor gibi görünüyordu. Arlen, bir sonraki resme baktığında, insanlar zaferle mızraklarını havaya kaldırırken, iblis ve ordusunun etrafa kaçıştığını gördü.

Adamın alnındaki muhafazayı dikkatle defterine geçirdi.

Günler geçti ve yiyecek stoku azaldı. Eğer Anoch Sun’da daha fazla kalacak olursa, daha fazlasını keşfedemeden açlıktan ölecekti. İlk ışıkta Rizon Kalesi’ne gitmeye karar verdi. Şehre ulaştığında, alacaklarını toparlayıp geri dönmek için bir at ve biraz erzak satın alabilirdi.

Yine de, Anoch Sun’un çok çok az bir bölümünü görmüş olduğu için oradan ayrılmak istemiyordu. Çoğu tünel çökmüştü ve kazmak için zaman gerekliydi. Ayrıca, daha birçok yapı, yeraltı odalarına açılan girişlere sahip olabilirdi. Bu harabeler, iblis soyunu yok etmenin anahtarıydı. Ama ikinci kez midesi yüzünden burayı terk etmek zorundaydı.

Düşünceler içinde kaybolduğu sırada, nüvelikler yerden yükselmeye başladı. Anoch Sun’a, bulabilecekleri av az olsa da, çok sayıda iblis geliyordu. Belki de buradaki yapıların bir gün, daha fazla insanı kendine çekebileceğini düşünüyorlar ya da bir zamanlar soylarına meydan okuyan bu mekâna tahakküm etmekten zevk duyuyorlardı.

Arlen kalkıp muhafazalarının kenarına kadar yürüdü. Ay ışığında, nüveliklerin dansını izledi. Midesi guruldarken, iblislerin doğasını merak etti. Bu ilk kez olmuyordu. Nüvelikler sihirli yaratıklardı; görünüşte ölümsüz ve insan dışı varlıklardı. Yaratmıyor, yok ediyorlardı. Öldürüldükleri zaman bile, cesetleri, toprağı beslemek üzere çürümüyor, sadece yanıp kül oluyordu. Ama Arlen onların beslendiğini, etrafa pisleyip işediklerini görmüştü. Tabiatları, acaba doğa kanunlarının tamamen dışında mıydı?

Bir kum iblisi tıslayarak ona doğru yürüdü. “Nesin sen?” diye sordu Arlen. Ancak yaratık sadece muhafazaları pençeledi ve sihir parlamasını görünce öfkeyle uzaklaştı.

Arlen, yaratığın gidişini karanlık düşüncelerle izledi. “Nüve’ye kadar yolu?” diye mırıldandı ve muhafazalarının güvenliğinden fırlayarak dışarı çıktı. Nüvelik arkasına dönünce Arlen’in muhafazalı yumruğunu suratının ortasına yedi. Yumrukları, şaşkın yaratığın kafasına yıldırım gibi iniyordu. İblis, daha ne olduğunu anlayamadan ölmüştü.

Sesleri duyan nüvelikler, temkinli bir şekilde hareket ederek olay yerine yaklaştılar. Arlen ise, binaya ok gibi geri dönüp muhafazalarının üzerini bir süre kapatarak kurbanını içeri sürüklemeyi başardı.

“Bakalım geri verebileceğin bir şeyler var mıymış?” dedi Arlen, ölü yaratığa. Keskin bir obsidyen taşma çizilmiş olan kesme muhafazalarını kullanarak kum iblisinin içini açtı. Yaratığın sert zırhının altında, kendi eti kadar savunmasız olan bir et tabakası bulduğunda şaşırdı. Evet, kasları sertti, ancak herhangi başka bir hayvanın kaslarından çok daha sert de sayılmazdı.

Nüveliğin berbat bir kokusu vardı. Siyah kanı öylesine kötü kokuyordu ki, Arlen’in gözleri yaşardı ve kusacak gibi oldu. Nefesini tutarak yaratığın etinden bir parça kesti ve üstündeki fazladan sıvıdan kurtulmak için et parçasını hızlıca salladı. Sonra küçük bir ateş yakıp, kestiği eti üzerine koydu. Kan ve diğer sıvılar buharlaştığı zaman, etin kokusu dayanılabilir bir hale geldi.

Tamamen piştiği zaman Arlen bu koyu renkli, pis et parçasını eline aldı ve yıllar öncesinde, Tibbet Deresi’ndeyken Coline’in söylemiş olduğu bir sözü hatırladı. O gün Arlen bir balık yakalamıştı. Ama balığın pulları kahverengiydi, hastalıklı görünüyordu. Otacı, ondan balığı atmasını istemişti. “Asla hastalıklı görünen bir şeyi yeme,” demişti Coline. “Ağzına koyduğun her şey, senin bir parçan olur.”

Bu da benim bir parçam olur mu acaba? diye merakla düşündü Arlen. Ete baktı, cesaretini topladı ve ağzına attı.

KISIM IV

Ormancı Çukuru

331-2
Dönüşten Sonra

25

Yeni Bir Mekân

D.S. 331

Yağmurun şiddeti arttı ve Rojer şansına küfrederek hızını arttırdı. Çoban Vadisi'ni terk etmeyi uzun zamandır düşünüyordu ama bu kadar nahoş ve acele bir şekilde olacağını hiç tahmin etmemişti.

Çobanı suçlayamazdı. Adamın, karısından çok sürüsüyle ilgilendiği doğruydu, ayrıca ilk girişim de karısından gelmişti; ancak yağmurdan kaçmak için evine erken gelip de karısını yatakta genç bir delikanlıyla basan bir adamdan mantıklı olması beklenemezdi.

Aslında, yağmur yağdığı için kendini bir bakıma şanslı da görüyordu Rojer. Eğer yağmur yağmıyor olsaydı, adam belki de tüm kasabayı toparlayıp onun peşine düşerdi. Vadililer, karıları söz konusu olduğunda bir hayli sahipleniciydi. Bunun sebebi belki de, değerli sürüleriyle ilgilenirlerken eşlerini evde tek başlarına bırakmalarıydı. Hem hayvanları hem de karıları konusunda şakaya gelmeyecek insanlardı, ikisinden birine el sürülmeye kalkıldığı zaman...

Odanın içinde yaşanan çılgınca bir kovalamacanın ardından, çobanın karısı, kocasının sırtına atlamış ve Rojer'e, çantalarını toparlayıp kapıdan ok gibi fırlaması için zaman kazandırmıştı. Rojer'in çantaları her zaman toplu olurdu. Bunu ona Arrick öğretmişti.

"Lanet gece," diye homurdandı, çizmesi kalın bir çamur birikintisine saplanınca. Soğuk hava ve ıslaklık, ayağındaki yumuşak deri çizmenin dayanabileceği şeyler değildi, ancak henüz durup ateş yakmaya da cesaret edemiyordu.

Rengârenk pelerinine daha da sıkı sarınırken, neden her zaman bir şeylerden kaçtığını merak etti. Son iki yıl boyunca neredeyse her mevsimde

hareket halinde olmuştu. Çekirge Deresi, Ormançıkmazı ve Çoban Vadisi arasında en az üçer kez gidip gelmiş olmasına rağmen hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu kendini. Köylülerin çoğu hayatları boyunca köylerinden ayrılmazdı; Rojer'in de aynı şeyi yapması için onu sürekli ikna etmeye uğraşıyorlardı.

Benimle evlen. Kızımla evlen. Hanımda kal ve müşteri çekmek için adını kapıya yazalım. Kocam tarladayken beni sıcak tut. Hasada yardım et ve kışı burada geçir.

Bunu yüzlerce farklı biçimde söylemişlerdi ama aslında hepsinin söylemek istediği şey aynıydı: "Hayatını yolda geçirmeyi bırak ve buraya yerleş."

Ama bu sözün söylenmesiyle Rojer'in kendini yolda bulması bir oluyordu. İstenmek güzel bir şeydi ama ne olarak isteniyordu ki? Bir koca olarak mı? Bir baba olarak mı? Bir tarla işçisi olarak mı? Rojer bir Jonglör'dü ve başka herhangi bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Bir hasada yardım etmek veya kayıp bir koyunun peşine düşmek için parmağını oynattığı anda, kendisini hiçbir yere ulaştırmayacak bir yola çıkmış olacağını, hemen aksi istikamette hareket etmeye çalışacağını çok iyi biliyordu.

Gizli cebindeki sarı saçlı tılsıma dokundu ve Arrick'in ruhunun onu yukarıdan izlediğini hissetti. Eğer bir gün rengârenk kıyafetlerini üzerinden çıkarmak zorunda kalırsa, ustasının uğramış olduğu hüsranı hissedeceğini biliyordu.

Arrick bir Jonglör olarak ölmüştü ve Rojer de öyle yapacaktı.

Arrick'in sözleri doğru çıkmıştı. Köylerde yaptığı gösteriler Rojer'in becerilerini geliştirmesine bir hayli yardım etmişti. İki yıl boyunca durmadan gösteri yapmak onu iyi bir Jonglör'e dönüştürmüştü; artık sadece basit bir kemancı veya akrobat değildi. Onu yönlendirecek bir ustası olmadan Rojer, insanları tek başına eğlendirmek için yeni yollar bulmak zorunda kalmıştı. Durmadan yeni sihir numaraları ve şarkılar çalışıyordu. Ama bu numaraların ve keman çalışının dışında, anlattığı hikâyelerle de ün kazanmıştı.

Köylerdeki herkes iyi bir hikâyeye bayılırdı. Özellikle de uzak yerleri anlatan hikâyelere. Rojer bu isteği yerine getirmekte tereddüt etmezdi. Hem gördüğü hem görmediği, hatta sadece hayal dünyasında var olan yerlerin bile hikâyelerini anlatırdı. Her anlatışında, hikâyeleri gelişip daha da

ayrıntılı hale geliyor; yarattığı karakterler ve bu karakterlerin maceraları, insanların zihinlerinde can buluyordu. Nüveliklerle konuşabilen ve her zaman o aptal yaratıkları yalan dolanla kandırabilen Jak Pulludil bunlardan biriydi. Miln dağlarının ardında insanların nüveliklere tanrılar gibi taptığı zengin bir ülke keşfetmiş olan Seyyah Marko da çok sevilirdi. Ve tabii ki, bir de Dövmeli Adam vardı.

Dük'ün Jonglörleri her ilkbaharda köylere uğrar, buyrukları duyururdu. En son gelenlerden bir tanesi ise, yabanda dolaşıp iblisleri öldürerek onların etlerini yiyen vahşi bir adamın hikâyelerini anlatmıştı. Anlattıklarının, o adamın sırtına muhafaza dövmeleri yapmış olan bir dövmecinin anlattığı gerçek hikâyeler olduğunu iddia etmiş ve diğer Jonglörler de bunu doğrulamıştı. Köy ahalisi, Rojer'den hikâyeyi bir kez daha anlatmasını istemiş ve Rojer, kendinden de bir şeyler katmayı ihmal etmeyerek bu isteği yerine getirmişti.

Dinleyiciler, ona sorular sorup ikileme düşürmeye bayılırdı ama Rojer, kelimeleri dans ettirmeyi iyi bilir, inanılması güç hikâyelerini cahil taşralılara yutturmayı her seferinde başarırdı.

İşe bakın ki, satamadığı tek hikâye, nüvelikleri kemanıyla dans ettirebildiği gerçeğiydi. Bunu istediği zaman kanıtlayabilirdi tabii ki, ama Arrick'in de bir zamanlar söylediği gibi, "Bir hikâyeyi kanıtladığın an, senden tüm hikâyelerini kanıtlamanı beklerlerdi."

Rojer gökyüzüne baktı. *Yakında nüveliklere keman çalacağım zaten,* diye düşündü. Tüm gün bulutlu geçmiş ve hava erkenden kararmaya başlamıştı. Şehirlerdeki surlar öyle yüksekti ki, çoğu insan gerçek bir nüvelik görmeden hayatlarını geçirebiliyordu. Ayrıca büyük şehirlerde, nüveliklerin bulutların karanlığı altında, güneş tam olarak batmasa bile yerden yükselebileceklerinin, bir efsaneden ibaret olduğuna inanılırdı. Ancak surların dışında, köyler arasında geçirdiği iki sene, Rojer'e işin doğrusunu öğretmişti. İblislerin çoğu, güneşin tam olarak batmasını beklerdi ama içlerinden daha cesur olan birkaçı sahte geceyi sınamak için pekâlâ ortaya çıkabilirdi.

Üşüyüp ıslanan ve risk almak istemeyen Rojer, kamp kurmak için uygun bir yer aradı. Ertesi gün Ormançıkmazı'na ulaşabilirse kendini şanslı sayardı. Ama büyük olasılıkla iki gecesini yolda geçirmek zorunda kalacaktı. Bunu düşününce midesi altüst oldu.

Ormançıkmazı, Vadi’den daha iyi olmayacaktı. Ya da Çekirge Deresi’nden... Er ya da geç, ya kadının birini hamile bırakacak veya daha kötüsü, birine âşık olup, ne olduğunu anlayamadan, kemanını sadece festival günlerinde çıkaran bir kocaya dönüşecekti. Oluğu tamir ettirmek ya da tohum satın almak amacıyla kemanını takasa vermediyse tabii. Kemanını kaybettiği gün hiç kimseden bir farkı kalmayacaktı.

Aslında eve geri dönebilirdi.

Rojer, Angiers’a geri dönmeyi sık sık düşünüyordu, ama her seferinde, bunu bir başka bahara ertelemek için bahaneler üretiyordu. Hem zaten, şehrin ona sunabileceği ne vardı ki? İnsanlar ve hayvanlarla dolu dar sokaklar, gübre ve çöpten dolayı leş gibi kokan tahta kaldırımlar. Hırsızlar, dilenciler ve yeterince paraya sahip olma endişesi. Birbirini görmezden gelmeyi bir sanat dalma dönüştürmüş insanlar.

Normal insanlar, diye düşündü Rojer. İç geçirdi. Köylüler, komşuları hakkında her şeyi bilmeye çalışır ve evlerini tereddüt etmeksizin yabancılara açardı. Bu takdir edilesi bir şeydi, ama Rojer bir şehir çocuğuydu.

Angiers’a dönmek, Lonca’yla uğraşmak anlamına gelecekti. Ruhsatsız bir Jonglör’ün günleri sayılı olurdu ama eğer diğerleri ile iyi geçinen bir Lonca üyesi iseniz, işiniz garanti demekti. Köylerde edindiği deneyimler, ruhsat kazanmasına yetebilirdi, özellikle de lehinde konuşacak bir Lonca üyesi bulabilirse. Arrick, diğer Jonglörlerin çoğuyla arasını bozmuştu ama Rojer, ustasının kaderini anlatırsa ona acıyacak birini bulabilirdi belki de.

Bu sırada, kendisine yağmurdan koruma sağlayacak bir ağaç buldu ve çemberini kurduktan sonra ağacın altında yeterince kuru olan birkaç çalı çırpı bulup küçük bir ateş yaktı. Ateşi dikkatle besledi ama çok geçmeden rüzgâr ve yağmur, bu tek ısı kaynağını söndürdü.

“Köylerin canı cehenneme,” dedi Rojer, arada bir bir iblisin çıkagelip muhafazalarını sınamasından dolayı ortaya çıkan ışık parlaması dışında, mutlak karanlığın etrafını sarmasını izlerken.

“Hepsinin canı cehenneme.”

Köylerde geçirdiği iki yıl boyunca Angiers fazla değişmemişti. Artık daha küçük görünüyordu, zira Rojer, uzun bir süredir geniş, açık alanlarda yaşıyordu ve şehirden ayrıldığından beri epey uzamıştı. Artık on altı

yaşındaydı ve nereden bakılırsa bakılsın yetişkin bir erkek sayılırdı. Bir süre şehrin dışında durup cümle kapısına baktı. Acaba geri dönmekle hata mı yapıyordu?

Yıllar boyu para şapkasında biriktirdiği çok az parası ve çantasında biraz yiyecek vardı. Fazla değildi ama en azından birkaç gece için onu barınaklardan uzak tutmaya yeterdi.

Eğer tek istediğim karnımı doyurup kafamı bir çatının altına sokmaksa, her zaman köylere geri dönebilirim, diye düşündü. Güneyde Çiftçi Çotuğu'na ve Ormancı Çukuru'na ya da kuzeyde, Dük'ün nehrin Angiers tarafında kalan bölümünde yeniden inşa ettirdiği Nehirköprü'ye gidebilirdi.

Eğer, dedi yeniden kendi kendine. Cesaretini toplayıp kapıdan geçti.

Yeterince ucuz olan bir han buldu, en iyi kıyafetlerini giyip vakit kaybetmeden dışarı çıktı. Jonglörler Loncası, şehrin merkezinde sayılırdı. Bu, Lonca'da yaşayan Jonglörlerin, şehrin her tarafına yakın olmalarını sağlıyordu. Ruhsatlı olan her Jonglör bu binada yaşayabilirdi. Tabii, kendilerine verilen işleri sorgusuz sualsiz kabul etmek ve kazandıklarının yarısını Lonca'ya vermek şartıyla.

"Aptallar," derdi Arrick onlara. "Günde üç öğün yemek yemek ve başını sıradan bir çatının altına sokmak için kazandığının yarısını çöpe atan adama Jonglör denmez."

Bu gayet doğruydu. Lonca binasında, diğerlerinin reddettiği işleri almayı hevesle bekleyen en yaşlı ve en yeteneksiz Jonglörler kalırdı sadece. Yine de, fakirlikten iyiydi ve halk barınaklarından daha güvenliydi. Lonca binasındaki muhafazalar güçlüydü. Ayrıca Lonca sakinleri de, halk barınaklarında kalanların aksine, birbirlerini soymaya pek yeltenmezdi.

Rojer, binanın içinde Jonglörlerin kaldığı odalara yöneldi ve birkaç kişiye birkaç soru sorduktan sonra, kapılardan birini tıklattı.

"Ha?" diye sordu yaşlı adam, kapısını açıp koridora kısık gözlerle bakarken. "Kim o?"

"Rojer Yarımel efendim," dedi Rojer. Adamın çapaklı gözlerinde, onu tanıdığına dair bir işaret göremeyince ekledi: "Arrick Tatlınağme'nin çırağıydım."

Adamın yüzündeki şaşkın ifade, yerini ekşimiş bir surata bıraktı. Kapıyı kapatmak üzere hareketlendi.

"Usta Jaycob lütfen," dedi Rojer, elini kapıya koyarak. Yaşlı adam iç geçirdi ama kapıyı kapatmak için başka bir hamlede bulunmadan küçük

odasına geri dönüp oturdu. Rojer içeri girdi ve arkalarından kapıyı kapattı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Jaycob. “Ben yaşlı bir adamım, oyun oynamak için zamanım yok.”

“Lonca ruhsatı için başvuruda bulunacağım. Bir kefile ihtiyacım var,” dedi Rojer.

Jaycob yere tükürdü. “Arrick sonunda işe yaramaz herifin tekine mi dönüştü?” diye sordu. “İçki problemi senin başarına sekte vurunca, sen de onu çürümeye bırakıp kendi yoluna çıkmaya karar verdin, öyle mi?” diye homurdandı. “Hiç şaşırmadım. Yirmi beş sene önce o da bana aynısını yapmıştı.” Rojer’e baktı. “Ama ister şaşırayım ister şaşırmayayım, senin ihanetine yardım edeceğimi sanıyorsan...”

“Usta Jaycob,” dedi Rojer, ellerini kaldırıp yaşlı adamın sözünü keserek. “Arrick öldü. İki sene önce Ormançıkmazı yolunda nüvelikler tarafından öldürüldü.”

“Dik dur evlat,” dedi Jaycob, koridordan yürürlerken. “Loncabaşı’nın gözlerinin içine bakmayı unutma ve sakın sana bir şey söylenmeden konuşma.”

Bunları şimdiye kadar en az on kere söylemişti, ama Rojer sadece başım salladı. Kendi ruhsatına sahip olmak için yaşı çok küçüktü, ama Jaycob’ın söylediğine göre, Lonca tarihinde, ondan daha genç yaşta ruhsat sahibi olmuş insanlar vardı. Ruhsatı kazandıracak şey, yaştan ziyade yetenekti.

Kefil olan biri olsa bile, Loncabaşı’ndan randevu almak kolay bir şey değildi. Jaycob, yıllardır, gösteri yapacak güce sahip olmamıştı ve Lonca üyeleri ona yaşından dolayı saygı gösteriyor olsa bile, Lonca binasının yazıhaneler kısmında hürmet görmekten ziyade, görmezden geliniyordu.

Loncabaşı’nın kâtibi, onları birkaç saat kapının önünde bekletti. Bu zaman zarfında diğer birçok randevu sahibinin içeri girip çıkışını izlerlerken karamsarlığa kapıldılar. Rojer dimdik oturuyor, kambur durma ya da kıpırdanma isteğine direniyordu.

“Loncabaşı Cholls ile şimdi görüşebilirsiniz,” dedi kâtip sonunda ve Rojer, anında dikkatini topladı. Hemen ayağa kalkıp yaşlı Jaycob’a kalkabilmesi için elini uzattı.

Dük’ün sarayında geçirdiği zamanlardan Loncabaşı’nın makamını hatırlayan Rojer, odanın o günlerdeki haliyle uzaktan yakından alakası

olmadığını gördü. Yerde desenli, kalın bir hah vardı. Meşeden yapılma duvarlarda, büyük savaşların betimlendiği resimlerin, güzel kadın portrelerinin ve natürmortların arasında renkli camlardan yapılmış kaliteli lambalar asılıydı. Ceviz ağacından yapılma çalışma masasında, kâğıt ağırlığı olarak kullanılan küçük heykelcikler vardı. Masanın arkasında Jonglörler Loncası'nın arması olan üç renkli top, duvarda büyük bir mühür olarak duruyordu.

"Fazla zamanım yok Usta Jaycob," dedi Loncabaşı Cholls. Masasındaki kâğıt yığınlarından başını kaldırmaya bile zahmet etmemişti. En az elli yaşında gösteren, yapılı bir adamdı. Bir Jonglör kıyafetinden ziyade, bir tüccarın ya da soylunun giyeceği türden kıyafetler vardı üzerinde.

"Bu delikanlı zamanına değecek," dedi Jaycob. "Arrick Tatlınağme'nin çırağı."

Cholls sonunda kafasını kaldırdı ama bu, bir saniyeliğine Jaycob'a bakmak içindi sadece. "Arrick'le hâlâ görüştüğünüzü bilmiyordum," dedi, Rojer'i tamamen görmezden gelerek. "Kötü ayrıldığınızı duymuştum."

"Yılların böyle şeyleri yumuşatmak gibi bir etkisi oluyor," dedi Jaycob, yalana en fazla bu kadar yaklaşarak. "Arrick'le barıştım."

"Görünüşe bakılırsa, bunu yapan tek kişi sensin," dedi Cholls, kesik kesik gülerek. "Lonca'daki çoğu adam onu görür görmez boğazlamak ister."

"Bunun için artık çok geç," dedi Jaycob. "Arrick öldü." Cholls bunu duyunca hüzünlü bir havaya girdi. "Üzüldüm," dedi. "Her birimiz değerliyizdir. Nasıl ölmüş, içki yüzünden mi?"

Jaycob kafasını salladı. "Nüvelikler."

Loncabaşı kaşlarını çattı ve masasının yanındaki pirinç kaplamalı kovaya tükürdü. Kovanın tek işlevi buymuş gibi görünüyordu. "Nerede ve ne zaman?" diye sordu. "Ormançıkmazı yolunda, iki sene önce."

Cholls kafasını kederle salladı. "Çırağının bir çeşit kemancı olduğunu hatırlıyorum," dedi en sonunda, Rojer'in olduğu yere bakarak.

"Öyle," diye katıldı Jaycob. "Hem öyle, hem de daha fazlası. Sana Rojer Yarımel'i takdim etmek isterim." Rojer reverans yaptı.

"Yarımel mi?" diye sordu Loncabaşı, birden merak etmiş görünerek. "Batıdaki köylerde gösteriler yapan Yarımel adlı birinin hikâyelerini duymuştum. Bu sen misin evlat?"

Gözleri fal taşı gibi açılsa da Rojer başını evet anlamında salladı. Arrick köylerde olup bitenlerin çabuk yayıldığını söylemişti, ama Rojer yine de şok içindeydi. Acaba kötü şöhretli miydi, yoksa iyi mi?

“Çok havalara girme,” dedi Cholls, Rojer’in aklını okuyormuş gibi. “Taşralılar abartmayı sever.”

Rojer başını salladı ve gözünü Loncabaşı’ndan ayırmadı. “Evet efendim, anlıyorum.”

“Pekâlâ öyleyse, hadi başla,” dedi Cholls. “Görelim neler yapabildiğini.”

“Burada mı?” diye sordu Rojer. Oda bir hayli genişti ama kalın halıları ile pahalı mobilyaları, bıçak fırlatıp akrobasi hareketleri yapmak için pek elverişli görünmüyordu.

Cholls, sabırsız bir şekilde elini salladı. “Arrick’le beraber yıllardır gösteri yaptın, o yüzden şarkı söyleyip hokkabazlık yapabildiğini kabul edeceğim,” dedi. Rojer sertçe yutkundu.

“Ruhsat sahibi olmak için, o temel becerilerin ötesinde kendine has bir beceriye sahip olman gerekiyor.”

“Kemanım çal evlat, aynı bana çaldığın gibi,” dedi Jaycob, ona güvenerek. Rojer onaylayarak başını salladı. Elleri kemanını kılıfından çıkarırken biraz titrediyse de, pürüzsüz tahtaya dokunduğu zaman korkusu bir anda yok oldu. Çalmaya başladı ve müziğe kendini bıraktığında Loncabaşı’nı unuttu.

Çalmaya başlayalı daha çok az olmuştu ki, müziğin büyüsü bir bağırışla son buldu. Kemanının yayı tellerinden kayıp gitti ve bunu izleyen sessizlikte, kapının dışından öfkeli bir ses duyuldu.

“Hayır! Aptal bir çırağın sınavını bitirmesini beklemeyeceğim! Yolumdan çekil!” Kapı açıldı ve Usta Jasin odaya daldı.

“Özür dilerim Loncabaşı,” diye özür diledi kâtip. “Beklemeyi reddetti.”

Jasin, Cholls’a doğru hızlı adımlarla yürürken, Loncabaşı, kâtibine eliyle tamam işareti yaptı. “Dük’ün Balosu’nu Edum’a mı verdin?” diye sordu Jasin. “Bu gösteriyi on yıldır ben yapıyorum! Amcamın bundan haberi olacak!”

Cholls en ufak bir korku emaresi göstermeden kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu değişikliği Dük’ün kendisi istedi,” dedi. “Eğer amcanın bununla ilgili bir sorunu varsa, gidip Ekselanslarıyla konuşmasını tavsiye ederim.”

Jasin suratını astı. Angiers’ta herkes şehirdeki gerçek iktidar sahibinin İlk Bakan Janson olduğunu biliyor olabilirdi, ama Dük Rhinebeck’in bundan haberi yoktu. Dolayısıyla, Bakan Janson’ın, yeğenine verdirmek isteyeceği bir gösteri yüzünden bu durumu değiştirmeye razı olacağı şüpheliydi.

“Eğer sadece bunu tartışmaya geldiysen Jasin, bize izin vermek zorunda kalacaksın,” diye devam etti Cholls. “Genç Rojer ruhsatı için sınav veriyor.”

Jasin’in gözleri Rojer’e döndü ve tanıdığını belli eden bir ifadeye büründü. “Görüyorum ki o sarhoş herifi başından def etmişsin,” dedi ukala bir tavırla. “Ama umarım onun yerine bu yaşlı sanat eserini tercih etmemişsindir,” diyerek çenesiyle Jaycob’ı işaret etti. “Eğer benimle çalışmak istersen, teklifim hâlâ geçerli. Sen Arrick’in peşinde dolaşacağına, biraz da Arrick *senin* peşinde dolaşsın, ne dersin?”

“Usta Arrick, iki sene önce yolda nüvelendi,” dedi Cholls.

Jasin gözlerini Loncabaşı’na çevirip yüksek sesle güldü. “Mükemmel!” diye haykırdı. “Bu haber, Dük’ün Balosu’nu kaybetmeye değer, hatta fazla bile gelir!” dedi.

Bir saniye sonra da Rojer, adamın suratına kuvvetli bir yumruk geçirdi.

Yerde yatan ustanın tepesinde öylece dururken, titreyen yumruğunun kana bulanmış olduğunu görene kadar ne yaptığım kendi de anlamadı Rojer. Yumruğunu Jasin’in burnuna geçirirken parmaklarının çatırdadığını hissetmişti. Ruhsat sahibi olma şansının artık sıfır olduğunu biliyordu, ancak o anda bu hiç umurunda değildi.

Jaycob onu tutup geriye doğru çekerken, Jasin hızla ayağa kalkıp ellerini çılgınca savurdu.

“Seni bunun için öldüreceğim, seni küçük..!”

Cholls, hemen aralarına girdi. Jasin, Cholls’un kolları arasında debelenip dursa da, yapılı bir adam olan Loncabaşı onu zapt ederken pek zorlanmıyordu. “Bu kadarı yeter Jasin!” diye bağırdı Cholls. “Kimseyi öldürmüyorsun!”

“Ne yaptığını gördün!” diye haykırdı Jasin, burnundan kanlar akarken.

“Senin ne dediğini de duydum ama!” diye bağırdı Cholls. “Az daha ben vuracaktım sana!”

“Bu akşam nasıl şarkı söyleyeceğim?” diye sordu Jasin. Burnu şimdiden şişmeye başlamıştı ve sözleri, her geçen saniye daha da anlaşılmaz bir hal alıyordu.

Cholls kaşlarını çattı. ‘Yerine bir başkasını bulurum,” dedi. “Lonca zararını karşılayacak. Daved!” Kâtip kapının eşiğinden kafasını uzattı. “Usta Jasin’i bir Otacı’ya götür. Faturayı buraya göndersinler.”

Daved kafasını salladı ve Jasin’e yardım etmek için hareketlendi. Jasin, adamı itti. Kapıdan çıkarken, Rojer’e, “Seninle daha işimiz bitmedi,” diye bağırdı.

Kapı kapanırken Cholls derin bir nefes verdi. “Evet evlat, şimdi başına iş aldın işte. Kimsenin böyle bir düşmana sahip olmasını istemem.”

“O benim düşmanımdı zaten,” dedi Rojer. “Ne dediğini duydunuz.”

Cholls onaylayarak başını salladı. “Evet duydum,” dedi. “Ama yine de kendini tutman gerekirdi. Bir dahaki sefer bir müşteri sana hakaret ettiğinde ne yapacaksın? Ya da bizzat Dük’ün kendisi? Lonca üyeleri, kendilerini öfkelendiren her adamı canlan istediği gibi yumruklayamaz.”

Rojer boynunu büktü. “Anlıyorum,” dedi.

“Bana bayağı pahalıya mal oldun,” dedi Cholls. “Jasin’i ve İlk Bakan’ı tatmin edebilmek için haftalar boyu en önemli gösterileri Jasin’e vermek zorunda kalacağım. O keman çalışınla, bu paraları sana geri kazandırtmamak aptallık olur.” Rojer kafasını umutlu bir şekilde yukarı kaldırdı.

“Geçici ruhsat,” dedi Cholls, eline boş bir sayfayla bir tüy kalem alarak. “Sadece Lonca’dan bir ustanın gözetimi altında gösteri yapacaksın ve onun masrafını da çıktıktan sonra, kazandıklarının yarısı, ben borcunun kapandığına karar verene kadar buraya gelecek. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle efendim!” dedi Rojer hevesle.

“Ve sinirlerine hâkim olacaksın,” diye uyardı Cholls. “Yoksa bu ruhsatı yırtar atarım, bir daha Angiers’ta asla çalışamazsın.”

Rojer kemanını çalarken, gözünün bir ucuyla Jasin’in iri çırağı Abrum’u gözlüyordu. Jasin, genelde Rojer’in gösterilerini çıraklarından birine izlettiriyordu. Bu da Rojer’i rahatsız ediyordu, zira onu izlemelerinin sebebi ustalarının talimatıydı ve ustaları da Rojer’in iyiliğini isteyen birisi değildi. Yine de, Loncabaşı’nın makamındaki olaydan bu yana aylar geçmiş ve hiçbir şey olmamıştı. Usta Jasin çabucak iyileşip tekrar gösterilerine başlamış, Angiers’taki tüm yüksek sosyete gösterilerinde başı çekerek büyük paralar kazanmıştı.

Rojer bu olayın artık geçmişte kaldığını düşünmeye cesaret edebilirdi, ancak çıraklar neredeyse her gün geliyordu. Bazen, orman iblisi Abrum kalabalığın içinde dolanıyor, bazen de kaya iblisi Sali meyhanenin arka tarafında içkisini yudumlayıp onu izliyordu. Her ne kadar zararsız görünseler de, bunların hiçbiri tesadüf değildi.

Rojer gösterisini tumturaklı bir şekilde bitirerek, yayını kemanının üzerinden gösterişli bir hareketle havaya fırlatıp seyirciyi selamlamak üzere öne eğildi ve tam zamanında doğrularak yayı yakaladı. Kalabalıktan bir alkış fırtınası koptu ve Rojer'in keskin kulakları, Jaycob'ın dolaştırdığı para şapkasına dolan metal sikkelerin sesini duydu. Gülümsemesini bastıramadı. Yaşlı adam, neredeyse dinç bir delikanlıya dönüşmüştü.

Dağılan kalabalığı gözleriyle tarayan Rojer, Abrum'un kaybolduğunu gördü. Yine de, eşyalarını çabucak topladılar ve hanlarına giderken dolambaçlı bir yol izleyerek, kolayca takip edilmelerini zor hale getirmeye çalıştılar. Güneş yakında batacağı için sokaklar hızlı bir şekilde boşalıyordu. Kış neredeyse bitmek üzere olmasına rağmen, tahta kaldırımlarda hâlâ buz ve kar kalıntıları duruyordu, bu yüzden eğer yapacak işleri yoksa çok az insan dışarıda kalırdı.

"Cholls'a vereceğimiz parayı düşsek bile, hem kirayı ödeyeceğiz, hem de fazladan para kalacak," dedi Jaycob, kazandıkları paranın içinde olduğu keseyi sallayarak. "Borcun bittiğinde zengin olacaksın!"

"Zengin *olacağız*," diye düzeltti Rojer. Jaycob gülüp topuklarını birbirine vurdu ve Rojer'in sırtına şaplak attı.

"Şu haline bak," dedi Rojer, kafasını sağa sola sallayarak. "Birkaç ay önce bana kapısını açan bıkkın, yarı kör yaşlı adam nerede, sen neredesin?"

"Gösterilere yeniden başladığım için böyle oldu," dedi Jaycob, Rojer'e dişsiz ağzıyla gülümseyerek. "Şarkı söyleyip etrafa bıçak fırlatmıyorum, doğru, ama para şapkasını dolaştırmak bile tozlu kanımı yirmi yıldır olmadığı kadar hızlandırdı. Hatta şey bile yapabilirim gibi hissediyorum..." diyerek gözlerini kaçırdı.

"Ne?" diye sordu Rojer.

"Şey..." dedi Jaycob. "Bilmem ki. Bir hikâye anlatsam mesela? Ya da sen bana laf atsan da ben aptalı oynasam? Senin parlak ışığım çalacak hiçbir şey yapmak istemem..."

"Tabii ki," dedi Rojer. "Bunu ben kendim sana soracaktım, ama zaten seni her yere yanımda sürüklüyorum ve benim gösterilerime gözetmenlik

yapmanı istiyorum diye daha fazla zorlamak istememiştim.”

“Evlat,” dedi Jaycob. “En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyorum.”

Kocaman bir gülümsemeyle yürüyorlardı ki bir köşeyi döndüler ve aniden Abrum ve Sali’yle çarpıştılar.

Çıraklarının arkasındaki Jasin’in ağzı kulaklarındaydı. “Seni görmek ne güzel dostum!” dedi Jasin; Abrum, Rojer’in omzuna hafifçe dokunurken. Tam o anda Rojer karnında patlayan yumrukla iki büklüm olup, buz kesmiş tahta kaldırımların üzerine kapaklandı. Daha kalkamadan, Sali de çenesine sert bir tekme attı.

“Onu rahat bırakın!” diye haykırdı Jaycob, Sali’nin üzerine fırlayarak. İriyarı soprano sadece güldü ve yaşlı adamı tuttuğu gibi yandaki binanın duvarına sertçe fırlattı.

“Senin için de birçok şey hazırladık yaşlı bunak!” dedi Jasin; Sali adamın vücuduna kuvvetli darbeler indirirken. Rojer, yaşlı ustanın zayıf nefesleri arasında, kemiklerinin kırılış seslerini duyabiliyordu. Jaycob sadece bina duvarı sayesinde ayakta durabiliyordu.

Ellerinin altındaki tahtalar fırıl fırıl dönüyormuş gibi gelse de, Rojer, kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve sapından tuttuğu kemanını bir sopa gibi vahşice savurdu. “Bu yanınıza kalmayacak!” diye haykırdı.

Jasin güldü. “Kime gideceksin?” diye sordu. “Amcam, şehir yargıçlarının, senin o yalan yanlış suçlamalarını kulak ardı edecekleri konusunda beni çoktan temin etti... Tabii bu hikâyeleri anlatacak kadar yaşayabilirsen. İstersen muhafızlara da gidebilirsin, ama asılacak kişi sen olursun.”

Abrum kemanı kolayca yakaladıktan sonra Rojer’in kolunu arkaya büküp dizini kasıklarına geçirdi. Rojer kasık bölgesinin yandığım hissederken, aynı anda kolunun kırıldığını da hissetti. Kemanı başının arka tarafına sertçe çarpıp kırılırken, kendini tekrar tahta kaldırımın üzerinde buldu.

Kulağının çınlamasına rağmen, Rojer, Jaycob’ın devam eden acı inlemelerini duyabiliyordu. Abrum, adamın tepesine dikilip ağır sopasını havaya kaldırırken gülümsüyordu.

26

Hastaevi

D.S. 332

"Hey Jizell!" diye bağırdı Skot, yaşlı Otacı ona elinde tasıyla yaklaşırken. "Neden bu işi bir kere de çırağına yaptırmıyorsun?" Başka bir adamın sargılarını değiştirmekle uğraşan Leesha'yı kafasıyla işaret etti.

"Hah!" diye bağırdı Jizell. İri yapılı bir kadındı; kısa gri saçlara ve otoriter bir sese sahipti. "Eğer sünger banyolarını ona verirsem, Angiers'ın yarısı bir haftaya kalmaz hastayım diye kapıma dizilir."

Odadaki diğer herkes buna kahkahalarla gülerken, Leesha başını sağa sola salladı ama kendisi de gülümsedi. Skot zararsız bir adamdı. Bir Ulak'tı, yolculuk sırasında atı onu sırtından atmıştı. İki kolu da kırılmış olmasına rağmen bir şekilde atını bulup eyerine geri dönmeyi başarmıştı ve hayatta olduğu için şanslı sayılırdı. Ona bakacak bir karısı olmadığı için, Ulaklar Loncası, kendisini toparlayana kadar Jizell'in hastaevinde kalmasına yetecek kadar parayı toparlamıştı.

Jizell elindeki bezi ılık, sabunlu suya daldırdı ve adamın üzerindeki örtüyü kaldırdı. İşini bitirdiği sırada Ulak'tan bir çığlık gelince Jizell güldü. "Sünger banyolarını iyi ki ben hallediyorum," dedi yüksek sesle, aşağı tarafa bakarak. "Zavallı Leesha'yı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Yataklarında olan diğer hastalar, adama kahkahalarla güldü. Oda doluydu ve hepsi de uzun süredir yatakta olmaktan biraz sıkılmıştı.

"Bence senin bulduğundan daha değişik bir *biçimde* bulurdu *onu*," diye homurdandı Skot, öfkeden kızararak. Jizell, tekrar kahkaha attı.

"Zavallı Skot senden hoşlanıyor," dedi Jizell, Leesha'ya, daha sonra ecza odasında şifalı otları ezerlerken.

“Hoşlanıyor mu?” diye güldü daha genç çıraklardan biri olan Kadie. “Hoşlanmıyor. Ona deli gibi âşıııııık!” Bunu duyacak kadar yakında olan diğer çıraklar ve gönüllü çocuklar kendilerini tutamayıp kıkırdamaya başladı.

“Bence tatlı birisi,” dedi Roni.

“Sana kalırsa herkes tatlı,” dedi Leesha. Roni, daha yeni serpiliyordu ve kafayı erkeklere takmıştı. “Ama umarım, sana sünger banyosu için yalvaran bir adamdan daha iyisini seçecek kadar ağız tadın vardır.”

“Kızın aklına fikir sokmasana,” dedi Jizell. “Roni’ye kalsa, hastaevindeki her adama sünger banyosu yaptıracak.” Tüm kızlar kıkırdadı ve buna Roni bile karşı çıkmadı.

“Bari yüzün kızarsaydı,” dedi Leesha, kıza. Tüm kızlar yeniden kıkır kıkır güldüler.

“Yeter! Hadi dağılın bakalım sizi kıkırdaklar!” diye güldü Jizell. “Leesha’yla konuşmam gereken şeyler var.”

“Buraya gelen erkeklerin çoğu senden hoşlanıyor,” dedi Jizell, diğerleri gittiğinde. “İçlerinden biriyle, sağlığı dışında bir konudan konuşsan ölmezsin.”

“Aynı annem gibi konuşuyorsun,” dedi Leesha.

Jizell, elindeki tokmağı masaya vurdu. “Hiç de değil,” dedi; Elona hakkındaki birçok şeyi yıllardır dinlemişti. “Sadece ona inat olsun diye bakire olarak ölmeni istemiyorum. Erkeklerden hoşlanmak suç değil.”

“Ben erkeklerden hoşlanıyorum zaten,” diye karşı çıktı Leesha.

“Ben hiç öyle bir şey görmedim,” dedi Jizell.

“Skot’a sünger banyosu yaptırmak için öne mi atılmalıydım yani?” diye sordu Leesha.

“Tabii ki hayır,” dedi Jizell. “... en azından herkesin önünde değil,” diye de ekledi, gözünü kırparak.

“Şimdi de Bruna gibi konuşuyorsun,” diye homurdandı Leesha. “Benim kalbimi kazanacak erkeğin, birkaç kaba saba yorumdan daha fazlasını yapabilmesi gerek.” Skot’unkiler gibi istekler Leesha için yeni değildi. Tıpkı annesininki gibi dolgun bir vücuda sahipti ve bu, erkeklerden büyük bir ilgi görmesine yol açıyordu. İstese de, istemese de...

“Ne yapması gerek mesela?” diye sordu Jizell. “Kalbinin muhafazalarını hangi erkek fethedebilir?”

“Güvenebileceğim bir erkek,” dedi Leesha. “Beni ahırın arkasına attığını arkadaşlarına söylemesinden endişe etmeden yanağından öpebileceğim birisi.”

Jizell alaycı bir ses çıkardı. “Öyle erkek nerede? İyi kalpli bir nüvelik araşan daha kolay bulursun,” dedi.

Leesha omuz silkti.

“Bence korkuyorsun,” diye suçladı Jizell. “Bakireliğini kaybetmek için bu kadar beklediğin için, her kızın yaşadığı basit ve doğal bir şeyi aşılmaz bir duvar haline getirdin.”

“Bu çok gülünç,” dedi Leesha.

“Öyle mi?” diye sordu Jizell. “Kadınlar gelip sana yatak sorunlarını anlattıklarında yüzünün ne şekle girdiğini gördüm. Öfkeyle kızarıp geçiştirmeye, tahmin yürütmeye çalışıyordun. Kendi vücudunu bile tanımadan, başkalarının vücutları hakkında nasıl tavsiye verebilirsin ki?”

“Neyin nereye girdiğini gayet iyi biliyorum,” dedi Leesha alay edercesine.

“Ne dediğimi anladın,” dedi Jizell.

“Peki bu konuda ne yapmamı önerirsin?” diye sordu Leesha. “Rasgele bir erkek seçip bu işi bitirmemi mi?”

“Eğer gereken buysa, evet,” dedi Jizell.

Leesha, ona kızgın gözlerle baktı, ama Jizell, bu bakışa aynı şekilde cevap verdi ve gözünü bile kırpmadı. “Bekâretini o kadar uzun süredir koruyorsun ki, artık senin gözünde dünyadaki hiçbir erkek onu almaya layık değil,” dedi. “Kimsenin göremediği bir çiçek neye yarar ki? Solduğunda, kim onun güzelliğini hatırlar?”

Leesha boğulur gibi hıçkırınca, Jizell hemen yanma gelip onu sıkıca sarmaladı. “Geçti canım, geçti,” diye sakinleştirmeye çalıştı, gözyaşlarına boğulan Leesha’yı. Saçlarını okşadı. “Aslında o kadar da kötü bir şey değil.”

Akşam yemeğinin ertesinde, muhafazalar kontrol edildikten, gönüllü çocuklar evlerine, annelerinin yanına, çıraklar çalışmalarına geri döndükten sonra, Leesha ile Jizell en sonunda kendilerine bitki çayı demleyip, sabah gelen Ulak’ın getirdiği mektup çantasını açacak zamanı buldu. Masanın

üzerinde, uzun süre kullanılacak şekilde fitili kesilip içi doldurulmuş bir lamba duruyordu.

“Gün boyu hastalar, gece olunca da mektuplar...” diye iç geçirdi Jizell. “Sanki Otacıların uykuya ihtiyacı yokmuş gibi!” Çantayı ters çevirip masanın üzerine çok sayıda parşömen döktü.

Hastalara yazılmış mektupları çabucak ayırdıktan sonra, bir mektup destesini rasgele eline alıp damgalarına baktı. “Bunlar senin,” dedi. Ellerindekileri Leesha’ya uzatıp yığının içinden bir başka mektubu aldı. Açıp okumaya başladı.

“Bu Kimber’dan gelmiş,” dedi çok geçmeden. Kimber, Jizell’in şehir dışına gönderdiği çıraklardan bir diğeriydi. Kızı, güneyde bir günlük mesafede bulunan Çiftçi Çotuğu’na göndermişti. “Fıçıcının kurdeşeni kötüleşmiş, yine yayılmış.”

“Çayı yanlış demliyor, eminim,” diye homurdandı Leesha. “Hiçbir zaman yeterince kaynatmıyor, sonra da zayıf ilaçlarına hayret ediyor. Eğer kendisinin demleyemediği çayı demlemek için Çiftçi Çotuğu’na gitmek zorunda kalırsam, onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!”

“Bunu biliyor,” diye güldü Jizell. “O yüzden bu sefer bana yazmış!”

Çok geçmeden Leesha da Jizell’in kahkahalarına katıldı. Jizell’i çok seviyordu. Jizell durum gerektirdiği zaman en az Bruna kadar sert olabiliyordu, ancak kahkaha atmaya da her zaman hazırdı.

Leesha, Bruna’yı çok özlüyordu. Bunu düşününce gözlerini tekrar elindeki mektuplara çevirdi. Bu gün haftanın dördüncü günüydü ve haftada bir gelen Ulak, Çiftçi Çotuğu’ndan, Ormancı Çukuru’ndan ve güneydeki diğer köylerden topladığı mektupları o gün getirdi. Destedeki ilk mektup, babasının temiz yazılı parşömeniydi.

Vika’dan da bir mektup vardı. Leesha ilk olarak o mektubu okudu. Yaşlılar yaşlısı Bruna’nın iyi olduğuna dair birkaç sözcük görene kadar ellerini her zamanki gibi sımsıkı yumruk yapıp mektubu süratle okudu.

“Vika doğurmuş,” diye fark etti. “Bir erkek. Jame. Uç kilo üç yüz gram.”

“Bu üçüncüsü mü?” diye sordu Jizell.

“Dördüncüsü,” dedi Leesha. Vika, Evlat Jona’yla -artık Rahip Jona’ydı- evlenmiş ve genç adamın çocuklarını doğurmakta hiç zaman kaybetmemişti.

“Angiers’a geri gelme şansı pek kalmadı öyleyse,” diye hayıflandı Jizell.

Leesha güldü. “Sanırım ilk çocuğunu doğurduğu zaman bu belli olmuştu zaten.”

Vika ile yer değiştirmesinin üzerinden yedi sene geçtiğine inanmak zordu. Geçici olacağı düşünülen değişim, kalıcı olacağa benziyordu ki Leesha da bu durumdan pek hoşnutsuz sayılmazdı.

Leesha’nın ne yaptığından bağımsız olarak, Vika, Ormancı Çukuru’nda kalacaktı ve görünüşe bakılırsa orada Bruna, Leesha ve Darsy’nin toplamından daha fazla seviliyordu. Bu düşünce, Leesha’ya, var olduğunu daha önce hayal bile etmediği bir özgürlük hissi veriyordu. Bir gün Çukur’a geri döneceğine ve kasabanın ihtiyaç duyduğu Otacı’ya sahip olmasını sağlayacağına dair söz vermişti ama Yaratıcı, bu işi onun adına çoktan halletmişti bile. Artık geleceğine kendisi karar verebilirdi.

Babası, Leesha’ya, üşüttüğünü ama Vika’nın bakımı sayesinde yakında iyileşmeyi umduğunu yazıyordu. Bir sonraki mektup Mairy’dendi. En büyük kızı sözlenmişti. Mairy, yakında büyük ihtimalle büyükanne olacaktı. Leesha iç geçirdi.

Destenin içinde iki mektup daha vardı. Leesha; Mairy, Vika ve babasıyla neredeyse her hafta mektuplaşıyordu ama annesi daha az yazardı.

“Her şey yolunda mıymış?” diye sordu Jizell, kendi mektubundan kafasını kaldırıp, Leesha’nın asılmış suratını gördüğü zaman.

“Annem işte,” dedi Leesha, mektubunu okumaya devam ederken. ‘Yazım tarzı ruh haline göre değişse de, söylediği şey hep aynı: ‘Evine dön ve fazla yaşlanıp Yaratıcı senden bu şansını almadan çocuk sahibi ol.’” Jizell homurdandı ve kafasını sağa sola salladı.

Elona’nın mektubunun içinde başka bir kâğıt daha vardı. Büyük ihtimalle Gared’dan geliyordu ama yazı annesinin yazısıydı, zira Gared’ın okuma yazması yoktu. Ama annesi Leesha’yı bunların Gared’ın sözleri olduğuna inandırmak için ne kadar uğraşmış olursa olsun, Leesha, mektubun en azından yarısının -Gared’ın hiçbir katkısı olmadanbizzat annesi tarafından kaleme alındığından emindi. Hatta muhtemelen diğer yarısı da annesinin zihninden çıkmaydı. Gared’ın ‘yazdırdığı’ mektupların içeriği, tıpkı annesinin mektuplarında olduğu gibi, asla değişmezdi. Gared iyiydi. Gared onu özlemişti. Gared onu bekliyordu. Gared onu seviyordu.

“Gared’ın kafiyesiz de olsa bir şiir yazabileceğine inanmamı beklediğine göre,” dedi Leesha alaycı bir sesle, “annem benim çok aptal olduğumu düşünüyor olmalı.”

Jizell güldü, ama Leesha’nın ona katılmadığını görünce gülmeyi hemen kesti.

“Ya haklıysa?” diye sordu Leesha birdenbire. “Elona’nın herhangi bir konu hakkında haklı olduğunu düşünmek ne kadar hazin bir şey olursa olsun, bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum. Ayrıca çocuk sahibi olmak için artık günlerimin sayılı olduğunu da biliyorum, bunu bilmek için Otacı olmaya gerek bile yok. Hem sen bile en iyi yıllarımı boşa harcadığımı söyledin.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diye karşılık verdi Jizell. “Ama doğru, en iyi yıllarımı boşa harcadım,” dedi Leesha kederle. “Gared ve Marick’ten sonra bile, doğru erkeğin bir gün öylece kapıdan içeri gireceğini düşündüm hep. Onu gördüğüm anda hayatımın erkeği olduğunu anlayacağımı...” “Bunu zaman zaman hepimiz hayal ederiz tatlım,” dedi Jizell. “Ve bir süre bu hayal iyi bir fantezi olmaya devam eder. Ama umutlarını buna bağlayamazsın.”

Leesha, elindeki mektubu sıkıp biraz buruşturdu. “Öyleyse geri dönüp şu Gared’la evlenmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Jizell.

“Ulu Yaratıcı! Ağzından yel alsın!” diye haykırdı Leesha. “Tabii ki hayır!”

Jizell homurdandı. “İyi bari. Kafana yumruk geçirme zahmetinden kurtardın beni.”

“Karnım bir bebek için ne kadar hasret çekerse çeksin,” dedi Leesha, “Gared’ın çocuğunu doğuracağıma bakire olarak ölürüm daha iyi. Sorun şu ki, Çukur’da buna teşebbüs edecek adamın yakasını asla bırakmaz.”

“Onun çözümü kolay,” dedi Jizell. “Burada çocuk yap.” “Ne?” diye sordu Leesha.

“Ormancı Çukuru, Vika sayesinde artık emin ellerde,” dedi Jizell. Kızı kendim eğittim. Ayrıca kalbi de orada atıyor artık.” Kadın daha da yaklaştı ve etli elini Leesha’nınkinin üzerine koydu. “Kal,” dedi. “Angiers’ı evin belle ve ben emekli olduğum zaman hastaevini devral.”

Leesha’nın gözleri büyüdü. Ağzını açtı, ama hiçbir ses çıkmadı.

“Bu kadar sene, benim sana öğrettiğim kadar sen de bana öğrettin,” diye devam etti Jizell. “İşimi yönetmesi için güvenebileceğim bir başkası yok. Vika yarın geri dönse bile...”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Leesha.

“Bir şey söylemek için acele etme,” dedi Jizell, Leesha’nın elini okşayarak. “Zaten yakın vadede emekliye ayrılmak gibi bir planım yok. Sadece biraz düşün.”

Leesha onaylayarak başını salladı. Jizell kollarını açınca, kendini o kolların arasına bırakıp yaşlı kadına sıkıca sarıldı. Birbirlerinden ayrılırlarken, dışarıdan gelen bir bağırışla yerlerinden zıpladılar.

“Yardım edin! Yardım edin!” diye haykırdı birisi. İkisi de pencereden dışarı baktılar. Karanlık iyice çökmüştü.

Gece vakti panjur açmak, Angiers’ta kırbaçla cezalandırılan bir suçtu ama Leesha ve Jizell, pencerelerini bir hamlede açarken bunu düşünmediler bile. Tahta kaldırımda üç şehir muhafızının koştuğunu gördüler. Muhafızlardan ikisi iki adam taşıyordu.

“Hey, hastaevi!” diye haykırdı en öndeki muhafız. Lamba ışığıyla aydınlanmış odanın penceresinin açıldığını gördüler. “Kapılarınızı açın! Korunma gerek! Korunma! Korunma ve şifa!”

Leesha ve Jizell aynı anda merdivenlere koşturdu ve kapıya yetişmek için acele ederlerken neredeyse yuvarlanacak gibi oldular. Mevsim kıştı ve şehrin Muhafazacıları muhafaza ağını kar ve buzdan, ölmüş yapraklardan ne kadar arındırmaya çalışırsa çalışsın, birkaç rüzgâr iblisi şehrin içine girmeyi bir şekilde başarıyor, evsiz dilencilerle arada bir sokağa çıkma yasağını delen aptalları avlıyordu. Bir rüzgâr iblisi sessiz bir kaya gibi yere düşüp pençeli kanatlarını birdenbire açarak, kurbanını kaçamadan yakalayabilir, arka pençeleriyle kavradığı kurbanını başka bir yere götürebilirdi.

Sonunda kapıyı açtıklarında, muhafızların yaklaştığını gördüler. Dış kapının üst eşiği muhafazalıydı ve kapı açık olsa bile, içerideki hastalar güvendeydi.

“Neler oluyor?” diye haykırdı Kadie, kafasını merdivenlerin üstündeki balkondan dışarı uzatarak. Onun arkasında, diğer çıraklar da odaya doluşuyordu.

“Önlüklerinizi takın ve buraya inin!” diye emir verdi Leesha. Genç kızlar söyleneni yapmak için koşuşturdu.

Adamlar hâlâ uzaktaydı ama var güçleriyle koşuyorlardı. Gökyüzünden gelen çığlıkları duyduğunda Leesha’nın içi ürperdi. Etrafta rüzgâr iblisleri vardı ve açılan panjurlardan dışarı yayılan ışığı görmüş, çıkan sesleri işitmişlerdi.

Ama muhafızlar mesafeyi hızla kapatıyordu. Leesha artık başaracaklarını umut etmeye başlamıştı ki, adamlardan biri bir buz kalıntısına basıp kayarak sertçe yere düştü. Çığlık attı ve taşıdığı adam, tahta kaldırıma yuvarlandı.

Omzunun üzerindeki adamı taşımaya hâlâ devam eden diğer muhafız ise diğer arkadaşına haykırarak bir şeyler söyledi ve kafasını eğerek hızını artırdı. Yükü olmayan öndeki muhafız da döndü ve düşen silah arkadaşına geri koştu.

Ne var ki deriye benzeyen kanatlarını uyarırcasına aniden çırpan rüzgâr iblisi yaklaşıp talihsiz muhafızın kafasını vücudundan kopardı. Kopan baş kaldırımda yuvarlanıyordu. Kadie çığlık attı. Boyun bölgesinden daha kan akmaya başlamadan, rüzgâr iblisi, bir çığlıkla gökyüzüne geri fırladı ve başsız cesedi de yanında götürdü.

Bu arada, yükü olan muhafız, muhafazaları geçti ve taşıdığı adamı hastaevine sokmayı başardı. Leesha, arkada kalan ve biraz önce omzundaki adamla birlikte yere düşen diğer muhafıza baktı. Adam bütün gücüyle ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Leesha hayır!” diye haykırdı Jizell, onu tutmaya çalışarak. Ama Leesha, çevik bir hamleyle yana sıçrayıp tahta kaldırımın üzerinde hızla koşmaya başladı.

Rüzgâr iblislerinin soğuk havada tiz bir sesle çınlayan çığlıkları eşliğinde, keskin zikzaklar çizerek koşmaya devam etti. Nüveliklerden biri yine de dalışa geçip saldırdı ama Leesha’yı birkaç santimle de olsa kaçırdı. Yaratık, tahta kaldırıma çarpıp düştü ama kendini çabucak toparladı; kalın derisi, çarpışmadan hiç zarar görmemişti. Leesha arkasına dönüp, Bruna’nın kör edici pudrasından bir tutamı yaratığın yüzüne fırlattı. Yaratık acıyla kükrerken, Leesha koşmaya devam etti.

“Onu kurtar, beni değil!” diye bağırdı yerden kalkmaya çalışan muhafız, Leesha yaklaştığında. Kaldırımın üzerinde hareketsiz yatan diğer adamı işaret etmişti. Muhafızın ayak bileği garip bir açıyla duruyordu, belli ki kırılmıştı. Leesha, kaldırımda yüzükoyun yatan diğer adama baktı, ikisini de taşıması imkânsızdı.

“Beni değil!” diye haykırdı muhafız yeniden.

Leesha kafasını sağa sola salladı. “Seni güvene alma şansım daha yüksek,” dedi. Ses tonu, tartışmaya yer bırakmayacak cinstendi. Muhafızın koluna girdi ve derin bir nefes aldı.

“Başını aşağıda tut,” dedi muhafız nefes nefese. “Yere yakın duran canlılara daha az saldırıyorlar.”

Leesha da olabildiğince eğildi ve iriyarı adamın ağırlığı altında zorlana zorlana yürümeye başladı. Başını aşağıda da tutsa yukarı da tutsa bu hızla başaramayacaklarını biliyordu.

Jizell’in “Şimdi!” diye haykırdığını duyunca Leesha kafasını kaldırdı ve Kadie ile diğer çırakların hep birlikte kafalarının üzerinde tuttukları beyaz bir çarşafla tahta kaldırıma koştuklarını gördü. Dalgalanan beyaz kumaş neredeyse her yerdeydi ve rüzgâr iblislerinin bir hedef bulmalarını zorlaştırıyordu.

Bu örtünün altında, Sahibe Jizell ve ilk muhafız onların yanma ulaştı. Jizell, Leesha’ya yardım ederken, muhafız, baygın olarak yerde yatmakta olan adamın yanma koşup adamı kucağına aldı. Korkunun verdiği güçle, kalan mesafeyi çabucak kapatarak hastaevine girdiler ve kapıyı sürgülediler.

“Bu ölmüş,” dedi Jizell, soğuk bir sesle. “Bahse girerim öleli bir saati geçmiştir.”

“Kendimi ölü bir adam için neredeyse feda mı ettim yani?” dedi bileği kırık muhafız. Leesha onu umursamayıp diğer yaralının yanına gitti.

Yuvarlak, çilli yüzü ve ince yapılı vücuduyla, yetişkin bir adamdan çok yeniyetme bir delikanlıya benziyordu. Feci şekilde dövülmüştü ama nefes alıyordu ve kalbi güçlüydü. Leesha, zaman kaybetmeden çocuğu inceledi, parlak yamalardan oluşan kıyafetlerini kesti ve hangi kemiklerinin kırıldığını, rengârenk giysisini sırılsıklam etmiş olan kanın nereden geldiğini bulmaya çalıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Jizell yaralı muhafıza, adamın kırık ayak bileğini incelerken.

“Son devriyeden sonra içeri giriyorduk,” dedi muhafız sıktığı dişlerinin arasından. “Bu ikisini kaldırımda yatar halde bulduk. Jonglöre benziyorlardı. Büyük ihtimalle gösteriden sonra soyulmuşlar. İkisi de hayattaydı ama durumları kötüydü. Karanlık çökmek üzereydi ve tedavi görmeden geceyi atlatacak gibi görünmüyorlardı. Bu hastaevini hatırladım ve koşabildiğimiz kadar hızlı koşarak buraya geldik. Rüzgâr iblislerinin görüş alanından uzak durmaya çalıştık.”

Jizell başını aşağı yukarı salladı. “Doğrusunu yapmışsınız,” dedi.

“Bunu zavallı Jonsin’e söylesene bir de,” dedi muhafız. “Ulu Yaratıcı. Karısına ne diyeceğim ben şimdi?”

“Bunu yarın düşünürsün,” dedi Jizell, adamın dudaklarına bir matara götürerek. “İç bunu.”

Muhafız, kadına şüpheyle baktı. “Nedir o?” diye sordu.

“Seni uyutacak,” dedi Jizell. “Bileğini yerine oturtmam gerekli; emin ol, bunu yaptığımda uyanık olmak istemezsin.”

Muhafız başıyla onayladı ve iksiri çabucak içti.

Leesha delikanlının yaralarını temizliyordu ki, genç Jonglör nefes nefese uyanıp doğruldu. Gözlerinden biri kapanacak kadar şişmişti ama diğeri, parlak yeşil gözü, heyecanlı bir şekilde etrafı inceliyordu. “Jaycob!” diye haykırdı.

Yerinde vahşice debelendi ve onu yatağına geri yatırmak için, Leesha, Kadie ve sağlığı yerinde olan diğer muhafız hep birlikte uğraşmak zorunda kaldılar. “Jaycob nerede?” diye sordu delikanlı. “O iyi mi?”

“Senin yanında bulunan yaşlı adam mı?” diye sordu Leesha. Delikanlı başıyla onayladı.

Leesha sözcüklerini seçmek için duraksadı. Ancak bu duraksama yeterince açık bir cevaptı ve delikanlı çığlık atıp yeniden debelenmeye başladı. Muhafız onu yatağına bastırarak gözlerine baktı.

“Bunu sana yapanı gördün mü?” diye sordu.

“Cevap verecek durumda değil...” diye araya girdi Leesha, ama muhafız öfkeli bir bakışla onun sözünü kesti.

“Bu akşam bir adamımı kaybettim,” dedi. “Bekleyecek zamanım yok.” Delikanlıya döndü. “Evet?” diye sordu.

Delikanlı, adama yaşlı gözlerle baktı. Sonunda kafasını sağa sola salladı ama muhafız vazgeçmedi. “Bir şey görmüş olmalısın,” diye üsteledi.

“Bu kadar yeter,” diyen Leesha, muhafızın kollarını tutup sertçe çekti. Adam bir an için direndiyse de delikanlıyı serbest bıraktı. “Git diğer odada bekle,” dedi Leesha sert bir sesle. Adam kaşlarını çatmasına rağmen söyleneni yaptı.

Leesha ona tekrar döndüğünde, delikanlı hüngür hüngür ağlıyordu. “Beni geceye geri bırakın,” dedi, sakat olan elini yukarı kaldırarak. “Çok uzun zaman önce ölmem gerekirdi, beni kurtarmaya çalışan herkesin sonu ölüm oluyor.”

Leesha, delikanlının sakat elini tutup gözlerine baktı. “Şansımı deneyeceğim,” dedi, tuttuğu eli sıkarak. “Bizler gibi sağ kalanlar, birbirlerine sahip çıkmalıdır.” Delikanlının dudaklarına uyku ilacı matarasını götürdü ve elini tutmaya devam ederek, gözleri kapanana kadar ona güç verdi.

Hastaevinde keman sesleri yankılanıyordu. Hastalar alkış tutarken, çıraklar da bir yandan işlerini yapıp bir yandan dans ediyordu. Leesha ve Jizell’in bile adımlarında dans havası vardı.

“Bir de genç Rojer tedavi masrafını ödeyemeyeceğinden korkuyordu,” dedi Jizell, öğle yemeğini hazırlarlarken. “Bense, ayağa kalktıktan sonra gelip buradaki hastalan eğlendirsin diye onu tutsam mı diye düşünüyorum.”

“Hastalar da kızlar da ona bayılıyor,” diye katıldı Leesha.

“Kimsenin görmediğini sandığın zamanlarda, bakıyorum sen de dans ediyorsun,” dedi Jizell.

Leesha gülümsedi. Rojer, keman çalmadığı zamanlarda, çırakları, yatağının etrafına toplayacak hikâyeler anlatıyor, onlara Dük’ün metreslerinden öğrendiğini söylediği makyaj numaraları öğretiyordu. Jizell ona sürekli annesiymiş gibi davranırken, diğer çırakların hepsi delikanlının üzerine titriyordu.

“Onun tabağına fazladan kalın bir et parçası koyayım öyleyse,” dedi Leesha, eti kesip, içi patates ve meyve dolu olan tabağa ilave ederken.

Jizell kafasını sağa sola salladı. “Bu kadar yiyecek delikanlının neresine gidiyor anlamış değilim,” dedi. “Sen ve diğerleri bir aydan fazladır tıka basa yediriyorsunuz ama hâlâ dal gibi incecik.”

“Öğle yemeği!” diye bağırdı ve kızlar tepsileri almak için içeri doluştular. Roni, doğrudan doğruya, içinde fazladan yiyecek olan tabağa yöneldiyse de Leesha, tepsiyi ondan uzaklaştırdı. “Bunu kendim götüreceğim,” dedi, mutfaktaki diğer kızların hayal kırıklığı ile dolu yüz ifadelerine gülerek.

“Rojer’in mola verip bir şeyler yemesi lazım, siz kızlar ona etini keserken özel hikâyeler anlatması değil,” dedi Jizell. “Salyalarınızı çocuğun üstüne daha sonra akıtabilirsiniz.”

“Mola!” diye bağırdı Leesha, odaya girdiğinde. Ancak buna gerek yoktu, zira odada göründüğü anda, Rojer’in yayı kemanının tellerinden çoktan ayrılmıştı. Delikanlı gülümseyip el salladı ve kemanını kenara koyarken

tahta bir kupayı yere düşürdü. Kırık parmakları ve kolu iyileşmişti ama bacağındaki alçı hâlâ iplere bağlıydı. Yatağın yanındaki masaya kolayca erişemiyordu.

“Bugün çok acıkmış olmalısın,” diyerek güldü Leesha, tepsiyi delikanlının kucağına koyup kemanı alarak. Rojer tepsiye baktıktan sonra başını kaldırıp gülümsedi.

“Eti kesmeme yardım edebilir misin?” diye sordu, sakat elini göstererek.

Leesha bir kaşını kaldırdı. “Kemanım çalarken parmakların yeterince sağlam görünüyor,” dedi. “Neden şimdi işe yaramıyorlar?”

“Çünkü yalnız başıma yemekten nefret ediyorum,” diye güldü Rojer.

Leesha gülümsedi ve yatağın yanına oturarak bıçaklı çatalı eline aldı. Kalın bir lokma et kesti ve Rojer’in ağzına götürmeden önce et sosuyla patateslere bandı. Delikanlı ona gülümsedi ve biraz et sosu ağzından dökülünce Leesha kıkırdadı. Rojer’in yüzü kızardı ve solgun yanakları, saçları gibi kızıllaştı.

“Çatalı kendim kaldırabilirim,” dedi.

“Sadece eti kesip gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Leesha. Rojer ise kafasını çabucak sağa sola salladı. “Öyleyse sus,” dedi Leesha ve bir lokmayı daha delikanlının ağzına götürdü.

“Bu benim kemanım değil,” dedi Rojer, birkaç dakikalık sessizlikten sonra. “Jaycob’ın. Benimkisi kırıldı. Şey olduğunda...”

Delikanlı düşüncelere dalınca Leesha kaşlarını çattı. Aradan bir ayı aşkın bir zaman geçmesine rağmen, Rojer hâlâ saldırı hakkında konuşmak istemiyordu. Hatta muhafızlar tarafından sıkıştırıldığında bile. Birkaç eşyası için birisini göndermişti, ama Leesha’nın bildiği kadarıyla, Jonglörler Loncası’na bile neler olduğunu anlatmamıştı.

“Bu senin hatan değildi,” dedi Leesha, delikanlının gözlerinin uzaklara daldığını görünce. “Ona saldıran sen değildin.”

“Saldırmış kadar oldum,” dedi Rojer.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Leesha.

Rojer gözlerini kaçırdı. “Yani... emeklilik hayatını bırakıp Jonglörlüğe geri dönmesine ben neden oldum. Hâlâ hayatta olabilirdi, eğer...”

“Ama Jonglörlüğe geri dönmesinin, yirmi yıldır başına gelen en iyi şey olduğunu söylemiş sana, anlatmıştın hani, hatırlamıyor musun?” diye karşı çıktı Leesha. “O Lonca binasındaki hücresinde geçirdiği uzun seneler

boyunca yaşadıklarından daha fazlasını, seninle geçirdiği kısa zamanda yaşamış gibi görünüyor.”

Rojer başıyla onayladıysa da gözleri yaşardı. Leesha onun elini tuttu. “Otacılar ölümlere sık sık şahit olur,” dedi delikanlıya. “Hiç kimse Yaratıcı’nın yanına tüm işlerini tamamlamış olarak gitmez. Hepimize değişik uzunluklarda bir ömür verilir, ama ne olursa olsun bu ömrün yeterli olması gerekir.”

“Ama yolu benimle kesişenlere, ölüm, biraz fazla erken geliyormuş gibi görünüyor,” diyerek iç geçirdi Rojer.

“Rojer Yarımel’i hiç duymamış insanlara da çok erken geldiğini duymuştum,” dedi Leesha. “Onların ölümleri için de suçu kendi üzerine almak ister misin?”

Rojer ona baktı ve Leesha, delikanlının ağzına bir lokma

Ulak geldiğinde Leesha’nın elleri beyaz çarşaflarla doluydu. Vika’dan gelen mektubu önlüğünün cebine koydu ve geri kalanını sonra okumak üzere bıraktı. Çamaşırları asmayı bitirmişti ki, gönüllü çocuklardan biri yanma koşup bir hastanın kan öksürdüğünü söyledi. Kan öksüren hastaya baktıktan sonra Leesha, kırık bir kolu yerine oturttu ve çıraklara o günkü derslerini verdi.

yemek daha sokuşturdu. “Vicdan azabın yüzünden hayatını yaşamayı bırakman onlara bir fayda sağlamaz,” dedi.

Göz açıp kapayıncaya kadar güneş batmış ve çırakların hepsi yataklarına çekilmişti. Lambaları loş bir ışık verecek şekilde kıstı ve yatak sıralarının arasında son bir tur daha attı. Yatmak üzere üst kattaki kendi odasına çıkmadan önce hastaların rahat olduğundan emin olmak istiyordu. Geçerken Rojer’le göz göze geldi; delikanlı eliyle işaret yapıp Leesha’dan yanma gelmesini istese de, Leesha kafasını sağa sola sallayıp gülümsedi. Rojer’e eliyle işaret yaptıktan sonra, ellerini dua ediyormuş gibi birbirine kenetledi, yanağını ellerine yasladı ve gözlerini kapattı.

Rojer kaşlarını çattı, fakat Leesha ona göz kırpıp yürümeye devam etti. Rojer’in peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Alçıları çıkmıştı, ama Rojer tertemiz iyileşen yaralarına rağmen, acı ve zayıflıktan şikâyet ediyordu.

Odanın sonuna ulaştığında, Leesha, kendine bir bardak su koymak için durdu. Ilık bir ilkbahar gecesiydi ve sürahi buğulanmıştı. Sürahiyi,

önlüğüne sürterek kurulamaya çalışınca, kulağına bir kâğıdın buruşma sesi geldi. Vika'nın mektubunu hatırlayıp cebinden çıkardı, başparmağıyla mührü yırttı ve suyunu içerken mektubu okumaya başladı.

Bir an olduğu yerde kaskatı kesilip elindeki kupayı düşürdü. Ne bunun farkına vardı, ne de seramik kupanın paramparça oluşunu işitti. Kâğıdı sımsıkı kavradı ve odadan koşarak çıktı.

Rojer onu bulduğunda, Leesha karanlık mutfakta sessizce hıçkırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu delikanlı sessizce, ağırlığını değneğine vererek.

"Rojer?" diye burnunu çekti Leesha. "Neden yatağında değilsin?"

Rojer cevap vermeden onun yanına oturdu. "Evden kötü haberler mi geldi?" diye sordu.

Leesha bir an kafasını çevirip baktı, sonra onaylayarak başım salladı. "Babam üşütmüştü ya hani..." dedikten sonra, Rojer'in hatırladığını belli etmesini bekledi. "İyileşiyor gibi olmuş, ama sonra hastalık intikam alırcasına geri dönmüş. Tüm Çukur'da yayılmış, bulaşıcı bir hastalıkmış. Çoğu iyileşiyormuş ama daha zayıf olanlar..." derken ağlamaya başladı.

"Tanıdık biri mi?" diye sordu Rojer, bir saniye sonra kendine küfrederek. Tabii ki tanıdık biriydi. Köylerde herkes birbirini tanırdı.

Leesha bunu fark etmedi. "Hocam Bruna," dedi, koca koca gözyaşları önlüğüne düşerken. "Başka birkaç kişi daha... Bir de henüz tanımaya fırsat bulamadığım iki küçük çocuk... Ölenlerin sayısı bir düzineyi aşıyor. Kasabanın yarısı da hâlâ yatakta. Babam içlerinde en kötü durumda olanı."

"Üzgünüm," dedi Rojer.

"Benim için üzülme. Bu benim suçum," dedi Leesha.

"Nasıl yani?" diye sordu Rojer.

"Orada olmam gerekirdi," dedi Leesha. "Yıllar var ki artık Jizell'in çırağı değilim. Çalışmalarım bittiğinde Ormancı Çukuru'na geri döneceğime söz vermiştim. Eğer sözümü tutsaydım orada olurdum ve belki..."

"Bir keresinde salgın bir hastalığın Ormançıkmazı'nda bazı insanları öldürdüğünü görmüştüm," dedi Rojer. "Onları da sızlayan vicdanına katmak ister misin? Ya da bu şehirde ölenleri? Hepsini kurtaramadığın için?"

"Aynı şey değil. Bunu biliyorsun," dedi Leesha.

“Öyle mi?” diye sordu Rojer. “Bana kendin söylemiştin. Vicdan azabın yüzünden hayatını yaşamayı bırakman onlara bir fayda sağlamaz.”

Leesha ona baktı, gözleri yuvarlak ve yaşlıydı.

“Peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Rojer. “Tüm geceyi ağlayarak mı geçireceksin, yoksa eşyalarını mı toplayacaksın?”

“Eşyalarımı toplamak mı?” diye sordu Leesha.

“Bende bir Ulak’ın taşınabilir çemberi var,” dedi Rojer. “Sabah olduğunda Ormancı Çukuru’na gitmek üzere yola çıkabiliriz.”

“Rojer, daha doğru dürüst yürüyemiyorsun bile!” dedi Leesha.

Rojer değneğini kaldırdı, masaya koydu ve ayağa kalktı. Biraz zorlanarak da olsa yürümeyi başardı, hem de hiç yardım almadan..

“Sıcak yatağından ve üstüne titreyen kadınlardan ayrılmamak için üçkâğıtçılık mı yapıyordun?” diye sordu Leesha.

“Asla!” diyerek kızardı Rojer. “Ben... ben gösteri yapmaya henüz hazır değilim, hepsi bu.”

“Ama ta Ormancı Çukuru’na yürüyebilecek kadar sağlamsın öyle mi?” diye sordu Leesha. “At olmadan en az bir hafta sürer.”

“Yolda ters takla atmaya ihtiyacım olacağını pek sanmıyorum,” dedi Rojer. “Bunu yapabilirim.”

Leesha kollarını göğsünde kavuşturup kafasını sağa sola salladı. “Hayır. Bunu kesinlikle yasaklıyorum.”

“Ben senin çırağın değilim ki, bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın,” dedi Rojer.

“Sen benim hastamsın,” diye karşılık verdi Leesha. “İyileşmeni tehlikeye atacak her şeyi bal gibi yasaklayabilirim. Beni götürmesi için bir Ulak tutarım.”

“Bu konuda şansa ihtiyacın olacak,” dedi Rojer. “Her hafta güney seferi yapan Ulak bugün yola çıkmıştır ve yılın bu zamanında, diğer hepsi çoktan tutulmuştur. Her şeyi bir kenara bırakıp seni Ormancı Çukuru’na götürecek bir Ulak için bir servet ödemen gerekir. Ayrıca kemanımla nüvelikleri uzakta tutabilirim. Sana bunu hiçbir Ulak sağlayamaz.” “Eminim yapabilirsin,” dedi Leesha, ses tonu tam tersine işaret etse de. “Ama benim ihtiyacım olan hızlı bir Ulak atı, sihirli bir keman değil.” Rojer’in karşı çıkışlarını umursamayıp delikanlıyı yatağına geri götürdü. Sonra üst kata çıkıp eşyalarını topladı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Jizell ertesi sabah. “Gitmek zorundayım,” dedi Leesha. “Vika ve Darsy’nin bunun altından tek başlarına kalkmaları zor.”

Jizell onaylayarak başını salladı. “Rojer seni kendisinin götüreceğini sanıyor,” dedi.

“O sanmaya devam etsin,” dedi Leesha. “Bir Ulak tutacağım.”

“Sabahtan beri eşyalarını topluyor,” dedi Jizell.

“Daha tam olarak iyileşmedi,” dedi Leesha.

“Peh!” dedi Jizell. “Neredeyse üç ay oldu. Bugün değneğini kullandığını hiç görmedim. Bence bunu yapmayı arzu etmesinin tek nedeni, senin yanında biraz daha zaman geçirmek istemesi.”

Leesha’nın gözleri yerlerinden fırladı. “Yani Rojer beni...?”

Jizell omuz silkti. “Sadece söylüyorum. Senin için nüveliklerin karşısına çıkacak bir adamı kolay kolay bulamazsın.” “Jizell, ben onun annesi olacak yaştayım!” dedi Leesha. “Peh!” diye çıkıştı Jizell. “Sen sadece yirmi yedi yaşındasın. Rojer de kendisinin yirmi yaşında olduğunu söylüyor.” “Rojer doğru olmayan pek çok şey söylüyor,” dedi Leesha.

Jizell tekrar omuz silkti.

“Bana annem gibi davranmadığını söyleyip duruyorsun,” dedi Leesha, “ama ikiniz de her trajediyi, benim aşk hayatımla ilgili bir tartışmaya dönüştürmenin yolunu mutlaka buluyorsunuz.”

Jizell, cevap vermek için ağzını açtıysa da Leesha onu susturmak için elini kaldırdı. “Eğer izin verirsen,” dedi, “bir Ulak tutmam gerekli.” Mutfaktan öfkeli adımlarla çıktı. Kapıda onları dinleyen Rojer ise yoldan çekilip bir köşeye saklanmayı son anda başardı.

Babasının yaptığı ayarlamalar ve Jizell’in yanında kazandıkları sayesinde, Leesha, Dük’ün Bankası’ndan yüz elli Miln altını değerinde, kendi adına yazılmış bir senet alabildi. Bu, Angiers’ın köylü sınıfı için inanılmaz bir meblağ idi ama Ulaklar, hayatlarını birkaç kuruşa tehlikeye atmak istemiyordu. Oysa bu paranın yeterli olacağını düşünmüştü Leesha. Rojer’in söyledikleri ya ileri görüşlülüğündendi ya da enikonu nazar değdirmişti.

Bahar ticareti son derece hareketli günler yaşadığı için, en kötü Ulaklar bile işe çıkmış durumdaydı. Skot şehir dışındaydı ve Ulaklar Loncası'ndaki kâtip, hiç uzatmadan Leesha'nın isteğini reddetmişti. Önerebildikleri en iyi şey, gelecek hafta güneye inecek olan adamlarıydı ki bu en erken altı gün sonra yola çıkabileceği anlamına geliyordu.

"Altı günde oraya yürüyerek giderim!" diye bağırdı Leesha, kâtibe.

"Öyleyse hemen yola çıkmanı öneririm," dedi adam kuru bir şekilde.

Leesha dilini ısırdı ve ağır adımlarla yürüdü. Eğer gitmek için bir hafta bekleyecek olursa, hele ki babası bu süre içinde ölecek olursa aklını kaçıracağını düşündü...

"Leesha?" diye bir ses geldi arkadan.

"Şensin!" dedi Marick, ona kolları açık bir şekilde yürürken. "Hâlâ şehirde olduğunu bilmiyordum!" Şoke olan Leesha, Marick'in sarılmasına engel olmadı.

"Loncaevi'nde ne işin var?" diye sordu Marick, ona iyice bakabilmek için gerilerken. Hâlâ yakışıklıydı ve aynı kurt gözlere sahipti.

"Beni Ormancı Çukuru'na götürecek bir refakatçiye ihtiyacım var," dedi Leesha. "Kasabada bir salgın var, onlara yardım etmem gerekiyor."

"Seni götürebilirim," dedi Marick. "Yarın Nehirköprü'ye yapacağım yolculuğu benim yerime üstlenecek başka bir Ulak bulmam gerekiyor sadece, ama halledebilirim sanırım."

"İstersen param var," dedi Leesha.

"Biliyorsun refakat işi için para almıyorum," dedi Marick, yavaş yavaş yaklaşırken rahatsız edici bakışlar atarak. "Beni ilgilendiren tekbir ödeme şekli var." Eli, Leesha'nın poposuna gitti ve Leesha, kendini çekme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Ona ihtiyacı olan insanları ve dahası, Jizell'in kimsenin görmediği çiçekler hakkında söylediklerini düşündü. Belki de o gün Marick'le karşılaşması, Yaratıcı'nın planladığı bir şeydi. Zar zor yutkundu ve başını onaylarcasına salladı.

Marick, Leesha'yı, ana koridorun dışındaki karanlık bir köşeye çekti. Ahşap bir heykelin arkasındaki duvara yasladı ve şehvetli bir şekilde öptü. Birkaç saniye sonra, Leesha, adamın dudaklarına karşılık vererek kollarım Ulak'ın omuzlarına attı. Marick'in sıcak dilini kendi ağzında hissediyordu.

"Bu sefer o sorunu yaşamayacağım," diye söz verdi Marick; Leesha'nın elini alıp sertleşmiş erkekliğinin üzerine koydu.

Leesha ürkekçe gülümsedi. “Karanlık basmadan, kaldığın hana gelebilirim,” dedi. “Geceyi... geceyi orada geçirip sabah yola çıkarız.”

Marick sağa sola baktı ve kafasını hayır anlamında salladı. Leesha’yı tekrar duvara yasladı ve tek eliyle kendi kemerini açtı. “Bunun için çok fazla bekledim,” diye homurdandı. “Şimdi hazırım ve bunu elimden kaçırmayacağım!”

“Koridorda dünyada olmaz!” diye bağırdı Leesha, onu iterek. “Yakalanırız!”

“Kimse görmez,” dedi Marick; vücudunu yeniden Leesha’nın üzerine bastırıp onu öptü. Sertleşmiş erkekliğini çıkardıktan sonra da Leesha’nın eteğini kaldırmaya başladı. “İşte buradasın. Sihir gibi,” dedi. “Ve bu kez, ben de buradayım. Başka ne isteyebilirsin ki?”

“Mahremiyet?” diye karşılık verdi Leesha. “Bir yatak? Bir çift mum? Ne olursa!”

“Pencerenin dışında şarkı söyleyen bir Jonglör de ister misin?” diye dalga geçti Marick, parmaklarıyla Leesha’nın bacak arasını yoklarken. “Bir bakire gibi konuşuyorsun.”

”*Bakireyim* de ondan!” diye öfkeyle karşılık verdi Leesha. Marick birden arkaya çekildi ve erkekliği hâlâ elinde, Leesha’ya alaycı gözlerle baktı. “Ormancı Çukuru’ndaki herkes, kendini o goril Gared’a en az on defa verdiğini biliyor,” dedi. “Bunca zaman sonra hâlâ yalan mı söylüyorsun?” Leesha birden kaşlarını çatıp dizini adamın kasıklarına geçirdi. Marick yerde inleyip kıvranırken, Loncaevi’nden koşarak çıktı.

“Kimse götürmek istemiyor mu?” diye sordu Rojer o gece.

“Koynuna girecek olursam biri var...” diye homurdandı Leesha. O kadar ileri gitmeye karar vermiş olduğu kısmını atlamıştı. Şimdi bile büyük bir hata yaptığından endişe ediyordu. İçinden bir ses, *keşke Marick’e izin vermiş olsaydın,* diyordu. Ama Jizell söylediklerinde haklı olsa bile, bakireliği dünyadaki en değerli şey olmasa bile, kesinlikle bundan daha değerliydi.

Gözkapaklarını birbirine sıkıca bastırmakta geç kalınca, önlemeye çalıştığı gözyaşları o basınçla kirpiklerinin altından süzülmeye başladı. Rojer, yüzüne dokununca Leesha başını çevirip ona baktı. Delikanlı gülümseyip elini Leesha’nın başının arkasına uzattı ve kulağının arkasından

renkli bir mendil çıkardı. Leesha kendini tutamayıp gülümsedi ve mendili alıp gözlerini kuruladı.

“Seni hâlâ götürebilirim,” dedi Rojer. “Çoban Vadisi’nden ta buraya kadar yürümüştüm. Eğer bunu yapabiliyorsam, seni Ormancı Çukuru’na da götürebilirim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Leesha, burnunu çekerek. “Bu da senin o Jak Pulludil hikâyelerinden biri olmasın? Kemanınla nüvelikleri büyüleyebildiğim söylediğin gibi...”

“Gerçekten,” dedi Rojer.

“Benim için böyle bir şey yapmayı neden istiyorsun ki?” diye sordu Leesha.

Rojer gülümsedi ve Leesha’nın elini sakat eliyle kavradı. “Biz iblis saldırılarından kurtulmuş iki insan değil miyiz?” diye sordu. “Birisi bana iblis saldırılarından kurtulanların birbirlerine destek olması gerektiğini söylemişti bir zamanlar.”

Bunun üzerine Leesha hıçkırıklara boğularak Rojer’e sarıldı.

Aklımı mı kaçırıyorum acaba? diye sordu Rojer kendisine, Angiers kapılarını arkalarında bıraktıklarında. Leesha, yolculuk için bir at satın almıştı ama Rojer’in at binme konusunda deneyimi hiç yoktu. Leesha’nın ise çok azdı. Leesha atı yürüme hızından biraz daha hızlı bir şekilde sürerken, Rojer onun arkasında oturuyordu.

Buna rağmen at, Rojer’in kaskatı bacaklarını acı verici bir şekilde sarsıyor ama Rojer şikâyet etmiyordu. Eğer şehir görüş mesafesinden çıkmadan önce bir şey söyleyecek olursa, Leesha, geri dönmeleri konusunda ısrar edebilirdi.

Öyle de yapmalısın, diye düşündü Rojer. *Sen bir Jonglör’sün, Ulak değil.*

Ama Leesha’nın ona ihtiyacı vardı. Leesha’yı ilk gördüğü andan beri bu genç kadını hiçbir konuda geri çeviremeyeceğini biliyordu. Leesha’nın ona çocuk gözüyle baktığını biliyordu ama bu, Leesha’yı evine götürdüğü zaman değişecekti. Leesha onda daha fazlasının olduğunu görecekti.

Hem onun için Angiers’ta ne vardı ki zaten? Jaycob ölmüştü ve büyük ihtimalle Lonca onun da öldüğünü düşünüyordu ki muhtemelen böylesi daha iyiydi. “İstersen muhafızlara da gidebilirsin, ama asılacak kişi sen olursun,” demişti Jasin. Ama Altınses onun hayatta olduğunu öğrendiği

takdirde, Rojer, bu kindar adamın elinden kurtulma şansının asla olmayacağını bilecek kadar akıllıydı.

Önlerindeki yola baktı ve midesi altüst oldu. Çekirge Deresi gibi, Çiftçi Çotuğu da at sırtında bir günlük mesafedeydi. Ama Ormancı Çukuru, bir ata sahip olsalar bile en iyi ihtimalle dört gecelik mesafedeydi. Rojer, dışarıda üst üste en fazla iki gece geçirmişti ve bunu da sadece bir kere yapmıştı. Arrick'in ölümünü hatırladı. Leesha'yı da kaybetmeye dayanabilir miydi?

"İyi misin?" diye sordu Leesha.

"Ne?" diye cevapladı Rojer.

"Ellerin titriyor da."

Rojer, Leesha'nın belindeki ellerine baktı ve genç kadının haklı olduğunu gördü. "Bir şey değil," demeyi başarabildi. "Üzerime ani bir üşüme geldi sadece."

"Bundan nefret ederim," dedi Leesha, ama Rojer bunu duymadı. Bütün dikkatini toplamış ellerini durdurmaya çalışıyordu.

Sen bir aktörsün! diye kendini azarladı. *Cesur davran!*

Hikâyelerindeki cesur kâşif Marko Rover'ı düşündü. Bu adamı o kadar fazla anlatmış ve maceralarını pantomimle o kadar fazla betimlemişti ki karakterin her türlü özelliği, her türlü hareketi onun için çocuk oyuncağıydı. Sırtını dikleştirdi ve ellerinin titremesi durdu.

"Yorulduğunda bana söyle," dedi. "Dizginleri ben alırım."

"Hani daha önce hiç ata binmemiştin?" diye sordu Leesha.

"Her şeyi yaparak öğrenirsin," dedi Rojer, Marko Rover'ın ne zaman yeni bir şeyle karşılaşsa hep söylediği sözü tekrarlayarak.

Marko Rover, daha önce yapmadığı şeyleri yapmaktan asla korkmazdı.

Dizginler Rojer'e geçtiğinde daha da hızlandılar, buna rağmen Çiftçi Çotuğu'na gün batımından ancak dakikalar önce ulaşabildiler. Atlarını bağlayıp hana girdiler.

"Sen Jonglör müsün?" diye sordu hancı, Rojer'in rengârenk kıyafetine bakarak.

"Rojer Yarımel," dedi Rojer. "Angiers ve batıdaki yerleşimlerden."

"Adını hiç duymadım," diye homurdandı hancı. "Ama bir gösteri yaparsan odan bedava."

Rojer, Leesha'ya baktı ve genç kadın omuz silkip başıyla onaylayınca gülümseyip harikalar çuvalını çıkardı.

Çiftçi Çotuğu, çeşitli binalar ve evlerden oluşan küçük bir yerleşim yeriydi. Bina ve evlerin tümü muhafazalı tahta kaldırımlarla birleştirilmişlerdi. Rojer'in daha önce gördüğü köylerin aksine, Çiftçi Çotuğu sakinleri geceleri dışarı çıkabiliyor ve aceleyle de olsa binadan binaya özgürce yürüyebiliyordu.

Bu özgürlük aynı zamanda dolu bir meyhane anlamına da geliyordu. Rojer bu işten çok hoşlanmıştı. Böylece, aylardır ilk defa gösteri yapmasına karşın neredeyse hiç zorlanmadı ve çok geçmeden herkesin alkışını kazanmayı bildi, insanlar

Jak Pulludil ve Dövmeli Adam'ın hikâyelerine katıla katıla gülmüştü.

Sandalyesine geri döndüğünde, Leesha'nın yüzü, şaraptan dolayı biraz kızarmıştı. "Muhteşemdin," dedi Leesha. "Öyle olacağını biliyordum."'

Rojer sevinçle gülümsedi. Tam bir şey söyleyecekti ki, iki adam, ellerinde sürahilerle yanlarına geldi. Birini Rojer'e, diğerini de Leesha'ya uzattılar.

"Sadece gösteri için teşekkür etmek istedik," dedi adamlardan biri. "Matah bir hediye olmadığını biliyorum ama..." "Hayır, mükemmel, teşekkür ederim," dedi Rojer. "Lüften bize katılın," dedikten sonra da masadaki boş sandalyeleri işaret etti. Adamlar oturdu.

"Sizi Çiftçi Çotuğu'na hangi rüzgâr attı?" diye sordu ilk konuşan adam. Kısa boyluydu ve siyah, gür sakallara sahipti. Arkadaşı ise daha uzun boylu, daha iri ve dilsizdi.

"Ormancı Çukuru'na gidiyoruz," dedi Rojer. "Leesha bir Otacı. Kasabada bir salgın çıktı. Onlara yardım etmeye gidiyor."

"Çukur çok uzakta," dedi kara sakallı adam. "Geceleri nasıl geçireceksiniz?"

"Bizim için korkmayın," dedi Rojer. "Bir Ulak çemberimiz var."

"Taşınabilir çember mi?" diye sordu adam şaşkınlıkla. "Çok pahalıya patlamış olmalı."

Rojer başıyla onayladı. "Bildiğiniz gibi değil."

"Pekâlâ, sizleri yataklarınızdan daha fazla alıkoymayalım," dedi adam, arkadaşıyla beraber masadan kalkarak. "Erkenden yola çıkmak isteyeceksinizdir." İki adam uzaklaşarak bir başka masadaki üçüncü bir

adamın yanına oturdu. Rojer ve Leesha da içkilerini bitirip odalarının yolunu tuttu.

27

Gecenin Karanlığı

D.S.332

“Bana bakın! Jonglör oldum!” dedi adamlardan biri, rengârenk şapkayı kafasını geçirip yolun üzerinde zıplayarak. Kara sakallı adam kahkaha attı ama diğer ikisinin toplamından da iri olan üçüncü adam hiçbir şey söylemedi. Hepsi gülümsüyordu.

“O cadının bana ne fırlattığını bilmek isterdim,” dedi kara sakallı adam. “Bütün kafamı derenin içine daldırmama rağmen gözlerim hâlâ yanıyor.” Taşınabilir çemberi ve atın dizginlerini kaldırıp sırıttı. “Yine de, bu kadar kolay bir iş insanın ayağına ancak bir kere gelir hayatta.”

“Aylarca yan gelip yatarız artık,” diye katıldı rengârenk şapkayı kafasına geçirmiş olan adam. Altın kesesini kaldırıp salladı. “Üstelik üzerimizde tek bir çizik bile yok!” Zıplayıp topuklarını birbirine vurdu.

“Belki *senin* üstünde yok,” diyerek güldü kara sakallı adam. “Ama benim sırtımda birkaç tane var! Ama o karının kıçı da, neredeyse çemberin kendisi kadar ederdi. Tabii suratıma fırlattığı o toz olmasaydı neyin nereye girdiğini daha iyi görürdüm.” Şapkalı adam kahkaha attı. Dev, dilsiz arkadaşları ise sırıtarak ellerini çırptı. “Onu yanımıza almalıydık,” dedi rengârenk şapkalı adam. “O berbat mağarada gecelerimizi ısıtırdı.”

“Aptal olma,” dedi kara sakallı adam. “Artık bir atımız ve Ulak çemberimiz var. O mağarada kalmak zorunda değiliz. Çiftçi Çotuğu’nda, Dük’ün, mağaraları arattıracağını söylüyorlardı. Sabah ilk iş güneye gideceğiz. Rhinebeck’in muhafızları peşimize takılmadan önce tüyeriz.”

Adamlar tartışmalarıyla o kadar meşgullerdi ki, birkaç metre ötede onlara doğru at sürmekte olan adamı görmediler. Azalan gün ışığında adam bir

hayalete benziyordu. Rüzgârda uçuşan bol bir cüppesi ve kara bir atı vardı. Orman yolunun yanındaki ağaçların gölgesinde hareket ediyordu.

Onu fark ettiklerinde, suratlarındaki gülümsemenin yerini bir meydan okuma ifadesi aldı. Kara sakallı adam, kısa boylu ama kalıplıydı; uzun sakalının üst tarafındaysa saçları hafif hafif incelmeye başlamıştı. Taşınabilir çemberi yere attı ve atın eyerinden kalın bir sopa alıp yabancının üzerine doğru hareketlendi. Onun arkasından, dilsiz adam küçük bir ağaca dayalı duran başka bir sopayı alırken; şapkalı adam da ucu eskimiş bir mızrak çıkardı.

“Bu yol bize ait,” dedi kara sakallı adam, yabancıya. “Yolu paylaşmak istiyorsan vergisini ödeyeceksin.”

Cevap olarak, yabancı, atını gölgelerin içinden çıkardı. Eyer çantasından, içinde ağır oklar bulunan bir sadak sarkıyordu. Yayı ise kolayca uzanabileceği bir şekilde asılmıştı. Atın diğer tarafında uzun bir mızrak, onun yanında da yuvarlak bir kalkan vardı. Adamın oturduğu yerin arkasında ise, boyları kısa olan birkaç mızrak daha bulunuyor ve batan güneşte, uçları şer habercisi gibi parlıyordu.

Ama yabancı, silahlarından hiçbirine davranmadı ve kapüşonunu çok az geriye çekmekle yetindi. Adamların gözleri fal taşı gibi açıldı ve liderleri gerileyerek yerdeki taşınabilir çemberi eline aldı.

“Bu seferlik geçmene izin verebiliriz,” diyerek biraz önce söylediklerini düzeltmeye çalıştı. Arkasındaki adamlara baktı. Dev gibi olan dilsiz arkadaşının bile korkudan beti benzi atmıştı. Silahlarını hazırda tutmalarına rağmen, dev atın etrafından yan yan geçip yoldan çekildiler.

“Seni bu yolda bir daha görmeyelim!” diye bağırdı kara sakallı adam, yabancı uzaklaştığında. Yabancı ise hiç umursamadan yoluna devam etti.

Adamların sesleri gittikçe uzaklaşırken, Rojer dehşetini yenmeye çalışıyordu. Eğer bir daha kalkmaya çalışırsa, onu öldüreceklerini söylemişlerdi. Tılsımını almak için gizli cebine uzandı ama tek bulduğu, kırılmış küçük tahta parçaları ile bir tutam sarı saç oldu. Dilsiz adam karnına tekme attığı zaman kırılmış olmalıydı tılsımı. Elindeki parçalar, hissiz parmaklarından çamura düştü.

Leesha’nın hıçkırıkları içini acıtıyordu, karşılaşacağı manzaradan korktuğu için kafasını kaldırıp da bakamıyordu genç kadına. Bu hatayı daha

önce yapmıştı. Dev gibi olan dilsiz adam, sıra kendine gelip de Leesha’ya tecavüz etmek için onun sırtından kalktığı zaman, Rojer de kafasını kaldırma hatasına düşmüştü. Dev adamın yerini diğerlerinden biri çabucak almış, eğlenceyi izlemek için Rojer’in sırtını bir oturma sırası olarak kullanmıştı.

Devin gözlerinde çok az zekâ ışığı vardı. Ama arkadaşlarının sadist tavrından yoksun olsa bile, sahip olduğu sessiz şehvet, başlı başına bir dehşet kaynağıydı. Eğer Rojer, bu dev adamın Leesha’nın üzerindeki görüntüsünü zihninden kendi gözlerini sökerek silebilecek olsaydı, hiç tereddüt etmezdi.

Gidecekleri güzergâhı ve sahip oldukları değerli eşyaları o şekilde duyurarak aptallık etmişti. Batıdaki köylerde çok uzun zaman geçirdiği için, yabancılara güvenmemesi gerektiğini unutmuştu. Oysa şehirde yetişmiş bir insanın yabancılara karşı her zaman temkinli olması gerekirdi

Marko Rover onlara güvenmezdi, diye düşündü.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Zira Marko sürekli olarak ya oyuna getirilir ya da kafasına sopa yiyip ölüme terk edilirdi. Sonrasında ancak soğukkanlılığını koruyarak hayatta kalırdı.

Hayatta kalmasının sebebi, bunun bir hikâye olması ve senin de bu hikâyenin sonunu kendin belirlemen, diye hatırlattı kendine Rojer.

Ama Marko Rover’ın vücudunu yerden kaldırıp üstündeki tozları silkelemesinin görüntüsü hâlâ zihnindeydi. Böylece Rojer en sonunda gücünü ve cesaretini toparlayarak, dizlerinin üzerinde doğrulmak için kendini zorladı. Tüm vücudunda acı hissediyordu ama kırılan bir kemiği olduğunu sanmıyordu. Sol gözü öylesine şişmişti ki, zar zor görebiliyordu. Şişen dudağından da ağzına kan tadı geliyordu. Vücudu yara bere içindeydi ama Abrum daha kötüsünü yapmıştı.

Bu sefer, onu güvenliğe ulaştıracak hiçbir muhafız yoktu. Leesha’nın onurunu kurtarmak için savaşmıştı; ama adamlar hem üç kişiydi, hem de silahlı ve ondan çok daha güçlüydü. Ne yapabilirdi ki?

Keşke beni öldürselerdi, diye düşünüp tekrar yere yığıldı. Gördüğü şeyleri görmektense ölmüş olmayı tercih ederdi...

Korkak, dedi kafasındaki bir ses öfkeyle. *Ayağa kalk. Sana ihtiyacı var.*

Rojer zar zor ayakları üzerinde doğrulup etrafına baktı. Leesha tozlu orman yolunun üzerinde yatıyor; bacaklarını göğsüne çekmiş, hıçkıra

hıçkıra ağlıyordu. Utancını saklamaya gücü bile yoktu. Haydutlar kayıplara karışmıştı.

Tabii bunun bir önemi yoktu. Adamlar Rojer’in taşınabilir çemberini almışlardı ve bu çember olmadan, Leesha’yla beraber ölü sayılırlardı. Çiftçi Çotuğu’ndan neredeyse bir günlük yol gelmişlerdi ve önlerinde birkaç günlük yoldan başka bir şey yoktu. Bir saatten kısa bir süre içinde karanlık çökecekti.

Rojer, Leesha’nın yanma koşup genç kadının yanında dizlerinin üzerine düştü. “Leesha, iyi misin?” diye sordu, sesindeki çatlamaya küfrederek. Leesha’nın onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı!

“Leesha, lütfen cevap ver,” diye yalvardı, omzunu sıkarak.

Leesha onu umursamadı. Aynı şekilde ağlamaya devam ediyor, ağlarken titriyordu. Rojer onun sırtını okşadı ve rahatlatmak amacıyla bir şeyler fısıldadı. Bunu yaparken de fark ettirmeden elbisesinin eteğini tekrar aşağı çekip düzeltti. Genç kadın bu işkenceye dayanabilmek için zihninde her nereye gittiyse, oradan geri dönmeye pek hevesli değildi. Rojer, genç kadını kollarına almak istediyse de Leesha onu tüm gücüyle iterek kendinden uzaklaştırdı. Bunu yaptıktan sonra da tekrar iki büklüm haline geri döndü ve gözyaşlarına boğuldu.

Genç kadının yanından uzaklaşan Rojer, toz toprak içinde aranarak haydutların geride bırakmış olduğu birkaç eşyayı toparlamaya başladı. Haydutlar, çantalarının içini boşaltmışlar, istediklerini aldıktan sonra da geri kalanını fırlatıp atmışlardı. Özel eşyalarını ise alay edercesine paramparça etmişlerdi. Leesha’nın kıyafetleri yolda dağılmış bir şekilde duruyordu. Rojer o sırada Arrick’in parlak renkli mucizeler çuvalını çamurun içinde buldu. Çuvalın içindeki malzemelerin çoğu ya alınmıştı ya da parçalanmıştı. Boyalı hokkabazlık topları çamurun içine saplanmıştı, ama Rojer onları oldukları yerde bıraktı.

Dilsiz adamın fırlattığı yerde keman kutusunu ararken, hayatta kalabileceklerini bile umut etmeye başladı. En sonunda kutuyu gördü, koşarak yanına gittiğinde kutunun kırılmış olduğunu gördü. Keman, biraz akort edilip yeni teller takılarak adam edilebilirdi ama yayı ortalarda gözükmüyordu.

Uzun bir süre etrafa bakındı. Yaprakların ve çalılıkların arasında panikle aradı ama nafileydi. Gitmişti. Kemanı kutuşunun içine koydu ve Leesha’nın

uzun eteklerinden birini yere serip, bulduğu sağlam eşyaları eteğin içinde bohçaladı.

Güçlü bir esinti, sessizliği bozarak ağaçların yapraklarını oynattı. Rojer batan güneşe bakıp aniden anladı. Öleceklerdi. Yaysız bir kemanın ve kaybettiği birkaç kıyafet parçasının ne önemi vardı?

Kafasını sağa sola salladı. Daha ölmemişlerdi. Eğer aklını kullanabilirse bir geceliğine nüveliklerden kaçınabileceklerini düşündü. Keman kutusunu kendine güven verecek şekilde kavradı. Eğer geceyi atlatabilirlerse, Leesha'nın saç tellerinden yeni bir yay yapabilirdi. Eğer kemanı olursa, nüvelikler onlara zarar veremezdi.

Yolun iki tarafında da ağaçların etrafı kararmaya başlamıştı, tehlikeli görünüyorlardı. Ancak Rojer, nüveliklerin av listesinde insanların diğer yaratıklardan daha üstte olduğunu biliyordu. Nüvelikler önce yola çıkıp insan aramaya koyulurlardı. Saklanacak bir yer olarak tek umutları ağaçlıklardı. Ya da bir muhafaza çemberi hazırlayabilecekleri kuytu bir yer.

Nasıl hazırlayacaksın ki? diye sordu o nefret dolu ses yeniden. *Öğrenmek için hiç uğraşmadın ki.*

Leesha'nın yanına gidip yavaş hareketlerle diz çöktü. Leesha hâlâ titriyor, sessizce ağlıyordu. "Leesha," dedi yumuşak bir sesle. 'Yoldan uzaklaşmalıyız."

Leesha onu umursamadı.

"Leesha, saklanacak bir yer bulmamız gerek," deyip genç kadını sarstı.

Hâlâ cevap yoktu.

"Leesha, güneş batıyor!"

Hıçkırıklar durdu ve Leesha'nın gözleri korkuyla açıldı. Rojer'in endişeli, morarmış yüzüne baktı ve suratını buruşturup tekrar ağlamaya başladı.

Ama Rojer ona bir anlığına da olsa ulaştığını anlamıştı, bunun peşini bırakmayacaktı. Hayatında şu ana kadar yaşamış olduğu felaketlerden daha kötü olabilecek pek az şey geliyordu aklına, ama nüvelikler tarafından parçalanmak hiç kuşkusuz bunlardan biriydi. Leesha'nın omuzlarını kavrayıp sertçe salladı.

"Leesha, kendine gelmek zorundasın!" diye bağırdı. "Eğer kısa sürede saklanacak bir yer bulamazsak, güneş doğduğu zaman parçalarımız etrafa dağılmış olacak!"

Bilerek böyle vahşi bir resim çizmişti ama bu sayede istediği sonuca ulaşmayı da başarmıştı. Zira Leesha birden doğrulup kesik kesik nefes almaya başladı, ağlaması durmuştu. Rojer, genç kadının gözyaşlarını koluyla sildi.

"Ne yapacağız?" diye çığlık attı Leesha, Rojer'in kollarını acı verecek şekilde sıkarak.

Rojer bir kez daha Marko Rover'ın görüntüsünü zihninden canlandırdı ve bu sefer bunu kolayca başardı. "İlk önce yoldan uzaklaşacağız," dedi, kendine güvenmese de, güveniyormuş gibi konuşarak. Sesi, sanki bir planı varmış gibi çıkmıştı ama aslında yoktu. Leesha başıyla onaylayarak Rojer'in kendisini kaldırmasına izin verdi.

Yoldan tökezle tökezleye uzaklaşıp ormanın içine girdiler. Gün ışığı, ağaçların etkisiyle çarpıcı bir şekilde azaldı. Yürürlerken, ayaklarının altındaki kuru yapraklar çatırdıyordu. Çürümüş bitkiler yüzünden ormanın kokusu iğrenç bir tatlılık taşıyordu. Rojer ağaçlıklardan nefret ederdi.

Çıplak gecede nüveliklerin elinden kurtulmayı başarmış olan insanların hikâyelerini kafasının içinde teker teker tarayarak, ormanda hayatta kalmalarını sağlayacak herhangi bir şey aradı.

Tüm hikâyelerde, mağaraların, sığınılacak en iyi yerler olduğu söylenirdi. Nüvelikler açıklıkta avlanmayı tercih ederlerdi ve ağzında basit bir muhafaza olan bir mağara bile, ağaçların arkasında saklanmaktan daha iyiydi. Rojer, çemberindeki en az üç muhafazayı hatırlayabiliyordu. Belki de bunlar bir mağara ağzını muhafazalamaya yeterdi.

Ancak Rojer, yakınlarda bir mağara olup olmadığını bilmiyordu. Umutsuzca etrafına bakındı ve bir su akıntısı sesi duydu. Vakit kaybetmeden Leesha'yı o yöne çekti. Nüvelikler, gördüklerini, kokusunu alıp sesini duyduklarını takip ederek iz sürerdi. Eğer bir mağara bulamazlarsa, nüveliklerden kaçınmaları, bu üçünü -yani görüntülerini, kokularını ve seslerini saklamalarına bağlı olacaktı. Belki de muhafazaları akarsuyun kıyısındaki çamurlara çizebilirlerdi.

Ama Rojer sesin kaynağını bulduğunda, bunun küçücük bir dere olduğunu gördü. Çamurlu bir kıyısı falan da yoktu. Suyun içinden pürüzsüz bir taş alıp öfkeyle fırlattı.

Döndüğünde, Leesha'yı, ayak bileği derinliğindeki suyun içine çömelmiş halde buldu. Leesha yine ağlıyor, ağlarken de dereden avuç avuç aldığı suları vücuduna çarpıyordu. Yüzüne. Göğüslerine. Bacaklarının arasına.

“Leesha gitmeliyiz...” dedi Rojer, uzanıp onun kolunu tutmaya çalışarak. Ama Leesha bağırıp kendini çekti ve kendini temizlemek için daha da eğildi.

“Leesha bunun için vaktimiz yok!” diye haykırdı Rojer, genç kadını yakalayıp doğrultarak. Ağaçların arasına tekrar girdiklerinde, ne aradıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadan aceleyle yürümeye başladılar.

Rojer ileride küçük bir açıklık görünce en sonunda pes etti. Saklanacak hiçbir yer yoktu; tek umutları, muhafazalardan oluşan bir çember çizmekti. Leesha’yı bıraktı ve koşar adımlarla açıklığa doğru yürüdü. Çürümüş yaprakları ayaklarıyla kenara süpürmeyi bitirince, altındaki nemli toprağı buldu.

Leesha’nın bulanık gören gözleri, Rojer’in orman zeminindeki yaprakları temizlemesini izlerken yavaş yavaş netlik kazandı. Bir ağaca yaslandı. Bacakları hâlâ güçsüzdü.

Daha dakikalar önce, yaşadığı işkenceden sonra bir daha asla toparlanamayacağını düşünmüştü. Ama yerden yükselmeleri an meselesi olan nüvelikler çok acil bir tehlike yaratıyordu ve saldıkları korkuyla her şeyi kafasından alıp götürdükleri için, Leesha bu iğrenç yaratıklara neredeyse müteşekkirdi.

Solgun yanakları çamurluydu ve o çamurların arasında gözyaşlarının bıraktığı izler vardı. Yırtılmış elbisesini düzeltmek, haysiyetini biraz olsun geri kazanmak istedi. Ancak bacaklarının arasındaki acı, sürekli olarak, bu haysiyetin sonsuza kadar yaralandığını hatırlatıyordu.

“Neredeyse karanlık çöktü!” diye inledi. “Ne yapacağız?”

“Toprağa bir çember çizeceğim,” dedi Rojer. “Her şey iyi olacak. Her şeyi düzelteceğim,” diye söz verdi.

“Nasıl yapacağını biliyor musun?” diye sordu Leesha.

“Tabii... yani galiba,” dedi Rojer, pek güven aşılamayan bir şekilde. “O taşınabilir çember yıllardır bendeydi. Sembolleri hatırlayabilirim.” Yerden bir dal parçası aldı ve yere çizgiler çizmeye başladı. Çalışırken tekrar tekrar kararan gökyüzüne bakıyordu.

Rojer onun için cesur olmaya çalışıyordu. Leesha delikanlıya baktı ve onu bu olayların içine çektiği için kendini suçlu hissetti. Rojer yirmi yaşında olduğunu söylese de, Leesha bunun yalan olduğunu biliyordu. Hem

de birkaç senelik bir yalan. Onu böylesine tehlikeli bir yolculuğa hiç çıkartmaması gerekirdi.

Rojer şu anda, Leesha'nın onu ilk gördüğü zamanki haline benziyordu. Yüzü şiş ve yaralıydı; burnundan ve ağzının kenarından kan sızıyordu. Koluyla kanları siliyor ve bundan hiç etkilenmiyormuş gibi davranıyordu. Leesha, delikanlının yapmacık davranışlarını görebiliyor ve onun en az kendisi kadar panikte olduğunu biliyordu. Ancak sarf ettiği gayret, her şeye rağmen rahatlatıcıydı.

"Bence doğru çizemiyorsun," dedi, delikanlının omzunun üzerinden bakarak.

"Hayır, gayet güzel oluyor," diye kestirip attı Rojer.

"Eminim nüvelikler bayılacaktır," diye aynı şekilde karşılık verdi Leesha, Rojer'in baştan savmacı tavrından rahatsız olarak. "Çünkü onları biraz olsun önlemeyecek." Etrafına bakındı. "Bir ağaca tırmanabiliriz," diye öneride bulundu.

"Nüvelikler ağaçlara tırmanmakta bizden daha yeteneklidir," dedi Rojer.

"Peki saklanacak bir yer bulsak?" diye sordu Leesha.

"Arayabildiğimiz kadar aradık," dedi Rojer. "Bu çemberi yapmak için bile çok az zamanımız kaldı. Bizi güvende tutacaktır."

"Bundan şüpheliyim," dedi Leesha, topraktaki titrek çizgilere bakarak.

Rojer, "Keşke kemanım yanımda olsaydı..." diye başlayacak olduysa da, Leesha, 'Yine mi bu hikâye?" diyerek sözünü kesti. Utancını ve korkusunu def edebilmek için keskin bir sinirlilik hali takınmaya çalışıyordu. "İblisleri kemanınla kaçırabildiğim gün ışığında çıraklara anlatman tamam da, bu yalanı mezarına götürmekle ne kazanacaksın ki?"

'Yalan söylemiyorum!" diye ısrar etti Rojer.

"Peki öyle olsun," diyerek iç geçirdi Leesha, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Her şey iyi olacak, merak etme," diye karşılık verdi Rojer.

"Ulu Yaratıcı! Bir saniyeliğine de olsa yalan söylemeyi bırakamaz mısın?" diye haykırdı Leesha. "Her şey iyi olmayacak ve bunu biliyorsun. Nüvelikler haydutlar gibi değildir Rojer. Sadece şeyle memnun olmayacaklardır..." Yırtık eteğine baktı ve konuşmasını yarıda kesti.

Rojer'in yüzü acıyla buruşunca, Leesha fazla sert davrandığını anladı. Sinirini bir şeyden çıkarmak istemiş ve Rojer'i, Rojer'in şişkin vaatlerini

suçlamak kolay gelmişti. Ama kalbinde, suçun Rojer'den çok kendinde olduğunu biliyordu. Rojer, Angiers'tan *onun* için ayrılmıştı.

Kararan gökyüzüne baktı. Nüveliklerce paramparça edilmeden önce özür dileyecek zamanı var mıydı acaba?

Arkalarındaki çalılıklarda meydana gelen bir hareketlenmeyle ikisi de korkuyla dönüp baktı. Üzerinde gri cüppesiyle bir adam, açıklığa adımını attı. Yüzü, kapüşonunun oluşturduğu gölgelerden dolayı görünmüyordu. Hiçbir silah taşımamasına rağmen, Leesha adamın tehlikeli olduğunu yürüyüşünden anlayabiliyordu. Eğer Marick bir kurtsa, bu adam bir aslandı.

Tecavüze uğradığı anlar zihninde hâlâ taze olan Leesha, kendinde direnme gücü bulmaya çalıştı ve bir an için merakla düşündü: Acaba hangisi daha kötü olurdu? Bir başka tecavüz mü, yoksa iblisler mi?

Rojer bir anda ayağa kalktı, Leesha'nın kolunu tuttuğu gibi onu arkasına çekti. Elindeki dalı bir mızrak gibi tuttu ve yüzündeki ifade, bir meydan okumaya dönüştü.

Adam, ikisini de umursamadan Rojer'in çemberini incelemek üzere harekete geçti. "Şurada, şurada ve şurada gedikler var," dedi muhafaza ağını göstererek. "Ve bu," diyerek kaba sembollerden birini ayağıyla sildi, "bir muhafaza bile değil."

"Onarabilir misin?" diye sordu Leesha umutlu bir şekilde. Rojer'in elinden kurtulup adama doğru hareketlendi.

"Leesha, hayır," diye telaşla fısıldadı Rojer ama Leesha onu duymazdan geldi.

Adam, Leesha'nın olduğu tarafa bakmamıştı bile. "Zaman yok," diye karşılık verdi, açıklığın kenarında yerden yükselmeye başlayan nüvelikleri işaret ederek.

"Ah, hayır," diye sızlandı Leesha, yüzündeki renk çekilmişti.

Beden kazanan ilk nüvelik, bir rüzgâr iblisiydi. Onları gördüğünde tısladı ve zıplayacakmış gibi eğildi; ancak adam yaratığa hiç fırsat tanımadan, doğrudan doğruya üzerine saldırdı ve iblisin kollarım tutarak kanatlarını açmasını engelledi. Adamın ellerinin altında, nüveliğin eti cızırdıyor, üzerinden dumanlar çıkıyordu.

Rüzgâr iblisi çığlık atarak, ustura keskinliğindeki dişlerle dolu olan ağzını açtı. Adam başını geri attığında kapüşonu da arkaya düştü ve kafasını sert bir şekilde nüveliğin burnuna indirdi. Bir enerji parlaması oldu ve iblis arka tarafa uçtu. Yere düştüğünde sersemlemişti. Adam parmaklarını açıp

nüveliğin boğazına sapladı. Bir başka parlamayla beraber etrafa nüveliğin siyah renkli kanları fışkırdı.

Adam keskin bir şekilde dönerek parmaklarındaki kanı temizledi ve Rojer ile Leesha'nın yanından geçti. Leesha, artık onun yüzünü görebiliyordu. Adamın yüzünde insanı andıran pek bir şey kalmamıştı. Kafası ve kaşları tamamen tıraş edilmişti. Her yeri dövmelerle kaplıydı. Bu dövmeler, gözlerinin etrafında, kafasının üstünde, kulaklarında, yanaklarında ve hatta çenesiyle dudaklarının etrafında bile vardı.

"Kampım yakın," dedi, onların meraklı bakışlarını umursamadan. "Eğer şafağı görmek istiyorsanız benimle gelin."

"İblisler ne olacak?" diye sordu Leesha, ikisi de adamın peşine düştüklerinde. Sanki söylediği cümlenin sonuna gelen bir noktalama işareti gibi, yerden bir çift orman iblisi yükseldi ve yollarını tıkadı.

Adam cüppesini çekip çıkardı ve kasık bölgesini kapatan bir bez parçası haricinde çırılçıplak kaldı. Leesha da dövmelerin adamın sadece kafa bölgesiyle sınırlı kalmadığını gördü. Kol ve bacaklarının üzerine kaliteli desenler halinde çizilmiş muhafazalar vardı. Dirseklerinde ve dizlerinde ise daha büyük muhafazalar bulunuyordu. Vücudunun her yeri muhafazalarla kaplıydı.

"Dövmeli Adam," diyerek nefesini tuttu Rojer. Leesha da bu ismi bir yerlerden hatırladığını düşündü.

"İblisleri ben hallederim," dedi adam. "Sen bunu tut," diyerek Leesha'ya cüppesini verdi.

Nüveliklere doğru son hızla koştu ve havada bir takla attı. Daha yere düşmeden tüm vücudunu açtı ve topuklarıyla iki iblisin göğüslerine vurdu. Bu darbe bir sihir patlamasına neden oldu ve iki orman iblisi de farklı taraflara savruldu.

Ağaçların arasındaki mücadeleleri müthiş bir süratle devam etti. Dövmeli Adam vahşi bir hız tutturmuştu; ona her tarafından saldıran nüvelikler hiçbir başarı elde edemiyordu. Bu sırada bir orman iblisi ağaçların üzerinden Leesha'nın üzerine atladı, ama adam büyük bir hızla yetişip muhafazalı dirseğini patlayıcı bir darbeyle iblisin kafasına geçirdi. Bir rüzgâr iblisi de pike yaparak Rojer'i hedef aldı ama Dövmeli Adam yaratığın üstüne koştu ve yumruğunu kanatlarından birine indirerek nüveliği yere mıhladı.

Rojer ona teşekkür edemeden, Dövmeli Adam bir kez daha ağaçların arasında koşmaya başladı. Rojer de bu sırada eteği çalılığa takılan Leesha'ya yardım edip yerden kaldırdı. Koşar adımlarla adamı takip etmeye başladılar.

En sonunda ağaçlıklardan çıktıkları zaman, yolun karşısında Dövmeli Adam'ın kamp ateşi görülebiliyordu. Ancak onlarla sığınaklarının arasında bir grup nüvelik vardı. Bu iblis grubunun içinde, iki buçuk metrelik devasa bir kaya iblisi de bulunuyordu.

Kaya iblisi kükredi ve dev yumruklarıyla zırhlı göğsünü dövdü. Dikenli kuyruğunu öne arkaya kırbaç gibi sallıyordu. Diğer nüvelikleri bir kenara fırlattı. Belli ki, karşısındaki üç insanı kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Dövmeli Adam, canavara yaklaşırken hiçbir korku emaresi göstermedi. Tiz bir ıslık çaldı ve ayaklarını yere sağlam bir şekilde yerleştirip zıplamaya hazır bir şekilde bekledi.

Ancak kaya iblisi saldırıya geçme fırsatı bulamadan, göğsünden iki devasa boynuz çıktı. Boynuzlar sihirle parlıyor, cızırdıyordu. Dövmeli Adam büyük bir hızla saldırıya geçerek muhafazalı topuğunu nüveliğin dizine geçirip canavarı yere düşürdü.

Yaratık yere düşünce, Leesha kaya iblisinin arkasında canavara benzeyen kapkara bir şekil gördü. Hayvan kendini geri çekip boynuzlarını kaya iblisinin sırtından çıkardı. Sonra kişneyerek geriledi ve toynaklarını nüveliğin sırtına geçirdiğinde, etraf şimşek gibi çakan bir sihir parlamasıyla aydınlandı.

Dövmeli Adam, geriye kalan iblislerin üzerine saldırdıysa da nüvelikler korkup etrafa kaçıştılar. Bir ateş iblisi, üzerine alev püskürttü; ama adam avucunu kaldırıp iblisin ağzına doğru tutunca, muhafazalı parmaklarının arasından geçen alevler, serin bir esintiye dönüştü. Korkuyla titreyen Rojer ve Leesha, adamı takip edip kampa doğru yürüdü ve koruyucu çemberin içine adımlarını attıklarında müthiş bir şekilde rahatladı.

"Alacakaranlık Dansçısı!" diye bağırdı Dövmeli Adam, tekrar ıslık çalarak. Bunun üzerine devasa atı, yere yapışmış olan iblise yaptığı saldırıyı durdurdu ve onların peşinden dörtnala gelip çemberin içine atladı.

Sahibi gibi, Alacakaranlık Dansçısı da, bir kâbustan fırlamış gibiydi. Leesha'nın o ana gördüğü atlardan çok daha büyüktü. Derisi, parlak abanoz renginde ve kalındı. Vücudu ise muhafazalarla kaplı metal bir zırha sahipti. Kafasının etrafındaki zırhtaysa, bir çift uzun metal boynuz vardı. Bu

boynuzlar da muhafazalandırılmıştı. Hatta kara toynaklarında bile gümüşi muhafazalar vardı. Göğe bir kule gibi yükselen hayvan, attan çok bir iblise benziyordu.

Deri eyerinden, silahlar için birçok kılıf sarkıyordu. Porsuk ağacından yapılmış bir yay, bir sadak dolusu ok, uzun bıçaklar, değişik uzunlukta birçok mızrak... Eyere asılmış bir de cilalı metal bir kalkan vardı. Yuvarlak kalkan kolayca alınabilmesi için hazır duruyordu. Kenarlarında, özenle yapılmış muhafazalar vardı.

Dövmeli Adam, atının yaralanıp yaralanmadığını görmek için incelerken Alacakaranlık Dansçısı sessizce durdu. Adam bir iki metre öteki iblislerden hiç haberi yokmuş gibiydi. Bineğinin yaralanmamış olduğundan emin olduğunda, çemberin merkezinde tedirgin bir şekilde duran Leesha ve Rojer’e döndü.

“Ateşi besle,” dedi, Rojer’e. “Karnımızı doyurabileceğimiz biraz etim ve bir somun ekmeğim var.” Erzaklarına doğru hareketlenirken omzunu ovaladı.

‘“Yaralanmışsın,” dedi Leesha. içinde bulunduğu şoktan kurtulup adamın yaralarını incelemek üzere koştu. Adamın omzunda ve uyluk bölgesinde derin kesikler vardı. Derisi sertti ve yara izleriyle kaplıydı. Leesha adamın derisine dokunduğunda, parmağının ucunda hafif bir karıncalanma hissetti.

“Önemli değil,” dedi Dövmeli Adam. “Bazen nüveliğin biri şanslı oluyor ve muhafazalar onu uzaklaştıramadan pençesini geçirebiliyor.” Cüppesine uzanıp kendini çekmeye çalıştı, ama Leesha onu bırakmadı.

“Hiçbir iblis yarası önemsiz değildir,” dedi Leesha. “Otur. Şunları sarayım.” diye emretti ve otursun diye adamı büyük bir taş parçasına doğru itekledi. Aslında Leesha, adamdan en az nüveliklerden korktuğu kadar korkuyordu. Ama hayatını yaralılara yardım etmeye adamıştı. Bu tanıdık iş, hâlâ peşini bırakmamış olan acısını unutmasına yardımcı olacaktı.

“Heybemde bir ot kesesi var,” dedi adam işaret ederek. Leesha heybeyi açıp keseyi buldu. Kesenin içindekileri görmeye çalışırken ateşin ışığına doğru eğildi.

“Pomm yaprağın yoktur herhalde değil mi?” diye sordu. Adam ona baktı. “Hayır,” dedi. “Neden ki? Çok miktarda domuzköküm var.”

“Önemli bir nedeni yok,” diye homurdandı Leesha. “Yemin ederim, siz Ulakların, domuzkökünün her şeyi iyileştirdiğini düşünmeniz bir gün sonunuz olacak.” Havan, tokmak ve bir su matarasıyla birlikte keseyi

heybenin içinden alıp adamın yanında diz çöktü. Domuzkökünü ve diğer birkaç şifalı otu ezdi.

"Ulak olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu Dövmeli Adam.

"Başka kim yolda tek başına seyahat eder ki?" diye sordu Leesha.

"Yıllardır Ulaklık yapmıyorum," diyen adam, Leesha yaralarını temizleyip acı verici karışımı uyguladığında gözünü bile kırpmadı. Leesha'nın, elindeki karışımı adamın kalın kaslarına sürmesini izlerken Rojer de gözlerini kıstı.

"Sen Otacı mısın?" diye sordu Dövmeli Adam, Leesha alevlerin içinde tuttuğu iğneye iplik geçirirken.

Başını sallayarak onaylayan Leesha, gözlerini işinden ayırmadı. Saçını kulaklarının arkasına attıktan sonra adamın bacağındaki kesiklere dikiş atmaya başladı. Dövmeli Adam başka bir yorumda bulunmayınca, başını kaldırıp adamın gözlerine baktı. Gözyuvalarının etrafındaki muhafaza sembolleri, adamın koyu gözlerinin çukur ve kasvetli görünmesine neden oluyordu. Leesha bu bakışı daha fazla sürdüremeyip başını çevirdi.

"Ben Leesha," dedi. "Akşam yemeğini yapan da Rojer. Kendisi Bir Jonglör." Adam Rojer'in olduğu yere bakarak başını salladı ama Leesha gibi, Rojer de bu bakışa fazla dayanamadı.

"Hayatımızı kurtardığın için teşekkürler," dedi Leesha. Adamsa cevap olarak homurdanmakla yetindi. Onun da ismini söyleyeceğini bekleyen Leesha, adamın bunun için hiçbir gayret sarf etmediğini görünce tekrar işine döndü.

"İsmin yok mu?" diye sordu en sonunda.

"Uzun zamandır kullandığım bir ismim yok," diye cevapladı adam.

"Ama bir ismin var," diye üsteledi Leesha. Adamsa sadece omuz silkti.

"Peki sana ne diyelim?" diye sordu Leesha.

"Bana herhangi bir isimle hitap etmeniz gerekmiyor," diye karşılık verdi adam. Leesha'nın işinin bittiğini fark edince kendini geri çekti. Vücudunu baştan aşağı kapatan gri cüppesini yeniden giydi. "Bana bir borcunuz yok. Sizin durumunuzda kim olsa yardım ederdim. Yarın, ikinizi de Çiftçi Çotuğu'na sağ salim ulaştıracağım."

Leesha, ateşin yanında duran Rojer'e baktı. Sonra da Dövmeli Adam'a. "Biz oradan geliyoruz," dedi. "Bizim asıl Ormancı Çukuru'na gitmemiz gerekli. Bizi oraya götürebilir misin?" Gri kapüşon hayır dercesine sağa sola sallandı.

“Çiftçi Çotuğu’na geri dönmek bize en azından bir haftaya mal olur!” diye bağırdı Leesha.

Dövmeli Adam omuz silkti. “Bu benim sorunum değil.” “Para verebiliriz,” dedi Leesha bir anda. Adam ona dik dik bakınca, Leesha suçlu bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. “Şimdi değil tabii,” diye düzeltti. “Yolda haydutlar tarafından saldırıya uğradık. Atımızı, çemberimizi, paramızı, hatta yiyeceklerimizi bile aldılar.” Sesi yumuşadı. “Her... her şeyimizi aldılar.” Başını kaldırdı. “Ama Ormancı Çukuru’na ulaşırsak ödeyebilirim.”

“Paraya ihtiyacım yok,” dedi Dövmeli Adam.

“Lütfen!” diye yalvardı Leesha. “Acil bir durum var!” “Üzgünüm.”

Rojer çatık kaşlarla onların yanına geldi. “Sorun değil Leesha,” dedi. “Eğer bu soğuk kalpli adam bize yardım etmezse, kendi yolumuzu kendimiz buluruz.”

“Neymiş o yol peki?!” diye öfkeyle çıkıştı Leesha. “Sen o aptal kemanınla iblisleri uzaklaştırmaya çalışırken öldürülmemizin yolu mu?”

Rojer, incinmiş bir şekilde arkasını döndü ama Leesha onu umursamayıp adama geri döndü.

“Lütfen,” diye yalvardı. Adam da ona arkasını dönerken Leesha adamın kolunu yakaladı. “Üç gün önce bir Ulak, Çukur’da yayılan bir hastalığın haberiyle geldi. Şimdiye kadar bir düzine insan öldü; ölenlerin arasında gelmiş geçmiş en büyük Otacı da bulunuyor. Kasabada geriye kalan Otacıların herkesi tedavi etmesi imkânsız. Benim yardımıma ihtiyaçları var.”

“Sizin için kendi yolumdan sapmakla kalmayıp bir de hastalıklı bir köye girmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu Dövmeli Adam. Sesi, hiç de istekli çıkmamıştı.

Leesha ağlamaya başladı ve dizleri üzerine çöküp adamın cüppesine sarıldı. “Babam çok hasta,” diye fısıldadı. “Eğer zamanında yetişemezsem ölebilir.”

Dövmeli Adam, kararsız bir hareketle uzanıp elini onun omzuna koydu. Leesha, adama nasıl ulaşabildiğinden emin değildi, ama bunu başardığını hissedebiliyordu. “Lütfen,” dedi yeniden.

Dövmeli Adam, ona uzun bir süre baktı. “Peki,” dedi sonunda.

Ormancı Çukuru, Angiers Kalesi’nden atla altı günlük mesafedeydi ve Angiers ormanının güney ucunda kalıyordu. Dövmeli Adam, köye ulaşmalarının dört gece daha süreceğini söylemişti onlara. Eğer zamanlarını iyi kullanırlarsa üç gecede ulaşabileceklerini de eklemişti. Rojer ve Leesha yürürken, o, atının üzerinde yol alıyordu. Koca atını, onların yürüyüş hızına uydurarak sürüyordu.

“Ben yolu bir kolaçan edeceğim,” dedi bir süre sonra. “Bir saat içinde geri dönerim.”

Adam topuğunu atının sağrısına vurup dörtnala koşturmaya başlayınca, Leesha içinde soğuk bir korku hissetti. Dövmeli Adam onu neredeyse haydutlar ya da nüvelikler kadar korkutuyordu ancak bu adamın yanındayken, diğer tehditlere karşı güvende olduğunu reddedemezdi.

Hiç uyumamıştı. Ağlamamak için ısırıp durduğu dudakları acı içindeydi. Diğer ikisi uykuya daldıklarında, vücudunun her bir santimini temizlemek için çok uğraşmıştı, ama yine de kendini kirlenmiş hissediyordu.

“Bu adamın hikâyelerini duymuştum,” dedi Rojer. “Hatta birkaç tane de ben uydurmuştum. Bir efsane olduğunu sanıyordum, ama nüvelikleri elleriyle öldüren ikinci bir Dövmeli Adam olamaz.”

“Evet, vücudunu gördüğünde ona Dövmeli Adam dedin,” dedi Leesha, hatırlayarak.

Rojer başıyla onayladı. “Hikâyelerdeki adı bu. Kimse gerçek adını bilmiyor,” dedi. “Batıdaki köylerden geçen, Dük’ün kendi Jonglörlerinden birinden duymuştum hikâyesini. Sadece bir meyhane hikâyesi sanıyordum ama meğerse Dük’ün adamı doğruyu söylüyormuş.”

“Başka ne anlatmıştı?” diye sordu Leesha.

“Dövmeli Adam’ın çıplak gecede seyahat ettiğini, iblisleri avladığını,” dedi Rojer. “insanlarla iletişimden kaçındığını, yalnızca erzaka ihtiyacı olduğunda ortaya çıktığını ve üzerine unutulmuş surat figürlerinin basılı olduğu sikkelerle ödeme yaptığını. Arada bir, yolda birilerini kurtardığına dair hikâyeler de duyardık.”

“Buna biz şahidiz,” dedi Leesha. “Ama eğer iblisleri öldürebiliyorsa, neden kimse onun sırlarını öğrenmeye çalışmamış?”

Rojer omuz silkti. “Hikâyelere göre, kimse buna cesaret edemiyormuş. Dükler bile ondan dehşetle korkuyorlarmış. Özellikle de Lakton’da olanlardan sonra.”

“Ne olmuş ki?” diye sordu Leesha.

“Hikâyeye göre, Laktonlu Limanbaşları, onun dövüş muhafazalarını çalmak için casuslar göndermişler,” dedi Rojer. “Hepsi de silahlı ve zırhlı, bir düzine adam... Dövmeli Adam’ın öldürmedikleri, hayatları boyunca sakat kalmış.” “Ulu Yaratıcı!” dedi Leesha, ağzını tutarak. “Nasıl bir canavarla seyahat ediyoruz böyle?”

“Bazıları, onun yarı iblis olduğunu söyler,” diye devam etti Rojer. “Bir nüveliğin yolda bulduğu bir kadına tecavüz etmesinin sonucu.”

Rojer, bir anda irkildi ve az önce ne söylediğinin farkına varıp yüzü kızardı ama düşüncesiz sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı. “Bu çok gülünç,” dedi Leesha, kafasını sallayarak.

“Bazıları da iblislerle alakası olmadığını söyler,” diye devam etti Rojer. “Kurtarıcı’nın ta kendisi olduğunu ve vebayı bitirmeye geldiğini söylerler. Dua edip ondan takdis bekleyen çok Rahip olmuş.”

“Onun yarı nüvelik olması daha büyük bir ihtimal,” dedi Leesha. Böyle söylese de sesinde bir kuşku vardı.

Rahatsız edici bir sessizlik içerisinde yürümeye devam ettiler. Önceki gün, Leesha, Rojer’in hikâyeleri ve müziğiyle onu sürekli etkilemeye çalışmasından dolayı bir an olsun kafasını dinleyememişti. Ama şimdi, delikanlının boynu büküktü ve kara kara düşünüyordu. Leesha, delikanlının acı çektiğinin farkındaydı, onu teselli etmek istiyordu, ama ilk önce kendisinin teselliye ihtiyacı vardı. Şu an için verebileceği hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden Dövmeli Adam atının sırtında geri döndü. “Siz ikiniz çok yavaş yürüyorsunuz,” dedi atından inerek. “Eğer yolda dördüncü bir gece daha geçirmek istemiyorsak, bugün kırk kilometre yol almak zorundayız. Siz ata binin. Ben yanınızdan koşarım.”

“Senin koşmaman lazım,” dedi Leesha. “Bacağına attığım dikişler sökülebilir.”

“Hepsi iyileşti,” dedi Dövmeli Adam. “Bir gece dinlenmem yeterli oldu.”

“Saçmalık,” dedi Leesha. “O kesiklerin derinliği en az üç santimdi.” Söylediği şeyi kanıtlamak için adamın yanma gidip eğildi ve kaslı, dövmeli bacağındaki bol cüppeyi kaldırdı.

Ama yarayı incelemek için bandajı kaldırdığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yaranın olduğu yerde yeni, pembe bir et oluşmuş ve derin kesik kaybolmuştu. Dikiş ipleri sağlıklı derinin üzerinde öylece duruyordu.

“Bu imkânsız,” dedi.

“Bir sıyrıktı sadece,” dedi Dövmeli Adam. Ölümcül derecede keskin bir bıçakla dikiş iplerini kesip teker teker çıkardı. Leesha ağzını açtı ama Dövmeli Adam doğrulup Alacakaranlık Dansçısı’nın yanma geri döndü. Dizginleri alıp Leesha’ya uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Leesha hissiz bir sesle. Dizginleri eline aldı. Bir saniye içinde, şifa sanatıyla ilgili bildiği her şey soru işaretlerine dönüşmüştü. Kimdi bu adam? Daha doğrusu *neydi*?

Alacakaranlık Dansçısı, yolun üzerinde hafif bir tempoda koşarken, muhafazalı ayakları altında kilometrelerce yolu eriten Dövmeli Adam, zorlanmadan hareket ediyor ve hiç de yoruluyormuş gibi görünmüyordu. Dinlenmek için durdukları zaman, bu istek ondan değil, Leesha ve Rojer’den gelmişti. Leesha onu çaktırmadan izlemiş ve yorgunluk işaretleri aramıştı. Ancak bunlardan eser yoktu. Sonunda kamp kurduklarında, atma su ve yem veren adam gayet normal bir şekilde nefes alıyor; Leesha ve Rojer ise bacaklarındaki ağrılardan dolayı inliyordu.

Kamp ateşinin etrafına garip bir sessizlik hâkimdi. Karanlık çoktan çökmüş olmasına rağmen Dövmeli Adam kampın etrafında endişesiz bir şekilde dolaşıyor, ateş için çalı çırpı topluyor ve Alacakaranlık Dansçısı’nın başındaki zırhı çıkartıyordu. Etrafta dolaşan orman iblislerini bir an bile düşünmeden, atın olduğu çemberle ana çember arasında gelip gidiyordu. Bu sırada, çalılıklarda saklanan bir iblis adamın üzerine saldırdı, fakat sırtından bir santim ötede muhafazalara çarpıp yere düştü. Dövmeli Adam bunu hiç umursamamıştı bile.

Leesha akşam yemeğini hazırlarken, Rojer, çemberin içinde çarpık bacaklarıyla topallıyordu. Tüm gün ata binmekten dolayı kasılmış bacaklarını gevşetmeye çalışıyordu.

“Sanırım atın üstünde hoplayıp durmaktan hayalarım ezilmiş,” diyerek sızlandı.

“İstersen bir bakabilirim,” dedi Leesha. Dövmeli Adam bunu duyunca alaycı bir ses çıkardı.

Rojer, söylediklerine pişman olmuş bir şekilde Leesha’ya baktı. “Gerek yok, iyiyim,” deyip çemberin içinde yürümeye devam etti. Bir iki dakika sonra birden durup yola baktı.

Üçü de kafalarını kaldırdılar ve bir ateş iblisinin, hem ağzından hem gözlerinden çıkan korkutucu turuncu alevlerle dört ayağı üstünde çığlık atarak koşturduğunu gördüler.

“Nasıl oluyor da, ateş iblisleri tüm ormanı tutuşturmuyor?” diye sordu Rojer, yaratığın koşarken arkasında bıraktığı alevlere bakarak.

“Birazdan öğreneceksin,” dedi Dövmeli Adam. Rojer, adamın genelde tekdüze ve duygusuz olan ses tonundaki neşeyi, normal halinden daha da tedirgin edici buldu.

Dövmeli Adam cümlesini bitirir bitirmez, ulumalar, bir grup orman iblisinin yaklaştığını haber verdi. Alev iblisini kovalayan üç orman iblisi vardı. Aralarından birinin ağzında, bir başka ateş iblisi vardı ve çenesinden siyah kanlar akıyordu.

Ateş iblisi, onu takip edenlerden kaçmakla o kadar meşguldü ki, yolun yan tarafındaki çalılıklarda toplanan diğer orman iblislerini fark edemedi. O iblislerden biri umutsuz yaratığın üzerine çullanıp arka ayaklarındaki pençelerle ateş iblisini paramparça etti. Korkunç bir şekilde çığlık atan yaratığın sesi, Leesha’nın kulaklarını elleriyle kapatmasına sebep oldu.

“Orman iblisleri ateş iblislerinden nefret ederler,” dedi Dövmeli Adam olay sona erdiğinde. Gözleri, bu ölümden aldığı zevkle ışıl ışıl parlıyordu.

“Neden?” diye sordu Rojer.

“Çünkü orman iblisleri, iblis ateşine karşı savunmasızdır,” dedi Leesha. Dövmeli Adam ona şaşkın gözlerle baktı, sonra başıyla onayladı.

“Peki neden ateş iblisleri onları tutuşturmuyor?” diye sordu Rojer.

Dövmeli Adam güldü. “Bazen tutuştururlar,” dedi. “Ama alevlere karşı zayıf olsalar da, orman iblisleri, ateş iblislerine her zaman üstün gelir. Orman iblisleri güç bakımından kaya iblislerinden hemen sonra gelir. Ormanın sınırları içinde neredeyse görünmezlerdir.”

“Yaratıcı’nın Büyük Düzeni,” dedi Leesha. “Kontrol ve denge.”

“Evrim,” diye karşı çıktı Dövmeli Adam. “Eğer ateş iblisleri her tarafı yakacak olsaydı, avlayacak hiçbir şeyleri kalmazdı. Doğa, bu sorunu çözmek için bir yol bulmuş.”

“Yaratıcı’ya inanmıyor musun?” diye sordu Rojer.

“Zaten yeterince problemimiz var,” diye cevapladı Dövmeli Adam. Yüz ifadesi, bu konuyu uzun uzadıya tartışmak adına hiçbir arzusu olmadığını belli ediyordu.

“Sana Kurtarıcı diyenler var,” dedi Rojer, cesaretini toplayarak.

Dövmeli Adam alaycı bir ses çıkardı. “Bizleri kurtarmaya gelecek bir Kurtarıcı yok Jonglör,” dedi. “Eğer bu dünyada, iblisleri ölü istiyorsan, onları kendin öldürmek zorundasın.”

Sanki cevap verir gibi, bir rüzgâr iblisi Alacakaranlık Dansçısı’nın olduğu yerdeki muhafaza ağından sekti ve etraf aydınlandı. At, sanki çemberden atlayıp savaşmak istercesine toprağı toynaklarıyla eşeledi. Ancak yerinde durdu ve ustasından gelecek bir emir bekledi.

“Nasıl oluyor da atın bu kadar korkusuz?” diye sordu Leesha. “Ulaklar bile atlarını korkup kaçmasınlar diye geceleri bağlamak zorunda kalıyor. Seninkisi ise sanki savaşmayı *istiyormuş* gibi...”

“Alacakaranlık Dansçısı’m, küçük bir tayken eğitmeye başladım,” dedi Dövmeli Adam. “Her zaman muhafazalıydı, o yüzden nüveliklerden korkmayı asla öğrenmedi. Babasıyla annesi, bulabildiğim en saldırgan atlardı.”

“Ama biz sırtındayken çok zarif hareket ediyordu,” dedi Leesha.

“Ona saldırgan içgüdülerini yönlendirmeyi öğrettim,” dedi Dövmeli Adam; normalde sahip olduğu duygusuz ses tonunda bu sefer gurur vardı. “Kibar davranışlara cevap vermesini bilir. Ama o ya da ben tehdit altındaysak, duraksamadan saldırır. Bir keresinde, beni neredeyse öldüren bir yabandomuzunun kafasını ezmişti.”

Ateş iblisiyle işi biten orman iblisleri, muhafazaların etrafında dolaşmaya ve yakınlaşmaya başladılar. Dövmeli Adam ok sadağı ve yayını aldı. Yaratıklar muhafaza çemberinin sağladığı güvenlik duvarına pençe atıp geri savrulurken, adamın umursamaz bir tavrı vardı. Yemek bittiğinde, işaretsiz bir ok seçti ve muhafaza setinin içinden araç gereçlerini alıp okun sapına yavaş yavaş çeşitli muhafaza sembolleri işlemeye başladı.

“Eğer biz burada olmasaydık...” diye sordu Leesha.

“Ben şu an çemberin dışında olurdum,” diye karşılık verdi Dövmeli Adam, ona kafasını kaldırıp bakmadan. “Avlanırdım.”

Leesha onaylayarak başını salladı ve bir süre sessiz kalıp adamı izledi. Rojer ise, Leesha’nın açıkça etkilenmiş olduğunu görerek rahatsızca kıpırdandı.

“Benim köyümü gördün mü hiç?” diye sordu Leesha yumuşak bir sesle.

Dövmeli Adam ona merakla baksa da cevap vermedi.

“Eğer güneyden geldiysen, mutlaka Çukur’dan geçmişsindir.”

Adam kafasını sağa sola salladı. “Köylerle aramda geniş bir mesafe bırakırım,” dedi. “Beni gören ilk kişi koşarak kaçar ve çok geçmeden, saman tırmıkları ellerinde olan öfkeli bir kalabalık tarafından karşılanırım.”

Leesha karşı çıkmak istedi, ama Ormancı Çukuru ahalisinin, adamın betimlediği şekilde davranacağını biliyordu. “Sadece korkuyorlar,” dedi zayıf bir sesle.

“Biliyorum,” dedi adam. “Ve o yüzden onların huzurunu bozmuyorum. Dünyada köylerden ve şehirlerden fazlası var. Eğer birine sahip olmanın bedeli diğerini kaybetmekse...” diye omuz silkti. “Bırakın insanlar, tavuklar gibi bir kafesin içinde kalsın, evlerinde saklansın. Ödlekler daha iyisini hak etmez zaten.”

“Peki neden bizi iblislerden kurtardın öyleyse?” diye sordu Rojer.

Dövmeli Adam omuz silkti. “Çünkü sizler birer insansınız. Onlarsa iğrenç birer yaratık,” dedi. “Ayrıca son dakikaya kadar da hayatta kalmak için mücadele verdiniz.”

“Başka ne yapabilirdik ki?” diye sordu Rojer.

“Kaç kişinin öylece yatıp sonlarını beklediklerini bilseniz şaşırırdınız,” dedi Dövmeli Adam.

Angiers’i terk etmelerinin üzerinden dört gün geçmişti ve iyi yol almışlardı. Dövmeli Adam’ın kendisi de, atı da yorgunluk nedir bilmiyordu. Alacakaranlık Dansçısı sahibinin koşma hızına kolayca uyum sağlamıştı.

En sonunda gecelemek için kamp kurduklarında, Leesha, Dövmeli Adam’ın geriye kalan yiyecek stokunu kullanarak duru bir çorba yaptı ama bu çorba karınlarını doyurmaya yeterli olmadı. Çorbanın son kaşığı Rojer’in boğazından aşağı inerken, Leesha, Dövmeli Adam’a dönüp, “Yiyecek konusunda ne yapacağız?” diye sordu.

Dövmeli Adam omuz silkti. “Misafirim olacağını tahmin etmemiştim,” dedi, arkasına yaslanmış, tırnaklarına özenle muhafazalar çizerken.

“İki günlük yol, yiyeceksiz dayanmak için uzun bir mesafe,” diye hayıflandı Rojer.

“Yolculuk süresini yarı yarıya kısaltmak istiyorsanız,” dedi adam, tırnaklarına kurusunlar diye üflerken, “geceleri de seyahat edebiliriz. Alacakaranlık Dansçısı, çoğu nüvelikten daha hızlı koşabilir, ben de geriye kalanları öldürebilirim.” “Fazla tehlikeli,” dedi Leesha. “Eğer hepimiz öldürülürsek, Ormancı Çukuru’na hiçbir yararımız olmaz. Aç olarak seyahat etmemiz daha doğru.”

“Ben de geceleri muhafazaların arasından çıkmam zaten,” diye katıldı Rojer, midesini hayıflanır gibi ovalarken.

Dövmeli Adam, kampın etrafında dolaşan bir nüveliği işaret etti. “Onu yiyebiliriz,” dedi.

“Ciddi olamazsın!” diye haykırdı Rojer, tiksintiyle.

“Düşüncesi bile hastalıklı,” diye katıldı Leesha.

“O kadar da kötü değil aslında,” dedi adam.

“Sen gerçekten de iblis *yedin mi?”* diye sordu Rojer.

“Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum,” diye cevapladı adam.

“Ne olursa olsun, bir iblisin etini kesinlikle yemeyeceğim,” dedi Leesha.

“Ben de,” diye katıldı Rojer.

“Pekâlâ,” diye iç geçirdi Dövmeli Adam. Ayağa kalktı, yayını, ok sadağını ve uzun bir mızrak aldı. Cüppesini çıkararak muhafazalı derisini gözler önüne serdi ve çemberin kenarına doğru hareketlendi. “Bakalım avlayabileceğim bir şeyler var mı?”

“Buna gerek yok...!” diye seslendi Leesha, ama adam onu umursamadı. Bir dakika sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Bir saati aşkın bir süre sonra geri döndü. Bir çift tavşan yakalamış ve kulaklarından tutmuştu. Yakaladıklarını Leesha’ya uzattı ve oturduğu yere geri dönüp minik muhafaza fırçasını yeniden eline aldı.

“Sen keman mı çalıyorsun?” diye sordu, kemanının tellerini değiştirmeyi az önce bitirdikten sonra tellerin gerginliklerini ayarlamakla meşgul olan Rojer’e.

Rojer, adamın sesini duyunca yerinden hopladı. “E-evet,” demeyi başardı.

“Bir şeyler çalar mısın?” diye sordu Dövmeli Adam. “En son ne zaman müzik dinlediğimi hatırlayamıyorum.”

“Çalardım,” dedi Rojer üzgün bir şekilde. “Ama haydutlar yayımı ağaçlıklara attılar.”

Adam başını aşağı yukarı salladı ve bir saniyeliğine düşünmek için hareketsiz kaldı. Sonra birden ayağa kalktı ve büyük bir bıçak çıkardı. Rojer korkuyla kendini geri çekti, ama adam çemberden tekrar dışarı yöneldi. Bir orman iblisi adama tısladı, ama Dövmeli Adam da ona aynı şekilde cevap verince iblis ürkerek geri çekildi.

Adam çok geçmeden, bir ağaçtan kestiği esnek bir tahta parçasıyla geri döndü ve üzerindeki ağaç kabuğunu bıçağıyla kesmeye başladı. “Uzunluğu ne kadardı?” diye sordu.

“K-kırk beş s-santim kadardı,” diye kekeledi Rojer.

Dövmeli Adam onaylayarak başını salladı ve tahta parçasını uygun bir uzunluğa getirene kadar yonttuktan sonra Alacakaranlık Dansçısı’na doğru yürüdü. Kuyruğundan bir teli çekip kopardığı zaman, aygır hareket bile etmedi. Dövmeli Adam, tahtayı kertti ve atın kuyruk telini tahtanın bir ucuna kalın olacak şekilde bağladı. Rojer’in yanına eğilip tahtayı büktü. “Gerginliği iyi olduğunda bana söyle,” dedi ve Rojer, sakat elinin parmaklarını kuyruk telinin üzerine yerleştirdi. Rojer telin istenen gerginliğe ulaştığını işaret ettiğinde, Dövmeli Adam diğer ucunu da tahtaya bağladı ve yaptığı yayı ona uzattı.

Rojer, aldığı hediyeye parlayan gözlerle baktı ve kemanını almadan önce yayı reçineyle sildi. Enstrümanını çenesine dayadı ve yeni yayıyla birkaç deneme notası çaldı. İdeal bir yay değildi, ama Rojer’in özgüveni giderek arttı ve çalmaya başlamadan sadece bir kez daha duraksayıp kemanını akort etti.

Becerikli parmaklarıyla çaldığı hüzünlü ezgiyi duyan Leesha, Ormancı Çukuru’nu hatırlayarak, merakla köyünün kaderini düşünmeye başladı. Vika’nın mektubu neredeyse bir hafta önce gelmişti. Oraya ulaştığında ne bulacaktı? Belki de salgın daha fazla kayıp verilmeden atlatılmış ve Leesha da bu umutsuz hayatta kalma mücadelesine bir hiç için katlanmıştı.

Ya da ona her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardı.

Leesha, müziğin, Dövmeli Adam’ı da etkilediğini fark etti. Zira muhafaza çizmeyi bırakan adam boş gözlerle gecenin karanlığına bakmaktaydı. Yüzüne düşen gölgeler, dövmeleri karanlıkta bırakıyor ve Leesha, onun hüzünlü yüz ifadesinde, eskiden çekici olan bir adamın yüzünü görebiliyordu. Nasıl bir acı onu böyle bir duruma sürüklemişti acaba? Kendini yaralamasına, insanlardan uzaklaşıp nüveliklerin arkadaşlığını tercih etmesine yol açan şey neydi? Yaralı olduğuna dair hiçbir emare göstermese de, Leesha onu iyileştirmek istiyordu.

Birdenbire, adam kafasını hızlıca sallayıp Leesha’yı düşüncelerinden uyandırdı. Karanlığı işaret etti. “Bak,” diye fısıldadı. “Dans ediyorlar.”

Leesha’nın yüzünde bir hayret ifadesi belirdi, zira nüvelikler muhafazaları sınamayı bırakmıştı. Hatta tıslayıp çığlık atmayı bile

bırakmışlardı. Kampın etrafında dönüyor, müziğe ayak uydurarak hareket ediyorlardı. Ateş iblisleri zıplayıp kendi etraflarında dönüyor; rüzgâr iblisleri havada daireler çizip dalışa geçiyordu. Orman iblisleri de ormanın içinden çıkmıştı ama ateş iblislerini umursamadan melodinin geldiği tarafa doğru yaklaşıyorlardı.

Dövmeli Adam, Rojer'e baktı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Etkilendiği, sesinden belliydi.

Rojer gülümsedi. "Nüveliklerin kulakları müziğe yatkındır," dedi. Ayağa kalktı ve çemberin kenarına yürüdü. İblisler orada toplanıp onu dikkatle izlemeye koyuldu. Rojer çemberin sınırı üzerinde yürümeye başlarken, nüvelikler de onu büyülenmiş bir şekilde takip etti. Durdu ve çalmaya devam ederken yavaşça sağa sola adımlar attı. Nüvelikler ise, onun hareketlerini neredeyse aynı şekilde tekrar etti.

"Sana inanmamıştım..." diye özür diledi Leesha sessizce. "Onları gerçekten de büyüleyebiliyorsun."

"Hepsi bu değil," diye övündü Rojer. Yayının bir dizi keskin hareketiyle, melodisini ekşi bir hale getirdi. Bir saniye önce çıkan saf notaların yerini, ahenksiz ve çirkin sesler almıştı. Birdenbire nüvelikler tekrar çığlık atmaya başladı. Kulaklarını pençeleriyle kapatıp Rojer'in olduğu yerden kaçışmaya başladılar. Bu müzik saldırısı devam ettikçe, iblisler, daha da uzağa kaçtı ve böylece kamp ateşinin ışıklarının aydınlattığı alanda tek bir yaratık bile kalmadı.

"Fazla uzağa gitmediler," dedi Rojer. "Durduğum anda geri dönecekler."

"Başka ne yapabilirsin?" diye sordu Dövmeli Adam sessizce.

Rojer gülümsedi. Sanki tezahürat yapan bir kalabalığa gösteri yapıyormuş gibi, iki kişilik bir izleyici grubuna gösteri yapmaktan duyduğu tatmin ifadesi yüzünden okunuyordu. Müziğini tekrar yumuşattı ve kulak tırmalayan notaları, yeniden hüzünlü bir melodiye dönüştü. Nüvelikler de bunun üzerine tekrar göründü.

"Bunu izleyin," dedi Rojer ve müziği tekrar değiştirdi. Notalar, bu kez en ince ve en rahatsız edici hallerini almıştı. Rojer'in kemanından çıkardığı sesler karşısında Leesha, hatta Dövmeli Adam bile dişlerini sıkıp kendilerini geriye çekti.

Nüveliklerin tepkisi, bu sefer daha belirgin oldu. Daha fazla öfkelendiler; hiç düşünmeden muhafaza duvarına saldırırlarken çığlık atıp kükrüyorlardı. Muhafazaların ışıkları tekrar tekrar parlayıp onları geriye fırlattığı halde

iblisler duraksamıyordu. Rojer’e ulaşıp onu sonsuza kadar susturmak için delice bir uğraş içerisindeydiler.

Bu sefer iblislerin arasına iki de kaya iblisi katıldı. Diğerlerinin yanından geçip muhafazalara güçlü darbeler indirerek baskıyı daha artırdılar. Dövmeli Adam, Rojer’in arkasında sessizce ayağa kalkıp yayını kaldırdı.

Yayın teli gerildi ve ağır, kalın başlı oklardan biri, en yakındaki kaya iblisinin göğsünde patlayarak etrafı şimşek çakmış gibi aydınlattı. Dövmeli Adam iblis sürüsünün üzerine üst üste oklar fırlatırken, elleri neredeyse görünmeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Muhafazalı oklar iblisleri arkaya savururken, ölmeyen birkaçı başka iblisler tarafından hemen parçalara ayrıldı.

Rojer ve Leesha, bu katliam karşısında dehşete düşmüştü. Jonglör’ün yayı kemanın tellerinden kaydı ve Dövmeli Adam’ın yaptıklarını izlerken, sakat elindeki keman unutulmuş bir şekilde sarktı.

İblisler artık korkudan ve acıdan dolayı çığlık atıyordu. Muhafazalara saldırma istekleri, müziğin durmasıyla beraber yok olmuştu. Dövmeli Adam ise, okları bitene kadar saldırısına devam etti. Sonra bir mızrak alarak, kaçan bir orman iblisini sırtından mıhladı.

Artık ortama büyük bir kaos hâkimdi. Geriye kalan az sayıda nüvelik çaresizce kaçışıyordu. Dövmeli Adam, cüppesini çıkardı ve muhafaza çemberinden dışarı atlayarak iblisleri elleriyle öldürmek için hazırlandı.

“Hayır, lütfen!” diye haykırdı Leesha, adamın üzerine atılarak. “Kaçıyorlar!”

“Onlara acıyalım mı yani?!” diye kükredi Dövmeli Adam. Genç kadına öfkeli bir şekilde bakarken yüzünde dehşetengiz bir gazap ifadesi vardı. Leesha, korkuyla geriledi, ancak gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Oraya gitme.”

Adamın ona vuracağından korksa da adam derin nefesler alarak ona dik dik bakmakla yetindi. Nihayet, Leesha’ya sonsuzluk kadar uzun gelen bir zamanın sonunda, sakinleşip cüppesini giyerek vücudundaki muhafazaları bir kez daha kapattı.

“Bu gerekli miydi?” diye sordu Leesha, sessizliği bozarak. “Çember, bir seferde bu kadar nüveliği püskürtecek kadar dayanıklı yapılmadı,” dedi Dövmeli Adam. Sesi yine o soğuk tekdüzeliğine geri dönmüştü. “Dayanıp dayanamayacağını bilmiyordum.”

“Bana çalmayı bırakmamı söyleyebilirdin,” dedi Rojer. “Evet,” diye katıldı adam. “Söyleyebilirdim.”

“Peki neden yapmadın?” diye sordu Leesha.

Dövmeli Adam cevap vermedi. Çemberin dışına ağır adımlarla ilerledi ve oklarını, iblis cesetlerinden çıkarmaya başladı.

Leesha aynı gecenin ilerleyen saatlerinde derin uykudayken, Dövmeli Adam, Rojer’e yaklaştı. Durup yanına çömeldiği zaman, ölü iblislere bakmakla meşgul olan Jonglör korkuyla irkildi.

“Nüvelikler üzerinde gücün var,” dedi adam.

Rojer omuz silkti. “Senin de öyle,” dedi. “Hem de benim, hayatım boyunca sahip olamayacağım bir güç.”

“Bana öğretebilir misin?” diye sordu Dövmeli Adam. Rojer döndü ve adamın delici bakışlarıyla karşı karşıya geldi. “Neden?” diye sordu. “Sen iblisleri onar onar öldürüyorsun. Benim numaram bunun yanında ne ki?”

“Düşmanlarımı tanıdığımı sanırdım,” dedi Dövmeli Adam. “Ama bana öyle olmadığını gösterdin.”

“Eğer müzikten zevk alabiliyorlarsa, o kadar kötü olmadıklarını mı düşünüyorsun yani?” diye sordu Rojer.

Adam kafasını sağa sola salladı. “Nüvelikler iyi kalpli sanat hamileri değildir Jonglör,” dedi. “Çalmayı bıraktığın anda, seni tereddüt etmeden öldürürler.”

Rojer onaylayarak başını salladı. “O halde neden uğraşasın ki?” diye sordu. “Keman çalmayı öğrenmek, kolayca öldürebileceğin iblisleri kontrol altına almak için fazla zahmetli bir iş.”

Adamın yüzü sertleşti. “Öğretecek misin, öğretmeyecek misin?” diye sordu.

“Öğreteceğim...” dedi Rojer, düşünerek. “Ama karşılığında bir şey istiyorum.”

“Bolca param var,” diye temin etti onu Dövmeli Adam. Rojer geçiştirmek için elini salladı. “İhtiyacım olduğu zaman kolayca para kazanabilirim,” dedi. “Benim istediğim daha değerli bir şey.”

Dövmeli Adam hiçbir şey söylemedi.

“Seninle seyahat etmek istiyorum,” dedi Rojer.

Adam kafasını olumsuz anlamda salladı. “Kesinlikle hayır,” dedi.

“Bir gecede keman çalmayı öğrenemezsin ki,” diye karşı çıktı Rojer. “Geçer seviyeye gelmen bile haftalar sürer ki müzikten en anlamayan nüveliği büyülemek için bile bundan çok daha gelişkin bir beceriye ihtiyacın olacaktır.”

“Peki bundan sen ne kazanacaksın?” diye sordu Dövmeli Adam.

“Dük’ün amfi tiyatrosunu her gece dolduracak kadar iyi hikâye malzemeleri,” dedi Rojer.

“Peki o ne olacak?” diye sordu adam, çenesiyle Leesha’yı işaret ederek. Rojer, uyurken göğsü hafifçe inip kalkan Otacı’ya baktı. Dövmeli Adam, Rojer’in bakışındaki ağırlığı kaçırmamıştı.

“Benden, evine kadar kendisine eşlik etmemi istedi, o kadar,” dedi Rojer, en sonunda.

“Ya senden kalmanı isterse?”

“İstemez,” dedi Rojer sessizce.

“Benim yolum eğlenceli bir macera değildir evlat,” dedi adam. “Geceleri nüveliklerden saklanan biri tarafından yavaşlatılmaya ayıracak vaktim yok.”

“Artık kemanım var,” dedi Rojer, hissettiğinden daha fazla cesaretle. “Korkmuyorum.”

“Cesaretten fazlasına ihtiyacın olacak,” dedi Dövmeli Adam. ‘Yabanda ya öldürürsün ya da öldürülürsün. Sadece iblislerden de bahsetmiyorum.”

Rojer sırtını dikleştirip boğazındaki yumruyu yuttu. “Beni korumaya çalışan herkesin sonu ölüm oluyor,” dedi. “Kendimi korumayı öğrenmemin vakti geldi.”

Dövmeli Adam arkasına yaslanıp genç Jonglör’ü süzdü. “Benimle gel,” dedi sonunda ayağa kalkarak.

“Çemberin dışına mı?” diye sordu Rojer.

“Eğer bunu yapamıyorsan, benim işime yaramazsın,” dedi Dövmeli Adam. Rojer etrafına şüpheyle baktığını görünce ekledi: “Buradan kilometrelerce uzağa kadar her nüvelik, arkadaşlarına neler yaptığımı duymuştur. Bu gece karşımıza başka bir nüveliğin çıkacağını sanmıyorum.”

“Leesha ne olacak?” diye sordu Rojer, yavaşça kalkarak. “Eğer gerekirse, Alacakaranlık Dansçısı onu korur,” dedi adam. “Haydi.” Çemberden çıktı ve gecenin karanlığında kayboldu.

Rojer bir küfür savursa da kemanını alıp adamın peşinden yürüdü.

Ağaçların arasından yürürlerken, Rojer keman kutusunu sıkıca tutuyordu. Aslında en başta kemanını çıkarmak istemiş, ama Dövmeli Adam, eliyle, bunu yapmamasını işaret etmişti.

“Gereksiz yere dikkat çekersin” diye fısıldadı.

“Bu gece hani karşımıza nüvelik çıkmazdı?” diye öfkeyle karşılık verdi Rojer, ama adam onu umursamadı ve karanlığın içinden, sanki gün ortasındaymış gibi kolayca hareket etti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Rojer, bu soruyu sanki yüzüncü kez sormuş gibi hissederek.

Ufak bir tepeye tırmandılar. Dövmeli Adam yere yüzükoyun uzanarak aşağı tarafı işaret etti.

“Şuraya bak,” dedi Rojer’e. Rojer aşağı baktığında, çok iyi tanıdığı üç adamla bir atın, çok daha tamdık olan bir taşınabilir çemberin içinde uyuduğunu gördü.

“Haydutlar,” diyerek nefesini tuttu. Birden bütün ruhunun bir duygu sağanağı altında kaldığını hissetti: korku, öfke, çaresizlik... Zihninde, ona ve Leesha’ya yaptıkları işkenceyi tekrar yaşadı. Dilsiz adam, uykusunda kıpırdanınca Rojer birdenbire paniğe kapıldı.

“Sizi bulduğumdan beri onların izini sürüyorum,” dedi Dövmeli Adam. “Bu gece avlanırken, ateşlerini gördüm.”

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordu Rojer.

“Çemberini geri alma fırsatına sevineceğini düşündüm,” dedi Dövmeli Adam.

Rojer dönüp tekrar adama baktı. “Eğer uyurlarken çemberi çalarsak, daha ne olduğunu bile anlamadan, nüvelikler onları öldürür.”

“İblislerin sayısı az,” dedi Dövmeli Adam. “Size göre daha fazla şansları olur.”

“Öyle bile olsa, ölmelerine yol açabilecek bir riski göze almak isteyeceğimi nereden çıkartıyorsun?” diye sordu Rojer.

“Etrafımda olan bitenleri izler, dikkatle dinlerim,” dedi adam, “sana ve Leesha’ya ne yaptıklarını biliyorum.”

Rojer uzun bir süre sessiz kaldı. “Uç kişiler,” dedi sonunda.

“Yabandayız,” dedi Dövmeli Adam. “Eğer güvende yaşamak istiyorsan, şehre geri dön.” Son sözcüğü bir küfür gibi söylemişti.

Ancak Rojer, şehirde dahi güvende olmadığını biliyordu. Bir anda Jaycob'ın yere kapaklanışını ve Jasin'in buna kahkahalarla gülüşünü hatırladı. Saldırıdan sonra mahkemeye başvurabilirdi, ama onun yerine kaçmayı seçmişti. Ezelden beri kaçıyor ve kendi yerine başkalarının ölmesine izin veriyordu. Eli, artık orada olmayan tılsımına gitti. En sonunda aşağı, haydutların çevresinde yattığı kamp ateşine baktı.

"Yanlış mı düşünmüşüm?" diye sordu Dövmeli Adam. "Kampa geri dönelim mi?"

Rojer yutkundu. "Bana ait olanları geri aldıktan sonra döneriz," dedi kararlı bir sesle.

28

Sırlar

D.S. 332

Leesha, hafif bir kişneme sesine uyandı. Gözlerini açtığında, Angiers'tan satın almış olduğu kahverengi kısrağın, Rojer tarafından fırçalandığını gördü. Bir anlığına, son iki günün bir rüya olduğunu düşündü.

Ama sonra, Alacakaranlık Dansçısı manzaraya dahil olup da kahverengi kısrağın önünde bir kule gibi yükseldiğinde, her şeyi çabucak hatırladı.

"Rojer," dedi sessizce, "atım nereden geldi?"

Rojer karşılık vermek için ağzım açtı, fakat o sırada Dövmeli Adam ellerinde birkaç elma ve iki küçük tavşanla kamp alanına girdi. "Dün gece arkadaşlarınızın kamp ateşini gördüm ve hepimiz at üstünde olursak, daha hızlı yol alabileceğimizi düşündüm," dedi.

Leesha uzun bir süre sessiz kalıp, söyleneni sindirmeye çalıştı. Bir anda, çoğu utanç verici ve aşağılık olan farklı farklı duyguların akınına uğradı. Rojer ile Dövmeli Adam ona zaman tanıdı ve Leesha da bunun için onlara müteşekkir kaldı. "Onları öldürdünüz mü?" diye sordu sonunda.

Dövmeli Adam, onun gözlerine baktı. "Hayır," diye cevap verince, Leesha'nın içi müthiş bir şekilde rahatladı. "Onları şöyle bir korkutup kaçırdım, sonra da atı alıp buraya geldik, hepsi bu."

Leesha onaylayarak başını salladı. "Çukur'dan geçecek bir sonraki Ulak'la, Dük'ün yargıçlarına haber göndeririz."

Leesha'nın şifalı otlarını sardığı örtü, kabaca rulo yapılıp atının eyerine asılmıştı. Örtüyü eyerden alıp inceledi ve içindeki şişelerle keselerin çoğunun sağlam kaldığını görünce rahatladı. Tıkaçotlarının hepsini içmişlerdi, ama yenilerini toplamak kolaydı.

Kahvaltıdan sonra, Rojer kısrağın üzerinde, Dövmeli Adam ve Leesha ise Alacakaranlık Dansçısı'nın üzerinde yola çıktılar. Hızlı bir şekilde yol alıyorlardı, zira gökyüzünde bulutlar toplanıyordu, her an yağmur yağabilirdi.

Leesha, korkuyor olması gerektiğini düşündü. Haydutlar hayatta ve önlerindeydi. Kara sakallı adamın pis sırıtışıyla arkadaşının boğuk kahkahasını hatırladı. En kötüsü de, dilsiz olanın korkunç ağırlığını ve o sessiz ama vahşi şehvetini hatırladı.

Korkuyor olması gerekirdi ama korkmuyordu. Dövmeli Adam, onu Bruna'dan bile daha fazla güvende hissettiriyordu. Adam, yorulmak nedir bilmiyordu. Korkmuyordu. Leesha, onun koruması altındayken, kendisine hiçbir zarar gelmeyeceğinden en ufak bir kuşku duymuyordu.

Korunma ihtiyacı. Sanki başka bir hayattan gelen tuhaf bir duyguydu bu. Kendini o kadar uzun zamandır koruyordu ki, başkası tarafından korunmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Becerileri ve zekâsı, onu medeni yerlerde güvende tutmaya yeterdi, ancak bunlar yabanda pek bir anlam ifade etmiyordu.

Dövmeli Adam kıpırdanınca, Leesha kollarını adamın belinin etrafına sımsıkı dolayıp vücudunu sırtına bastırmış, başını omzuna yaslamış olduğunu fark etti. Birdenbire kendini geri çekti. Öyle kuvvetli bir utanca kapılmıştı ki, yolun kenarında çalılıkların arasında öylece duran eli neredeyse fark etmeyecekti.

Fark ettiğinde çığlık attı.

Dövmeli Adam, atı durdurdu ve Leesha attan neredeyse düşer gibi atlayarak çalılıklara koştu. Bitkileri kenara itip elin herhangi bir şeye bağlı olmadığını görünce nefesini tuttu.

"Leesha, ne oldu?" diye haykırdı Rojer, Dövmeli Adam'la birlikte Leesha'nın yanma koşarlarken.

"Buraya yakın bir yerde mi kamp kurmuşlardı?" diye sordu Leesha. Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Beni oraya götürün," diye emretti Leesha.

Rojer, "Leesha, bu neye yarayacak ki..." diye araya girmeye çalıştıysa da, Leesha onu umursamayıp gözlerini Dövmeli Adam'a çevirdi.

"Beni. Oraya. Götürün," dedi. Dövmeli Adam başıyla onayladı ve bir kazık çakıp kısrağın dizginlerini oraya bağladı.

Alacakaranlık Dansçısı’na da, “Bekle,” dedi. Aygır kişnedi ve büyük başını aşağı yukarı salladı.

Çok geçmeden kampı buldular. Etraf kan içindeydi ve yarı yarıya yenmiş cesetlerle doluydu. Leesha, dayanılmaz kokudan korunmak için ağzını önlüğüyle kapattı. Rojer de öğürüp kamp alanından kaçtı.

Ama Leesha kana yabancı değildi. “Sadece iki kişi,” dedi, cesetlerden geriye kalanları inceleyerek.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. “Dilsiz burada değil,” dedi. “Dev olan.”

“Evet,” dedi Leesha. “Çember de burada değil.”

“Çember de,” diye katıldı Dövmeli Adam, bir an düşündükten sonra.

Atların yanına geri dönerlerken, ağır bulutlar toplanmaya devam ediyordu. “On beş kilometre sonra yol üzerinde bir

Ulak mağarası var,” dedi Dövmeli Adam. “Eğer hızlı olursak ve öğle yemeğini atlarsak, yağmur başlamadan oraya yetişebiliriz. Fırtına geçip gidene kadar oraya sığınmak zorunda kalacağız.”

“Nüvelikleri elleriyle öldüren adam birazcık yağmurdan mı korkuyor?” diye sordu Leesha.

“Eğer bulutlar etrafı yeterince karartırsa, nüvelikler erkenden yükselebilir,” dedi Dövmeli Adam.

“Ne zamandır nüveliklerden korkar oldun?” diye bastırdı Leesha.

“Yağmurda dövüşmek hem aptalca hem de tehlikelidir,” dedi Dövmeli Adam. “Yağmur, çamuru beraberinde getirir. Çamur da muhafazaları etkisiz hale getirip ayakta durmayı güçleştirir.”

Fırtına bastırdığında, mağaraya anca yerleşmişlerdi. Yağmur damlaları yolu çamura çevirmişti. Arada bir keskin şimşeklerin ışıklarıyla aydınlanan gökyüzü de bir hayli kararmıştı.

Mağara ağzının büyük bir kısmında zaten muhafazalar vardı. Dövmeli Adam da geri kalanları mağaranın içinde duran muhafaza taşlarıyla çabucak tamamladı.

Dövmeli Adam’ın tahmin ettiği gibi, birkaç iblis sahte karanlıkta erkenden yükseldi. Yaratıklar ormanın en karanlık yerlerinde usulca beden kazanıp Nüve’den erken çıkışlarının zevkini çıkarırken, Dövmeli Adam mağara ağzından onları izledi.

İblisler mağaraya girmeye çalıştıysa da, güçlü muhafazalar onları engelledi. Fazla yakma gelenler ise bundan pişman oldu, zira Dövmeli Adam'ın mızrağı mağaranın ağzında onları bekliyordu.

"Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordu Leesha, çantasından tasları ve kaşıkları çıkarırken. Rojer ise o sırada küçük bir ateş yakmaya uğraşıyordu.

"Geceleri gelmeleri yeterince kötü," diye karşılık verdi Dövmeli Adam. "Gündüzlere hakları yok."

Leesha kafasını sağa sola salladı. "Eğer her şeyi olduğu gibi kabullenebilsen daha mutlu olurdun," diye öğüt verdi.

"Mutlu olmak gibi bir derdim yok," diye cevapladı adam.

"Herkes mutlu olmak ister," dedi Leesha. "Tencere nerede?" diye sordu.

"Çantamda," dedi Rojer. "Alırım şimdi."

"Gerek yok," dedi Leesha ayağa kalkarak. "Sen ateşle ilgilen. Ben alıp gelirim."

"Hayır!" diye haykırdı Rojer. Ama ayağa fırlarken bile çok geç kaldığını anladı. Leesha, elini Rojer'in çantasına atıp taşınabilir çemberi dışarı çıkardığında nefesini tuttu.

"Ama..." diye duraksadı, "bunu bizden almışlardı!" Rojer'e baktı ve delikanlının gözlerinin Dövmeli Adam'a çevrildiğini gördü. Leesha da adama baktı ancak yüzüne düşen gölgelerden hiçbir şey çıkartamadı.

"Biri bunu açıklayacak mı?" diye sordu.

"Biz... onu geri aldık," dedi Rojer zayıf bir sesle.

"Geri aldığınızı biliyorum!" diye bağırdı Leesha, ipi ve tahta levhaları mağara zeminine fırlatarak. "Nasıl aldınız?"

"Atı aldığımda onu da aldım," dedi Dövmeli Adam birden. "Vicdanının sızlamasını istemedim, o yüzden de sana bir şey söylemedim."

"Çaldın mı?"

"Onlar sizden çalmıştı," dedi Dövmeli Adam. "Ben sadece geri aldım."

Leesha uzun bir süre ona baktı. "Geri aldığında geceydi," dedi sessizce.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Kullanıyorlar mıydı?" diye sordu Leesha sıktığı dişlerinin arasından.

"Öyle adamlar olmadan da yollar yeterince tehlikeli," diye cevapladı Dövmeli Adam.

"Onları öldürdün," dedi Leesha, gözlerinde yaşlar birikirken. "Nasıl yaparsın?"

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Dövmeli Adam.

“Ama öldürmüş kadar oldun!”

Adam omuz silkti. “Aynısını onlar da size yapmıştı.”

“Bu, yaptığın şeyi haklı çıkarmaya yeter mi?” diye haykırdı Leesha. “Şu haline bak! Umurunda bile değil! En az iki adam öldü, ama sen mışıl mışıl uyuyabiliyorsun! Bir canavarsın sen!” Sıçrayıp adama yumruk atmaya çalıştıysa da Dövmeli Adam bileklerini kolayca yakaladı ve çırpınıp kurtulmaya çalışmasını sakin bir tavırla izledi.

“Neden umursuyorsun ki?” diye sordu.

“Ben bir Otacı’yım!” diye çığlık attı Leesha. “Bir yemin ettim! İyileştirmeye yemin ettim! Ama senin...” Adama soğuk bir bakış attı. “Senin yemin ettiğin tek şey öldürmek.”

Kavga etme isteği kaybolan Leesha, kendini geri çekti. “Sen benim Otacı olmamla dalga geçiyorsun,” dedi. Yere çömeldi ve birkaç dakika boyunca mağara zeminine baktı. Sonra kafasını kaldırıp Rojer’e baktı. “Sen de *aldık*, dedin. Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

“Ne?” diye sordu Jonglör, kafası karışmış görünmeye çalışarak.

“Biraz önce,” diye açıklık getirdi Leesha. *”Biz onu geri aldık*, dedin. Çember senin çantandaydı. Sen de mi gittin onunla?”

“Ben...” diye duraksadı Rojer.

“Sakın bana yalan söyleme Rojer!” diye bağırdı Leesha.

Rojer gözlerini yere çevirdi. Bir an sonra da başıyla onayladı.

“Dövmeli Adam doğru söylüyor,” diye itiraf etti Rojer. “O sadece atı aldı. Haydutların dikkati dağıldığında, çemberle senin şifalı otlarını ben aldım.”

“Neden?” diye sordu Leesha, sesi hafifçe çatlayarak. Sesindeki hayal kırıklığı tınısı, genç Jonglör’ün kalbine bir bıçak gibi saplandı.

“Neden olduğunu biliyorsun,” diye cevapladı Rojer, karamsar bir sesle.

“Neden?” diye sordu Leesha yine. “Benim için mi? Onurum için mi? Söyle bana Rojer. Benim adıma cinayet işlediğini söyle!”

“Ödemeleri gerekiyordu,” dedi Rojer sessizce. “Yaptıkları şeyin bedelini ödemeleri gerekiyordu. Bunun affedilecek bir tarafı yoktu.”

Leesha yüksek sesle kahkaha attı, ancak sesinde en ufak bir sevinme emaresi yoktu. “Sence ben bunu bilmiyor muyum?” diye bağırdı. “Sence kendimi yirmi yedi senedir bunun için mi sakındım? Bekâretimi bir haydut çetesine vermek için mi?”

“Kendini sakınıyor muydun...” dedi Rojer.

“Evet, seni aptal!” diye çığlık attı Leesha, öfkeli gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Bakireydim! Ama bu bile onları nüveliklere vermeni haklı çıkarır mı?”

“Vermek mi?” dedi Dövmeli Adam.

Leesha bir hamlede ona döndü. “Tabii ki vermek!” diye bağırdı. “Eminim, iblis arkadaşların, onlara verdiğin bu küçük hediyeye bayılmıştır! Ne de olsa, öldürecek bir insan bulmak onları her şeyden daha fazla memnun eder! Zaten o kadar azaldık ki, nadir bulunan bir lezzetiz!”

Dövmeli Adam’ın gözleri şaşkınlıkla açılarak kamp ateşinin ışığım yansıttı. Leesha’nın onun yüzünde daha önce görmediği insani bir ifadeydi bu. Leesha bu görüntü karşısında bir anlığına öfkesini unuttu. Dövmeli Adam müthiş bir dehşete düşmüş gibi görünüyordu, ikisinin de yanından uzaklaştı ve geri geri yürüyerek mağara ağzına kadar geldi.

Tam o anda, bir nüvelik muhafaza ağına saldırdı ve mağaranın içi gümüşi bir ışıkla aydınlandı. Dövmeli Adam bir hamlede döndü ve iblise haykırdı. Bu ses, Leesha’nın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu ama yine de tanımıştı. Yolda geçirdiği o dehşetli akşam saatlerinde haydutlar tarafından yere mıhlandığında kendi içinde hissettiği duyguların bir dışavurumuydu adeta.

Adam, mızraklarından birini kaptığı gibi dışarıdaki yağmurun içine fırlattı. Mızrak iblise isabet edip yaratığı bir sihir patlamasıyla çamurların içine yuvarladı.

“Lanet olsun size!” diye kükredi Dövmeli Adam. Cüppesini yırtıp atarak sağanak yağmurun altında dışarı fırladı. “Size hiçbir şey vermeyeceğime yemin etmiştim! Hiçbir şey!” Bir orman iblisine arkadan çullanıp onu kendi vücuduna bastırdı. Göğsündeki devasa muhafaza parladı ve nüvelik, yağan yağmura rağmen alevler içinde kaldı. Yaratık kaçmaya çalışırken Dövmeli Adam iblisin sırtına sert bir tekme geçirdi.

“Dövüşün benimle!” diye bağırdı adam diğer nüveliklere, ayaklarını çamurların içine yerleştirerek. Nüvelikler bu isteği yerine getirmek üzere zıplayıp pençelerini savurmaya, ısırmaya başladı; ancak adam, sanki kendisi bir iblismiş gibi dövüşüyor ve hepsini, rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları gibi etrafa savuruyordu.

Mağaranın en dibinde, sahibinin yanında dövüşmek üzere eğitilmiş olan Alacakaranlık Dansçısı kişnedi ve ayaklarındaki bukağıyı çekiştirdi. Rojer,

hayvanı sakinleştirmek için hareketlendiğinde, Leesha'ya şaşkın gözlerle baktı.

"Hepsiyle birden dövüşemez," dedi Leesha. "Bu çamurda yapamaz." Şimdiden adamın vücudundaki muhafazalardan birçoğu çamurlanmıştı.

"Kendini öldürtmek istiyor," diye devam etti Leesha, Dövmeli Adam'ın ne yapmaya çalıştığının farkına vararak.

"Ne yapalım?" diye sordu Rojer.

"Kemanın!" diye haykırdı Leesha. "Onları uzaklaştır!"

Rojer kafasını sağa sola salladı. "Rüzgâr ve şimşek varken kemanın sesi duyulmaz," dedi.

"Ama öylece kendini öldürmesine izin veremeyiz!" diye çığlık attı Leesha.

"Haklısın," diyerek ona katılan Rojer, Dövmeli Adam'ın silahlarının bulunduğu köşeye gitti ve hafif bir mızrakla muhafazalı bir kalkan aldı. Onun ne yapmaya çalışacağını anlayan Leesha durdurmak için harekete geçti ama Rojer, ondan hızlı davranıp adamın yanma koştu.

Bir ateş iblisi, Rojer'e ateş püskürdü, ancak alevler yağmurda şiddetini kaybedip kısa düştü. Nüvelik üzerine atladığında Rojer, muhafazalı kalkanını kaldırdı ve yaratık geriye savruldu. Ama tüm dikkatini ön tarafına verdiği için Rojer, arkasındaki diğer ateş iblisini çok geç olana kadar görmedi. Yaratık sıçradı, ama Dövmeli Adam bir metre boyundaki iblisi havadayken yakalayıp yan tarafa savurdu. Elinin temas etmesiyle, nüveliğin eti cızırdamıştı.

"İçeri gir!" diye emretti adam.

"Sensiz olmaz!" diye geri bağırdı Rojer. Kızıl saçları sırılsıklam olmuştu ve yağmurda titriyordu. Ancak Dövmeli Adam'ın karşısında duruyor, bir santim geri adım atmıyordu.

O sırada iki orman iblisi üzerlerine atladı, ama Dövmeli Adam birden eğilip Rojer'in bacaklarını yerden kesti. Havayı yaran pençeler, Jonglör'e isabet etmedi ve Dövmeli Adam'ın muhafazalı yumrukları yaratıkları geri püskürttü. Ama dövüş sesleri ve ışık parlamaları yüzünden başka nüvelikler de mağaranın çevresine toplanmaya başlamıştı. Sayıları gittikçe artıyordu.

Dövmeli Adam, çamurda yatan Rojer'e bakınca gözlerindeki o delilik ışıltısı kayboldu. Elini uzatıp Jonglör'ü yerden kaldırdıktan sonra ikisi de mağaraya geri koştu.

“Aklınızdan ne geçiyordu?” diye sordu Leesha, sargılardan sonuncusunu da sarıp bağladığı zaman. “İkiniz de!”

Rojer ve Dövmeli Adam, ateşin yanında, battaniyelere sarılı bir şekilde Leesha’nın azarlarına maruz kalırken tek kelime etmiyordu. Bir süre sonra Otacı sakinleşti ve çeşitli şifalı otlar ve sebzeler kullanarak sıcak bir çorba hazırlayıp tasları hiçbir şey söylemeden onlara uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Rojer sessizce. Mağaraya geri döndüğünden beri ilk kez konuşmuştu.

“Sana hâlâ kızgınım,” dedi Leesha, onun gözlerine bakmadan. “Bana yalan söyledin.”

“Söylemedim,” diye karşı çıktı Rojer.

“Benden bir şeyler sakladın,” dedi Leesha. “Bir farkı yok.”

Rojer ona uzun bir süre baktı. “Ormancı Çukuru’nu neden terk ettin?” diye sordu.

“Ne?” diye sordu Leesha. “Konuyu değiştirme.”

“Eğer bu insanlar senin için o kadar önemliyse, eve dönmek için her şeyini riske atıp her türlü kötülüğe göğüs germeyi göze alıyorsan,” diye üsteledi Rojer, “Çukur’u neden terk ettin?”

Leesha, “Öğrenimim için...” diye başlayacak olduysa da, Rojer kafasını sağa sola salladı. “Sorunlarından kaçma konusunda bir-iki şey bilirim Leesha,” dedi. “Bence sadece öğrenimin için ayrılmadın.”

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi Leesha.

“Peki bir yağmur fırtınası altında, nüvelikler tarafından çevrelenmiş bir mağarada ne yapıyorum öyleyse?” diye sordu Rojer.

Leesha ona uzun uzun baktıktan sonra göğüs geçirdi, karşı koyma isteği gitgide azalıyordu. “Sanırım yakında hepsini duyacaksın zaten,” dedi Leesha. “Ormancı Çukuru halkı, sır tutmak konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştır.”

Onlara her şeyi anlattı. Aslında bunu yapmayı istememişti; ancak soğuk ve dar mağara, Rahiplerin günah çıkarma hücresine çok benzeyen bir yere dönüşmüştü ve bir kez başladıktan sonra, kelimelerin ardı arkası kesilmedi. Annesi, Gared, dedikodular, Bruna’nın yanına kaçışı, dışlanmış birisi olarak sürdürdüğü hayatı... Dövmeli Adam, Bruna’nın sıvı iblisateşinden bahsedildiğinde öne eğilip ağzını açıp soru soracak olduysa da, arkasına yaslandı ve hikâyeyi bölmemeyi tercih etti.

“İşte böyle,” dedi Leesha. “Angiers’ta kalmayı umut ediyordum, ama görünüşe bakılacak olursa Yaratıcı’nın başka planları varmış.”

“Daha iyisini hak ediyorsun,” dedi Dövmeli Adam. Leesha ise ona bakarak, başıyla onayladı. “Neden dışarı çıktın?” diye sordu sessizce, mağara ağzını çenesiyle işaret ederek.

Dövmeli Adam olduğu yere çöktü ve dizlerine baktı. “Verdiğim bir sözü tutamadım,” dedi.

“Hepsi bu mu?”

Adam kafasını kaldırıp ona baktığında, Leesha ilk defa Dövmeli Adam’ın suratındaki dövmeleri değil, sadece delip geçen gözlerini gördü. “Onlara hiçbir şey vermeyeceğime yemin etmiştim,” dedi Dövmeli Adam. “Kendi hayatımı kurtarmak için olsa bile. Ama onun yerine, beni insan yapan her şeyi bir anda hiçe saydım.”

“Onlara hiçbir şey vermedin,” dedi Rojer. “Çemberi alan bendim.” Leesha’nın elleri çorba tasının etrafında sıkılaştı, ama bir şey demedi.

Dövmeli Adam başını sağa sola salladı. “Ama bunu kolaylaştırdım,” dedi. “Nasıl hissettiğini biliyordum. Onları sana vermek, nüveliklere vermekten pek farklı olmayacaktı.” “Yolda insanların canını yakmaya devam edeceklerdi,” dedi Rojer. “Dünya onlar olmadan daha iyi bir yer.”

Dövmeli Adam başıyla onayladı. “Ama bu, onları iblislere vermek için bir bahane değil,” dedi. “Çemberi kolayca alabilirdim. Hatta onları kolayca öldürebilirdim. Yüz yüze, gün ışığında...”

“Öyleyse bu gece, duyduğun suçluluk yüzünden dışarıya çıkıp nüveliklerle dövüştün,” dedi Leesha. “Neden bunu yapıyorsun? Nüveliklere açtığın bu savaş niye?”

“Eğer fark etmediysen,” diye cevapladı Dövmeli Adam, “nüvelikler bizlerle yüzyıllardır savaşta. Onlara karşılık vermenin nesi yanlış?”

“Öyleyse kendini Kurtarıcı olarak görüyorsun öyle mi?” diye sordu Leesha.

Adam kaşlarım çattı. “Kurtarıcı’yı beklemek, insanlığı üç yüz yıldır sakat bıraktı,” dedi. “O bir efsane. Gelmeyecek. İnsanların artık bunu görüp kendi ayakları üzerinde durmaya başlamalarının vakti geldi.”

“Efsanelerin de gücü vardır,” dedi Rojer. “Onları bir kenara atmak için bu kadar acele etme.”

“Sen ne zaman inançlı bir adam oldun böyle?” diye sordu Leesha.

“Ben umuda inanırım,” dedi Rojer. “Tüm hayatım boyunca Jonglörlük yaptım ve yirmi üç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların en çok istediği, zihinlerinde en fazla yer tutan hikâyelerin, umut vaat eden hikâyeler olması.”

‘Yirmi,” dedi Leesha birdenbire.

“Ne?”

“Bana yirmi yaşında olduğunu söylemiştin.”

“Öyle mi söyledim?”

“O kadar bile değilsin değil mi?” diye sordu Leesha.

“Öyleyim!” diye ısrar etti Rojer.

“Ben aptal değilim Rojer,” dedi Leesha. “Seninle tanışalı üç ay bile olmadı, ama bu sürede üç santim uzadın. Yirmi yaşındaki hiç kimsenin boyu uzamaz. Kaç yaşındasın? On altı mı?”

“On yedi,” diye öfkeyle karşılık verdi Rojer. Tasını yere atarak içindeki çorbayı etrafa saçtı. “Mutlu musun şimdi? Jizell’e neredeyse benim annem yaşında olduğunu söylerken haklıydın.”

Leesha ona dik dik baktı. Sert bir şey söylemek için ağzını açtıysa da bundan vazgeçti. “Üzgünüm,” dedi onun yerine.

‘Ya sen, Dövmeli Adam?” diye sordu Rojer, ona dönerek. “Seninle seyahat etmemi imkânsız kılan sebeplerin arasına bir de çok küçük olmamı mı ekleyeceksin?”

“Ben on yedi yaşında Ulak olmuştum,” diye cevap verdi Dövmeli Adam. “Ayrıca ondan çok daha küçükken de seyahat ediyordum.”

“Dövmeli Adam kaç yaşında peki?” diye sordu Rojer. “Dövmeli Adam, dört yaz önce, Krasia çöllerinde doğdu.”

“Peki mürekkebin altındaki adam?” diye sordu Leesha. “O öldüğünde kaç yaşındaydı?”

“Kaç yıl yaşadığının bir önemi yok,” dedi Dövmeli Adam. “Kendine göre fazla büyük hayallere kapılmış, aptal, saf bir çocuktu.”

“O yüzden mi ölmek zorunda kaldı?” diye sordu Leesha. “Öldürüldü. Ama evet, o yüzden.”

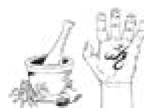
“Adı neydi?” diye sordu Leesha sessizce.

Adam uzun bir süre sessiz kaldı. “Arlen,” dedi sonunda. “Adı Arlen’dı.”

29

Şafak Öncesinin Işığında

D.S. 332

Dövmeli Adam uyandığında fırtına geçici olarak durmuştu ama gri bulutlar gökyüzüne tutunmayı sürdürüyor, yağmurun yağmaya devam edeceğini işaret ediyordu. Mağarasına baktı ve muhafazalı gözleriyle karanlığı kolayca delip geçerek, iki atı ve uyuyan Jonglör'ü seçebildi. Ancak Leesha ortalıkta yoktu.

Vakit hâlâ erkendi. Gerçek gün doğumundan önceki sahte ışık etrafı az da olsa aydınlatmıştı. Nüveliklerin çoğu Nüve'ye kaçmış olmalıydı, ama ağır bulutların olduğu bir gökyüzünün altında kimse tamamen güvende olamazdı. Ayağa kalktı ve bir gece önce Leesha'nın sardığı sargıları söküp çıkardı. Yaralarının hepsi iyileşmişti.

Otacı'nın ayak izleri kalın çamurların üzerinde kolayca takip edilebiliyordu. Onu fazla uzak olmayan bir yerde, yere eğilmiş, şifalı otlar toplarken buldu. Eteğini, çamurdan korumak amacıyla dizinin epeyce üzerine çekmişti; genç kadının pürüzsüz, bembeyaz tenini görünce Dövmeli Adam'ın yüzü kızardı. Leesha şafak öncesinin ışığında çok güzel görünüyordu.

"Dışarıya çıkmaman gerekirdi," dedi Dövmeli Adam. "Güneş daha doğmadı. Güvenli değil."

Leesha ona baktı ve gülümsedi. "Kendimi tehlikeye atmam konusunda *sen* mi bana ders vereceksin?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak. "Hem," diye devam etti, adam cevap vermediğinde, "sen buradayken hangi iblis bana zarar verebilir ki?"

Dövmeli Adam omuz silkip genç kadının yanma çömeldi. "Tıkaçotu mu?" diye sordu.

Leesha başıyla onayladı. Küme halinde bir araya toplanmış kalın tomurcukları olan sert yapraklı bitkiyi kaldırdı. “Bir pipodan içildiğinde, kasları gevşetip keyifli duygular uyandırır. Gökçiçeğiyle birlikte kullanıldığında ise, öfkeli bir aslanı bile yere yıkacak kadar güçlü bir uyku iksiri yapılabilir.”

“İblisler üzerinde işe yarar mı?” diye sordu Dövmeli Adam.

Leesha kaşlarını çattı. “Başka bir şey düşünmez misin sen?” diye sordu.

Dövmeli Adam incinmiş göründü. “Beni tanıdığını sanma,” dedi. “Nüvelikleri öldürüyorum, evet ve bu sayede, yaşayan hiçbir insanın hatırlamadığı yerleri gördüm. Sana kadını Rusk dilinden çevirdiğim şiiri okuyayım mı? Anoch Sun’un duvar resimlerini çizeyim mi? Ya da yirmi adamın ışını tek başına yapan eski dünyadan kalına makineleri anlatayım mı?”

Leesha, bir eliyle kolunu tutunca Dövmeli Adam sessizleşti. “Üzgünüm,” dedi Leesha. “Seni yargılamam hatalıydı. Eski dünyadan kalma bilgileri korumanın ağırlığını bilirim.”

“Sorun değil,” dedi Dövmeli Adam. ‘Yargılanmaya alıştım.”

“Yine de özür dilerim,” diye karşılık verdi Leesha. “Soruna gelince... Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum. Nüvelikler de bir şeyler yiyip etrafa pisliyorlar. Yani mantıken uyutulabilmeleri gerekir. Hocam, eski Otacıların, İblis Savaşı’nda nüveliklere büyük zayiat verdirdiklerini söylemişti.”

“Biraz gökçiçeğim var,” diye devam etti Leesha. “Eğer istersen, Ormancı Çukuru’na gittiğimizde iksiri hazırlayabilirim.”

Dövmeli Adam başıyla onayladı. “Bana bir başka şey de hazırlayabilir misin?” diye sordu.

Leesha göğüs geçirdi. “Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum,” dedi. “Ama sana sıvı iblisateşi yapmayacağım.”

“Neden peki?” diye sordu Dövmeli Adam.

“Çünkü ateşin sırları söz konusu olduğunda erkekler güvenilmezdir,” dedi Leesha, ona dönerek. “Eğer bunu sana verirsem, yapmak istediğin şey dünyanın yarısını ateşe vermeni gerektirse bile bunu kullanırsın.”

Dövmeli Adam ona baktı ve cevap vermedi.

“Zaten neden buna ihtiyacın olsun ki?” diye sordu Leesha. “Birkaç şifalı otun üretebileceğinin çok ötesinde güçlere sahipsin.”

Dövmeli Adam, “Ben sadece bir insanım...” diye başlayacak olduysa da, Leesha sözünü kesti.

“İblis tezeği!” dedi. “Yaraların dakikalar içinde iyileşiyor ve tüm gün boyunca, nefes nefese bile kalmadan bir at kadar hızlı koşabiliyorsun. Orman iblislerini, sanki çoluk çocukmuş gibi etrafa savuruyorsun. Gecenin karanlığında sanki öğle vaktiymiş gibi görebiliyorsun. Sen, *sadece* bir insan değilsin.”

Dövmeli Adam gülümsedi. “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor,” dedi.

Adamın bunu söyleyiş şekli, nedense Leesha’nın tüm vücudunu ürpertti. “Hep böyle miydin?” diye sordu.

Adam kafasını sağa sola salladı. “Nedeni muhafazalar,” dedi. “Muhafazalar, geri tepkime esasına göre çalışır. Bu kelimeyi biliyor musun?”

Leesha başıyla onayladı. “Eski dünyadan kalma bilim kitaplarında geçer,” dedi.

Dövmeli Adam homurdandı. “Nüvelikler, sihirli yaratıklardır,” dedi. “Savunma muhafazaları, o sihrin bir bölümünü emerek, muhafaza duvarım oluşturmak için kullanır. Bir iblis ne kadar güçlü olursa, onu geri fırlatan güç de o kadar etkili olur. Saldırı muhafazaları da aynı şekilde çalışır. Darbeyi güçlendirirken, nüveliklerin zırhını zayıflatırlar. Cansız varlıklar, bu gücü içlerinde fazla tutamaz ve enerji kaybolur. Ama ben ne zaman bir iblise vursam ya da içlerinden biri bana vursa, onun gücünün bir kısmı da bana geçiyor.”

“İlk gece derine dokunduğum zaman o karıncalanmayı hissetmiştim,” dedi Leesha.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. “Yani vücudumu muhafaza sembolleriyle kapladığım için, yalnızca görüntüm değil, vücudumun işleyişi de insanlıktan çıktı...”

Leesha başını sağa sola sallayıp Dövmeli Adam’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bizi insan yapan, vücutlarımız değildir,” diye fısıldadı. “Eğer istersen insanlığını geri alabilirsin, sadece bunu istemen gerek.” Biraz daha yaklaşıp Dövmeli Adam’ı hafifçe öptü.

Adam ilk başta kasıldı, ama bu ilk şoku atlattıktan sonra o da birdenbire Leesha’nın dudaklarına cevap vermeye başladı. Leesha gözlerini kapatıp dudaklarını araladı, bu sırada ellerini yukarı kaldırıp adamın pürüzsüz kafasını okşamaya başladı. Muhafazaları değil, sadece onun sıcaklığını ve yaralarını hissediyordu.

İkimizin de yaraları var, diye düşündü. *Onun yaraları tüm dünyaya karşı çırılçıplak sadece.*

Leesha kendini arkaya doğru bırakırken kendiyle beraber adamı da çekti.

“Çamurlanacağız,” diye uyardı Dövmeli Adam.

“Zaten çamurlandık,” dedi Leesha, sırtüstü uzanıp Arlen’ı kendi üstüne çekerken.

Dövmeli Adam onu öperken, Leesha kanının damarlarında akışını kulaklarında hissediyordu. Ellerini, adamın sert kaslarında dolaştırırken bacaklarını açtı ve kasıklarını onunkilere bastırdı.

İlk sevişmem bu olsun, diye düşündü. O *adamlar ölüp gitti. Bu adam ise onların izini üzerimden silebilir. Bunu kendim istediğim için yapıyorum, başka bir nedenle değil.*

Ama korkuyordu. *Jizell haklıymış,* diye düşündü. *Bu kadar beklememem gerekirdi. Ne yapacağımı bilmiyorum. Herkes ne yapacağımı bildiğimi sanıyor, oysa bilmiyorum. O da Otacı olduğum için benden ne yapacağımı bilmemi bekleyecek.*

Ulu Yaratıcı! Ya onu mutlu edemezsem? diye kaygılandı. *Ya birisine söylerse?*

Kendini zorlayıp bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. *Kimseye söylemez. O yüzden ilk onunla birlikte oluyorum zaten. Onunla olması gerekiyormuş. Çünkü o da aynı benim gibi. Herkese karşı bir yabancı. Aynı yolu o da yürümüş.*

Elini Dövmeli Adam’ın cüppesine götürüp, kasıklarını örtmek için altına giydiği kumaş parçasını çözdü. Erkekliğini tutup çektiğinde adam inledi.

Benim iki gün önceye kadar bakire olduğumu biliyor, diye hatırlattı kendine, eteğini kaldırırken. O *sert, ben de ıslağım, daha bilmem gereken ne var ki?*

“Ya seni hamile bırakırsam?” diye fısıldadı Dövmeli Adam.

“Umarım bırakırsın,” diye aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi Leesha, sonra da onu içine aldı.

Bilinecek ne var ki? diye düşündü yeniden ve sırtı zevkle ürperdi.

Leesha onu öperken, Dövmeli Adam şoke oldu. Leesha'nın bacaklarına hayran hayran bakmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti ama, bu çekimi onun da paylaşabileceğini hayal dahi etmemişti. Ya da herhangi bir kadının...

Bir an için kasıldı, felç olmuş gibiydi. Ama bir şeye ihtiyaç duyduğunda hep olduğu gibi, kontrolü vücudu devraldı. Genç kadını sarmaladı ve dudaklarına şehvetli bir şekilde karşılık verdi.

En son bir kadın tarafından öpülmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Mery'yi evine bıraktığı ve kızın asla bir Ulak eşi olmayacağını söylediği gecenin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Leesha elini cüppesine götürünce, Arlen, Leesha'nın bu öpüşmeyi daha da ileriye götürmek istediğini anladı. Daha önce kendisi de bundan daha ileriye gitmemişti. Büyük bir korku vardı içinde. Hiç alışık olmadığı bir duygu. Ne yapması gerektiği konusunda tek bir fikri yoktu. Bir kadın nasıl tatmin edilirdi? Yoksa Leesha, savaştaki maharetinin bu konuda da geçerli olacağını mı düşünmüştü?

Ama kim bilir belki de öyle olurdu. Zira kafasının içinde binlerce düşünce uçuşurken bile, vücudu kendiliğinden hareket ediyor, onu zamanın başlangıcından beri her yaşayan varlığın içine işlenmiş olan içgüdüleri yönlendiriyordu. Onu savaşa çağıran içgüdüleriyle aynı içgüdüler...

Ama bu bir savaş değildi. Başka bir şeydi.

Acaba aradığım kadın o mu? diye bir düşünce yankılandı zihninde.

Eğer oysa, neden Renna değildi mesela? Eğer şimdiki gibi bir iblis savaşçısı değil de ortalama bir erkek olsaydı, şu anda on beş yıllık evli ve birkaç çocuk sahibi olurdu. Bir anda aklına yine aynı görüntü geldi: Şu anda Renna nasıl görünüyordu acaba? Kadınlığının en olgun yıllarını yaşayan ve sadece ona ait olan Renna...

Ya da o aradığı kadın neden Mery değildi? Eğer Mery bir Ulak karısı olmaya razı gelseydi evleneceklerdi. Kendisini aşkı için Miln'e bağlayacaktı. Tıpkı Ragen gibi... Eğer Mery ile evlenseydi, onun için daha iyi olurdu. Bunu artık görüyordu. Ragen haklıydı. O, Elissa'ya sahipti...

Leesha'nın elbisesinin üstünü aşağı çekip yumuşak göğüslerini açığa çıkarırken, zihninde Elissa'nın görüntüsü parıldadı. Bir seferinde, Marya'yı emzirmek için göğüslerini açan Elissa'yı gördüğünde, kısa bir süre de olsa, o küçük bebeğin yerinde kendisinin olduğunu düşlemişti. Gerçi ondan sonra kendinden utanmıştı ama bu görüntü her zaman için zihninde taze kalmıştı.

Aradığı kadın Leesha mıydı gerçekten de? Kaderinde o mu yazıyordu? Böyle bir şey var mıydı? Bir saat önce olsa, böyle bir düşünceyle alay ederdi; ama şu anda Leesha'ya baktığında, ne kadar güzel, ne kadar istekli ve onun kim olduğunu ne kadar iyi anlayan bir kadın olduğunu görebiliyordu. Eğer sevişirken beceriksiz şeyler yaparsa, nereye dokunması, nereyi okşaması gerektiğini şaşırırsa, Leesha ona anlayış gösterirdi. Şafak öncesinin ışığında, böylesi çamurlu bir toprak parçası, iyi bir gerdek yatağı değildi elbette, ama o an, Ragen'ın malikânesindeki kuştüyü yataktan bile daha iyi görünüyordu.

Ama şüphe, içini kemiriyordu.

Kendini gece vakti riske atmak başka bir şeydi, zira kaybedeceği hiçbir şeye sahip değildi. Kimse onun ardından ağıt yakmazdı. Ölümü, bir gözyaşı şişesi bile doldurmazdı. Ama eğer Leesha onu güvende bir yerde bekliyorsa, bu riskleri alabilir mıydı? Savaşmaktan vazgeçip babası gibi bir adama mı dönüşürdü? Saklanmaya alıştığı için kendini savunamayacak kadar sünepe bir erkek mi olurdu?

Elissa, *çocukların babalarına ihtiyaçları vardır,* derdi.

“Ya seni hamile bırakırsam?” diye fısıldadı, öpücüklerin arasında. Leesha'nın ona ne söylemesini istediğini bilmiyordu.

“Umarım bırakırsın,” diye aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi Leesha.

Onu kendine doğru çekti, hem de tüm dünyasını altüst etmek istercesine. Ancak Leesha bundan daha da fazlasına sahipti ve Arlen kendisine sunulanı hevesle kabul etti.

Leesha'nın içine girdiğinde, kendini tamamlanmış hissetti.

Bir an için, dünyada, kalp atışlarının sesiyle tenlerinin birbirine sürtünmesi dışında hiçbir şey yoktu. Zihinleri düşüncelerden kurtulmuştu ve vücutları kolayca birbirine uyum sağlıyordu. Dövmeli Adam'ın cüppesi bir kenara atılmıştı. Leesha'nın elbisesi de belinin çevresine toplanmıştı. Çamurun içinde, birbirlerinden başka hiçbir şey düşünmeden kıvranıyor, inliyorlardı.

Ta ki bir orman iblisi onlara saldırana kadar.

Nüvelik, çıkardıkları hayvani sesleri duyup sessizce onları izlemişti. Şafağın az sonra sökeceğini, o nefret edilesi güneşin çok yakında doğacağını bilmesine rağmen, çıplak insan etinin görüntüsüne

dayanamamıştı. Nüve'ye pençelerinde ılık kanlar ve ağzında taze insan etiyle dönme arzusuyla üzerlerine sıçradı.

İblis, Dövmeli Adam'ın saldırıya açık sırtına sert bir darbe indirdi. Oradaki muhafazalar parlayıp da nüveliği geriye savururken âşıkların kafaları birbirine çarptı.

Kolay kolay yılmak istemeyen iblis çabucak toparlandı. Yere düşerken kol ve bacaklarını vücuduna topladıktan sonra tekrar zıpladı**.** Leesha çığlık attı, ama Dövmeli Adam bir anda döndü ve ona uzanan pençeleri, muhafazalı elleriyle yakaladı. Yaratığın kendi hızını da kullanarak nüveliği çamura fırlattı.

Hiç duraksamadan Leesha'nın üzerinden kalkıp, sahip olduğu avantajı devam ettirmeyi amaçladı. Çıplaktı, ama bunun hiçbir önemi yoktu, zira muhafazaları derisine dövme yaptığı ilk günden beri çıplak dövüşüyordu.

Havada tam bir dönüş yaparak topuğunu nüveliğin çenesine geçirdi. Ne var ki sihir parlamadı, zira muhafazaları çamurla kapanmıştı. Ancak yıllardır muhafazalı dövüşmenin kazandırdığı güç sayesinde, bu da epey sert bir darbe olmuştu; iblis, Alacakaranlık Dansçısı'ndan güçlü bir tekme yese ancak bu kadar sarsılabilirdi. Darbenin etkisiyle yaratık geriye tökezleyince, Dövmeli Adam haykırarak nüveliğin üzerine saldırdı. Eğer yaratığa bir saniye bile zaman tanırsa, göreceği zararı biliyordu.

Nüvelik, kendi türüne göre büyük bir iblisti. Boyu neredeyse iki buçuk metreydi ve güçleri karşılaştırıldığında, Dövmeli Adam'dan daha avantajlıydı. Dövmeli Adam üst üste yumruk ve tekmeler savurup dirsek attı. Ancak her tarafında çamur olduğu için, neredeyse tüm muhafazaları işlevsiz kalmıştı. Nüveliğin ağaç kabuğuna benzeyen zırhı, Arlen'in derisini soymuştu. Vurduğu darbelerinin fazla etkisi olmuyordu.

Nüvelik bir anda döndü ve kuyruğunu, Dövmeli Adam'ın midesine bir kırbaç gibi savurdu. Darbenin etkisiyle nefesi kesilen Dövmeli Adam yere düştü. Leesha tekrar çığlık atınca, bu ses iblisin dikkatini çekti. Güçlü bir kükreyişle genç kadının üzerine saldırdı.

Dövmeli Adam, yaratığın arkasından koştu ve tam kadına ulaşacakken bileğinden yakaladı. Sertçe çekip iblisi düşürdü. Çamurların içinde kendilerinden geçmiş gibi güreşiyorlardı. En sonunda, Dövmeli Adam, bacağını yaratığın koltuk altından boğazına geçirmeyi başardı. Diğer bacağıyla da kilitleyip sıktı. İki eliyle de, yaratığın bükük bacaklarından birini tutuyor, iblisin ayakları üzerine kalkmasını önlüyordu.

Nüvelik debelendi, pençeledi ama Dövmeli Adam avantajlıydı, yaratık kaçamıyordu. Uzun bir süre çamurların içinde, birbirlerine kilitli bir şekilde yuvarlandılar ve sonunda, güneş ufukta yükselip bulutların arasından ışıklarını gönderdi. Bunun üzerine ağaç kabuğunu andıran derisi tütmeye başlayan nüvelik can havliyle kurtulmaya çalıştı. Ama Dövmeli Adam, tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Sadece birkaç saniye daha...

Ama tam o anda beklenmedik bir şey oldu. Etrafındaki dünya puslu görünmeye, maddeselliğini kaybetmeye başladı.

Yerin çok altından bir çekiş hissetti ve iblisle birlikte batmaya başladı.

Duyularına giden bir patika açıldı ve Nüve onu çağırdı.

Nüvelik onu aşağıya çekerken, Dövmeli Adam'ın dehşet ve tiksinti hisleriyle doldu. Dünya sadece bir gölgeden ibaret kalmış olsa bile, iblisi hâlâ katı bir şekilde hissediyordu. Kafasını kaldırdı ve değerli güneşin uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Hayat bağına tutundu. Bacak kilidini açtı ve iblisin bacağına asılarak çekti. Yaratığı tekrar ışığa, yani yukarıya çekmeye çalıştı. Nüvelik, delicesine mücadele ediyordu ama onun bu korkusu Dövmeli Adam'a yeni bir güç verdi. Sessiz bir kararlılık haykırışıyla, yaratığı yüzeye geri çekmeyi başardı.

Güneş, onları karşılamak üzere oradaydı. Yaratık alev alırken, Dövmeli Adam kendini yeniden maddeleşmiş, beden kazanmış hissetti. Yaratık zemini pençeliyordu ama Dövmeli Adam'ın ellerinden kurtulamıyordu.

En sonunda küle dönüşen nüvelik cesedini bırakan Dövmeli Adam, tüm vücudunun kan içerisinde olduğunu gördü. Leesha yanma koştuysa da Dövmeli Adam genç kadını iterek uzaklaştırdı. Hâlâ dehşet içindeydi. Nasıl olmuştu da Nüve'ye bir yol bulabilmişti? Kendisi de bir nüvelik mi olmuştu? Lekeli tohumundan hayat bulacak çocuk ne tür bir canavar olurdu kim bilir?

"Yaralanmışsın," diye karşı çıktı Leesha, tekrar ona uzanarak.

"İyileşirim," dedi Dövmeli Adam, kendini çekerken. Az önce Leesha'yla fısıldaşırken kullandığı kibar, sevgi dolu sesin yerini Dövmeli Adam'ın soğuk ve tekdüze sesi almıştı. Gerçekten de, vücudundaki küçük kesiklerin ve sıyrıkların çoğu şimdiden kabuk bağlamaya başlamıştı.

"Ama..." diye karşı çıktı Leesha, "aramızdaki iliş...?"

“Ben seçimimi uzun zaman önce yaptım ve geceyi seçtim,” dedi Dövmeli Adam. “Bir an için bunu geri alabileceğimi sandım, ama...” diyerek kafasını sağa sola salladı. “Artık geri dönüş yok.”

Cüppesini aldı ve yaralarını temizlemek üzere yakındaki küçük, serin dereye doğru yürümeye başladı.

“Lanet olsun sana!” diye haykırdı Leesha onun arkasından. “Sana ve delice saplantına lanet olsun!”

30

Veba

D.S. 332

Geri döndüklerinde, Rojer hâlâ uyuyordu. Çamurlu kıyafetlerini sessizce ve sırtlarını birbirlerine dönerek değiştirdiler. Sonra, Dövmeli Adam atları hazırlarken, Leesha, Rojer'i sarsarak uyandırdı. Sessiz bir şekilde soğuk kahvaltılarını ettiler ve güneş pek fazla yükselmeden yola çıktılar. Rojer, Leesha'nın arkasında, kısrağın üzerinde yol alırken, Dövmeli Adam, koca aygırının üzerinde yalnızdı. Gökyüzü, bulutlarla ağırlaşmış, daha fazla yağmuru haber veriyordu.

"Şimdiye kadar, kuzeye giden bir Ulak'ın yanından geçmiş olmamız gerekmez miydi?" diye sordu Rojer.

"Haklısın," diye karşılık verdi Leesha. Yolun iki tarafına da baktı. Endişeliydi.

Dövmeli Adam omuz silkti. "Güneş hâlâ tepedeyken Ormancı Çukuru'na ulaşmış oluruz," dedi. "Sizi oraya bırakırım, sonra da kendi yoluma devam ederim."

Leesha başıyla onayladı. "Bence de bu en iyisi olur."

"Nasıl yani?" diye sordu Rojer.

Dövmeli Adam boynunu yana yatırdı. "Daha fazlasını mı bekliyordun Jonglör?"

"Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Lanet gece! Tabii ki bekliyordum!" diye haykırdı Rojer.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye cevapladı Dövmeli Adam. "Ama yapacak işlerim var."

"Bir geceni de hiçbir şey öldürmeden geçirsen ölürsün zaten," diye mırıldandı Leesha.

“Ama konuştuğumuz şey ne olacak?” diye üsteledi Rojer. “Benim seninle seyahat etmem?”
“Rojer!” diye bağırdı Leesha.
“Kötü bir fikir olduğuna karar verdim,” dedi Dövmeli Adam. Yan yan Leesha’ya baktı. “Eğer müziğin iblisleri öldüremiyorsa, benim işime yaramaz. Yalnız olmam daha iyi.”
“Bu son söylediğine daha fazla katılamazdım,” diye araya girdi Leesha. Rojer ona kaşlarını çatınca da, yanakları kızardı. Adama fazla sert davrandığının farkındaydı, ama gözyaşlarını tutmak için tüm gücünü kullandığı için herhangi bir açıklama yapacak ya da iyi bir şeyler söyleyip sivri dilini yumuşatacak durumda değildi.
Dövmeli Adam’ın kim olduğunu görebilmişti. Aksini ne kadar umut etmiş olursa olsun, adamın kalbinin uzun bir süre açık kalamayacağını, sahip olabilecekleri tek şeyin yalnızca bir anlık bir paylaşım olacağını anlamıştı. Ama o anı nasıl da istemişti! Onun kollarında kendini güvende hissetmek, onu içinde hissetmek... Karnını hafif bir şekilde okşadı. Eğer Dövmeli Adam içine tohumlarını bırakmış olsaydı, doğacak bebeğini, babasının kim olduğunu -o üç hayduttan biri mi yoksa Dövmeli Adam mı olduğunu asla sorgulamadan, ne olursa olsun severdi. Ama şimdi... yapılması gereken şey için, stoklarında yeterince pomm yaprağı vardı.
Sessizlik içinde at sürdüler. Aralarındaki soğukluk neredeyse somut bir hal almıştı. Çok geçmeden bir sapaktan döndüler ve Ormancı Çukuru’nu uzaktan da olsa ilk defa gördüler.
Bu kadar uzak bir mesafeden bile, köyün, dumanı tüten bir harabeye dönüşmüş olduğunu görebiliyorlardı.
Yolda dörtnala ilerlerken Rojer sıkıca tutunuyordu. Leesha, yükselen dumanları gördüğünde atını dörtnala sürmeye başlamış, Dövmeli Adam da onu aynı şekilde takip etmişti. Nemli havada bile şiddetlerinden hiçbir şey kaybetmemiş alevler, Ormancı Çukuru’nu aç bir şekilde yutmaya devam ediyor, havaya kara ve yağlı dumanlar yükseliyordu. Kasaba mahvolmuştu; Rojer bunu görünce kendini Nehirköprü’nün yok edilişini tekrardan yaşıyormuş gibi hissetti. Nefesini tutup elini gizli cebine götürdü, ama sonra tılsımının kırılmış ve kayıp olduğunu hatırladı. Bu sırada at sıçradı ve Rojer de geriye savrulmamak için, ellerini tekrar Leesha’nın beline atmak zorunda kaldı.

Uzaktan, hayatta kalanların karıncalar gibi etrafta dolaştığı görülebiliyordu. “Neden ateşleri söndürmüyorlar?” diye sordu Leesha. Ama Rojer sadece tutunmaya devam etti. Vereceği bir cevap yoktu.

Kasabaya ulaştıklarında atlarını durdurdular ve tahribatı yakından gördüklerinde nefesleri kesildi. “Bazıları günlerdir yanıyor olmalı,” dedi Dövmeli Adam, bir zamanlar samimi ve sıcak yuvaların olduğu evleri işaret ederek. Gerçekten de, yapıların çoğunun artık dumanı bile çıkmayacak kadar külleşmiş harabelere, diğerlerinin de sadece soğuk küllere dönüştüğü doğruydu. Kasabada iki katlı tek yapı olan Smitt’in hanı, kendi içine çökmüştü. Bazı kirişleri hâlâ yanıyordu. Diğer yapılarda ise ya çatılar ya da koca duvarlar eksikti.

Leesha, kasabaya ilerledikçe etraftaki herkesi tanıyor, gözyaşı izleriyle kaplı kirlenmiş yüzlerin görüntüsünü sindirmeye çalışıyordu. Herkes, kendi yaslarıyla o kadar meşguldü ki, aralarından geçen küçük grubu fark etmediler bile. Leesha, ağlamamak için dudağını ısırdı.

Kasabanın merkezinde, ahali, cesetleri toplayıp yığmıştı. Leesha’nın kalbi bu görüntü karşısında duracak gibi oldu.

En azından yüz ceset vardı ve üzerlerine serecek örtüleri bile yoktu. Zavallı Niklas. Saira ve annesi. Rahip Michel. Steave. Tanışma şansını yakalayamadığı çocuklar ve tüm hayatı boyunca tanıdığı yaşlılar. Bazıları yanmış, diğerleri nüveler tarafından paramparça edilmişti. Ama çoğunun vücutlarında bir tek yara izi bile yoktu. Salgında ölmüşlerdi.

Mairy ceset yığınının yanında diz çökmüş, ağlıyordu. Leesha boğazının düğümlendiğini hissetti ama bir şekilde attan inip ona yaklaştı. Elini Mairy’nin omzuna koydu.

“Leesha?” diye sordu Mairy, inanamayarak. Bir saniye sonra ayağa fırladı ve arkadaşı olan Otacı’ya sıkıca sarıldı. Kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu.

“Elga...” diyerek ağlamaya devam etti Mairy, iki yaşına bile basmamış olan en küçük kızının adını söyleyerek. “Öl... öldü!”

Leesha arkadaşına sıkıca sarıldı ve söyleyecek kelime bulamadı. Diğerleri de Leesha’nın geldiğini fark etmişti, ama Mairy acısını yaşarken saygılı bir mesafede beklediler.

“Leesha,” diye fısıldaşıyorlardı. “Leesha geldi. Yaratıcı’ya şükürler olsun.”

Sonunda, Mairy kendini toplamayı başardı. Geri çekildi ve kirli önlüğüyle gözyaşlarını sildi.

“Ne oldu?” diye sordu Leesha sessizce. Mairy, büyümüş gözleriyle ona bakarken yeniden ağlamaklı oldu. Konuşamıyor, titriyordu.

“Veba,” dedi tanıdık bir ses. Leesha döndüğünde, Jona’nın bir değnek yardımıyla ona yaklaştığını gördü. Rahip cüppesi bir bacağından kesilmiş ve bacağının alt yarısı kanlı sargılarla sarılmıştı. Leesha ona sarıldı ve imalı gözlerle bacağa baktı.

“Kavalkemiğim kırıldı sadece,” dedi, elini geçiştirme amacıyla sallayarak. “Vika tedavisini yaptı.” Yüzü karanlık bir hal aldı. “Hastalığa teslim olmadan önce yaptığı en son şeylerden biriydi.”

Leesha’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Vika öldü mü?” diye sordu şok içinde.

Jona başını sağa sola salladı. “Daha değil. Ama salgın ona da bulaştı ve ateşi yüzünden kıvranıyor. Fazla uzun sürmez.” Etrafına bakındı. “Bizler için de fazla zaman kalmadı,” dedi sesini alçaltıp, sadece Leesha’nın duyabileceği bir şekilde. “Korkarım, eve dönüşün için kötü bir zaman seçtin Leesha. Ama belki bu da Yaratıcı’nın planıdır. Bir gün daha bekleseydin, dönebileceğin bir ev kalmayacaktı.”

Leesha’nın gözleri sertleşti. “Bir daha böyle bir saçmalık duymak istemiyorum!” dedi. “Vika nerede?” Bir daire çizip küçük kalabalığa bakındı. “Ulu Yaratıcı! Herkes nerede?” “Kutsal Ev,” dedi Jona. “Hastaların hepsi orada. İyileşenler ya da iblislere av olmaktan kurtulanlar ya ölüleri topluyor ya da onların ardından yas tutuyor.”

“Öyleyse gideceğimiz yer orası,” dedi Leesha, destek olmak amacıyla Jona’nın koltuk altına girerek. “Şimdi bana neler olduğunu anlat. Her şeyi.”

Jona başıyla onayladı. Yüzünün rengi çekilmişti ve gözleri durgundu. Terliyordu ve açıkça görülüyordu ki, büyük miktarda kan kaybetmişti. Acısını büyük bir gayretle bastırdığı her halinden belliydi. Arkalarında, Rojer ve Dövmeli Adam sessizce onları takip ediyorlardı. Leesha’nın geldiğini gören diğer köylüler de aralarına katılmıştı.

“Veba, aylar önce başladı,” dedi Jona. “Ama Vika ile Darsy bunun sadece geçici bir soğuk algınlığı olduğunu düşünüp önemsemediler. Hastalığa yakalananlardan genç ve güçlü olanların çoğu iyileşti. Ama diğerleri haftalar boyunca yatakta kalmak zorunda kaldı ve en sonunda göçüp gitti. Yine de basit bir hastalıkmış gibi görünüyordu, ama güçlenmeye başladı.

Sağlıklı insanlar çabucak hastalanmaya başladı. Bir gecede zayıf düşüp sayıklar hale geldiler.

“İşte o günlerde yangınlar başladı,” dedi. “İnsanlar, ellerinde lambalar ve mumlarla yere yığılıyordu. Ya da muhafazalarının bakımını yapamayacak kadar hastaydılar. Babanın ve kasabadaki diğer muhafazacıların hastalığa yakalanmasıyla birlikte, tüm kasabadaki ağlar işe yaramaz hale geldi. Duman ve kül kalıntıları da var olan muhafazaların hepsinin üzerini örttü. Yangınları tüm gücümüzle söndürmeye çalıştık, ama daha fazla insan hasta düştü ve işi yapacak yeterince insan kalmadı.

“Smitt, hayatta kalanları, alevlerden olabildiğince uzaktaki birkaç muhafazalı evde topladı ve fazla sayıda olurlarsa güvende olacaklarını düşündü. Ama bu sadece vebanın daha hızlı yayılmasına neden oldu. Fırtınanın ilk gününde Saira yere yığıldı ve bir lambayı devirdi. Neredeyse tüm meyhane kül olacaktı, insanlar gecenin karanlığına kaçıştılar...” diye tıkandı ve Leesha onun sırtını okşadı. Daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Ondan sonra olanları kafasında canlandırabiliyordu.

Kutsal Ev, Ormancı Çukuru’nda tamamen taştan yapılmış tek yapıydı ve havadaki kıvılcımlı küllerden etkilenmemişti. Harabelerin arasında meydan okurcasına ayaktaydı. Leesha, yapının büyük kapılarından içeri girdi ve şok içinde nefesini tuttu. Tüm oturma sıraları bir kenara itilmişti ve zeminin neredeyse her bir santimi, çalı çırpıdan yapılma yer yataklarıyla doluydu. Belki de iki yüz insan, inliyor, ter içinde kıvranıyordu. Kendileri de hastalıktan dolayı güçsüz düşmüş birkaçı ise kıvrananları sakinleştirmeye çalışıyordu. Smitt’in bir yer yatağında baygın bir şekilde yattığını gören Leesha, Vika’nın da onun yakınlarında yattığını fark etti. Mairy’nin iki çocuğu daha ve diğerleri... Ama babasından bir iz yoktu.

Girdiklerinde, bir kadın onlara kafasını çevirdi. Zamanından önce beyazlamışa benzeyen saçlarıyla kadın, bitap düşmüş görünüyordu. Leesha bu kadını tıknaz vücudundan hemen tanıdı.

“Yaratıcı’ya şükürler olsun,” dedi Darsy, onu gördüğünde. Leesha, Jona’nın yanından ayrıldı ve hızla hareket ederek Darsy’yle konuşmaya gitti. Birkaç dakika sonra Jona’nın yanma döndü.

“Bruna’nın kulübesi hâlâ ayakta mı?” diye sordu.

Jona omuz silkti. “Bildiğim kadarıyla öyle,” dedi. “Bruna göçüp gittiğinden beri kimse kulübesine gitmedi. İki hafta oluyor neredeyse.”

Leesha başıyla onayladı. Bruna'nın kulübesi, sıra sıra ağaçlarla çevrelenmişti ve kasabadan uzak sayılırdı. Küllerin oraya kadar ulaşıp muhafazaları bozmuş olması pek muhtemel değildi. "Oraya gidip kulübeden bazı malzemeler almam gerekli," dedi, tekrar dışarıya çıkarak. Yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Gökyüzü kasvetli ve umuttan yoksundu.

Rojer ile Dövmeli Adam da orada, bir köylü topluluğuyla beraberdi.

"Şensin," dedi Brianne, Leesha'yı kucaklamak üzere koşarken. Kocası Evin de fazla uzakta değildi ve kollarının arasında küçük bir kız çocuğu vardı. Evin'in yanında, kızları Callen duruyordu. Daha on yaşına basmamış olmasına rağmen çok büyümüştü.

Leesha, arkadaşının sarılışına sıcak bir şekilde karşılık verdi. "Babamı gören var mı?" diye sordu.

"Evde. Senin olman gereken yerde," dedi bir ses. Leesha döndüğünde, annesinin hemen arkasındaki Gared'la birlikte yaklaştığını gördü. Bu görüntü karşısında rahatlaması mı yoksa ödünün mü kopması gerektiğini bilemedi.

"Anne, daha yeni geld..." diye başladı Leesha, ama annesi sözünü kesti.

"Daha yeni gelmişmiş!" diye haykırdı Elona. "Kanından canından olan insanlara sırtını dönmek için hep bir nedenin var zaten! Zavallı baban ölüyor ve ben seni burada buluyorum...!"

"Onun yanında kim var?" diye araya girdi Leesha.

"Çırakları," dedi Elona.

Leesha başıyla onayladı. "Onlara söyle, babamı, diğerleriyle beraber buraya getirsinler," dedi.

"Öyle bir şey yapmayacağım!" diye haykırdı Elona. "Onu tüylü yatağının rahatından alıp, vebayla dolu bir odada, ottan yataklara mı yatırtacağım yani?" Leesha'nın kolunu kavradı. "Hemen eve geleceksin! Sen onun kızısın!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" diye sordu Leesha, kolunu sertçe çekerek. Yanaklarından gözyaşları süzüldü ama onları silmek için hiçbir gayret sarf etmedi. "Her şeyi bırakıp Angiers'ı terk ettiğimden beri başka bir şey düşündüğümü mü sanıyorsun? Ama kasabadaki tek insan o değil, anne! Herkesi bırakıp sadece bir adamla ilgilenemem! Babam olsa bile!"

"Eğer bu insanların çoktan ölmüş olduğunu göremiyorsan, bir aptalsın," dedi Elona, kalabalıktaki insanların hayretle nefeslerini tutmalarına sebep

olarak. Kutsal Ev'in taş duvarlarını işaret etti. "Şu muhafazalar, bu gece nüvelikleri geride tutacak mı?" diye sordu, herkesin dikkatini, kararmış taşa çekerek. Gerçekten de, tüm çizgileri seçilebilen tek bir muhafaza vardı sadece.

Elona, Leesha'ya yaklaşıp sesini alçalttı. "Evimiz, diğer evlerden uzakta," diye fısıldadı. "Ormancı Çukuru'nda, belki de tek muhafazalı ev bizimkisi. Herkesi içine alamaz, ama eğer eve gelirsen *bizi* kurtarabilir!"

Leesha, annesinin suratına sert bir tokat yapıştırdı. Elona, şok içinde çamura düşüp kaldı ve elini kızarmış yanağına bastırdı. Gared, Leesha'yı kucağına aldığı gibi oradan götürmeye hazırmış gibi görünüyordu ama Leesha ona soğuk gözlerle dik dik bakınca Gared yerinden kıpırdayamadı.

"Korunaklı evimde saklanıp da arkadaşlarımı nüveliklere terk etmeyeceğim!" diye bağırdı. "Kutsal Ev'i muhafazalandırmak için bir yol bulup orada kalacağız. Hep beraber! Ve eğer o iblisler benim çocuklarımdan birini almaya cüret ederse, onları bu dünyadan yakıp gönderecek ateşimin tadına mutlaka bakacaklar!"

Çocuklarım, diye düşündü Leesha. *Şimdi de Bruna mı oldum, onları öyle mi görüyorum?* Etrafına bakındı ve korkmuş, kül kalıntılarıyla pislenmiş yüzlere baktı. Kimse ona karşı bir şey söylemiyordu. İlk defa fark etti ki, onların gözünde, Bruna'ydı. Ormancı Çukuru'nun Otacısı artık oydu. Bu bazen şifa dağıtmak demekti... Bazen de...

Bazen de gözlere fırlatılacak bir tutam biber ya da evinin avlusunda bir orman iblisini yakmak demekti.

Dövmeli Adam öne çıktı. Onun görüntüsüyle beraber, insanlar fısıldaşmaya başladı. Bir saniye önce, bu cüppeli ve kapüşonlu hayaleti kimse fark etmemişti.

"Karşına bir tek orman iblisleri çıkmayacak," dedi. "Ateş iblisleri senin alevlerinde dans edecek, rüzgâr iblisleri de bu alevlerin üzerinde uçuşacak. Kasabanın yerle bir edilmiş olması, tepelerdeki kaya iblislerini bile çekmiş olabilir. Şu anda güneşin batmasını bekliyorlardır."

"Hepimiz öleceğiz!" diye haykırdı Ande. Bunun üzerine Leesha, kalabalığın içinde bir panik havası sezdi.

"Bunlardan sana ne?!" diye sordu Dövmeli Adam'a. "Sözünü tuttun ve bizleri buraya getirdin! Korkutucu atına bin ve yoluna git! Bizleri kaderimize bırak!"

Ama Dövmeli Adam kafasını sağa sola salladı. “Nüveliklere hiçbir şey vermeyeceğime yemin ettim ve yeminimi bir daha asla bozmayacağım. Ormancı Çukuru’nu onlara teslim etmeyeceğim.”

Kalabalığa döndü ve kapüşonunu açtı. Bunun üzerine kalabalığın içinden şok ve korku dolu sesler yükseldi. Biraz önceki panik havası azaldı. Dövmeli Adam da bundan yararlanıp hemen söze girdi. “Nüvelikler bu gece Kutsal Ev’e geldiklerinde, ayakta kalıp savaşacağım!” diye haykırdı. Kalabalık birden nefesini tuttu ve köylülerin bazılarının gözlerinde tanıyan bir ifade belirdi. İblisleri öldüren muhafazalı adamın hikâyeleri burada bile duyulmuştu.

“Aranızda benimle beraber savaşacak olan var mı?” diye sordu.

Erkekler birbirlerine şüpheli bir şekilde baktılar. Kadınlar ise kocalarının kollarını tutup aptalca bir şey söylememeleri için işaret ettiler.

“Nüveliklere yem olmaktan başka ne yapabiliriz ki?” diye haykırdı Ande. “Bir iblisi öldürecek hiçbir şey yoktur!”

“Yanılıyorsun,” dedi Dövmeli Adam. Hızlı adımlarla Alacakaranlık Dansçısı’nın yanma gidip eyerin üzerinden örtüye sarılı bir şey aldı. “Bir kaya iblisi bile öldürülebilir,” dedi, örtüyü açtıktan sonra uzun ve kıvrık nesneyi köylülerin önündeki çamura fırlatırken.

Kırılmış dibinden keskin ucuna kadar bir metre uzunluğundaydı. Pürüzsüzdü ve sanki çürümüş bir diş gibi, pis, sarı bir rengi vardı. Köylüler, ağızları açık bir şekilde bakarken, bulutlu gökyüzünden bir güneş ışığı demeti sıyrılıp bu sarı renkli şeyin üzerine düştü. Çamurların içindeki uzun nesne tütmeye ve çiseleyen yağmurun damlalarıyla beraber cızırdamaya başladı.

Bir anda, kaya iblisinin boynuzu alev aldı. “Öldürülemeyecek bir iblis yoktur!” diye haykıran Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı’nın eyerinden muhafazalı bir mızrak çekti ve yanmakta olan boynuza fırlattı. Bir ışık parlaması oldu ve boynuz, festivallerde kullanılan fişekler gibi etrafa kıvılcımlar saçarak patladı.

“Merhametli Yaratıcı...” dedi Jona, havaya bir muhafaza çizerek. Köylülerin çoğu da onun yaptığını yaptılar.

Dövmeli Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nüveliklerin canım yakacak silahlar yapabilirim,” dedi. “Ama bu silahları tutacak eller olmadan hiçbir işe yaramazlar. O yüzden tekrar soruyorum; benimle birlikte savaşacak var mı?”

Uzun bir süre sessizlik oldu. “Ben,” dedi arkadan bir ses. Dövmeli Adam döndü ve Rojer’in gelip yanında durmasına şaşırdı.

“Ve ben,” dedi Yon Gray, öne çıkarak. Bastonuna dayanarak zar zor ayakta duruyordu ama gözlerinde kararlılık vardı. ‘Yetmiş seneden fazladır, bizleri teker teker almalarını izledim. Eğer bu gece son gecem olacaksa, ölmeden önce, o nüveliklerin gözüne tüküreceğim.”

Diğer köylüler kalakalmışlardı, ama sonra Gared öne çıktı.

“Gared, seni salak, ne yapıyorsun?” diye sordu Elona, onun kolunu tutarak. Ancak dev ormancı, onun elinden kolayca kurtuldu. Uzanıp muhafazalı mızrağı yerden çekti. Yüzeyindeki muhafazalara dikkatlice baktı.

“Dün gece babam nüvelikler tarafından öldürüldü,” dedi, derin ve öfkeli bir sesle. Silahı sıkıca tuttu ve dişlerini göstererek, gözlerini Dövmeli Adam’a çevirdi. “Bunu onlara ödeteceğim.”

Gared’ın sözleri, diğerlerini de harekete geçirdi. Ormancı Çukuru’nun insanları teker teker ya da gruplar halinde, bazıları korkarak, bazıları öfkeyle ve çok daha fazlası da umutsuzca, ayağa kalkıp gelen geceyi karşılayacaklarını söylediler.

“Aptallar,” diye tüküren Elona ise oradan öfkeyle uzaklaştı.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” dedi Leesha. Alacakaranlık Dansçısı, Bruna’nın kulübesine giden yolda hızla yol alırken, elleri, Dövmeli Adam’ın beline sarılıydı.

“Eğer insanlara bir faydası olmayacaksa, delice saplantılar ne işe yarar?” diye karşılık verdi Dövmeli Adam.

“Bu sabah öfkeliydim,” dedi Leesha. “Öyle demek istememiştim.”

“Hayır, öyle demek istemiştin,” diye karşılık verdi Dövmeli Adam. “Ve doğruyu söylüyordun. *Neye* karşı savaştığıma kafamı o kadar takmıştım ki, *neden* savaştığımı unutmuştum. Hayatım boyunca, iblisleri öldürmekten başka hiçbir şeyin hayalini kurmadım, ama insanları her gece öldürenleri bırakıp yabandakileri avlamak ne işe yarar ki?”

Kulübenin yanma geldiklerinde Dövmeli Adam, Alacakaranlık Dansçısı’m durdurdu ve aşağı atlayarak Leesha’ya elini uzattı. Leesha gülümsedi ve onun yardımını geri çevirmedi. “Ev hâlâ sağlam,” dedi. “İhtiyacımız olan her şey içeride olmalı.”

İçeri girdiklerinde Leesha, doğrudan doğruya Bruna’nın depolarına yöneldi, ancak evin o tanıdık halini görünce içinde büyük bir keder hissederek, Bruna’yı bir daha asla göremeyeceğini anladı. Onun lanet okumalarını duyamayacak, yere tükürdüğü zaman onu azarlayamayacak ya da sahip olduğu bilgeliğe danışıp, belden aşağı esprilerine gülemeyecekti. Hayatının o kısmı bitmişti.

Ama gözyaşları için vakit yoktu, o yüzden duygularını bir kenara attı ve büyük ecza dolabına ağır adımlarla ilerledi. Kavanoz ve şişelerden bazılarını kendi önlüğünün cebine atarken diğerlerini Dövmeli Adam’a verdi. Dövmeli Adam da onları çabucak götürüp atının heybelerine yerleştirdi.

“Neden bunun için bana ihtiyacın olduğunu anlamıyorum,” dedi. “Benim silahları muhafazalamam gerekli. Sadece birkaç saatimiz var.”

Leesha şifalı otların en sonuncularını da Dövmeli Adam’a verdi ve bu otlar da güvenli bir şekilde yerleştirildikten sonra, Dövmeli Adamı odanın merkezine götürdü. Halıyı kenara çekerek bir yer kapısını gözler önüne serdi. Adam, kapıyı açtı ve aşağı, karanlığa uzanan basamaklara baktı. “Mum alıp getireyim mi?” diye sordu. “Kesinlikle hayır!” diye bağırdı Leesha.

Dövmeli Adam omuz silkti. “Ben zaten gayet iyi görebilirim,” dedi.

“Üzgünüm, bağırmak istememiştim,” dedi Leesha. Önlüğündeki birçok cepten birine uzandı ve iki küçük şişe çıkardı. Birinin içindeki sıvıyı ötekine döküp çalkaladı ve hafif bir parlaklık oluştu. Küçük şişeyi yukarı kaldırarak tutan Leesha, tozlu mahzenin içine önden girip yürümeye başladı. Duvarlar, sıkıştırılmış topraktandı ve destek kirişlerinin üzerinde muhafazalar vardı. Küçük oda, saklama sepetleriyle, üzerinde çeşitli şişe ve kavanozların bulunduğu raflarla ve büyük fıçılarla doluydu.

Leesha, bir rafa gitti ve bir kutu alevçubuğunu kaldırdı. “Orman iblisleri, ateşe dayanamaz,” dedi. “Güçlü bir eriticiye ne dersin?”

“Bilmiyorum,” dedi Dövmeli Adam. Leesha ona kutuyu fırlattı ve dizlerinin üzerine çöküp alt raftaki şişelerde aranmaya başladı.

“Göreceğiz,” dedi, berrak bir sıvı içeren büyük cam şişeyi de adama vererek. Şişenin tıpası camdandı ve ince bir telle sıkıca tutturulmuştu.

“Yağ da ayakta kalmalarını güçleştirecektir,” diye mırıldanan Leesha, hâlâ aranıyordu. “Ayrıca yağmurda bile tutuşturulabilir...” Kilden yapılmış bir çift sürahiyi Dövmeli Adam’a uzattı.

Bunları başka eşyalar da takip etti. Şimşekçubukları, Bruna'nın kutlama fişekleri, festival çatapatları, ateş düdükleri, at bomlar...

Sonunda, mahzenin en arka tarafından, büyük bir su fıçısı getirdi.

"Aç," dedi Leesha, Dövmeli Adam'a. "Yavaşça."

Dövmeli Adam, kapağı açtığında, suyun üzerinde yüzen dört seramik sürahi buldu. Leesha'ya dönüp meraklı gözlerle baktı.

"İşte bu," dedi Leesha, "sıvı iblisateşi."

Alacakaranlık Dansçısı'nın hızlı ve muhafazalı toynakları, onları dakikalar içinde Leesha'nın babasının evine getirmişti. Leesha bir kez daha nostalji duygusuyla doldu ama bu duyguyu da bir kenara attı. Gün batımına kaç saat vardı? Yeterince değil. Bu kesindi.

Çocuklar ve yaşlılar gelmeye başlamış, avluda toplanıyorlardı. Brianne ve Mairy, onları çoktan araç-gereç toplama işine vermişti. Mairy çocukları boş gözlerle izliyordu. İki çocuğunu Kutsal Ev'de bırakıp gelmesini sağlamak kolay olmamıştı ama sonunda mantığı ağır basmıştı. Babaları orada bekleyecekti. Eğer işler kötü giderse, diğer çocukların da kendi annelerine ihtiyaçları olacaktı.

Leesha, Dövmeli Adam'la birlikte geldiğinde, Elona evden hızlı adımlarla çıktı.

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordu. "Evimi bir ahıra çevirmek senin fikrin miydi?"

Leesha onu iterek yoluna devam etti, Dövmeli Adam da yanındaydı. Elona'nın onların arkasına takılmaktan başka şansı kalmamıştı. "Evet anne," dedi Leesha. "Bu benim fikrimdi. Herkes için yerimiz olmayabilir, ama salgına yakalanmamış çocuklar ve yaşlılar burada güvende olacaklar. Ne olursa olsun."

"Hayır böyle bir şey olmayacak!" diye bağırdı Elona. Leesha bir anda ona döndü. "Başka çaren yok!" diye haykırdı. "Kasabadaki son sağlam muhafazaların bizde olduğunu söylerken haklıydın, o yüzden ya bu kalabalık evde duracaksın ya da diğerleriyle birlikte savaşacaksın. Ama Yaratıcı şahidim olsun, genç ve yaşlılar bu gece babamın muhafazalarının arkasında kalacak."

Elona ona öfkeyle baktı. "Eğer baban iyi olsaydı, benimle böyle konuşamazdın."

“Eğer iyi olsaydı, ahaliyi kendisi davet ederdi,” dedi Leesha, bir santim geri adım atmayarak.

Gözlerini Dövmeli Adam’a çevirdi. “Kâğıt atölyesi şu kapıların arkasında,” dedi eliyle işaret ederek. “Babamın muhafaza yapmakta kullandığı araç-gereçler orada olmalı. Çocuklar kasabadaki tüm silahları toplayıp sana getirecekler.”

Dövmeli Adam başıyla onayladı ve tek kelime etmeden atölyenin içinde kayboldu.

“Onu da hangi cehennemden buldun?” diye sordu Elona. “Bizi yolda iblislerden kurtardı,” dedi Leesha, babasının odasına giderken.

“Oraya gitmen iyi bir şey mi bilmiyorum,” diye uyardı Elona, elini kapıya koyarak. “Ebe Darsy, yaşayıp yaşamaması artık Yaratıcı’ya kalmış diyor.”

“Saçmalık,” dedi Leesha, çabucak odaya girip babasının yanına giderek. Adamın cildi solgun ve terliydi, ama Leesha geri çekilmedi. Elim babasının alnına koydu ve hassas parmaklarıyla babasının boğazına, bileklerine ve göğsüne sırayla dokundu. Çalışırken, bir yandan da annesine, babasının rahatsızlıklarının ne kadar zamandır devam ettiğini ve Ebe Darsy’nin o zamana kadar ne gibi tedavileri denediğini sordu.

Elona üzüntüyle ellerini ovuşturdu, ama tüm sorulara mümkün olduğunca ayrıntılı cevaplar verdi.

“Diğerlerinin çoğu daha kötü durumda,” dedi Leesha. “Babam, zannettiğinden çok daha güçlü bir adam.”

İlk defa, Elona’dan küçümseyici bir cevap gelmedi.

“Ona bir iksir hazırlayacağım,” dedi Leesha. “En az her üç saatte bir vermen gerekiyor.” Bir parşömen aldı ve yapması gerekenleri hızlı bir şekilde yazdı.

“Onun yanında kalmayacak mısın?” diye sordu Elona. Leesha başını sağa sola salladı. “Kutsal Ev’de, beni bekleyen iki yüze yakın insan var anne,” dedi. “Ve çoğunun durumu babamdan daha kötü.”

“Öyleyse bırak onlara Darsy baksın,” diye karşı çıktı Elona.

“Darsy, salgın başladığından beri hiç uyumamış,” dedi Leesha. “Bir ölü gibi görünüyor. Zaten durumu iyi olsa bile, hastalığa karşı onun tedavisine güvenemem. Eğer burada babamla kalıp sana yazdıklarımı harfiyen yaparsan, şafağı görmesi, köyün geri kalanına göre çok daha muhtemel olur.” “Leesha?” diye inledi babası. “Sen misin?”

Leesha onun yanına koşturdu. Yatağın kenarına oturdu ve babasının elini tuttu. “Evet baba,” dedi, gözleri dolarak. “Benim.”

“Geldin demek,” diye fısıldadı Erny, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirirken. Parmakları, Leesha’nın elini zayıfça sıktı. “Geleceğini biliyordum.”

“Elbette gelecektim,” dedi Leesha.

“Ama gideceksin,” diye iç geçirdi Erny. Leesha cevap vermeyince, onun eline hafifçe vurdu. “Ne dediğini duydum. Git, ne yapılması gerekiyorsa yap. Seni görmek bile bana yeni bir güç verdi.”

Leesha, ağlayacak gibi olduysa da bunu gülerek gizlemeye çalıştı. Babasının alnını öptü.

“Durum söyledikleri kadar kötü mü?” diye fısıldadı Erny.

“Ahalinin çoğu bu gece ölecek,” dedi Leesha.

Kızının elini daha da sıkı kavrayan Erny biraz doğruldu. “Öyleyse git ve gerekenden daha fazla ölüm olmamasını sağla,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum ve seni seviyorum.”

“Ben de seni baba,” dedi Leesha, ona sıkıca sarılarak. Gözlerini sildi ve odayı terk etti.

Rojer, hastaevine dönüştürülmüş olan kutsal mekânın dar koridorunda taklalar atıyor, birkaç gece önce Dövmeli Adam’ın onları cesur bir şekilde kurtarmasını pantomimle anlatıyordu.

“Ama sonra,” diye devam etti, “bizimle kampın arasında, hayatımda gördüğüm en büyük kaya iblisi belirdi.” Bir masanın üstüne zıpladı ve kollarını havaya kaldırıp sallayarak, yaratığın boyunu yine de doğru düzgün betimleyemediğini gösterdi.

“Dört buçuk metreydi,” dedi. “Dişleri mızrak gibiydi ve dikenli kuyruğu, bir atı paramparça edebilecek kadar büyüktü. Leesha ve ben durduk ama Dövmeli Adam duraksadı mı?

Hayır! Sanki yedincigün sabahında yürüyüş yapıyormuş gibi sakince, canavarın gözlerinin içine baktı.”

Rojer etrafını çevreleyen büyümüş gözlerden zevk alarak, bir iki saniye bekledi ve gergin sessizliğin iyice heyecanla dolmasına izin verdi. Sonra aniden “BAM!” diyerek ellerini birbirine çarptı ve herkesi yerinden

hoplattı. “Aynen bu şekilde, Dövmeli Adam’ın atı, boynuzlarını iblisin sırtına geçirdi,” dedi.

“Atın boynuzları mı vardı?” diye sordu yaşlı bir adam, bir sincap kuyruğu kadar kalın ve uzun kaşlarından birini kaldırarak.

“Kesinlikle,” diye onayladı Rojer. Parmaklarını birer boynuz gibi kulaklarının arkasına koyup dimdik tuttu ve öksürükle karışık kahkahalar atılmasını sağladı. “Hayvanın kafasına oturtulmuş, parlak metalden yapılma, sivri, büyük boynuzlar. Üstlerinde de güç muhafazaları vardı! Hayatınızda görüp görebileceğiniz en muhteşem hayvan! Sonra da yaratığı toynaklarıyla ezdi.

“Böylece at saldırısını sürdürürken, biz de çembere koşup kendimizi güvene aldık,” diye bitirdi Rojer.

“At ne oldu?” diye sordu çocuklardan biri.

“Dövmeli Adam bir ıslık çaldı,” dedi Rojer, parmaklarını dudaklarına götürüp taklit ederek. “Ve atı, nüveliklerin arasından dörtnala geri geldi, muhafazaları aştı ve çemberin içine girdi.” Ellerini bacaklarına vurup, dörtnala giden at sesi çıkarmıştı bunu söylerken.

Hastalar, onun bu hikâyesinden etkilenmişlerdi. Zihinleri, yaklaşan geceden ve hastalıklarından kısa süreli de olsa uzaklaşmıştı. Dahası, Rojer, onlara umut verdiğini biliyordu. Leesha’nın onları iyileştirebileceği umudu. Dövmeli Adam’ın onları koruyabileceği umudu.

Kendisine de umut verebilmeyi diledi. Ve aceleyle geri gelmelerini...

Leesha, çocuklardan, babasının kâğıt yaparken kullandığı boya fıçılarını fırçalayarak temizlemelerini istemişti. O fıçıları, daha önce yaptıklarından çok daha büyük ölçekte iksirler hazırlamak için kullanacaktı. Bruna’nın stokları bile çabucak bitmişti. Brianne’e haber yolladı ve o da, diğer çocukları, domuzköküyle diğer şifalı otlardan toplamaları için daha da uzaklara gönderdi.

Leesha’nın gözleri, sık sık pencereden gelen güneş ışığına gidiyordu. Atölyenin zeminindeki gölgeler uzuyordu. Gün bitiyordu.

Fazla uzak olmayan bir yerde, Dövmeli Adam da benzer bir hızla çalışıyordu. Baltaları, kazmaları, çekiçleri, mızrakları, okları ve sapan taşlarını özenli bir şekilde muhafazalıyordu. Çocuklar, bir silah olarak kullanılabilecek her şeyi ona getiriyor; sonra da, boyaları kurumuş olanları, dışarıdaki arabalara yüklüyorlardı.

Sık sık, birisi koşarak geliyor, Leesha'ya ya da Dövmeli Adam'a mesajlar getiriyordu. Onlar da hemen yapılacakları söylüyor ve haberciyi gönderip işlerine geri dönüyordu.

Gün batımına iki saat kala, arabaları Kutsal Ev'e götürdüler. Hafif bir yağmur yağıyordu. Köylüler, onları gördüklerinde işlerini bıraktı ve Leesha'ya koşup, hazırladığı ilaçları arabalardan indirmeye yardım etti. Birkaçı da Dövmeli Adam'a yardım etmek amacıyla yaklaştı, ancak adamdan gelen bir bakış, onları geri gönderdi.

Leesha, Dövmeli Adam'ın yanına gitti. Elinde ağır, taştan bir sürahi vardı. "Tıkaçotu ve gökçiçeği," dedi, elindeki sürahiyi ona vererek. "Uç ineğin yemine kat ve hepsini yemelerini sağla." Dövmeli Adam sürahiyi aldı ve başıyla onayladı.

Tam Kutsal Ev'e girmek için arkasına dönerken, Dövmeli Adam onun kolunu yakaladı. "Bunu al," dedi, kendi mızraklarından birini ona uzatarak. Bir buçuk metre uzunluğunda ve hafif bir mızraktı bu. Metal ucunda güç muhafazaları vardı ve çok keskindi. Sapı da savunma muhafazalarıyla bezenmiş, cilayla sertleştirilip pürüzsüz hale getirilmişti. Keskin olmayan kıç tarafında muhafazalı, çelik bir kaplama vardı.

Leesha, silaha şüpheli gözlerle baktı ve almak için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Ben bir Ot..."

"Otacı yeminini okuman için uygun bir zamanda değiliz," dedi Dövmeli Adam. "Geçici hastaevinin muhafazaları güçsüz. Eğer hattımız çökerse, nüvelikler ile hastaların arasındaki tek şey o mızrak olacak. Öyle bir durumda yeminin senden ne isteyecek?"

Leesha kaşlarını çattı ama silahı aldı. Dövmeli Adam'ın gözlerini, daha fazlasını görmek amacıyla aradı, ama adamın yüzündeki muhafazalar tekrar eski haline dönmüştü ve Leesha artık onun kalbini göremiyordu. Mızrağı yere atıp onu kollarına almak istedi, ama bir kez daha geri çevrilmeye dayanamazdı.

Ancak, "Şey... iyi şanslar öyleyse," demeyi başarabildi. Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Sana da." Silahlarla dolu arabasına geri dönmek üzere yürümeye başladı ve Leesha, onun arkasından bakakaldı. Çığlık atmak istiyordu.

Arkasını dönüp de Leesha'nın yanından ayrıldığı zaman Dövmeli Adam'ın kasları gevşedi. Kadına arkasını dönmek için tüm irade gücünü kullanması gerekmişti, ama bu gece, birbirlerinin kafalarını karıştırmayı göze alamazlardı.

Leesha'yı zihninden zar zor attıktan sonra, düşüncelerini yaklaşan savaşa çevirdi. Krasia'nın kutsal kitabı olan Evejah, Kaji'nin, yani ilk Kurtarıcı'nın fetihlerini anlatan bölümlere sahipti. Krasia dilini öğrenirken, bu kitabı yakından incelemişti.

Kaji'nin savaş felsefesi, Krasia'da kutsal sayılırdı ve yüzyıllar boyunca her gece nüveliklere karşı savaşan Krasia savaşçılarına yol göstermişti. Savaşı yöneten dört kutsal kural vardı: Aynı amaç ve lider etrafından birlik olun. Savaşın zamanını ve yerini kendiniz seçin. Kontrol edemediğiniz şeylere adapte olun ve geri kalanını kendiniz hazırlayın. Düşmana, beklemeyeceği şekilde ve zayıflıklarını göz önünde tutarak saldırın.

Krasialı bir savaşçıya, doğumundan itibaren öğretilen şey, kurtuluşa giden yolun, *alagaihn* öldürmekten geçtiğiydi. Jardir onlara muhafazalarının dışına atlamalarını söylediği zaman, tereddütsüz atlarlardı. Savaşıp ölürlerken, zihinlerinde, Everam'a hizmet ettikleri ve sonraki hayatta ödüllendirilecekleri düşüncesinden başka bir şey olmazdı.

Dövmeli Adam, köylülerin aynı amaç etrafında bütünleşeceğinden ve kendilerini dövüşe tam anlamıyla verebileceklerinden şüpheliydi; ancak etrafta koşuşturmalarını ve kendilerini hazırlamalarını izlerken, belki de onları hafife aldığını düşündü. Tibbet Deresi'nde bile, kötü zamanlarda, herkes komşusunun yanında olurdu. Muhafazalı surlara sahip olmayan kasabaları ayakta tutan şey buydu. Eğer iblisler yükseldiğinde umutsuzluğu onların zihninden atabilirse, belki de tek bir vücut olarak savaşabilirlerdi.

Eğer bu olmazsa, Kutsal Ev'deki herkes bu gece ölecekti.

Krasia direnişinin gücü, Kaji'nin ikinci kanununa çok şey borçluydu. Savaşçılarını seçtikleri gibi, savaş alanlarını da kendileri seçerlerdi. Krasia Labirenti, *dal'Sharumlara* birçok savunma katmanı sağlamak ve iblisleri avantajlı noktalara çekebilmek için dikkatli bir şekilde tasarlanmıştı.

Kutsal Ev'in bir tarafı, orman iblislerinin hâkimiyetindeki ağaçlık alana dönüktü. Diğer cephelerinden ikisi, mahvolmuş sokaklarla yıkılmış yapılara bakıyordu. Oralarda, nüveliklerin saklanabilecekleri pek çok yer olacaktı. Ancak taşlı zemine sahip ana giriş kapısının karşısında kasaba meydanı duruyordu. Eğer iblisleri oraya çekebilirlerse, bir şansa sahip olabilirlerdi.

Kutsal Ev'in duvarlarındaki yağlı külleri yağmur altında temizleyememiş, bu nedenle muhafaza sembolleri çizememişlerdi. O yüzden pencereler ve kapılar tahtalarla kapatılıp çivilenmişti. Tahta kirişlere ise aceleyle muhafazalar çizilmişti. Giriş ve çıkışlar, küçük bir yan kapıyla sınırlandırılmış, kapının olduğu yere de muhafaza taşları yerleştirilmişti. İblisler, duvardan girmeye çalışırlarsa onlar için daha kolay olacaktı.

Çıplak gecede, sadece insanların varlığı bile iblisleri bir mıknatıs gibi çekecekti, ama yine de Dövmeli Adam, nüveliklerin binadan uzakta kalmasını sağlayacak önlemleri almak için çok uğraşmıştı. Böylece, direnişin en az olduğu yol, onları meydanın uzak köşesinden saldırmaya zorlayacaktı. Dövmeli Adam'ın talimatları uyarınca, köylüler Kutsal Ev'in diğer cephelerine engeller yerleştirmiş ve Arlen'ın, üzerine şaşırtma muhafazaları çizdiği muhafaza direklerini de etrafa serpiştirmişti. Binanın duvarlarına saldırmak için bu direklerin yanından geçecek bir iblis, şaşırıp ne yapmak istediğini unutacak ve önlenemez bir şekilde meydandaki çatışmaya geri çekilecekti.

Meydanın yan tarafında, Rahip'in kendi hayvanlarının olduğu bir barınak vardı. Küçüktü, ama yeni yapılmış muhafaza direkleriyle güçlendirilmişti. Birkaç hayvan, onun içinde kaba bir sığınak yapan adamların etrafında dolaşıyordu.

Meydanın diğer tarafında ise, ateş iblislerini daha kolay bir yol seçmeye teşvik etmek amacıyla siperler kazılmış ve bu siperlerin içi çabucak çamurlu yağmur suyuyla dolmuştu. Leesha'nın getirdiği gres yağı da, çamurlu suyun üstüne kalın bir şekilde yayılmıştı.

Köylüler, Kaji'nin üçüncü kanunu olan hazırlık safhasını iyi becermişti. Sürekli yağan yağmur, meydanı kaygan hale getirmiş ve sert toprağın üzerinde ince bir çamur tabakası oluşturmuştu. Savaş alanına Dövmeli Adam'ın muhafazalı çemberleri onun talimatı doğrultusunda yerleştirilmiş, çeşitli tuzak ve geri çekilme noktalan oluşturulmuş ve derin bir çukur kazılıp üzeri çamurlu bir muşambayla kapatılmıştı. Kaldırım taşlarının üzerine de süpürgelerle kıvamlı yağlar sürülmüştü

Dördüncü kanun olan, düşmana beklemediği bir şekilde saldırma kanunu ise kendi kendine hallolacaktı.

Nüvelikler, insanların onlara saldırmasını beklemeyecekti.

"Söylediğiniz gibi yaptım," dedi bir adam, Dövmeli Adam savaş alanını incelerken.

“Ha?” dedi Dövmeli Adam.

“İsmim Benn, efendim,” dedi adam. “Mairy’nin kocası.” Dövmeli Adam boş boş baktı. “Cam imalatçısı,” diye açıkladı Benn. Dövmeli Adam’ın gözleri, sonunda tanıdığını belli eden bir ifadeye büründü.

“Bir bakalım öyleyse,” dedi.

Benn, küçük, cam bir matara çıkardı. “İstediğiniz gibi ince oldu,” dedi. “Kırılgan.”

Dövmeli Adam başıyla onayladı. “Sen ve çırakların kaç tane yapabildiniz?” diye sordu.

“Uç düzine,” dedi Benn. “Ne işe yarayacaklarını sorabilir miyim?”

Dövmeli Adam kafasını sağa sola salladı. “Yakında göreceksin,” dedi. “Onları getir ve biraz da bez parçası bul.”

Hemen sonra Rojer geldi. “Leesha’nın mızrağını gördüm,” dedi. “Ve kendiminki için geldim.”

Dövmeli Adam olumsuz anlamda başını salladı. “Sen dövüşmüyorsun,” dedi. “Hastalarla beraber içeride kalacaksın.”

Rojer dik dik baktı. “Ama Leesha’ya...”

“Sana mızrak vermek, seni gücünden mahrum bırakmak olur,” diye kesti Dövmeli Adam. “Müziğin dışarıdaki gürültüde kaybolur, ama içeride bir düzine mızraktan daha etkili olacaktır. Eğer nüvelikler içeri girerlerse, ben gelene kadar onları geride tutmak sana düşecek.”

Rojer kaşlarını çattı, ama başıyla onayladı ve Kutsal Ev’e geri döndü,

Diğerleri de çoktan sıralarını beklemeye başlamışlardı. Dövmeli Adam her birinin getirdiği haberleri dinledi, gelişmeler hakkındaki bilgileri aldı ve anında itaat edilen yeni görevler verdi. Köylüler hızlı bir şekilde, sanki her an kaçmaya hazır tavşanlar gibi hareket ediyorlardı.

Onları daha yeni göndermişti ki, Stefny hızlı adımlarla ona yaklaştı. Arkasında da bir grup öfkeli kadın vardı. “Bizleri Bruna’nın kulübesine göndermek de ne oluyor?” diye sordu kadın.

“Oradaki muhafazalar güçlü,” dedi Dövmeli Adam. “Sizler için Kutsal Ev’de ya da Leesha’nın ailesinin evinde yer yok.”

“Bunlar bizi ilgilendirmez,” dedi Stefny. “Biz savaşmak istiyoruz.”

Dövmeli Adam kadına baktı. Stefny, kısa boylu ve dal gibi ince bir kadındı. Elli yaşında gösteriyordu. En küçük orman iblisi bile, onun önünde bir dev gibi görünürdü.

Ama Dövmeli Adam, kadının gözünde bunların bir önemi olmadığını gördü. Ne söylerse söylesin, kadınlar savaşacaktı. Krasialılar kadınlarına savaşmayı yasaklamış olabilirdi, ama bu onların sorunuydu. Gece vakti, saflarda yerini alacak kimseyi geri çevirmeyecekti. “Peki size de bir yer bulacağız,” diye söz verdi.

Bir tartışma bekleyen Stefny bu cevaba şaşırdı ancak silahı aldı ve giderken başıyla onayladı. Diğer kadınlar da sırayla geldiler ve birbirlerine mızrakları dağıttılar.

Erkekler ise, Dövmeli Adam’ın silah dağıttığım gördüklerinde hep beraber geldiler. Ormancılar, baltalarım geri aldılar ve yeni boyanmış muhafazalara şüpheli bir şekilde baktılar. Daha önce hiçbir balta darbesi bir orman iblisinin zırhını delip geçememişti.

“Buna ihtiyacım ‘ olmayacak,” dedi Gared, Dövmeli

Adam’a mızrağını geri vererek. “Ben öyle sopa sallamayı bilmem, ama baltamı savurmayı iyi bilirim.”

Ormancılardan biri, Dövmeli Adam’a on üç yaş civarında gösteren bir kız getirdi. “Benim adım Flinn efendim,” dedi ormancı. “Kızım Wonda bazen benimle avlanmaya gelir. Onu gece vakti dışarıda riske atamam, ama eğer ona bir yay verip muhafazaların arkasında bir yer bulabilirseniz atışlarının isabetli olduğunu göreceksiniz.”

Dövmeli Adam kıza baktı. Uzun boylu ve sade görünümlü kız, vücudu bakımından babasına çekmişti ve güçlüydü. Dövmeli Adam atma gitti ve kendi yayıyla ağır oklarını çıkardı. “Bunlara bu gece ihtiyacım olmayacak,” dedi kıza. Kutsal Ev’in çatısındaki yüksek bir pencereyi işaret etti. “Bak bakalım, oklarını fırlatabilmek için oradaki tahtaları yeterince kanırtıp gevşetebilecek misin?” dedi.

Wonda yayı aldı ve koşturarak uzaklaştı. Babası ise başını eğdi ve geri çekildi.

Bu sırada Rahip Jona topallayarak yaklaştı.

“Senin içeride ve oturuyor olman gerekli,” dedi Dövmeli Adam; Kutsal Adamların yanında asla rahat olamazdı. “Eğer yük taşıyamıyorsan ya da siper kazamıyorsan, burada sadece ayakaltında olacaksın.”

Rahip Jona onaylayarak başını salladı. “Sadece savunmalara bakmak istemiştim,” dedi.

“Dayanacaklardır,” dedi Dövmeli Adam, hissettiğinden daha fazla özgüvenle.

“Dayanacaklar,” dedi Jona. ‘“Yaratıcı, kendi evinin içindekileri korumasız bırakmaz. Seni o yüzden gönderdi.”

“Ben Kurtarıcı değilim, Rahip,” dedi Dövmeli Adam, kaşlarını çatarak. “Beni kimse göndermedi ve bu gece hiçbir şey kesin değil.”

Jona, bir yetişkinin, küçük bir çocuğun cahilliğine gülümseyeceği gibi gülümsedi. “Öyleyse, en zor zamanımızda çıkagelmen bir tesadüf mü?” diye sordu. “Sana, yanında getirdiğinden başka bir isim vermiyorum, ama buradasın, tıpkı hepimiz gibi. Çünkü Yaratıcı seni *buraya* gönderdi ve O’nun, yaptığı her şey için bir nedeni vardır.”

“Köyün yarısının hastalıktan ölmesinin nedeni neydi peki?” diye sordu Dövmeli Adam.

“Onun yolunu gördüğümü iddia edemem,” dedi Jona sakince. “Ama biliyorum ki, o yol yine de orada. Bir gün, arkaya dönüp baktığımızda, bunu nasıl görememiş olduğumuza şaşacağız.”

Darsy, Vika’nın yanında yorgun bir şekilde çömelmişti. Islak bir bez parçasıyla, hasta kadının alnındaki ateşi serinletmeye çalışıyordu. O anda, Leesha, Kutsal Ev’e girdi.

Doğruca onların yanına gitti ve bezi Darsy’nin elinden aldı. “Biraz uyu,” dedi, kadının gözlerindeki derin yorgunluğu görerek. ‘Yakında güneş batacak ve tüm gücümüze ihtiyacımız olacak,” dedi. “Git ve zaman varken dinlen.”

Darsy kafasını sağa sola salladı. “Nüvelendiğim zaman dinlenirim anca,” dedi. “O zamana kadar çalışacağım.”

Leesha bir anlığına düşündü ve başını salladı. Önlüğüne uzanıp, mumlu bir kâğıda sarılı olan koyu renkli, sakıza benzer bir madde çıkardı. “Bunu çiğne,” dedi. “Yarın nüvelenmiş gibi hissedeceksin, ama gece boyunca seni ayakta tutacak.” Darsy başıyla onayladı ve sakızı alıp ağzına attı. Leesha ise Vika’yı incelemek için eğildi. Omzuna astığı bir matarayı eline alıp kapağını çekti. “Biraz doğrulmasını sağla,” dedi Darsy’ye. Kadın Vika’yı hafifçe kaldırdığında, Leesha, iksirinden ona içirdi. Vika, birazını öksürerek çıkardıysa da Darsy, onun boğazına masaj yaparak, Leesha tatmin olana kadar yutmasını sağladı.

Ayakları üzerinde doğrulan Leesha, yatalak durumdaki vücutların oluşturduğu denizi gözleriyle taradı. En kötü şekilde yaralanmış olanları,

Bruna’nın kulübesine gitmeden önce tedavi etmişti. Ama hâlâ yerine oturtulması gereken kemikler, dikilmesi gereken açık yaralar ve zorlayarak da olsa iksir içirmesi gerekenler insanlar vardı.

Zamanla, salgını bitirebileceğinden emindi. Birkaçının hastalığı fazla ilerlemişti. Bunlar ya hastalığın etkileriyle yaşamaya devam edecek ya da ölecekti. Ama çocuklarının çoğu iyileşecekti.

Tabii, geceyi atlatabilirlerse...

Gönüllüleri bir araya topladı, dışarıdan yaralılar gelmeye başladığında ne yapmaları gerektiğini anlatıp ilaçları dağıttı.

Leesha ve diğerleri çalışırken Rojer onları izliyordu. Kemanını akort ederken kendini bir korkak gibi hissetti. Mantığı, ona Dövmeli Adam’ın haklı olduğunu ve Arrick’in de her zaman söylemiş olduğu gibi, güçlü olan yönlerine oynaması gerektiğini söylüyordu. Ama diğerleri dışarıda savaşırken kendisinin taş duvarların arasında saklanması, yine de bir korkak gibi hissetmesine neden oluyordu.

Daha birkaç ay önce, kemanını ve sanatını bir kenara bırakıp kol gücü gerektiren başka bir işe yönelme düşüncesi ona iğrenç gelmişti. Ancak birileri onun için canını verirken saklanmaktan bıkmıştı artık.

Eğer hayatta kalırsa, *Ormancı Çukuru Muharebesi*’nin, çocuklarının çocuklarından bile daha uzun süre yaşayacak bir hikâye olacağını düşündü. Peki onun rolü ne olacaktı? Saklandığı yerden keman çalmak, pek de kahramanca bir şey değildi.

31

Ormancı Çukuru Muharebesi

D.S. 332

Meydanın en ön tarafında ormancılar duruyordu. Ağaç kesip odun taşımak, çoğunun kalın ve kaslı kollara, geniş omuzlara sahip olmasını sağlamıştı; ancak Yon Grey gibi olan bazıları gençliklerini çoktan geride bırakmış, Ren’in oğlu Linder gibi fazla genç olanlar da, daha tüm güçlerine ulaşamamıştı. Taşınabilir çemberlerin birinin içinde toplu halde duruyor, gökyüzü kararırken baltalarının ıslak saplarını sıkıca tutuyorlardı.

Ormancıların arkasında, kasabanın en şişman üç ineği, meydanın merkezine yerleştirilmişti. Leesha’nın hazırladığı uyku ilacının katılmış olduğu yemleri çoktan bitirmiş olan hayvanlar, ayakları üzerinde uyuklayarak bekliyordu. ineklerin arkasında ise en büyük çember vardı. Bu çemberin içindekiler, ormancıların kas gücüne erişmemiş olanlardan oluşuyordu, ancak sayıları daha fazlaydı. Yarısına yakın bir kısmı kadındı ve bunların arasında on beş yaşındaki kızlar bile vardı. Kocalarının, babalarının, kardeşlerinin ve oğullarının yanında duruyorlardı. Kasap Dug’ın şişman karısı Merrem, muhafazalı satırı sıkıca kavramış, kullanmaya hazır görünüyordu. Onların arkasında, üstü kapatılmış çukur ve bu çukurun hemen arkasında, Kutsal Ev’in hemen önündeki üçüncü çemberde de, aralarında Stefny’nin de bulunduğu, çamurlu meydanda koşamayacak kadar yaşlı olanlar, ellerinde uzun mızraklarla nüvelikleri bekliyordu.

Herkes, muhafazalı bir silaha sahipti. Kolları kısa olanlardan bazıları, üzerinde savunma muhafazalarının bulunduğu, fıçı kapaklarından yapılma küçük kalkanlar da taşıyordu.

Gündüz ağılının çitlerinin kenarında, muhafaza direklerinin arkasında, uzun menzilciler vardı. Onlu yaşlarının başlarında olan bu çocuklar, ellerinde yaylar ve sapanlarla nüveliklerin çıkmasını bekliyordu. Aralarında daha büyük olanlara, değerli şimşekçubukları ya da Benn'in, içine paçavralar tıkıştırılmış olan ince, cam mataralarından verilmişti. Yağmurdan korunmak için başlarına kapüşonlarını geçirmiş olan küçük çocukların da ellerinde fenerler vardı. Bunların görevi, bu silahları tutuşturmaktı. Savaşmak istemeyenler ise, bu grubun arkasındaki ağılın içinde hayvanlarla beraber duruyordu. Bruna'nın festivallerde kullandığı fişekler de, yağmurdan korunmaları amacıyla bu ağılın içinde tutuluyordu.

Ande gibi olanlardan birkaçı, savaşmaya söz verdikleri halde bu sözlerini tutmamış; muhafazaların arkasında saklanırlarken, diğerlerinin küçümsemelerine maruz kalmıştı. Dövmeli Adam, meydanı atı üstünde turlarken, çoğu insanın, bu barınağa arzuyla baktığını gördü. Herkesin yüzünden korku okunuyordu.

Nüvelikler yükselirken, çığlıklar atıldı ve çoğu, bir adım geri atarak, cesaretlerini yitirdiklerini belli ettiler. Dövmeli Adam'ın onlara nereye ne zaman vurmaları gerektiğine dair verdiği birkaç ipucu, hayatları boyunca şartlandırıldıkları korkuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Dövmeli Adam, Benn'in titrediğini fark etti. Korktuğu belli olan adamın pantolonunun bir bacağı sırılsıklam olmuştu ama bunun sebebi yağmur değildi. Dövmeli Adam atından indi ve camcının önünde durdu.

"Neden buradasın Benn?" diye sordu, diğerleri de duyabilsin diye sesini yükselterek.

"B-benim, k-kızlarım..." dedi Benn, Kutsal Ev'i başıyla işaret ederek. Tuttuğu mızrak, sanki titremesinden dolayı adamın ellerinden kurtulacakmış gibi görünüyordu.

Dövmeli Adam başıyla onayladı. Kasabalıların çoğu, Kutsal Ev'de çaresiz bir şekilde yatan sevdiklerini korumak için oradaydı. Eğer böyle olmasaydı, hepsi barınakta olurdu zaten. Meydanda beden kazanmaya başlayan nüvelikleri işaret eden Dövmeli Adam, "Onlardan korkuyor musun?" diye sordu, daha yüksek bir sesle.

"E-evet," demeyi başardı Benn. Gözyaşları, yanağına düşen yağmur damlalarına karışıyor ve yanındakiler de korktuklarını belirtmek istercesine başlarını aşağı yukarı sallıyordu.

Dövmeli Adam, cüppesini çıkardı. Oradakilerden hiçbiri, daha önce onu tam savaş durumuna geçtiğinde görmemişti. Vücudunun her bir santiminin muhafazalı olduğunu gördüklerinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. “İzle,” dedi Benn’e. Ama bu emir, aslında herkese verilmişti.

Çemberin dışına adımını attı ve daha yeni yeni beden kazanmaya başlayan iki metrelik bir orman iblisine doğru ağır adımlarla yürüdü. Arkasına baktı ve herkesle mümkün olduğunca göz göze gelmeye çalıştı. İnsanların kendisini dikkatle izlediğini görünce bağırdı: “Korktuğunuz şey bu!”

Bir anda dönüp, elinin tersiyle nüveliğin çenesine sert bir darbe indirerek, iblisi, tam beden kazandığı anda bir sihir patlamasıyla yere savurdu. Nüvelik acıyla çığlık attı, ancak çabucak toparlandı ve kuyruğunun üzerinde gerilerek zıplamaya hazır bir halde bekledi. Köylüler, şaşkın bir şekilde, olanları izliyordu. Gözleri sahneye kilitlenmişti. Hepsi de Dövmeli Adam’ın öleceğinden emindi.

Orman iblisi zıpladı, ancak Dövmeli Adam, ayaklarındaki sandaletlerden birini fırlatarak döndü, eğildi ve ellerini yere koyup nüveliğe sert bir tekme indirdi. Dövmeli topukları, gök gürültüsü gibi bir patlamayla, iblisin zırhlı göğsüne isabet etmişti. Yaratık bir kez daha döne döne havaya fırladı. Göğüs bölgesi kavrulup kararmıştı.

Yere düşen orman iblisinin peşinden gittiği sırada, Dövmeli Adam’ın üzerine daha küçük bir orman iblisi atladı, ama Dövmeli Adam yaratığın kollarını yakaladığı gibi kendini nüveliğin arkasına geçirdi ve muhafazalı başparmaklarını iblisin gözlerine bastırdı. Gözleri tütüp cızırdamaya başlayan nüvelik çığlık attı ve tökezleye tökezleye uzaklaşırken yüzünü pençeledi.

Kör nüvelik etrafta tökezlerken, Dövmeli Adam, ilk iblisi takibini sürdürdü ve bir sonraki saldırıyı doğrudan karşıladı. Kendi ekseni etrafında dönüp, nüveliğin kendi devinimini ona karşı kullanarak, muhafazalı kollarını yanından geçen yaratığın kafasının etrafına doladı. İblisin, ondan kurtulmak için giriştiği nafile debelenmelere direnerek geri tepkime gücünün yoğunlaşmasını bekledi. En sonunda, yaratığın kafatası bir sihir parlaması eşliğinde patladı ve ikisi de çamurun içine düştü.

Dövmeli Adam cesedin üzerinden kalkarken, diğer iblisler mesafelerini koruyor, tıslamalar eşliğinde bir zayıflık belirtisi aramaya çalışıyordu.

Dövmeli Adam karşısındaki iblislere vahşi bir sesle haykırınca, ona en yakın iblis geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

“Onlardan korkması gereken sen değilsin, camcı Benn!” diye haykırdı, sesi bir kasırga gibiydi. “Asıl *onlar,* senden korkmalı!”

Kasabalıların hiçbirinden ses çıkmadı; zira hepsi diz çökmüş, önlerindeki havaya muhafazalar çiziyordu. Dövmeli Adam, Benn’in yanına geri döndüğünde, biraz önce korktuğunu söyleyen camcının artık titremediğini fark etti. “Bir dahaki sefer kalbinde korku olduğunda,” dedi, cüppeleriyle muhafazalarındaki çamurları silerken, “bunu hatırla.”

“Kurtarıcı,” diye fısıldadı Benn. Diğerleri de aynı şeyi mırıldanmaya başladı.

Dövmeli Adam, kafasını keskin bir şekilde sağa sola sallayarak, yağmur damlalarını etrafa saçtı. “Hayır. Sen Kurtarıcı’sın!” diye bağırdı, Benn’in göğsüne sertçe vurarak. “Ve Sen!” diye haykırdı, birden dönüp dizleri üzerindeki bir adamı kaba bir şekilde ayağa kaldırarak. “Hepiniz birer Kurtarıcısınız!” diye haykırdı, gecenin karanlığında korkuyla bekleyen herkesi kapsayacak şekilde kollarını savurarak. “Eğer nüvelikler tek bir Kurtarıcı’dan korkuyorlarsa, yüz tanesinin önünde titresinler!” Yumruğunu havaya sallayınca kasabalılardan cesaret haykırışları yükseldi.

Bu sahne, yeni beden kazanmış iblisleri bir anlığına geride tuttu. Öne arkaya yürürlerken hafifçe hırlıyorlardı. Ama çok geçmeden durup teker teker eğilerek zıplamaya hazır hale geldiler.

Dövmeli Adam, savunma hattının sol tarafına, karanlığı delip geçen gözleriyle baktı. Ateş iblisleri, su dolu siperlerden kaçınıyordu, ama orman iblisleri ıslaklığa aldırış etmeden oraya yönelmişti.

“Tutuşturun,” dedi, başparmağıyla siperleri işaret ederek.

Benn, başparmağıyla bir ateşçubuğunu yaktı ve hem rüzgârdan hem yağmurdan korumak amacıyla elini alevin üzerinde tutup bir ateş düdüğünün fitilini tutuşturdu. Fitil cızırdayıp kıvılcımlanırken, Benn kollarını açtı ve ateş düdüğünü sipere doğru fırlattı.

Havada yarı yoldayken fitil yana yana en sonuna kadar geldi ve ateş düdüğünün iki tarafından alevler fışkırmaya başladı. Kalınca sarılmış kâğıttan boru, hızlı bir şekilde kendi etrafında döndü ve siperlerdeki yağ balçığının içine düşerken tiz bir çığlık sesi çıkardı.

Orman iblisleri, dizlerine kadar gelen suyun içinde alevlerin arasında kalınca çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Dehşet içinde alevleri döverlerken

geri çekildiler ve etrafa daha çok yağ saçarak ateşin yayılmasına neden oldular.

Ateş iblisleri de çığlık çığlığaydı. Ama ateşlerin içine bariz bir sevinçle atlarlarken, alt tarafta siperlerin içinin suyla dolu olduğunu unutmuşlardı. Dövmeli Adam, ateş iblislerinin suyun içinde acı çığlıklar attığını duyunca gülümsedi.

Alevler, meydanı bir hayli aydınlatmıştı. Ormancılar ise, önlerindeki düşmanın sayısı karşısında nefeslerini tutuyordu. Rüzgâr iblisleri, yağmura rağmen hiç yalpalamadan, gökyüzünü bir bıçak gibi kesiyordu. Ateş iblisleri etrafta dolaşıyor, gözlerinden ve ağızlarından alevler fışkırıyordu. Ateş iblisi topluluğunun hemen yan tarafında ise koca kaya iblisleri duruyordu. Ve orman iblisleri... Çok sayıda orman iblisi...

“Sanki ormandaki ağaçlar biz baltacılara karşı ayaklanmış,” dedi Yon Gray, büyülenmiş bir şekilde. Çoğu ormancı, korkar şekilde başlarını salladı.

“Kesip indiremediğim bir ağaçla karşılaşmadım daha,” diye hırladı Gared, baltasını hazır tutarak. Bu söz, safların arasında yankılandığı zaman, diğer ormancılar daha dik durdular.

Nüvelikler, çok geçmeden iradelerini kazanıp ormancıların üzerine saldırdı. Ormancıların içinde bulunduğu çemberin muhafazaları yaratıkları durdurduğunda, adamlar baltalarını savurmak için kollarını havaya kaldırdı.

“Bekleyin!” diye haykırdı Dövmeli Adam. “Planı hatırlayın!”

Adamlar kollarını indirerek, iblislerin, muhafazaları nafile bir şekilde pençelemelerine izin verdi. Nüvelikler, çemberin etrafına doluşmuş, zayıf bir nokta arıyordu. Ormancılar kısa süre içinde, nüveliklerin ağaç kabuğuna benzer zırhlı derileriyle çevrelenmiş, artık gözden kaybolmuştu. inekleri ilk fark eden iblis, bir kediden daha büyük olmayan küçük bir ateş iblisiydi. Çığlık atarak hayvanların birinin üzerine çullanıp pençelerini geçirdi. İnek o anda uyandı ve minik nüvelik, etinden büyük bir parçayı koparıp ağzına attığında, acıyla haykırdı.

Bu ses, nüveliklerin, ormancıları unutmasına sebep oldu.

İneklerin üstüne çullanıp hayvanları kan revan içinde parçalamaya başladılar, ineklerin kanlan çok yükseklere püskürüyor ve çamurlu zemine düşmeden önce yağmur damlalarına karışıyordu. Bir rüzgâr iblisi bile pike yapmış ve havaya tekrar yükselmeden önce bir et parçası kapmayı başarmıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, hayvanlar iblislerce mideye indirilmişti; ancak nüveliklerin hiçbiri tatmin olmuş gözükmüyordu. Bir sonraki çembere hareketlenip muhafazaları pençelediler ve havaya sihir kıvılcımları sıçramasına neden oldular.

"Durun!" diye haykırdı Dövmeli Adam yeniden, etrafındaki insanlar gerilmeye başlayınca. Mızrağını geride tutarak iblisleri dikkatli bir şekilde izliyor, bekliyordu.

Ve istediği şeyi gördü. Bir iblis, dengesini kaybederek tökezlemişti.

"Şimdi!" diye haykırarak çemberden dışarı atladı ve bir iblisin kafasına mızrağını sapladı.

Kasabalılar, ilkel bir haykırışla saldırarak, inekleri yedikleri için uyku ilacına maruz kalmış olan nüveliklere darbe üstüne darbe indirmeye başladı. İblisler çığlık atıyordu, ama Leesha'nın hazırladığı iksir sayesinde, tepkileri bir hayli yavaş ve cansızdı. Talimatlara uyan kasabalılar küçük gruplar halinde dövüşüyor; iblislerden biri gözlerini aralarından birine çevirdiğinde, arkadan yaklaşıp yaratığı öldürüyorlardı. Muhafazalı silahlar parıldıyordu ve bu sefer, havaya püsküren kan, iblis kanıydı.

Merrem, satırıyla bir orman iblisinin kolunu omzundan koparırken, kocası Dug da elindeki kasap bıçağını yaratığın koltuk altına sapladı. İlaçlı eti yiyen rüzgâr iblisi meydanın ortasına düşünce, Benn mızrağını yaratığa sertçe saplayarak muhafazalı ucunun sihirle parıldamasını sağladı.

İblis pençeleri, bazılarının taşıdığı tahta kalkanların üzerindeki muhafazaları geçemiyordu. O kalkanları tutanlar bunu fark ettiklerinde kendilerine olan güvenleri yerine gelmiş, nüveliklere daha sert darbeler indirmeye başlamıştı.

Ancak tüm iblisler, ilaçlı etten yemiş değildi. Arkada kalmış olanlar, önlere gelebilmek için sarf ettikleri çabayı daha da artırdı. Dövmeli Adam, üstünlüklerinin kaybolduğu ana kadar bekledi ve son anda, "Uzun menzilciler!" diye haykırdı.

Ağılın yanındaki çocuklar, haykırışlar içinde, cam mataraları sapanlarına yerleştirip, ormancıların durduğu çemberin önündeki iblis sürüsünün üzerine fırlattı. Cam mataralar, orman iblislerinin ağaç kabuğuna benzer derilerine çarpıp kolayca kırıldı ve onları, yağmura rağmen tutunan bir sıvıyla kapladı. İblisler kükredi, ama küçük barınağın muhafaza direklerini geçemediler.

Nüvelikler saldırmaya devam ederken, fenerleri tutanlar öne arkaya koşturarak, çevresine ziftli paçavralar sarılmış ok uçlarını ve Bruna'nın havai fişeklerinin fitillerini tutuşturdu. Kendilerine verilen talimat uyarınca, hep beraber ateş etmiyorlardı, ama bu çok az bir fark yaratmıştı. İlk ok fırlatıldığında, bir orman iblisinin sırtındaki sıvı iblisateşi tutuştu ve yaratık çığlık atarak bir başkasına çarpıp onu da tutuşturdu. Festival çatapatları, ateş düdükleri ve benzerleri de, fırlatılan oklara katılmıştı. Bazı iblisleri ışıkları ile sesleriyle korkuturken, diğerlerini de tutuşturup yakıyorlardı. İblisler yanarken, karanlık gece aydınlanmıştı.

Çocuklardan biri, ormancıların çemberinin önündeki sığ bir oluğa fenerini fırlattı. Bu oluk, meydanı boydan boya kesen bir uzunluktaydı. Fenerin kırılmasıyla ortaya çıkan kıvılcım, oluktaki sıvı iblis ateşini tutuşturdu. Bu da etkili alevlerin yükselmesine ve birkaç orman iblisinin daha tutuşmasına neden olarak, geriye kalan iblislerle olan bağlantılarını kesti.

Ancak çemberlerin arasında ve ateşlerin uzağında, dövüş vahşi bir hal almıştı. İlaçlı iblisler çabucak ölüyor, ancak diğerleri silahlı köylüler tarafından o kadar kolay alt edilemiyordu. Takımlar bölünüyor ve kasabalıların çoğu, korkularından dolayı tökezleyerek, iblislere, sıçrayıp hücuma geçmek için alan bırakıyordu.

"Ormancılar!" diye haykırdı Dövmeli Adam, mızrağının üzerindeki bir ateş iblisine tükürürken.

Arka tarafları sağlamda olan Gared ve diğer ormancılar, kükreyerek çemberlerinden çıktı ve Dövmeli Adam'ın grubuna arkadan saldıran iblislerin üzerine hücum etti. Sihir olmadan bile, orman iblisinin zırhı kalındı; ancak ormancılar tüm günlerini ağaç kabuklarını kesmekle geçirirlerdi ve baltalarındaki muhafazalar, iblislerdeki sihri emerek daha da güçlü darbelere olanak sağlıyordu.

Baltalarındaki muhafazalar iblislerin vücudundaki sihri çalıp nüveliklerin kendi gücünü onlara karşı kullanırken, bu güçlü enerji akışını ilk hisseden Gared oldu. Şok, baltasının sapından kollarına yayılıp Gared'a ikinci bir coşkunluk hissi verdi. İblisin kafasını boynundan ayırdığında kükredi ve bir sonrakine saldırdı.

İblisler pençelerini tahta kalkanların üzerindeki muhafazalara geçiremiyordu. Kalkan taşıyanlar bunu gördükleri zaman, özgüven kazanarak darbelerini daha da sert indirmeye başlamıştı. Kutsal Ev'ın koro

katındaki pencerede, Wonda, Dövmeli Adam'ın yayını korkutucu bir isabet oranıyla kullanıyor, tüm muhafazalı ok uçları, iblisleri teker teker avlıyordu.

İki taraftan da saldırıya uğrayan iblisler zor durumdaydı. Yüzyıllardır süregelen egemenlikleri, onlara insanların, savaşıldıklarında korkulmaması gereken varlıklar olduğunu öğretmişti ve yaratıklar, bu çeşit bir direnişe hazırlıklı değildi.

Ancak kan kokusu havaya tutunuyor, acı haykırışlar etrafta millerce uzaklıktan duyulabiliyordu. Uzaktaki nüvelikler, bu seslere kükreyerek cevap veriyorlardı. İblislerin destek kuvvetleri yakında gelecekti ve insanların onlar gibi yedek kuvvetleri yoktu.

Nüveliklerin kendilerini toparlaması uzun sürmedi. Geçilmez zırhları olmadan bile, çok az insan, orman iblisleriyle başa baş mücadele edebilirdi. Orman iblislerinin en küçüğü bile, Gared'ın iri vücuduna ve gücüne sahipti. En büyükleri ise, dağlardaki dev kaya iblislerine kafa tutacak büyüklükte olurdu.

Merrem iri bir köpek büyüklüğündeki bir ateş iblisine saldırdığında, satırı çoktan iblis kanıyla kaplanmıştı. Kalkanını savunma amacıyla yukarı kaldırdı ve satırı tutan kolunu geriye çekip saldırıya hazır durumda bekledi.

Nüvelikse çığlık atarak ateş püskürdü. Kadın, kendini bu ateşten korumak için kalkanını yukarı kaldırdı, ancak kalkanın üzerindeki muhafazanın ateşe karşı bir dayanıklılığı yoktu. Böylece tahta kalkan alevlere boğuldu. Merrem, kolu da tutuştuğunda çığlık atarak yere düştü ve çamur içinde yuvarlandı. İblis kadının üzerine çullanmak üzere zıpladığında, kocası Dug, yaratığı karşılamak için oradaydı. İri kasap, ateş iblisini bir domuz gibi deşti, ama yaratığın lava benzeyen kanları deri önlüğünü tutuşturduğunda kendisi de çığlık attı.

Bir orman iblisi, Evin'in çılgınca salladığı baltanın altında eğildi ve adamın gardı düştüğünde üzerine atladı. Evin nüveliğin dişlerini gördüğünde çığlık attı ama o anda bir havlama duyuldu ve sahip olduğu kurt köpekleri iblise yan tarafından saldırarak nüveliği uzaklaştırdı. Evin çabucak kendini toparladı ve yerde duran nüveliğe baltasını indirdi. Bu olmadan hemen önce, nüvelik, dev köpeklerden birini öldürmüştü. Evin, öfkeyle haykırarak bir kez daha darbesini indirdi ve bir anda dönerek bir başka düşman arandı.

Meydandaki iblisateşi siperleri yanıp tükenmişti ve uzak tarafta kısılı kalmış olan orman iblisleri, tekrar ilerlemeye başlamıştı.

“Şimşekçubukları!” diye haykıran Dövmeli Adam, atının toynakları altında bir kaya iblisini ezdi.

Dövmeli Adam’ın emri üzerine, uzun menzilcilerinin en büyükleri, bu değerli silahların bazılarını çıkardı. Şimşekçubuklarının sayısı bir düzineden azdı, zira Bruna onları yaparken cimri davranmış, bu güçlü silahların yanlış ellere geçmesini istememişti.

Fitiller yandı ve çubuklar, yaklaşan iblislerin üzerine fırlatıldı. Bir köylü, yağmurla kayganlaşmış çubuğunu yere düşürdü ve çabucak eğilerek tekrar almak istedi, ancak yeterince hızlı davranamamıştı. Şimşekçubuğu, ellerinde patlayarak onu ve yanındaki fener taşıyıcısı arkadaşını parçalara ayırdı. Bu patlamanın etkisiyle, ağılın yanındaki birkaç köylü daha yere yığılmış, acıyla haykırıyordu.

Bu esnada şimşekçubuklarından biri, bir çift orman iblisinin arasında patladı. İki orman iblisi de yere savruldu. Bir başka şimşekçubuğu ise, üç metrelik bir kaya iblisine doğru uçarken, yaratık tarafından havada yakalandı. İblis, bu nesneyi pençesiyle kavrayıp, idrak edemediğinden dolayı yakından bakmak isteyerek kendine yaklaştırdığında çubuk patlayıverdi.

Ancak dumanlar ortadan kalktığında, iblis etkilenmemiş gözüktü ve meydandaki köylülerin üzerine yürümeye devam etti. Bu sırada Wonda oklarından üçünü yaratığın üzerine fırlattı, ama çığlık atan yaratık yoluna devam etti. Öfkesi ikiye katlanmıştı.

Gared, yaratık diğerlerine ulaşmadan dev kaya iblisinin karşısına çıktı ve çığlığına kendi kükreyişiyle karşılık verdi. İriyarı ormancı, nüveliğin ilk darbesini eğilerek savuşturduktan sonra baltasını yaratığın bağrına sapladı. Nüveliğin sihirli enerjisi kollarından geçerken kendini zafer hisleriyle dolu hissetti. İblis sonunda yere düştü ve Gared silahını yaratığın kalın zırhından çekerken iblisin üstüne çıkmak zorunda kaldı.

Bir rüzgâr iblisi pike yaparak geldiğinde, kancalı pençeleri Flinn’i neredeyse ikiye bölecekti. Wonda koro odasının penceresinden haykırarak okunu rüzgâr iblisine fırlatıp yaratığı öldürdü, ancak olan olmuştu. Babası Flinn, yere düşmüştü.

Bir orman iblisi, Ren’in kafasını boynundan koparıp, vücudundan uzağa fırlattı. Adamın baltası çamura düştüğünde, oğlu Linder, bunu yapan iblisin kolunu kopardı.

Sağ kanatta, ağıla yakın bir tarafta, Yon Gray hafif bir darbe aldı, ancak bu hafif darbe bile yaşlı adamı yere çalmak için yeterliydi. Gray ellerini çamurun içine yerleştirip doğrulmaya çalışırken, nüvelik de yaşlı adamı takip etti, ama bu sırada Ande haykırarak muhafazalı barınağın içinden çıktı ve Ren'in baltasını alıp yaratığın sırtına gömdü.

Savaşmayı reddettikleri için ağılın içinde beklemekte olan diğerleri de onu izledi. Barınağın güvenliğini terk edip, savaşta ölmüş olanların silahlarını aldılar. Bazıları da yaralıları sürükleye sürükleye güvenli çemberin içine çekti. Keet, iblisateşi mataralarının sonuncusunun içine kirli bir bez tıkıştırıp yaktı ve yaralı bir adamı güvenli bir noktaya çekmeye çalışan kız kardeşlerini korumak amacıyla, elindeki matarayı onların arkasındaki orman iblisinin suratına fırlattı. Yaratık alevlere boğulurken savaş narası atan Keet, bir ateş iblisinin, yanmakta olan orman iblisinin üzerine fırlayıp alevlerin içinde zarar görmeden durduğunu gördü. Döndü ve kaçmaya çalıştı, ama ateş iblisi, sırtına çullanıp onu yere düşürdü.

Dövmeli Adam, muharebede, neredeyse her yerdeydi. Bazı iblisleri mızrağıyla, diğerlerini ise elleri ve ayaklarıyla öldürüyordu. Alacakaranlık Dansçısı, ona yakın duruyor, boynuzları ve toynaklarını kullanarak savaşa o da katılıyordu.

Dövüşün en yoğun olduğu yerlerde yardıma koşup nüvelikleri dağıtıyorlardı. Dövmeli Adam, kaç kere, bir iblisin öldürücü darbesini önlediğini ve bunun ardından, iblisin olası kurbanlarının ayağa kalkıp savaşa devam etmesini sağladığını artık sayamıyordu.

Kaosun ortasında, bir grup nüvelik, merkez çizgiyi ve ikinci çemberi geçtiler. Ancak önceden hazırlanmış olan çukurun üzerindeki muşambaya basıp, çukurun dibindeki muhafazalı dikenlerin içine düştüler. Öldürücü sihre maruz kalanların çoğu vahşice titriyordu, ama iblislerden biri dikenlerden kurtulup, çukuru tırmanarak çıktı. Yaratık savaşa geri dönme ya da kaçma fırsatı bulamadan, muhafazalı bir balta tarafından kafası uçuruldu.

Ancak iblisler gelmeye devam ediyordu ve çukur açığa çıktıktan sonra, etrafından dolaşmaya başlamışlardı. Bu sırada bir haykırış geldi ve Dövmeli Adam, Kutsal Ev'in kapılarının önündeki vahşi dövüşü gördü. Nüvelikler, içerideki zayıf ve hasta düşmüş insanların kokusunu alıyor, kapıdan içeri doluşup katliam yapmak için delicesine saldırıyordu. Sürekli yağan yağmur, tebeşirle çizilmiş muhafazaları silmişti.

Kapıların hemen dışındaki taşların üzerine dökülmüş gres yağı, nüvelikleri az da olsa yavaşlattı. Bazıları kuyruklarının üzerine düşmeye ya da üçüncü çemberin muhafazalarına doğru yuvarlanmaya başladı. Ama birçoğu pençelerini gerginleştirip ayakları üzerinde sağlamca durmayı başarıp devam etti.

Kapılardaki kadınlar, çemberlerinin güvenliği içinden mızraklarıyla saplama hareketleri yapıyor, o anlığına bulundukları yeri savunabiliyordu, ancak Stefny'nin mızrak ucu, bir iblisin sert derisine takılıp onu dışarı çekmiş ve bu olurken, kadının ayağı da taşınabilir çemberin ipine takılmıştı. Bir an içinde, muhafazalar yerlerinden oynamış, ağ çökmüştü.

Dövmeli Adam, toplayabildiği tüm hızla hareket ederek, üç buçuk metre genişliğindeki çukurun üzerinde tek bir zıplayışla atladı. Ancak o bile, katliamı önlemek için yeterli hızla hareket edemedi.

Yakın dövüş bittiğinde, hayatta kalan birkaç kadınla birlikte nefes nefese duruyordu. İnanılmaz bir şekilde Stefny de onların aralarındaydı. Kadının üstü başı iblis kanı olmuştu ama yıpranmış görünmüyordu. Gözlerinden kararlılık fışkırıyordu.

O sırada üzerlerine büyük bir orman iblisi saldırdı. Tam yaratıkla yüz yüze gelmek için dönmüşlerdi ki, nüvelik, onların uzanış mesafesinin hemen ucunda eğilip zıpladı. Üstlerinden temiz bir şekilde geçerek, Kutsal Ev'in taştan duvarına ulaştı. Pençeleri, üst üste yerleştirilmiş taşları güçlü bir şekilde kavradı ve Dövmeli Adam, onun sallanan kuyruğunu yakalayamadan, yukarı tırmandı.

"Dikkat et!" diye haykırdı Dövmeli Adam, Wonda'ya; ancak kız yayıyla diğer iblislere hedef almakla meşguldü ve çok geç olana kadar bu uyarıyı duymadı. İblis, kızı pençeleriyle yakaladı ve sanki küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi kafasının üzerine kaldırıp yere fırlattı. Dövmeli Adam hızla koştu ve yerdeki çamurların arasında dizlerinin üzerinde kayarak, kızın kanlı, mahvolmuş vücudunu yere düşmeden yakaladı. Ancak bunu yaptığında, iblisin kendini açık pencereden içeri attığını gördü. Yaratık Kutsal Ev'e girmişti.

Dövmeli Adam, yan girişe koştu ama köşeyi döndüğünde durmak zorunda kaldı. En az bir düzine iblis, kafa karışıklığına sebep olan muhafaza direklerinin arasında duruyordu. Haykırıp onların arasına dalan Dövmeli Adam, içeri zamanında giremeyeceğini biliyordu.

Kutsal Ev’in taş duvarlarında, acı çığlıklar ve kapıların hemen dışındaki iblislerin kükreyişleri yankılanıyordu. Kutsal Ev’deki herkes korkuyordu. İçeride, çoğu insan ya ağlıyor ya da korkuyla titreyerek öne arkaya sallanıyordu. Diğerleri de sayıklıyor ya da debeleniyordu.

Leesha, hepsini sakin tutmak için uğraş vermekteydi. Mantığını kaybetmemiş olanlara sakinleştirici sözler söylüyor, dikişlerini yırtmamaları amacıyla uyku ilacı veriyordu.

“Dövüşecek kadar sağlamım!” diye ısrar etti Smitt. Rojer, iri hancıyı tutmaya çalışırken yerde sürükleniyordu.

“Sağlam falan değilsin!” diye bağırdı Leesha, oraya koşarak. “Eğer dışarı çıkarsan öldürülürsün!” Yaklaşırken, küçük bir şişenin ağzını bir bez parçasına dayadı. Adamın yüzüne bastırdığında, hancı çabucak bayılacaktı.

“Stefny’m orada!” diye haykırdı Smitt. “Oğlum ve kızlarım!” Elindeki bezi yüzüne uzatan Leesha’nın kolunu yakaladı ve sert bir şekilde bir kenara itti. Leesha, Rojer’e takıldı ve ikisi de karmaşa içinde yuvarlanıp gittiler. Adam, ana kapılardaki sürgüye uzandı.

“Smitt, hayır!” diye haykırdı Leesha. “İçeri girecekler, hepimizi öldürteceksin!”

Ama yüksek ateşi yüzünden deliye dönmüş hancı bu uyarıyı umursamadı, sürgüyü iki eliyle tuttu ve derin bir nefes aldı.

Bu sırada Darsy adamı omzundan yakaladığı gibi kendine çevirdi ve yumruğunu çenesine indirdi. Smitt, bu darbenin şiddetiyle bir kez daha dönüp yere yığıldı.

“Bazen doğrudan müdahale, otlardan ve iğnelerden daha çabuk sonuç verir,” dedi Darsy, Leesha’ya, parmaklarının acısını elini sallayarak geçiştirmeye çalışırken.

“Bruna’nın neden bir sopaya ihtiyacı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum,” diye katıldı Leesha, ikisi de Smitt’in kollarının altına girip hancıyı yatağına geri götürürken. Kapıların ardında, savaşın sesleri daha da artıyordu.

“Sanki tüm Nüve yeryüzüne çıkmış buraya girmeye çalışıyor,” diye mırıldandı Darsy.

Yukarıdan bir kırılma sesi ve Wonda’nın çığlığı duyuldu. Koro odasının tırabzanı paramparça oldu ve tahta kirişler aşağıya düştü. O bölümün altındaki talihsiz bir adam öldü ve onun hemen yanındaki ise yaralandı. Dev

bir siluet, ortaya atladı, bir başka hastanın üstüne düşerken kükredi ve neye uğradığını anlayamayan zavallı hasta kadının boğazını söktü.

Dev ve dehşetengiz orman iblisi doğrulurken, Leesha kalbinin durduğunu hissetti. Darsy'yla oldukları yerde donakalmalardı, Smitt ise aralarında baygın bir şekilde duruyordu. Dövmeli Adam'ın Leesha'ya verdiği mızrak, duvara dayalı bir şekilde uzakta kalmıştı ve ellerinde olsa bile, dev nüveliği yavaşlatmak için herhangi bir şey yapabileceğinden şüpheliydi.

Mızrak, bu dev iblisin karşısında küçük bir dikenden fazlası değildi, ayrıca iblisin kolları daha uzundu, ama Leesha yine de öne çıktı. İblisin yolunu kesti. Yaratık ona çığlık attığında, Leesha, dizlerinin bağlarının çözüldüğünü hissetti.

Ama Rojer hemen oraya geldi ve kendini, Leesha ile iblisin arasına yerleştirdi. Nüvelik ona tısladığında, delikanlı sertçe yutkundu. Tüm içgüdüleri ona kaçıp saklanmasını söylese de, o, bunun yerine kemanını çenesinin altına yerleştirdi, yayını tellere koydu ve Kutsal Ev'in içini hüzünlü, dramatik bir ezgiyle doldurdu.

Nüvelik, Jonglör'e tıslayarak uzun, bıçak gibi dişlerini gösterdi ama Rojer çalışını yavaşlatmadı. Orman iblisi yerinde kaldı ve kafasını meraklı bir şekilde eğip ona dik dik bakmaya koyuldu.

Birkaç saniye sonra, Rojer sağa sola adımlar atmaya başladı. Gözleri kemana kilitlenmiş olan iblis de aynısını yaptı. Cesaretlenen Rojer, sola bir adım attı ve iblisin onu taklit etmesini izledi.

Sonra sağa adım attı ve nüvelik de aynı şekilde karşılık verdi. Rojer, buna devam ederek, yavaşça, iblisin etrafında geniş bir daire çizdi. Büyülenmiş olan yaratık, delikanlı giderken onu takip ederek, şok ve dehşet içindeki hastalara sırtını döndü.

O zamana kadar, Leesha, Smitt'i yere bırakmış ve mızrağını almıştı. Pek bir işe yarayacağını sanmadığı mızrağı elinde tutan Leesha, yine de ileri adım atarak daha iyi bir şansı olmayacağını düşündü. Dişlerini sıkarak saldırdı ve muhafazalı mızrağı, nüveliğin sırtına tüm gücüyle sapladı.

Bir güç parlaması oldu ve coşkunluk hissi kollarından yukarı ilerlerken Leesha geriye savruldu. İblisin çığlık atıp debelenmesini izledi. Yaratık sırtına saplı duran mızrağı çıkarmaya uğraşıyordu. Yaratık can çekişir halde büyük kapılara çarptığında, Rojer yana çekilmek zorunda kaldı. Kapılar kırılarak açıldı ve iblis öldü.

Dışarıdaki nüvelikler, zafer çığlıklarıyla açıklığa saldırdılar ama Rojer'in müziğiyle karşılaştılar. Rahatlatıcı ve hipnotize edici ezginin yerini, keskin ve rahatsız edici sesler almıştı. İblisler, kulaklarını pençeliyor, tökezleye tökezleye geri çekiliyordu.

"Leesha!" diye bir ses geldi. Yan kapı kırılıp açılınca, Leesha, kendi kanının yanı sıra iblis kanıyla da sırılsıklam olmuş Dövmeli Adam'ın içeri daldığını gördü. Adam etrafa çılgınca bakınıyordu. Orman iblisinin ölüsünü gördü ve Leesha'nın gözlerine bakmak için döndü. İçi rahatlamıştı.

Leesha, kendini onun kollarına atmak istediyse de, Dövmeli Adam dönüp, paramparça olmuş kapılara doğru saldırdı. Rojer, tek başına girişi savunuyor, müziğiyle iblisleri herhangi bir muhafaza ağı gibi geride tutuyordu. Dövmeli Adam, orman iblisinin cesedini bir kenara iterken mızrağı çıkardı ve Leesha'ya geri fırlattı. Bir anda, geceye geri dönmüştü.

Leesha, meydandaki karmaşaya baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Çocuklarının düzinelercesi çamurun içinde ölü olarak yatıyor ve savaş devam ediyordu.

"Darsy!" diye haykırdı. Kadın yanına koştuğunda, dışarı çıkıp yaralıları içeri çekmeye başladılar.

Leesha ona uzandığında, Wonda yerde nefes nefese yatıyordu. Giysisinin, iblisin pençelediği yerleri yırtılmıştı ve kan içindeydi. Leesha ve Darsy, kıza yardım etmek için eğildiklerinde üzerlerine bir orman iblisi saldırdı ancak Leesha, önlüğünden küçük bir şişe çıkarıp fırlattı. Kırılan ince şişenin içindeki eritici sıvı, iblisin yüzünde patladı ve gözlerini erittiğinde yaratık acıyla haykırdı. İki Otacı, Wonda'yı tutup aceleyle içeri getirdiler.

Kızı içeriye aldıktan sonra, Leesha, yardımcılarından birine talimatlar yağdırdı ve tekrar dışarıya koştu. Rojer hâlâ girişte dururken, kemanından gelen kulak tırmalayıcı ses, yolu açık tutan bir bariyer oluşturuyor, Leesha ve diğerleri dışarıdaki yaralıları içeri çekerken onlar için bir kalkan görevi görüyordu.

Muharebe, gece boyunca şiddeti azalarak sürdü. Artık tükenmiş olan köylülerin, çemberlerine geri dönmeleri ya da Kutsal Ev'e girip soluklandıktan sonra bir yudum su içmeleri için olanak sağlamıştı bu. Gece süresince tek bir iblisin bile ortalıkta görünmediği tam bir saatlik bir zaman dilimi olmuştu, ama bundan sonra, muhtemelen kilometrelerce uzaklıktan gelmiş olan bir grup iblis aniden saldırıya geçmişti.

Yağmur da bir ara durmuştu, ama düşmanla savaşmakla ve yaralılara yardım etmekle meşgul olan köylüler, bunun ne zaman olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Ormancılar, Kutsal Ev'in büyük kapıların eşiğinde bir duvar oluşturmuş; Rojer de yaralılar toplanırken meydanda dolaşarak iblisleri geri püskürtmüştü.

Şafağın ilk ışıkları ufukta göründüğü zaman, meydandaki çukur, insan kanıyla karışmış iblis kanının iğrenç kokusuyla kaplıydı. Cesetler ve uzuv parçaları her taraftaydı. İblis cesetlerinin, ilk güneş ışıklarıyla beraber alev almasını ilk kez gören köylülerden bazıları, korkuyla yerlerinden zıpladı. Sıvı iblisateşinin tüm meydana yayıldığında olduğu gibi, güneş, muharebeye son noktayı koydu ve hâlâ titreyen birkaç iblis cesedini de yakıp kül etti.

Dövmeli Adam, hayatta kalanların yüzlerine baktı. Neredeyse tüm savaşçılarının yarısı ölmüştü. Ancak gece boyunca gördüğü güç ve kararlılığa inanamıyordu. Bunların, daha bir gün önce dehşete düşmüş ve umutlarını yitirmiş insanlar olduğuna inanmak imkânsız görünüyordu. O gece çok fazla insan kaybetmiş olsalar bile, Ormancı Çukuru insanları, bu savaştan, her zamankinden daha da güçlü çıkmıştı.

'Yaratıcı'ya şükürler olsun," dedi Rahip Jona, değneğiyle meydanda topallaya topallaya yürürken. İblisler sabah ışığıyla yanıp kül olurken havaya muhafazalar çizdi. Dövmeli Adam'ın yanma gidip önünde durdu.

"Hepsi senin sayende..." dedi.

Dövmeli Adam, başını sağa sola salladı. "Hayır. Bunu siz yaptınız," dedi. "Hepiniz."

Jona başıyla onayladı. "Öyle," diye katıldı. "Ama bunun tek sebebi, senin gelip bize yolu göstermendi. Bundan hâlâ nasıl şüphe duyabilirsin?"

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. "Bu zaferi kendi üzerime almak, gece boyunca ölenlerin fedakârlığını hiçe saymak olur," dedi. "Kehanetlerini kendine sakla Rahip. Bu insanların onlara ihtiyacı yok."

Jona yerlere kadar eğildi. "Nasıl dilersen," dedi. Ancak Dövmeli Adam, bu konunun kapanmadığını sezmişti.

32

Artık Ormancı Değil

D.S. 332-333

Rojer ile Dövmeli Adam patikadan gelirken, Leesha el salladı. Elindeki fırçayı verandadaki kovaya bıraktı ve onların atlarından inmelerini izledi.

“Çabuk öğreniyorsun,” dedi Dövmeli Adam, Leesha’nın tırabzanlara çizdiği muhafazalara bakarak. “Bunlar koca bir nüvelik sürüsünü bile geride tutabilir.”

“Çabuk mu?” diye sordu Rojer. “Çabuk sözcüğü hafif kalır. Leesha daha bir ay önce rüzgâr muhafazasını ateş muhafazasından ayırt edemiyordu.”

“Doğru söylüyor,” dedi Dövmeli Adam. “Beş senelik Muhafazacı kalfalarının bunun yarısı kadar bile iyi iş çıkaramadığını gördüğüm oldu.”

Leesha gülümsedi. “Her zaman çabuk öğrenmişimdir zaten,” dedi. “Ayrıca şenle babam da çok iyi öğretmenlersiniz. Ama keşke bunları öğrenmeye daha önce vakit ayırmış olsaydım.”

Dövmeli Adam omuz silkti. “Keşke öyle olsaydı da, geriye dönüp seçimlerimizi karşımıza ne çıkacağını bilerek yapabilseydik.”

“Ben tüm hayatımı farklı yaşardım,” diye katıldı Rojer. Leesha güldü ve onları kulübeye çağırdı. “Akşam yemeği neredeyse hazır,” dedi, ateşin yanına giderek. “Köy konseyi toplantısı nasıl geçti?” diye sordu, dumanı tüten tencereyi karıştırırken.

“Aptallar...” diye homurdandı Dövmeli Adam.

Leesha tekrar güldü. “O kadar iyiydi yani?”

“Konsey, köyün isminin Kurtarıcı’nın Çukuru olarak değiştirilmesini oy birliğiyle kabul etti,” dedi Rojer.

“Sadece bir isim,” dedi Leesha, masada onların yanma katılıp çay koyarken.

“Beni rahatsız eden isim değil, getirdiği *anlam,”* dedi Dövmeli Adam. “Köylülerin yüzüme karşı Kurtarıcı dememelerini sağladım ama hâlâ arkamdan fısıldandığını duyuyorum.” “Bunu kabul etsen, işler senin için daha kolay olacak,” dedi Rojer. “Bir hikâyeyi bu şekilde durduramazsın. Şimdiden, Krasia çölünün kuzeyindeki her Jonglör bu ismi anıyordun”

Dövmeli Adam başını sağa sola salladı. “Sırf hayatı kolaylaştırmak için yalan söyleyip de olmadığım bir insan gibi davranmayacağım. Eğer kolay bir hayat isteseydim...” dedi ve sözlerinin devamını getirmedi.

“Tamir işlerinden ne haber?” diye sordu Leesha, Dövmeli Adam’ın gözleri uzaklara daldığı için dikkatini tekrar çekmeye çalışarak.

Rojer gülümsedi. “Senin ilaçların sayesinde ayağa kalkan kasabalılar, her gün yeni bir ev inşa ediyor,” dedi. “Yakında köye geri dönüp yerleşebileceksin.”

Leesha başını sağa sola salladı. “Bu kulübe, Bruna’dan bana kalan tek şey. Artık evim burası.”

“Köyden bu kadar uzakta, yeni koruma ağının dışında kalacaksın,” diye uyardı Dövmeli Adam.

Leesha omuz silkti, “ Yeni sokakları neden muhafaza şeklinde tasarladığını anlıyorum,” dedi. “Ama koruma ağının dışında olmanın da kendine has getirileri var.”

“Öyle mi?” diye sordu Dövmeli Adam, muhafazalı kaşlarından birini kaldırarak.

“İblislerin dolaşabileceği bir yerde yaşamanın ne getirisi olabilir ki?” diye sordu Rojer.

Leesha çayını yudumladı. “Annem de taşınmayı reddediyor,” dedi. “Senin yeni muhafazaların varken ve ormancılar da gördükleri tüm iblisleri ortadan ikiye ayırırken, taşınmak gereksiz olur diyor,”

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. “İblisleri sindirdiğimiz gibi bir görüntü oluştuğunun farkındayım, ama eğer İblis Savaşları’nın hikâyelerinde biraz doğruluk payı varsa, bu böyle kalmayacak. Daha güçlü bir şekilde geri gelecekler ve ben de Ormancı Çukuru’nun buna hazır olmasını istiyorum.” “Kurtarıcı’nın Çukuru,” diye düzeltti Rojer, adamın yüzündeki sinirli ifadeye sırıtarak.

“Sen burada oldukça, Çukur her şeye hazır olacaktır,” dedi Leesha, Rojer’i görmezden gelip çayını yudumlayarak. Kupasının ucundan Dövmeli Adam’ı dikkatli bir şekilde izledi.

Ama adamın cevap vermekte tereddüt ettiğini görünce, kupasını masaya koydu. “Gidiyorsun,” dedi. “Ne zaman?” “Çukur hazır olduğunda, “dedi Dövmeli Adam, Leesha’nın vardığı sonuca karşı çıkmakla uğraşmayarak. “Yıllarımı, Hür Şehirler’i sadece isim olarak değil, gerçekten hür yapabilecek muhafazalar toplayarak harcadım. Thesa’daki her şehir ve köye, geceleri nüveliklere dayanabilmeleri için gerekenlere sahip olmalarını sağlamak benim borcum.”

Leesha başıyla onayladı. “Biz sana yardım etmek istiyoruz,” dedi.

“Ediyorsunuz da,” dedi Dövmeli Adam. “Ormancı Çukuru size emanetken, gözümün arkada kalmayacağını biliyorum.”

“Bundan fazlasına ihtiyacın olacak,” dedi Leesha. “Diğer Otacılara ateş silahlan ve zehirler hakkında, nüvelik yaralarının nasıl iyileştirileceği hakkında bilmediklerini öğretecek birisine.”

“Bunların hepsini yazabilirsin,” dedi Dövmeli Adam. Leesha alaycı bir ses çıkardı. “Bir erkeğe ateşin sırlarım mı vereceğim yani, öyle mi? Kusura bakma ama hiç şansın yok.”

“Ben zaten keman derslerini kâğıda geçiremem,” dedi Rojer. “Okuma yazmam olsaydı bile geçiremezdim.”

Dövmeli Adam duraksadı ve başını sağa sola salladı. “Hayır,” dedi, “ikiniz, beni yavaşlatırsınız sadece. Haftalar boyu yabanda kalacağım, ama sizin bunu kaldıracak ne cesaretiniz var, ne de mideniz.”

“Midemiz yok mu?” diye sordu Leesha. “Rojer, panjurları kapat,” diye emretti.

İki adam da ona meraklı gözlerle baktılar.

Leesha, “Dediğimi yap,” diye ısrar edince, Rojer itaat ederek kalktı. Güneş ışığının içeri girmesini engelleyip kulübeyi karanlıkta bıraktı. Leesha, çoktan bir şişe kimyasalı çalkala- maya başlamış, her tarafım fosforlu bir parıltıyla kaplamıştı.

“Yer kapısı,” dedi ve bunun üzerine Dövmeli Adam, iblisateşinin tutulduğu mahzenin kapısını kaldırdı. Gelen havada, kimyasalların kokusu yoğundu.

Leesha, karanlığa giden basamaklardan inerken küçük şişesini yukarıda tuttu. Duvardaki şamdanlara gidip cam kavanozlara aynı kimyasallardan

ekledi ama Dövmeli Adam'ın muhafazalı gözleri, mutlak karanlıkta bile öğle vaktindeymiş gibi görebiliyordu.

Mahzene ağır masalar indirilmişti ve masaların üzerinde, en az yarım düzine nüvelik birçok parçaya ayrılmış şekilde yatıyordu.

"Ulu Yaratıcı!" diye haykıran Rojer öğürdü. Basamaklardan geri, yukarı koştu ve derin derin nefes alma çabasını aşağıdan duydular.

"Tamam, belki Rojer'in henüz bunu kaldıracak midesi yok," diye itiraf etti Leesha sırıtarak. Dövmeli Adam'a baktı.

"Orman iblislerinde iki tane mide olduğunu biliyor muydun? Bir kum saati gibi, iki tane üst üste." Bir alet alıp ölü iblisin etini kesti ve söylediği şeyi gösterdi.

"Kalpleri merkezde değil, daha sağ tarafta," diye ekledi. "Ama üçüncü ve dördüncü kaburga kemiklerinin arasında bir boşluk var. Öldürücü darbeyi nereye vurması gerektiğini bilmek isteyen bir adamın aklında tutması gereken bir şey." Dövmeli Adam'ın gözlerinde şaşkınlık vardı. Leesha'ya yeniden baktığında, sanki onu ilk defa görüyordu. "Bunları nereden...?"

"Buraya devriye olarak gönderdiğin ormancılara tek kelime etmem yetti," dedi Leesha. "Bu nüvelikleri kulübeye getirmekten mutluluk duydular.

"Daha fazlası da var," diye devam etti. "Bu iblislerin üreme organları yok. Hepsi cinsiyetsiz."

Dövmeli Adam, şaşkınlıkla bakmaya devam etti. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Böcekler arasında yaygın olmayan bir şey değil," dedi Leesha. "Çalışma ve savunma için cinsiyetsiz kastlar, kovanları kontrol etmek için de cinsiyetli kastlar vardır."

"Kovan mı?" diye sordu Dövmeli Adam. "Nüve'yi kastediyorsun herhalde?"

Leesha omuz silkti.

Dövmeli Adam kaşlarını çattı. "Anoch Sun'un yeraltı mezarlarında resimler vardı. İlk İblis Savaşı'nı betimleyen resimler. Bunlarda daha önce görmediğim garip türde nüvelikler de betimlenmişti."

"Şaşırtıcı bir şey değil," dedi Leesha. "Onlar hakkında çok az şey biliyoruz."

Uzanıp Dövmeli Adam'ın ellerini tuttu. "Tüm hayatım boyunca, hastalıkları tedavi etmek ve çocuk doğurtmaktan daha büyük bir şeyi

bekliyormuşum gibi hissettim," dedi. "Bu benim bir avuç insandan daha fazlası için bir fark yaratma şansım. Savaşın yaklaştığına mı inanıyorsun? Rojer ve ben, bu savaşı kazanmana yardım edebiliriz."

Dövmeli Adam başıyla onayladı ve karşılık olarak Leesha'nın ellerini sıktı. "Haklısın," dedi. "Ormancı Çukuru, o ilk geceyi benim sayemde olduğu kadar, sen ve Rojer sayesinde de atlattı. Artık yardımınızı kabul etmemem bir aptallık olur."

Leesha ileri bir adım atarak, elini Dövmeli Adam'm kapüşonunun içine uzattı. Bu elin yüzüne serin bir dokunuş getirmesiyle, Dövmeli Adam, bir an için kendini o dokunuşa bıraktı. "Bu kulübe iki kişi için yeteri kadar büyük," diye fısıldadı Leesha.

Dövmeli Adam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Leesha, onun gerildiğini hissetti.

"Neden bu seni iblislerle karşı karşıya gelmekten daha çok korkutuyor?" diye sordu. "O kadar mı iticiyim?"

Dövmeli Adam başını sağa sola salladı. "Tabii ki hayır," dedi.

"Öyleyse ne?" diye sordu Leesha. "Seni savaşından alıkoymayacağım . "

Dövmeli Adam bir anlığına sessiz kaldı. "İki, çok geçmeden üçe dönüşür," dedi sonunda, Leesha'nın ellerini bırakarak.

"Bu çok mu korkunç olur?" diye sordu Leesha.

Dövmeli Adam derin bir nefes aldı, bir başka masaya yöneldi ve Leesha'nın gözlerine bakmamaya çalıştı. "O sabah, iblisle güreştiğim zaman..." dedi.

"Hatırlıyorum," dedi Leesha.

"İblis, Nüve'ye geri kaçmaya çalıştı," diye devam etti Dövmeli Adam.

"Ve seni de kendisiyle götürmeye çalıştı," dedi Leesha. "İkinizin de dumansı bir hal aldığınızı, yerin altına doğru gittiğinizi görmüştüm. Dehşete kapılmıştım."

Dövmeli Adam başıyla onayladı. "Benden daha fazla dehşete kapılmış olamazsın," dedi. "Nüve'ye giden yol açılmış, beni çağırıyordu. Beni aşağıya çekiyordu."

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu Leesha. "Çünkü bunu yapan iblis değildi, bendim," dedi Dövmeli Adam. "Geçişin kontrolü bendeydi ve iblisi tekrar yüzeye ben çıkardım. Şimdi bile, Nüve'nin çağrısını hissedebiliyorum. Eğer kendimi bırakırsam, diğer nüveliklerle beraber aşağı, o berbat derinliklere inebilirim."

“Muhafazalar...” diye başladı Leesha.

“Muhafazalardan değil,” dedi, kafasını sallayarak, “Sana söylüyorum, bu benden kaynaklanıyor. Yıllar boyu onların sihrinden çok fazlasını emdim. Artık insan bile değilim. Tohumumdan kim bilir nasıl bir canavar meydana gelir?” Leesha onun yanına gitti ve o seviştikleri sabahtaki gibi, ellerini yüzüne koydu. “Sen iyi bir insansın,” dedi, gözleri dolarak. “Sihir sana ne yapmış olursa olsun, bu değişmedi. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Leesha, onu öpmek için sokuldu, ama Dövmeli Adam kalbini ona karşı çoktan katılaştırmıştı. Kendini geriye çekti.

“Benim için var,” dedi. “Ne olduğumu bilene kadar, ne şenle, ne de bir başkasıyla olamam.”

“Öyleyse ne olduğunu öğreneceğim,” dedi Leesha. ‘Yemin ederim.”

“Leesha,” dedi Dövmeli Adam, “yapamazsın...”

“Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme!” diye haykırdı Leesha. “Bunu başkalarının ağzından, bana bir ömür boyu yetecek kadar duydum!”

Dövmeli Adam, teslimiyet ifadesiyle ellerini yukarı kaldırdı. “Özür dilerim,” dedi.

Leesha burnunu çekti ve ellerini onunkilere koydu. “Özür dileme,” dedi. “Sadece sarıl bana.” Sokuldu ve başını, adamın göğsüne koyarak, onun güçlü kollarının arasına girdi.

Krasia çölünde, ufukta bir hareketlilik vardı. Binlerce adamın oluşturduğu saflar yavaş yavaş kendilerini gösterdi. Yüzlerine kadar çektikleri bol, kara kıyafetler içerisinde, kum fırtınalarına karşı korunuyorlardı. Öncü kol, iki atlı grubundan oluşuyordu. Daha küçük grupta, hafif, hızlı atlara biniliyor, büyük grupta ise güçlü, çöl seyahatlerine uygun koca aygırlar bulunuyordu. Bunların peşinden, piyade grupları geliyor ve onları da, sonu görünmeyen at arabaları takip ediyordu. Her savaşçı, özenle işlenmiş muhafazalara sahip bir mızrak taşıyordu.

Bu topluluğun başında, baştan aşağı beyazlara bürünmüş bir adam, aynı renkteki süvari atıyla hareket ediyordu. Bir elini kaldırdı ve arkasındaki binlercesi durdu. Hepsi sessiz bir şekilde, Anoch Sun’un harabelerine baktılar.

Savaşçılarının taşıdığı tahta ve demir mızrakların aksine, bu adamın taşıdığı kadim silah, parlak, bilinmeyen bir metalden yapılmıştı. Adamın ismi, Ahmann asu Hoshkamin am’Jardir idi, ancak halkı bu ismi yıllardır kullanmamıştı.

Ona, *Shar'Dama Ka* diyorlardı: Kurtarıcı.

BİRİNCİ CİLT

SON

---

[1] Muhafaza: İblislerin geçmesini engelleyen sembollere verilen ad. Bu semboller doğru çizildikleri takdirde belirli bir sihir gücüne kavuşur. İnsanların iblislere karşı sahip olduğu tek savunma, muhafazalardır -ç.n.

[2]Nüvelik, ‘coreling’ kelimesinin çevirisidir. İblisler yeraltından, yani gezegenin çekirdeğinden, nüvesinden (core) çıktıkları için halk onlara bu ismi vermiştir. Hikâyenin devamında halkın kullandığı bazı deyimler ‘core’ kelimesinden türetildiği için çevrilmemesi ihtimal dışı kalmıştır. Çevirinin orijinal metne olabildiğince sadık kalması ve okuma esnasında kötü bir tat bırakmaması için en uygun kelime olan ‘nüvelik’ sözcüğünü seçtim -ç.n.

[3] Yaşlı kız: Miln’de daha ‘Ana’ olamamış kadınlara verilen ad -ç.n.

[4] Ana: Miln’de çocuğu olan kadınlara verilen unvan -ç.n.

[5] Hog, açgözlü, pis domuz anlamına gelir -ç.n.

[6] Haftanın günleri birincigün, ikincigün vs. diye isimlendirilmiştir -ç.n.
